

KLEUTERBLAADJE

TYDSCHRIFT VOOR KINDEREN VAN
ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT; EERW. BROEDER MARTINUS, HELMOND; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING No. 5970
UITGAVE: NAAML. VENN. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN, HAARLEM

Nieuwjaars-Prinsje

In 't wel-be-kend Ka-bou-ter-land,
Waar-van 'k zoo vaak ver-tel,
Daar wordt een mensch heel spoe-dig
(oud,

Want al-les leeft er snel.

Zoo ging 't ook nu den Jaar-vorst
(weer,
't Is met zijn rijk ge-taan
Een bo-de wijst hem, naar de poort
Be-la-den kan hij gaan

Want ach-ter hem, met blij ge-joel,
Draagt men een prins-je aan.
Hij zal in 't on-der-aardsch pa-leis
Re-gee-ren nu voor-taan.

En luid klinkt door 't Ka-bou-ter-
(woud
Het wel-korn, keer op keer;
Men zingt'en springt, men juicht en
(buigt
Den Nieuw-jaars-prins ter eer.

Leef lus-tig, klei-ne kleu-ter-vorst
In 't won-der sprook-jes-rijk.
Ik wensch u veel be-leid en moed
En vreug-de te-ge-lijk!

F. VAN HEIJEN.

HET DRIEKONINGEN-BROOD DER KOLEN-BRANDERS-VROUW

DOOR TANTE JOH.

Het was in den na-mid-dag van 6 Ja-nu-a-ri 1764, dat drie keu-rig ge-kelee-de jon-gens, waar-van de oud-ste on-ge-veer 12 jaar oud kon zijn, en de jong-ste den leef-tijd van 9 jaar nau-we-lijks had be-reikt, door het bosch van Mar-ly lie-pen. Het drie-tal scheen ver-ba-zend veel pret te heb-ben, maar toch scheen het, dat ze iets de-den, wat hun ver-bo-den was. want tel-kens ke-ken ze e-ven om.

't Was nu de oud-ste van het drie-tal, die juist weer zijn hoofd had om-ge-wend en de twee an-de-ren ge-rust-stel-de door la-chend te zeg-gen: „Ik ben er ze-ker van, dat nog nie-mand ons heeft ge-mist. We kun-nen best nog een eind-je ver-der het bosch in-gaan!”

Zoo deed toen het vroom-lij-ke troep-je, en wel-dra za-gen zij in de ver-te een hut, waar-in een hout-hak-ker, die ook te-ge-lijk ko-len-bran-der was, met zijn vrouw en zijn kind woon-de.

„Kom, la-ten we eens gaan kij-ken, wie daar in die hut woont,” stel-de de oud-ste voor.

„'t Kan best een roo-vers-hol zijn!” fluis-ter-de ang-stig de jong-ste. „La-ten we er lie-ver niet heen-gaan....”

Doch de twee an-de-ren lach-ten hem har-te-lijk uit, en zei-den: „Wel, dan be-le-ven wij nog eens 'n echt a-von-tuur, broer-tje....”

Nu, een a-von-tuur be-le-ven, dat wil-de de jong-ste óók wel, en daar-om volg-de hij zijn broer-tjes naar de hut. Toen ze daar aan-kwa-men en nieuws-gie-rig gluur-den door de deur, die op één kier stond, za-gen ze tot hun groot-te te-leur-stel-ling dat zich in de hut nie-mand an-ders be-vond, dan een ar-moe-dig ge-kelee-de vrouw, die op een groot hout-vuur iets kook-te, en een klein kind, dat op den vloer met ee-ni-ge knoo-pen zat te spe-len. „Wat jam-mer dat er geen roo-vers zijn,” be-gon toen, ee-nigs-zins te-leur-ge-steld, de oud-ste.

„La-ten we eens naar hi-nen gaan,” stel-de de twee voor.

„Hè, ja!” riep de jong-ste, en ij-duw-de met-een de deur wat ver-oo-pen. E-ven schrok hij toen van de knar-sen der roes-ti-ge schar-nie-ren.

Ook de vrouw keek op, zoo-dra ze de ge-luid hoor-de. Ze dacht, dat het haar man was, die thuis kwam. Doch het vreemd keek ze op, toen ze niet de ko-len-bran-der, maar wel de drie rijk ge-kelee-de kna-pen zag, die haar la-chend aan-ke-ken, en waar-van één haar a-dade-lijk vroeg: „Hoe kunt u le-ven in zoo'n don-ke-re, tries-ti-ge hut, en met nog wel een deur, die zoo a-ke-lik knarst.”

„Daar-aan zijn wij, ar-me men-schen, wel ge-wend, jon-ge-heer,” ant-woord-de de vrouw. „We zijn al heel te-vre-den als we een dak bo-ven ons hoofd heb-ben, en ons e-ten kun-nen ko-ken op 'n flink vuur....”

„Wat kookt u daar dan wel in den pot?” vroeg de twee-de. „Dat ruikt erg lek-ker, hoor!”

„'t Is niet het e-ten in dien pot; dat zoo lek-ker ruikt, jon-ge-heer,” ver-tel-de de vrouw. „'t Is een Drie-ko-nin-gen-brood, dat ik van-mor-gen reeds heb ge-bak-ken. Kijk, daar staat het!”

De jon-gens kwa-men toen wat dich-ter bij de ruw-houten ta-fel en za-gen daar-op een aar-den scho-tel, waar-op een groot, rond brood lag.

„Wel, dat ziet er heer-lijk uit!” riep de jong-ste. „En het zal ook wel lek-ker sma-ken, denk ik....”

De vrouw, erg ge-veleid door de-ze woor-den, vroeg toen uit-noo-di-gend: „Wil-len de jon-ge-hee-ren mis-schien een stuk-je er-van proe-ven? 't Is ei-gen-lijk voor van-a-vond be-stemd: ik wil-de er mijn man mee yer-ras-sen, als hij thuis-komt, weet u? Maar ik kan er best wat van mis-sen. hoor. 't Is groot ge-noeg.”

„Ja, ik zou graag een stuk-je wil-len

proe-ven," her-nam de jong-ste wat ver-le-gen.

„Wij wil-len ook wel een klein stuk-je," zei-den de twee an-de-ren. „En zit er ook een boon in?" vroeg de oud-ste.

„O, er zit-ten wel drie boo-nen in," ver-tel-de de vrouw. „Ik deed dit voor de grap. Want er kan toch maar één Ko-ning zijn, niet-waar?" Daar-op sprak ze met een groot mes drie gelij-ke stuk-ken uit het Drie-ko-nin-gen-brood, leg-de die al-le drie op een aar-den bord en sprak: „Ja, ik be-zit maar twee bor-den, een voor mijn man, en een voor mij-zelf. Ge moet u dus maar wat be-hel-pen van-daag...."

De drie jon-gens zei-den, dat ze best van één bord kon-den e-ten en daar-na hap-ten zij niet smaak-in het wer-ke-lijk zeer goed smak-ende brood, tot-dat ze al-le drie heel toe-val-ig, op iets hardis-be-ten.

„O, ik heb een boon!" riep de oud-ste.

„Ik heb er óók een!" lach-te de twee-de.

„En ik beet er óók juist op een!" schreeuw-de vroo-lijk de jong-ste en hij haal-de de boon uit zijn mond. Uit-ge-las-ten van vreug-de toon-den zij nu al-le drie hun boon aan de vrouw.

„Wel, dan zijn jul-lie al-le drie Ko-ning, jon-ge-hee-ren," zei de vrouw la-chend, ter-wijl ze hun nog een klein stuk-je van het bord gaf.

La-chend en met veel smaak a-ten de jon-gens ook dit op. En de jong-ste riep, met zijn mond vol: „Ver-bloedt jul-lie, dat on-ze gou-ver-neur ons zoo eens zag....!"

„Nou, en groot-va-der dan," zei de twee-de.

„Die zou het nog lang niet zoo erg vin-den als die stij-ve, def-ti-ge gou-ver-neur," sprak de oud-ste. „Groot-va-der ziet graag, dat we vroo-lijk en ge-luk-kig zijn. Maar die mijn-heer de la Vau-gyon, die na-tuur-lijk niet an-ders denkt, dan

en nieuwsgierig gluurden zij door de deur.

dat we aan die ver-ve-len-de La-tijn-sche werk-woor-den be-zig zijn, ter-wijl we hier zoo pret-tig zit-ten.... Nou, die zal woe-dend zijn!"

„Wel-neen," zei de twee-de, „hij denkt al-leen aan zijn mooi-e klee-ren, die hij van-a-vond op het Drie-ko-nin-gen-feest zal dra-gen, die pron-ker!"

Toen zijn broer-tje zoo o-ver het feest van dien a-vond sprak, be-dacht ook op eens de oud-ste dat ook zij zich moes-ten klee-den. „Lie-ve help," zei hij, „we moe-ten nu vlug heen-gaan, an-ders ko-men we te laat...."

„Loop heen," lach-te de twee-de, „de rij-tui-gen ko-men ons niet vóór vijf uur ha-len. We heb-ben nog al-len tijd, hoor!"

„Neen, we moe-ten nu vlug naar het kas-teel te-rug," ver-maan-de de oud-ste.

„Naar het kas-teel?" vroeg ver-baasd de ko-len-bran-ders-vrouw. „Naar welk kas-teel?"

„Wel, naar Mar-ly,” was het ant-woord.

„O, u woont dus op het kas-teel van den Dau-phin van Frank-rijk?” her-nam de vrouw.

„Ja, daar wo-nen wij al-le drie,” leg-de de twee-de haar uit.

„Hè, wat bent u dan toch ge-luk-kig, dat u ie-de-ren dag dien goe-den, be-min-ne-lij-ken en vro-men vorst kunt zien.... En weet u wat ze ver-tel-len?”

„Wat dan?” vroeg de oud-ste van het drie-tal la-chend.

„Wel, ze ver-tel-len,” zei de vrouw, „dat de zoon-tjes van den Dau-phin e-ven goed en vrien-de-lijk zijn als hun ko-nink-lij-ken va-der....”

„Zoo, ver-telt men dat?” proest-te de mid-del-ste. „Wel, dat is erg pret-tig voor die jon-gens. Maar wij kun-nen daar niet o-ver oor-dee-len, hoor.... Maar nu moe-ten we naar huis, moe-der-tje,” ging hij voort, „en heel gauw ko-men we hier weer eens te-rug....”

„Al-le drie?” vroeg de vrouw.

„Al-le drie!” klonk het la-chend, en daar-na lie-pen zij voo-lijk bab-be-lend de hut uit en naar huis te-rug.

„Jul-lie zijn al-le drie ko-nin-gen, hoor! Ver-geet dit niet!” riep de vrouw hen nog eens na.

„Ja, ja!” rie-pen de jon-gens te-rug.

Dien a-vond ver-tel-de de ko-len-bran-ders-vrouw aan haar man van de drie jon-gens, die zoo sma-ke-lijk van het Drie-ko-nin-gen-brood had-den ge-ge-ten.

„Je kon aan al-les zien dat het kin-de-ren van rij-ke ou-ders wa-ren,” zei ze. „Ze wa-ren zoo prach-tig ge-kleed, en ze wo-nen op het kas-teel Mar-ly. 't Zijn be-paald kin-de-ren van een der e-del-lie-den aan het hof van den Dau-phin.”

Den vol-gen-den mor-gen. werd er, e-ven na-dat de ko-len-bran-der het bosch was in-ge-gaan, aan de deur der hut ge-klopt, door een pa-ge, ge-kleed in de kleu-ri-ge li-vrei van den Dau-phin, die tot haar sprak:

„Goe-de vrouw, ik word hier-heen ge-zon-den door drie aar-di-ge kna-pen, die gis-te-ren hier in de-ze hut yan het heer-lij-ke Drie-ko-nin-gen-brood heb-ben ge-smuld. En uit hun naam moet ik u

deze som geld ge-ven. 't Is geld uit hun ei-gen spaar-pot, moest ik u ver-tel-len; 't is geld, dat zij u schen-ken voor het gast-vrij-e ont-haal in uw wo-ning. Ze zul-len spoe-dig zelf ook nog eens ko-men, om u te be-dan-ken. Nu heb-ben zij daar-toe nog niet den tijd. Want u be-grijpt wel, dat zij, als zo-nen van den Dau-phin, heel veel moeten lee-ren, en zoo we-ten zij ook nog niet op wel-ken dag gij hen kunt ver-wach-ten....”

„O, hoe is 't mo-ge-lijk, hoe is 't toch mo-ge-lijk!” riep de vrouw. „De zo-nen van den Dau-phin hier bij mij in de-ze scha-me-le hut, en ge-ge-ten aan mijn ru-we ta-fel van één aar-den bord! Hoe is 't toch mo-ge-lijk! En wat moe-ten ze wel ge-dacht heb-ben van zuik een ar-moe-di-ge ont-vangst!”

„Ze heb-ben aan niets an-ders ge-dacht, dan aan uw vrien-de-lij-ke gast-vrij-heid en aan het lek-ke-re Drie-ko-nin-gen-brood, dat al-le drie heer-lijk heeft ge-smaakt,” ver-tel-de de pa-ge la-chend. „En zij wen-schen, dat u voor dat geld wat meu-be-len en bor-den en wat u nog meer noo-dig hebt, zult koo-pen, op-dat zij, wan-neer ze hier weer te-rug-ko-men, niet al-le drie op één stoel, en van één bord be-hoe-ven te e-ten.... Dit is de bood-schap, die ik u, met dit geld, moet o-ver-bren-gen.”

Nau-we-lijks had de pa-ge dit ge-zegd, of hij ging la-chend naar het kas-teel te-rug.

En zij, die eens in de hut van den ko-len-bran-der van het Drie-ko-nin-gen-brood smul-den, en toen ie-der een boon daar-in von-den, wer-den la-ter zelf wer-ke-lijk ko-ning!

De oud-ste werd Ko-ning Lo-de-wijk XVI.

De twee-de, toen graaf de Pro-ven-ce, werd Ko-ning Lo-de-wijk XVIII.

En de jong-ste van het drie-tal, toen de graaf van Ar-tois, werd op zijn beurt Ko-ning, en wel on-der den naam van Ka-rel X.

Zoo had-den dus de boo-nen in het Drie-ko-nin-gen-brood der ko-len-bran-ders-vrouw, drie men-schen wer-ke-lijk tot Ko-ning ver-he-ven! (Navette...)

WINTERPRET

DOOR B. A. VAN HAAG

In dich-te drom-men kwa-men ze neer-ge-val-len, de dui-zen-den, ja mil-liee-nen wit-te vlok-ken, en be-dek-ten in 'n om-me-zien de don-ke-re aar-de. Ze gin-gen dicht op el-kaar lig-gen, net of ze kwaad wa-ren, om-dat de zwart-te grond zoo lang ge-wacht had, met 'ns 'n wit sneeuw-pak-je aan te trek-ken. Want 't was al Ja-nu-a-ri, toen de eer-ste sneeuw be-gon te val-len. Wel had 't al flink ge-vro-ren, maar daar-na was de dooi in-ge-tre-den en de op-ge-vro-ren grond zag er uit zoo vuil, zoo mod-de-rig, dat de jon-gens 't jam-mer von-den, niet meer te kun-nen glij-den.

Zoo vond 't Ed-dy ook. Jon-ge, glij-den, daar hield ie zoo van. Pas was ie z'n bed uit, of met z'n py-a-ma nog aan, ging ie naar 't raam om 'ns te kij-ken, wat voor weer 't was. 't Liefst had ie, dat 't flink vroor, dan kon ie glij-den en schaat-sen rij-den, als 't wat aan-hield met vrie-zen, en dan had je nog 'ns kans op 'n hal-ve dag vrij.

Brr, wat was 't koud, zoo met de bloo-te voe-ten op 't vloer-zeil! Van uit z'n hoo-ge ka-mer-tje kon hij heel ver kij-ken o-ver stra-ten en hui-zen en plei-nen, vol boo-men en strui-ken. Hij keek door de rui-ten en zag o-ver-al 'n wit-te laag van zach-te sneeuw en.... ze lag flink dik! Heer-lijk! sneeuw! Met één sprong was ie bij 't bed van z'n broer-tje Joop, die nog sliep. Hij pak-te 'm bij z'n neus en lach-te: „Zeg slaap-kop, kom d'r uit, sneeuw-bal-len gooi-en!” Maar Joop was nog in 't droo-men-land on-

der de de-kens, waar 't lekker warm

was. Pas toen Ed-dy 'm nog 'ns toe-ge-roe-pen had: „Kom Joop, de sneeuw ligt heel dik, we gaan sneeuw-bal-len gooi-en!” wreef Joop z'n oo-gen 'ns uit en kroop uit bed.

Sa-men gin-gen nu de twee py-a-ma-man-ne-tjes naar 't raam, om al vast de sneeuw te gaan be-won-de-ren, die flink dicht ge-val-len was.

„Kom Joop, vlug ons mor-gen-ge-bed bid-den, dan klee-den we ons gauw aan, en dan vra-gen we, of we in de tuin wat in de sneeuw mo-gen spe-len.”

Wat ging 't aan-klee-den nu vlug van de hand! Niet lang duur-de 't, of ons

Heerlijki met volle handen wreef ie 'm de koude sneeuw in z'n gezicht.

twee-tal kwam de trap-pen af, en te-gelijk klonk 't : „Goei-e mor-gen, Pa, goei-e mor-gen Moe. 't Heeft flink ge-sneeuwd ; mo-gen we wat in de tuin gaan spe-len ?”

„Mor-gen-ge-bed ge-daan ?”

„Ja Moe.”

„Dan is 't goed ; eerst e-ten ! Maar denk aan de Mis hoor !”

„Ja Moe.”

Joop, die an-ders met z'n bo-ter-ham-men niet kon op-schie-ten, was nu 't eerst klaar. E-ven bid-den, en daar gin-gen ze sa-men de tuin in. 't Eers-te wat Ed-dy deed, was voor-zich-tig ach-ter-o-ver in de sneeuw gaan lig-gen. Joop moest 'm op-trek-ken en daar lag z'n beeld af-ge-drukt in de sneeuw. Joop moest dat na-tuur-lijk na-a-pen. Daar la-gen nu Joop en Ed-dy vlak naast el-kaar in de sneeuw, dat wil zeg-gen hun beeld, want de jon-gens zelf wa-ren druk met el-kaar aan 't stoei-en. Joop wou Ed-dy was-schen en Ed-dy wou Joop was-schen. Ze hoef-den niet naar sneeuw te zoe-ken. D'r lag ge-noeg. Daar had Joop z'n broer-tje on-der-lig-gen. Heer-lijk ! Met vol-le han-den wreef ie 'm de kou-de sneeuw in z'n ge-zicht dat wel-dra 'n kleu-r-tje had van 'n mooi ap-pel-tje. 't Kou-de sneeuw-wa-ter kroop 'm in de hals, maar daar gaf Ed-dy niet om. Op-eens wip-te hij Joop van zich af, die 'n bui-te-ling voor-o-ver in de sneeuw maak-te. Ed-dy maak-te van de ge-le-genheid ge-bruik, sprong op hem en riep : „Zie zoo, man-ne-tje ; boon-tje komt om z'n loon-tje !” En nu be-gon hij op z'n beurt Joop 'ns goed on-der han-den te ne-men. „Nou sta maar op, man-ne-tje, we zijn kiet, jij hebt jouw por-tie ook ge-had ! Ga ginds staan, dan gaan we sneeuw-bal-len gooi-en.”

Joop sloeg de kou-de sneeuw van z'n ge-zicht, oo-ren en hals, hol-de naar de an-de-re kant van de tuin en be-gon sneeuw-bal-len te ma-ken. Maar Ed-dy was 'm voor; die had er al 'n par-tij-tje af, toen z'n broer-tje nog moest be-gin-nen. Nau-we-lijks buk-te Joop zich, of daar vloog 'n wit-te ko-gel door de lucht en spat-te uit-een bo-ven op z'n hoofd. De oor-log was be-gon-nen. E-ven wou Joop op-kij-ken om te zien, wat Ed-dy deed, maar, pats, 'n wit-te zach-te ko-gel trof 't punt-je van z'n neus. Ed-dy ging maar door met vu-ren ; z'n eer-ste tien-tal ko-gels was al weg. De mees-te trof-fen geen doel, maar rol-den weg over de sneeuw. Joop had nu ook 'n voor-raad-je klaar, en be-gon 't vij-an-de-lijk ge-schut te be-ant-woor-den. Maar Joop had wei-nig tref-fers, hij gooi-de lang zoo goed niet als z'n broer-tje. Waf ! Waf ! Waf ! Daar kwam Kees de tuin in-ge-blaft ! Voor 't raam had ie de jon-gens al be-zig ge-zien, en nu hield ie niet op met blaf-fen, voor Di-na, de meid, de deur voor 'm o-pen-ge-maakt had.

Kees was 'n goei-e lob-bes en de vriend van de jon-gens.

„Kom Kees, spe-len !” rie-pen ze. Kees kwam aan-ge-spron-gen ; hij kwis-pel-de met z'n staart om te la-ten zien, hoe blij ie was. Nu be-gon 't rol-len en dol-len van de twee jon-gens met de hond door de sneeuw. Kees had 't er niet erg op, als ze z'n snoet in de sneeuw duw-den, dan pro-beer-de hij weg te ko-men. Maar de jon-gens von-den 't veel te leuk, dat Kees zoo'n dol-le gri-mas-sen maak-te. Hè, hè ! Was dat 'n ple-zier heb-ben, en dat al in de vroe-ge mor-gen !

Va-der en Moe-der had-den 't leu-ke drie-tal voor 't raam 'n tijd-je staan af-

Wat Miesepoes zich leelijk vergiste

kij-ken. Ze za-gen 't wel graag, dat de jon-gens echt ple-zier had-den, en niet bang wa-ren voor 'n beet-je sneeuw. Al-leen was Moe-der wat bang voor de klee-ren.

„Kom, kom, jon-gens zijn geen kas-plant-jes,” zei Va-der. „Ze moe-ten 'ns flink kun-nen uit-ku-ren!”

„Ja, ja!” lach-te Moe-der, „maar ik zit met de ka-pot-te klee-ren te kij-ken!”

„Die kun-nen wel weer ge-maakt wor-dén,” vond Va-der, en Moe-der was toch ook blij, dat d'r kin-de-ren echt ple-zier had-den.

„Nu wordt 't toch tijd voor de kerk,” zei Moe-der en klop-te te-ge-n de rui-ten, maar de jon-gens hoor-den niets. Toen 'n beet-je har-der en twee wit-be-poei-er-de ge-zich-ten ke-ken naar 't raam. Moe-wenk-te, dat ze ko-men moes-ten.

Joop moest nog gauw e-ven z'n broer-tje o-ver de grond gooi-en en hol-de toen naar bin-nen; ach-ter-voigd door Kees.

„Voe-ten ve-gen, as-je-blijft, me-neer-tje!” riep Di-na. Dat deed ie.

„Moet Kees ook z'n voe-ten ve-gen,

Di-na? Kees, kom hier, poot-jes ve-gen!” en Joop nam 'n poot van Kees en veeg-de er mee o-ver de vloer-mat.

„Da's een! Nu num-mer twee. Mooi Kees! Num-mer drie. Fijn hoor! Jon-gen, kijk Di-na 'ns te-ge-n jou la-chen. Die is te-vre-den o-ver je. Nu num-mer vier nog. Goed Kees! Is juf-frouw Di-na nu te-vre-den?”

Di-na lach-te har-te-lijk: „Kom hier, on-deugd. 'k Moet je nog af-bor-ste-len.”

„Wie be-doel je, Kees of mij?”

„Kees hoeft niet ge-bor-steld te wor-den. Jou moet 'k af-bor-ste-len; je zit vol sneeuw.”

De meid nam de klee-bor-stel en be-gon Joop 'ns ge-ducht af te ve-gen.

„Zeg, kan 't niet wat zach-ter, juf-frouw?”

Di-na had maar wat 'n schik in die leu-ke Joop. Nu kwam Ed-dy nog aan de beurt; toen de jas-sen aan, en met 'n: „Dag Moe! dag Pa!” stap-ten de twee met ge-zich-ten zoo rood als vuur en met tin-te-len-de vin-gers naar de kerk. Ze had-den 't nog druk o-ver 't heer-lij-ke ra-vot-ten van die mor-gen.

Er was eens een paard en dat

PAARDJE KNOL

DOOR JULIE S.

paard heet-te Knol. Paard-je Knol woon-de in een mooi-en, groot-en stal. 's Nachts sliep hij daar na-tuur-lijk ook, en ie-de-ren mor-gen om 'n uur of ze-ven gin-gen de stal-deu-ren wijd o-pen en dan kwam de baas van paard-je Knol bin-nen-ge-stapt.

„Goe-den mor-gen, baas,” zei Paard-je Knol dan.

„Goe-den mor-gen Knol,” riep de baas te-rug. „Hier heb je je ha-ver, eet die maar gauw op en dan moet je voor den wa-gen.”

Knol at gauw de lek-ke-re ha-ver op en stap-te dan met den baas naar bui-ten.

De wa-gen stond al klaar en Knol werd er voor ge-span-nen. Het was een mooi-e groen-te-wa-gen, dien hij voert moest trek-ken. Er ston-den kis-ten met aard-

ap-pe-len op en

er-la-gen bloem-

koo-len en wor-tel-tjes en

ui-en, ook lek-ker fruit: ap-

pe-len en pe-ren, ba-na-nen en drui-ven.

Dik-wijs was de wa-gen heel zwaar voor Knol, maar hij hoef-de ook nooit erg hard te loo-pen van den baas.

Op ze-ke-ren mor-gen werd paard-je Knol wak-ker en dacht bij zich zelf:

„Hè bah, ik heb niets geen zin om den hee-len dag weer voor dien wa-gen te loo-pen. Ik doe het van-daag niet! Als de baas komt, laat ik me wel in-span-nen, maar ik zet geen poot voor-uit.”

Juist had hij dat staan te be-den-ken, toen de stal-deu-ren net als ie-de-ren mor-gen wijd o-pen-gin-gen.

„Goe-den mor-gen, baas,” maar het klonk lang zoo vroe-lijk niet als an-ders.

„Goe-den mor-gen Knol,” en met-een

DRIEKONINGEN

*Drie Koningen zagen een sterre,
Toen gingen zij reizen zoo verre,
Toen gingen zij zoeken het Kindeke klein,
Ze dachten het zou in Jeruzalem zijn.*

*Drie Koningen zagen een sterre,
Zij reisden zoo verre, zoo verre,
En vroegen aan ieder naar 't Kindeke
klein,
Waar zou toch dat Prinsje, dat Konings-
kind zijn?*

*Drie Koningen zagen een sterre,
En toen zij al reisden zoo verre,
Toen vonden zij 't Kindje, den God van
't Heelal,
Het lag er zoo koud op wat stroo in een stal.*

*Daar werd het verlicht door de sterre,
En de vorsten die kwamen van verre,
Aanbaden het Kindje, zoo klein en zoo teer,
Erkenden in Hem hun Verlosser en Heer.*

A. S.

schu-dde de baas een vol-len-zak ha-ver voor paard-je Knol leeg.

Lang-zaam at Knol 't nu op. Toen werd ie voor den wa-gen ge-span-nen en.... „voor-uit Knol,” riep de baas. Maar paard-je Knol bleef stok-stijf staan.

„Al-lo voor-uit!” en Knol kreeg een licht tik-je met de zweep. Maar paard-je Knol dacht: „Nee, ik doe het van-daag lek-ker niet,” en hij zet-te z'n vier poo-ten zoo stijf op den grond neer, of ie ze nooit meer wou ver-zet-ten.

„Wat man-keert dat beest van-daag toch,” riep de baas, die nu boos ge-wor-den was.

„Hij zal eens flink met de zweep moe-ten heb-ben.”

„Voor-uit, voor-uit!” en klets, klets, klomk de zweep.

Oei, 't doet wel pijn, dacht Knol, maar loo-pen doe 'k toch niet. Toen kwam de baas van den wa-gen naar be-ne-den en pak-te paard-je Knol bij de teu-gels. beet.

„Zeg, wil jij niet loo-pen? Je hebt je por-tie ha-ver toch ge-had, nu moet je er ook voor wer-ken.

Voor-uit Knol, ik zal e-ven naast je blij-ven loo-pen, tot je wat op streek bent.”

„Wacht,” dacht Knol, „als ik nu toch moet loo-pen, dan zal ik 't ook zóó hard doen, dat de baas me niet bij kan hou-den.”

En daar be-gon paard-je Knol te dra-ven, ver-schrik-ke-lijk! Ver-schrikt liet de baas de teu-gels uit z'n han-den glij-den en zoo ging Knol hee-le-maal al-leen met den wa-gen er van door.

De wa-gen slin-ger-de, links en rechts en de mooi-e wit-te bloem-koo-len rol-den er langs al-le kan-ten af en vie-len op de vui-le straat. Met 'n har-den smak bons-de er toen een kist aard-ap-pe-len te-gen de straat-kei-en, en Knol hol-de maar, hoe lan-ger hoe har-der.

„Op zij, op zij!” rie-pen de men-schen.

„Daar komt paard-je Knol!

Hij is op hol, op hol, op hol!”

En dan be-gon-nen ze al-le-maal mee te dra-ven, maar nie-mand kon zoo hard loo-pen als Knol.

Ein-de-lijk ging er 'n man, die paard-je Knol aan zag ko-men, mid-den op den weg staan. Hij had zijn jas uit-ge-trok-ken en toen Knol vlak bij hem was, gooi-de hij z'n jas par-does o-ver het paard z'n kop. Toen kon Knol na-tuur-lijk niets meer zien en van-zelf be-gon hij lang-za-mer te loo-pen. De man pak-te hem toen bij de teu-gels en bracht Knol bij z'n baas te-rug.

O, o, wat was de baas kwaad.

Al z'n mooi-e wit-te bloem-koo-len wa-ren be-dor-ven en heel veel aard-ap-pe-len wa-ren stuk ge-trapt.

„Voor straf krijg je van-a-vond geen e-ten hoor,” zei de baas. Dat vond Knol heel erg, want hij hield vree-se-lijk veel van lek-ke-re ha-ver.

Maar paar-den, die niet wil-len wer-ken, ver-die-nen hun e-ten ook niet.

Voort-aan ging Knol ie-de-ren mor-gen maar weer braaf voor den wa-gen loo-pen. Dat vond ~~het~~ be-ter dan op hol-te gaan.

VERTELLINGEN OVER

DE BEWONERS VAN DEN HEMEL

OVER 'N VRIEND VAN KEI-ZERS EN KO-NIN-GEN EN VAN O. L. HEER

Ik zal jul-lie eens wat ver-tel-len o-ver i-e-mand, waar je mis-schien nog wei-nig van gehoord of ge-le-zen hebt. Hij heeft 'n heel vreem-de La-tijn-sche naam : Pe-trus Ca-ni-si-us. Ja, wie dat goed kan le-zen en uit-spre-ken, is al 'n knap kind, hoor. Maar nog knap-per is 't, als je nu eens mooi en lang-zaam leest, wat ik je er o-ver ga ver-tel-len.

Luis-ter maar goed !

't Was 'n goei-e 400 jaar ge-le-den. Toen leef-de er in Duitsch-land 'n man, die al-maar ver-keer-de din-gen aan de men-schen ver-tel-de. Dat was niet mooi van die man, hé? Neen, hee-le-máál niet. De priesters en pa-ters zeg-gen steeds de waar-heid ; maar deze deed 't niet. En daar-om kwam 't dan ook, dat heel veel men-schen geen goei-e chris-te-nen meer wa-ren, en niet veel meer van O. L. Heer moes-ten heb-ben. In die tijd juist, liet O. L. Heer heel heilige en ge-leer-de men-schen op aar-de ko-men, om ze weer te lee-ren, wat ze doen en la-ten moesten, om vrien-den te wor-den en te blijven van Zijn Hei-lig Hart, en een van die man-nen was Pe-trus Ca-ni-si-us.

Als jon-gen woon-de ie in Nij-me-gen. Zoek eens op, of laat 't eens op-zoeken, waar dat ligt. Nou, dáár za-gen de men-schen Ca-ni-si-us el-ken dag de H. Mis die-nen, want ie was 'n éch-te mis-die-naar. Niet zoo een, die veel rond-keek of praatte,

of naar de men-schen keek, maar 'n goei-e mis-die-naar. En thuis had ie ook 'n mooi al-taar-tje met kan-delaar-tjes en 'n kruis-je er op. En heusch deed ie daar dik-wijls de „Mis” met 'n paar mooi-e klee-ren aan. Hij deed dan al-les na, wat ie de pries-ter aan 't al-taar had zien doen, zóó hield ie al van de H. Mis.

't Was 'n flinke jon-gen, die toen al veel o-ver had voor O. L. Heer. Moet je hoo-ren, wat ie deed op 'n vas-ten-avond : Je weet wel, dat dan de menschen heel zot doen, hé, met vreem-de klee-ren aan en leu-ke ge-zich-ten voor. Ze ma-ken dan pret voor tien. Ca-ni-si-us mocht dat niet, maar wel had-den ze dan thuis 'n feest-je. Moe-der bak-te dan 'ns fijne wa-fel-tjes, om van te smul-len, en maak-te heer-lij-ke zoe-te melk-drank om met klei-ne slok-jes zoet-jes op te drin-ken.

Nou, toen ie moe-der eens op zoo'n Vas-ten-avond weer zag bak-ken, en 't o zoo heer-lijk rook in de keu-ken, kwam Ca-ni-si-us naast haar te staan en vroeg : „Hoe-veel koek-jes maakt u wel, moe-der ?”

„O kind,” zei ze, „voor ie-der wel drie of vier !”

„Nou,” zei de jon-gen, „voor mij hoeft u niets te bak-ken, hoor.”

„Wát ?” vroeg z'n moe-der heel verwon-derd, „hou jij dan niet van zoe-te din-gen, mijn jon-gen ?”

„Ja-wel moe,” zei Ca-ni-si-us, en me-teen kreeg ie 'n rood kleur-tje.

„Ja-wel moe, maar om-dat nu van-

avond veel men-schen, ook kin-de-ren, kwaad doen, en O. L. Heer tóch al zoo-veel ge-le-den heeft en nóg moet lij-den, en ook nog a-zijn en erg bit-ter wa-ter heeft ge-dron-ken, heb ik ze van-a-vond lie-ver niet."

Nou, dat vond Moe heel mooi van haar jon-gen — en.... Ca-ni-si-us nam a-vonds ook echt niets van die zoe-tig-heid, Dat was wát mooi van zoo'n klei-ne jon-gen hé? Maar la-ter zou ie nog flin-ker wor-den. Luis-ter maar eens ver-der.

Ja, ik weet 't wel, 'n paar kin-de-ren den-ken na-tuur-lijk zóó: „O, die wás al hei-lic, toen ie nog 'n jon-gen was." Ho, ho! Hee-le-maal niet hoor! Hij was kop-pig, drif-tig, nij-dig en trotsch, en soms kreeg ie er wel eens 'n war-me broek van, door va-ders han-den, heusch waar! Maar hij pro-beer-de steeds wat ie kón, om die lee-lij-ke din-gen van hem niet te la-ten mer-ken. En dát was flink van hem, en dát kan ook ie-der-een, als ie maar wil.

Toen ie wat groo-ter werd, kreeg ie ge-leer-de les uit dik-ke La-tijn-sche boe-ken, en moest ie hard lee-ren, met kin-de-ren, die erg on-deu-gend wa-ren. Wat deed Ca-ni-sius toen? Luis-ter-de hij naar die ver-keer-de vrien-den? Neen, hij ging na zoo'n les naar de kerk, kniel-de ach-ter op 'n bank-je of stoel-tje en bad den heel een-vou-dig: „Och lie-ve Heer, laat me Uw vriend blij-ven, en m'n ziel mooi wit be-wa-ren voor U." Dat ge-bed-je was dus heel ge-mak-ke-lijk om aan O. L. Heer te zeg-gen en Ca-ni-si-us heeft z'n ziel ook zui-ver be-waard.

CORRESPONDENTIE

Aan.... een Neefje of Nichtje, zonder naam en.... zonder adres. Hoe zal ik dit briefje nu beantwoorde den? Eigenlijk moest ik 't in de papier-mand gooien. Maar, dan komt er heel gauw weer een brief, met een booze vraag, waarom er geen antwoord komt. Er staat in dat hij of zij voor den eersten keer meedoet. Welkom dan. Verder dat Moe zei: „doe maar eens mee". En daar ben ik het mee eens. Nog, dat de schrijver er een heelen dag over geprakteerd had. De wedstrijd zal wel bedoeld zijn. Dan de belofte dat er nog een grotere brief komt. Als mijn antwoord nu niet herkend wordt kan ik er ook niets aan doen. Beste kinderen zet toch altijd volledig adres op den brief en óók welk blaadje je leest. Daag.

Jo Ranzijn, Zeeweg 263, Egmond a/d. Hoef. Zeker is Oom goed tevreden over het briefje, alleen het moest wat langer zijn: 8 kantjes is de mode. Gauw antwoord kan nooit. Of Oom vroeger, in zijn jongen tijd, ook kon schaatsen, vraagt Jo. Nou, en of. Ik deed het wat graag. Maar de laatste 10 jaren heb ik het niet meer gedaan: ik ben te bang voor vallen. Daag. Stevige hand van Oom.

Winanda Hoekstra te Geffen. Maar, beste Nichtje, been gebroken. Hoe kwam dat toch? Gelukkig, dat je nu weer klaar bent. Portret krijgt wel eens zijn beurt. Geduld. Wanneer komt de lange brief? Stevige hand, ook voor Ada. Daag.

Dominicus Mestrom, Montfort (L.). We hopen samen op een goede bui van Blikman. Wie heeft den brief geschreven? Willem misschien? Mag gerust, maar toch heb ik liever, dat ook mijn Neefje Dominicus zelf eens schrijft. Veel harte-lijke groeten aan allen van Oom.

Cisca de Bakker te Rotterdam. En wat netjes heeft mijn Nichtje Cisca dit briefje geschreven. Oom weet heel goed, dat het er zoo niet gaat, voor een kind uit de eerste klas. Heel goed gedaan al. We hopen samen, dat Blikman ook zijn te-vredenheid toont. Hand en groet.

Tonia Willems, Ringelbosch 293, Beuningen. Kan me best voorstellen, dat moeder zoo nu en dan heel blij is met hulp van Tonia: knoopen van de jasjes, winkelhaken, kousenstoppen — werk genoeg, ondersteel ik. Ben je nog mee naar Tilburg geweest? Net iets voor een langen brief. Daag.

A. Toonen, Abstederdijk 253, Utrecht. Welkom in de groote familie. Hoop je geregeld in de bus te ontmoeten. Over het briefje zelf kan ik zoo weinig zeggen, omdat ik niet weet, hoe oud A. is. Is het: Anna of August, of: Antonia of Arnold? Duizend groeten en een stevige hand van Oom.

Corrie van Bekkum, Gerard Doustr. te....? Welkom in de familie. Blikman is de prijzenbaas. Niet boos zijn, omdat mijn antwoord zoo lang weg bleef. Daag. Tot later dan.

Thea van Gemert, Alexandrinalaan 9, Apeldoorn. Wel wis en drie, zeker mag Thea ook in onzen grooten familiekring komen. En wat graag, want haar briefje is in orde. Graag hoor ik ook, dat ze Jopie wel eens voorleest uit Kl. Hoe gaat het met piano Thea? Welk boek heb je al? Maar veel repeteeren, iederen dag, net zoo lang, tot je vlot kunt spelen, wat je geleerd hebt. Duurt wel lang eer mijn antwoord komt, maar kan niet anders. Daag.

Leo Heldens te Helden-Panningen. Welkom beste Neefje. Het is zooals je zegt: uit Helden-Panningen komt maar heel zelden een briefje. Hoeveel vriendjes breng je een volgenden keer mee op bezoek? En dan ieder met een langen brief. Hand en groet.

Wiesje Trimbos, Van Gilsenlaan 9, Roosendaal. Beste Nichtje, we zullen samen maar hopen, dat Blikman het goede adres vindt. Briefje was in orde, en heel netjes ook. Ik hoop Wiesje nog dik-wijls in de bus te ontmoeten. Daag. Hand en groet.

Gerard en Jopie Dashorst te Deventer. Graag hoor ik, dat jullie zoo trouw het Kl. uitleest. Daar wordt het ook voor geschreven. Als je nu geregeld alle nummers bewaart, en dan later alles laat inbinden, heb je een prachtig boek, waar je veel plezier van hebben kunt. Veel groeten ook aan Annie en dan nog voor ieder een hand.

WEDSTRIJD No. 1

De vijftiende jaargang van Kleuterblaadje is begonnen, zooals jullie ziet. Nu hebben we beloofd dit jaar 4 prijswedstrijden voor onze lezertjes te houden. En wat we beloven moeten we ook doen. Daarom zullen we in dit eerste nummer maar daadlijk besinnen.

Al 'n tijd lang had ik er over nagedacht wat ik jullie voor werkjes zou opgeven. 't Is niet zoo gemakkelijk om telkens met wat leuks en wat nieuws voor den dag te komen.

Maar opeens werd ik uit de moeilijkheid gered: Een gelukkige moeder verzocht me een portret van haar dochtertjes in 't Kleuterblaadje op te tekenen. De aardige kindertjes konden dan op de manier een groote reis door het aeele... maken.

Natuurlijk wilde ik gaarne aan het verzoek voldoen, omdat ik het groepje zoo bijzonder... wilde ik dat al onze lezertjes het een heel nauwkeurig zouden bekijken. En daarom neem ik nu die toto als opgave voor onze eersten wedstrijd.

Lustert maar 'ns goed. Op het plaatje staan 8 meisjes afgebeeld. Alle 8 zijn zusjes van elkaar. Maar wat nog heel bijzonder is, bij die 8 kindertjes zijn 3 paar tweelingen. Nu moeten jullie eens zoeken wie die tweelingen zijn. En als je die gevonden hebt, stuur je de oplossing in. Zooals je ziet heb ik op het schortje van elk meisje een cijfer gezet. Jullie behoeft dus niet veel woordjes te gebruiken. Je schrijft alleen op: nummer.... en nummer..... is de oudste tweeling;

nummer.... en nummer..... is de middelste tweeling;

nummer.... en nummer..... is de jongste tweeling.

Hoe de kindertjes heeten of waar ze wonen, vertel ik nu nog niet. Dat bewaar ik tot de uitslag in het Kleuterblaadje komt.

Ik hoop dat velen van jullie aan den wedstrijd meedoen. Net zooals vroeger, zijn er weer mooie prijzen uitgelooft. Die worden onder de goede oplossers verloot.

Wat je zool winnen kunt?

Kijkt maar eens:

- 1 jongens- of meisjesrijwiel
- 1 zilveren melsjeshorloge
- 1 zilveren jongenshorloge
- 1 prachtig H. Hartbeeld (groot 85 c.M.)
- 1 prachtig Vlinder-schilderij
- 2 beelden H. Maagd
- 1 Spranger-bouwdoos No. 2
- 1 groote stoommachine

- 1 Collegetasch
- 5 marmeren klokjes
- 2 stoommachines
- 2 spoor op rails
- 1 toiletgarnituur
- 6 bouwdoozen
- 1 postzegelalbum
- 2 serviezen
- 2 timmerdoozen
- 3 groote zelfdrukkerijen
- 2 blokkendoozen
- 1 keukendoos
- 1 Spranger-bouwdoos No. 1
- 2 briefkaartenalbums
- 12 ex. Zondags-Evangelliën
- 3 jongens-portemonnaies
- 2 groote mondharmonica's
- 6 flacons eau de cologne
- 3 meisjesportemonnaies
- 3 groote leitelramen
- 5 stencilboeken
- 4 kindergeweren
- 3 doozen Clitter-Wax
- 6 mechanische spelen
- 2 vuurwielen
- 3 kleine leitelramen
- 3 kleine mondharmonica's
- 3 vulpenhouders (imparker)
- 6 groote verfdoozen
- 3 vliegbooten
- 3 metaal-piano's
- 6 timmerdoosjes
- 5 doosjes zakdoekjes
- 3 kindertaschjes
- 4 naaietule's
- 10 doozen zeen
- 20 kleurboeken
- 5 schrijfetule's
- 6 vlechtdoozen
- 15 kaatsballen

Verder wordt de oplossing op de volgende wijze ingericht:

Wedstrijd No....

Voor de kleuters.

Schrijft daar netjes onder

a. Je naam (onderstreep 'm).

b. Hoe oud je zijt.

c. Stad of dorp waar je woont (weer onderstrepen).

d. Op welke school of anders waar je wekelijks het Kleuterblaadje ontvangt.

e. In welke straat de school ligt.

f. In welk leerjaar je zit.

g. Als de kinderen het Kleuterblaadje niet op school ontvangen, moet behalve je woonplaats ook de straat en het huisnummer opgegeven worden.

Gaarne wil de Raadseloom van zijn lieve kleuters anecdoten en briefjes ontvangen,

maar dan moeten die op een *afzonderlijk* velletje papier *geschreven* zijn en apart van naam en woonplaats worden voorzien.

Ter besparing van porto-kosten doen de abonneetjes van eenzelfde school verstandig als ze de oplossingen in één enveloppe sluiten. Schrijf aan de achterzijde van de enveloppe: „Wedstrijd voor de Kleuters”.

Zorg ervoor, dat de inzending vooral niet te laat komt, dus *uiterlijk* vóór 1 Februari en aan niemand anders dan aan: Mej. Jo van den Donk, Hamburgersingel No. 5 te Venlo.

De zes oudste kindertjes van het bovenstaand achttal zie je hier als verpleegstertjes gekleed. Misschien helpt jullie dat nog wat bij het zoeken.

KLEUTERBLAADJE
TYDSCHRIFT VOOR KINDEREN VAN
ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT; EERW. BROEDER
 MARTINUS, HELMOND; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
 PRIJS 3/4 CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING No. 5970
 UITGAVE: NAAML. VENN. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN, HAARLEM

TOON HUILEBALK

Toon hui-le-balk, Toon hui-le-balk,
 O, flau-we, flau-we jon-gen.
 Viel jij soms in 'n bak met kalk —
 Of ben je mis-ge-spron-gen,
 Toen je straks op die schut-ting zat
 Waar je toch niks te ma-ken had ?

Toon hui-le-balk kermt vroeg en laat
 Om al-ler-han-de za-ken.
 Dan plof-te hij par-does op straat —
 Dan moest hij straf-werk ma-ken.
 Een an-der-maal was 't: „In den
 hoek !”
 Of.... kreeg-ie thuis wat voor z'n
 broek.

Toon hui-le-balk is steeds al-leen,
 Want hij heeft ner-gens vrin-den.
 Geen won-der: *al-tijd* dat ge-ween —
 Wie zou dát pret-tig vin-den ?
 Zoo-lang Toon zoo-veel tra-nen stórt,
 Vrees ik.... dat dit nooit be-ter
 wordt.

HENK VAN DORDT.

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Jul-lie heb-ben ze-ker wel ge-hoord van je groo-te-re broers en zus-jes of vriend-jes die Room-sche Jeugd le-zen, dat daar om de twee we-ken een me-neer Pas-toor komt pra-ten. Soms staat er z'n por-tret bo-ven. Zoo'n goe-de, dik-ke me-neer Pas-toor in z'n praat-stoel. En die ver-telt dan zul-ke mooi-e din-gen, dat al-le jon-gens en meis-jes ver-lan-gen naar dat bab-bel-tje. Nu vond ik 't zoo jam-mer, dat de le-zer-tjes en le-ze-res-jes van Kleu-ter-blaad-je niet zoo-iets had-den. Ik ben wel maar een klei-ne, ma-ge-re me-neer ka-pe-laan, maar 'k zal jul-lie toch ook heel mooi-e din-gen ko-men ver-tel-len. En de klein-tjes van de eers-te klas, die 't zelf nog niet goed le-zen kun-nen, moe-ten maar aan Moe-der of aan de on-der-wij-zer of on-der-wij-ze-res in de school vra-gen, of die 't wil voor-le-zen. Af-ge-spro-ken?

Zie je, ik vind dat jul-lie kleu-ters juist

't mees-te recht heb-ben op zoo'n praat-je, o-ver de ma-nier waar-op we 't mees-te van Je-zus kun-nen hou-den. Want toen Je-zus nog op aar-de was, heeft Hij heel dui-de-lijk ge-toond, dat Hij van de klein-sten 't mees-te hield. Eens op 'n a-vond was Hij heel moe. Den hee-len dag had hij ge-preekt en ge-wan-deld van de ee-ne stad naar de an-de-re. De zon scheen zoo heet en 't was al-le-maal zoo ver. Je-zus was echt blij, toen Hij te-gen den a-vond een heer-lijk koel plek-je ont-dek-te, op-zij van den weg. 't Was een gras-heu-vel-tje on-der een groo-ten scha-duw-rij-ken boom. Hij zuchte heel e-ven, toen Hij ging zit-ten en deed van ver-moeid-heid de oo-gen dicht. Zijn keel was droog van 't ve-le pree-ken en héél stil en on-be-weeg-lijk leun-de Hij met z'n moe-de Hoofd te-gen den boom. De A-pos-te-len wa-ren ook moe en gin-gen rond-om Hem zit-ten of lig-gen. Jo-an-nes keek af en toe eens me-de-lij-dend naar z'n lie-ven Mees-ter en Pe-trus schud-de z'n hoofd en fluis-ter-de te-gen Ja-co-bus: „Wat Hij moe is!” Heel stil hiel-den zich de an-de-ren. 't Leek wel of ze al-le-maal slie-pen. Al-leen 't zacht rui-schen van den groo-ten boom en 't ge-fluis-ter en ge-sjilp van de vo-gel-tjes was er. Op-eens werd die heer-lij-ke stil-te ver-bro-ken door een jui-chen-de jon-gens-stem: „Hij is er. Kom jon-gens, Hij is er!” En daar kwa-men ze aan-loo-pen o-ver den zon-ni-gen weg, de jon-gens van de stad. 't Stof wolk-te om-hoog. En daar-ach-ter hup-pel-den de meis-jes, net als de jon-gens op bloo-te voe-ten, en dan kwa-men de groo-te-ren en de moe-ders, met op hun ar-men de hee-le klei-ne ba-by's. Maar Pe-trus vloog op en nog en-ke-le van de A-pos-te-len. Ze be-duid-den de kin-de-ren, dat ze te-rug moes-ten gaan en toen ze niet luis-ter-den, werd Pe-trus boos en pak-te er een paar ste-vig vast.

„Ga weg, vle-gels, Je-zus is veel te moel!”

Te-leur-ge-steld ke-ken de jon-gens naar den groo-ten boom, waar Je-zus in Z'n wit-te kleed zat. Maar lang-zaam sloeg de goe-de Mees-ter z'n oo-gen op en, o, zoo vrien-de-lijk ke-ken die naar de kin-de-

ren. Hij strek-te bei z'n moe-de ar-men uit en noo-dig-de ze dich-ter bij te ko-men. En met z'n ver-moei-de, maar toch nog vrien-de-lij-ke stem, zei Hij: „Laat de klei-nen tot Mij ko-men”. Pe-trus en de an-de-re A-pos-te-len wa-ren ver-won-derd en 'n beet-je ont-stemd zei-den ze:

„Maar Heer, Gij zijt toch veel te moel” Je-zus schud-de Zijn Hoofd en riep nog eens de kin-de-ren. En hup, daar wa-ren ze al bij Hem. Eén sprong zoo maar o-ver Jo-an-nes heen, die vlak bij Je-zus lag en één duw-de Ju-das 'n eind-je op-zij. En al-le-maal kwa-men ze dich-ter-bij, ook de moe-ders. 't Al-ler-klein-ste, 'n lief blond jon-ge-tje, dat nog niet loo-pen kon, mocht op Je-zus' schoot zit-ten.

„Voor Je-zu-ke,” zei heel ver-le-gen 'n klein, dik meis-je, en 't reik-te Hem haar pas ge-pluk-te bloem-pjes. En Je-zus was er heel blij mee.

„Ik ben van-daag heel niet on-ge-hoor-zaam ge-weest,” juich-te 'n acht-ja-ri-ge ben-gel. Je-zus keek hem heel vrien-de-lijk aan en streek hem o-ver de blon-de ha-ren. En al-le-maal ze-gen-de Hij ze en keek ze één voor één in de groo-te blau-

we, zwar-te en brui-ne kij-kers. Eén meis-je sloeg de oo-gen neer, toen Je-zus haar wil-de ze-ge-nen.

„Is er iets, Mar-tha?” fluis-ter-de Je-zus. Mar-tha ver-borg haar kop-je in de wij-de mouw van Je-zus' rech-ter-arm, maar tot in haar hals-je bloos-de ze nog en al-leen Je-zus kon 't ver-staan, toen ze zei:

„Ik heb van-daag iets weg-ge-pakt en ook ge-lo-gen.”

„Zul je 't niet meer doen, kind-je? 'k Zie, dat je er spijt van hebt!” Mar-tha keek om-hoog en er wa-ren tra-nen in haar oog-jes en heel warm klonk haar stem-me-tje, toen ze zei: „Nee, nooit meer! 'k Hou zoo-veel van U, en 'k doe U niet graag ver-driet!” En toen ze-gen-de Je-zus haar ook.

Naar al-le-maal luis-ter-de Hij en als ze ver-driet of pijn had-den, maak-te Hij 't beter.

De A-pos-te-len ston-den toe te kij-ken. Jo-an-nes dacht: „'k Wou, dat ik ook nog zoo'n klein jon-ge-tje was!” Pe-trus brom-de nog iets van: „Zul-ke druk-te-ma-kers,” maar toch veeg-de hij 'n traan uit z'n oog. En de an-de-ren zei-den maar: „Wat houdt Hij toch veel van de kin-de-ren!” Nog eens ze-gen-de Je-zus ze al-le-maal en toen trok-ken ze lang-zaam te-rug naar de stad en wuif-den nog eens naar Je-zus.

'k Hoor som-migen van jul-lie al zeg-gen: „'k Wou dat ik toen ook ge-leefd had.” Maar dat zijn dom-me kin-der-tjes, want die we-ten niet, dat 't nu nog precies 't zelf-de is. Je-zus rust nu ook uit in 'n klein hoek-je van on-ze ker-ken. Daar

ach-ter 't gou-den deur-tje is Hij en zegt: „Laat de klei-nen tot Mij ko-men”. En nu zijn er niet eens A-pos-te-len, die jul-lie te-rug hou-den. Je mag zoo dik-wijls naar Hem toe gaan, als je wilt. Dat vindt Je-zus zoo fijn, als 's mor-gens de klok luidt voor de H. Mis of 's avonds voor 't Lof, dat de kin-de-ren dan ko-men aan-loo-pen en héél dicht bij Hem gaan zit-ten. Dan ze-gent Hij jul-lie ook. En dan moet je Hem al-les ver-tel-len, al-les. Als je iets ex-tra's hebt ge-daan voor Hem of als je ver-driet hebt.

Je vraagt Hem maar veel, want Hij is toch heel rijk. Ook als je stout bent ge-weest, moet je dat zeg-gen en dan be-loof je, net als Mar-tha, om 't nooit meer te doen, om-dat je zoo-veel van Hem houdt. Zul-len we nu eens af-spre-ken, dat we de-ze veer-tien da-gen ie-de-ren mor-gen naar de H. Mis zul-len gaan? Wat zal Je-zus dan blij zijn, als Hij zoo-veel kin-der-tjes kan ze-ge-nen. En dan bidt jul-lie ook maar 'n Wees-ge-groet-je voor de-zen me-neer ka-pe-laan, die jul-lie van-daag ver-teld heeft.

DE SNEEUWMAN

Wie doet er mae? Wie doet er mae?
Ik heb 'n aardig plan!
Daar, op de weide naast den weg,
Moet staan een reuzenman!
Al krimpt de kou onze handen blauw,
Wat malen we erom?
Aan 't wroeten in de sneeuwlaag, vlug!
Komt, rappe werkers, kom!
Ziezoo, dat 's vast 'n flinke rol,
Die dienen kan als romp;
Nu voor 'n staev'gen bol gezorgd!
Zoo'n dikke, dikke klomp!
Dan nog de beenen, armen en —
De stukken zijn al klaar!
Die netjes op elkaar gezet,
En — zie de reus is daar!

Zoek nu ook nog 'n ouden hoed
En lange pijp! wat jool!
Voor oogen, mond en neus daarbij
Een viertal stukken kool!
Dan in de vuist een vlaggestok
Met driekleur — zooals 't hoort —
Want 't maaksel van ons handen is
Van Hollandsch ras en soort,
Wel, wel, wat werd 't een barsch sinjeur!
Wat kijkt hij grinnig, rond!
Maar — spijs dat al — we taften hem!
En slaan hem op den grond!
Een kogelregen treffe hem
Van ballen, zonder tal;
En een hoera! stijg' daav-rend op
Als hij bezwijken zal!
PIET VAN 'T BOSCHKE.

KLEINE FREDDIE

W weet je, wie
Fred-dy
is?.... Als je

nog nooit van Fred-dy ge-hoord
hebt, denk je na-tuur-lijk, dat 't de naam
van 'n lief, klein jon-ge-tje is, maar
dat is toch niet zoo, hoor!....

Fred-dy is 'n klein meis-je, 'n vroe-lijk
en le-ven-dig ding, dat Moe-der al-tijd
ach-ter-na loopt, en dan van al-les weet
te bab-be-len. Maar niet al-leen bab-be-
len en ach-ter-na loo-pen doet ze....
nee, on-danks haar klein fi-guur-tje —
want tot haar ver-driet is ze niet zoo
groot, als 'n meis-je van vijf jaar ei-gen-
lijk hoort te zijn! — kan ze Moe-der al
mee-hel-pen met stof-doek uit-slaan, ta-
fel dek-ken, en meer van die din-gen.
Fred-dy voelt zich dan erg ge-wich-tig,
en lacht van ge-noe-gen, als de men-
schen dan te-gen haar zeg-gen, dat ze
zoo'n flin-ke klei-ne Fred-dy is!....

Soms, als Moe-der zoo-iets zegt, of
als O-ma, die ook bij hen in huis is,
goed-keu-rend knikt, als ze Fred-dy's
be-drij-vig-heid ziet, en één van die
bei-den haar op-neemt en knuf-felt, voelt
ze zich nog ge-luk-ki-ger. en als ze kan,
klimt ze bij O-ma of Moe-der op schoot,
vleit zich te-gen hen aan, en laat zich
dan ver-troe-te-len als een klein poes-je!
En, als ze 'n klein poes-je was, zou ze
spin-nen van te-vre-den-heid!....

Maar 't ge-beurt óók wel, dat ze
hee-le-maal niet zoo lief en ge-hoor-zaam
is, en dat Moe-der en O-ma eer-der re-den
tot knor-ren heb-ben! Dan is het, of er
'n klein dui-vel-tje in haar be-zig is, om
een stou-te, klei-ne Fred-dy van het
meis-je te ma-ken; 'n dui-vel-tje, dat
haar op-zet tot al-ler-lei on-deu-gen-de
ver-keer-de din-gen. Fred-dy heeft dan
wel spijt, als 't ge-beurd is, maar dan is
't meest-al te laat, en ze kan al-leen
maar be-lo-ven, dat ze 't heusch nooit
weer doen zal!.... Ze vindt 't wél heel
erg, als Moe-der zucht, en haar hoofd
schudt o-ver al die stou-tig-heid. En
'n beet-je bang wordt ze ook wel, als
Va-der 't la-ter te hoo-ren krijgt, om-dat
ie haar dan zoo boos en streng aan-kijkt,

DOOR I. M.

en haar vol-
strekt niet bij
dat ge-zel-li-ge

kor-te naam-pje noemt, dat ze
ge-woon is!.... Dan zegt Va-der: Fre-
de-ri-ka, en ze moet 's a-vonds zon-der
nacht-kus naar bed!.... Dat vindt ze
al-le-maal ver-schrik-ke-lijk naar!....

Fred-dy heeft ook nog 'n broer-tje,
maar dat is zóó klein; dat ligt nog in
de wieg. Ei-gen-lijk heeft ze daar nog
niet veel aan, maar toch houdt Fred-dy
heel veel van dat klei-ne, spar-te-len-de
broer-tje, dat meest-al lief ligt te kraai-en,
maar ook wel eens 'n ver-schrik-ke-lij-ken
keel op kan zet-ten. En — ver-beeld je,
laatst, toen er vi-si-te was, en de gas-ten
— 'n me-neer en 'n me-vrouw wa-ren
het — aan Moe-der vroe-gen, of Fred-dy
nu dat han-di-ge, oud-ste doch-ter-tje
was, waar Moe-der het zoo-dik-wijls o-ver
had, was Fred-dy ver-ont-waar-digd, dat
dat lie-ve, klei-ne broer-tje blijk-baar
ver-ge-ten werd, er gauw tus-schen ge-
ko-men:

„Ja, maar we heb-ben óók nog 'n
snoe-ze-bol-le-tje in de wieg!.... 'n Dòt
van 'n broer-tje!....”

En met-één, dat ze dat zei, be-gon
dat „snoe-ze-bol-le-tje in de wieg”, dat
dot-je van 'n broer-tje op 'n ver-vaar-
lij-ke ma-nier te schreeu-wen, en Fred-dy,
die juist zoo heel trotsch op haar broer-tje
ge-weest was, schaam-de zich nu voor
hem, voor-al, toen de me-neer la-chend
zei, dat-ie wel hóó-ren kon, dat er nog
'n broer-tje was ook.

„Ach, me-neer!....” be-gon ze dien
stou-ten, klei-nen broer, die on-ver-
moeid door-kraai-de, toen te ver-ont-
schul-di-gen, „maar broer-tje is ook nog
zoo klein!”

Ze had-den toen erg om Fred-dy
moe-ten la-chen, maar Fred-dy be-greep
hee-le-maal niet waar-om, want 't was
toch waar.... broer-tje wist nog niet
pre-cies, wat-ie wél, en wat-ie niet mocht
doen, zoo-als zij!.... Zei Moe-der dat
juist niet al-tijd, als ze 'ns stout was
ge-weest? Fred-dy voel-de zich dan ook
heel wat wij-zer en ver-stan-di-ger dan

broer-tje, dat nog maar am-per „pap-pa” en mam-ma” kon zeg-gen.

Het liefst van al-les is Fred-dy in den tuin. Als de zon zoo heer-lijk schijnt, en de bloe-men geu-ren en de bij-tjes zoe-men en van bloem op bloem gaan, dan is Fred-dy al-tijd bui-ten te vin-den! En Moe-der vindt dat goed, want die denkt: zon en lucht is noo-dig voor m'n kind-je.. Al-leen waar-schuwt ze haar, dat ze niet bui-ten de paad-jes mag loo-pen en ook geen bloe-men pluk-ken. Dat doet Moe-der lie-ver zelf; wèl mag Fred-dy haar dan hel-pen met het schik-ken in de vaas-jes!.. Van-daag, nu het weer zoo'n war-me dag is, en O-ma bo-ven haar mid-dag-dut-je doet, is Fred-dy weer in den tuin. Ze heeft eerst aan Moe-der ge-vraagd, of die geen bloe-men moet af-snij-den, maar Moe-der heeft het nu veel te druk!

„'t Is er nu ook hee-le-maal geen tijd voor!” had Moe-der er nog bij ge-zegd.

„Waar-om niet?”

„Wel, 't is nu veel te zon-nig en te warm!... Dat is niet goed voor de plan-ten. Dat moet je 's a-vonds doen.” leg-de Moe-der uit, „en ook moe-ten de bloe-me-tjes nog 'n tijd-je bui-ten staan te pron-ken. 't Zou ei-genlijk zon-de zijn, om ze nu weg te ne-men.”

Ja, dat vond Fred-dy ook wel. In ge-dach-ten liep ze nu het zon-nige tuin-pad af, waar-op hier en daar scher-pe scha-du-wen la-gen. Maar ze ging niet, zoo-als Moe-der haar aan-ge-ra-den had, naar den zand-bak, haar ei-gen aar-di-ge speel-hoek-je toe! Daar had ze nu eens hée-le-maal geen zin in!...—Plot-se-ling zag ze vlak vóór haar 'n aar-dig, wit vlin-der-tje rond-dar-te-len en in-eens kwam er 'n i-dee-tje in haar op, 'n

Met 'n verlangenden blik stond ze nu te staren.

plan-ne-tje waar ze wèl zin in had!.. Dat aar-di-ge vlin-der-tje moest ze zien te van-gen! Ze weet wel, dat ze in den tuin niet zoë mag hol-len en dra-ven, en haar vlin-der-net-je mag ze al-leen maar ge-brui-ken, als ze met O-ma of Va-der en Moe-der op 'n bui-ten-wan-de-ling is, maar ze doet net, of dat ver-bod voor van-daag niet geldt. Ze luis-tert weer eens lie-ver naar dat lee-lij-ke dui-vel-tje, dat soms al-ler-lei on-deu-gen-de din-gen in haar oor fluis-tert.

„Ik ga m'n net-je ha-len,” denkt ze vast-be-slo-ten! Ze wacht, tot ze ze-ker weet, dat moe-der niet meer in de buurt is, en dan sluipt stou-te Fred-dy op haar tee-nen naar de kast in de huis-ka-mer. Daar, on-der-aan ligt haar vlin-der-net-je. Ze kan er ge-mak-ke-lijk bij. En dan, zoo gauw als ze kan weer te-rug naar den tuin, en 't aardi-ge keel-wit-je op-ge-zocht.

Maar — waar is het vlin-der-tje nou? Fred-dy kijkt rond, ver-won-derd, te-leur-ge-steld, tot ze op eens het vlin-der-tje ziet zit-ten, op den stam van een stok-roos, 't Dier-tje zit zóó dood-stil, de vleu-gel-tjes aan el-kaar, dat Fred-dy denkt:

„Daar hoef ik niet eens 'n net-je voor te ge-brui-ken. Die kan ik zóó wel pak-ken.”

Maar net, dat ze haar hand-je 'uit-steekt, vlucht het ka-pel-le-tje en 't is, als-of het Fred-dy uit-lacht: „Net mis!, 't Flad-dert gauw naar 'n hoek-je van den tuin, waar 'n hee-le-boel soor-ten bloe-men staan. Fred-dy, die 't ij-ve-rig ge-voigd is, kan 't zoo gauw niet ont-dek-ken tus-schen al die kleu-ren.

„O!.... wacht!.... dàar is 't weer. Bij dat groep-je mooi-e, blau-we bloe-men!....”

Fred-dy meen-de: rid-der-spo-ren. Maar die moei-lijke naam kon ze niet ont-hou-den. Met 'n verl-an-gen-den blik stond ze nu te sta-ren naar het hoek-je, waar 't vlin-der-tje in ver-dwe-nen is. Ze durft hier toch niet erg goed met haar net-je te slaan. Va-der is zoo trotsch op de-zen hoek, en bindt met ein-de-loos ge-duld zèlf al die mooi-e, sta-ti-ge bloe-men op. Maar ze staan zoo hoog, Fred-dy kan er on-mo-ge-lijk zóó met haar hand-je bij. Als ze nu eens heel voor-zich-tig met haar net-je pro-beer-de?....—Ze ge-looft ze-ker, dat de vlin-der daar er-gens tus-schen de rid-der-spo-ren zit. Fred-dy slaat haar net-je o-ver zoo'n mooi-en, vol-len tros heen, eerst heel voor-zich-tig maar dan, als 't klei-ne, vlu-ge kool-wit-je haar tòch weer ont-komt, doet ze het, zon-der dat ze het merkt, wil-der en wil-der!!....

Stou-te, dom-me, klei-ne Fred-dy!.. Als ze ge-we-ten had, dat er 'n an-der, klein dier-tje, lang zoo on-schul-dig niet als 't wit-te vlin-der-tje, óók in de moo-ie, blau-we bloe-men ge-kro-pen was om ij-ve-rig de lek-ke-re, zoe-te ho-ning, die Fred-dy zoo graag op haar bo-ter-ham lust-te, bij-een te ga-ren, zou ze zoo hard niet ge-sla-gen heb-ben!

Maar Fred-dy merk-te niets van het

nij-ve-re bijt-je, dat na-tuur-lijk heel boos zou wezen, als het zoo in haar werk ge-stoord werd, e-ven-min zag ze iets van de ge-ha-ven-de, blau-we bloe-men. Ze merk-te niet, dat er 'n paar bloe-me-tjes van zoo'n tros al naar be-ne-den ge-val-len wa-ren, en dat er zelfs één, en dat nog wel juist het bloe-me-tje, waar het bijt-je in zat, in haar schoen te-recht ge-ko-men was!....—En 't bijt-je, dat van geen uit-schei-den wou we-ten, ging dap-per door met ho-ning zui-gen, tot-dat het ge-noeg had en wèg wil-de vlie-gen. Toen merk-te het, dat 't ge-van-gen zat en pro-beer-de het zich vrij te ma-ken. Maar he-laás in plaats van er uit, werk-te 't zich al die-per en die-per in Fred-dy's schoen-tje, tot-dat het geen uit-komst meer zag en ein-de-lijk van boos-heid en angst haar scher-pen an-gel in Fred-dy's voet-je stak. Op 't zelf-de oo-gen-blik ver-trok Fred-dy's ge-zicht-je zich in he-vi-gèn pijn!

„Moe-der!.... moe-derrr!....”

Fred-dy gil-de het uit, en stond te trap-pe-len van pijn. Ze wierp haar net-je zóó maar in de bloe-men, en schreeuw-de toen nog eens uit al-le macht, tot-dat moe-der ver-schrikt toe kwam hol-len; en Fred-dy, die luid schrei-en-de op haar toe-liep, ver-tel-de on-der snik-ken en tra-nen, dat ze toch zoo'n pijn in haar voet had in-eens.

„Maar Fred-dy!....—ben je nu met je vlin-der-net-je in den tuin ge-weest?.. En nog wel in dien mooi-en hoek!.... Wat zal va-der er van zeg-gen?” knor-de moe-der toch nog zacht-jes.

„O!.... ik zal het nooit weer doen!” riep Fred-dy be-rouw-vol, „maar o! helpt u me toch gauw met m'n voet!...”

Toen zei moe-der maar niets meer, maar hielp haar doch-ter-tje gauw haar schoen-tjes uit te trek-ken!....

„O!....” riep moe-der, haast e-ven ver-schrikt als Fred-dy, toen er 'n groo-te, flu-weel-ach-ti-ge bij te voor-schijn kwam, die zoe-mend weg-flad-der-de, en Fred-dy be-gon van schrik nõg har-der te schrei-en.

„Wacht maar!.... we zul-len naar O-ma gaan, die zal er vast wel raad op

we-ten!" troost-te Moe-der, die nu niet lan-ger boos kon we-zen, „O-ma is van al dat la-waai tòch wak-ker ge-wor-den!"

En Moe-der bracht de schrei-en-de en snik-ken-de Fred-dy naar bo-ven, waar O-ma 'n heel kast-je voor al-ler-lei on-voor-zie-ne kwa-len en on-ge-luk-jes had. O-ma was 'n goe-de „eer-ste hulp bij on-ge-luk-ken", zoo-als ze zich-zelf soms la-chend be-ti-tel-de. Ze had-den al-le-maal wel 'ns zoo'n on-ge-val-le-tje bij de hand ge-had, en dan be-wees O-ma's klei-ne „a-po-theek" al-tijd goe-de dien-sten.

Ook nu werd de klei-ne pa-ti-en-te gron-dig en goed door O-ma ge-hol-pen, die o-ve-ri-gens toch wel 'n beet-je boos was, dat haar klein-doch-ter-tje weer naar 't stou-te dui-vel-tje had ge-luis-terd en on-ge-hoor-zaam was ge-weest. Maar toen Fred-dy uit den grond van haar hart-je be-loof-de nooit weer met haar vlin-der-net-je in den tuin te gaan, kreeg ze me-de-lij-den en zeg-de ze zelfs haar voor-spraak bij va-der toe!

En dat was wei noo-dig, want toen

Pa-pa het te we-ten kwam, en hij ver-nam, hoe de zaak zich toe-ge-dra-gen had was hij eerst wel erg boos. Maar toen hij hoor-de van dat stou-te bij-tje, dat Fred-dy zoo in haar voet-je ge-sto-ken had, zoo-dat Fred-dy nu af en toe nog pijn had óók, vond hij al gauw, net als O-ma en Moe-der, dat zijn doch-ter-tje ei-gen-lijk al ge-noeg ge-straft was. En toen Fred-dy dan ook be-rouw-vol be-ter-schap be-loof-de, vroeg hij al-leen maar heel ern-stig:

„En meen je dat nu ook we-zen-lijk, Fred-dy?"

„Ja!... o ja!..."

Fred-dy liep op hem toe, en zei nog eens, dat ze 't heusch nooit weer doen zou. Ze was al zoo blij, dat Pa-pa geen „Fre-de-ri-ka" ge-zegd had!... En 't was haar met haar be-lof-te ook wer-ke-lijk ernst. Ze zou voort-aan pro-bee-ren, niet meer naar dat stou-te dui-vel-tje te lui-ste-ren. La-ter, als we nog eens iets van klei-ne Fred-dy ver-tel-len, kun-nen jul-lie zien, of ze woord ge-hou-den heeft....

HANSJE OP SCHAATSEN

DOOR A. SCHNEIDERS

Ma-rie-tje, de oud-ste uit een troep-je van vijf kin-de-ren, had 'n vrij-en Woens-dag-mid-dag. Ze had met haar vrien-din-ne-tjes al plan-nen ge-maakt, om, di-rect na 't e-ten, op een sloot, on-ge-veer 'n kwar-tier-tje van huis, te gaan schaat-sen rij-den. Dat zou een pret worden! Je zou zien, als zij aan 't rij-den wa-ren zoo fijn ach-ter el-kaar, kwa-men er steeds meer ach-ter, en dan was 't op 't laatst een sliert van wel 20 kin-de-ren. Moe-der gaf dan wel een dub-bel-tje mee, om als ze dorst kreeg, wat cho-co-la-de te koop-en. 't Plan was prach-tig voor el-kaar en met een kleur van op-ge-won-den-heid kwam ze thuis uit school.

Wat gek, dat ze Moe-der niet zag! Die vond je al-tijd da-de-lijk als je in huis kwam. „Waar is Moe-der?" vroeg ze aan

Hans-je, haar vier-ja-rig broer-tje, die zich met zijn speel-goed ver-maak-te.

„Moe-der heeft een ziek hoofd," zei de klei-ne jon-gen, „Moe-der in bed!"

Ma-rie-tje, die dol op haar Moes-je was, ging vlug naar bo-ven en vond, zoo-als Hans-je ver-teld had, Moe-der in bed, kreu-nend van de hoofd-pijn.

„Ar-me Moes," zei Ma-rie-tje, „is 't zóó erg? Wacht maar, ik zal u eens hel-pen."

En als een han-dig ver-pleeg-ster-tje haal-de zij een kom frisch wa-ter met wat doe-ken, en leg-de steeds een fris-schen nat-tendoek op Moe-ders hoofd. Dat hielp. De pijn werd ge-luk-kig wat min-der.

„Weet u wat, Moes," zei Ma-rie-tje, „nu blijft u lek-ker in bed en gaat wat sla-pen. Ik zorg be-ne-den wel voor al-les

en daar-na neem ik Hans-je mee naar bui-ten. Dan is 't lek-ker rus-tig in huis. De an-de-re jon-gens gaan toch ook uit."

Toen 't e-ten op was en al-les net-jes was weg-ge-ruimd, zei ze : „Kom Han-se-man, we gaan uit." Ze trok hem z'n jek-ker aan, zet-te hem de muts djep o-ver de oo-ren," „want," zei ze, „an-ders wor-den ze koud," en ging met hem naar bui-ten.

„Waar moe-ten we heen, Hans?" vroeg ze.

„Naar de zee, met een schep en een em-mer-tje," zei de klei-ne baas, wien een dag aan 't strand nog verach in het ge-heu-gen lag.

„Mal-le jon-gen," lach-te Ma-ria-tje, „dat kan nu toch niet. 't Is veel te koud. Weet je wat, we gaan naar 't ijs."

Ze kon nu wel niet rij-den, maar dan ge-noot ze toch van de pret van de an-de-ren, en haar vrien-din-ne-tjes moes-ten toch ook we-ten, dat ze niet mee kon. Na een kwar-tier-tje ge-loo-pen te heb-ben, wa-ren zij er en zus zei : „Kom Hans, we gaan er ook op."

„Wat is dat?" vroeg de klei-ne jon-gen.

„Ijs," zei Ma-ria-tje.

„Maar kan je dat dan e-ten?"

„Wel nee Hans, je kunt er op loo-pen, kijk maar" en met-een ston-den zij er op.

Hans kon eerst van ver-ha-zing niets zeg-gen. Wat de-den die men-schen toch gek en waar lie-pen ze op! Ze vlo-gen je roets, roets, al-le-maal voor-bij. En niet al-leen groo-te men-schen, zelfs klei-ne jon-gens, en wa-rem-pel ook meis-jes kon-den op die gek-ke din-ge-n voort. Nu, als die 't klaar speel-den, dan kon hij dat ook wel.

„Zus," zei hij, „ik wil ook zoo roets, roets gaan."

„Maar Hans, dan moet je schaat-sen heb-ben en dat moet je eerst lee-ren."

„Och," zei hij, „als meis-jes dat kun-

nen, dan kan ik dat ook wel. Ik ga aan Moe-der schaat-sen vra-gen."

Toen ze nog een poos-je ge-ke-ken had-den en Ma-ria-tje haar vrien-din-ne-tjes ge-spro-ken had, gin-gen ze naar huis, waar ze Moe-der weer hee-le-maal be-ter be-ne-den von-den.

„Moe-der," zei Hans op-ge-to-gen, „toe, mag ik ook schaat-sen heb-ben, ik wou toch zoo graag."

„Maar Han-se-man, je bent nog zoo klein. Heusch, je zult al-door val-len."

Maar daar ge-loof-de hij niets van.

„Toe Moe-der," be-del-de hij, „koop mij ook een paar schaat-sen, ik wil 't zoo heel erg graag."

't Was toch wel aar-dig dien klei-nen jon-gen zoo op-ge-to-gen te zien, en Moe-der be-sloot, dat hij 't dan maar lee-ren moest. Ze kocht schaat-sen en nam hem den vol-gen-den dag mee naar 't ijs. Hans was in de wol-ken. Moe-der bond hem de schaat-sen on-der en toen 't klaar was, zei hij :

„Moe-der, daar ga ik." 't Was ech-ter niet zoo ge-mak-ke-lijk, als Hans ge-dacht had, want, nau-we-lijks stond hij er op, of, pats, daar zat hij op 't ijs! Daar snap-te hij niets van. Waar-om kon een an-der dat nu wel en hij niet! Hij pro-beer-de het nog eens, maar op de been ko-men was ook niet mak-ke-lijk. Moe-der hielp hem weer op. Hans-je bracht er ech-ter niets van te-recht en keek met bei-de oo-gen naar de jon-gens, en met af-gunst naar de meis-jes, die 't wel kon-den. Moe-der wist ech-ter raad. Ze haal-de hem een stoel, waar-op hij leu-nen kon. Nu viel hij ten-mins-te niet meer. El-ken dag zag je Hans-je nu op de schaats, en na een paar da-gen kon hij 't al zon-der stoel. Ik wed, als 't ijs nog wat blijft en Hans-je oe-fent el-ken dag, dan wint hij den vol-gen-den keer vast een prijs bij het hard-rij-den.

DE LANTARENS OP HET PLEIN

DOOR MARIA

In een stad lag een groot plein. Daar stonden acht lantarens. Die lantarens brandden iederen nacht.

Dan voelden die lichten zich erg trotsch. Vooral de grootste bol die midden over 't plein hing. Die zag erg min op de anderen neer.

„Jul-lie dom-perds,” zei hij op 'n keer. „Je brandt maar op gas. Ou-we knollenwagens!”

Toen werd de oudste lantaarn erg boos. „Maak niet zoo'n druk-te,” zei ze. „Jij bent ook maar van glas gemaakt. Net zoo goed als wij.”

„Maar ik brand veel mooier!” lachte de bol. „Weet je hoe ze mij noemen?”

„Nou?” vroeg de jongste lantaarn.

„E-lek-triesch;” pochte de bolle lamp. „Zeg mij dat eens na? Je kunt het niet, hè?”

„E-lek-triesch!” riepen alle gaslantarens.

„Juist,” zei de bolle. „Ik ben e-lek-triesch. En ik brand e-lek-triesch....”

„En je bluft e-lek-triesch,” spotte de oudste lantaarn.

„Als ik er niet was, verdwaalden alle mensen,” pochte hij weer.

„Jok-ke-brok,” riep de jongste lantaren. „Het meeste licht komt van ons!”

„Na-tuur-lijk,” zei de oudste. „Wij zijn met ons zevenen. En jij bent maar alleen!”

Het maantje zat achter de wolken, en lachte van plezier. „Och, och,” zei 't, „wat maken die lantarens zich druk!”

„Ik heb de mooiste plaats,” zei de bolle. „Ik sta hier midden op het plein!”

„Maar wij staan langs de huizen. Dat vinden we juist zoo fijn. Want nu kunnen de mensen niet struikelen over hun stoep,” zoo blufte de oudste lantaarn weer.

„Ik verlicht het hééle plein,” riep de bolle. „Niemand kan er vallen als ik brand!”

„Plof,” daar kwam een jufvrouw aan.

Die botste tegen den ijzeren paal van de bolle.

„Au, au,” klaagde de jufvrouw. „Wat doe jij hier, leelijke sta-in-de-weg?”

„Sta-in-de-weg,” lachte de oudste lantaarn. „Zeg, hoor je dat, bolle Dries?”

Nu zongen de lantarens pla-gend een liedje:

„Die bolle, die is er zoo'n sta-in-de-weg.
Geen mensch ziet haar branden, hoe vind je dat, zeg?”

E-lek-trie, e-lek-tro, hie-ha-ha-ha-ha!
Wij zijn toch maar beter, ja, ja!”

Maar nu kwam er 'n koopman de huizen langs. Hij droeg een mand vol spiering aan zijn arm. En hij riep telkens weer: „Spiering! Lek-ke-re spie-ie-ring!” Menschen kom eens naar buiten. Koop mijn lek-ke-re visch...., au-au.... au-au!”

Op eens viel de arme vischerman. Zijn visch lag op de stoep.

„Wat is het hier donker,” bromde de man. „Die lantarens geven bijna geen licht! Kon ik nu die spiering maar vinden!”

Toen schoot de maan vooruit. Ze stond nu boven de bolle. Héél het plein was prachtig verlicht.

„Daar is het maantje,” lachte de man. Hij raapte de vischjes op. Die schikte hij weer netjes in zijn mand. En hij ging verder.

De gaslantarens schaamden zich. En de bolle niet minder.

De mensen zeiden allemaal: „Wat geeft die maan toch helder licht. En de sterretjes zongen achter de wolken: „De lampen des hemels zijn beter, ja-ja! Dan aard-sche lantarens, hoe-ra!”

CORRESPONDENTIE

Sjaantje de Bruijn te Rotterdam. Perret al opgezonden. Komt wel eens. Zus heeft zeker den brief geschreven? Volgende maal zal maar eens probeeren. Blikman is de prijzenbaas. Hoe heet kleine broer? Daag. Veel groeten van G.m.

Mathijs van Dam te Utrecht. Wel zeker vindt Oom het goed, dat mijn Neeffe komt meedoen. We hopen samen. In welke klas zit mijn Neeffe al? Daag. Veel groeten van Oom.

Liesje Toussaint te Nijmegen. Of Liesje ook met de wedstrijden mag meedoen, vraagt ze. Welzeker, hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Welkom. Is het kleedje van Moe al af? En netjes afgewerkt? Duizend hartelijke groeten van Oom.

Annie v. d. Heuvel, Anjelierenlaan 16, Vlis-singen., Tuindorp. Jammer, dat je al zoo veel wedstrijden hebt laten voorbij gaan. Beterschap! Hartelijkste groeten terug aan broertje met een stevige hand. Zeg maar, dat Oom heel blij is, als hij me later ook komt schrijven. Daag. Een volle doos groeten voor Joke, en voor Mietje en voor Annie.

Lea Smulders te 's Hertogenbosch. Denkelijk heeft Lea nu wel het antwoord op den vorigen brief gelezen. Of — is het misschien in R. J. terecht gekomen. Ook nu stond er niet op in welk blaadje ik moest antwoorden. Vergeten doe ik niemand. Wel duurt het heel lang eer mijn antwoord gedrukt kan worden. Ieder zijn eerlijke beurt. Daag.

Paula Melchers, Oude Delft 225, Delft. Welkom in de rij. Goed briefje al voor een Nichtje van pas 7 jaar. Kom je gauw terug met een heel langen brief? Ja? Hand en groet.

Louis Duijsens te Heerlen, Vliemolenstraat 16. Wel zeker mag Louis ook bij ons in de familie komen. En wat graag heet ik hem welkom. Want hij schrijft al aardig, al zit hij pas in de 2e klas. Over de prijzen heeft Oom niets te zeggen. Blikman is de baas. Daag.

Louis Driessen, Putstr. 82, Waalwijk. Graag, dat Louis met Oom kwam kennismaken. Welkom in onze club. Gerust mag zoo'n klein handje nog wat vastgehouden worden bij 't schrijven. Ik hoop, dat het nu al niet meer noodig is. Antwoord komt er altijd, al duurt het lang. Kan niet anders. Er ligt gewoonlijk heel veel. Daag. Veel groeten van Oom.

Gerard Kalls, St. Elisabethstr. 159, Oudenbosch. Maar beste Neeffe, wat een treurigheid vertel je mij. Broertje gestorven. Ja, O. L. Heer heeft hem geroepen, om nu voortaan met de Engeltjes te spelen. Wel aardig dat kiekje van de H. Kindsheid. Daag.

Dora de Wit, Middendam 144, Monnikendam. Spreekt vanzelf, dat ik graag aan Blikman de groeten heb gedaan. Zou 't helpen? Veel groeten ook voor Gerarda en voor Annie. Voor Dora een hand.

Mien Eitjes, Singel 5, Weesp. Welkom in onze familie. Ja, zoo eindigen heel veel briefjes: „Oom nu weet ik niets meer; later hoop ik nog eens te mogen schrijven”. Oom is blij, als de groote brief komt. Stevige hand ook voor Antoon en Truusje. Daag.

Christiaan Jasper, Ridderweg 16, Heerlerbaan. Graag, dat mijn nieuwe Neef kwam kennismaken. Goed briefje al voor een jongen van 7 jaar. Foto komt wel eens. Geduld. Er ligt nog veel. Groeten aan zus en aan de broertjes, en een stevige hand van Oom. Daag.

Annte Scheffers, Lijnbaanstr. 12d, Groningen. Drie jaar lang Kl. gelezen, en... nog nooit eens meegedaan. In 3 jaar zijn er 12 groote wedstrijden met prachtige prijzen. Enfin, ieder moet het weten

of hij komt meedoen. Beterschap, Annie. Als dit briefje komt, loopt Everdina misschien al van stoel tot stoel. Geef haar een handje. Veel groeten ook voor Bertus, en Gerda en Everard. Daag.

Jeanne Cleophas, Boulevard 176, Roosendaal. Welkom in de familie. Portret zie je wel eens. Ja, Oom heeft het liefst, dat zijn kleuters alles zelf doen. Dan leeren ze vanzelf lange brieven schrijven. Rietje loopt zeker nu wel op eigen beenen door de wereld. Veel groeten ook voor Louis en voor Liesje. Voor Jeanne een stevige hand. Daag.

Pett de Jong, Cornelis Jolstr. 58, Scheveningen. Ja, Oom heeft altijd graag, als zijn Neefjes en Nichtjes zoo nu en dan eens een brief sturen, met van alles er in. Wie graag wil leeren briefschrijven, moet het ook doen. Blikman heb ik de groeten gedaan, maar... hij bleef stijf recht voor zich uitkijken. Veel groeten dus van Oom.

Willemlentje Verstraaten, A. 104, Mill. Maar kindje, het schrijven is heel goed voor een Nichtje uit de 2e klas. Goed gedaan. Of Oom veel briefjes krijgt? Ja, alle dagen, soms bij heele pakken tegelijk. Ieder krijgt antwoord op beurt. Anders komt er ruzie in de hut. Dag Mientje.

Antoon Dumez, Oranje Nassaustr. 10d, Rotterdam. Graag, dat Antoon ook eens kwam kennis maken. Welkom in de familie. Schrijven gaat al heel goed. Maar langzaam altijd, dan wordt het vanzelf mooi. Wees niet boos, omdat mijn antwoord zoo lang wegbleef. Er zijn er altijd veel, die voor zijn. Dag Antoon. Tot later alweer.

Elly Jansen te...? Welkom in de rij. En waarom vindt Elly nu het briefschrijven zoo moeilijk? Gewoon maar alles vertellen, net of je praat, dan gaat het vanzelf. Nu moes-je nog eens een heel langen brief schrijven over het bezoek aan je Grootouders. Een brief van 8 kantjes. Proberen. Dag Elly. Groeten ook aan Gusta en Marietje.

Hubertina Veelings, Strijthagerweg 11 te Schaesberg. Drie jaar lang alle wedstrijden laten voorbijgaan. Maar beste Nichtje, dat is toch niet verstandig. Wie meedoet, heeft zijn kans. Is het waar, dat je nu voortaan geregeld van de partij bent? Portretje komt dan wel eens. Daag.

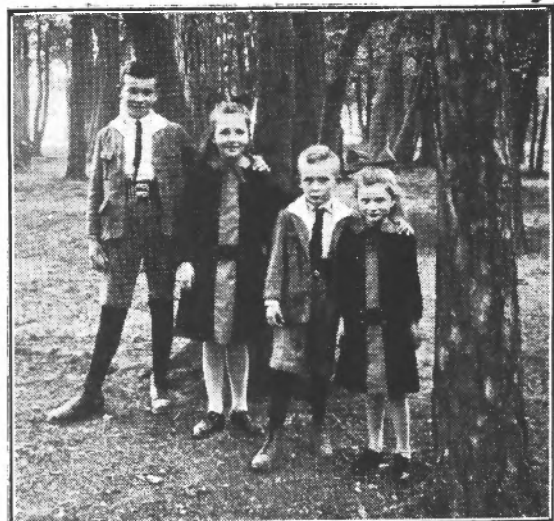
Dora van Gemert, Tugelastr. 25, Haarlem (N.). Goed gedaan, Dora, dat je ook eens een kansje wagen komt. We hopen samen op Blikman. Wat leuk plaatje boven den brief. Verjaardag off? St. Nicolaas? Groeten ook aan Emmy en Truusje. Daag.

Nelly van Berkel, Dijk Maurich 252, Vught. Laat ik nog even vooraf zeggen, Nelly, dat Oom alleen de brieven beantwoordt. De goede oplossing wordt altijd gegeven bij den eerstvolgenden nieuwen wedstrijd. Wie prijs heeft staat er ook altijd bij. Zoo kan je zelf alles vinden. Maar brieven worden altijd beantwoord. Heb je de vorige maal ook er bij geschreven, dat je Kl. leest? Mogelijk is het antwoord in R. J. terecht gekomen. In elk geval, Oom vergeet niemand. Wel duurt het lang eer mijn antwoord gedrukt wordt. Daag.

Beppe Oies, Lutmanstr. 82 II, Amsterdam (Z.) Welkom in de familie. Keurig briefje voor een Nichtje van pas 7 jaar. Goed gedaan Beppe, al staan er geen hoofdletters in. Of „Mijnheer Blikman” het goede adres vinden zal, ja, we wachten samen maar af. Veel groeten, en voor Theo een stevige hand. Daag.

*Wim van 't Walderveen
uit Amersfoort*

*Boven: De zusjes Keestra uit Culemborg.
Onder: De broertjes en zusjes Hurman uit Velp.*

*Marinus en Marietje v. d. Griend
uit Utrecht*

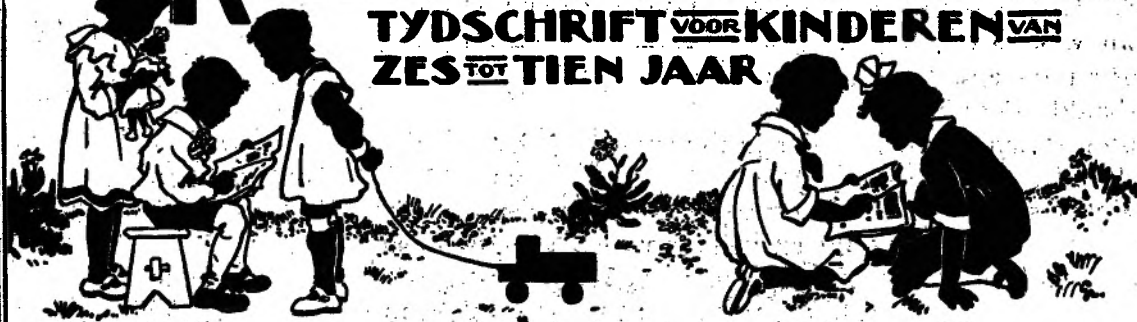
Kees van Oosten uit Venray

Corry de Glas uit Goes

KLEUTERBLAADJE

TYDSCHRIFT VOOR KINDEREN VAN
ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT; EERW. BROEDER
MARTINUS, HELMOND; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3/4, CENT PER WEEK OF F.1.22. PER JAAR, PER POST F.234 PER JAAR — POSTREKENING No. 5870
UITGAVE: NAAML. VENN. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN, HAARLEM

VAN ROM-BOM-BOM

Ons Fransje had zoo graag een trom
Waarop hij fijntjes trommen kon;
Maar Moeke zei: „Je bent te klein,
Eerst moet je nog wat grooter zijn.
Dan krijg je van je Moe een trom
En kun je spelen: rom, bom bom!”

Dat was nu niets naar Frans z'n zin,
Van wachten daar kwam niets van in.
Hij dacht: Ik ga naar Moeders kast,
Daar vind ik potten, dat is vast!
'k Gebruik zoo'n pot dan maar voor trom
En speel er op, van rombombom.

Zoals hij dacht, zoo werd gedaan,
Ons ventje is naar de kast gegaan.
Hij pakte daar een groote kom
En speelde erop van rombombom!

Maar ach, de pret was kort van duur:
Bij 't spelen in de achterschuur
Viel plots de kom naast Fransjebroer
In honderd stukken op den vloer.

En zie, dat rink'len hoorde Moe,
Ze schoot heel gauw op Fransje toe,
En toen, ja toen, wat toen? . . . Kortom,
Frans' broekje diende een poos voor trom:
Van rombombom van rombombom!

J. v. d. S.

ONGEHOORZAAM

DOOR J. STERK

Jan was ja-rig. 's-Mor-gens had de zon hem uit bed ge-haald, door heel on-deu-gend met haar stra-len on-der Jan's neus-je te krie-be-len.

Met 'n schok-je werd Jan toen wak-ker, wreef z'n oog-jes eens uit en in-eens wist ie 't: ik ben ja-rig.

Daar hoor-de-n-ie op de trap zwa-re stap-pen: boem, boem, boem, en een grap-pi-ge brom-stem die zong: „Jan is ja-rig, Jan is ja-rig, o wat ben ik nu toch blij!”

Dat was Va-der! Die grap-pi-ge va-der! En ach-ter den zwa-ren boem-boem-stap van Va-der hoor-de Jan Moe-der loo-pen. Jan kon dat goed hoo-ren, want Moe-der had pas nieu-we schoe-nen en die kraak-ten nog vree-se-lijk.

„Hoe-ra! Goei-e mor-gen Jan! Ja-ri-ge Jan!”

En Jan kreeg van Va-der en Moe-der ie-der een klin-ken-den zoen.

„Nou Moe-der,” zei Va-der, „kleed dien on-deu-gen-den ben-gel nu maar gauw aan en gooi 'm dan de trap af naar be-ne-den!” Daarbij gaf hij Moe-der een knip-oog-je en lach-te eens har-te-lijk.

Moe-der had Jan aan-ge-kleed. Z'n mooi-e Zon-dag-sche pak mocht ie aan, en sa-men gin-gen ze naar be-ne-den.

Maar wat zag-ie daar in de gang staan? Een prach-ti-ge nieu-we krui-wa-gen, zoo groot dat ie er zelf wel in kon zit-ten En op den krui-wa-gen lag een mooi-e schop!

„Nou Jan, wat zeg je ervan?” vroeg Va-der.

„Reu-ze fijn Paa-tje, fijn, fijn!” En van ple-zier be-gon Jan om den krui-wa-gen heen te dan-sen. Toen liep ie gauw naar Va-der en Moe-der toe, strek-te z'n arm-pjes naar om-hoog en gaf ze ie-der een flin-ken pak-kert.

„Maar 't is nog niet af-ge-loo-pen,” lach-te Va-der. „Kom maar eens mee, mèt den krui-wa-gen hoor!”

„Wat zal er nou ge-beu-ren?” dacht Jan.

Ach-ter in den tuin zag ie iets heel nieuws. Een groo-te hou-ten bak! Toen ie dich-ter-bij kwam zag ie 't pas goed. 't Was een mooi-e zand-bak, met prach-tig wit zand er-in. Wat zou ie nu heer-lijk kun-nen spe-len met z'n krui-wa-gen en schop! Hij had zoo di-rect wel wil-len be-gin-nen, maar nu moest ie eerst naar bin-nen en bo-ter-ham-men e-ten.

Va-der en Moe-der had-den dus wel ge-zorgd dat Jan 'n goei-en ver-jaar-dag had, hè?

Den hee-len mor-gen had Jan fijn ge-speeld. 's-Mid-dags zei Moe-der te-gen 'm: „Jan, nu mag jij eens 'n bood-schap voor me doen: op 't hoek-je in den win-kel van de Wit, mag je een ons koek-jes ha-len. Want als je ja-rig bent, moet je toch trac-tee-ren, is 't niet?”

Dap-per stap-te Jan de straat op; de cen-ten hield ie ste-vig in z'n hand. O, wat zag ie daar ginds? Wat 'n hoop kin-de-ren! Zou ie e-ven gaan kij-ken? O, nou zag ie 't pas goed. Er lag 'n hee-le hoo-ge hoop zand op straat, o, zoo'n hoo-ge berg. En al die kin-de-ren speel-den er, met schop-pen en krui-wa-gens en ook wa-ren er kin-de-ren, die niets had-den en en-kel met hun han-den aan 't gra-ven wa-ren. Lang stond Jan er naar te kij-ken.... Toen ging ie weg, haal-de de koek-jes en liep op 'n draf-je naar huis.

„Moe, Moe, hoort u eens,” riep ie al in de gang.

„Ja wat is er,” vroeg Moe-der, „had baas de Wit soms geen koek-jes?”

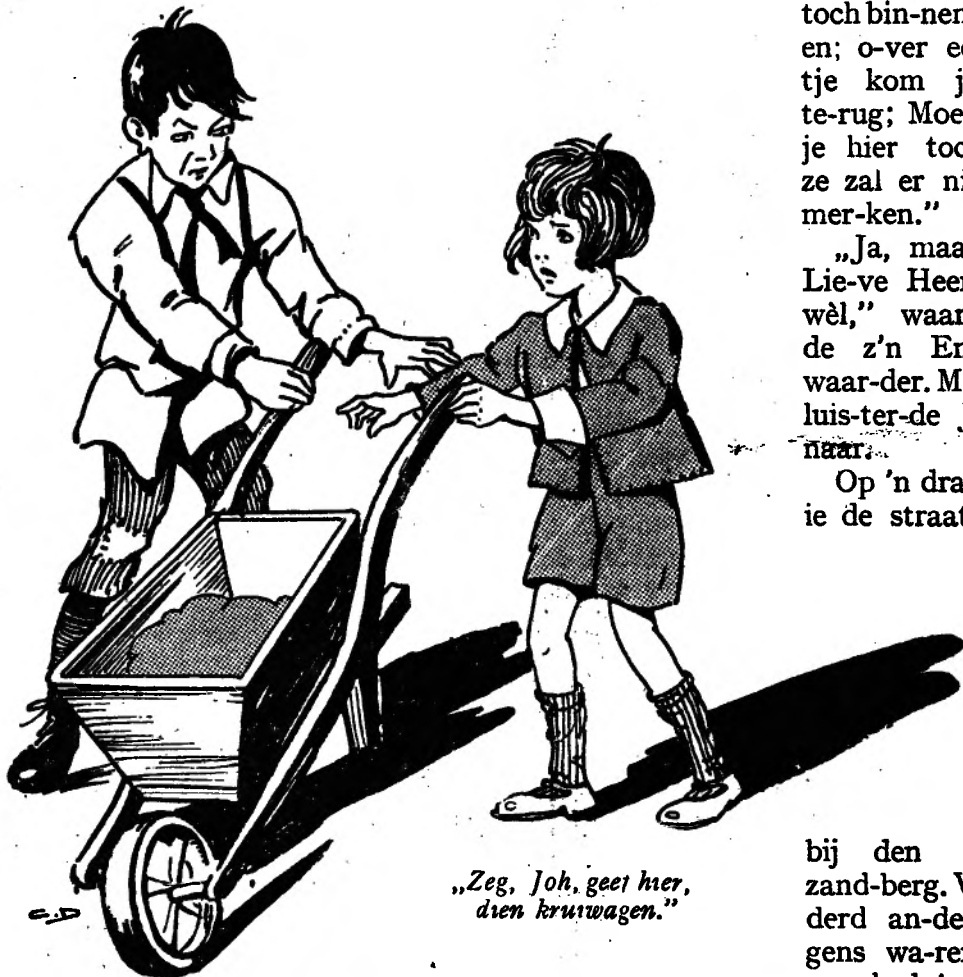
„O, ja Moe, maar hoor 'ns Moe, mag ik met m'n krui-wa-gen bui-ten gaan spe-len in 't zand?”

„Bui-ten in den tuin? Ze-ker Jan mag je dat!”

„Hè nee, Moe, op stràat. Daar ligt een

hée-le hoo-ge berg Moe, en al-le jon-gens spe-len d'r. Hè Moe, toe nou."

„Nee Jan," zei Moe, „dat mag je nu eens niet. Dat zijn al-le-maal gróó-te jon-gens die op straat spe-len, je bent heusch nog veel te klein. Daar-om heeft Paat-je heel a-part voor jou dien zand-bak la-ten ma-ken. Ben je daar nu al niet meer te-vre-den mee?"

„Zeg, Joh, geet hier, dien kruuwagen."

Met 'n pruil-lip-je trok Jan af. Bah, wat ver-ve-lend, dat ie niet mocht; wa-ren al die an-de-re jon-gens dan wer-ke-lijk zoo-veel groo-ter dan hij? Nou, 't zou wat!

De koek-jes smaak-ten hem niet.

Met 'n boos ge-zicht liep ie den tuin in. Zoo'n on-te-vre-den Jan!

Met z'n voe-ten schop-te ie kwaad naar 't mooi-e wit-te zand in z'n nieu-we zand-bak.

„k Ga tòch lek-ker naar bui-ten,"

mop-per-de ie, „tòch lek-ker met de an-de-re jon-gens spe-len."

Toen pak-te boos Jan-tje z'n nieu-wen krui-wa-gen met de schop en sloop stil-le-tjes door de ach-ter-deur de straat op.

Daar stond ie nu!

O! Als Moe-der 't wist!

„Och kom," fluis-ter-de de dui-vel aan den lin-ker-kant van Jan, „wat geeft

't nou, Moe-der zit toch bin-nen te naai-en; o-ver een uur-tje kom je weer te-rug; Moe-der ziet je hier toch niet, ze zal er niets van mer-ken."

„Ja, maar On-ze Lie-ve Heer ziet je wèl," waar-schuw-de z'n En-gel-be-waar-der. Maar daar luis-ter-de Jan niet naar.

Op 'n draf-je liep ie de straat af, tot

bij den hoo-gen zand-berg. Wel hon-derd an-de-re jon-gens wa-ren er, — wat leuk!

Nou gauw z'n krui-wa-gen neer-zet-ten en maar schep-pen, z'n schop goed vol, — tjoep. — zoo den krui-wa-gen in. Wat ging er vee! in! Al tien groo-te schep-pen en nog was ie niet vol! Nou rij-den met z'n wa-gen. Maar dat ging lol-lig! Hob-bel-de-bob-bel o-ver 't zand. Boem! Daar viel ie om. Ha, ha! Maar weer op-nieuw vol-schep-pen.

Jan had een kleur van de pret en dacht hee-le-maal niet meer aan z'n on-ge-hoor-zzaam-heid.

Op-eens stond er een groo-te jon-gen naast 'm. Brrr, wat keek die lee-lijk, wat 'n kwa-je oo-gen had ie! Hij keek 'ns naar den klei-nen Jan, waar ie zelf een heel stuk bo-ven uit stak, en zei toen heel kwaad: „Zeg joh, geef hier dien krui-wa-gen, die is van mij!” Met-een stak ie z'n hand al uit en greep Jan's nieu-wen wa-gen beet.

„Blijf je af,” gil-de Jan van schrik, „'t is de mij-ne, 'k heb 'm pas ge-had voor m'n ver-jaar-dag.”

„Zoo,” zei de lee-lij-ke groo-te jon-gen, „dat kan wel zijn, maar ik mot dien krui-wa-gen toch heb-ben. Geef gauw op, of 'k smijt je in 't wa-ter.”

In-eens ruk-te ie den krui-wa-gen los uit Jan's hand en hól-de er mee weg.

„O, o, o,” huil-de Jan, en hij pro-beer-de den groo-ten jon-gen ach-ter-na te loo-pen; maar z'n klei-ne been-tjes kon-den 'm niet bij-hou-den. Hij strui-kel-de en viel lang-uit met z'n neus in 't zand.

Toen huil-de Jan nog veel har-der. „O, o, o! m'n krui-wa-gen!” Een groot meis-je kwam naar 'm toe-loo-pen.

„Ach,” zei ze, „ben je ge-val-len, kom maar hier hoor,” en met d'r zak-doek veeg-de ze z'n be-huuld ge-zicht-je, dat vol zand zat, af.

„Ik moet m'n krui-wa-gen, ik moet m'n krui-wa-gen heb-ben,” riep Jan maar al-door.

„Waar is je krui-wa-gen dan,” vroeg 't meis-je.

„Die jon-gen daar!” en Jan wees in de ver-te, maar de jon-gen was al-lang ver-dwe-nen. 't Meis-je zag ook niets.

„Ga maar gauw naar huis, naar je Moe-der,” zei ze, „je bent ei-gen-lijk veel te klein om hier tus-schen al die groo-te jon-gens te spe-len.”

„O, o, ik dñrf niet,” huil-de Jan, „o, m'n krui-wa-gen!” 't Meis-je wist niet goed meer wat ze met Jan moest be-gin-nen. Ik zal 'm maar naar huis bren-gen dacht ze, 'k weet wel waar ie woont.

„Kom aan, ga maar mee.” Ze trok 'm bij de hand mee de straat door, tot vóór Jan's huis.

Daar belde ze.

In de gang hoor-den ze 't kra-ken

van Moe-der's nieu-we schoe-nen. De deur ging o-pen....

Moe der keek na-tuur-lijk heel ver-baasd. Maar toen 't meis-je al-les aan Moe ver-tel-de: hoe ze Jan in 't zand ge-vonden had en dat ie z'n krui-wa-gen kwijt was, nou, tðen was Moe boos, echt boos op Jan!

Ze had er ver-driet van, dat ie op z'n ver-jaar-dag zoo on-ge-hoor-zaam was.

Foei, foei, zoo'n stou-te Jan!

Di-rect moest ie naar bed toe en Moe-der zei voor straf hee-le-maal niets meer te-gen 'm. Toen Va-der 's-a-vonds thuis kwam en al-les hoor-de, och, och, wat had hij er toen ook een ver-driet van. Hij stap-te naar het po-li-tie-bu-reau en ver-tel-de daar van den jon-gen die den krui-wa-gen van Jan had af-ge-pakt. Ge-luk-kig! De jon-gen was dien mid-dag juist ge-pakt mèt den krui-wa-gen.

't Was een jon-gen die wel eens meer gap-tel

Va-der kon dus den krui-wa-gen weer mee naar huis ne-men. Thuis stop-te Va-der den wa-gen in een die-pe kast en Jan mocht er 'n hee-le poos niet meer mee spe-len. Dat had ie wel ver-diend voor z'n on-ge-hoor-zaam-heid, vin-den jul-lie ook niet?

Boos

*Ons Keesje heeft 'n booze bui —
En weet je hoe dat komt?*

*Omdat-ie weer naar school toe moet,
't Is daarom, dat-ie gromt.*

*Kom Keesje, jaag die booze bui
Maar heel gauw van je weg;
En ga dan zonder dralen, man,
Naar school; 't is beter, zeg!*

*Want jongens, die niet willen leeren,
Die blijven altoos dom...—
Wil dat toch nooit vergeten,
En staak dus je gegrom.*

HENDR. M. SMITS.

HET KAPELLETJE VAN DE LIEVE VROUW

Su-zie ging naar school. Zij zwaai-de met haar boe-ken-tasch en hup-pel-de o-ver den weg. Haar blon-de krul-len zwier-den om heur kop-je.

Maar mid-den op den weg hield zij e-ven stil. Waar-om? Wel, daar stond een klein ka-pel-le-tje. De mu-ren wa-ren van wit-te steen. De deur was van ei-ken-hout. In de ka-pel stond een beeld-je. Het beeld-je van de Lie-ve Vrouw. Daar ging zij el-ken dag naar toe. Zij had Ma-ri-a zoo-veel te vra-gen. Want Su-zie's va-der was niet braaf. Hij was boos als Su-zie naar de kerk ging. Zij mocht ook niet bij de Zus-ters op school gaan. Maar al-leen bij de mees-ters. Die mees-ters wa-ren wel goed. Maar zij wa-ren niet Roomsch en ver-tel-den nooit o-ver On-ze-lie-ve-Heer. In die school werd ook niet ge-be-den. Al-leen maar ge-leerd of ge-zon-gen. Haar school-mak-ker-tjes ba-den nooit. Dat kon-den zij bij-na niet eens.

Su-zie vond dat erg ver-drie-tig. Zij bad voor hen al-le-maal. Voor-al voor Va-der, op-dat hij braaf mochtwor-den, net als Moe.

„Kaa-tje, heb je de goud-vis-schen hel-der wa-ter ge-ge-ven?”

„O, nee Me-vrouw, ze heb-ben het ou-de nog lang niet op!”

Nu sloop zij weer in het ka-pel-le-tje. Ma-ri-a zag haar

tee-der aan. Daar-om durf-de Su-zie zoo héél veel te vra-gen: Lie-ve Moe-der bid voor Pa. Geef dat hij weer goed mag wor-den. En zorg als 't-u-blijft dat ik bij de Zus-ters op school kom.

't Scheen juist als-of Gods Moe-der haar toe-lach-te. Su-zie was in-eens zóó blij en rus-tig. Vroo-lijk ging zij naar school. Daar maak-te zij haar som-men. Zij las in haar taal-boek-je. Om twaalf uur ging zij met Net-ty en Co-ba naar huis. Net-ty en Co-ba za-ten bij haar in de-zelf-de klas. Toen zij thuis kwam keek Va-der boos. „Su-zie,” zei hij, „jij bent stout ge-weest! Je bent niet recht-door naar school ge-gaan. Ik heb ge-zien dat je het ka-pel-lé-tje bent in-ge-gaan!”

„Och Pa,” zei Su-zie. „Ik heb Ma-ri-a een groet ge-bracht. Héél e-ven-tjes maar, hoor va-der. En ik was nog op tijd in school!”

Va-der bleef héél den dag boos op haar. Hij wil-de niet graag, dat zij in het ka-pel-le-tje kwam.

„Nu is het uit,” zei hij. „Mor-gen ga jij met Co-ba en Net-ty naar school. En dan re-gel-recht, hoor je?”

Toen Co-ba en Net-ty den vol-gen-den mor-gen langs het huis kwa-men, moest Su-zie mee. Zij pruil-de een beet-je, maar Pa wil-de het zoo. Er was niets aan te doen „Flauw kind,” zei Net-ty. „Wat doe jij toch al-tijd in dat ka-pel-le-tje?”

„Jij hebt daar niet noo-dig; net zoo min a's wij,” sprak Co-ba.

Stil-le-kens liep Su-zie tus-schen hen in. Zij kwa-men aan de ka-pel. De deur stond o-pen.

't Was net of Ma-ri-a haar riep: „Su-zie, Su-zie!” Zij ruk-te zich los van haar vrien-din-nen. E-ven, héél e-ven maar. „Dag Moe-der Gods, ik mag niet blij-ven. Dat weet U toch wel? Ze-gen ons, goe-de Moe-der!”

Weg was ze weer. Doch nu zag ze

iets héél ergs. Een zwa-re vracht-au-to stond stil op den weg. En daar-naast la-gen Co-ba en Net-ty.

Su-zie werd naar huis ge-bracht. Ze was ziek van schrik. Moe huil-de om Co-ba en Net-ty.

Nog één-maal zag Su-zie haar vrien-din-ne-tjes. Ze la-gen op een bed, en sche-nen te sla-pen.

„Ze zijn dood,” zei Moe. „Die vree-se-lij-ke au-to is o-ver hen heen ge-gaan!”

Va-der nam Su-zie in zijn ar-men. Hij kus-te haar wel hon-derd-maal. „Mijn lief meis-je,” riep hij. „Hoe komt het dat jij ge-spaard bleef?”

„Ik was bij Ma-ri-a in het ka-pel-le-tje,” ver-tel-de zij. „Net-ty en Co-ba lie-pen door.”

Toen ging Va-der met Su-zie naar de Moe-der Gods. Sa-men dank-ten zij Haar voor het groo-te won-der. Want als Su-zie met haar vrien-din-nen was mee-ge-gaan, had Pa zijn lie-ve meis-ke wel-licht nooit meer le-vend te-rug ge-zien.

Va-der is weer braaf ge-wor-den. Su-zie gaat vaak met hem en Moe naar de ka-pel.

En nu is zij op de Room-sche school. De Zus-ters ver-tel-len zoo mooi o-ver den lie-ven Heer, en o-ver Moe-der Ma-ri-a. Zij lee-ren Su-zie ook al-ler-lei ge-be-den. Met haar school-vrien-din-nen gaat zij da-ge-lijks naar de Lie-ve Vrouw in het ka-pel-le-tje. En bid-den zij, dat zij al-tijd bra-ve kin-de-ren mo-gen blij-ven.

Zoo hoort het!

MARIA.

RAADSELS

1 Wie houdt maaltijden zonder eten of zelfs aan tafel te gaan?

Ingez. door Agnes Ruhe, Amsterdam.

2 Wie leeft van den rook?

3 Zoek uit onderstaande zinnen de verborgen diernamen.

Het is eene zeldzaamheid dat het in Februari 266 hard vriest.

Zij droegen hem op een baar spoedig naar huis.

Hij gaf het arme kind een das en een manteltje.

De Kleine Zangers

FOKKIE

Kom eens hier, mijn klei-ne Fok-kie,

Ben je stout ge-weest?

Heb je van de ham ge-ge-ten?

Foei, jij lee-lijk beest!

Ben je op de stoof ge-klom-men.

En op ta-fel, Fok?

Heb je zoo ver-snoept, jij stou-terd,

Heel dat groo-te brok?

Stou-te hond-jes, weet je Fok-kie,

Krij-gen „dij-dij” met een stok-kie.

Kom eens hier, jij, stou-te Fok-kie.

Toe, een beet-je gauw.

Kijk eens naar dit klei-ne stok-kie;

Toon jij geen be-rouw?

Maar ik zal je toch ver-ge-ven,

Als je braaf weer zijt.

Als je be-ter-schap be-looft en

Zegt: „Ik heb zoo'n spijt!”

Bra-ve hond-jes, weet je Fok-kie,

Krij-gen soms toch wel een brok-kie.

Stoute Folkie.

gekst van: C. P.
M. Griek van: D. F.

Allere

Kom eers hierin Keizer Folkie.

Volspre!
f

Ben je stou ge-weest? Heb je van de ham ge-ge-ten? Feel jij lee-lijk beest! Ben je op de stoof gekom-men,

Is op la-jel, Tok? Heb je roo ver-snoeft, jij stou-terd! Heel die goe-de brak? Stou-ter hand-ies weet je

ritenu-to
al-tem-po

Tok-kie, Krij-gen dij-me-leen stou-kie! Stou-ter hand-ies weet je Tok-kie Krij-gen dij-met een stou-kie!

poco rit.
rit.

Als Ca-ni-si-us goed z'n best ge-daan had met les-sen lee-ren, mocht ie juist als jul-lie, wel eens op reis met z'n va-der — naar z'n fa-mi-lie in Den Bosch. Dat vond Ca-ni-si-us dan fijn hoor! Dan keek ie ook zoo graag uit 't raam-pje om naar de men-schen en vel-den te kij-ken. Jam-mer dat ie, om nog meer te lee-ren, naar Keu-len moest, dan moest ie van-zelf uit Nij-me-gen en ging hij dus niet meer met Va-der op reis. — En in Keu-len werd ie heel knap. Op ze-ke-ren dag kwam ie, thuis met 'n pracht van 'n pun-ten-lijst, de-mooi-ste van al-le-maal! Toen zei z'n Va-der zóó: „zeg Pe-trus, je hebt nu al zoo-veel ge-leerd, wat moet je nu wor-den m'n jon-gen? Ik zou gaan trou-wen. Ik ken 'n heel rijk ie-mand in de stad, die is juist goed voor jou.”

„O, Va-der,” zei Pe-trus, „neen, ik ken een nog veel rij-ker ie-mand: O. L. Heer! Ik zou graag pries-ter en pa-ter Je-zuïet wor-den.” Va-der schrok daar'n beet-je van, maar zei toch niets te-rug.

Kort daar-na werd z'n Va-der ziek, toen heel erg ziek en.... hij stierf. Ca-ni-si-us vond het erg. Hij had steeds zoo-veel van hem ge-hou-den, en nou was Va-der dood. Maar O. L. Heer hield al zóó-veel van Ca-ni-si-us, dat Hij 's nachts in 'n droom aan Pe-trus liet zien, waar z'n Va-der in den he-mel zat: dicht bij O. L. Heer hoor! en bij Moe-der Ma-ri-a. O wat was dat 'n mooi-e droom! Dat vond Pe-trus fijn en daar-om be-

dank-te hij O. L. Heer, die z'n Va-der zoo hoog in den he-mel had ge-bracht.

Ca-ni-si-us stu-deer-de nu nog wat door en werd 'n tijd la-ter pries-ter. Nu hoef-de hij geen Mis meer te die-nen of „Mis-je” te spe-len thuis, maar mocht al-les ècht doen als 'n èch-te pries-ter. Hij schreef nu veel ge-leer-de brie-ven en boe-ken, en mocht héél knap spre-ken op 'n ver-ga-de-ring van Kar-di-na-len en Bis-schop-pen. — Maar daar-na — werd ie naar Ro-me ge-roe-pen, en kwam ie in 't kloos-ter van de Pa-ters Je-zuïe-ten. Daar moest ie nu, om toch maar ne-de-rig te blij-ven, gaan ve-gen, stoe-len stof-fen, bor-den was-schen enz. Ca-ni-si-us deed dat met het-de tot Je-zus. Drie ja-ren na dat werk van schrob-ben, dwei-len en poet-sen, ging ie weer naar Duitsch-land om te vech-ten. Te vech-ten? Ja, maar te-gen 't on-ge-loof en den af-val van de slech-te on-deu-gen-de men-schen, die tè veel ge-luis-terú had-den naar dien ver-keer-den man. En hij vocht ook niet met sa-bel of speer hoor! maar door.... ka-techis-mus-les te ge-ven, aan de kin-de-ren voor-al. Och, wat hield hij van de kin-de-ren en wat hiel-den zij veel van hem! Hij kon ook zoo mooi ver-tel-len, als hij of in de stad of daar bui-ten bij de boe-ren-men-schen o-ver den ka-te-chis-mus ging pra-ten. Soms zat Ca-ni-si-us in 'n hut-je van 'n ar-men man en vrouw, of in de schuur bij een boer, met 'n troep-je kin-de-ren om hem heen: de een op z'n schoot, 'n an-der was ach-ter z'n rug

en hing zoo o-ver z'n schou-der, 'n vol-gen-de lag zoo maar op den grond, vlak bij z'n voe-ten — en de oog-jes al-le-maal naar die van Ca-ni-si-us, en de mond-jes — o-pen van 't luis-te-ren. 't Leek dan zoo'n va-der met z'n kin-de-ren. Ook voor de groo-te-re jon-gens en meis-jes zorg-de Ca-ni-si-us! We zou-den nu zeg-gen voor de Mu-lo hè? Ja, daar werd dik-wijls wat aan de kin-de-ren ge-leerd, dat niet waar was, en Ca-ni-si-us zorg-de toen, dat ze al-leen maar moch-ten lee-ren, wat wèl waar was. En toen hij op 'n keer 'n kist vòl boe-ken vond, waar al-ler-lei leu-gens in ston-den, die die Mu-lo-kin-de-ren dan lee-ren moes-ten, liet hij den hee-len boel met de kist er bij — ver-bràn-den!

Nou heb ik het tòch o-ver boe-ken: Jul-lie hebt al-le-maal 'n klein boek-je, dat *ka-te-chis-mus* heet hè? Nou, Pe-trus Ca-ni-si-us heeft den eer-sten ka-te-chis-mus ge-maakt, om-dat ie graag had, dat héél Duitsch-land, en dat de hee-le we-reld, de din-gen o-ver O. L. Heer goed zou ken-nen. En jul-lie ka-te-chis-mus is zoo-wat de-zelf-de als die van Ca-ni-si-us. En nou wil 'n on-deu-gend kind on-der jul-lie ze-ker zeg-gen of den-ken: „Nou hoor, ik wou, dat ie dat nooit ge-maakt had.” Pas op, hoor!! Want 'n ka-te-chis-mus is geen ver-ve-lend ding — als je goed en ij-ve-rig leert. Wèl als je er je best niet voor doet om de les te ken-nen, en als je gaat tol-len of bok-sprin-gen of voet-bal-len, in-plaats van de les te lee-ren. Pro-beer 't maar eens, ze flink en goed van bui-ten te lee-ren, dan zul je zien, dat je er ple-zier in krijgt.

Je be-grijpt, dat de dui-vel zoo'n ka-te-chis-mus 'n ver-schrik-ke-lijk boek-je vindt; daar-om zegt ie vaak te-gen de kin-de-ren: „Leer je les maar niet! 't Is zoo'n mooi weer bui-ten, en je vriend-jes zijn zoo leuk aan 't spe-len!” — en die daar naar luis-te-ren — ken-nen de ka-te-chis-mus-les nooit. In dien tijd liet de dui-vel er al-ler-lei lee-lij-ke din-gen van ver-tel-len, zelfs „dat de dui-vel er in zat”. Maar 't boek-je bleef be-staan, — en be-staat im-mers nù nog.

En pree-ken kon Ca-ni-si-us! De ker-

ken wa-ren steeds stamp-vol, als hij zou ko-men, zoo vòl als nu bij ons in de ker-ken, wan-neer er „Mis-sie” is. En de men-schen zei-den nà zoo'n preek niet maar al-leen: „Jon-ge, wat 'n móóie preek!” maar ook: „Ja, hij heeft ge-lijk. 't Is wáár wat ie zegt. We zul-len pro-bee-ren bra-ver te wor-den.”

Dat zei-den ze ook, om-dat ze heel goed wis-ten en za-gen, hoe hei-lic Ca-ni-si-us zelf was. — De dui-vel deed àl wat ie kon, om Ca-ni-si-us te pla-gen — en daar-om hield ie soms veel men-schen van die pree-ken weg. Eens zou Ca-ni-si-us 'n preek hou-den in Wee-nen, 'n groo-te stad. Hij ging de kerk bin-nen.... maar wat was dat? Zou ie zich ver-gist heb-ben met 't uur? Neen, 't was tijd, nù moest ie toch pree-ken.... en hij zag zóó wei-nig men-schen. Hij ging den preek-stoel op en zag.... maar 'n paar vrou-wen. Je kon ze net op je vin-gers tel-len: pre-cies tien. Tòch preek-te Ca-ni-si-us heel schoon, ~~als-of~~ de hee-le kerk vòl zat. De dui-vel had al pret, dat er maar zoo wei-nig wa-ren ge-weest, maar toen die preek uit was, ver-tel-den ze o-ver-al aan haar buur-vrou-wen en dienst-meis-jes en win-kel-juf-frou-wen en ook aan haar man-nen en kin-de-ren, hoe móóie Ca-ni-si-us toch wel gepreekt had en ook hoe blij-ze zich ge-voeld had-den nà die preek. — Bij de vol-gen-de preek van Ca-ni-si-us was de kerk prop-vol, en den der-den keer kon-den ze d'r niet meer in en moest Ca-ni-si-us 's a-vonds nog eens de-zelf-de preek doen, voor wie bui-ten de kerk had-den moe-ten blij-ven. Zoo had O. L. Heer Ca-ni-si-us be-loond voor z'n ij-ver.

Nu moet jul-lie eens luis-te-ren, wat er nog eens ge-beur-de on-der één van z'n pree-ken in 'n groo-te kerk. Hij preek-te toen o-ver 't on-ge-loof van de men-schen. En nu had de dui-vel ge-zorgd, dat er 'n paar heel on-deu-gen-de men-schen in die kerk za-ten, die Ca-ni-si-us al vaak had-den uit-ge-schol-den en na-ge-roe-pen. Mid-den on-der de preek springt een van die men-schen op en roept hard-op: „Wat je daar zegt, is waar! Maar ik ge-loof 't tòch niet, en wil 't ook niet ge-loo-

ven!" en met-een ging ie de kerk uit, heel kwaad. Na de preek stond ie warem-pel bui-ten op straat te wach-ten, en be-gon toen Ca-ni-si-us weer uit te schel-den met lee-lij-ke woor-den. Maar toen rie-pen 'n paar vrou-wen en kin-de-ren: „Hè! Je hebt zelf ge-zegd, dat 't waar is, wat Ca-ni-si-us ge-zegd heeft, en nou roep je 'm nog na ook! Foei, schaam je, om zóó slecht te zijn!" En zoo werd Ca-ni-si-us be-schermd door de men-schen.

Die slech-te man-nen hiel-den er ook van, ver-ga-de-rin-gen te hou-den, waar-op ze met Ca-ni-si-us gin-gen vech-ten, met wóór-den dan, of zij nu ge-lijk had-den of hij. Op een van zoo'n ver-ga-de-ring, wa-ren twee man-nen die dach-ten: „Nou zul-len we Ca-ni-si-us toch eens lek-ker vast-pra-ten." De zaal was heel vol, tot in de ver-ste hoe-ken. En som-mi-gen za-ten met twee-ën op één stoel. Al-len luis-ter-den eerst naar die twee man-nen — en toen naar wat Ca-ni-si-us te-rug zei, en zóó goed leg-de hij al-les uit, dat de men-schen al-le-maal rie-pen: „Hoe-ra! dat is waar, dat is waar, en die twee daar heb-ben ge-lo-gen!" — O! wat wa-ren die man-nen toen be-schaamd! Eén er van liep gauw de zaal uit, met 'n rood hoofd en ver-trok zelfs uit de stad. Maar de an-de-re ging naar Ca-ni-si-us toe, gaf 'm 'n ste-vi-ge hand en zei: „Ca-ni-si-us, ge hebt ge-lijk ge-had. Ik heb ge-lo-gen hoor! — Ik wil Je-zuïet wor-den." En la-ter werd ie 't ook echt.

O. L. Heer hield na-tuur-lijk heel veel van Ca-ni-si-us, niet al-leen om-dat ie zoo moe-dig o-ver-al preek-te en les gaf, maar ook en voor-al, om-dat ie er heel ne-de-rig en een-vou-dig bij bleef. O. L. Heer liet hem veel raad-ge-ven aan ver-schil-len-de Kei-zers en Ko-nin-gen en heel voor-na-me hee-ren, maar Ca-ni-si-us blééf 'n groot vriend van Je-zus door z'n een-voud. Hij werd na-tuur-lijk 'n vriend van den Paus, en die maak-te hem dan ook 5 jaar la-ter tot zijn af-ge-zant in Duitsch-land. Dat was 'n voor-na-me en hoo-ge post hoor! En tòch ging Ca-ni-si-us toen te voet, soms te paard naar Keu-len, om daar in 'n prach-tig huis

te wo-nen, en brie-ven te schrij-ven naar den Paus o-ver al-les, wat er ge-beur-de met de kerk in Duitsch-land. En steeds hield ie zich-zelf voor 'n hee-le klei-ne jon-gen van O. L. Heer.

La-ter gaf Ca-ni-si-us nog heel veel knap-pe boe-ken uit ter ee-re van O. L. Heer. Zóó-veel had ie nu al ge-preekt en ge-schre-ven, dat ie haast niet meer kòn. Zijn stem werd heel zacht, en de vin-gers wil-den haast niet meer schrij-ven, en O. L. Heer liet Ca-ni-si-us ziek wor-den, en heel veel pijn lij-den. Hij werd zóó erg ziek, dat ie er niet meer be-ter van werd en.... heel héél hei-lijk ging ie dood, ter-wijl ie riep: „O, zie toch eens, hoe mooi! hoe mooi!" Ze-ker zag ie al O. L. Heer en de H. Maagd Ma-ri-a in den he-mel, waar-in ie on-mid-del-lijk werd bin-nen-ge-bracht door zin-gen-de en-ge-len.

Hij was 76 jaar oud ge-wor-den 'en véél won-de-ren liet O. L. Heer nog ge-beu-ren, om aan de men-schen te la-ten zien, hoe hei-lijk Ca-ni-si-us toch wel was.

Nu hoe-ven jul-lie niet al-le-maal zoo oud te wor-den, en ook niet zóó knap en ge-leerd als hij, maar wèl ech-te groo-te vrien-den van O. L. Heer door steeds flink te blij-ven bid-den en nooit te luis-te-ren naar slech-te vrien-den.

Zal jul-lie 't be-lo-ven aan O. L. Heer? En re-ken dan maar vast op 'n mooi, hoog plaats-je in den he-mel.

B. P.

LEEST HET KLEUTER- BLAADJE

Bertus Braam, Nijmeegscheestr. 13, Gendt. Drie jaar lang al het Kl. gelezen. Nu, beste Neefje, dan werd het ook tijd, om eens te komen meedoen. We gaan nu samen het beste hopen. Daag. Hartelijkste groeten van Oom.

Gerta Vugts, Keileweg 6, Rotterdam. En dat heeft mijn nieuwe Nichtje goed gedaan. Welkom in de familie. Oom weet wel, dat een Nichtje van pas 7 jaar nog niet zoo mooi schrijft als de Zuster zelf. Maar dat komt wel. En dan schrijf je vanzelf ook een langen brief. Daag.

Antoon Peperkoorn, Haarlemmermeer, Hanepeel 53. Welkom in onze groote club. En — ben je al eens met de Misdienaars op stap geweest? Daar moet je mij dan den volgenden keer eens veel van vertellen: 8 kantjes vol. Doe je 't? Daag.

Willy Nelissen, Spaarne 2, Haarlem. Hartelijkste welkom in de groote Raadselfamilie. Ik hoop van Willy heel dikwijls een langen brief te krijgen. Want deze was kort. Wanneer komt de heele lange? Daag. Stevige hand en veel groeten.

Betsie Brands te Eindhoven. Goed gedaan al, Betsie. Komt wel in orde, als je maar altijd langzaam schrijft. Graag dat je voortaan geregeld komt meedoen. Daag. Hand en groet.

Mientje Claassen, Wezelstr. 7, Helmond. Zoo wil ik het graag hooren, Mientje. De aanhouder wint. Niet altijd dadelijk zeggen: ik win toch niets. Blikman is zoo kwaad niet. Stevige hand van Oom.

Tilly van Mens, Nachtegaalstr. 50, o/z. 1j. te Amsterdam. Eerst mijn hartelijkste welkom aan dit nieuwe Nichtje van 8 jaar, en dat al zoo mooi regelmatig schrijven kan. Maar — rekenen doe ik anders. Tilly zegt, wij zijn met ons negenen: Vader, Moeder, vijf zusjes en twee broertjes. Maar... dan tel ik er 10. Hoe kan dat? Schrijf me dat eens. Natuurlijk schrijf ik altijd een brief terug, maar nooit boos worden, als het antwoord lang uit blijft. 't Is heusch mijn schuld niet. Er ligt zoo veel. Ja, stuur portret maar, tenminste als het goed scherp is. Zeker, Oom is best tevreden over je brief, al was hij maar 4 kantjes. Je weet, 8 kantjes is de mode tegenwoordig. Iederen dag een stukje; gaat best. Veel hartelijke groeten aan Marietje, Lottie, Annie, Suze, Tonnie en voor Wim afzonderlijk een stevige hand. Dag Tilly. Tot later alweer.

Johan van der Vegt, Maduralaan 9, Apeldoorn. We blijven samen maar hopen: Blikman is een bovenste beste. Kort briefje, kort antwoord. Daag.

Mia van der Velde, Mosveld 21, Amsterdam. Wat een mooi rapport, beste Nichtje. Zoo wil ik

het graag hooren. Kom je niet eens samen met Annie op bezoek. Ieder met een langen brief van 8 kantjes? Probeeren. Hartelijkste groeten van Oom.

Lilly van Ginneken, te Bergen op Zoom. Zeker, portret krijgt wel 's een beurt. Wees niet boos, als het wat lang duurt, net als met dit antwoord. Kan niet anders: het gaat hier net als bij een molenaar. Wie eerst komt, eerst maalt. Ik dacht werkelijk eerst, dat het portret van Lilly gekleurd boven den brief stond. Aardig plaatje. Deed me plezier dat Lilly even kwam kennis-maken, en — me op de hoogte bracht van het heele stelletje van tien. Kom je gauw weer terug? Stevige hand van Oom en heel veel groeten voor allemaal. Daag.

Johan van Dijk te Amsterdam. Vooraf mijn welkom in onze familie. "Hoe of het gaat met die loten" vraagt Johan. Heel eenvoudig. Als de oplossing goed is, gaat de naam in de bus. Zijn dan alle lijsten klaar, dan wordt er geloot, en wie prijs heeft, is er goed mee. En — had Johan nu werkelijk al pijn in de hand van dit ééne kantje? En de honderd regels dan, waarover hij schrijft? Zal wel zelden voorkomen, denk ik. Dag beste Neef. Hand en groet van Oom.

Theo en Marietje Blommers, Wijttenbachstr. 22 II, Amsterdam. Als ik het goed begrijp, heeft Marietje den brief geschreven, mede voor Theo. En dat heeft ze maar wat netjes gedaan. Waarom houdt Theo niet van briefschrijven? Hij is toch al 9 jaar en Marietje pas 7? Ik hoop stellig, dat hij den volgenden keer mee op bezoek komt. Ja, ik weet het Eikenplein nog best. Kort bij het Oosterpark en bij het O. L. Vrouwe gasthuis. Wat aardig plaatje boven den brief. Sinterklaas, of: verjaardag? Hand en groet.

Marietje van Uiterst, Hooistraat Druten. We blijven samen maar hopen: de aanhouder wint. En Blikman is zoo kwaad niet. Natuurlijk mag zusje gerust wat helpen, maar nu kan Marietje wel alleen haar briefje schrijven, onderstel ik. Gauw antwoord kan nooit. Hartelijkste groeten van Oom.

Anny Reker, Eindhoven. Ik weet niet heel zeker, of mijn antwoord zóó wel terecht zal komen. De naam was niet heel duidelijk en adres stond er niet bij. Ook het briefje was heel kort, al zeg ik er gaarne bij, dat het heel mooi geschreven was. Welkom in de familie. Hoop Anny nog dikwijls te ontmoeten. De oplossingen van de gewone wekelijkse raadsels moet je maar niet insturen. Prijzen worden daar niet voor gegeven, en de oplossingen worden toch altijd gedrukt in het volgende nummer. Wel, natuurlijk, de groote prijswedstrijden, die om de drie maanden komen. Gewone raadsels mag je ook altijd inzenden. Daag.

Elisabeth Bom, Van Speijkstr. 4 II, Amsterdam. Goed gedaan, dat Elisabeth ook eens kwam kennis-maken. Welkom in de rij. Aardig briefje al. Goed gedaan. We hopen samen op Blikman. Daag.

Antoon Bruns, Van Hillegearstr. 58 III, Amsterdam. Ja, heel veel kinderen schrijven, dat de wedstrijden over 't algemeen nogal meevallen. Te moeilijk mag niet, maar te makkelijk ook niet. Dan is er niets aan. Vijf broertjes en vier zusjes is bij mij samen 10. Komt dat uit? Veel groeten van Oom.

Annie van Dooremaalen, Jacob Catsstr. 127, 's Gravenhage. Toch denk ik, dat Fransje nu

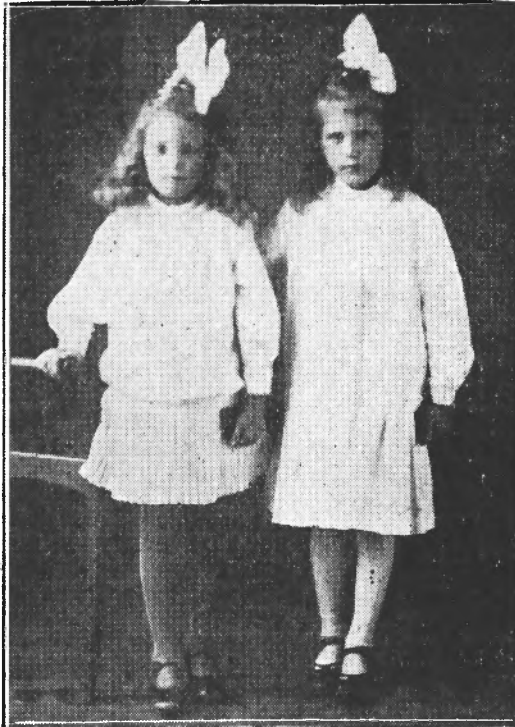

Neeftjes uit Swalmen.

al lang het antwoord op den vorigen brief gelezen heeft. Of het moet zijn, dat het in R. J. is verzeild geraakt. Ook nu staat er niet op, in welk blaadje ik moet antwoorden. Maar beste Nichtje, zoolang ziek geweest? Blij, dat je nu weer klaar bent. Och, het leeren op school komt wel terecht: gezondheid is het voornaamste. Prettig, dat je nu met Agnes samen naar school gaat. Wel zeker, kun je best samen met één Kl. toe. Je kunt immers best ieder op beurt lezen, en tóch samen bij Oom op bezoek komen. Portret komt wel eens: geduld. Ook met de briefjes duurt het lang. Ieder zijn eerlijke beurt. Veel hartelijke groeten en voor Fransje afzonderlijk een hand. Daag.

Toosje Jockin, Fruitlaan 47, Eindhoven. Toch hebben me heel veel kinderen geschreven dat de wedstrijd makkelijk was. Gewoonlijk komen er zoo om en bij de 10.000 goede oplossingen, wat op zich zelf wel bewijst, dat ze niet zoo moeilijk zijn. Vin-je

Johan de Jager uit Lemmer met z'n zusjes.

ook niet, Toosje? Zeg maar aan broer, dat het tegenwoordig streng verboden is, zusjes te plagen. Wil Oom niet hebben. Wel zeker zal ik graag hebben, dat Toosje gauw weer eens terug komt. Liever nog, dat broer ook mee op bezoek komt. Ieder dan met een brief van 8 kantjes. Dat is de mode. Dag beste Nichtje. Tot later.

Ria van Glabbeek, Merellaan 12, Eindhoven. Welkom in de familie. We hopen samen op een goede bui van Blikmanianus. Afgesproken, de lange brief komt dan gauw. Hand en groet.

Annie Schoots te Nijmegen. Drie jaar lang alle wedstrijden voorbij laten gaan. Dat zijn er 12 met een kar vol prijzen.

Beterschap, beste Nichtje. We hopen samen. Veel groeten van Oom.

Adriën Hoffmans, Grootestr. 349, Waalwijk. Welkom in de rij. Wel zeker, alle kinderen vinden het plezierig om met de wedstrijden mee te doen. Komt er dan bovendien eens een prijs — wel, dan is dat ook nog meegenomen. Goed geschreven voor een kleuter van pas 7. Wordt van zelf heel mooi, als je maar altijd langzaam schrijft. Vier broertjes en drie zusjes, is dat samen 8? Zal wel. Veel hartelijke groeten aan allen van Oom. Daag.

Tine Hülsken, Van Hoornekade 1bis a, Utrecht. Wel zeker mag Tine komen meedoen. Heel graag. Goed, later dan eens een lange brief. Daag.

(hiernaast) Tilla Dohmen en Dientje Janssen uit Geleen.

KLEUTERBLAADJE

TYDSCHRIFT VOOR KINDEREN VAN
ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z. EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT; EERW. BROEDER
MARTINUS, HELMOND; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3/4 CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING No. 5970
UITGAVE: NAAML. VENN. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN, HAARLEM

DE NIEUWE POP

Wiesje kreeg voor haar verjaardag
Van haar Moe een nieuwe pop
Met een rood fluweelen jurkje
En een mooi rood hoedje op.

Pop had hemelsblauwe oogen,
Een rood blosje op elke wang.
En haar blonde pijpen-krullen
Waren 'k weet wel niet hoe lang.

Met haar schat stijf in haar armen
Zei ze: „Moe, ik ga naar Lien,
'k Wed zij heeft in heel haar leven
Nooit zoo'n mooie pop gezien.”

En of Moeder nu, al zeide:
„Wiesje, 'k zie een regendrop,
Laat je pop maar liever binnen,
Regen deugt niet voor je pop,

Wiesje wou er niet naar luist'ren,
Nam haar pop toch mee naar Lien,
Maar ze zou het ras bemerken,
Moedertje had goed gezien.

Nauw'lijks een paar straten verder,
't Duurde werkelijk niet lang,
Of een groote regendrop
Viel pardoos op pop haar wang.

Na dien eenen dikken drop
Kwam een tweede en nog meer,
En toen viel de regen stroomend
Op pop's haar en wangen neer.

Na hard loopen kwam ze hijgend,
Moe en nat bij Lientje aan,
Zei met tranen in haar oogen:
„Had ik het maar niet gedaan!”

Want de kleur van pop haar wangen
Was geheel en al verbleekt.
En de regen had haar jurkje
Van fluweel geheel doorweekt.

Met 'n blik op pop d'r haren
Snikte Wiesje heel terecht:
„Had ik maar naar Moe geluisterd,
Moeder heeft het nog gezegd.”

ANNIE SCHNEIDERS.

Gestoorde Partij

Kar-lijn-tje en Ma-rijn-tje,
Die gin-gen saâm op pad,
Naar tante, die voor 't tweetal
Een aar-dig-heid-je had.

Ze kre-gen moet je we-ten,
Een mand met al-ler-lei;
Met koek-jes en cho-klaad-jes,
'n Thee-ser-vies er bij.

„Nu ga maar naar de wei toe,
En vier daar sa-men feest,”
Zei tan-te, en het twee-tal
Was nooit zoo blij ge-weest.

Eerst leg-den zij 't ser-vet-je
Heel net-jes o-ver 't gras,
De groo-te koek-jes-scho-tel
Kwam nu heel mooi van pas.

De pop-pen-kin-d'ren za-ten
Heel def-tig naast el-kaar,
Al-leen Jan Har-le-kijn-tje
Die deed som-tijds wat raar.

Kar-lijn-tje schonk de thee in;
En gaf aan elk een kop;
Zij dron-ken 't van haar ei-gen
En van de pop-pen op.

„Nu gaan we e-ven wan-de-len,”
Zei Rijn-tje aan Kar-lijn,
„De kind-jes blij-ven hier, zeg,
Zul jul-lie rus-tig zijn?”

„Niet kib-be-len en niet snoe-pen,
„En zus zit niet zoo krom,
„Laat Har-le-kijn maar lig-gen,
„Wij zijn toch zoo weêr-om.”

Ze lie-pen heel ge-zel-lic
Den weg af naar huis,
Maar toen ze we-der-keer-den
Toen was 't daar lang niet pluis.

Toen was daar een be-zoe-ker,
Die ook eens kij-ken kwam,
't Was 't hond-je van de bu-ren,
Dat daar een hap-je nam.

De pop-pen-kind'ren kre-gen
Een flauw-te van den schrik,
Ook Lijn-tje en Marijn-tje
Die ga-ven 'n droe-ven snik.

Eerst troost-ten zij haar kind-jes,
Toen joe-gen ze 't hondje weg,
En hiel-den 't feest-je ver-der
Maar.... zon-der wand'len, zeg!

ANNA SUTORIUS.

Er was 'ns 'n e-zel, die Jo-kie heet-te. Zijn baas-je was Huub en z'n mees-te-res-je Nel-lie, Huub's-ne-gen-ja-rig-zus-je. Va-der had Jo-kie voor hen ge-kocht, toen Huub tien jaar was ge-wor-den. En Nel-lie kreeg er, op haar acht-sten ver-jaar-dag, 'n mooi-en e-zel-wa-gen bij. Je be-grijpt, dat ons twee-tal, dat op 'n rus-tig dorp woon-de, den ko-ning te rijk was met dit aar-di-ge rij-tuig-je, Huub be-stuur-de het wer-ke-lijk heel han-dig, ter-wijl Jo-kie z'n best deed, goed naar de be-ve-len van z'n jon-gen mees-ter te luis-te-ren. Op mooi-e da-gen kon je de twee kin-de-ren dan ook steeds uit rij-den zien gaan.

Maar.... eens op 'n dag kwa-men Huub en Nel-lie erg ter-neer-ge-sla-gen naar Jo-kie's stal toe.

„Wat zou er aan sche-len?” dacht 't e-zel-tje, „Zou 't zijn, om-dat 'k gis-te-ren stil-le-tjes pas-ge-pluk-te wor-tels weg-

JOKIE

DE GESCHIEDENIS
VAN EEN EZEL

nam uit den moes-tuin.. of iets an-ders....?”

Nel-lie kwam na-der-bij, en leg-de een arm om Jo-kie's nek. Jo-kie stond stil; dui-de-lijk voel-de hij 'n

paar war-me drop-pels op z'n vacht val-len.. Wat was dat.. huil-de Nel-lie soms..? Ja, wer-ke-lijk, 't meis-je stond te schrei-en. Jo-kie keek haar me-de-lij-dend aan, en dit scheen Nel-lie op te mer-ken, want aan-stonds zei ze nu: „Kijk, Huub,.... Jo-kie schijnt te be-grijpen, dat we ver-driet heb-ben. Zie maar, hoe ern-stig hij kijkt....”

Huub knik-te, en liet er op vol-gen: „Mis-schien heeft-ie al ge-voeld, dat-ie weg moet van ons.”

„Weg moet?” — Nu keek Jo-kie op-eens echt ver-schrikt. Zou hij weg-moe-ten? Weg van de-ze twee kin-de-ren, van wie hij zoo-veel-hield. O, dat kón niet waar zijn.... dat zou-ie niet kun-nen....

Nel-lie droog-de haar tra-nen af met d'r zak-doeck-je.

„Va-der heeft na-tuur-lijk ge-lijk, als-ie vindt, dat we te groot wor-den, om nog met 'n e-zel-wa-gen-tje te rij-den,” zei ze zacht-jes, en als-ie Jo-kie's stal wil ge-brui-ken voor 't nieu-we paard, dat-ie ge-kocht heeft. Maar o,.... ik had Jo-kie zoo graag wil-len hou-den....”

„Ik óók, Nel,” zei Huub har-te-lijk. „Maar zie je, va-der heeft nou een-maal z'n be-sluit ge-no-men, en daar-aan valt niks te ver-an-de-ren. Bo-ven-dien is 't 'n ge-luk, dat Bie-mans, de mo-le-naar, die Jo-kie van va-der koo-pen zal, erg veel van die-ren houdt, en stel-lijk heel goed voor 'm zal zijn.”

Nel-lie knik-te, maar met 'n zucht-je. En de por-tie voed-sel, wel-ke Jo-kie dien dag kreeg, was eens zoo groot als an-ders. De e-zel viel er hon-ge-rig op aan. Doch toen-ie al-les op had, be-gon ie o-ver 't zoo e-ven ge-hoor-de na te den-ken. Eerst o-ver-woog ie, of-ie zou weg-loo-

Jokie stond stil.

pen. Maar dat was dom, als je niet wist, wàar-héén je gaan moest. Toen dacht ie er o-ver, om zich te ver-stop-pen — maar wie zich ver-stopt moet 't zon-der e-ten stel-len, en dat is niets voor 'n e-zels-maag. Neen, hij zou blij-ven waar-ie was en af-wach-ten wat er ging ge-beu-ren.

Lang duur-de dat wach-ten niet. Den vol-gen-den mor-gen kwa-men Nel-lie en Huub in zijn stal, en be-gon-nen hem in te span-nen als ge-woon-lijk.

Jo-kie trap-pel-de van blijd-schap.

Maar op een-maal hoor-de hij Nellie zeg-gen : „O, Huub, kun jij je nu voor-stel-len, dat dit de *laat-ste* maal is, dat we met Jo-kie uit rij-den gaan ?”

Huub zucht-te : „Stil maar, Nel, ik ga n ú pas goed be-sef-fen, wát we aan Jo-kie zul-len ver-lie-zen.... Maar 't is een-maal niet an-ders. La-ten we hem ech-ter langs 'n groo-ten om-weg naar Bie-mans bren-gen. Je weet wel.... langs den Ach-ter-weg.”

„Ja,” zei Nel-lie, „maar je weet toch wel, dat die weg erg slecht is? Daar lig-gen heel wat on-ge-lij-ke stee-nen, en kui-len zijn 'r ook al....”

Toch ko-zen ze den Ach-ter-weg. Jo-kie draaf-de o, zoo ver-drie-tig voor den wa-gen. Hij be-greep, dat-ie op weg was naar mo-le-naar Bie-mans — om daar voor *goed* te blij-ven. En al was de mo-le-naar nóg zulk 'n vrien-de-lijk man, nooit, neen *nooit* meer zou-ie zich ge-luk-kig voe-len, als bij Huub en Nel-lie....

Op-eens voel-de de e-zel, hoe z'n teu-gels wer-den aan-ge-trok-ken. „Hu, Jo-kie, dra-ven!” riep Huub, „laat ons voor de laat-ste maal nog 'ns mer-ken, hoe je dra-ven kunt, ou-we jon-gen!”

„Ja, ja, dra-ven!” riep Nel-lie op-ge-won-den.

Jo-kie wil-de z'n jon-ge vriend-jes gaarne dat ple-zier doen, en schoot als 'n pijl uit den boog voor-waarts. Ze vlo-gen als 't wa-re langs den stof-fi-gen weg, die steeds ru-wer en on-ef-fe-ner werd.... De lich-te wa-gen slin-ger-de van links naar rechts en op-eens kwam 't voer-tuig-je met 'n bons te-recht in 'n diep kar-re-spoor. Een tel la-ter had Jo-kie

't weer om-hoog ge-trok-ken, en was ge-reed om ver-der te gaan. Maar hij had e-ven te-vo-ren 'n ge-luid ge-hoord, dat hem ang-stig maak-te.... Ja, toen 't wa-gen-tje met dien bons in dat kar-re-spoor plof-te, had Jo-kie dui-de-lijk *ge-kraak* ver-no-men. En hij wist wat dat be-duid-de: er moest, door den bons, aan de kar er-gens iets ge-bro-ken zijn.... Nu was 't ge-vaar-lijk om ver-der te gaan.... Dus: Jo-kie stond stil — e-ven nog na-hij-gend van 't wo-es-té dra-ven. De kin-de-ren dach-ten, dat-ie moe was en daar-om e-ven wil-de uit-rus-ten.

Na 'n paar mi-nu-ten greep Huub weer de teu-gels en riep : „Hu, Jo-kie, voor-uit maar weer!”

Maar — Jo-kie kwam *niet* van z'n plaats. Kop-pig als 'n ech-te e-zel stond hij daar; hij maak-te niet de min-ste aan-stal-ten om ver-der te gaan. Huub kon 'm geen stap-je voor-waarts krij-gen. Ver-won-derd o-ver de-ze on-ge-wo-ne hou-ding van den e-zel, sprong de jon-gen nu van den bok, 'en tracht-te 't dier voor-uit te trek-ken.

Ver-geefs! Ja, Jo-kie ging er zelfs bij.... zit-ten.

Ont-moe-digd ke-ken Huub en Nel-lie el-kaar aan. Daar snap-ten ze nu let-ter-lijk niets van — zoo-iets had Jo-kie nog nooit van z'n le-ven ge-daen.

Ge-luk-kig kwam in de ver-te ie-mand aan. En wie was dat? Nie-mand an-ders dan Bie-mans, de mo-le-naar. Hij had de kin-de-ren met Jo-kie al veel eer-der bij den mo-len ver-wacht, en daar-om was-ie maar 'ns e-ven gaan kij-ken waar ze ble-ven. Ook Bie-mans poog-de nu, Jo-kie aan 't loo-pen te bren-gen. Maar 't luk-te hem e-ven-min. Na 'n poos-je kwam er weer ie-mand den weg op-ge-stapt.

„O, da's Va-der!” riep Nel-lie, en snel-de hem te-ge-moet.

Het was wer-ke-lijk Va-der. Hij had zich op weg be-ge-ven naar den mo-le-naar, om te hoo-ren, of de-ze in-ge-no-men was met zijn koop. En nu be-gon Va-der op zijn beurt te pro-bee-ren om Jo-kie te be-wer-ken, te doen op-staan en er weer den pas in te bren-gen. Doch Jo-kie

Niet aankomen zus!

had de kop-pig-heid van wel tien e-zels in zich; hij blééf zit-ten waar-ie zat....

Va-der maak-te zich boos en be-gon er juist o-ver te den-ken, of-ie ge-bruik zou moe-ten ma-ken van de zweep — toen z'n oog op een der ach-ter-wie-len van 't lich-te wa-gen-tje viel. Hij buk-te zich haas-tig en on-der-zocht het.

„O, maar wacht 'ns, dat wiel is ge-bro-ken!” riep hij.

„I-a, i-a,” ant-woord-de Jo-kie op 'n toon, als-of-ie zeg-gen wil-de: „Dat is het juist! Daar-om ging ik niet ver-der!”

„Kom da-de-lijk uit den wa-gen, kin-de-ren,” zei Va-der toen; „hij kan ie-der oo-gen-blik om-kan-te-len. Wie weet, wàt er ge-beurd zou zijn, als Jo-kie was door-ge-re-den. Ik moet er niet aan den-ken. Je zou er bei-den uit-ge-sla-gen zijn.... jul-lie En-gel-be-waar-der en.... Jo-kie heb-ben je wer-ke-lijk voor 'n ern-stig on-ge-luk be-hoed....” Dat von-den Bie-

mans en de kin-de-ren nu ook. „Ik ge-loof vast en ze-ker, dat Jo-kie 't héél goed wist van dat ge-bro-ken wiel,” merk-te Nel-lie op-ge-won-den op, „dáár-om kre-gen we hem niet voor-uit....”

„I-a, i-a!” zei Jo-kie weer, wat stel-lijg be-tee-ken-de: „Dat raad je pre-cies, Nel-lie.”

De kin-de-ren wa-ren vlug uit den wa-gen ge-gaan. Daar-na stond Jo-kie op, stap-te 'n paar me-ters voor-uit, met 't lee-ge kar-re-tje ach-ter zich, en.... krak! daar brak 't ka-pot-te wiel in twee helf-ten....

Nu be-gon va-der ook te ge-loo-ven, dat de slim-me e-zel ge-we-ten had, dat 't kar-re-tje ge-bro-ken was. En uit dank-baar-heid be-loof-de hij, dat Jo-kie.... niet ver-kocht zou wor-den. Hij mocht bij de kin-de-ren blij-ven. Va-der zou, voor 't nieu-we paard, den stal dan maar wat groo-ter la-ten ma-ken. Zoo bleef Jo-kie tot groo-te vreug-de van Huub en Nel-lie, bij z'n jon-ge vriend-jes, — 'n voor-recht, dat ook hij wel ple-zie-rig zal heb-ben ge-von-den. Maar 't trou-we dier had 't dan ook eer-lijk ver-diend. En.... mo-le-naar Bie-mans kon naar 'n an-de-ren e-zel uit-zien.

HENDR. SMITS

RAADSELS

OPLOSSINGEN RAADSELS UIT No. 3.
1 de molenaar. 2 de schoorsteenveger. 3 ezel, baars, eend.

NIEUWE RAADSELS.

Wie is het langst in de kerk?

Verborgen plaatsnamen: 1. Mijn vader is al erg oud, anders was hij wel meegekomen. 2. Hier is je hengel, op de plaats lag ze. 3. Dit is een bijzondere steen, wij kregen er nog nooit zoo een te zien.

Ingez. door J. Akkermans,
Oud-Gastel.

Welke klokjes klingelen niet?

In welk rijk voert men nooit oorlog?

DE BIJEN-BROERTJES

DOOR L. H.-S.

In een gat in een ou-den, brok-ke-li-gen muur, die hee-le-maal be-groeid was met ro-se en roo-de klim-ro-zen, was een bij-en-nest.. Het gons-de en zoem-de er den hee-len dag en er was een druk-te en be-drij-vig-heid, een ge-wie-mel en ge-krie-bel van be-lang. Het wa-ren dik-ke, glan-zi-ge bij-en — echt ge-zel-li-ge dier-tjes, steeds goe-dig en vroom-lijk.

Het ee-ni-ge wat hun uit hun hu-meur bracht, wa-ren de dom-he-den van Gons-je en Zoem-pje, twee bij-en-broer-tjes, die uit lou-ter le-vens-lust en o-ver-moed de gek-ste din-gen uit-haal-den en daar-door voort-du-rend hun le-ven in ge-vaar brach-ten.

Gons-je, die on-deu-gen-de ben-gel, had hee-le-maal geen lust om te wer-ken, zoo-als hij hoor-de te doen, om ho-ning te ha-len en was te ma-ken. Hij haal-de lie-ver kat-te-kwaad uit, bui-tel-de door de lucht, zoem-de zijn hoog-ste lied uit en vloog o-ver-al heen waar hij niets te ma-ken had.

En Zoem-pje vond al-les mooi wat Gons-je deed en deed hem al-les na. Wat heel dom van Zoem-pje was.

Wan-neer Gons-je hon-ger had, kroop hij in het gat in den muur en snoep-te van den ho-ning, dien de an-de-re bij-en ver-za-meld had-den. En Zoem-pje sloop hem na, ging naast hem zit-ten en snoep-te mee.

„Lek-ker hè,” grin-nik-te Gons-je dan.

„Noufijn,” gi-chel-de Zoem-pje.

En als ze dan hun buik-jes vol had-den, vlo-gen ze naar bui-ten vol lust naar nieu-we a-von-tu-ren.

Op ze-ke-ren dag had-den de an-de-re bij-en te-gen hen ge-zegd:

„Toe Gons-je en Zoem-pje, wees toch ver-stan-dig. Help ons nu ho-ning te ver-za-me-len voor den ko-men-den win-ter. We zul-

len dan zoo-veel noo-dig heb-ben. Jul-lie be-grijpt toch wel dat het niet aar-dig van jul-lie is, om ons maar te la-ten wer-ken voor jul-lie, ter-wijl jul-lie al-leen maar aan je ple-zier denkt en je voedt met het voed-sel, dat wij zoo zorg-zaam bij el-kaar zoe-ken?”

Gons-je en Zoem-pje voel-den zich toen wel be-schaamd. Ze be-loof-den be-ter-schap.

„We zul-len van-daag eens flink wat ho-ning gaan zoe-ken,” zei Gons-je te-gen Zoem-pje.

„Ja,” zei Zoem-pje, „naar wel-ke bloe-men zul-len we het eerst gaan?”

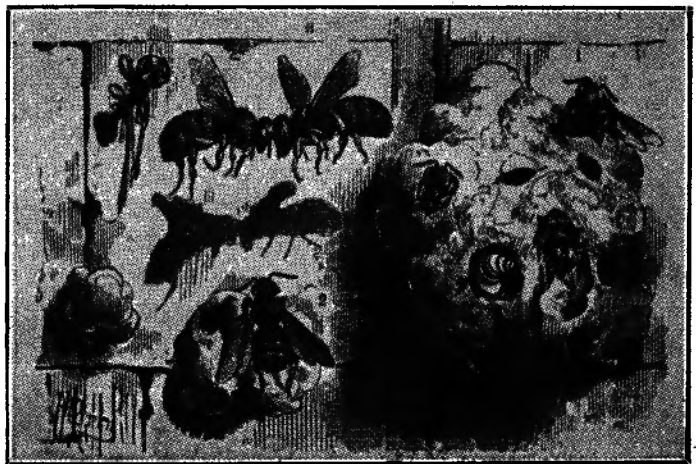
„Mij dunkt,” zei Gons-je, „we kun-nen wel be-gin-nen met de-ze roos-jes.”

„Hè, ik vind ho-ning uit hei-de veel lek-ker-der,” pruil-de Zoem-pje.

„Ja, ik ook,” gaf Gons-je toe, „maar ho-ning uit Oost-In-di-sche kers is nóg fij-ner, pit-ti-ger van smaak, vind je ook niet?”

„Hè ja. La-ten we naar een mooi-en bloe-men-tuin gaan, dan zoe-ken we de zoet-ste bloe-men uit, Go” zei Zoem-pje en maak-te een bui-te-ling van vóór-pret.

Zoem-zoem-zoem vlo-gen de bij-tjes weg. Ze za-gen wel-dra een groot-en bloei-en-den tuin en daar vlo-gen ze van bloem op bloem, van de wit-te le-lie naar de tij-ger-le-lie, van de Oost-In-di-sche kers naar de sier-erw-ten — naar wit-te

en blau-we klok-ken en ro-se lu-pi-ne, naar de hoo-ge rid-der-spo-ren, de ak-ko-lei-en, gla-di-o-len en naar de kam-per-foe-lie.

O-ver-al nip-ten ze e-ven van het bloe-men-sap, sno-ven den zoe-ten geur op en van weel-de ver-ga-ten ze den ho-ning op te za-me-len.

Ze snoep-ten en snoep-ten tot ze niet meer konden, hun buik-jes ston-den strak en bol.

„Kom eens hier, Zoem,” juich-te Gons je van een stra-len-de zon-ne-bloem naar be-ne-den, „zon-ne-schijn kun je hier drin-ken.”

„Ik kan niet meer,” kreun-de Zoem-pje.

„Ik ei-gen-lijk óók niet meer,” zucht-te Gons-je. „Weet je wat, la-ten we een dut-je gaan doen, dan zijn we straks weer frisch.”

Ze kro-pen sa-men in een groo-te klok-jes-bloem en met de poot-jes broe-der-lijk in el-kaar ge-stren-geld slie-pen ze spoedig, on-be-zorgd en vast.

En toen ze wakker wer-den had-den ze al-le goe-de voor-ne-mens ver-ge-ten, speel-den krijger-tje en ver-stop-per-tje en bui-tel-den met ge-le en wit-te vlin-der-tjes, die ook voor hun ple-zier maar wat rond-flad-der-den, door de lucht.

Op-eens ont-dekte Gons-je be-ne-den zich, in een lan-de-lij-ke uit-span-ning, een heer en een da-me, die aan een ta-fel-tje za-ten, waar-op twee kop-jes kof-fie, een kan-ne-tje room en een kom-me-tje suiker ston-den.

„Zoem kom — iets lek-kers —” riep hij en Zoem-pje liet de vlin-der-tjes in den steek en vloog zijn broer-tje na.

„A-jak-kes, bij-en,” zei de me-vrouw, toen de dier-tjes om haar heen gons-den en zich op de sui-ker en het room-kan-ne-tje neer-zet-ten.

„Fijn, fijn,” zoem-den de bijt-jes.

De heer sloeg naar hen met zijn zak-doek, maar daar-door lie-ten de o-ver-moe-di-ge dier-tjes zich niet af-schrik-ken.

„Ik wil een drup-je room,” juich-te Zoem-pje.

„En ik ga eens proe-ven hoe de kof-fie smaakt,” zei Gons-je bru-taal en ba-lan-ceer-de op den rand van een kof-fie-kop-je.

E-ven keek hij om naar Zoempje, die zich zoo-ver voor-o-ver boog in het kan-netje, dat Gons-je er hard om lachen moest. Maar daar-door ver-loor hij zèlf zijn e-ven-wicht en o wee — o wee — daar lag hij te spar-te-len in het kof-fie-nat.

Zijn keel kwam vol kof-fie, hij stik-te er haast van.

„Ik ben ver-lo-ren,” dacht hij, „o — o — ik ben ver-lo-ren.”

Maar, „a-jak-kes” had de me-vrouw ge-zegd en ze had vlug met 'n le-pel-tje den dren-ke-ling op-ge-vischt en hem op den grond ge-gooid.

Drui-pend, proes-tend nam Gons-je de vlucht. Vlie-gen kon hij niet, want zijn vleu-gel-tjes kleef-den van de kof-fie en de sui-ker.

Hij maak-te dwa-ze spron-ge-tjes en liep in het blin-de voort.

„Gons-je, Gons-je,” hoor-de hij roe-pen en daar kwam Zoem-pje aan-vlie-gen.

Gons-je schaámde zich. Hij voel-de zich zoo be-lache-lijk met zijn kle-ven-de vleu-gels en kle-ve-ri-ge-ten. Maar daar wil-de hij Zoem-pje niets van la-ten mer-ken.

„O Gons-je,” zei Zoem-pje ont-daan, „hoe kwam het toch?”

„Wat, dat ik in de kof-fie viel?” zei Gons-je bru-taal. „Dat deed ik ex-pres. Ik had zoo'n zin in kof-fie en kon er van den rand af niet bij ko-men. Ik dacht wel, dat die me-vrouw er mij uit zou ha-len.”

„O ja?” juich-te Zoem-pje, „wat grap-pig. Maar nu kun je im-mers niet vlie-gen?”

„Och,” zei Gons-je, „wat zou dat? Ik lik hier in het zon-ne-tje eerst die lek-ke-re kof-fie van mij af, dat smaakt nog veel lek-ker-der dan ho-ning of zon-ne-wijn. En als ik droog ben vlieg ik weer als de beste.”

„Laat mij óók eens proe-ven,” be-del-de Zoem-pje.

„Nee Zoem, ga jij nou ook eens in de kof-fie val-len, dan lik-ken we ons hier sa-men droog. Of durf jij niet?”

En daar Zoem-pje ge-wend was zijn broer-tje al-les na te doen, vloog hij te-rug naar het ta-fel-tje en liet zich par-does in een kop-je met kof-fie val-len.

„Nee maar wat een dom-me bij-en zijn dat,” riep de me-vrouw. „Jas-ses, ik lust die kof-fie niet meer.” En ze goot het kop-je leegin het gras.

Zoem-pje snak-te naar a-dem. Het was af-schu-we-lijk, nét of je dood ging. Hij schrei-de van angst en strom-pel-de, haast blind van de kof-fie in zijn oo-gen, door het gras. Hoe had Gons-je kun-nen zeg-gen, dat hij, Zoem-pje, dat óók moest doen. Nee, dat was niet aar-dig van Gons-je — nee — het was leelijk van hem.

Zoem-pje strom-pel-de ver-der, mach-te-loos trach-tend zijn vleu-gels te be-we-gen.

„Nu, hoe smaakt de kof-fie?” lach-te Gons-je, toen hij Zoem-pje zag aan-komen. Hij kwam zelf al weer wat bij, tril-de met zijn vleu-gels om ze weer droog te krij-gen.

„Het was ge-meen van je om te zeg-gen, dat ik het ook doen moest,” schrei-de Zoem-pje.

„Maar je hoef-de het toch niet te doen,” zei Zoem-pje. „je hoeft niet te doen wat ik zeg, je doet mij ook al-tijd al-les na.”

Ar-me Zoem-pje! Hij lik-te en liep heen en weer, maak-te mal-le spron-ge-tjes en be-woog zijn vleu-gel-tjes op en neer. Hij wreef met zijn poot-jes in zijn oo-gen en was blij, toen hij weer be-ter zien kon.

„Kof-fie smaakt bit-ter,” zei hij.

„Heel bit-ter,” spot-te Gons-je en vloog klei-ne eind-jes op en neer.

„We moe-ten er thuis niets van ver-tel-len,” zei hij.

Zoem zoem, zoem zoem, zoem zoem! Drie bij-en kwa-men aan-ge-vlo-gen. O wee, het wa-ren bij-en van thuis en ze ont-dek-ten de boos-doe-ner-tjes da-de-lijk en stre-ken naast hen neer.

„Nee maar, wat is er ge-beurd,” brom-den ze, „Zoem-pje je bent im-mers hee-le maal nat! En Gons-je is óók nat ge-weest, hij kleeft nog.”

Be-schaamd keer-de Gons-je zich af en Zoem-pje deed schrei-end het hee-le ver-haal. Het re-gen-de na-tuur-lijk stand-jes. De drie bij-en brom-den. Maar ze hiel-pen toch Zoem-pje de kof-fie schoon-lik-ken.

„Ba,” zei-den ze, „wat bit-ter! „Hoe kun-nen jul-lie toch-zoo iets doen! Zoo,

nu pro-beer of je vlie-gen kunt. Het gaat al een beet-je. Nu gauw naar huis — och, och, wat zijn jul-lie toch on-deug-den.”

En toen ze het gat in den brok-ke-li-gen muur be-reik-ten, kre-gen ook de an-de-re bij-en het ge-beur-de te hoo-ren en ze wa-ren al-le erg boos en Gons-je en Zoem-pje wer-den elk in een don-ker hoek-je van het gat ge-zet en moes-ten daar den ver-de-ren dag blij-ven en zon-der e-ten moes-ten ze naar bed.

Na-tuur-lijk ble-ven ze voort-aan zorg-vul-dig van al-le kop-jes kof-fie af. En Zoem-pje was door het ge-beur-de een hee-le-boel ver-stan-di-ger ge-wor-den. Hij be-dacht zich eens goed als hij Gons-je iets zag doen, met het ge-voel, dat hij Gons-je haast *nooit* meer iets na-deed.

En dat was maar goed, want die Gons-je bleef een o-ver-moe-di-ge bij, vol dwa-ze, on-deu-gen-de in-val-len, die, toen hij het al te bont maak-te, door de an-de-re bij-en ver-jaagd werd en al-leen moest gaan wo-nen in een leeg gat in den muur en daar zélf ho-ning moest gaan ver-za-me-len voor den win-ter. Wat hij zoo slecht deed, dat hij, toen de win-ter voor-bij was en het weer warm werd, half ver-hon-gerd en ma-ger als een schim weer te voor-schijn kwam.

Heer tot jongen: „Vent, heb je 'n vlam-metje voor me?”

Jongen: „'t Spijt me wel, meneer. M'n chocoladesigaar is juist uitgegaan en 'k heb m'n suiker en lucifers thuis gelaten.”

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Hoe is 't ge-gaan met ons af-spraak-je, klei-ne ben-gels en.... Wat moet ik nu te-ge-n de meis-jes zeg-gen? Ben-ge-lin-ne-tjes klinkt niet. Of zijn al-le meis-jes en-gel-tjes? Ei-gen-lijk moes-ten jul-lie al-le-maal en-gel-tjes zijn, zoo-wel jon-gens als meis-jes. Stel je voor, dat jul-lie van Moe-der een fijn, wit zij-den kleed-je ge-kre-gen had-den. Geen smet-je is er op en 't past keu-rig. Je vindt 't fijn na-tuur-lijk en je doet je best, om 't ook zoo mooi te hou-den. Heel voor-zich-tig ben je er mee en je past ook op, dat nie-mand an-ders 't vuil kan ma-ken. Maar op een goe-den dag neem je den inkt-pot van 't bu-reau en gooit moed-wil-lig al dat vui-le, zwar-te goed o-ver je ha-gel-wit-te jurk.

Daar la-chen jul-lie om? Je meent, dat een kind, dat zoo-iets doet, sta-pel-gek is? En jul-lie zelf dan! Je weet na-

tuur-lijk uit den Ka-te-chis-mus dat een mensch — en dus ook jul-lie klei-ne mensch-jes — een ziel heeft en een li-chaam. De ziel is na-tuur-lijk het voor-naam-ste, want het li-chaam gaat la-ter dood. Dan stop-pen de men-schen het on-der den grond en de worm-pjes zor-gen wel, dat er niet veel meer o-ver-blijft van dat li-chaam. Of je nu een mooi kind-je bent ge-weest of maar een lee-lijk, mis-schien on-ge-luk-kig kind, er blijft niets meer van o-ver. Al heb je ook nog zul-ke mooi-e klee-r-tjes ge-dra-gen of lol-li-ge krul-le-tjes ge-had, al droeg je de sjeek-ste pak-jes en fijn-ste lak-schoen-tjes — daar ben je in 't graf niet be-ter om.

Ge-luk-kig heeft Je-zus daar ook niet naar ge-ke-ken. Als Hij vroe-ger de kin-der-tjes ze-gen-de, keek Hij niet of ze arm of rijk wa-ren, mooi of lee-lijk. Hij kon zien, wat wij men-schen niet zien kun-nen: de ziel. En als die blank was, dan was Je-zus blij. Want de ziel is veel voor-na-mer dan 't li-chaam. Om-dat de ziel niet dood gaat, maar al-tijd blijft be-staan.

Toen je ge-doopt werd, is dat ziel-tje zoo rein en wit ge-wor-den, nog mooi-er dan 't zij-den jurk-je, waar-van ik straks ver-tel-de. Nu moet je zelf zor-gen, dat 't ook zoo blank blijft. Als je nu zon-de doet, dan doe je 't zelf-de als 't kind-je met den inkt-pot. Dan gooi je moed-wil-lig zwar-te plek-ken op je blan-ke ziel-tje. Moe-der zal er ver-drie-tig en boos om zijn, als haar klei-ne meis-je zoo haar jurk ver-knoeid heeft. Dan zal ze voor straf die mooi-e jurk weg-ber-gen en 't kind een lee-lij-ke, don-ke-re jurk aan-doen.

Je-zus is ook ver-drie-tig en boos op een kind-je dat ex-pres.zijn ziel-tje zwart maakt. Maar Je-zus kan zoo veel! Hij kan ook dat ziel-tje weer rein was-schen. Maar dat doet Hij al-leen als 't kind Hem be-looft, nooit meer zoo stout te zijn. Weet je nog, wat ik je ver-le-den keer ver-tel-de van Mar-tha? Door haar ste-len en lie-gen had dat meis-je twee groote, zwar-te plek-ken op haar ziel-tje ge-gooid. Maar ze toon-de be-rouw en be-loof-de

be-ter te wor-den en met Zijn ze-gen wasch-te Je-zus haar ziel-tje weer rein. Zoo moe-ten wij ook doen. Als we echt stout zijn ge-weest in den loop van den dag, dan moe-ten we 's a-vonds voor we naar bed gaan e-ven neer-knie-len en al-les ver-tel-len aan Je-zus. Zeg Hem maar, dat je niet lief bent ge-weest voor je broer-tjes en zus-jes, of niet goed luster-de naar Moe-der. Of dat je in school erg lui bent ge-weest, mis-schien een an-der kind pijn hebt ge-daen of uit-ge-schol-den, zoo-dat die er om schrei-en moest. Ver-tel Hem maar al-les en zeg dan, dat je 't echt ver-ve-lend vindt, zóó stout te zijn ge-weest en je ziel-tje zoo zwart te heb-ben ge-maakt. Vraag Hem of Hij je hel-pen wil, mor-gen flin-ker te zijn. Als je erg stout bent ge-weest, dan moet je dat gaan biech-ten. Wat is Je-zus toch goed en ge-dul-dig. Ie-de-ren keer op-nieuw wascht Hij je ziel-tje rein. Wel hon-derd keer be-loof je Hem om 't niet meer te doen en je doet 't toch weer. Daar wordt Je-zus niet on-ge-dul-dig bij, als Hij ziet dat je 't echt goed meent. Hij weet wel, hoe moei-lijk 't is voor klei-ne kin-de-ren om al-tijd braaf te zijn. Daar-om heeft Hij ook de Biecht in-ge-steld. De Biecht-va-der is daar in de plaats van Je-zus. Daar moet je goed aan den-ken. Niet zoo-maar je rij-tje af-brab-be-len en er niet eens aan den-ken hoe lee-lijk en stout je ge-weest bent. Nee, je moet maar den-ken, dat Je-zus daar zit on-der dien grooten boom en dat je stil bij Hem neer-knielt en Hem al-les ver-telt. Dan zal Hij wel e-ven ver-drie-tig zijn, maar als Hij ziet, dat je er spijt van hebt, dan is Hij zoo blij! Dan geeft de biecht-va-der je de ab-so-lu-tie. Dat is net als de ze-gen van Je-zus en daar-mee wordt je hee-le ziel-tje rein ge-was-schen.

Als je nu den vol-gen-den keer gaat biech-ten, moet je daar eens goed bij den-ken. 't Mooi-ste is na-tuur-lijk om de-ze veer-tien da-gen geen en-kel zwart plek-je op je ziel te ma-ken. Zul-len we 't eens pro-bee-ren?

A. POSTEL.

Loekie Maatjes, 255 Berg en dalscheweg, Nijmegen. Soms kan het me zoo spijten, beste kind, dat het heel lang duurt eer mijn antwoorden gedrukt worden. Want ik kan me indenken, dat Loekie al lang heeft uitgezien, of Oom dan geen enkel woordje terug schreef. Wees niet boos, Oom kan het ook niet helpen. „Ik kom uit China”, zegt mijn nieuwe Nichtje, „en woon nu bij Opa en Oma”. En ga je nog naar China terug, of blijf je voor goed hier? In welke stad heb je gewoond? Een heele reis. Hoe heb je die gemaakt? Hoe lang leer je nu al Hollandsch praten? Je ziet, Oom heeft van alles te vragen. Het briefje is al heel netjes en vooral duidelijk geschreven. Als dit antwoord komt, ben je natuurlijk al weer veel bij geleerd. Krijg ik dan gauw een heel langen brief over alles en nog wat. Hartelijkste groeten en een stevige hand van Oom. Gauw terug komen.

Tini Holla, Van Nispenstr. 64, Nijmegen. Welkom in de familie. Ja, graag zal Oom hebben dat Tini zoo nu en dan eens op bezoek komt. Zeven zusjes en een broertje, is dat samen 9? Daag.

Herman Bouchier, te Helder. Heel aardig komt Herman mij vertellen van een uitstapje naar Amsterdam. Ja, de Artis is altijd even mooi, al kom je er 20 keer achter mekaar. Heb je de dieren ook zien voeren? Goed geschreven. Dag Herman.

Wim Oosterveen te...? Jammer dat Wim niet gezegd heeft, waar hij woont. Wat nu, als Blikman hem een prijsje geeft? Wat een leuk vertelseltje over de beide koningen. Graag gelezen, maar — ik heb voor zoo iets nooit plaats. Dag Wim.

Gerard, Cathrientje en *Joke Wüstefeld* te Deventer, Lange Bisschopstr. 64. En dat vond Oom nu eens echt aardig, dat drie kleine Wüstefeldjes samen met Oom kwamen kennismaken. Ieder met een brief. Gerard schrijft van bloedvergiftiging aan den voet. Geen kleinigheid, beste Neef. Ik hoop, dat alles gauw in orde komt. Hoor ik daar nog wat van? Cathrientje hoopt op de goedheid van Blikman. Goeie vent, hij strooit zijn rijke gaven overal, net als Sinterklaas. Ook met den brief van Joke was ik echt blij. We zullen maar hopen, dat mijn baas Blikman het goede adres vindt. Voor ieder een stevige hand van Oom. Joke zal wel even voor me rondgaan.

Marietje Centen, Bijsterhuizen 299 te Beuningen. Afgesproken, later dan het portret. Den uitslag heb je wel gezien lang voor dit briefje komt; er ligt nog heel veel. Ja: 2×7 is een mooi stelletje; als dat allemaal bij mekaar is, heb je geen radio noodig. Dag Marietje. Wil je ze allemaal een hand geven?

Gerarda Bors, Kerkstr. 41, Tegelen. Welkom, van harte, in onze groote familie. Goed briefje, en goed geschreven ook. Portret vin-je wel eens, misschien lang voor deze brief gedrukt wordt. Graag, als je zoo nu en dan eens schrijft. Kleine broer loopt zeker wel lang alleen door de kamer. Knijp hem even voor mij in de wang — zachtjes! Daag. Hand en groet.

Leentje Plettenburg, Spoorlaan 1, Roermond. Alweer mijn welkom in de familie. Ja, voor de prijzen zijn heel veel liefhebbers. Wie 't treft, is er goed mee. Vier broertjes en drie zusjes, is bij mij samen 8. Komt het uit? Daag. Tot later.

Beppie de Poel, Pootstr. 12, Nijmegen. Wel zeker vindt Oom het goed, dat mijn Nichtje Beppie voortaan komt meedoen. Graag. Wat Oom van het schrijven zegt? Dit: heel, heel netjes. Ik heb niet veel Nichtjes van 8 jaar, die het zóó mooi kunnen. Ik denk, dat de Zuster ook wel goed tevreden is. Maar.... broertje mag natuurlijk niet per ongeluk stooten. Streng verboden. Vraag eens of Gerard later ook mijn Neeffe wordt, en — of hij een volgende maal een kruisje onder den brief wil zetten. Voor ieder een stevige hand van Oom. Daag.

Maria Wessels te Amsterdam. Welkom in onze club. En — vindt Marietje onze wedstrijden nu zóó moeilijk. Met een beetje nadenken kom je er wel. Zoo heel gemakkelijk mag toch ook niet: dan is er niets aan, vin-je wel? Wat mooi plaatje boven den brief. Dag Marietje. Heel veel groeten van Oom.

Hendrik Meijer te....? Vergeten te zeggen, beste Neeffe, waar je woont. Hoop dat mijn brief zoo terecht komt. Blickman is zoo kwaad niet.

In alle deelen van ons land komen zijn prijzen terecht. We hopen samen. Wanneer komt de lange brief? Zoo iets onthoud ik altijd. Daag. Heel veel groeten aan zusje en een stevige hand van Oom.

Corrie van den Burgt, Westeinde 39, Breda. Ja, ik dacht wel, dat iemand Corrie geholpen had met schrijven. Mag gerust. Maar nu moest Corrie het toch zelf gaan doen. Wie graag wil leeren brief-schrijven, moet het ook doen. Vooral lange brieven. Kom je gauw terug? Dag Corrie. Hand en groet.

Truusje Poels, Mijnbergstr. 9, Rotterdam. Ja, we hopen samen maar op een goede bui van baas Blickman. Er zijn wel meer kinderen, die me zoo nu en dan eens een versje sturen. Maar liever heb ik heel lange brieven. Daar leer je mee. In Appeltern ben ik ook wel 's geweest. Klein, lief, stil dorpje. Mooi, portret later dan maar eens. Hand en groet ook voor broertje en zusje. Daag.

Marietje van Gils te....? Jammer, dat Marietje het adres vergat. Om zeker te zijn, dat mijn antwoord terecht komt, zeg ik er bij, dat ze een zusje heeft, dat Nellie heet, en nog 3 broertjes. We zullen maar hopen, dat Blickman het goede adres eens vindt. Later dus het portret. Daag.

Hubert Bischoff, Hoofdstr. 24, Kerkrade. Mijn Neeffe Hubert weet zeker wel dat de prijzen worden verloot. We hopen samen. Portret vin-je wel eens in Kl. Misschien lang voor dezen brief. Daag.

Martin Janssen te Venlo. Wat een aardig versje heeft Martin gestuurd. Waar heb je dat gehaald? Misschien op school geleerd? Vertel je mij dat

eens, met nog heel veel nieuws er bij? Dag beste Neeffe. Hartelijkste groeten van Oom.

Annie Tiersma, Jan v. d. Heidestraat 34, Eindhoven. Goed gedaan, Annie, dat je ook eens een kansje komt wagen. Blickman zoekt zijn gunstliengen overal. Niet boos zijn, omdat mijn antwoord lang uitblijft: kan niet anders; ieder moet zijn beurt hebben. Veel groeten aan Marietje, Jantje en Joke. Voor je zelf een hand van Oom.

Albert Spook te....? Welkom in de rij. Ja, mijn goede Blickman is bekend in heel ons land, haast had ik beroemd geschreven, beroemd om zijn gulle gaven. Groot gelijk heeft mijn Neeffe Albert, dat hij ook een kansje wagen komt. Wil je altijd denken aan volledig adres? Daag. Veel groeten.

Anneke van Wagenberg, Walput, Vlijmen. Aardig briefje weer van mijn beste Nichtje Anneke. Ik hoop maar, als je mogelijk mee naar Lourdes geweest bent, dat je daar ook even aan Oom gedacht hebt. Graag heb ik mede een Weesgegroetje afgezonderd. De raadsels vond ik nogal gauw. Dat van: 1 uur 20 en: 80 minuten is een leuke fopperij. Wat grappig plaatje boven den brief. Dag Anneke. Doos vol groeten van Oom.

Dora.... te....? Wat jammer, dat ik nu geen naam en geen adres weet. Om meer kans te hebben, dat mijn antwoord terecht komt, zeg ik er even bij, dat Dora een zusje heeft van 7 jaar, Grada, en een broertje van 6 jaar, die allebei graag het eerst het Kl. lezen. Dat kap. ~~toeh-niet~~. Graag, dat Dora nu voortaan geregeld komt meedoen. We hopen maar het beste. Zou Blickman het adres kunnen vinden? Tante heeft ook al niets over de prijzen te zeggen, net zoo min als ik. Goed, portret komt dan wel eens. O, ja, Oom let ook altijd op net schrift en op fouten. Maar 't was in orde. Dag Dora. Tot later.

Henk v. d. Dop, Kaapstr. 170, 's Gravenhage. Met alle hartelijkheid welkom in onzen kring. Hoop Henk-Neef nog dikwijls te ontmoeten in de bus. Duurt wel lang, eer mijn antwoord gedrukt wordt, maar Henk neemt het Oom niet kwalijk, want het kan werkelijk niet anders. Daag.

Ida de Bruin te Amsterdam. Wat een leuk briefje van mijn kleine Nichtje Ida: heelemaal in drukletters nog. Oom kon het best lezen, kindje. Het spijt me erg, dat de inzending te laat kwam. Het portret is heel lief, maar.... alweer tot mijn spijt niet scherp genoeg om te worden afgedrukt. En dan is er niets aan, vin-je ook niet? Nu hoop ik, dat mijn goede Nichtje Ida weer eens gauw terug komt, dan kan ik net zien, of ze veel is bijgeleerd. Bij gelegenheid heb je nog wel eens een heel duidelijk kiekje. Hand en groet van Oom.

George (Bos ?), Stationstr. 20, Uithuizen. Welkom in onze groote familie. Kom je nu voortaan geregeld meedoen? Versje wil Oom graag eens lezen, maar.... afdrukken in Kl. kan nooit. Je ziet, hoe lang het duurt, eer ieder met de briefjes zijn eerlijke beurt heeft. Dag beste Neef. Hand en groet van Oom. Tot later.

Dora Hartemink, Riethorsterdwarstr. No. 8, Arnhem. Ja, dat is werkelijk een aardig versje, heel mooi. Maar laten drukken in Kl. kan niet: geen plaats. In welk boekje heeft het gestaan? Leer je graag versjes van buiten? Daag. Veel groeten van Oom.

Thea Engelen, Parallelstr. 5, Terwinselen. Zie, dat is nu weer eens een brief zooals ik ze graag heb.

Netjes geschreven en over van alles en nog wat. In orde, Thea. Blij, dat je nu weer goed gezond bent. Och, op school haal je alles wel weer in. Gezond zijn, dat is het voornaamste. Ik durf er niet voor instaan, dat het portret ongeschonden terug komt. En — omdat het nu een aandenken is, dat je vooral later niet graag mist, zou ik het maar niet sturen. Later heb je allicht eens een ander. Och, mijn goede Blickman is zoo kwaad niet. We hopen samen. Daag. Tot later.

Jo Lexmond te Stompwijk. Ik vrees wel, dat de gezonden foto niet scherp genoeg is. Maar ik heb ze toch opgezonden, misschien lukt het wel. Mogelijk vin-je ze dan in Kl. lang vóór dezen brief, want er ligt nog heel veel. Hartelijkste groeten aan Mien en Wim, aan Greta, Theo, Cato, Anna en Betsie. Voor Jo afzonderlijk een stevige hand. Daag. Tot later alweer.

Klara Buben, Victorine Houben, Gertruda Spronk, Agnes Hoevers, Hetteke Houtvast, Lieske Bus, Maria Ruyters, Maria Delahage, Josefina Nijssen, Tineke Hillen en Joe Nijssen, allemaal Nichtjes uit Schinnen. Graag, dat mijn lieve Nichtjes uit Schinnen weer eens samen wat kwamen praten. Ook Tante vindt dat altijd gezellig, als de kamer zoo ineens vol is met kleine Nichtjes die ieder wat te zeggen of te vragen hebben. Klara begint, en graag hoor ik, dat ze geregeld alle Kleuterblaadjes uitleest. Ja, ik heb aan Blickman gezegd, dat al deze briefjes heel netjes geschreven zijn, heel goed voor kinderen uit de derde klas. Maar ik sta er niet voor in, dat het helpt. 't Is zoo'n rare sinjeur, hij heeft altijd zijn oogen toe, als hij de prijzen gaat uitdeelen. Dan komt Victorine eerst vragen, hoe het met ons gaat. Dank je wel, zoo gezond en frisch, als... iets dat nog gezonder is dan een vischje in 't water. Maar ver wandelen, dat gaat niet meer. Doet me genoeg, dat jullie allemaal weer hersteld zijt. Niet mis, zoo maar even drie weken in huis. Leer je die versjes van Kl. ook wel 's van buiten? Ze zijn dikwijls zoo aardig. Groot ook Agnes en Jantje. De 3e is Gertuda. Die vraagt of Oom een briefje terug wil schrijven. Ja, dat doe ik altijd, en of Oom er dan een paar raadsels wil bijdoen. Die staan er ook elke week in Kl. Kan Anneke nu al aardig wat lezen? Of moet je haar nog wel eens helpen! Zoo komt het. No. 4 is Agnes. Ze schrijft over een liedje, dat de Zuster heeft geleerd, maar ze zegt er niet bij, wanneer het gezongen moet worden. Misschien bij de Eerste H. Communie? Een reisje naar Nieuwenhagen is zeker wel een heel eind? Want ik meen dat het ligt ergens bij Heerlen en Schinnen niet zoo ver van Sittard. Was dat een kermis-uitstapje? Geef ook Tilke een hand van mij. Dan volgt no. 5, Jetteke. 't Is wel geen groote brief, maar 't is er toch een, zegt ze. Jetteke houdt van grapjes. Ik zal zorgen, dat er veel in Kl. komen en mooie verhaaltjes ook. No. 6 is Lieske, die ook van 't Kl. houdt, en de mooie verhaaltjes. Ze schrijft, dat ze al 45 cent had gegeven, maar dat het te laat was. Dat begrijp ik niet goed. Hoor ik daar nog wat van, bij gelegenheid? No. 7 is Marie. Als ik het goed begrijp, heeft ze nog niet heel lang het Kl. gelezen. Bewaar je ook netjes al de nummers in een doos? Dan kun je ze later laten inbinden, en dan heb je een prachtig groot boek. Stellig doen. Zeker wel overgegaan naar de 4e klas?

Allemaal? Dan komt Maria II. Doet me plezier, dat ze ook wel 's de plaatjes goed bekijkt. Ja, Oom beantwoordt altijd alle brieven, maar voor een prijsje zorgen, neen dát kan ik niet. De prijzen worden alleen uitgedeeld door mijn knecht Blickman. Wie mee doet, heeft zijn kans. Dus we hopen samen. Volgt weer Josefina. Veel kinderen hebben me geschreven, dat ze het verhaaltje van Ansjie mooi vonden. Spreekt vanzelf, dat Oom altijd een briefje terugschrijft. Maar ik had wel graag heel lange brieven. Je weet 8 kantjes is de mode. Als je dan telkens een stukje schrijft heb je zóó een heel langen brief bijeen. Tineke zegt, dat de kinderen zoo'n plezier hebben. Dat moet ook. Oom houdt van kinderen, die plezier hebben. Graag ook, dat ze mee kwam op bezoek, anders zou ik werkelijk gedacht hebben, dat ze er niet meer was. Altijd meekomen, hoor. De laatste van de rij is Jac. Vertel me eens, hoe het afliep met overgaan. Want blijven zitten is niet plezierig, voor niemand. Uit haar brief te zien, geloof ik, dat mijn Nichtje er wel een beetje bang voor was. Toch zou ik willen vragen, of Jac even voor me rond wil gaan, om aan alle Nichtjes een hand te geven voor Oom. Ook Tante laat jullie hartelijk groeten. Tot later dus alweer. Denk aan: een langen brief.

Ria Verhoeven, De Vriesstr. 13, Eindhoven. Ja, zoo hoort het: geen moed verloren. Wie mee doet, heeft zijn eerlijke kans. We hopen dus maar. Daag. Hand en groet van Oom.

Riki Tielemans, Woensel, Eindhoven. Wat een keurig briefje voor een kind uit de derde klas. Als mijn Nichtje dat zelf geschreven heeft, maak ik graag mijn compliment. Portret komt wel eens. Zal wel geschikt zijn. Nooit brieven sturen naar Haarlem. Daag. Veel groeten van Oom.

Rikie Stuijvenberg, te...? Vergeten te zeggen, beste Nichtje, waar je woont. Doet me plezier, dat Rikie voortaan graag een briefje komt schrijven. En waarom zou je ook niet met de wedstrijden meedoen? De prijzen zijn toch mooi en ieder heeft zijn kans. Afgesproken dus. Tot later alweer en veel groeten van Oom.

Annie Berck, te Dordrecht (Moerdijk) Als dit briefje komt, is mijn lieve Nichtje dus al lang in Moerdijk. Om zeker te zijn, dat je mijn antwoord leest, heb ik het er maar vast boven gezet. Maar kind, wat een ongelukken vertel je. En toch is het blijkbaar met alles nog goed afgelopen. Had veel enger kunnen zijn. Hoe stel je het samen op school? Natuurlijk wel goed. Vroeger kreeg ik geregeld veel brieven van veel Nichtjes in Moerdijk. Leven ze daar nog allemaal, of halen ze geen enkel grapje meer uit? Doe aan allen veel hartelijke groeten, vooral aan Toos. Tot later alweer.

Sjaantje Pinxter, Hyacintstr. 18a, Rotterdam. Misschien heeft mijn kleine Nichtje van 7 jaar dit briefje niet zelf geschreven. Ik zeg dat niet omdat het niet mag. Gerust mag iemand wat helpen, maar Oom heeft toch liefst, dat zijn kleuters alles zelf alleen doen. Dan zijn de briefjes zoo aardig. Hoef niet allemaal keurig te zijn. Oom weet heel goed, dat schrijven geleerd moet worden. Hartelijk welkom in de familie. Dikwijls terug komen. Ben je nog in den Briel geweest? Wat mooi plaatje boven den brief! Zeker iets van je verjaardag. Daag. Veel groeten van Oom.

KLEUTERBLAADJE

TYDSCHRIFT VOOR KINDEREN VAN
ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z. EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT; EERW. BROEDER
MARTINUS, HELMOND; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3/4, CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING No. 5870
UITGAVE: NAAML. VENN. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN, HAARLEM

FIK EN MIEN

Er kwam er 'n hond-je,
'n Hond-je waf-waf!
En beet er 'n poeske
Het staart-je haast af!

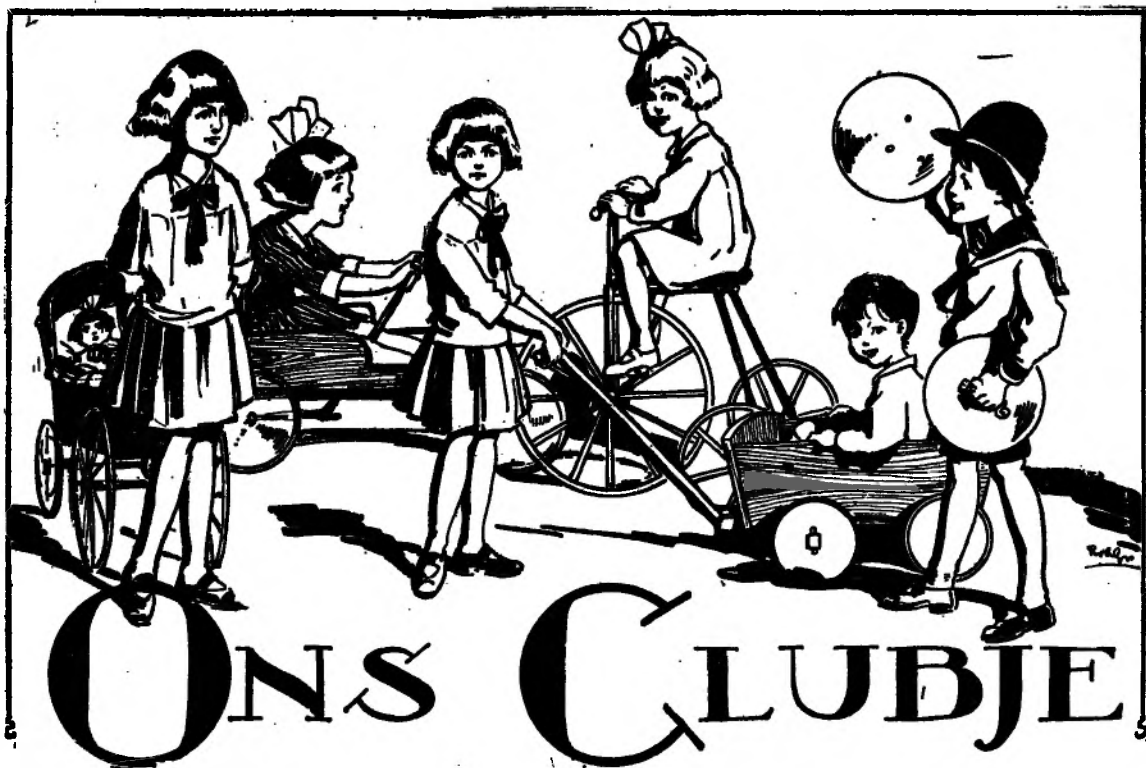
Het kat-te-ke huil-de:
Miauw-auw-auw-auw!
En gaf er den blaf-fer
Ook rap nog 'n knauw!

Het maak-te zich jan-kend
Toen gauw uit de voet'
En Fik hol-de ook he-nen
Met 't neus-ke vol bloed!

De hond liep naar 't schuur-tje,
In 't mand-je kroop Mien....
Ze lie-ten zich bei-den
Dien dag niet meer zien!

Den vol-gen-den mor-gen
Bood Mien Fik 'n poot,
En zei: „Och, wat spijt toch!
Ik schaam me haast dood!”

„Ja Mien-tje,” sprak 't hond-je,
„Dat is er één keer!
„Neen, vech-ten, zoo nij-dig,
Dat doen we nooit meer!”

DE OPTOCHT

Ze wa-ren met hun zes-sen. Il-ly, An-nie, (al-tijd Jung ge-noemd, om-dat ze meer op een jon-gen dan op een meis-je leek), dan had je Fran-cy en blon-de Greet-je. Dat wa-ren de vier maag-den, zoo-als ze zich-zelf al-tijd noem-den.

Ver-der wa-ren er nog Henk en Pie-ter, twee heer-lijk on-deu-gen-de jon-gens, met blon-de war-ri-ge ha-ren en groot-e brui-ne oog-en.

Die jon-gens wa-ren er al-tijd op uit om de meis-jes te pla-gen, maar de meis-jes wa-ren de oud-sten en hun dus lek-ker de baas. Ze kon-den 't met hun vie-ren best vin-den. De broer-tjes, nu ja, die hoor-den er nu een-maal bij en pa-pa en ma-ma sche-nen er erg blij mee te zijn. Zij be-gre-pen er niets van. Wat had je nou aan jon-gens? Ze kon-den im-mers niets dan meis-jes pla-gen. . . . Nee, meis-jes wa-ren veel leu-ker.

Ze woon-den in een huis met groot-en tuin, vol mooie den-nen-boo-men en tal van hoek-jes en gaat-jes om je er te ver-stop-pen.

O, die heer-lijk lan-ge mid-da-gen 's Woens-dags en 's Zater-dags, als de zon zoo heer-lijk scheen, en 't leek of de dag niet zou ein di-gen.

Dan wer den au-to-ped en vl'e-gen-de Hol-lan-der en fiets en pop-pen-wa-gen uit de schuur ge-haald, en dan werd er op-tocht ge-speeld.

Meest-al ging klei-ne Pie-ter dan voorop, ge-trok-ken in een trek-kar door Jung, want Pie-ter kon nog niet loo-pen en Jung was haar peet-tan-te, dus was zij voor hem aan-spra-ke-lijk.

Dan kwam Henk er ach-ter-aan met een ou-den hoed, die hij er-gens in 't bosch ge-von-den had. Als hij kans zag twee groot-e pan-dek-sels bij ma-ma uit de keu-ken weg te pak-ken, ge-bruik-te hij die als mu-ziek-in-stru-men-ten. Dan vlo-gen de stuk-ken e-mail-le hem soms om de oo-ren, maar daar keek hij niet naar en hij hoop-te maar, dat ma-ma 't ook niet zag. Als hij straks van ma-ma een stand-je kreeg, zou hij net doen of hij niets wist. Dan kwam als num-mer vier van den stoet blon-de Greet op haar fiets-je op drie wie-len, dat zij van pa-pa voor haar ver-jaar-dag ge-kre-gen had.

Ja, blon-de Greet had toch zulk een dap-pe-ren pa-pal Ver-beeld je, die durf-de zoo maar een wesp dood te ma-ken; dat ver-tel-de ze aan ie-der-een. Meest-al ston-den de vrien-din-ne-tjes dan stom van be-won-de-ring o-ver zulk een pa-pa.

Als blon-de Greet dan op haar fiets-je zat, bel-de ze den hee-len tijd door, dat de men-schen toch maar voor-al uit den weg zou-den gaan, als de op-tocht voor-bij kwam.

Dan kwam klei-ne Fran-cy op haar vlie-gen-den Hol-lan-der en had al-tijd moei-te om in de rij te blij-ven. Il-ly als oud-ste sloot den stoet op haar ei-gen fiets.

Af en toe tel-de ze 't troep-je of ze er al-le zes wel wa-ren, want ze wist, dat ma-ma er op re-ken-de, dat zij 't zaak-je bij el-kaar hield.

Op de hoe-ken fun-geer-de Henk voor ver-keers-a-gent. Dan stak hij een dek-sel in de hoog-te ten tee-ken, dat er iets moest pas-see-ren en dan bleef de hee-le stoet staan.

Eens was 't ge-beurd, dat een ech-te au-to den weg af-kwam, juist toen de stoet wil-de o-ver-ste-ken en Henk had dap-per zijn ee-ne dek-sel in de hoog-te ge-hou-den en den au-to la-ten wach-ten.

Ja, hij voel-de zich als al-leen loo-pend heer, klei-ne Pie-ter tel-de im-mers nog niet mee, een hee-le baas.

Zoo ging 't stel de hee-le Al-ber-dingk Thijm-laan uit, 't perk-je om en kwam dan weer op 't uit-gangs-punt te-recht.

Dan plaats-te zich de ver-keers-a-gent bij 't hek van den tuin. De voer-tui-gen moes-ten bui-ten blij-ven staan, de voet-gan-gers moch-ten naar bin-nen.

Dan was de tuin in-eens speel-tuin ge-wor-den. Ei-gen-lijk was 't ook een speel-tuin, want er was van alles in. Twee schom-mels, rin-gen, 'n zand-hok en 'n vij-ver-tje met wa-ter. Dan had-den ze in 'n hoek-je van den tuin, on-der 'n paar droog-lijn-tjes, 'n tent ge-maakt. Dat was 't ca-fé-tje en de da-mes en hee-ren moes-ten na-tuur-lijk iets ge-brui-ken.

Henk was dan kell-ner.

Hij pak-te uit de keu-ken een ge-rui-ten hand-doek weg, bond dien om zijn buik, nam een blik voor pre-sen-teer-blad en

vroeg heel be-leefd bui-gend: „Wat zul-len de da-mes ge-brui-ken?”

Meest-al wacht-te hij niet eens 't ant-woord af, ze kre-gen im-mers toch wat hij wil-de ge-ven. En dat was al-tijd wat an-ders.

Wat die jon-gen niet ie-de-ren keer op-nieuw ver-zon. Daar moes-ten de meis-jes steeds op-nieuw om la-chen.

Stil, nu ke-ken ze hem door een kier-tje van de tent na; waar zou hij naar toe gaan?

Eerst liep hij naar den vij-ver, visch-te daar een gie-ter-tje uit op, want in dien vij-ver kon je steeds van al-les vin-den, spoel-de 't net-jes on-der de kraan om, en kwam e-ven la-ter met zijn gie-ter-tje vol wa-ter op z'n blik te-rug. Heel voor-zich-tig liep hij, want hij mors-te zóó-veel, dat er haast niets meer o-ver-bleef.

Nu moes-ten de da-mes een voor een bij hem ko-men, hun mond o-pen doen en dan goot hij er een straal-tje in. Nee maar, wat ze schik had-den... Om-dat Pie-ter nog niet drin-ken kon, kreeg die zijn por-tie o-ver zijn hoofd, waar-op hij na-tuur-lijk luid be-gon te schreeu-wen.

Ma-ma, die in de ser-re zat te naai-en, hoor-de 't wel, maar ze was daar al zóó aan ge-wend: „Nou als 't erg is, komt er wel een bood-schap-per ver-tel-len, wat er ge-beurd is,” dacht ze.

Als dan al-le dor-sti-gen ge-laafd wa-ren, kreeg de kell-ner meest-al de rest van 't wa-ter in zijn ge-zicht, waar-op hij dan luid-schreeu-wend naar ma-ma toe-liep: „Mam, ze heb-ben me hee-le-maal nat ge-gooid.”

„O,” zei ma-ma dan zon-der van haar naai-werk op te kij-ken, „ga maar in de zon zit-ten, dan droog je wel.”

Meest-al deed Henk dat dan, want hij wil-de door zijn zus-jes niet uit-ge-la-chen wor-den. En daar de op-tocht zon-der ver-keers-a-gent niet door kon gaan, moest 't hee-le club-je dan maar wach-ten.

Als ze dan 's a-vonds, moe van 't heer-lij-ke spe-len, in bed la-gen, en door ma-ma nog eens lek-ker wer-den toe-ge-stopt, droom-den ze van au-to's en fiet-sen, van wa-ter en speel-tui-nen, van nat-te jon-gens en pla-gen-de meis-jes.

WORDT VERVOLGD.

TE LAAT... EN TOCH NIET TE LAAT

DOOR JOH. RAM

On-der-weg niet spe-len! Recht door naar school gaan, hoor Nel-le-ke!" klonk 't ie-de-ren dag, als Nel-le-ke Moe goei-en dag kwam zeg-gen.

„Ja, Moe, heusch Moe!" was 't antwoord tel-kens.

En als een flink, braaf meis-je deed Nel-le-ke ook steeds wat Moe zei. Ze stap-te vlug de stra-ten door, tot ze bij school was. Hier had ze gauw een paar vrien-din-nen ge-von-den, met wie ze kon spe-len. Nel-le-ke was nu al een half jaar op school en.... nog nooit te laat ge-ko-men.

„Die Nel! Da's een flink meis-je," had Juf ge-zegd! „Die komt nooit te laat. En ze woont mis-schien nog wel 't verst van de school van jul-lie al-le-maal!"

Nou, je be-grijpt! Zoo-iets vond Nel fijn. En ze zou wel zor-gen, dat 't al-tijd zoo bleef ook.

Maar op een mid-dag leek 't wel of Nel heusch te laat zou ko-men. Toen ze om twaalf uur thuis kwam, had Moe 't vree-se-lijk druk.

„La-ten we met-een maar on-ze bo-ter-ham-men gaan e-ten!" zei Moe. „Je klei-ne broer-tje en zus-je zijn van-mor-gen zóó las-tig ge-weest, dat ik nog niets aan de wasch heb kun-nen doen."

Zoo gauw ze dan ook klaar wa-ren, ging Moe weer naar de keu-ken. Vlug be-gon Nel de ta-fel af te rui-men. In een paar mi-nu-ten had ze al-les al af-ge-was-schen en weg-ge-zet.

„Prach-tig hoor!" zei Moe, toen Nel e-ven in de keu-ken was. „Ga nu nog maar wat met Jan-tje spe-len!"

Nu, dat deed Nel graag. Klei-ne Jan-ne-man was een leu-ke dik-zak, met wien ze de groot-ste pret heb-ben kon. Maar ze moest op-pas-sen, dat 't niet te laat werd. Op de klok kij-ken kon ze nog niet zoo heel goed. Ze wist wel, dat 't wij-zer-tje er-gens bij de twee staan moest.

Maar Moe zei al-tijd:

„Nel! De klok slaat bui-ten! 't is tijd, dat je naar school gaat!"

Als Moe 't nu maar niet ver-gat. Wacht! Nel-le-ke zou zelf wel goed luis-te-ren.

En ja hoor! 't Duur-de niet lang of daar ging 't: Bom! Gauw gaf Nel de groo-te blok-ken-doos aan Jan-tje; dan was die voor-loo-pig zoet. Ze keek nog e-ven of ie niet bij de ka-chel ko-men kon, toen ging ze d'r man-tel-tje aan-trek-ken.

„Ik ga naar school, Moe!"

„Is 't nu al tijd, Nel?"

„Ja Moe! De klok heeft ge-sla-gen."

„Nu ga dan maar! Recht door hoor."

Nel zei Moe goe-den dag en ging weg. 't Was koud bui-ten! 't Be-gon zelfs al een beet-je te sneeu-wen. Nel liep dan ook maar heel vlug door. Er wa-ren nog maar wei-nig kin-de-ren op straat. Toen Nel bij de school kwam schrok ze heel erg. Geen en-keel kind was er in de straat te zien. Ze hol-de naar de deur. Die was dicht.

Zou ze nu dan heusch te laat zijn? Nel had wel kun-nen hui-len van spijt.

Heel voor-zich-tig bel-de ze aan!

Tin-ge-ling! klonk 't door de gang. Maar er kwam nie-mand om o-pen te doen.

O, als er nu nóg maar een meis-je kwam, dan had Nel 't zoo erg niet ge-von-den.

Nu lie-ten ze haar hier al-leen maar staan.

Door de stil-le straat kwam een heer aan-stap-pen. Toen die 't ang-sti-ge ge-zicht van 't meis-je zag, lach-te-n-ie en zei:

„Jij bent te laat hoor!"

Nel-le-ke be-greep hee-le-maal niet, dat die heer maar een grap-je met haar maak-te. Ze bleef niet lan-ger wach-ten, maar hol-de, half hui-lend, naar huis.

Wat zou Juf wel den-ken, dat ze er nu niet was! En zij kon er toch heusch niets aan doen! Ze had hard ge-noeg ge-loo-pen!

Met tra-nen in d'r oo-gen kwam Nel-le-ke naar bo-ven.

„Wat nou?“ vroeg Moe ver-schrikt.
„Wat is er ge-beurd?“

„De school-deur is al dicht!“ snik-te Nel.

„De deur al dicht!“ zei Moe Nel ver-won-derd na.

„Ja, ja! Ik heb al aan-ge-beld ook; maar ze doen niet o-pen!“

„Maar Nel-lie!“ lach-te Moe.

„En een heer zei ook al te-gen me: „Je bent te laat!“ En ik heb toch heusch hard ge-loo-pen!“

„Nel! Nel!“ lach-te Moe. „Hou toch op met snik-ken. Je bent hee-le-maal niet te laat. Je bent veel te vroeg naar school ge-gaan....“

„Maar de klok sloeg toch!“

„Ja, toen was 't één uur! Dat be-grijp ik nu wel! Die heer vond na-tuur-lijk dat jij zoo vroeg bij school was en daar-om maak-te hij een grap-je met je en zei die, dat je te laat was! Kom, veeg maar gauw je tra-nen weg. Je kunt nog

mak-ke-lijk e-ven een pond zeep ha-len! Dat heb ik hard noo-dig!“

Wat was Nel-le-ke blij! Nog nooit had ze met zoo-veel ple-zier een bood-schap ge-daan.

„Nou!“ zei Moe, toen ze te-rug-kwam, „nu kun je wel naar school gaan. 't Heeft half twee ge-sla-gen!“

Toen Nel-le-ke voor den twee-den keer bij school kwam, vond zij da-de-lijk een paar vrien-din-nen met wie ze wat heen en weer wan-de-len ging. Al da-de-lijk moes-ten die hoo-ren wat er met Nel ge-beurd was.

Ze moes-ten er al-le-maal om la-chen.

„Pas op!“ riep er op-eens een, „de deu-ren zijn o-pen! La-ten we gauw gaan! An-ders zou-den we al-le-maal écht te laat ko-men!“

Nel-le-ke was de eer-ste die de school in-stap-te.

Ze was maar wat blij, dat ze zoo fijn op tijd was.

EIGENWIJS

Door Marjoh

De dik-ke Thijs
Wou op 't ijs.
Maar Pa zei gauw:
„Wat dacht je nou,
Dat ijs van pas twee da-gen,
Iou, dik-ken Thijs kan dra-gen?
Blijf jij maar stil,
Zoo-als ik wil,
Hier aan den kant
Op 't dro-ge land....“
Maar dik-ke Thijs....
Was ei-gen-wijs....
Ging tòch op 't ijs.

Zoo gauw z'n voe-ten
't IJs ont-moet-ten,
Klonk zacht: krak, krak!
't IJs dat sprak:
„Och bes-te Thijs,
Wees nu eens wijs.

Hoe kun je 't wa-gen?
'k Kan jou niet dra-gen.
Als jij blijft staan
Moet 'k zij-waarts gaan.
'k Zal heel gauw scheu-ren,
Dat moet ge-beu-ren.
Wat zal jij treu-ren!“

Maar dik-ke Thijs
Blééf op 't ijs.
Hij liep te stap-pen
En hard te trap-pen.
Tot eens-klaps: krak, krak, krak,
't Dun-ne ijs aan stuk-ken brak.
En Thijs? Was 't wonder?
Ging kop-je on-der.
Uit 't kou-de wa-ter
Klonk bang ge-sna-ter.
God-dank, dat in deez' nood
Thijs' va-der hul-pe bood.
Hem red-de van den dood.

Maar sinds dien dag,
Nooit meer men zag
Den dik-ken Thijs
Op 't dik-ste ijs.

OVER DEN HEILIGEN HELD JEROEN.

Weten jul-lie Noord-wijk te lig-gen in Noord-Hol-land? Ja? da's knap hoor. Neen? dan laat 't plaats-je eens gauw aan-wij-zen door groo-ten broer of zus, of an-ders door va-der of moe-der of door den on-der-wij-zer, want daar gaat de-ze ver-tel-ling o-ver.

't Was 15 Au-gus-tus, 't feest van Ma-ri-a, dat ze ten he-mel werd op-ge-no-men door O. L. Heer. De pries-ter Je-roen had met de men-schen 't feest plech-tig ge-vierd, en nā de H. mis werd O. L. Heer door de stra-ten van Noord-wijk en langs de we-gen daar-bui-ten ge-dra-gen, met bid-den-de men-schen er vóór en er ach-ter. Aan-hou-dend ba-den ze zóó: „Van de woe-de der Noor-man-nen, ver-los ons Heer.”

Want o! de Noor-man-nen wa-ren erg on-deu-gen-de men-schen, die roof-den en plun-der-den, waar en wat ze kon-den, en hee-le-maal niet van de Chris-te-nen hiel-den. Ze wa-ren dicht in de buurt van Noord-wijk, en daar-om bad Je-roen met al die men-schen, dat O. L. Heer ze toch zou be-wa-ren voor die wree-de moor-de-naars.

.... En den an-de-ren dag, 's mor-gens vroeg al.... daar had ie 't!.... ver-schrikt werd er ge-roe-pen: vlucht! vlucht! de Noor-man komt!” — Ach! vluch-ten kon al niet meer. In de ver-te-blon-ken de hel-men en schil-den van die lee-lij-ke man-nen. Hun wapens klet-

ter-den al te-gen-een. hun man-tels zwier-den heen en weer en de paar-den kon je al hoo-ren trap-pe-len!

O! Na 'n uur! — ston-den 't kerk-je en de hui-zen al in brand. hoor-de je o-ver-al gil-len en hui-len.... en wa-ren veel men-schen ge-dood, en veel ook ge-van-gen ge-no-men.

De pries-ter Je-roen was ook ge-van-gen, en nu luis-ter, hoe moe-dig en heilig Je-roen zich ge-droeg als 'n ech-te pries-ter-held van O. L. Heer.

Je-roen werd met dik-ke tou-wen ge-boeid: de han-den op z'n rug, 'n koord om den hals, en zóó werd hij voor den Noor-man-nen-ko-ning ge-bracht. Dat was 'n groo-te ste-vi-ge man, met 'n zwar-ten baard en boo-ze oo-gen, met hee-le groo-te vuis-ten, 'n lang zwaard op zij, en 'n groo-teren helm met pluim op 't hoofd, dan de an-de-re man-nen. „Ha!” riep die slech-te ko-ning, „ha, ha! daar heb je den pas-toor. Zeg 'ns wilt ge niet ge-loo-ven aan òn-ze go-den, of blijft ge ge-loo-ven aan ùw God?” Nou die go-den van de Noor-man-nen wa-ren geen ech-te go-den, hoor. Die wa-ren van hout of steen, en er is im-mers maar één God hè? En om-dat Je-roen dat ook heel eer-lijk zei te-gen dien ko-ning, en ook, dat ie nooit, neen nóóit zou of wil-de ge-loo-ven aan hun val-sche go-den, ge-bood de ko-ning: „Nou, goed hoor! Zeg man-nen, houdt hem goed ge-van-gen, en laat hem veel pijn lij-den!” — O! wat moest Je-roen nu smar-ten lij-den voor zijn ge-

loof aan den éé-nen ech-ten God. Ach! wat wa-ren die man-nen toch wreed, den pries-ter zoo te pij-ni-gen! Maar Je-roen leed 't met moed en met lief-de tot O. L. Heer als 'n heu-sche held!

's-A-vonds. toen de man-nen niet goed meer kon-den zien, en ook moe wa-ren van 't ste-len en al maar slech-te din-gen doen, gooi-den ze den pries-ter zoo maar in 'n leeg hok, nog steeds met dik-ke koor-den om z'n han-den, die al bloed-den van de pijn. 'n Paar sol-da-ten ble-ven de wacht hou-den voor die klei-ne, don-ke-re ge-van-ge-nis, ter-wijl de an-de-re man-nen zin-gen lig-gen sla-pen — tot den vol-gen-den mor-gen. In-tus-schen bad Je-roen tot O. L. Heer om sterk te blij-ven en hij be-loof-de vast aan O. L. Heer, trouw te zul-len blij-ven aan Jezus.

Lang stond den vol-gen-den dag de zon al aan den he-mel, en nõg slie-pen die lu-e men-schen, tot-dat ein-de-lijk heel laat al-ies lang-za-mer-hand wak-ker werd. Toen liet de Noor-man-nen-ko-ning Je-roen weer vóór zich bren-gen, en zag wel, dat de hei-li-ge nog erg veel pijn had van den vo-ri-gen dag. Daar-om zei de ko-ning: „Nou of-fer nu wat wierook aan on-ze go-den. en ge zult vrij zijn, en niet meer be-hoe-ven te lij-den!”

Maar Je-roen wil-de daar niet van hoo-ren. Hij hield veel te veel van O. L. Heer, en zei nog eens hard-op. dat ie hee-le-maal niet bang was voor den dood, en dat hij blééf ge-loo-ven aan één ech-ten God, en dat dat die God van hem was, en dat ie nõóit zou ge-loo-ven aan hun af-go-den. Wat werd de ko-ning toén kwaad! Hij werd er rood van. Z'n zwar-te baard schud-de on-der z'n hoofd en z'n blin-ken-de helm tril-de er van heen en weer. Plòts! stond ie op. recht-op! trok 't zwaard uit de schee-de, hief 't met éé-ne hand recht om-hoog en riep heel boos: „Wàt! Ge wilt dus niet doen, wat ik zeg? Man-nen, wat ver-dient zoo'n man?” „Dóód!!!” rie-pen al die slech-te men-schen. „Ja,” schreeuw-de de ko-ning bo-ven al-les uit, „ja, dóód, ge zult ster-ven. Pak 'm aan, en dood hem!” — Wat 'n wreed spel hè? met zoo'n pries-ter! En ze de-den heuschi met Je-roen,

wat de ko-ning be-vo-len had. Ze trok-ken hem langs den weg naar 'n heg, en ach-ter die heg.... neen, ik zal 't jul-lie niet al-le-mààl ver-tel-len. 't Is tè droe-vig, wat ze met dien hei-li-gen pries-ter de-den....; na 'n tijd-je wàs hij dood en was ie ook voor eeu-wig ge-luk-kig en blij in den he-mel.

Ee-ni-ge men-schen uit Noord-wijk, die zich tòch nog had-den kun-nen ver-stop-pen voor die No-ren-die-ven, za-gen van heel uit de ver-te wat er met hun pries-ter ge-beur-de — en toen de Noor-man-nen 's nachts weer la-gen te sla-pen, na-men ze stil-le-tjes 't li-chaam van Je-roen weg en be-groe-ven 't 'n eind ver-der in den grond. — En hoor nou ver-der, hoe O. L. Heer wil-de en zorg-de, dat z'n graf be-zocht werd.

Toen de Noor-man-nen ein-de-lijk wa-ren weg-ge-gaan uit Noord-wijk, lag 't dorp er heel stil, en 't graf van St. Je-roen werd hee-le-mààt ver-ge-ten, ook toen er la-ter weer men-schen kwa-men wo-nen. Jaar in jaar uit wist nie-mand, dat daar zoo'n hei-li-ge mar-te-laar on-der lag. 's Zo-mers groei-de er gras, wei-bloem-pjes en bo-ter-bloe-men op, of graas-den^o de koei-en en paar-den er. 's-Win-ters was 't graf be-dekt met sneeuw en ijs.

Nu woon-de er véél ja-ren la-ter 'n bra-ve land-bou-wer in de buurt van dat ver-ge-ten graf. Eens op 'n nacht, dat ie niet goed sla-pen kon, zag ie in-eens 'n grijs-aard naast z'n bed staan, hee-le-maal in 't wit. O! wat schrok die man! Ver-beeld je ook: Zoo mid-den in 't don-ke-re van den nacht 'n wit-te man naast je bed! Maar die grijs-aard zei: „Ben maar niet bang, hoor! Jij bent 'n bra-ve man en O. L. Heer houdt van je. Maar nu moet je toch ook eens m'n been-de-ren uit 't graf ha-len, en net-jes la-ten ver-zor-gen, want 'k ben hier hee-le-maal ver-ge-ten!” Al had de grijs-aard vrien-de-lijk en zacht ge-praat, de land-bou-wer was nog 'n beet-je bang, maar durf-de toch te vra-gen met 'n be-ven-de stem: „En wie is u dan?” „Ik ben Je-roen de pries-ter, die eens door de Noor-man-nen ben dood-ge-maakt. Hier in de buurt

is m'n graf, uit klei-ne stee-nen ge-maakt. Haal er uit, wat er nog in is en breng dat naar Eg-mond in de kloos-ter-kerk.".... en.... ver-dwe-nen was Je-roen. En de land-man? Die kon na-tuur-lijk niet meer sla-pen dien nacht.... en hij was bang, dat 't geen èch-te Je-roen was geweest. Hij deed 't niet hoor! wat de Hei-li-ge ge-vraagd had. — Maar 't zou ge-beu-ren. Luis-ter!

Die land-bou-wer had drie groo-te ster-ke paar-den, pracht-bees-ten! en die wa-ren op 'n goei-en nacht glad ver-dwe-nen. Ner-gens meer wa-ren ze te vin-den. Met al z'n knechts en mei-den, zelfs met z'n kin-de-ren ging ie den hee-len dag zoe-ken in 't dorp, en in de bos-schen, en in àl de stal-len tot op 't kerk-hof toe! Ner-gens en niets te vin-dèn! 's A-vonds gin-gen ze ver-moeid wat uit-rus-ten bui-ten Noord-wijk. Ze wa-ren nog te ver van huis af, om vóór 't don-ker thuis te zijn, en daar-om zei de baas te-gen al wie hem hielp zoe-ken: „La-ten we hier van-nacht maar blij-ven. 't Is hee-le-maal niet koud, en we zijn zoo moe!” Dat vond ie-der-eeen goed en ze slie-pen gauw op 't gras. Maar de braaf-ste van de knechts kon niet in slaap ko-men en.... die kreeg, toen te zoo hâlf aan 't droo-men was, 'n ver-schij-ning — van 'n grijs-aard en die zei te-gen den knecht: „De drie paar-den van je baas gra-zen in 't bosch hier vlak bij. Ga ze daar ha-len, mààr.... zeg te-gen je baas, dat ie nu ze-ker voor m'n graf moet zor-gen.” — De knecht werd nu in-eens klaar wak-ker en.... 't Was mòr-gen. De zon scheen al o-ver 't veld. Vlug maak-te de knecht den baas wak-ker en ver-tel-de, wat ie 's nachts ge-hoord had. Di-rect gin-gen ze al-le-maal op zoek en.... ze von-den heusch de drie die-ren in 't bosch, met de teu-gels net-jes vast-ge-bon-den aan 'n dik-ken stam. Blij wer-den de drie bees-ten mee-ge-no-men naar den stal; en de baas? Ja, nù zorg-de ie zoo goed ie kon voor 't aan-ge-we-zen graf van St. Je-roen. Want 't graf was juist daar, waar ze den vo-rigen a-vond ge-rust had-den. Met hulp van ee-ni-ge ste-vi-ge man-nen, en on-der 't toe-zicht van veei pries-ters, werd 't graf

o-pen-ge-gra-ven.... en de hei-li-ge been-de-ren in 'n plech-ti-ge pro-ces-sie naar Eg-mond ge-bracht. Dat was 'n schoo-ne stoet van kin-de-ren, die on-der-weg vlug bloe-men pluk-ten en ze op den weg strooi-den, van bid-den-de en zin-gen-de pries-ters in hun bes-te klee-ren, van blij-e man-nen en vrou-wen, die St. Je-roen ver-eer-den als 'n Hei-li-ge. 't Was 'n wa-re ze-ge-tocht voor den Hei-li-ge held Je-roen. làng na zijn dood.

In de mooi-e kerk te Noord-wijk rust nu sinds een der-tig jaar het groot-ste ge-deel-te van het ge-been-te van den Hei-li-ge held. En heel veel men-schen ko-men er bid-den tot den groo-ten mar-te-laar van Hol-land.

Wij be-lo-ven ook aan O. L. Heer sterk te zijn hè, in de be-ko-ring, dat wil zeg-gen nooit toe-ge-ven aan wat de dui-vel ons voor zegt te doen. Als de H. Je-roen eens, zoo moe-ten wij ook vast te-gen den dui-vel zeg-gen: nóóit wil ik Je-zus bedroe-ven. Dan zijn we ook al klei-ne hel-den, dan worden we later ze-ker gróó-te en ech-te Chris-ten-hel-den, en dan worden we heel veel la-ter zéér ze-ker glo-rie-vol-le Hei-li-ge in den he-mel.

B. A.

Moeder: „Heb jij je zwarte kapotte handschoenen aan?”

Marietje: „Daar zie je niets van Moe! Ik heb m'n vingers eerst in de inki gedoopt!”

Dat weet jul-lie mis-schien nog niet. En daar-om kom 'k van-daag die ge-schie-de-nis eens ver-tel-len.

Daar leef-de dan lang, heel lang ge-le-den in El-fen-land een klei-ne elf, die Leen-mij heet-te, en die er erg veel van hield, om al-ler-lei din-ge-n van an-de-re men-schen te lee-nen. De el-fen von-den dat zoo erg niet — als ze 't ge-leen-de ook maar weer te-rug-kre-gen. Doch soms ge-beur-de dat *niet*.... en ook Leen-mij leen-de wel 'ns iets, zon-der er eerst om te *vra-gen*....

Op ze-ke-ren dag ging 'n ee-re-hof-da-me van de El-fen-ko-nin-gin trou-wen. De ko-ning en de ko-nin-gin had-den al-le-bei be-loofd, dat ze op de brui-loft zou-den ko-men. De ko-ning maak-te zich juist voor het feest ge-reed, en trok zijn bes-te schoe-nen aan. — Maar op een-maal ont-dek-te-n-ie, dat uit een van die schoe-nen 'n ve-ter ont-brak.... Hij maak-te zich daar-o-ver erg boos; maar toen hij toe-val-lig e-ven uit 't ven-ster keek, zag hij Leen-mij in den tuin van 't pa-leis spe-len met 'n vlie-ger. En daar-bij ge-bruik-te-n-ie den ver-mis-ten ve-ter als vlie-ger-touw.... ! De ko-ning was woedend, en riep Leen-mij boos bij z'n naam. En daar-van schrok de elf zóó he-vig, dat-ie 't touw uit z'n hand liet glip-pen.... De vlie-ger schoot snel om-hoog.... en na-tuur-lijk de ve-ter ook....

„Voor 't he-den-a-vond *twaalf uur*

slaat, moet 'k mijn ve-ter te-rug heb-ben !” brul-de de ko-ning woest, „of 'k ver-an-der jou in 'n kik-vorsch !”

Leen-mij stond met 'n on-ge-luk-kig ge-zicht naar den al-maar hoo-ger stij-gen-den vlie-ger te kij-ken, die ein-de-lijk.... ein-de-lijk op de maan te-recht kwam....

Nu moest Leen-mij er dus op uit, om ie-mand of iets te vin-den dat hem naar de maan zou kun-nen bren-gen.

De eer-ste, dien hij te-gen-kwam, was de *Roo-de Ad-mi-raal*, die be-vel-heb-ber was van de El-fen-vloot, en in 't be-zit was van 'n heel merk-waar-dig vlie-gend schip.

Dat tref ik, vond Leen-mij — en heel be-leefd vroeg hij den Ad-mi-raal zijn schip ter leen. Maar.... hij kreeg het niet. Dus ging-ie ver-der, tot hij *Zoem-Zoem* te-gen-kwam, een van de ko-nink-lij-ke ho-ning-dra-gers, die 'n prach-tig stel vleu-gels had. Leen-mij vroeg die vleu-gels ter leen.

„Het spijt me voor jou,” zei *Zoem-Zoem*, „maar 'k leen m'n vleu-gels *nooit* uit. Het zou wel 'ns kun-nen ge-beu-ren, dat 'k ze dan niet te-rug-kreeg, weet je.”

De vol-gen-de, dien Leen-mij te-gen-kwam, was de wijs-te man van El-fen-land. Met den krui-de-nier, op den hoek van 't El-ten-plein en de Fee-ën-straat, stond ie te pra-ten o-ver de mo-ge-lijk-heid, om van 'n bos-je ka-chel-hout 'n

vlieg-ma-chi-ne te tim-me-ren.... De wij-ze man dacht, dat 't wel gaan zou, als ze d'er maar 'n ste-vi-ge zit-ting voor konden koopen.

„Dat kan ik wel,” zei Leen-mij, die 't ge-sprek tus-schen den wij-zen man en den krui-de-nier had op-ge-van-gen, en nu bij hen was ko-men staan. „Je kunt m'n hee-le beurs krij-gen, als je voor mij zoo'n vlieg-ma-chi-ne wilt ma-ken!” — Dat von-den de bei-de man-nen goed. Heel spoe-dig was 't vlieg-tuig ge-reed, Leen-mij zelf tim-mer-de er 'n plank-je bo-ven-op en daar-na ging-ie er op zit-ten.

„Naar de maan,” klonk zijn be-vel. Maar de vlieg-ma-chi-ne was erg slecht ge-bouwd. Want nau-we-lijks had Leen-mij er 'n klein eind-je mee ge-vlo-gen, of ze viel uit el-kaar, en de vlie-ge-nier kwam te-recht in 'n fraai-en tuin, waar 'n lie-ve da-me naast 'n hel-der vij-ver-tje zat. In dat vij-ver-tje zwom-men tal van goud-vis-schen — de een nog mooi-er dan de an-der. Met groo-te aan-dacht keek de da-me naar al die vis-schen, die vluch-tig door 't wa-ter heen en weer be-wo-gen.

„Hebt u soms 'n vlieg-ma-chi-ne voor mij ter leen?” vroeg Leen-mij be-leefd aan de da-me. De-ze keek hem vrien-de-lijk aan, en zei dan la-chend: „'n Vlieg-ma-chi-ne? Nee hoor, die be-zit ik niet.”

Op-eens scheen ze o-ver iets na te den-ken. Toen scheen ze zich iets te her-in-ne-ren. Want vrien-de-lijk zei ze weer: „Mijn zus-ter Pi-oe-na, die hier-naast woont, heeft er, ge-loof 'k, wel een. Mis-schien kan en wil zij je die leen-nen, — pro-beer 't maar eens!”

Leen-mij be-dank-te de vrien-de-lij-ke da-me be-leefd voor haar goe-den raad, en liep naar de wo-ning van Pi-oe-na. De-ze was be-zig om e-ten te ko-ken, en ze zei tot het el-fen-jon-ge-tje, dat ze zoo moe was.... dat ze heusch niet meer wist, waar ze haar nieu-we vlieg-ma-chi-ne ei-gen-lijk op-ge-bor-gen had.

Nood-ge-dwon-gen moest Leen-mij dus weer ver-der gaan; hij was boos en ver-drie-tig — maar dat hielp niet veel. Op de maan moest hij ko-men en zou hij ko-men! De groo-te vraag was al-leen maar: op wèl-ke ma-nier? Toen zag hij in 'n

hoek van Pi-oe-na's tuin 'n lad-der staan, zoo een-tje, die je uit-schui-ven kan. Ze was wer-ke-lijk ver-ba-zend lang, maar na-tuur-lijk bij ver-re na niet lang ge-noeg, om de maan te be-rei-ken.

Dat gaf ech-ter niet; Leen-mij had nu 'n goe-den in-val ge-kre-gen. En hij be-gon al-le lad-ders, die hij maar te pak-ken kon krij-gen, heel El-fen-land door, te ver-za-me-len....

In-tus-schen werd 't al heel laat — het sloeg half twaalf. Op-ge-won-den ke-ken al-le el-fen naar Leen-mij, terwijl hij al de bij-een-ge-brach-te lad-ders aan el-kaar vast-bond. Je be-grijpt, dat dit 'n hee-le kar-wei was. De ko-ning en de ko-nin-gin wa-ren reeds van de brui-loft thuis-ge-ko-men, en ke-ken ook toe.

Om vijf mi-nu-ten voor-twaalf riep de ko-ning: „Zijn lad-der zal nooit lang ge-noeg zijn, om er de maan mee te be-rei-ken, en ik zal in mijn kik-ker-vij-ver er aan-stonds een nieu-wen kik-vorsch bij heb-ben!”

„Denkt u dat ze-ker?” vroeg Leen-mij la-chend. „Nu, maar ik denk, dat u 't mis hebt.” Hij zet-te de lad-der o-ver-eind, en be-gon te klim-men. Zijn hond-je klom hem blaf-fend ach-ter-na.

Toen hij op de helft was sloe-gen de klok-ken in El-fen-land twaalf uur.

„Kom terug!” riep de ko-ning, „je bent van nu af aan een kik-vorsch!”

„Dat ben 'k niet!” riep Leen-mij te-rug, en hij ren-de zóó hard als-ie kon de an-dere helft van de lad-der op — tot hij op de maan was ge-land. Toen gaf-ie de lad-der 'n schop, zoo-dat ze, in stuk-ken en brok-ken, om-laag viel, maar eerst was z'n hond-je hem nog na-ge-ko-men. Daar op 'n zil-ve-ren veld lag de ve-ter. Leen-mij greep dien, en slin-ger-de hem om-laag naar El-fen-land, roe-pend: „Hier is de ve-ter! Maar als ge denkt, dat ik ooit te-rug-kom naar El-fen-land, dan hebt ge 't glad mis. Ik ben hier en 'k blijf hier!”

Zoo kwam 't man-ne-tje op de maan te wo-nen. Heb jul-lie hem bij vol-le maan nooit 'ns met z'n hond-je zien loo-pen? Nee? Dan moet je maar eens goed op-let-ten.

HENK VAN DORDT

Toosje Lucassen, te...? Jammer, dat mijn nieuwe Nichtje vergeet te zeggen, waar ze woont. Toch welkom, van harte. Maar hoe kan dat nu: mijn Nichtje heeft wel eens den wedstrijd opgelost, en.... vergeten hem weg te sturen. Moeilijk? Och, 't gaat nog al. Als je maar geregeld komt meedoen, lukt het wel. Daag. Hand en groet.

Fientje Peters, te Gemert. Goed gedaan, beste Nichtje, dat je ook eens kwam kennismaken. Hartelijk welkom in de familie. Wel wis en drie, zeker mag je altijd komen meedoen. Maar hoe kom je er toch bij te meenen, dat je niet mocht? Iedereen mag meedoen en hoe meer hoe liever. Neen, brieven uit Gemert komen er bijna geen. Hoe komt dat toch? Vroeger kwamen er wel veel, en heel mooie uit Boekel. Daar hoor ik ook al niets meer van. Niet boos zijn, omdat mijn antwoord zoo lang uitblijft. Veel groeten ook aan Anny. Daag.

Leentje Witmus, Transvaalstr. 8, 's Gravenhage. Welkom van harte. Ja, hoe het komt, dat zoo weinig kinderen van de St. Jacobusschool een briefje schrijven, weet ik ook niet. Kom maar eens gauw terug met een heele lange rij van goede Haag-sche Nichtjes. Doe je 't? Daag.

Marietje Wubben, 's Gravenhage. Graag wil ik even helpen hopen, dat Blikman zijn goede gaven geeft. Zes zusjes en 4 broertjes is samen *elf*, komt dat uit? Dat de „Duitsche herder” en de poes altijd samen ruzie hebben verwondert me niet. Katten willen immers altijd gelijk hebben? Dag Marietje. Wanneer komt er een brief, die 8 maal zoo lang is?

Catharina van de Sandt, Arcen. Of Oom boos is, vraagt mijn goede Nichtje. Omdat het zoo lang duurt, eer mijn antwoord gedrukt wordt? Maar beste kind, Oom is nooit boos, en Tante ook niet. Het spijt me werkelijk, dat het niet anders kan. Ieder moet toch zijn eerlijke beurt hebben. Je zou eens zien, wat er veel echt-booze Nichtjes kwamen, als ik het niet deed. Ik wist geen hemelschen raad. Denk eens aan, een heel leger van booze Nichtjes voor mijn deur, in de straat, in alle straten. Nee hoor, ik blijf er bij: ieder zijn beurt. En Blikman moet zelf maar weten, hoe hij het doet met de prijzen. Ik durf ze zelf niet uitdeelen. Zoo zoo, zit Heini nu ook in de 5e klas? Veel groeten. Dag Catharientje. Stevige hand en 99 groeten.

Cornelia van de Lang, Wisselsche weg 208, Epe. Beste Nichtje, nooit moet je iets naar Haarlem sturen, geen brieven en geen portretten. Misschien komt het wel terecht, maar ik sta er niet voor in.

Het adres staat toch duidelijk bij iederen prijs-wedstrijd. Kijk dat nu eens na, en teeken het dan op. Wees niet boos, als mijn antwoord lang uitblijft. Ieder kind moet zijn beurt hebben, vin-je ook niet? En er komen elken dag heele pakken binnen. Daag. Tot later.

Maria Nijsten, Vliegenstr. 36, Bunde. Graag, dat Maria ook even kwam kennis maken. Welkom in de familie. Zes broers en één zusje, is dat samen acht? Zal wel. Heeft mijn Nichtje den brief zelf geschreven? Goed gedaan dan. De anecdoten heb ik bewaard, later zoek ik wel 's uit. Daag. Veel groeten.

Leo ter Meulen, Cornelis Krusemanstr. 57 II, Amsterdam (Zuid). Wel, beste Neefje, dat vind ik nu eens fijn, dat je met een eigen mooi briefje komt kennismaken. Zoo wil ik het graag zien. Oom weet heel goed, dat Leo nog niet kan schrijven als een advocaat. Dat hoeft ook niet. Hoe gaat het nu met rekenen, en met alles, wat je op

WINTERTIJD

Dag lie-ve ko-ning Win-ter,
Wel-kom in uw pa-leis!
Wat breng je fij-ne sneeuw mee!
En krij-gen we ook nog ijs?

O! goe-de ko-ning Win-ter,
Wat geef je ons veel pret!
We heb-ben al ons speel-goed
Maar gauw op zij ge-zet.

Geef nu een trui, een ijs-muts,
En schaat-sen en een slee;
'n Das en wol-len wan-ten,
En dan zijn wij te-vree.

Wees wel-kom! ko-ning Win-ter,
En ga maar niet gauw weg!
Laat kleu-mers nu maar kla-gen!
Wij jui-chen: heer-lijk, zeg!

ANNA SUTORIUS.

De kinderen Hunink uit Deventer.

school leert? Kom je mij dat eens allemaal vertellen, want ik blijf graag van alles op de hoogte. Oom geeft altijd antwoord, maar het duurt wel lang. Kan niet anders. Dag Leo. Tot later.

Frans de Groot, te Limmen. „Ik wou-zoo heel graag ook uw Neefje worden,” zegt Frans. Aangenomen, met twee handen tegelijk. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd, zeg ik maar. In welke klas zit mijn nieuwe Neef al? Rapport was goed. Als Blikman nu ook nog tevreden is, komt de zaak wel in orde. Hand en groet van Oom.

Fientje Ruke, te...? Wel een kort briefje; toch aardig gedaan. Doet me plezier, dat mijn Nichtje Fien den wedstrijd gemakkelijk vond. Veel kinderen zeggen altijd, dat hij zoo moeilijk is. Als je hem oplost, moet je hem natuurlijk ook verzenden. Ja, voor die fiets zijn heel veel liefhebbers. We zullen zien, wie de gelukkige wordt. Daag.

Jan de Weerd, Weimarstr. 300, 's Gravenhage. Welkom, beste Neef. Hoop je nog dikwijls in de bus te ontmoeten. Ja, dat ben ik volkomen met je eens: wie den wedstrijd kent lost hem op. En wie hem oplost verstuurt hem ook. En dan? We

hoplen samen op een royale bui van baas Blikman. Veel hartelijke groeten en een hand van Oom.

Jeanne de Hoog, te Rotterdam. Hartelijk welkom in onze familie en we hopen nog lang samen prettig te corresponderen. Wat kort briefje, Jeanne. Beste groeten ook aan Wil, Jo en Wim. Stevige hand van Oom.

Annie v. Herwaarden, Korte Spaarne 17, te Haarlem. En wat graag, dat Annie komt kennismaken. Welkom met twee handen ineens. Want een Nichtje van pas 8 jaar, dat zelf een mooi briefje schrijft, is dubbel welkom. Wat jammer, dat die vischjes al zoo gauw dood waren. Gemakkelijk gaat het niet om ze in 't leven te houden. Ja, van dat scheepswrak te Zandvoort heb ik indertijd ook gelezen. Zelfs een foto ervan gezien. Wel prettig, als je daar zoo eens even met de auto kunt gaan kijken. Afsproken: volgenden keer dus een lange brief. Veel groeten ook aan Henkie, Jan, Wim, Rietje en Mientje. Voor Annie afzonderlijk een stevige hand. Tot later dan.

Stella Mooyman, te 's Gravenhage. Ja, raadsels oplossen is een prettig spelletje. We zorgen dan ook, dat er elke week nieuwe voorraad is. Kort briefje, kort antwoord. Daag. Hand en groet van Oom.

Jo Hulkenberg, v. d. Endelaan 5, Hillegom. Maar beste Nichtje, zóó lang al ziek? Ik hoop, dat je bij ontvangst van dezen brief al lang weer hersteld zijt. Want binnen blijven alleen al, is op den duur onaangenaam. Van heeler harte beterschap Jo. Ja, een wedstrijd is wel eens een prettige afwisseling. Ik hoop, dat je nu voortaan geregeld van de partij bent. Hoe gaat het met Fransch? Welk boekje heb je al? Daag. Hartelijkste groeten aan allen.

Johan de Jager, te Lemmer. Denkelijk zal de foto wel geschikt zijn, om te worden afgedrukt. Misschien vin-je ze wel, al vóór deze brief komt. Daag. Hand en groet.

Frits Boetzkes uit Helmond.

KLEUTERBLAADJE

TYDSCHRIFT VOOR KINDEREN VAN
ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEEL, UTRECHT; EERW. BROEDER
MARTINUS, HELMOND; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING No. 5970
UITGAVE: NAAML. VENN. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD, NASSAULAAN, HAARLEM

POPPEMDOERTJE

DOOR A. V. D. EYDEN

☆

Blon-de Griet-je is aan 't naai-en
Voor haar klei ne pop-pe-kind,
En ze zingt zoo stil en zacht-kens,
't Naald-je gaat er door, ge-zwind.

Pik pik, pik pik, pik pik, pik pik..
Och, wat heb ik toch een schik!
'n Jurk-je, ja voor pop-pe-dijn....
Kin-ders zeg, is dat niet fijn?

Pop Ca-too-tje lacht er om,
Want.... van héél de pop-pe-drom
Krijgt zij 't mooi-ste jurk-je aan.
O, wat zal dat beel-dig staan!

In den hoek zit pop-je Lijs,
Die komt héél ver, uit Pa-rijs;
„Och,” zegt Lijs, „wat beel-dig Griet,
'n Mooi-er jurk-je zag ik niet!”

Zwar-te Piet kijkt o, zoo boos,
Hij wil 't lief-ste in de doos;
Piet-je heeft toch zoo'n ver-driet:
Hij krijgt 't mooi-e jurk-je niet!

De klei-ne prin-ses Ir-men-gaard was vrien-de-lijk, mooi en heel rijk. Ze woon-de met haar Va-der in een prach-tig pa-leis, waar een park om heen lag, zoo groot, dat je er u-ren doorheen kon wan-de-len en dan had je er nog lang niet al-les van ge-zien. Er was een vij-ver met een boot-je, waar-in het prin-ses-je mocht roei-en, zoo vaak ze er maar lust in had. En er was een speel-tuin, waar al-tijd ee-ni-ge hof-da-me-tjes za-ten, wach-ten-de of de klei-ne Ir-men-gaard ook graag wil-de schom-me-len of wip-pen. Die klei-ne prin-ses werd da-nig ver-wend.

Dat kwam, om-dat haar Moe-der stierf, toen zij nog geen jaar oud was. Haar Va-der, die het erg druk had met zijn re-gee-ring, had toen aan de hof-da-mes ge-zegd: „Zorgt goed voor haar en maakt, dat ze niets te kort komt.”

Zoo vaak hij haar hoor-de schrei-en, kwam hij de kin-der-ka-mer bin-nen, want dan dacht ie, dat ze niet goed voor zijn klei-ne meis-je wa-ren en dan maak-te hij-zich vree-se-lijk boos op de hof-da-mes en dreig-de haar met on-mid-del-lijk

ont-slag, zoo-dra ha-re Hoog-heid weer hui-len zou. En de hof-da-mes de-den van den vroe-gen mor-gen tot den la-ten a-vond haar best, om het de prin-ses toch maar naar den zin te ma-ken. On-der het ver-tel-len van ver-haal-tjes werd ze 's mor-gens ge-was-schen en on-der het kij-ken van plaat-jes en pren-ten-boe-ken kreeg zij haar mid-dag-maal! Het klei-ne prin-ses-je ge-noot van al die din-ge-n en groei-de won-der bo-ven won-der toch ta-me-lijk lief op. Want dat is bij-na on-mo-ge-lijk bij een kind-je, dat zoo ver-wend wordt. Daar-om had het prin-ses-je dan ook één groot ge-brek en dat werd er met de ja-ren na-tuur-lijk niet be-ter op: ze was vree-se-lijk wis-pel-tu-rig. En ze had da-gen, dat ze min-stens ie-der uur wat an-ders wou. Als ze in het boot-je zat en een kwar-tier-tje ge-va-ren had, wil-de ze naar den speel-tuin. En pas zat ze dan op den schom-mel en had-den de hof-da-mes hem op gang ge-bracht, of ze moest wip-pen. Na zoo'n dag wa-ren de hof-da-mes 's-a-vonds dood-moe en ie-der van haar dacht,

hoe lang ze die buien nog zou-den moe-ten ver-dra-gen en of dat nooit be-te-ren zou. Tot dat er iets heel bi-zon-ders ge-beur-de.

't Prin-ses-je was heel al-leen in den tuin aan 't wan-de-len. Ze had dien mor-gen de hof-da-mes eerst tot wan-hoop ge-bracht, door ie-der uur een an-de-re jurk aan te wil-len heb-ben en daar-na ge-zegd, dat ze nu eens al-leen wil-de zijn. Ze wan-del-de het park door, ver-der, al-tijd maar ver-der, het hek uit, den weg op, tot ze ten laat-ste aan een huis-je kwam, dat ze nog nooit ge-zien had. Ze liep er om heen en zag, dat ach-ter op een bleek-veld een geit-je graas-de. Lus-tig sprong het heen en weer; het maak-te de dol-ste spron-gen. Dat vond het prin-ses-je zoo grap-pig, dat ze er niet van-daan kon. Ze bleef maar staan kij-ken en merk-te niet eens op, dat het don-ker be-gon te wor-den. Op-eens hoor-de ze de deur van het huis-je o-pen gaan en kwam een oud vrouw-tje naar bui-ten.

„Kom Sik-kie,” zei het oud-je, „'t is bed-tijd, hoor, nu moet je naar den stal. Je wilt van-nacht toch lie-ver niet bui-ten blij-ven, hè!”

„Bè.” deed het geit-je en 't maak-te weer een paar mal-le spron-gen. En toen liet het zich ge-wil-lig mee voe-ren. Ver-drie-tig keek het prin-ses-je hen na. Maar het vrouw-tje riep haar.

„Kom maar mee, dan mag je eens zien, waar mijn geit-je 's nachts slaapt.”

Toen hup-pel-de het prin-ses-je net zoo blij mee als het geit-je.

Maar toen ze het stal-le-tje ge-zien had, zei ze, dat ze weer naar huis moest, doch ze wou den vol-gen-den mor-gen te-rug ko-men.

Toen ze ech-ter bui-ten kwam en be-gon te loo-pen, merk-te ze al spoe-dig, dat ze geen weg meer wist. Ze be-gon te schrei-en en ein-de-lijk keer-de ze maar weer om en klop-te ze al hui-len-de bij het ou-de vrouw-tje aan.

„Wat doen zul-ke klei-ne kin-der-tjes als jij ook, om al-leen zoo ver van huis te gaan! Kom maar gauw hier, dan zal ik een bed-je voor je spreiden in mijn ka-mer.” En zoo ge-beur-de het, dat de

klei-ne prin-ses daar bin-nen vijf mi-nu-ten heer-lijk lag te sla-pen.

't Was mid-der-nacht, toen 't prin-ses-je op-eens wak-ker werd, door-dat 'n ka-bou-ter-tje te-gen haar le-di-kant-je klop-te.

Ver-baasd keek zij op. Ze had wel veel van ka-bou-ter-tjes ge-hoord, doch ge-zien had zij ze nog nooit.

„Ik kom je ha-len, gauw, ga mee, dan breng ik je er-gens waar je nog nooit ge-weest bent. Jij bent toch prin-ses Ir-men-gaard?”

„Na-tuur-lijk,” zei ze.

„Best,” zei de ka-bou-ter, „kleed je maar aan, dan gaan we met-een. Want als dat ou-de vrouw-tje wak-ker werd, kon ze wel eens niet goed vin-den, dat ik je mee neem.”

„O nee,” zei Ir-men-gaard trotsch, „zij heeft niets o-ver mij te zeg-gen. Ik slaap hier maar heel toe-val-lig van-nacht. Ik was al-leen gaan wan-de-len en ik ben ver-dwaald ge-raakt, weet je.”

„Zoo, was jij al-leen gaan wan-de-len? Mag je dat dan?”

„Na-tuur-lijk, zeg! Dat vraag ik niet eens. Ik doe al-tijd, waar ik zelf zin in heb; ik ben toch een prin-ses-je!”

„Een prin-ses-je, zoo, zoo! Nou, prin-ses, kom dan maar mee. Dan zal ik je wat moois la-ten zien. Voor-uit maar!”

Vóór 't huis-je, op de-zelf-de plaats, waar o-ver-dag het geit-je graas-de, stond nu een wa-gen-tje met twee wit-te ko-nijn-tjes be-span-nen.

„Stap maar in,” zei de ka-bou-ter. En toen re-den ze in een vaart het park in, een bosch door, langs vel-den en boom-gaar-den, tot ze ein-de-lijk stil hiel-den voor een prach-tig pa-leis.

„Stap nu maar uit,” zei 't ka-bou-ter-tje en hij stak haar zijn klei-ne hand-je toe.

„Hier ben je in het pa-leis van de jaar-ge-tij-den en daar mag je een poos-je blij-ven lo-gee-ren. Wil je dat wel graag?”

„O ja, dol graag zelfs. Ik ben al zoo lang in 't pa-leis van Va-der ge-weest, al-tijd bij de-zelf-de hof-da-mes, ik vind 't heer-lijk, om nu eens iets heel an-ders om me heen te zien.”

„Mooi,” zei 't ka-bou-ter-tje, en hij

leid-de Ir-men-gaard de hoo-ge trap van het pa-leis op. Daar stond een fee haar op te wach-ten Grap-pi-ge aard-man-ne-tjes kwa-men aan-ge-spron-gen, al-le-maal om haar te be-groe-ten.

„Ik ben de Herfst,” zei de fee „en mor-gen zal ik je met mijn zus-ters ken-nis la-ten ma-ken. Kom bin-nen, dan zal ik je al-les la-ten zien.”

De fee was ge-kleed in een jurk van spin-rag, dat door-zich-tig en soe-pel om haar heen hing ; het was ge-gar-neerd met roo-de lijs-ter-bes-jes.

De ka-mer van Herfst zag er beel-dig uit. Ze was be-han-gen met roo-de ei-ke-bla-de-ren en aan de mu-ren hin-gen groo-te kran-sen van kas-tan-jes, ei-kels en no-ten. Op een but-fet ston-den scha-len vol ap-pe-len, pe-ren, prui-men en aan de lamp hin-gen groo-te tros-sen drui-ven. 't Was een echt lui-lek-ker-land.

„Wel,” zei de fee vrien-de-lijk, „vindt prin-ses Ir-men-gaard het mooi?”

„Prach-tig, ik heb bij Va-der nooit zoo'n mooi-e ka-mer ge-zien.”

„Heb je er-gens lust in? Je kijkt als-of je iets vra-gen wou. Wat is er?”

„O! Ik zou zoo graag zoo'n jurk heb-ben, zoo-als u. Kan ik dat niet krij-gen?”

„Ze-ker wel, met ple-zier hoor!”

„Graag, nu di-rect dan, hè! Ik ben ge-wend om al-les da-de-lijk te krij-gen, wat ik heb-ben wil.”

„Goed,” zei de fee. „'t Is ook be-ter, nu je een van de on-zen bent. Kom maar e-ven mee.”

Een oo-gen-blik la-ter ston-den ze in de kleed-ka-mer van Na-jaar. Prin-ses-je trok haar jurk-je uit en ze kreeg een-zelf-de jurk van fijn spin-rag aan als de fee.

O, wat was dat goed-je dun! Daar mocht ze wel voor-zich-tig mee zijn. Maar ze vond zich-zelf zoo prach-tig, dat ze er ze-ker van was in geen maan-den iets an-ders te wil-len dra-gen.

„Nu je hier bent en on-ze klee-r-tjes draagt, moet je ook mee wer-ken,” zei de fee. „Ik zal je wel zeg-gen, waf je doen moet.”

„Graag,” zei 't prin-ses-je, want wer-ken was ook weer iets nieuws voor haar, dus vond ze 't fijn.

Toen kreeg ze een groo-te hark en moest ze in den tuin de af-ge-val-len bla-de-ren bij el-kaar har-ken. 't Wa-ren er nog niet veel, want het Na-jaar was pas be-gon-nen, maar het park was groot en 't prin-ses-je, dat o-ver-al gauw ge-noeg van had, ver-veel-de het werk dus al spoe-dig.

En daar-om gooi-de ze een-vou-dig haar hark neer en liep rond om een an-de-re be-zig-heid te vin-den.

Maar dat viel niet mee.

„Ho-la, meis-je,” zei de fee, die haar aan zag ko-men, „zoo gaat dat niet bij ons. Hier wer-ken we eerst af. Dus voor-uit, hoor!”

Toen keek het prin-ses-je heel boos, maar daar trok de fee zich niets van aan.

„Als je niet werkt, mag je hier niet blij-ven, niets-doe-ners kun-nen wij nu een-maal niet ge-brui-ken, wij wer-ken al-le-maal.”

Met die woor-den ging de fee weer heen en Ir-men-gaard wist niet be-ter te doen, dan haar werk weer op te ne-men.

En ter-wijl ze nu met een zuur ge-zicht-je door hark-te, kwa-men uit de zij-pa-den aard-man-ne-tjes aan-ge-spron-gen en die zon-gen :

„Klein prin-ses-je Ir-men-gaard

Is voor 't wer-ken niet veel waard.

Zeg e-reis, ben jij soms te fijn?

Nou, dan moet je hier niet zijn.”

En toen dans-ten ze als dol-len om haar heen.

Daar-na be-gon-nen ze weer op-nieuw te zin-gen :

„Eerst wer-ken dan spe-len, zoo zegt on-ze fee,

Wanneer je straks klaar bent, zeg doe je dan mee?”

Maar het prin-ses-je riep boos uit: „nee” Want ze vond die ko-bol-den lee-lij-ke, na-re man-ne-tjes, die vast niets lie-ver de-den dan haar pla-gen.

Ein-de-lijk wa-ren de la-nen schoon ge-veegd en toen nam de fee haar weer bij zich om het a-vond-e-ten te ge-brui-ken en dan te gaan sla-pen. Haar bed-je was van zacht mos en haar dek van ei-ke-bla-ren.

(Wordt vervolgd).

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Zijn jul-lie nu al-le-maal en-gel-tjes? Pas rein ge-was-schen door een goe-de biecht? Of is er in de-ze twee we-ken geen en-kel vuil plek-je op-ge-ko-men? Kra-nig hoor! Wat zal Je-zus toch blij zijn met zoo-veel blan-ke ziel-tjes! Nu roept Hij nog veel har-der: „Laat die klei-nen toch bij Mij ko-men!”

’k Zal jul-lie eens iets ver-tel-len van ’n jon-gen, die ook dit Kleu-ter-blaad-je leest. Op ’n dag had hij geen school. Moe-der riep hem niet op. „Laat hem van-daag maar eens uit-sla-pen,” had ze te-gen Lies, ’t oud-ste zus-je, ge-zegd. De jon-gen — Frans heet-te hij — wist daar niets van. ’s Mor-gens schrok hij wak-ker, door ’t lui-den van de klok. „Al kwart vóór acht!” dacht hij. „En om acht uur be-gint de H. Mis! Heel vlug kleed-de hij zich aan en was om vijf mi-nu-ten vóór acht in de kerk. Moe-der was erg ver-won-derd. „Ben je toch naar de kerk ge-

weest, jon-gen?” vroeg ze. „Wel ja, Moe-ke! Je-zus is daar den hee-len nacht al-leen ge-weest en Hij heeft ’t lief-ste de klei-ne kin-de-ren bij zich. ’k Kan Je-zus toch niet la-ten roe-pen.”

„Nee jon-gen, daar heb je ge-lijk in,” zei Moe-der. Voor-taan riep ze Frans ie-de-ren mor-gen op, ook als er geen school was. En of Je-zus blij is. met dien klei-nen Frans? Nou, dat kun je be-grij-pen.

Laatst las ’k een mooi ver-haal-tje. Luis-ter eens.

In een ver, vreemd land re-geer-de een goe-de ko-ning. Hij be-stuur-de zijn land heel wijs en daar-om wa-ren de men-schen zoo ge-luk-kig. O-ver-al heersch-te wel-vaart; ar-men wa-ren er niet. Ze hiel-den al-len veel van hun bra-ven ko-ning. Maar op-eens was ’t uit met de rust en den vre-de. ’n Na-bu-rig ko-ning had reeds lang met ja-loer-sche oog-en naar dit mooi-e stuk-je grónd ge-ke-ken. ’t Was veel mooi-er en rij-ker dan z’n ei-gen land en daar-om wil-de hij ’t heb-ben. In stil-te had hij dui-zen-den sol-da-ten bij-een ge-bracht en storm-de daar on-ver-wachts mee de gren-zen o-ver. Al-les wat on-der hun be-reik kwam ver-trap-ten en dood-den zij. De hui-zen sta-ken ze in brand en heel ’t mooi-e, rij-ke land dreig-de ver-woest te wor-den. De goe-de ko-ning had in al-ler-ijl zijn sol-da-ten op-ge-roe-pen en ging daar-mee den vij-and te-ge-moet. Maar ze wa-ren niet op-ge-was-sen te-gen de groo-te le-gers van den buur-man. Met schrik en angst dacht de goe-de ko-ning er aan, hoe ze zijn hee-le mooi-e land zou-den ver-woes-ten en al z’n goe-de, trou-we on-der-da-nen ver-moor-den. Hij zond daar-om een ge-zant naar zijn vij-and, om te on-der-han-de-len o-ver den vre-de. Die lach-te in zijn vuist-je. Hij was be-reid tot den vre-de, zei-de hij, on-der één voor-waar-de. De goe-de ko-ning moest zijn land af-staan aan hem. Hij moest in ge-van-gen-schap gaan en zijn hee-le le-ven op-ge-slo-ten blij-ven in den ker-ker van zijn ei-gen kas-teel.

De goe-de ko-ning schrok vree-se-lijk, toen hij dit hoor-de. Wat moest hij doen?

Als hij niet toe-stem-de, zou de vij-and zijn hee-le land plat bran-den, de men-schen ver-moor-den en hem-zelf mis-schien ook. Ner-gens kon hij hulp krij-gen van 'n an-der land, want hij kon nie-mand be-rei-ken. De vij-and had z'n hee-le land in-ge-slo-ten. De sol-da-ten schreeu-wen, dat ze hun ko-ning niet lie-ten ge-van-gen ne-men. Ze zou-den vech-ten als leeuwen. Eén van hen zou tien vij-and-en aan kun-nen. Maar de ar-me ko-ning schud-de droe-vig zijn hoofd. Al kon ie-de-re man hon-derd vij-and-en aan, dan nòg zou-den ze ver-lie-zen. En zóó goed was de bra-ve Ko-ning, dat hij zich gansch op-of-fer-de voor zijn volk. Den vol-gen-den dag brach-ten dui-zend sol-da-ten hem naar zijn ei-gen pa-leis. Wee-moe-dig keek hij om zich heen. Nooit meer zou hij dit mooi-e pa-leis te-rug zien. Na en-ke-le u-ren zou hij zuch-ten in de don-ke-re ge-van-ge-nis, voor al-tijd. Maar één gunst had de vij-and-e-lij-ke ko-ning hem toe-ge-staan. Hij mocht zoo-veel be-zoek ont-van-gen van z'n on-der-da-nen, als hij wil-de. Daar was hij blij om. 't Volk stond op-ge-dron-gen vóór 't pa-leis om nog een laat-ste maal zijn goe-den ko-ning te zien. Daar kwam hij op 't bal-con. Ge-boeid, tus-schen twee sol-da-ten. Hij kon niet spre-ken. De tran-en ver-stik-ten zijn stem. Ein-de-lijk hief hij z'n ge-boei-de han-den om-hoog, dat de ket-tin-gen rin-kel-den. 't Volk was dood-stil. Toen klonk smee-kend zijn stem o-ver 't groo-te plein: „Kom toch dik-wijls bij me. Laat me niet te veel al-leen. Rijk en arm, groot en klein.” Toen voer-den ze hem weg. De sol-da-ten dre-ven de schreeu-wen-de en schrei-en-de men-schen uit-een. De ar-me ko-ning

zucht-te in de ge-van-ge-nis. Bij ie-der ge-luid, dat hij meen-de te hoo-ren, keek hij be-gee-rig naar de ge-gren-del-de deur. Zou er ie-mand ko-men? Ie-mand om met hem te spre-ken? Maar da-gen-lang zag hij nie-mand. Ein-de-lijk werd de deur ge-o-pend. 'n Of-fi-cier kwam bin-nen. Hij schrok wel e-ven, toen hij z'n ko-ning daar zag zit-ten. Ver-ma-gerd en slecht ge-kleed, met den ij-ze-ren ket-ting aan zijn voet. Vol blij-d-schap om-hels-de hem de ko-ning of 't zijn ei-gen zoon was.

„Waar-om komt er toch nie-mand?” klaag-de hij. En toen ver-tel-de de of-fi-cier van al-len. Eén had te veel werk, de an-der moest uit-gaan. Som-mi-gen wa-ren hem al ver-ge-ten en zelfs wa-ren er, die nu hee-le-maal aan den kant van den vij-and ston-den. De ko-ning zucht-te heel diep. Was dit nu 't volk, waar-voor

hij zich zelf had la-ten ge-van-gen ne-men? Zijn hee-le le-ven had hij hun ge-ge-ven en zij had-den nog geen half uur-tje voor hem? En de ou-de ko-ning schrei-de. Maar zoo-veel te meer hield hij van de-ge-nen, die nog kwa-men en wel tijd voor hem had-den.

„Wat lee-lij-ke men-schen!” hoor-ik jul-lie al zeg-gen. Maar we-ten m'n klei-ne wijs-neus-jes wel, dat in on-ze ker-ken ook een Ko-ning zich vrij-wil-lig heeft la-ten ge-van-gen zet-ten. Er is wel een gou-den deur-tje voor die ge-van-ge-nis, maar 't is er toch een-zaam en som-ber. En die bes-te van al-le Ko-nin-gen wacht daar en ver-langt naar ons, voor wie Hij zich gansch ge-ge-ven heeft. En ko-men wij ook? Ko-mén wij dik-wijs? Ar-me Je-zus, ar-me, rij-ke Ko-ning. Als een

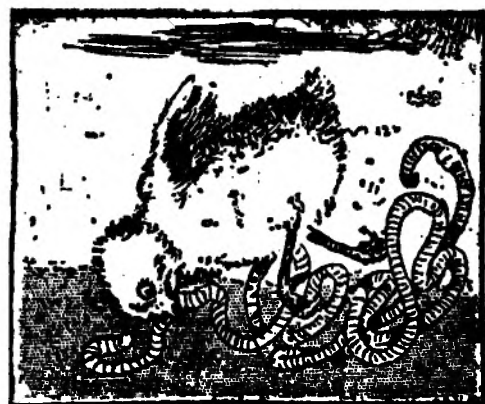
be-de-laar moet Hij vra-gen en smee-ken. En 's mor-gens in de kerk ko-men er hon-derd, mis-schien twee-hon-derd, ter-wijl er dui-zen-den geen tijd heb-ben, of te lui zijn of moe-ten ple-zier ma-ken. Som-mi-gen den-ken zelfs niet eens er aan, dat Hij daar wacht en an-de-ren.... Er zijn er zelfs, die Hem be-lee-di-gen en be-spot-ten in Zijn ge-van-ge-nis. Maar zoo-veel te meer houdt Je-zus van de-ge-nen, die wel ko-men. Wij gaan wel naar on-zen ge-van-gen Ko-ning, hè kleu-ters? Wij zul-len et-ken dag gaan en heel lief zijn voor Hem, om Hem de an-de-ren te doen ver-ge-ten! Zeg Hem maar, hoe-veel je van Hem houdt en hoe mooi je 't vindt van Hem, om zich voor ons te la-ten ge-van-gen ne-men.

Dag m'n blan-ke en-gel-tjes!

I. Een kui-kentje was van zijn Moedertje wegge-loo-pen, den-kende: „Het is toch veel prettiger zelf je eten te zoeken, dan dat Moeder dat voor je doet. En ziet, daar ont-dekte hij..

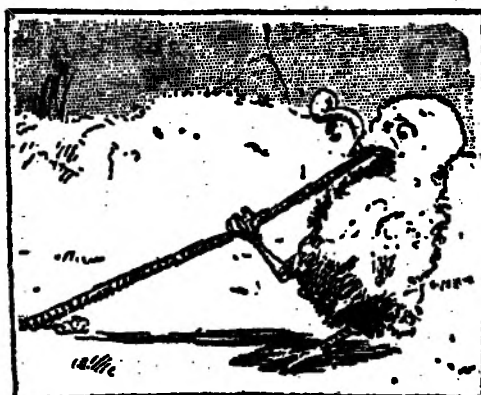

II. ..een wurmpje. „Dat is nu juist 'n lekker hapje voor mij,” en 't ondeu-gende kui-kentje wilde in een hap het wurmpje op-slik-ken. Maar.....

III. het wurmpje werd steeds langer. Eindelijk daar was de heele wurm uit den grond getrokken. Het kuikentje viel er van achterover.

IV. De wurm, boos, dat hij in zijn middag-slaapje gestoord was, dacht: „Wat, jou kleine

ondeugd, dat zal ik je betaald zetten en terwijl het kuikentje moeite deed overeind te komen, wond de wurm zich om het stoute kuikentje en toen, ja, ik geloof zeker, dat het kuikentje toen huilde „O, was ik toch maar bij mijn Moedertje gebleven! Dan had ik nu mijn buikje al vol.”

DE LOTGEVALLEN VAN EEN KUIKENTJE

DE HUT

Achter 't huis, waar 't club-je woon-de, was een mooi den-nen-bosch. De sparren en den-nen stā-ken hūn top pen hoog in de lucht, en de zwaar be-la-den tak-ken vorm-den één on-door-dring-baar dak.

Achter in dat bosch te-gen 'n hel-ling had ons club-je zich een hut ge-bouwd, een ech-te heu-sche hut met een dak van blade-ren en met mos en stroo dicht-ge-stopt.

Daar in gin-gen ze va-der en moe-der-tje spe-len. 't Was ei-gen-lijk 'n uit-vin-ding van Jung, die noem-de 't al-tijd „Huis-hou-wen-tje spe-len.“ Zij was dan va-der om-dat ze kort haar had en Il-ly was de moe-der. De klein-tjes wa-ren na-tuur-lijk de kin-de-ren, die 't bosch in-ge-stuurd wer-den om hout te zoe-ken, be-hal-ve klei-ne Pie-ter, die kon im-mers nog niet loo-pen, dus mocht die bij va-der en moe-der thuis blij-ven. Op een keer speel-den ze, dat ze ver-dwaald wa-ren, net als in 't sprook-je van klein Duim-pje. O, 't leek heusch echt!

Va-der en moe-der had-den ze mee-ge-no-men 't bosch in en had-den af-ge-spro-ken, ze zou-den ze op een be-paal-de

plek al-leen la-ten en dan hard weg loo-pen, want 't moest voor-stel-len, dat ze geen e-ten meer had-den voor hun kin-de-ren en dan zou-den ze ze stie-kum in 't bosch la-ten. Al-les liep prach-tig zoo-als 't moest, de kin-de-ren merk-ten er na-tuur-lijk niets van, dat va-der en moe-der weg-ge-loo-pen wa-ren en wacht-ten op hun te-rug-komst.

Henk speel-de voor reus die lag in 't bosch te sla-pen. Hij had een paar ou-de schoe-nen van pa-pa aan-ge-trok-ken en een ou-den strooi-en hoed op-ge-zet, die pa-pa toch nooit meer droeg. Il-ly had 'm nog 'n beet-je toe-ge-ta-keld met 'n oud ta-fel-kleed en 'n paar doe-ken, zoodat ie ei-gen-lijk meer op een vo-gel-ver-schrik-ker dan op een reus ge-leek; maar dat hin-der-de niet, ze meen-den nu cen-maal, dat een reus er zóó uit-zag.

Hoor! ze hoor-den 'm in de ver-te al snur-ken. Ge-luk-kig was 't geen kwa-de reus zoo-als in 't sprook-je van „klein-duim-pje“, nee 't was een heel goe-de reus, want toen de kin-de-ren hem ver-tel-den, dat ze ver-dwaald wa-ren en zoo'n hon-ger had-den, stond hij da-de-lijk op om ze wat e-ten te ge-ven.

Dan deden ze net, of ze a-ten, zóó : ze brach-ten tel-kens 't hand-je aan den mond, en smak-ten met de lip-jes; ol 't was net echt.

Maar in-tus-schen had-den pa-pa en ma-ma in de hut spijt ge-kre-gen, dat ze hun kin-der-tjes in den steek ge-la-ten had-den, ze gin-ge-n op zoek om ze te vin-den.

Dan gin-ge-n de kin-de-ren zich o-ver-al ver-stop-pen en moes-ten va-der en moe-der net zoo lang zoe-ken tot ze ze ge-von-den had-den. Wie zich dan 't bes-te ver-stopt had en dus 't laat-ste ge-von-den werd, mocht den vol-ge-n-den keer va-der en moe-der we-zen.

En zoo kre-ge-n ze al-le-maal een beurt.

Be-hal-ve Henk, die kon geen ech-te va-der we-zen, von-den de meis-jes, omdat die nog veel te klein was. Nee, Henk kon veel be-ter reus we-zen. Bo-ven-dien had 't aan-klee-den van Henk wel 'n half uur tijd ge-kost en von-den de meis-jes 't dus jam-mer van haar werk.

Toen ze ein-de-lijk moe ge-speeld wa-ren, kwam 't span weer te-rug in de hut.

Nee maar, daar wacht-te hen eerst een ver-ras-sing ! 't Leek wel of de ka-bou-ter-tjes uit 't sprook-je van Sneeuw-wit-je aan 't werk ge-weest wa-ren.

Daar stond zoo-waar de ta-fel in de hut ge-dekt : zes bord-jes met ker-sen en zes be-ker-tjes er bij, elk ge-vuld met li-mo-na-de.

En er was nie-mand te zien, die al het lek-kers klaar ge-zet had.

„Na-tuur-lijk de ka-bou-ters,” meen-de blon-de Greet-je.

„Wei nee, ka-bou-ters be-staan al-leen maar in sprook-jes,” ver-ze-ker-de Il-ly, „nooit in wer-ke-lijk-heid, na-tuur-lijk heeft ma-ma 't ge-daan.”

„t Kan mij niks schelen, wie 't gedaan heeft,” zei Henk on-ver-schil-lig, „t smaakt lek-ker.”

„Ik vind jou een on-dank-ba-ren jon-gen,” zei Greet-je, „als ma-ma 't neer ge-zet heeft, smaakt 't toch veel lek-ker-der, dan wan-neer 't van de ka-bou-ters komt.”

Maar Henk lach-te zijn zus-je uit.

„Ka-bou-ter-tjes be-staan im-mers niet,”

had Il-ly ge-zegd, „al-leen maar in sprook-jes.”

Nou en dit was geen sprook-je, dit was echt.

En daar-bij, hij was nou een-maal een jon-gen, en jon-gens moch-ten best een beet-je on-ver-schil-li-ger we-zen dan meis-jes. Dat hoor-de zoo, vond hij.

LATER

„Wat moet Jan-tje la-ter wor-den ?” vroeg Juf aan een klei-nen baas, die daar op de eer-ste bank zat, vlak naast dom-men, lui-en Klaas.

Jan-tje keek 'ns wat ver-le-ge-n en zei toen : „Ik word een man, die 'n groo-te pijp kan roo-ken en die heel hard wer-ken kan !”

„Ik,” zei dik-ke, blon-de Mien-tje, „ik word Moe-der, re-ken maar.” „En wij dienst-meid, en ik naai-ster,” riep een drie-tal door el-kaar !

„En jij, Koos, wat moet jij wor-den ?” „Ik word Paus hier ver van-daan,” „en ik en-gel met twee vleu-gels,” zei toen klei-ne, blee-ke Sjaan.

„Ik word bak-ker — en ik kos-ter — ik word boer, en hij wordt smid ! ik word voer-man, kan ik rij-den in 'n wa-gen met 'n hit !”

„Ik wil dok-ter wor-den, juf-frouw, dat is def-tig,” zegt Mar-tien. „Ik ga la-ter in 'n win-kel.” „Ik schrijf boe-ken,” roept Pau-lien.

„En jij, Joop, wat zul jij wor-den ?” „Ar-chi-tect,” zegt Jo-pie stil. „dan bouw ik 'n huis voor Moe-der, net zoo groot als ze maar wil !”

„School-juf-frouw, dat wil ik wor-den,” „Ik-ke zus-ter — en ik vrouw.” „Ik word Pries-ter,” zegt lief Kees-je „Tim-mer-man,” roept Piet nog gauw.

Juf zat stil-le-tjes te la-chen.

„Maar nu gaan we le-zen, hoor ! Braaf zijn, bid-den en goed lee-ren, Zorgt daar al-le-maal 'ns voor !”

M. S.

Marietje Hoogenbosch Weststr., Den Helder. Goed gedaan, beste Nichtje, dat je ook eens een kansje wagen komt. Wie niet waagt, wie niet wint. En Blikman strooit zijn prijzen rond in alle steden en dorpen, net als Zwarte Piet. Wat heb je mij aardig verteld van alle broers en zusjes. Truus kan zeker wel haast lopen. Voor ieder een stevige hand en voor allen veel hartelijke groeten van Oom. Tot later.

Truusje Muysson, te Rotterdam. Ja, ook de vorige brief is terecht gekomen. Wil goed en duidelijk het adres schrijven. Je weet, dat de prijzen worden verloot. Ieder, die de oplossing goed heeft, heeft ook zijn kans. Heel dikwijls komen er zoo om en bij de 10.000 inzendingen. Spreekt vanzelf, dat niet ieder een prijsje hebben kan. Zooveel geld heb ik niet. Toch gaat het heel gemakkelijk om een brief van 8 kantjes vol te krijgen. Maar dan moet je zoo'n brief niet in eens willen afmaken. Alle dagen, of iedere week een stukje. Probeerden. Dag beste Nichtje. Veel groeten van Oom.

Antoon Bruns, te Amsterdam. Zoo denk ik er ook over, beste Neefje. Wie kans wil hebben op prijs moet meedoen. Bovendien, waar is het óók: zelfs het meedoen alleen al is prettig. Tel ik goed zoo, als ik zeg: 5 broertjes en 4 zusjes is samen 10? Dag Antoon. Veel hartelijke groeten van Oom.

Corry Cuypers te Heerlen. Vooraf mijn hartelijk welkom in onze familie. En ik zeg er maar dadelijk bij, dat ik het briefje van Corry heel aardig vond, en netjes geschreven ook. Je mag het meer doen, beste Nichtje. Ja, wat zal ik nu van de prijzen zeggen? Je weet, dat Blikman ze uitdeelt, en dat hij dan zijn oogen toe heeft. Enfin, we hopen samen. Wat ik vooral graag hoorde, Corry? Dat je veel geduld zult hebben, om op mijn antwoord te wachten. Werkelijk, het duurt heel lang, maar er is niets aan te doen, dan... geduld hebben, veel geduld. Dag beste Nichtje. Veel hartelijke groeten ook aan Lovy en voor Corry een stevige hand. Wat keurig mooi plaatje boven den brief! Is dat iets van Sinterklaas, of van den verjaardag? Daag.

All van Arnhem, te Diemen. Netjes geschreven voor een Nichtje van pas 9 jaar. Welkom in de rij. Maar het briefje was kort. Raadsels bewaard. Daag.

Nelly van Deurzen, Trompstr. 13, Tilburg. Welkom in de rij. Niemand weet wat Blikman doet. We hopen samen. Ja, graag zal ik dan den langen brief wachten. Hartelijke groeten van Oom.

Maria van Heijningen, te Kerkdriel. Goed gedaan, dat je ook een kansje komt wagen. Er zijn

veel liefhebbers. Ja, als je eens een portret hebt, mag je het gerust sturen. We zullen zien, of het afgedrukt kan worden. Daag. Hand en groet van Oom.

Annie Zandvliet, te...? Jammer, dat Annie vergeet te schrijven waar ze woont. Toch hartelijk welkom in onze familie. Een uur van school en kerk, ja dat is een heel eind, vooral in den winter. Maar ik zie wel, dat het geen bezwaar is: flink gedaan, alle vier den eersten prijs. Zoo wil ik het graag hooren. Maar nu moet ik nog wat vragen: Annie schrijft: „we zijn thuis met z'n 16en. Acht broertjes en zes zusjes. Maar dan tel ik er 17. Wie heeft nu mis gerekend? Daag. Hand en groet van Oom.

Regina Neuhuijs, te Amsterdam. Of Regina ook in de club mag komen? Wel zeker mag dat, en wat graag. En nu denk ik, dat Regina van plan is, veel lange brieven te gaan schrijven, en... veel prijzen te winnen. Maar over de prijzen is Blikman alleen de baas. Cornelia begint zeker al wat door de kamer te tippelen. Voor Fietje en voor Cornelia ieder afzonderlijk een hand, en van Oom 1000 groeten voor Regina. Daag.

Tilly Schuurs, Sas van Gent. Hartelijk welkom in onze familie. Waarom zoo'n kort briefje? Een Nichtje, dat zóó aardig al schrijft, kan ook wel een langen brief schrijven. Wanneer doe je 't? Daag. Hand en groet van Oom.

Johan Verguijze, te...? Wel zeker vindt Oom het goed, dat Johan ook komt meedoen. Als ik nu maar wist, waar hij woont. Wat Blikman doen zal? We weten het niet. Afwachten is de boodschap. Maar beste Neef... een beeld gebroken? Streng verboden. Beterschap. Hand en groet.

I. van Eest, Kneedweg 7, Enschedé. Al twee jaar in Kl., zegt mijn Nichtje, en — nog nooit meededaan. Enfin, ieder moet het weten, maar ik vind het jammer, zooveel mooie kansen te laten voorbijgaan. Is Moeder nu weer hersteld? Ik hoop het van harte. Goed, later dan maar eens het portret. Stevige hand en veel groeten van Oom.

Leentje Gooyaers, Tilburg. Wel zeker mag Kees een briefje schrijven voor zijn 6-jarig zusje. Het gaat er zoo niet voor een Nichtje van de eerste klas. Volgenden keer kom je stellig wel samen op bezoek, al zal Leentje dan nog wel niet zoo flink schrijven als Kees. Hoefte ook niet. We hopen samen op een royale bui van vader Blikman. Daag. Voor ieder een hand.

Liesje van Hest, 's Gravenhage. Als dit briefje komt, is Liesje misschien al overgegaan naar R. J. Toch hoop ik, dat ze mijn antwoord leest. Misschien wil een vriendinnetje wel even zeggen, dat er antwoord is. En dan hoop ik ook, dat Liesje altijd volledig adres opgeeft. Daag. Veel groeten van Oom.

Josephientje Luyken, Mierlo-Hout. Ja, eindelijk zegt Fientje, ook eens een briefje. Zes jaar lang al Kl. gelezen en nog nooit eens meededaan. In 6 jaar komen er 6×4 is 24 wedstrijden met eenige duizenden mooie prijzen. En nu laat Fientje al die kansen zoo maar voorbij gaan. Ik begrijp dat niet. Enfin, beterschap, beste Nichtje, en vooral hartelijk welkom in onze club. Goed, het portret komt wel eens. En heel graag zal ik een volgende maal den langen brief van Zus ontvangen. Nog beter, kom allemaal samen op bezoek, da's veel aardiger. Ieder met een langen brief. Harte-

lijke groeten aan Everd, Lowie, Nelly, Miesje en Lina. Voor Fientje een stevige hand van Oom.

H. van Hees, Achterklooster 11, Dordrecht. Hartelijk welkom aan mijn nieuwen Dordtschen Neef. Is het Henri, of Hubert, of Hans? En waarom zou Oom het niet goedvinden, dat mijn Neefje altijd komt meedoen? Graag, heel graag. Groeten ook aan Corrie en Marie. Tot later.

Fientje van Beurden, Lijnschestr. 37, Tilburg. Graag dat Fientje weer eens kwam meedoen. En wat aardig schrijft ze al voor een Nichtje van pas 7 jaar. Goed gedaan. O ja, Corrie mag gerust wat helpen bij een wedstrijd. Toch heeft Oom liever, dat zijn kleuters alles alleen doen. Kan best. Dag Fientje. Hartelijkste groeten van Oom.

Joke Linthorst, Nijmegen. Wat aardig briefje van mijn nieuw Nichtje! Hartelijk welkom in de rij. Wel zeker vindt Oom het goed, dat Joke altijd komt meedoen. Graag hoor. Vooral wanneer ze van plan is groote brieven te gaan schrijven. Een voorstel, dat ik met beide handen aangrijp natuurlijk: 8 kantjes is de mode tegenwoordig. Stellig mag je ook het portret eens sturen. Veel geduld dan, want er ligt nog veel. Beste groeten en een hand van Oom.

Adrianus Buurmans, Stampersgat. Mooi zoo, maar geregeld blijven meedoen. Dan is er tenminste kans op prijs. Afsproken den volgenden keer een groote brief. Kan best: iederen dag een stukje. Je leert het vanzelf. Ook deze is al goed voldoende, al is hij kort. Daag. Hand en groet.

Maria Johanna van Dijk, Zwolle. Mijn beste Nichtje weet, dat Oom niets over de prijzen te zeggen heeft. Die deelt Blikman uit. Wie het treft, is er goed mee. De lange brief komt dan wel eens later. Daag. Veel groeten van Oom.

M. Saayer, Kouvenderstr. 59, te Hoensbroek (L.) Hoe Oom het zoo al maakt? Dank je wel, geen klagen, nergens over, of het moest zijn over korte briefjes. Veel lange worden nog altijd beloofd, en die komen dus ook wel eens. Daag. Tot later dan. Veel groeten van Oom.

Annie van Leest, te...? Welkom in onze groote familie. Ja, Blikman strooit zijn gaven overal. Waar woont mijn nieuwe Nichtje? Komt het uit als ik zóó tel: vier zusjes en twee broertjes is samen 7? Zal wel. Daag. Hand en groet van Oom.

Afra Poppen, Smidstr. 62, Zaandam. Vooraf weer mijn hartelijkste welkom in onzen familiekring. Zoo maar even zes weken in Bergharen geweest voor de gezondheid. Nogal een aardig eindje van Zaandam. Want dat dorp ligt immers kort bij Nijmegen. En was Jo daar ook? Maar dan heb je ook wel heel veel te vertellen, en wacht ik stellig den beloofden langen brief. Geen wonder, dat je toch weer blij was thuis te zijn. Wordt het poffer-pannetje nog wel 's gebruikt? Veel groeten ook aan Trien en Henkje. Daag. Tot later alweer.

Geertruida Verheijde, Van Swindenstr. 45 A, Schiedam. Wel, dat is een echt aardig briefje van mijn nieuwe Nichtje. Begrijp ik best, als je eerst in Charleroi niet anders dan Fransch geleerd hebt, dat het hier dan in 't begin nog al moeilijk was. Komt vanzelf terecht. Met Fransch ben je later altijd veel voor. Tot later dan. Veel groeten.

Mimie Wientjes, Lonneker. Of mijn Nieuwe Nichtje ook mag komen meedoen? Welzeker mag dat, en Oom is er blij mee. Veel jaren geleden ben ik eens in Lonneker geweest. Ik fietste van Ensche-

dé naar Oldenzaal. Maar het zal er sinds wel veel veranderd zijn. Ik heb aan Blikman de groeten gedaan en erbij gezegd, dat Mimie een aardig briefje schreef, al was het klein — het briefje bedoel ik. Daag. Veel hartelijke groeten van Oom. Tot later.

Irma Ammerlaan, te Poeldijk. Welkom in de rij. Aan den naam zou ik niet gezegd hebben, dat Irma een Hongaarsch kind is, dat uit Budapest komt. Misschien schrijft ze den naam van haar pleegouders. Ja, het leeren op school komt wel in orde. Het schrijven gaat al goed. Dag beste Nichtje. Veel groeten van Oom.

Adriana van Gend, te Utrecht. Graag hoor ik, dat mijn goede Nichtje met plezier altijd meedoet. Nu ja, komt er dan een prijs als belooning, dan is dat meegenomen. We hopen samen. Daag. Hand en groet van Oom.

Tilly van Mens, Nachtegaalstr. 50, Amsterdam. Als deze brief komt, heb je stellig al lang het vorige antwoord gelezen. De uitslag van de verloting vin je telkens bij iederen nieuwen wedstrijd. Maar beste Nichtje, wat een feesten zijn er bij u gevierd: drie achter elkaar. Dat is nog wel om te doen. Ook overgegaan naar de 4e klas? Zal wel. Goed, stuur de foto maar eens. Als ze goed duidelijk is, reis je door heel ons land. Veel groeten van Oom. Daag.

Karel van der Heyden, Oude Groningerstr. 14, Assen. Welkom in onzen grooten familiekring. Goed gezegd: moeilijk moet de wedstrijd niet zijn, maar gemakkelijk ook niet. Dora heeft haar briefje zeker al wel ontvangen. Heeft „Appeltje” nog altijd zoo'n gezonde kleur? Doe hem veel groeten van mij, en vraag 's of hij later ook mijn Neefje wordt. Zoo is het niet bedoeld, beste Neef. Als zusje een flinken brief schrijft, mag je zelf nog gerust een grooteren schrijven. Doe je 't? Daag. Hand en groet.

Keesje Westrik, Oude Molenweg 167, Nijmegen. Flink gedaan, dat je ook eens een kansje wagen komt. Welkom in onze club. We hopen samen het beste. Ja, ik weet wel, dat het den eersten keer niet zoo makkelijk is, een langen brief te schrijven. Komt hij nu gauw? Zooiets onthoud ik altijd. Veel hartelijke groeten van Oom. Daag.

Gerard Delahaye, te Termaar, Klimmen (L.) O, zeker is je oplossing goed aangekomen. En al komen er nog zooveel, lezen doe ik de brieven allemaal, en beantwoorden ook. Daar ben ik heel secuur op. Als iemand een oplossing alleen stuurt, kan hij vanzelf in Kl. zien, of ze goed was, en ook of hij prijs heeft. Daar hoef ik dus niet op te antwoorden. Zie zoo, ik geloof, dat Gerard het wel begrepen heeft nu. Veel hartelijke groeten en een stevige hand van Oom. Daag.

Marietje Hoek, Rechterstr. 216, De Rijp. Hartelijk welkom in onze club. Graag, dat je komt mee doen met alles. Wel zeker mag broer ook mee komen. Hij kan nu wel alleen een briefje schrijven. Groeten en voor ieder een hand.

Annie Verheul, te Naaldwijk. Aardig briefje, maar klein. Goed, dat je voortaan komt meedoen. Lenie zal nu wel haast of heel in de 3de klas zitten. Komt ze dan ook mee? We hopen, dat Blikman het goede adres eens vindt. Daag. Tot later dan.

Gonde Vijverberg, te Naaldwijk. Wel zeker mag mijn Nichtje Gonda ook meedoen. Graag, dat ze geregeld van de partij is. Mooi zoo. Op school den eersten prijs? Proficiat. Ik hoop, dat Blikman het

Tonia van Brogt uit Helmond.

ook zoo doet. En wie stemt er met mij in? Daag. Tot later.

Hannie Steyger, te Delft. Of Oom niet wat beter weer kan bestellen, vraagt Hannie. Jawel, dat kan. Ik zal er voor zorgen. Weet me later maar eens te vertellen, of de bestelling werd uitgevoerd. Ben je nog naar Scheveningen geweest? Dan krijg ik wel gauw weer een heel langen brief? Dag beste Nichtje. Stevige hand.

Truus Keizer, te Zwaag. Afsproken. Volgende maal komt dus Jan meedoen, en dan verder ieder om de beurt. Hoe is het afgelopen, beste Nichtje? Zeker wel overgegaan naar de 4e? Niet boos zijn, omdat mijn antwoord zoo laat komt. Ieder zijn eerlijke beurt, dan heeft niemand iets te mopperen. Daag. Veel hartelijke groeten en een hand van Oom.

Dirkje van Hoorn, te Zeist. Ja, we zullen maar samen blijven hopen, dat er eens een gelukkige dag komt. Zeker, er zijn veel kinderen, die Blikman overslaat, maar ieder heeft toch zijn eerlijke kans. Daag. Stevige hand met 1000 groeten van Oom.

J. Beyer, te Amsterdam. Maar dat is een aardig briefje voor een kind van de 2e klas. Klein maar fijn. Nu volgt zeker gauw een groote. Wat mooi bloemtakje boven den brief! Daag. Hand en groet.

Alphons Zoutendijk, Alberdingk-Thymstr. 180, 's Gravenhage. Wel heel laat, beste Neeffe, maar

toch nog mijn hartelijkste proficiat. Ja, zoo'n dag van de Eerste H. Communie is wel de gelukkigste dag van je leven. Spijt me wel, dat er nooit gauw antwoord komen kan. Er ligt altijd zoo veel. Daag. Hand en groet.

Betsy...., te....? Ja, hoe zal ik nu antwoorden. Hoeveel Nichtjes zijn er niet, die Betsy heeten. Laat ik dan nog even zeggen, dat ze twee zusjes heeft en een broertje. Fientje, Annie en Cor. Cor leest het Weekblaadje, maar.... hij doet nooit met een wedstrijd mee. Dat vind ik niet verstandig, want dan is er vanzelf geen kans op prijs. Waarom doet Betsy het dan niet in zijn plaats, en.... Fientje voor Kl. Ik hoop, dat mijn antwoord terecht komt. Daag.

Adriaan v. Heygen, Stortenbekerstr. 260, 's Gravenhage. Zoo heeft mijn goede Blikman dan toch eindelijk eens de goede straat en het nummer gevonden. Proficiat. Maar.... zusje plagen, mag volstrekt niet, Adriaan. Verboden in alle steden en dorpen. De eerste van de klas; dat is nog een dubbel proficiat waard. Ik hoop, dat Blikman mijn Neef ook onder de eersten gaat rekenen. Daag. Hand en groet van Oom.

Mietsy Meyer, Lambertuslaan 44, Maastricht. Hartelijk welkom in onze club. En dadelijk zeg ik er maar bij, dat mijn nieuwe Nichtje een flinken brief heeft geschreven. Goed gedaan voor een Nichtje van de derde klas. Of Max ook eens mee op bezoek mag komen, vraagt Mietsy? Wel zeker mag dat. Graag zelfs. En als Max dan ook al zoo'n net briefje schrijft, is hij dadelijk goed vriend met Oom. We hopen samen, dat ook Blikman wel 's zijn belangstelling toont. Veel groeten ook aan Max, Rietje, Loekie en Henri. Voor Mietsy een hand. Daag.

George Stoelinga, Grootzand 60, Sneek. Welkom in de rij. We hopen samen. Ja, hoe Blikman er over denkt, dat weten we pas na de verloting. We hopen. Daag. Hand en groet.

OPLOSSINGEN RAADSELS UIT No. 4.

1. Die ook het langst buiten de kerk is.
2. 1. Gouda, 2 Hengelo, 3. Steenwijk.
3. Sneeuwkllokjes. 4. In het hemelrijk.

Henk en Joseph Brands uit Tilburg.

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT; EERW. BROEDER
MARTINUS, HELMOND; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3/4, OENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING No. 5970
UITGAVE: NAAML. VENN. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN, HAARLEM

HIJ WOU GROOT ZIJN

DOOR W. LAMMERS

Er was 'ns een aar-di-ge kleu-ter,
Die wil-de graag groot er al zijn ;
Hij dacht bij zich zel-ven: „Wacht e-ven !
Ik weet wat, dan ben ik niet klein !”

Hij sloop stil naar bo-ven, naar zol-der,
En keek daar in Va-der z'n kast,
Hij sloeg Va-ders jas om z'n lijf-je,
En maak-te de knoo-pen goed vast.

Toen trok hij Pa'sZon-dag-sche broek aan,
Zijn been-tjes ver dwe nen er-in ;
Het ke-rel-tje lach-te van vreug-de,
Het was hem zoo echt naar den zin !

Ook zet-te hij Va-der z'n hoed op,
Die zak-te tot o-ver zijn neus,
Pa's stok was zoo lang als hij zelf was,
Toen ging hij aan 't stap-pen, de reus.

Maar lui-ster, wat toen er ge-beur-de,
Het loo-pen dat viel niet lang mee
Hij stap-te par-does op de pij-pen—
En viel op zijn neus-je, o wee !

Daar lag nu de peu-ter te spart'len,
Die o. zoo graag groot al wou zijn ;
Hij kon op zijn been-tjes niet ko-men,
En huil-de van schrik en van pijn !

Z'n moe-ke, die hoor-de hem schrei-en,
Ze ging naar de plaats waar hij lag ;
Ze schrok, op den zol-der ge-ko-men,
En wist bij-na niet, wat ze zag !

Ze zet-te hem vlug op z'n been-tjes,
En deed hem de klee-ren weer uit ;
Ze moest er toch hart'lijk mee lu-chen,
Want Jan-tje, dat was ook zoo'n guit !

Den vol-gen-den mor-gen werd ze wak-ker door het zin-gen van de vo-gel-tjes. Nooit had zij er in het park van haar Va-der zoo-veel bij el-kaar ge-hoord. Maar toen ze een tijd lang sa-men ge-zon-gen had-den, ver-deel-den zij zich en vlo-gen ze naar al-le kan-ten heen.

Herfst ver-tel-de, dat de vo-gel-tjes hun eer-ste lied al-tijd bij de jaar-ge-tijden kwa-men zin-gen.

„Wel-ke jurk krijg ik van-daag aan ?” vroeg 't prin-ses-je toen.

„Wel, na-tuur-lijk die van gis-te-ren. Wat dacht je dan ?”

„Een an-de-re, ik moet el-ken dag een an-de-re jurk heb-ben. An-ders ben ik niet te-vre-den.”

„Dan zul je dat hier af moe-ten lee-ren. Bij ons heeft ie-der jaar-ge-tij-de twee jur-ken, één voor den Zon-dag, één voor in de week. En jij krijgt hier ook geen an-de-re jurk, vóór-dat Win-ter aan de re-gee-ring komt. En daar-na krijg je de pak-jes van Len-te en zoo ver-der. Be-grijp je.”

Maar het prin-ses-je zat sip te kij-ken. Ging het hier zóó toe ?

„En wie komt mij aan-klee-den ?”

„Nie-mand na-tuur-lijk. Zoo'n groo-te meid als jij bent, kan zich zelf toch wel hel-pen ?”

„Ja, maar dat heb ik nog nooit ge-daan, ik ben een prin-ses-je en ge-wend om met al-les ge-hol-pen te wor-den. Al-tijd staat mijn ka-me-nier-tje voor mij klaar en na-tuur-lijk ook mijn hof-da-mes. Roep nu dus ook maar eens ; er zal best ie-mand te vin-den zijn, die mij hel-pen kan”

„O, als je dat zoo graag wilt, ze-ker, dan zal ik wel ie-mand stu-ren. Wacht maar e-ven.”

Toen ging de fee weg, maar wat schrok het ar-me prin-ses-je, toen ze e-ven daar-na de deur zag o-pen gaan. Want wie daar aan-kwam was wer-ke-lijk wel in staat een kind schrik aan te ja-gen. 't Was de herfst-storm !

Hij was ook ge-kleed in een man-tel van spin-rag, maar daar wa-ren geen fleu-ri-ge lijs-ter-bes-jes op. Nee, de-ze man-tel zag er zoo echt grijs en som-ber uit. 't Was net of ie vol spin-nen-web-ben zat. Herfst-storm had een baard, die bij-na

tot op zijn tee-nen hing, en zijn lan-ge ha-ren hin-gen wild om zijn schou-ders. Hij had groo-te don-ke-re oo-gen die boos de ka-mer in-ke-ken. Ein-de-lijk bleef zijn blik op prin-ses-je rus-ten.

En dat klei-ne, ver-wen-de, pe-dan-te kind-je beef-de on-der dien blik als een blaad-je.

„Zoo!” hoor-de het prin-ses-je nu zeg-gen, maar dat woord werd niet ge-spro-ken, maar ge-bruld. Toen ril-de het prin-ses-je.

„Kun jij je niet al-leen aan-klee-den, dan zal ik je wei e-ven-tjes hel-pen.”

En bij die woor-den blies de herfst-wind zóó hard, dat de kleer-tjes van de prin-ses door de ka-mer waai-den. En ten slot-te ble-ven ze van zelf om 't prin-ses-je heen han-gen.

„Moet je ook ge-kapt wor-den.” brul-de de storm haar toe en met-een blies hij uit al-le macht door heur ha-ren.

Nog een laat-ste storm-wind raas-de door de ka-mer en toen ver-dween de herfst-storm weer.

„Nu ben je ze-ker goed ge-hol-pen, hè,” zei de fee, die la-chend weer bin-nen kwam „Je ziet er op-ge-frischt uit en daar-om wil ik je nu mee ne-men om je aan de an-de-re jaar-ge-tij-den voor te stel-len. We zul-len eerst naar ko-ning Win-ter gaan.”

't Was maar goed, dat Herfst zoo vrien-de-lijk sprak, en het prin-ses-je geen tijd gun-de om iets te zeg-gen, want ze was op 't punt ge-weest om te ver-trek-ken. Dat ver-blijf in het kas-teel van de jaar-ge-tij-den viel haar niets mee. Ze vond het er a-ke-tig. Maar nu ze in-eens met Herfst mee mocht, was ze toch wel nieuws-gie-rig wat er al-le-maal te zien zou zijn. Ze lie-pen door lan-ge, bree-de gan-gen, maar hoe ver-der ze kwa-men, hoe kou-der het werd.

Ein-de-lijk kwa-men ze in een groot, rond por-taal, dat hee-le-maal met ijs-ke-gels be-han-gen was en toen klop-te Na-jaar aan een groo-te, hoo-ge deur. Dat was de ka-mer van Win-ter.

Toen ze er bin-nen tra-den moest prin-ses-je e-ven de oo-gen slui-ten, want het was daar zóó licht, dat het je haast ver-blind-de.

VONDELINGETJE

Langs den lan-gen wan-del-weg
In het groo-te bosch,
Vond Ans een heel mooi plant-je,
Groei-end in 't mos.

Voor-zich-tig uit-ge-gra-ven,
Nam ze het toen mee.
Nu plant ze 't in haar tuin-tje
En 't is er heel te-vree!

M. v. O.

Het was een pa-leis- van ijs-kris-tal, dat door de zon be-sche-nen werd, en daar-door al-ler-lei kleu-ren kreeg. De mu-ren wa-ren van ijs en za-gen rood en ro-se, li-la en zee-groen en nog een mas-sa kleu-ren meer.

Er ston-den groo-te mak-ke-lij-ke stoe-len en aar-di-ge klei-ne bank-jes, al-le-maal van zach-te wol-li-ge sneeuw en Win-ter zelf zat op een hoo-gen ze-tel van schit-te-rend ijs met ij-zel af-ge-zet.

Win-ter was ook hee-je-maal in 't wit ge-kleed, zelfs zijn haar en baard wa-ren van de fijn-ste ijs-ke-gel-tjes. Al-leen zijn ge-zicht en han-den wa-ren zacht ro-se en zijn oo-gen bij-na zwart. Die ke-ken het prin-ses-je streng, on-der-zoe-kend aan.

„Goe-den mor-gen,” zei hij met een zwa-re, dof-fe stem. „Goe-den mor-gen, kom je eens kén-nis ma-ken met mij? Houd je van me en ben je al-tijd blij als ik kom?”

„O ja,” zei 't prin-ses-je, „ik vind winter wel fijn. Maar dan moet het ook al-tijd sneeu-wen en vrie-zen, dat we elken dag kun-nen sle-den of schaat-sen rij-den. An-ders vind ik er niks aan.”

„Ja, ja, dat be-grijp ik,” brom-de Win-ter. Zoo zijn kin-de-ren, ze gun-nen me geen tijd om eens uit te rus-ten, en ar-me en ou-de men-schen geen tijd om eens e-ven wat bij te ko-men. Ie-der-een moet maar zijn best doen om hen al-leen ple-zier te gun-nen. Ver-der komt het er niet op aan.”

Prin-ses-je keek be-drukt; werd er nu al-weer op haar ge-bromd?

„Zoo heb ik er nooit o-ver ge-dacht,” zei ze zacht.

„Dat be-grijp ik, daar ben je ook nog een kind voor. Maar als je bij ons goed je best wilt doen, mag je met mijn kin-der-tjes spe-len. Wil je dat wel?”

„Graag!”

Toen floot Win-ter en met-een ging de deur o-pen. En daar kwa-men de kin-der-tjes van Win-ter bin-nen stui-ven.

't Was een hee-le troep klei-ne man-ne-tjes, al-len in 't wit ge-kleed. Hun muts-jes en pels-jes wa-ren met roo-den hulst ver-sierd en zelfs op hun slob-kous-jes za-ten de roo-de bes-jes als een rij fleu-ri-ge knoop-jes. Ze spron-gen meer dan ze lie-pen en ke-ken prin-ses-je nieuws-gie-rig aan. On-ge-dul-dig ston-den ze te trip-pe-len op hun schoen-tjes, die ge-maakt wa-ren uit hui-den van wit-te be-ren.

„Gaan jul-lie maar weer,” zei Win-ter, „je hebt toch geen ge-duld om in een ka-mer stil te staan. Ze wil-len al-tijd bui-ten dra-ven en hol-len, daar-voor zijn het nu een-maal sneeuw-man-ne-tjes, weet je.”

De sneeuw-man-ne-tjes wa-ren zoo blij, dat ze weer hun gang moch-ten gaan, dat ze jui-chend de deur uit storm-den.

„Wou je wel eens graag met hen mee spe-len?” vroeg Win-ter.

„Graag, dol graag zelfs.”

„Goed, zoo-dra ik aan de re-gee-ring ben, zal ik er om den-ken, dat be-loof ik je.”

„Ja maar, ik wou nu di-rect.”

„Geen spra-ke van; hier bij ons gaat al-les op z'n tijd, geen dag eer-der, geen dag la-ter, be-grijp je dat.”

„Ja, maar ik ben een prin-ses-je en ik ben ge-wend....”

„Ja, ja, ik snap het wel. Herfst, neem ze mee. Geen ge-zeur hier, daar hou-den we hier niet van. Tot De-cem-ber dus; vaar-wel!”

„Nu zul-ien we naar Len-te gaan, kom maar mee!” zei Herfst weer zoo vrien-de-lijk, dat prin-ses-je al-weer niet tot brom-men ko-men kon.

En ze tip-pel-den sa-men de lan-ge gan-gen weer door, en voel-den dat het lang-za-mer-hand war-mer werd.

Ten slot-te kwa-men ze weer in een groo-tenron-den uit-bouw, maar de-ze was met voor-jaars-b'oe-men ver-sierd.

Sneeuw-klok-jes en a-ne-mo-nen kro-

UIT HEIMWEE

Dokter: „Wat scheelt er aan?”

Neger: „'k Heb heimwee, dokter.”

Dokter: „Wanneer

heb je dat gekregen?”

Neger: „Gisteren, dokter. Ik zag in de eetzaal van Meneer 'n volle schaal met bana-

nen uit mijn land staan.

„Toen heb ik ze van heimwee allemaal op-gegeten....”

Dokter: „O, zoo,

maag overladen! 'n Dag of wat laten vas-ten, Meneer, dan komt uw knechtje wel weer in orde!”

kus-sen en tul-pen, le-lie-tjes en nar-cis-sen hy-a-cin-ten en sleu-tel-bloe-men hin-gen er in bon-te kleu-ren door el-kan-der Prin-ses-je stond stil bij zoo-veel pracht.

„O!” riep ze in ver-ruk-king uit, „z66 iets moois heb ik nog nooit ge-zien. Len-te zelf was ge-huld in een jurk van rag-fijn voor-jaars-groen met al-le mo-ge-lij-ke bloe-men ver-sierd. In haar goud-blon-de krul-len droeg ze een krans van ma-de-lief-jes.

Haar kin-der-tjes stel-den ie-der een bloe-me-tje voor en heet-ten ook kro-kus, of a-ne-moon al naar het pak-je, dat ze droe-gen.

Zij speel-den in een groot gras-veld met bloe-men die wij sneeuw-bal-len noe-men. Die gooi-den ze licht heen en weer en wer-den ook met fij-ne lich-te hand-jes op-ge-van-gen, zoo-dat ze toch frisch ble-ven.

„Mag ik mee spe-len?” vroeg Ir-men-gaard maar ook hier was weer het-zelf-de ant woord :

„Als het Len-te is ; al-les op zijn tijd. Nu gaan we hier weer van-daan en als Len-te aan de re-gee-ring komt, mag je met haar kin-der-tjes spe-len.”

En v66r Ir-men-gaard tijd had om-te-gen te spre-ken, zei Herfst weer vrien-de-lijk : „Nu ga ik je aan Zo-mer voor-stel-len kom maar mee !”

Dat zo-mer-pa-leis Nee van zoo iets moois had ze zelfs niet kun-nen droo-men. Zo-mer had geen deu-ren, maar zijn kamers wa-ren al-ge-slo-ten met lange gor-dij-nen van fijn groen. Zijn mu-ren wa-ren en-kel bloe-men als : ro-zen le-lies pink-ster-bloe-men en nog wel hon-derd soor-ten meer. Te veel om op te noe-men. Hij zelf leek een groo-te klap-roos en ook zijn kin-der-tjes stel-den al-len een bloem voor. Zo-mer lag op 66en rust-bed van mos in een koe-pel, die met fruit be-han-gen was. Roo-de en wit-te tros-bes-sen hin-gen langs hem neer, aard-bei-en en fram-bo-zen sche-nen te vragen om ge-plukt te mo-gen wor-den. En rij-pe per-zik-ken la-gen op groe-ne bla-de-ren op ta-fel en kast. Maar Ir-men-gaard mocht ner-gens aan-ke-men ; want het

was nog niet aan de beurt. „’t Zou je nu nog niet eens sma-ken,” zei Herfst „mijn vruch-ten zijn op ’t oo-gen-blik nog de lek-ker-ste. Je hebt hier nu een kijk-je mo-gen ne-men, dus kom maar weer mee.”

En weg gin-gen ze weer uit het zo-mer-pa-leis.

„Wat nu,” vroeg Irmengaard. „Moet ik bij u blij-ven ?”

„Dat wil-de je toch zoo graag, dat heb je gis-te-ren zelf te-gen den ka-bou-ter ge-zegd. Heb je er nu al ge-noeg van ?”

„Ei-gen-lijk wel, want ik mag hier hee-le-maal niet doen wat ik graag wil. Ik mag niet met de kind-jes van Win-ter en Zo-mer en Len-te spe-len. En niet van de vruch-ten e-ten, die ik graag heb-ben zou, en geen jur-ken aan doen zoo-als ik wil. Ik vind het hier n66ar en ver-ve-lend, als ik mijn zin niet krijg.”

„Dan ziet het er treu-rig met je uit, want je moet toch bij ons blij-ven. Dat heb je nu een-maal ge-wild en wie hier met zoo’n wensch bin-nen komt kan niet weg v66r al de jaar-ge-tij-den hun beurt ge-had heb-ben. Je moet dit jaar dus maar zoo goed mo-ge-lijk door zien te ko-men. Voor-loo-pig ben ik aan de beurt en ik be-loof je, dat ik je goed hel-pen zal.”

„Moet ik dan nu weer aan ’t werk ?”

„O-ver-dag wel. ’s-a-vonds mag je spe-len. Er is o-ver-dag ook z66-veel te doen, dat de tijd om-vliegt, dat zul je eens zien.”

„Wat mag ik dan nu gaan doen ?”

„O, kom maar mee, dan zal ik het je wel wij-zen. Kijk eens, zie je daar die ap-pel-boo-men, en die no-te-boo-men er naast? Nu, al de no-ten en ap-pe-len, die er af-ge-val-len zijn, moe-ten op-ge-raapt wor-den. Daar kun je vast eens mee be-gin-nen.

Ze moe-ten in zak-ken ge-daan wor-den en dan wor-den ze naar Span-je ge-zon-den, naar Sint Ni-co-laas. be-grijp je! Die brengt ze rond bij de ar-me kin-der-tjes, als hij zijn teest viert.”

SLOT VOLGT.

DE REIS IN HET GOUDEN KARRETJE

An-nie en Rie-tje speel-
den aan den wal.
Er la-gen veel ton-nen.

Daar lie-pen zij o-ver-heen. Soms tui-mel-
den zij er af. En dan vie-len ze bij-na in
het wa-ter. Dàt was een ge-vaar-lijk
spel-le-tje.

Een ou-de man kwam naar hen toe.
Hij stak zijn vin-ger op en waar-schuw-
de: „Kin-de-ren pas toch op! Waar-om
wilt ge nu juist vlak bij het wa-ter spe-
len?”

„Om-dat dàar de ton-nen lig-gen,”
zei An-nie. „Maar ik ge-loof toch wel,
dat het ge-vaar-lijk is. Rie, zul-len we
maar ver-der-op gaan?”

„Ja,” sprak Rie. Zij hol-de naar de
Sint Ag-nes-kerk. Daar was een klei-ne
trap. Ook wa-ren er acht ko-lom-men.
„Hier is 't nog fij-ner, An-nie, en niets
ge-vaar-lijk,” vond zij.

Nu wip-ten zij tel-kens de stoep op
en af. Ze draai-den rond om de glad-de
ko-lom-men. Maar na een half uur-tje
wa-ren ze dood-moe.

„Ik ga hier e-ven uit-rus-ten,” zei
An-nie. Zij zet-te zich neer op de la-ge
trap. Toen kwam Rie-tje naast haar
zit-ten.

De to-ren-klok sloeg drie uur.

„'t Is nog vroëg,” sprak An-nie. „We
kun-nen nog spe-len tot half vijf.”

GEBEDJE

Lief Je-su-ke, mijn vrind-je,
Maak mij een eer-lijk kind-je,
En doe mij U-be-min-nen,
Met heel mijn hart en zin-nen.
Leer mij voor U te strij-den,
Ook als het moet te lij-den,
Te lij-den zon-der kla-gen,
Aan U slechts troost te vra-gen.
En al mijn le-vens-da-gen
Aan U, God, op te dra-gen.

ANNA SUTORIUS

„En mor-gen weer,”
lach-te Rie-tje.
Mor-gen is het Zon-dag!”

An-nie rijm-de :

„Dan ko-men de hee-ren,

Met de mooi-e klee-ren....”

„O-ver vier we-ken is het va-can-tie,”
zei Rie weer. „Wat zul-len we dan heer-
lijk spe-len. An!”

Maar An-nie schud-de haar hoofd.
„Wel neen kind,” zei ze. „Ik ga met Pa en
Ma op reis. Heer-lijk hoor! Wij gaan naar
een hee-le-boel vreem-de lan-den. Dan
zul-len we veel mooi-e din-gen zien. En
lee-ren zal ik daar ook; mis-schien nog
meer dan in school....”

Rie-tje speel-de nog wat met haar
vrien-din-ne-tje. Maar ze dacht voort-du-
rend aan die mooi-e reis. Wat zou ze ook
gaar-ne eens mee wil-len gaan!

Thuis zei ze het te-gen Moe. Maar die
wist er ook geen raad voor. Want om
te kun-nen rei-zen moest men veel geld
heb-ben. En daar-van was er nooit veel
in huis.

't Werd va-can-tie. An-nie was met
Pa en Ma ver-trok-ken. Rie had ze weg
zien rij-den in een mooi-en au-to.

„We tref-fen mooi weer hè?” had
An-nie ge-zegd. „Dag Rie-tje, pret-ti-ge
va-can-tie, hoor!”

Toen was ze gauw naar huis gegaan.
Moe-der was aan 't werk.

„Wat ga je doen, lie-ve kind?” vroeg
Moe.

„Ik zal maar wat in het tuin-huis-je
gaan zit-ten,” zei Rie. „In spe-len heb ik
toch geen lust.”

„Ga je gang, kind,” sprak Moe goe-dig.

In het tuin-huis-je hui-de Rie een
poos-je. Waar-om? Wel, zij wil-de zoo
graag een reis-je ma-ken. An-nie deed
het ook. En 't was zoo pret-tig. Met een
au-to kwam je o-ver-al. In dor-pen en
ste-den. In bos-schen en langs de zee!”

„Ik moet nu maar stil-le-tjes thuis
blij-ven,” snik-te zij. „Och, had-den wij
toch ook maar geld!”

Maar ge-luk-kig kwam er in het tuin-huis-je een fee! Die nam Rie-tje bij de hand en til-de haar toen in 'n gou-den kar-re-tje.

„Wat gaan we doen?” vroeg de klei-ne meid.

„Wel, een reis-je ma-ken,” lach-te de fee.

Zij re-den door een groot bosch. De bla de-ren hin-gen vlak bo-ven hun hoofd. En de bosch-bes-sen ook.

„Pluk ze maar, hoor,” zei de fee. „Ze zijn goed rijp en niet ver-gif-tig!” Wat smul-de Rie-tje er-van!

„Nu ko-men we aan de zee,” ver-tel-de de fee. „Heb je die wel eens meer gezien?”

„Nee,” zei Rie. Zij zag op-eens 'n breed, brééd wa-ter.

„Daar kan ik niet o-ver-heen zien,” riep ze.

„Dat wil ik wel ge-loo-ven,” sprak de fee. „Maar kijk nu eens hoe mooi de zon bo-ven de gol-ven schit-tert!”

„Ja, ja,” juich-te Rie. „De zon schijnt van goud te we-zen. En de zee.... die lijkt spre-kend op schit-te-rend kris-tal!”

„Als 't u be-lieft, me-vrouw fee,” klonk het. En daar stond een dik-ke schol vlak vóór hen. Hij leun-de op zijn staart. Op zijn vin-nen droeg hij een schelp vol gar-na-len.

„Wel be-dankt mijn-heer Schöl,” sprak de fee. „Rie-tje, die gar-na-len zijn voor jou. Eet ze maar lek-ker op!”

Dat liet zij zich geen twee maal zeg-gen. Zij liet er geen en-ke-le o-ver! Nu re-den zij naar de kom van het dorp.

Daar zat een vrien-de-lijk vrouw-tje. Zij had een wit-te muts op. En naast haar stond een mand vol vis-schen. De fee kocht ze al-le-maal voor Rie.

„Heer-lijk!” juich-te zij. „Wij hou-den thuis al-le-maal zoo-veel van visch. Jam-mer, dat die al-tijd zoo duur is.”

Vlak bij het dorp was een stad. Daar re-den ze langs de win-kels. Toen werd het tijd om naar huis te-rug te gaan.

„Wat een fijn rit-je,” zei Rie. „Dank u wel lie-ve fee. Ik heb van-daag veel ge-zien!”

Op-eens was de fee ver-dwe-nen. Rie-

tje zat weer in hét tuin-huis-je. Moe bracht haar een glas li-mo-na-de met twee koek-jes!

„We e-ten van-daag visch,” zei Moe. „Ze is erg goed-koop en heer-lijk versch-er-bij.”

„Ja,” zei Rie-tje. „De fee heeft ze juist ge-kocht.”

„Zoo, zoo,” lach-te Moe. „Heeft een fee ze ge-kocht? Wat zul-len ze dan lek-ker sma-ken. Maar kind, ik heb je mooi-e pren-ten-boek mee-ge-bracht. Dan kun je wat plaat-jes be-kij-ken.”

Rie keek in het fraai-e boek: Hè, daar zag zij de fee en haar gou-den wa-gen-tje. De boo-men in het bosch. De wij-de zee, en de schol met haar schelp vol gar-na-len. Zelfs de visch-vrouw op de markt stond er in.

„Wat zijn dat prach-ti-ge pla-ten,” dacht Rie. „Daar heb ik nog nooit op ge-let!”

Wat ver-der-op zag ze het sui-ke-ren huis-je van de heks. Hans en Griet-je ston-den er van te snoe-pen. En mid-den in was een zee-boot ge-schil-derd. 't Was al-les zoo dui-de-lijk en mooi. Pre-cies of je 't we-zen-lijk zag!

Daar kwam Groot-va-der. Hij schonk haar een nieuw dik boek vol met pla-ten. „Hier, lie-ve kind,” zei hij. „Nu zal Rie zich in de va-can-tie niet ver-ve-len!”

Rie-tje was van dat oo-gen-blik af hee-le-maal niet meer ja-loersch op haar vrien-din-ne-tje. MARIA.

LEEST

DE VERJAARDAG VAN BLONDE GREET

Den 27sten Juni was blonde Greet jarig. Ze werd dan vijf jaar.

Nou, dat was eerst een feest. Al de kinderen uit de buurt mochten dan op visi-te komen. Bovendien mocht ieder kind nog twee vriendinnetjes uit haar klas vragen.

Illy vroeg meest-al Kit-ty Ros, dat was haar lief-ste vriendin, maar die was nu naar Amsterdam verhuisd. Daarom was voor dit jaar de keus gevallen op Paula Albers en Margriet Thole. Dan kwamen nog Bert-je Klaus en Annie Lucasen en Het-ty en Annie Kamp en de dames „Lucht-schip”. Eigenlijk heetten die anders, maar omdat ze altijd zulke groote hoesjes droegen en lange rokken en groote schoenen leek 't net of er een lucht-schip in den tuin daalde als ze er aankwamen. Daarom had de mama van blonde Greet haar dien bijnaam gegeven. 't Was helemaal niet om te plagen, want de dames „Lucht-schip” wisten heel goed, dat ze zoo heetten en vonden 't niets erg.

Als dan de kinder-visi-te binnen was begon de pret.

De kamer werd donker gemaakt, een scherm werd er neerge-laten en..... de papa van blonde Greet jul-lie weet wel, die-zelf-de, die zoo maar een wesp durft dood te maken, kwam dan zoo-waar met een bioscoop-toestel voor den dag.

O, de kinderen genoten er ieder jaar weer op-nieuw van.....

Daar had je bijvoorbeeld die film van de lucht-poli-tie, als alle dieven aan een langen haak naar boven gehaald werden in een zwevend lucht-schip. Je zag ze eerst stelen..... Dan later kwam heel langzaam en zóó, dat ze 't niet merkten, de haak.... o pats, daar zaten ze vast. Wat ze ook trokken, 't hielp niets er was geen ont-komen meer aan.

Dan later, als er wel tien dieven inzaten, kwamen ze te-recht bij een heel langen bree-den koker; die kwam weer in 't dak van de gevangenis uit, en één, twee, drie..... werden alle dieven er in gesmeten.

O, lekker, juist goed, meenden de kinderen.

Dan had je nog 'n leuke film van 'n

meis-je, dat met een paard-je, een echt le-vend paard-je uit rij-den was ge-weest.

Ze bracht haar paard-je naar den stal en ging nu al-leen met haar hond-je uit om poot-je te ba-den. Er stak een rots-blok bo-ven 't wa-ter uit. Daar ging 't meis-je op zit-ten. En ze ver-gat den tijd.... In-tus-schen was de vloed op-ge-ko-men en toen 't meis-je weer weg wil-de, zag ze zich zóó van al-le kan-ten door 't wa-ter om-ringd, dat ze niet meer weg kón. Toen, in haar angst, zei ze te-gen haar hond, dat die 't paard-je zou gaan ha-len....

En heusch, de hond ver-stond 't....

Hij liep snel op een draf-je naar den stal en haal-de 't paard-je.... O, hoe za-ten de kin-de-ren toen in angst. dat 't paard-je niet op tijd zou ko-men. Ze ver-ga-ten hee-le-maal. dat 't klei-ne meis-je een En-gel-be-waar-der had, die op be-vel van God voor 't kind-je moest zor-gen en nu ook maak-te, dat 't paard-je nog net op tijd kwam om 't meis-je te ver-lossen.

De en-gel liep er naast om te zor-gen, dat 't meis-je niet van 't paard-je af zou val-len, maar dat kon je op de film niet zien, dat ver-tel-de de ma-ma van blon-de Greet er bij.

Zoo, nu was er pauze in de film-voor-stel-ling en begon de pret in den tuin. Al-le kin-de-ren kre-gen van Greet-je's ma-ma een mooi ge-keur-de muts en een vlag-ge-tje. De trek-kar werd mooi ver-sierd met spar-re-groen ach-ter uit 't bosch-je en zoo werd blon-de Greet er in ge-tild en drie-maal rond den tuin ge-re-den, ter-wijl 't uit zóó-veel fris-sche kin-der-keel-tjes klonk :

Zingt, zingt, kom jon-gens zingt,
We ma-ken van-daag weer eens lol.

Wij, wij vie-ren nu feest

En ma-ken 't huis weer eens vol.

We mee-nen 't zoo goed, al klinkt 't wat valsch,

Daar luis-tert toch nie-mand hier naar.

We heb-ben zoo'n schik, we heb-ben zoo'n pret,

Ons Greet-je is ja-rig van-daag.

Pro-beer jul-lie ook eens of je dat niet zin-gen kunt ; dan moet een van jul-lie op

de pi-a-no spe-len van „Trink, trink, Brü-der-lein trink“. Dat kent een van jul-lie wel.

Als ze dan dor-stig wa-ren van 't zingen wer-den ze ont-haald op li-mo-na-de en koek-jes.

O, wat een heer-lij-ke ver-jaar-dag was dat....

Als de kin-de-ren dan o-ver-vol-daan naar huis toe gin-gen, werd er al-weer ge-fluis-terd, wan-neer er een vol-gen-de van 't club-je ja-rig zou zijn. Zoo was er zes maal in 't jaar groot feest.

En klei-ne blon-de Greet ging dien a-vond naar bed, o-ver-ge-luk-kig en rijk. Ze was nu im-mers vijf jaar en werd dus al groot....

Ik woon niet in Duitschland, maar in België en lig altijd midden in bed. Wie ben ik ?

- × × × × × × = een mooie stad in Gelderl
- × × × × × = een graansoort
- × × × × = een lichaamsdeel
- × × × = een kleine woning
- × × = een landbouwwerktuig
- × = een medeklinker.

De bovenste rij en de voorste rij vormen den-zelfden stadsnaam.

Ik ben een verscheurend dier. Neem mijn eerste letter weg en ik ben zeer oud.

Waarom springt een haan over een karre-spoor ?

- × × × × × × = een stad in N.-Holland
- × × × × × × = een stad in Gelderland
- × × × × × × = een heerlijke vrucht
- × × × × × × = een fiets
- × × × × × × = een ding met sporten
- × × × × × × = een schetterende vogel
- × × × × × × = iets wat we allemaal zijn.

De eerste letters, van boven naar beneden vormen een naam van een stad in Noord-Holland.

Welke kousen trekt men nooit aan ?

Wil-ly was een heel klein snoep-ster-tje. Zóó'n snoep-ster, dat ze niet wou gaan sla-pen voor-dat moe-der haar een of an-der lek-ker-tje ge-ge-ven had. Va-der was wel eens heel boos en zei: „Foei, snoep-sters wor-den nooit flin-ke men-schen.” Maar dan be-gon Wil-ly een deun-tje te hui-len, zóó lang en zóó hard, dat Moe-der er hoofd-pijn van kreeg. En dan gaf ze de stou-te Wil-ly toch maar een brok of een bal-le-tje. dan ging ze ten-min-ste sla-pen. Moe had er veel ver-driet van.

Zoo had Moe-der op ze-ke-ren dag de koek-jes-trom-mel op ta-fel la-ten staan. Er za-ten heer-lij-ke koek-jes in: van die fij-ne met cho-co-la-de er op. Wil-ly was thuis ge-ko-men uit school en toen ze d'r man-tel en hoed had af-ge-da-an, liep ze de ka-mer in om Moe-der goe-den dag te zeg-gen. Moe-der was ech-ter in de keu-ken aan 't e-ten ko-ken, zoo-dat Wil-ly heel al-leen in de ka-mer stond. Of ei-gen-lijk niet al-leen, want haar En-gel-be-waar-der was vlak bij d'r, maar daar wou Wil-ly lie-ver niet aan den-ken.

Ze had al di-rect de koek-jes-trom-mel op ta-fel zien staan en 't snoep-dui-vel-tje had gauw in haar oor ge-fluis-terd: „Toe, neem maar 'n koek-je weg, Moe-der is er toch niet, — ze zijn zoo lek-ker. — wat geeft nou één koek-je, — daar merkt Moe niks van.” En Wil-ly luis-ter-de maar al te goed naar 't lee-lij-ke snoep-dui-vel-tje.

Voor-zich-tig keek ze nog eens om naar de deur, liep toen gauw naar de ta-fel, deed de trom-mel o-pen en gap-te een koek-je weg: Hè, wat lek-ker wa-ren ze, zou ze nog één....?

„Ja, ja, doe 't maar,” fluis-ter-de 't snoep-dui-vel-tje weer. En nog-eens deed Wil-ly 't trom-mel-tje o-pen en nam een koek-je weg,.... en toen nóg-eens, en nóg-eens. Vier koek-jes ge-stó-len!

Wil-ly's en-gel-be-waar-der schrei-de van droef-heid, en vouw-de zijn sneeuw-wit-te vleu-gels toe om er zijn be-traand ge-zicht in te ver-ber-gen.

„Wil-ly! Wil-ly!” riep Moe-der in-eens, „waar zit je toch, kind, ik hoor-de je thuis-ko-men, maar nu zie ik je ner-gens.”

„Oh, hier ben ik Moe.” riep Wil-ly te-rug, ter-wijl ze een vuur-roo-de kleur kreeg.

„Waar was je?” vroeg Moe.

„In de ka-mer Moe, 'k moest e-ven m'n schort uit de kast ha-len.”

Wat jok-te die Wil-ly daar vree-se-lijk!

„En waar is dat schort nou?” zei Moe weer.

„Och, nou heb ik 't nog in de ka-mer la-ten lig-gen, 'k zal 't ha-len.” Wil-ly kreeg 'n kleur, toen ze dat zei en haar hart-je bons-de ver-schrik-ke-lijk.

Moe had wel ge-zien, dat Wil-ly iets ver-tel-de wat niet waar was, maar ze zei niets.

's-A-vonds ging Wil-ly heel stil naar bed. Iets lek-kers kreeg ze den laat-sten tijd niet meer mee. Moe-der be-greep wel, dat ze Wil-ly's snoep-lust niet er-ger moest ma-ken dan die al was. Een paar a-von-den had Wil-ly toen in bed hard lig-gen gil-len en hui-len, maar Moe-der had net ge-daan of ze niets hoor-de, en Wil-ly was toen maar zoo wijs om d'r mond te hou-den.

Moe stop-te Wil-ly lek-ker on-der de de-kens en zei toen: „Heeft Wil-ly niks aan Moe-der te ver-tel-len?”

Wil-ly schrok, dacht aan de ge-sto-len koek-jes maar ze zei: „nee Moe,” en draai-de toen gauw haar hoofd-je om, zoo-dat Moe-der niet kon zien wat 'n kleur ze kreeg.

Al een uur lag Wil-ly in bed, maar, ze kon niet sla-pen. 't Was net of de klok veel har-der tik-te dan an-ders en met ie-de-ren tik hoor-de ze: „dief-je, dief-je, dief-je...” Ein-de-lijk, ein-de-lijk, sliep ze in en ter-wijl ze zoo lag te sla-pen, stuur-de On-ze Lie-ve Heer haar een droom o-ver. Dien zal ik jul-lie den vol-gen-den keer eens ver-tel-len.

Wordt vervolgd.

CORRESPONDENTIE

Liesje Körner te....? O, ja zeker vond ik het tekeningetje mooi. Maar.... een flinke brief van Liesje is toch ook wel aardig, wanneer komt hij Waar woont ze? Daag. Tot later.

Antoon v. Genesen, te....? Portret was niet scherp. We zullen zien of 't afgedrukt kan worden. Ik vrees. Goed geschreven voor een Neef van pas 8 jaar. Daag. Tot later.

Jan Bartels, Arnhem. Welkom in onze club. Eerste briefje goed, maar klein. De groote komt later wel. Blickman is zoo kwaad niet. Hij heeft overal vrienden. Daag.

Paul v. d. Kleij, Kritzingerstr. 178, 's Gravenhage. Goed gedaan, beste Neef, dat je even kwam kennis maken. Welkom. Stellig heb je allang de beide vorige antwoorden gelezen. Zeker, het duurt lang, maar ieder moet toch zijn eerlijke beurt hebben. Anders krijgen we onaangenaamheden. In welk plaatsje van N. B. ben je geweest? Want ik kon met geen mogelijkheid den naam lezen. Daag. Hand en groet van Oom.

Annie Verheggen, te Buggenum. Begrijp ik het goed, dan schrijft Annie mede uit naam van alle kleuters. En nu vraagt ze waarom Corry van Pol nog geen antwoord heeft. Ieder zijn beurt. Geduld beste kind. Wees gerust, Oom vergeet niemand.

We zullen zien, of het gezonden portret kan worden afgedrukt. Dan vin je het wel eens. Jawel, de portretjes kunnen worden teruggestuurd, maar je weet wat ik altijd zeg, ik sta er niet voor in, dat ze ongeschonden zijn. Zoo licht worden ze gekreukt. Daag. Veel groeten en een hand van Oom.

Mia Bisschops, Heiveldstr. 5, Kaalheide. Wat weet mijn nieuwe Nichtje Mia aardig te vertellen! Die mag meer terug komen. Of ze nu ook een prijsje wint, vraagt ze. Ja, hoor eens, over de prijzen heb ik niets te zeggen. Blickman is de baas, en die vertelt nooit iets van zijn plannen. Portret komt wel eens, misschien wel voor dezen brief. Stevige hand en veel groeten.

Frans van de Poel, Nijmegen. Mijn Neefje Frans weet zeker wel, dat alleen de brieven worden beantwoord. Niet de gewone inzendingen. Vorige antwoord zeker al lang geleden? Bij zulke dingen moet je veel geduld hebben. Ja, vooral in den zomer is het heel mooi in Oisterwijk. Hei en dennen en vennen overal, en -- vergeet ook niet de zeer mooie kerk. Vin-je twee uur reizen zoo ver? Kloeken luiden is gevaarlijk voor kle te Neefjes. Waarom? Flinke brief voor een jongen van de 3e klas. Goed gedaan. Groeten ook aan Phily en een stevige hand van Oom. Tot later.

Annie Vossaart, 's Gravenhage. Zie je wel, dat mijn Blikkerd een goeie knul is. Overal brengt hij zijn goede gaven. Ja, duurt nog al wat, eer alles verzonden is. Nu heb je natuurlijk al lang de pop ontvangen. Zoo niet, schrijf dan maar even naar Haarlem. Maar 't zal wel in orde zijn. Proficiat. Daag. To later.

Zusje van Oorschot, Hemelrijken 85 B, Eindhoven. En wat aardig heeft Zus dit briefje geschreven! Een brief uit de Hemelrijken krijg ik niet alledag. Ja, daar zou ik ook willen wonen. Ik zie wel, dat het er goed is. Maar de kranten schrijven, dat het er gevaarlijk is op de wegen. Is dat zoo? Wanneer kom je nu eens met alle Nichtjes uit het Rijk der Hemelen samen op bezoek? Veel groeten vast van Oom.

Gerrit en Jo v. d. Weijden, Zuideinde, Nieuwkoop. Welkom met twee handen. Graag hoor ik, dat je allemaal het Kl. leest. Daar wordt het voor geschreven. Ja, ieder briefje wordt beantwoord, al duurt het lang. Goed briefje Gerrit. Komt Jo ook 's mee, met een eigen briefje? Ja? Hand en groet. Daag.

Afke en Johan Vogelzang, Tuindorp, Oostzaan, Amsterdam (Noord.). Groote Beerstraat 11. Of ze samen Nichtje en Neef van Oom mogen worden? Wel zeker mag dat, en graag ook. Welkom in de club. Goed briefje voor een Nichtje van pas 7 jaar. Dat zullen er met veel haar nadoen zoo. Maar kind, ik hoop, dat Vader al lang weer thuis is uit het ziekenhuis. Jullie hebt zeker wel goed gebeden, ik heb ook een klein beetje geholpen, graag hoor. Leeft de driewieler van Johan nog? Veel groeten aan Wim en Herman, en voor Marietje een tikje op de wang. Kan ze al loopen? Hartelijkste groeteu van Oom.

Wim en Thijs Pulladu, te Spanbroek. Of mijn Neefjes gauw antwoord mogen hebben op 't vorige briefje? Zie, bij zulke dingen moet je veel geduld hebben. Komt vanzelf, ieder zijn beurt. Blij, dat jullie nu weer zoowat hersteld zijt. Ziek zijn is toch maar vervelend. Een enkelen dag als je toe-vallig op school de les niet kent, dat kan nog,

De drie broertjes Aerts uit Eindhoven.

Maar lang — nee hoor — liever niet. En als je nu samen met het altaartje speelt, wie mag dan preeken, en wie is dan koster, en wie zijn de beminde geloovigen? Goed, portret komt wel 's, en de brief van 8 kantjes ook. Denk er aan: beloofd is beloofd. Daag.

Bepie Schurder, Amersfoort. De vinger is zeker nu al lang weer beter. Dan komt wel gauw de groote brief, elken dag, zoo tusschen twee druktes in, een stukje. Portret komt wel. Antwoord is er Daag. Veel groeten.

Paula Melchers, Oude Delft, Delft. Het vorige antwoord heb je wel gelezen, zeker. Portret vin-je wel eens, misschien nog voor deze brief gedrukt wordt. Daag. Groet ook Bepie.

Elia Rietmeijer, Voorstr. 159, Noordwijk-binnen. Weet niet zeker, of het portret kan worden afgedrukt. Als het geschikt is, vin-je 't wel. Misschien lang vóór deze brief komt. Zeker werd ook de oplossing ontvangen, maar je weet, alleen de brieven worden beantwoord. Goed geschreven al voor een kind uit de 2e klas. Daag. Tot later.

Tecla Spoelstra, Anjelierstr. 12, Leeuwarden. Graag, dat je even kwam kennis maken. Schrijven gaat nog al, kan best. Maar langzaam altijd, dan wordt het van zelf mooi. Veel hartelijke groeten aan Elisabeth, aan *de tweeling*, en allemaal; vooral aan kleine zus een handje. Daag. Stevige hand van Tecla.

Johan Janssen, Strijpschestr. 45, Eindhoven. Welkom in de club. Dikwijls getracht om mee te doen, zegt Johan. Enfin, nu je dan door alle moeilijkheden heen bent, komt 't wel in orde. Daag. Tot later. Veel groeten.

Sientje Fabels, Hengelo (O.) Graag, dat mijn Nichtje komt kennis maken. Welkom in de rij. Als ik het goed begrijp, zijn de Nichtjes in Hengelo

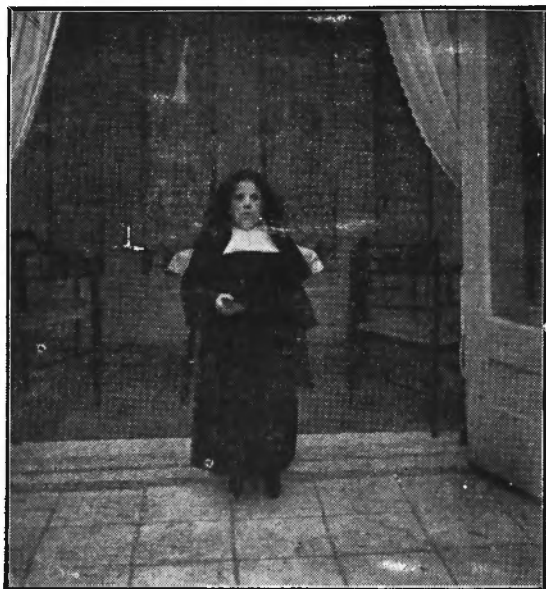
blij met kruisjes. Veel menschen houden er anders niet van. Wanneer komen nu al die lieve Nichtjes samen eens op bezoek? Daag. Voor ieder een stevige hand.

Albert Lycklama, Stationsweg 94, Hillegom. Veel kinderen meenen, dat ze het Kl. niet meer mogen lezen, en ook niet meer met de wedstrijden mogen meedoen, als ze 10 jaar zijn. Hoe komen ze daaraan? Je mag het wel lezen al ben je 50 jaar en meedoen ook. Dat staat er maar op, om te doen zien, voor wie het vooral geschreven wordt. Veel hartelijke groeten, beste Neeffe, aan allen en afzonderlijk een hand voor Jan.

Toos van Roozendaal, Wikerstraatweg 66, Velsen Noord. Hartelijk welkom in onze familie. Wat een aardig briefje heeft Toos geschreven voor een Nichtje uit de 3e klas. Goed gedaan. Blij, dat Moeder nu weer hersteld is. Want: Moeder ziek — het heele huishouden stil. Veel hartelijke groeten aan het heele stelletje. Wil je Tini even — heel zachtjes hoor — voor mij in de wang knijpen. Maar zachtjes hoor. Daag.

Nelly Bernards, Delftschestr. 62a, Rotterdam. Nee maar, nu moet je hooren: dit goede Nichtje, heeft nog nooit met de wedstrijden durven meedoen, omdat... ze nog geen briefje had geschreven. Maar — wie heeft nu zooiets ooit op de viool hooren spelen, zei vroeger een oude Tante van mij. Kind, ieder mag meedoen, altijd, met of zonder briefje. De wedstrijd heeft niets te maken met de briefjes, en de briefjes hebben niets te maken met den wedstrijd. Wees gerust, ieder heeft zijn eerlijke kans op de prijzen, met of zonder briefje er bij. Daag. Hand en groet van Oom.

Jeanne Cleophas, Boulevard 176, Roosendaal. Proficiat, met de goede gunst van Blikman. Prijs nu wel ontvangen. Luurt enkele weken, eer alles verzonden is. Antwoord op een vorigen brief nu ook wel gelezen. Ja, duurt lang, eer ieder zijn beurt heeft gehad. Portret komt wel, misschien lang vóór dezen brief. Bij zulke dingen moet je altijd geduld hebben. Daag. Veel hartelijke groeten ook aan Louis, Liesje en Ria. Tot later alweer. Daag.

De drie broertjes Aerts uit Eindhoven.

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT; EERW. BROEDER
MARTINUS, HELMOND; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3/4 CENT PER WEEK OF F 1.22 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING No. 5870
UITGAVE: NAAML. VENN. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN, HAARLEM

DE WAFEL

An-ne-ke is ja-rig.

O, wat is zij in haar schik!
Moe gaf haar een wa-fel
Wel drie vin-gers dik!

Moe zegt: „eet maar smaak'-lijk,
Doe het gansch op je ge-mak!”
En nu smult ons meis-ke
Van het fijn ge-bak!

Kijk, heur leu-ke toet-je
Zit vol room en wa-fel-kruim;
En op 't roo-de neus-je
Staat een sui-ker-pluim!

An-ne-ke. zegt: „och Moe-der,
'k Kan mijn wa-fel heusch niet op,
'k Zal een stuk be-wa-ren
Voor mijn lie-ve pop!”

MARIA

Moet ik al-les al-leen doen, is er niemand, die mij helpt?" vroeg Ir-men-gaard.

„Ze-ker wel,” zei Herfst, „mijn jongens zijn vlug en vroom, ik zal ze e-ven roe-pen. Wacht, daar ko-men ze al aan.”

En toen zag prin-ses-je, dat de jongens van Herfst de-zelf-de ko-bol-den wa-ren die haar den eer-sten a-vond zoo ge-plaagd had-den.

Dat vond ze vrée-se-lijk! Moest ze daar mee wer-ken? En dan nog wel zoo lang! Want herfst was pas be-gon-nen, dat wist ze! Maar aan te-ge-n-srib-be-len viel niet te den-ken. Zoo-veel had ze al wel ge-leerd, dat er met Herfst niets te be-gin-nen was. Voor-uit dus maar; mis-schien vie-len de ko-bol-den nog wel mee.

En ja, toen die rak-kers za-gen, dat 't prin-ses-je wel wer-ken wil-de, kwa-men ze haar vrien-de-lijk te-ge-moet.

„Raap maar op,” zeiden zij, „dan zul-len wij wel met de zak-ken ach-ter je aan loo-pen en het vracht-je voor je dra-gen. Want dat wordt zwaar, en dan is het geen meis-jes-werk meer.”

„Voor-al niet voor een prin-ses-je,” zei het klei-ne ding, maar van dien bluf wil-den de ko-bol-den niet hoo-ren.

„Prin-ses of geen prin-ses, daar vra-gen wij hier niet naar. Wij hel-pen al-le klei-ne meis-jes, die wer-ken wil-len. En daar-mee uit!”

Een tijd-lang werd er be-slist ij-ve-rig ge-werkt. Maar de ko-bol-den hiel-den ook erg veel van grap-jes en von-den, dat er e-ven iets an-ders ge-da-an moest wor-den.

„Kun je zak loo-pen?” vroe-gen ze daar-om aan Ir-men-gaard.

„Nee, nooit van ge-hoord, hoor!”

„Dan zul-len wij het je lee-ren, kijk.”

En met-een stap-te een ko-bold met bei zijn voe-ten in een lee-gen zak. Toen pro-beer-de hij te loo-pen en viel al heel gauw om. 't Was zoo'n grap-pig ge-zicht, dat prin-ses-je stond te proes-ten van 't la-chen.

Na-tuur-lijk moest zij het ook pro-bee-ren, en de an-de-ren de-den da-de-lijk mee. Toen Herfst een uur-tje la-ter eens kwam kij-ken, la-gen ze al-le-maal krom van 't la-chen op den grond.

„Foei, brom-de Herfst, kun-nen jul-lie nog niet een paar uur rus-tig door-wer-ken, dat is toch wel erg. Al-tijd moe-ten er grap-pen tus-schen-door ko-men. Da-de-lijk weer ern-stig aan den gang, hoor. Je weet, dat die zak-ken nog een groo-te reis moe-ten ma-ken. Als jul-lie ze niet vlug vul-len, kan de Sint ze niet eens op tijd krij-gen. Pas dus goed op, want ik moet storm op-zoe-ken.”

„O, nu storm, mor-gen zoekt ze de zon weer op. Zoo gaat het al-tijd met Herfst, die zet ze al-le-maal door el-kaar aan 't werk. De menschen we-ten dan dik-wijls niet eens, wat ze te wach-ten heb-ben, win-ter of zo-mer. Want den éé-nen dag laat ze de zon gloei-end schij-nen, den vol-gen-den dag is het in-eens fel koud. Maar wind heeft het ge-woon-lijk 't druk-ste. Je snapt; eer al de bla-de-ren van de boo-men zijn, hè!”

„En al die vruch-ten op-ge-raapt,” zei prin-ses-je met een zucht.

„We vin-den je erg flink, dat je zoo dap-per mee-werkt, en daar-om zul-len wij jou een ge-heim-pje ver-tel-len. Wij gaan 's nachts wel eens stie-kum er op uit. Met de sneeuw-man-ne-tjes. Dan gaan we sneeuw op aar-de la-ten val-len.

En als we nu weer gaan, dan mag jij eens mee. Wil je wel!”

„Nou, dol graag! Mee met die leu-ke kin-der-tjes van ko-ning Win-ter! O! Dat zal éé-nig zijn! Wan-neer zul-len we gaan?”

„E-ven af-wach-ten. Van-nacht zal het niet gaan, want als Herfst storm op-zoekt, moet die van-nacht er stel-lig op uit. Dat is ge-woon-lijk zoo. En dan kun-nen wij niet, want dan blaast ie met-een al-les weer te-rug. Mor-gen-nacht mis-schien. We ko-men je ha-len. Wees ge-rust.”

Toen werk-ten al-len weer door, en na een paar uur ston-den er vijf groo-te zak-ken op een rij naast el-kan-der. Herfst was te-vre-den.

Aan het uit-stap-je met de sneeuw-man-ne-tjes kon ech-ter nog niet ge-dacht wor-den. El-ken a-vond ging één van de ko-bol-den glu-ren in de ka-mer van den Wind. of zijn Zuid-Wes-ter er ook hing, maar hij scheen maar steeds door Herfst er uit-ge-stuurd te wor-den.

„Wat zal de mar-kie-zin ker-men,” zei Ir-men-gaard. „Zij is mijn oud-tan-te en woont op Va-ders kas-teel. Ze is zoo oud, dat ze bij-na niet meer uit kan en bij el-ken storm klaagt ze: „O, die wind! Mijn ru-ma-tiek, mijn ru-ma-tiek!”

„Ar-me mar-kie-zin!”

„Kon-den wij den Wind maar eens te-gen-hou-den!”

„Kun je den-ken, hij blaast o-ver-al door-heen en al-les om-ver.”

„Maar eens zal hij wel moe wor-den, ge-duld maar!” En zoo was het ook; na vier da-gen scheen hij zoo óp te zijn van zijn zwa-re werk, dat hij thuis bleef. Herfst moest nu maar weer eens een an-der aan 't werk zet-ten.

„Maar wie?” peins-de hij. Voor zo-mer-zon was het te laat, voor Win-ter te vroeg. 't Was moei-lijk!

Maar 't is hee-le-maal niet moei-lijk, dach-ten de ko-bol-den, laat ons maar eens be-gaan. Doch zij zei-den niets.

Ik zal de men-schen nu een beet-je mot-re-gen ge-ven, dacht Herfst in-tus-schen, en ging dien op-zoe-ken. En toen die goed en wel aan den gang was, werd het nacht. Toen kwa-men de ko-bol-den naar Ir-men-gaard en vroe-gen haar, nu maar gauw mee te gaan. Mot-re-gen kon-den zij mak-ke-lijk naar huis stu-ren. Die was zoo suf en zoo lui, dat ze toch niets lie-ver deed dan sla-pen. De ko-bol-den trok-ken Ir-men-gaard een her-me-lij-nen jas-jé aan van de sneeuw-man-ne-tjes; ze zag er keu-rig in uit. De sneeuw-man-ne-tjes reis-den in een slee-tje, dat door hert-jes ge-trok-ken werd. Ze wa-ren veel te gauw be-ne-den, vond Ir-men-gaard. Toen de hui-zen in 't zicht kwa-men, kre-gen Ir-men-gaard en de ko-bol-den een zak vol sneeuw en moch-ten ze op de beurt han-den vol naar be-ne-den gooi-en.

't Was nog geen mid-der-nacht en er lie-pen nog en-ke-le men-schen op straat. Die ke-ken om-hoog en brom-den:

„Wat, nu al sneeuw, 't is wa-rem-pel nog geen No-ven-ber. 't Weer lijkt wel gek, wat zal dat de-zen win-ter ge-ven!”

Ir-men-gaard en de stou-te ko-bol-den lach-ten in hun vuist-je.

„Laat ons eens een kijk-je bo-ven Va-

ders pa-leis ne-men," zei 't prin-ses-je. En zoo de den ze. Daar zag ze haar Va-der als al-tijd ge-bo-gen o-ver groo-te dik-ke boe-ken en de hof-da-mes, ook als al-tijd bij el-kan-der, le-zend brei-en dot ha-kend.

En mid-den tus schen hen in zat de ou-de mar-kie-zin en die wreef. ook als al-tijd, o-ver haar bee-nen en zucht-te:

„Wat er ko-mien moet, weet ik niet, maar veel goeds zal het niet zijn. Mijn bee-nen doen zoo'n ge-wel-dige pijn!"

„Wat is het hier toch rus-tig, sinds we die klei-ne wis-pel-tu-ri-ge Ir-men-gaard kwijt zijn," zei een der hof-da-mes toen.

„Zeg dat wel," zei-den de an-de-ren, „on-ze rust is niet meer te her-ken-nen."

„Maar wààr dat kind toch ge-ble-ven mag zijn?"

„Och, ze zal ze-ker wel er-gens zit-ten, waar ze het goed heeft, an-ders was ze van-zelf wel te-rug ge-ko-men," zei de ou-de mar-kie-zin, die weer eens o-ver haar pijn-lij-ke bee-nen streek.

„Ik zou toch wel erg graag wil-len, dat ze er weer was," hoor-de Ir-men-gaard de jong-ste hof-da-me-tjes zeg-gen, „'t is hier zoo saai en stil, nu ze weg is."

„Ja, ze kon wel eens erg las-tig zijn, om-dat ze zoo wis-pel-tu-rig is, doch ver-der was ze toch erg lief en voo-lijk."

Toen kwam de ko-ning bin-nen. Nu 't prin-ses-je hem eens goed aan-keek, viel 't haar op, hoe ver-drie-tig hij er uit zag.

„Spre-ken jul-lie o-ver mijn Ir-men-gaard, mijn lief klein doch-ter-tje: heeft ie-mand mis-schien al iets ge-hoord? Is er tij-ding van haar ge-ko-men?"

„He-laas, nee, we zul-len mor-gen weer nieu-we bo-den uit-zen-den."

„Ik heb het al ge-daàn, juist heb ik mijn be-ve-len ge-ge-ven. Want ook in den nacht moet er naar haar ge-zocht wor-den."

Toen 't prin-ses-je dat hoor-de, werd zij stil en be-droefd. En de ko-bol-den pro-beer-den te-ver-geets haar te la-ten la-chen. Ze wil-de geen sneeuw bal-len meer gooi-en, ze let-te, nee-gens meer op. Ze tuur-de al-leen maar naar haar Va-der en had oo-ren, noch oog-en, voor iets of ie-mand an-ders.

„Dat ik daar ook niet aan ge-dacht

heb," peins-de ze hard-op, „hoe kon ik zoo on-aar-dig, zoo lief de-loos zijn. Maar ar-me Va-der, die Moe-der ook al heeft moe-ten missen. Maar het zal an-ders wor-den; wacht maar Va-der-tje, nog e-ven ge-duld en dan hoop ik weer bij u te mo-gen ko-men en dan zult u eens zien. Dan legt u die groo-te, na-re boe-ken op zij en dan gaat u met uw doch-ter-tje pret-ti-ge wan-de-ling-en ma-ken door het park en we zul-len sa-men naar het ou-de vrouw-tje gaan met het geit-je en....."

'n Paar uur la-ter stond prin-ses-je weer bij Herist en ver-tel-de haar al-les wat er ge-beurd was en wat zij ge-hoord en ge-zien had.

„En wou je nu weg? Wil je niet wacht-ten tot je met de kin-der-tjes van Len-te en zo-mer ge-speeld hebt. Ei-gen-lijk was het be-ter, dat je nog hier bleef om de pret-jes en het werk van ie-der jaar-ge-tij-de mee te ma-ken. Om te zien en te lee-ren hoe al-les op zijn tijd komt en ge-daàn moet wor-den. Doch 't is nu wel ge-noeg. Ik ben er van o-ver-tuigd, dat je voor goed ge-leerd hebt om ge-duld te hebben en te ont-hou-den dat al-les op zijn tijd moet ge-beu-ren.

Op-eens stond het prin-ses-je weer thuis in haar ei-gen ka-mer-tje. En nie-mand sprak er van, dat zij weg ge-weest was. Maar wel merk-te ie-der-een op, dat zij veel lie-ver was dan ooit, zóó lief, dat haar va-der zijn groo-te, ge-wich-ti-ge boe-ken ver-gat en de re-gee-ring aan zijn mi-nis-ters o-ver-liet, al-leen om heer-lijk met haar te wan-de-len. En dan gin-gen ze al-tijd e-ven naar het ou-de vrouw-tje en het geit-je kij-ken. Dus daar was het prin-ses-je dan toch wer-ke-lijk ge-weest. Aan het kas-teel van de jaar-ge-tij-den twij-fel-de zij wel eens. Maar als het in den zo-mer soms te koud en in den win-ter wel eens te warm was, dan zei het prin-ses-je maar niets, doch bij zich zelf maak-te zij dan de op-mer-king, dat de ko-bol-den of de win-ter-man-ne-tjes weer aan den gang wa-ren. En dat den-ken jul-lie nu voort-aan ze-ker ook?

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Zijn jul-lie in de-ze twee we-ken al eens bij den Ko-ning ge-weest in Zijn ge-van-ge-nis? Al dik-wijs? Nou, daar zal Hij blij om zijn. Want ge-luk-kig is on-ze ge-van-gen Ko-ning niet arm. Hij is zóó rijk, dat Hij al de men-schen op de we-reld — en dat zijn er veel — zoo-veel ge-ven kan als zij wil-len heb-ben. Ja maar, waar-om zijn er dan zoo-veel ar-me men-schen? Luis-ter eens.

Heel ver hier van-daan woon-den een rij-ke ko-ning en ko-nin-gin. Ze had-den een prach-tig pa-leis. Iets mooi-ers kon je je niet in-den-ken. Als je door de za-len of gan-gen liep, had je geen oo-gen ge-noeg om te kij-ken naar al 't moois. Die ko-ning en ko-nin-gin had-den ook één kind-je, een schat-tig prins-je. Ha-rold heet-te 't blon-de vent-je. Heel den dag hoor-de je zijn zil-ve-ren lach-ge-luid-jes pa-re-len te-gen de mar-me-ren wan-den in 't pa-leis. Maar 't liefst speel-

de klei-ne Ha-rold in 't park van 't pa-leis. Hij was een ge-zon-de, ne-gen-ja-ri-ge jon-gen en daar-om vond hij niets heer-lij-ker dan te hol-len door de lan-ge la-nen of met zijn groo-ten hond Hec-tor te rol-len door 't flu-wee-li-ge gras. Soms liet hij zich klets-nat spui-ten door de fij-ne straal-tjes ro-zen-wa-ter uit de fon-tein en dan lach-te hij scha-te-rend. Ook 'n echt, klein paard-je had hij. 'n Zwart, vu-rig beest-je. Daar kon hij zoo heer-lijk mee dra-ven o-ver de zan-di-ge we-gen langs 't park en dan riep hij maar: „Hal-lo! hal-lo!” en steeds vlug-ger ren-de zijn paard-je. Ha-rold was dus een echt ge-luk-kig ke-rel-tje tot nu toe. Maar eens, toen hij lui op z'n rug te soe-zen lag ach-ter 'n paar geu-ri-ge kam-per-foe-lie-strui-ken, hoor-de hij twee tuin-knech-ten met el-kaar pra-ten.

„On-ze ko-ning is rijk,” zei de een.

„Ja, hij moet 't rijk-ste zijn-uit heel de om-ge-ving,” fluis-ter-de de an-der.

„Men zegt, dat de schat-ka-mers on-der 't pa-leis, tot de pla-fonds toe ge-vuld zijn met goud-stuk-ken. Al-wig, de schat-be-waar-der, heeft eens ver-teld, dat er nog on-der-aard-sche kel-ders zijn vol goud, waar-van nie-mand af-weet dan de ko-ning en hij.”

Toen lie-pen de man-nen ver-der. Een tijd lang bleef de klei-ne prins zit-ten den-ken; toen stond hij op en wan-del-de naar 't pa-leis. Hij wil-de da-de-lijk zijn va-der spre-ken. Een la-kei — zoo'n def-ti-ge knecht in een pak met zil-ve-ren knoo-pen — bracht den prins naar de zaal, waar de ko-ning was. De ko-ning lach-te toen hij z'n klei-nen jon-gen zag en streel-de hem o-ver de krul-len-de ha-ren.

„Va-der,” vroeg Ha-rold di-rect, „ik wou graag een kist-je vol met goud-geld heb-ben!” De ko-ning keek eerst ver-won-derd; toen lach-te hij en zei:

„Wat zou mijn klei-ne jon-gen daar-mee doen?”

„O, van al-les,” zei par-man-tig de klei-ne baas.

„Wel-nee man-ne-ke,” zei de ko-ning. „Als jij graag een nieuw paard-je hebt of 'n mooi kar-re-tje, mag je mij dit ge-rust

vra-gen. Maar om een eigen kist-je met goud-geld te heb-ben, daar-voor is mijn Ha-rolld nog te klein. Je zou 't voor ver-keer-de din-gen kun-nen ge-brui-ken!"

Nog een tijd-je bleef de klei-ne jon-gen vra-gen en zeu-ren, maar de ko-ning gaf niet toe. Toen liep de prins kwaad weg en in 'n hoek-je van z'n groo-te speel-ka-mer ging hij zit-ten mok-ken.

„Waar-om gaf va-der hem niets. Hee-le ka-mers en kel-ders had hij vol goud en niet één kist-je kreeg hij er van!" Nu was 't uit met 't ge-luk van prins Ha-rolld. 'n On-te-vre-den, zuur-kij-kend jon-ge-tje werd hij. Hij gaf niets meer om z'n paard-je en om Hec-tor en speel-de niet meer in den tuin. De dom-me jon-gen be-greep niet, dat hij niets kon doen met dat goud, dat hij er zelfs ver-keer-de din-gen mee kon doen.

„On-dank-baar was dat!" hoor ik al een van mijn klei-ne le-zer-tjes zeg-gen.

Maar jul-lie al-le-maal zijn ook prins-jes en prin-ses-jes van een groo-ten en rij-ken Ko-ning. Of wis-ten jul-lie nog niet, dat je in 't Doop-sel kin-der-tjes bent ge-wor-den van O. L. Heer en-die is im-mers de rijk-ste Ko-ning! Kijk eens om je heen, wat Hij je ver-went. 'n Lie-ve va-der en moe-der, mis-schien ook wel broer-tjes en zus-jes heb je; ie-de-ren dag zoo-veel te e-ten als je wilt; net-te klee-r-tjes aan; een goe-de school, waar je veel leert en heel veel da-gen mooi weer, zoo-dat je bui-ten kunt spe-len naar har-te-lust. En nog zijn som-mi-ge prins-jes en prin-ses-jes niet te-vre-den! Die wil-len nog meer! Die wil-len soms din-gen, die hee-le-maal niet goed voor hen zijn, waar-door ze mis-schien on-ge-luk-kig zou-den wor-den of la-ter niet in den He-mel zou den ko-

men! Als je graag iets hebt van O.L. Heer, vraag 't Hem dan maar ge-rust. Maar als je 't niet krijgt of 'n beet-je min-der dan 'n an-der kind-je, dan niet on-te-vre-den wor-den, hoor! Niet op-hou-den met vra-gen zelfs. Maar toch ge-duidig wach-ten. Of zou klei-ne Lu-cie graag een nieuw broer-tje heb-ben? Vraag 't maar hoor! Toch niet boos zijn als 't niet komt; mis-schien was 't wel een stout broer-tje. En Klaas-je zou graag wat be-ter kun-nen lee-ren? Vraag 't maar hoor! Hij kan al-les ge-ven. En als Hij 't niet geeft, niet on-ge-dul-dig wor-den. Mis-schien is je ziel-tje zoo-veel te mooi-er, nu je niet zoo goed kunt lee-ren.

Zul-len wij nu eens af-spre-ken mijn klei-ne ko-nings-kin-de-ren, om de-ze veer-tien da-gen héél te-vre-den te zijn met al-les? Dag prins-jes en prin-ses-jes!

A. POSTEL

II. WAT SNOEPSTERTJE DROOMDE.

We-ten jul-lie nog van Wil-ly, 't klei-ne snoep-ster-tje? Hoe ze vier koek-jes weg-nam uit moe-der's koek-trom-mel?

Toen ze 's-a-vonds in bed lag, kon ze haast niet sla-pen. Heel, heel laat sliep ze pas, weet je nog?

De nacht was nu don-ker; 't was vree-se-lijk stil in huis. Op-eens schrok Wil-ly half wak-ker; hoor-de ze daar iets?..... een heel zacht ge-ruisch, net of er een vo-gel door de ka-mer vloog. En wat werd 't licht! Heel licht, zóó licht als wan-neer de zon schijnt! O, o, wat zag ze daar nu? Een mooi-e wit-te en-gel stond vlak voor haar bed-je. Zijn prach-ti-ge vleu-gels wa-ren dicht te-gen el-kaar aan-ge-vou-wen, en met zijn groo-te blau-we oo-gen keek hij Wil-ly ern-stig aan. Wil-ly durf-de van angst en schrik niets te zeg-gen te te vra-gen.

Een poos-je al had de en-gel ern-stig naar haar staan kij-ken, toen wenk-te hij met zijn hand, dat ze van bed moest op-staan en met hem mee-gaan.

Wil-ly greep naar haar kous-jes; ze wou zich eerst aan-klee-den, ze kon toch zóó de straat niet op, in haar nacht-pon-ne-tje!

Maar de en-gel nam haar stil bij de hand en trok haar zacht-jes met zich mee.

De deu-ren gin-gen al-le-maal van-zelf o-pen, je hoor-de er niets van. Vóór ze

't ei-gen-lijk goed wist, ston-den ze bui-ten in de don-ke-re straat. Al-leen waar de en-gel liep, daar was een groo-te kring van licht. Wat was 't stil bui-ten, ang-stig stil. Maar toch was ze nu niet bang meer.

Waar zou ze heen-gaan? De en-gel had nog hee-le-maal niets ge-zegd.

Wat gek! De straat-stee-nen de-den heel geen pijn aan haar bloo-te voet-jes, en ze had 't ook niet koud in d'r en-ke-le nacht-pon. Een poos-je had-den ze al ge-loo-pen: langs don-ke-re mu-ren van hoo-ge hui-zen; geen en-kel licht-je zag je er bran-den. Op-eens ston-den ze voor een erg groot huis, met een hee-l bree-den muur en in dien muur wa-ren wel hon-derd ra-men. Van die ra-re vreem-de ra-men, met al-le-maal ij-ze-ren tra-lies er-voor. En ach-ter één van die ra-men brand-de een klein licht-je.

De en-gel bleef hier stil-staan en met 'n zach-te stem zei hij te-gen Wil-ly: „kijk eens naar bin-nen.” Wil-ly deed 't, en toen zag ze in 't schijn-sel van 't licht-je een man zit-ten. Op een lee-lij-ke ru-we hou-ten bank zat ie, met z'n hoofd in z'n han-den, héél diep voor-o-ver. Hij schrei-de, dat kon je zien, want door z'n han-den heen drup-pel-den de tra-nen op den grond.

„Wat is dat eng” fluis-ter-de Wil-ly, „waar-om moet die man daar in zoo'n a-ke-lig hok zit-ten?”

Toen zei de en-gel: „Dit is de ge-van-

ge-nis. Wil-ly ; de-ze man heeft een hee-le-boel geld ge-sto-len, nu zit hij hier voor straf.”

„Ge-sto-len !” Wil-ly schrok toen ze dat woord hoor-de ; ze kreeg een vree-se-lij-ke kleur. Maar de en-gel deed net of hij niets zag en ging ver-der. : „Ja, als klei-ne jongen nam hij bij z'n moe-der thuis al snoep-goed weg uit de kast ; hij stal van de sui-ker en de koek-jes. Toen ie groo-ter werd, nam ie wcl eens 'n paar cen-ten weg, en-kel om maar „snoep” te kun-nen koo-pen. Lang-zaam-aan werd hij een man en al-tijd nog wou hij maar snoe-pen, en heel lek-ker e-ten. Maar daar had hij na-tuur-lijk niet al-tijd geld voor. Toen heeft ie 't ge-sto-len, stie-kum 's nachts toen 't heel don-ker was. Maar de po-li-tie had 't toch ge-zien en die heeft 'm toen ge-pakt en hier naar toe ge-bracht. Klei-ne snoe-pers wor-den dik-wijls groo-te die-ven.”

Ter-wijl de en-gel dit al-le-maal ver-tel-de, stond Wil-ly met ge-bo-gen hoofd te luis-te-ren. O, ze durf-de niet op te kij-ken, want dan moest de en-gel aan haar oo-gen wel zien, dat zij óók een snoep-ster was, en een dief-je..... koek-jes had ze ge-sto-len, en ook wel eens sui-ker, en een poos ge-le-den nog wel tien van die flik-jes weg-ge-gapt en op-ge-snoept,..... o, o!! Maar de en-gel nam haar al-weer bij d'r hand en ze moest ver-der loo-pen.

Een heel eind lie-pen ze, tot aan 'n straat met la-ge, klei-ne huis-jes ; een heel vie-ze ar-moe-di-ge straat. „Zou-den we daar in moe-ten,” dacht Wil-ly. En ja 't was zoo ; de en-gel trok haar mee, 't vie-ze straat-je in. Bij één van die klei-ne lee-lij-ke huis-jes stond de deur o-pen. Daar gin-gen ze bin-nen.

Wat een ge-schreeuw hoor-den ze nu ! Wel drie, vier klei-ne kin-de-ren lie-pen er rond, met vui-le, be-huil-de ge-zich-ten. „We heb-ben zoo'n hon-ger, we heb-ben zoo'n hon-ger ! Moe-der geef nou wat e-ten !” Zoo huil-den die ar-me klei-nen maar al-door.

Wil-ly kreeg er de tra-nen van in d'r oo-gen. Zóó'n me-de-lij-den had ze met die hon-ge-ri-ge kin-der-tjes.

„Och,” zei ze te-ge-n den en-gel : „wat 'n ar-me kin-der-tjes toch, heeft hun

moe-der dan hee-le-maal geen geld om e-ten te koo-pen ?”

„O ja,” zei de en-gel be-droefd ; „ze heeft wel geld, maar die slech-te vrouw ver-snoept al-les, en ze laat de kin-de-ren haast zon-der klee-ren en e-ten rond-loopen. En ze kàn 't snoe-pen haast niet la-ten : ie-de-ren cent, dien ze vroe-ger van d'r va-der of moe-der kreeg, ver-snoep-te ze maar en toen ze groo-ter werd ook, al-tijd en al-tijd maar snoe-pen.” Treu-rig zweeg de en-gel. Nog één keer keek hij met groot me-de-lij-den naar de ar-me hui-len-de kin-der-tjes, dan nam ie Wil-ly weer bij de hand mee.

Bij de deur wil-de Wil-ly 't stoep-je af-stap-pen ; maar in-eens gleed ze uit en met 'n har-den bons viel ze neer en..... kijk..... daar zat ze in haar ei-gen bed-je, thuis, heel ge-woon zoo-als al-tijd. Hè, ze wreef haar oog-jes eens uit.

Waar was de en-gel nu, en dat klei-ne huis-je met die ar-me kin-de-ren,..... o, en de ge-van-ge-nis met dien dief er-in ? Al-les weer weg !

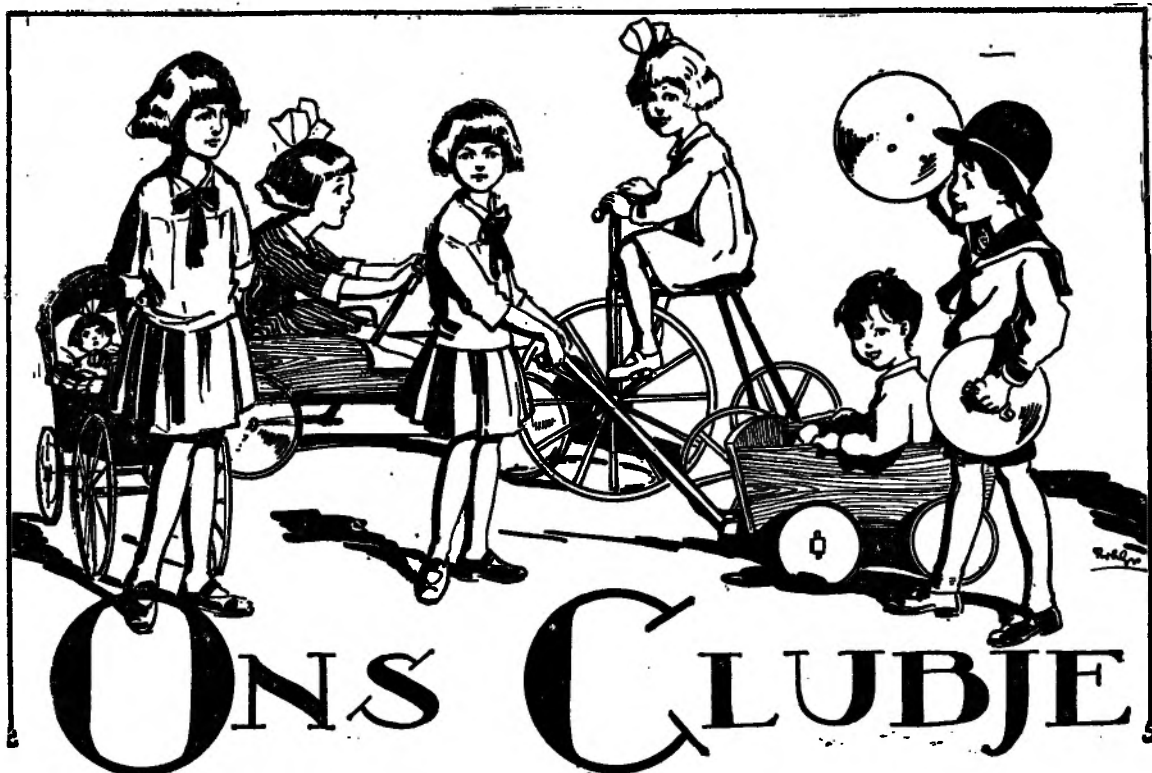
Ze had ge-droomd, maar 't was 'n gbei-e droom voor d'r ge-weest. Ze had nu ge-zien hoe vree-se-lijk het is als je al-tijd maar snoept, en nog veel er-ger als je..... steelt. O, nooit, nooit zou ze dat weer doen ! Heel vu-rig bad ze op haar knie-tjes een ac-te van be-rouw en On-ze Lie-ve Heer, die 't in den he-mel zag, was o zoo blij, dat de droom ge-hol-pen had.

Jan: „Moe, mag ik Fik 'n stuk van mijn koek geven, hij bedelt er zoo om ?”

Moeder: „Zeker Jan.”

Jan: „Geeft U mij dan 'n koekje Moeder want ik heb er geen.”

VACANTIEDAGEN

Va-can-tie.....

Is er mooi-er tijd denk-baar?

't Voor-uit-zicht zes vol-le we-ken niet naar school te hoe-ven, geen les-sen te lee-ren en geen huis-werk te ma-ken.

En echt heer-lijk te kun-nen stoei-en in een oud pak of ou-de jurk, en zoo op je en-ke-le „gym-pjes” door den tuin te kun-nen hol-len! Heer-lijk..... heer-lijk!

Ook voor ons club-je bra-ken vroe-lijk-ke da-gen aan. Ei-gen-lijk wa-ren ze al-tijd vroe-lijk, maar in den va-can-tie-tijd toch wel het meest.

Dan liet ma-ma al-tijd een beet-je meer toe dan an-ders; ze wist im-mers bij on-der-vin-ding, dat er heel wat noo-dig was, om haar troep-je be-zig te hou-den.

Al mop-per-de pa-pa dan ook wel eens, ma-ma liet oog-lui-kend toe, dat er een beet-je kat-te-kwaad werd uit-ge-haaid.

Van kat-te-kwaad ge-spro-ken, daar zal ik jul-lie nog eens wat van ver-tel-len.

De eer-ste helft van de va-can-tie was reeds om, en ons club-je raak-te zoo-wat uit-ge-speeld. De hut ach-ter in t bosch was ver-re-gend, zoo-dat ze daar geen

Klein Duim-pje of In-di-aan-tje meer kon-den spe-len. Van de trek-kar was een wiel af en pa-pa wil-de die niet weer la-ten ma-ken. Dus de op-tocht was ook al niet meer com-pleet.

Ze za-ten in een hoek-je van den tuin bij el-kaar te o-ver-leg-gen wat ze doen zou-den.

„Henk, weet jij niet wat?” vroeg Il-ly. Henk had al-tijd nog-al o-ri-gi-nee-le plan-nen, zoo-als laatst met die gie-ter-tjes, toen hij ver-keers-a-gent en kell-ner te-ge-lijk was.

Henk wil-de vis-schen ach-ter 't huis.

Maar daar had Il-ly geen zin in. Ten eer-ste vond ze vis-schen een echt jon-gens-spel, dus niets voor haar, en ten twee-de be-greep ze heel goed, dat, als ze mee-ging, ze niet an-ders te doen zou heb-ben dan op 't klei-ne grut te pas-sen, dat ze niet in 't wa-ter vie-len.

„O, ik weet wat,” zei Jung op-eens, ter-wijl haar don-ke-re oo-gen schit-ter-den van pret.

„Wat dan?” vroe-gen de zus-jes te-ge-lijk.

„We gaan..... hij-schen.”

„Ja jong, da's fijn,” klonk 't in 'oor.

Jung werk-te da-de-lijk haar plan-ne-tje ver-der uit: „Ik zal bo-ven van de wa-ran-da een lang touw la-ten zak-ken, dan bin-den jul-lie daar van al-les aan.”

Zoo ge-zegd, zoo ge-daan. Ie-der mocht tien stuk-ken op-hij-schen. 't Ging al-les prach-tig. In 't eerst werd al-le mo-ge-lijk ke speel-goed naar bo-ven ge-haald: pop-pen, lo-co-mo-tief-jes, spring-touw, zand-vorm-pjes, gie-ter-tjes en o, nog veel meer.

Toen ze tien din-ge-n had op-ge-he-schen kwam Jung eer-lijk be-ne-den en ging Il-ly naar bo-ven en zoo ie-der op z'n beurt.

Toen Henk aan de beurt kwam, wil-den de groo-te zus-jes hem eens fijn pla-gen; hij plaag-de haar im-mers ook al-tijd. Ze spra-ken eerst sa-men af wat ze doen zou-den, heel zacht, dat hij 't niet hoo-ren zou. Toen rie-pen ze naar bo-ven, dat ze iets aan 't touw zou-den doen, maar dat Henk niet mocht zien, want 't moest een ver-ras-sing blij-ven. Hij moest maar trek-ken met zijn oo-gen dicht, als 't dan bo-ven kwam zou hij wel zien wat 't was.

Henk riep te-rug, dat hij 't goed vond.

O wat had-den die da-mes 'n schik! Ze sloe-gen haast-dub-bel van 't la-chen. Wat zal die Henk nij-dig we-zen.

Hij riep nog van bo-ven: „Is 't klaar? ik ben zoo nieuws-gie-rg.”

„Ja, e-ven wach-ten.....” Nog e-ven werd er ge-proest en ge-gi-cheld, toen klonk 't: „Klaar.....” En daar ging 't.

O joei, wat was dat zwaar. Hij werd er warm van, kon 't haast niet naar bo-ven krij-gen.

Wat had-den die on-deu-ge-n-de zus-jes er wel aan-ge-han-gen? Een zak met aard-ap-pe-len, uit ma-ma's kel-der ge-haald.

't Was maar goed, dat ma-ma 't niet wist, want die zou 't niet goed vin-den.

Vol be-won-de-ring, met la-chen-de snuit-jes ke-ken ze aan-dach-tig toe. Wat moest die Henk hard trek-ken, 't was ze-ker heel zwaar, want de zak ging maar heel lang-zaam naar bo-ven.

Daar op-eens, vlak bij 't rand-je van de wa-ran-da, o jé, wat ge-beur-de daar.....? Daar scheur-de op-eens de zak o-pen en

't re-ge-n-de o-ver-al aard-ap-pe-len.....

Blon-de Greet dacht, dat 't een aard-be-ving was en bad gauw een Wees-ge-groet.

Fran-cy zet-te 't op een hui-len, want die dacht, dat O. L. Heer 't wer-ke-lijk op-eens aard-ap-pe-len liet re-ge-nen.

Il-ly en Jung vlo-gen van schrik den tuin uit, 't bosch-je in, ze dach-ten aan een vuur-spu-wen-den berg, dat had-den ze pas op school ge-leerd.

Maar 't mooist van al-les, bo-ven die ver-schrik-te hui-len-de meis-jes-ge-zich-ten was de glun-de-re la-chen-de snuit van Henk bo-ven op de wa-ran-da.

O, wat had die 'n lol.....!

Nu was 't zijn beurt om te la-chen.

„Hè, die da-mes.....” klonk 't spot-tend o-ver den tuin.

Niet zoo-dra had ma-ma van uit de huis-ka-mer 't hee-le ge-val ge-zien en ge-hoord, of ze trom-mel-de heel haar club-je weer bij el-kaar. Ze liet ze net zoo lang zoe-ken en ra-pen, tot-dat al-le aard-ap-pels weer op-ge-raapt wa-ren.

Ma-ma was eerst wel 'n beet-je boos. De aard-ap-pels wa-ren duur en ze wer-den er van een lucht-reis niet be-ter op.

La-ter, toen Il-ly ver-tel-de hoe 't ei-gen-lijk ge-beurd was, heb-ben ze er sa-men om ge-la-chen, Ma-ma met haar club-je.

't Was maar goed, dat de tuin weer net-jes op-ge-ruimd was, voor-dat pa-pa dien a-vond thuis kwam.

Maar de meis-jes na-men zich toch voor, hun jong-sten broer niet meer te pla-gen.

Harri Overmans, Vinkenstr. 25, Arnhem. Heel graag, dat mijn Neef eens kwam kennis maken. Welkom in de familie, van harte welkom. Wat keurig mooie roos boven den brief. Eerst dacht ik: die heeft Harri zelf geteekend en gekleurd. Maar toen ik goed keek, dacht ik, nee, ze is gedrukt. Zeker iets van je verjaardag? Zie je nu wel, daar heb je 't alweer. Daar heeft me zoo'n kat een heelen boel Kleuterblaadjes kapot gemaakt. En als je van zulke dingen hoort, hou dan maar veel van die lieve beestjes — Maar beste Neefje, hoe kom je er nu toch bij, om te willen boksen met je liefste zus? Streng verboden, en daarmee uit. Daar sta ik eenvoudig versted van. „Daar breekt me de klomp,” zou vroeger mijn vader gezegd hebben. Hoe Oom het schrijven vindt? Wel — voor een jongen van 7 jaar goed, dat moet ik eerlijk zeggen. En — als je 't op school bij alle werk ook zóó doet, zal je heel gauw meer dan een 5 krijgen. Maar langzaam altijd. In elk geval, Oom is goed tevreden, want de brief is prettig gesteld. En als er nu een volgenden keer nog 3 kantjes bij komen zijn we in de mode. Afgesproken, als je later zelf een auto hebt, kom je mij eens halen. Graag hoor. O ja, in Deventer ben ik vroeger wel 's geweest. Heb je er de St. Lebuïnuskerk ook gezien? Weet je waarom die juist in Deventer als patroon genomen is? Deventer koek vin je ook wel heerlijk? Een eigen tuintje vond ik vroeger heerlijk. Daar heb ik bloemen leeren verzorgen. Oom heeft gelukkig nooit hoofdpijn, vooral nooit van lange brieven. Zeker, zusje mag altijd meekomen. Heel graag zelfs. Dan hoor ik eens, hoeveel ze van Harrie houdt. Veel hartelijke groeten vast voor haar en een stevige hand van Oom voor zijn nieuwen Neef. Kom je gauw samen terug? Daag.

Charles Schaffhausen, Julianastr. 42, Roermond. Goed gedaan, dat je ook eens kwam meedoen. We hopen samen maar het beste. Blikman is zoo kwaad niet. Geregeld meedoen, dan is er van zelf ook kans op prijs. Daag. Hand en groet van Oom.

Jan en David Boks, te Schiedam. Dat vind ik nu eens echt aardig. een tweeling, die samen komen kennis maken. Hartelijk welkom in de familie. Oom hoopt de beide Neefjes nog dikwijls te ontmoeten in de bus. Daag. Veel groeten en een stevige hand.

Elize Genders, te Brunssum. Denkelijk zal het portret wel geschikt zijn om te worden afgedrukt. Ja, ik hoop ook de beide Nichtjes nog dikwijls in de bus te treffen. Hartelijkste groeten en een hand van Oom.

Christ Feijen, Lindelaan 5, Philipsdorp, Strijp,

Eindhoven. Wel, dat vind ik nu eens echt aardig van Christ, dat hij komt kennis maken, mede voor Sjaak en Jo. En nog aardiger vond ik het van Blikman, dat hij Sjaak bedacht heeft. Je ziet wel, Blikmanianus is zoo kwaad niet. Hoe gaat het met Sjaak en Jo. Zeker allebei weer lang hersteld. Ziek zijn, moest eigenlijk niet mogen. Voetballen vind ik ook wel gezond, maar vooral onthouden: alles op zijn tijd. Eerst huiswerk maken, eerst Catechismus, eerst boodschappen doen, en — als alles klaar is, — dan zoo eens voetballen — mag gerust. Wel zeker kijkt Oom ook naar het mooi schrijven, maar Christ heeft het goed gedaan. Gerust mag je Jo wat helpen bij zijn briefje. Toch heb ik liever, dat mijn kleuters alles alleen doen: dat is veel aardiger. Oom weet heel goed, hoe kinderen van 7 of 8 jaar schrijven. Daag. Hartelijkste groeten aan Sjaak en Theo, aan Jo en Annie en Stiena en voor Christ nog een stevige hand. Daag.

Tom van der Biezen, Mathenesserdijk 45 A, Rotterdam. Vooraf mijn hartelijk welkom in de familie. Ja, veel lezen is goed. Dan leer je het vanzelf. En nu en dan eens zelf een brief schrijven, heel netjes en langzaam — je zal eens zien hoe mooi het dan wordt. Lees je Beppie en Annie wel's wat voor? En vertellen van de plaatjes? Hoe gaat het met de sommen? Dag Tom. Voor ieder een stevige hand van Oom.

Herman Hutten, Deventer, Gr. Overstr. 17. Aangenomen als Neef. Hoop, dat Herman dikwijls op bezoek komt, met een langen brief, waarin van alles verteld wordt. Karel gaat zeker ook naar school? En Japie heeft allicht nog geen verstand van een raadseloom. De anecdote heb ik voorloopig bewaard. Daag. Voor ieder een hand.

Siska Stevens, Westzeedijk 195 te Rotterdam. Graag aangenomen als lid van onze familie. Maar.. 4 jaar al het Kl. gelezen en nog nooit meededaan! Wat een mooie kansen heb je voorbij laten gaan! Beterschap, beste Nichtje. Wat een genot, als je zoo kort bij huis prettig spelen kunt. Moeten de poppen tegenwoordig ook geen polka hebben? Of doen die niet mee? Ja, vroeger ben ik dikwijls in Rotterdam geweest, ook wel in Amerongen. Prachtig bosch, vin-je niet? Wanneer komt de lange brief. Oom was zeer tevreden over dezen. Daag. Hand en groet. Tot later.

Jopie en Hermann Saelman, Floralaan 21, Hilversum. Graag, dat ze weer van de partij was. Wie meedoet, heeft zijn kans. Ja, afgesproken, Fransje komt ook mee. Ieder dan met een eigen brief. Niet zoo kort. Daag. Ieder een hand van Oom.

Marinus v. d. Griend, Rijnlaan 101, Utrecht. Juist, zoo wil ik het graag hooren: meedoen altijd, en — afwachten. Maar — een Neefje van de 2e klas, die al zoo aardig schrijft, kan ook wel een langen brief schrijven. Alle dagen een stukje dan. Portret komt wel 's. Daag. Hand en groet.—

Betsy Goos, 1e Oosterparkstr. 99, huis, Amsterdam. Waarom mijn goede Nichtje geen prijs kreeg, vraagt ze? Zie, dat gaat zoo. Wie de oplossing goed heeft, mag meeloten om de prijzen. Wie het treft is er goed mee. Als ik voor ieder, die meedoet een prijsje geven moest, ja, dan mocht ik wel zoo rijk zijn als een Amerikaansche spoorwegkoning. Het antwoord op een vroegeren brief heb je nu wel gelezen. Duurt wel lang, maar eens moet

Hendrika van Eck uit Arnhem.

toch de beurt komen. Netjes geschreven. Dag Bets. Hartelijk gegroet van Oom.

Bernard Valke te Brunsum. Welkom van harte, in onze familie. Vader is zeker nu wel weer hersteld. Zal wel. Zeker mag zusje gerust meekomen. Daag. Hand en groet.

Corrie v. d. Horst, Nijmegen. Ja, maar geregeld blijven meedoen. Dan is er altijd kans op prijs. Graag hoor ik, dat je goed leest op school. En Oom zegt ook: flink zoo. Daag. Hand en groet.

Antoon Kerkvliet, Langeweg 497 te Roelofarendsveen. Welkom in de rij. We wachten nu samen maar, wat Blikman er van zegt. Goed geschreven, beste Neef. Daag.

Marietje van Doornik, Oudwijkerdwarstr. 14, Utrecht. Of Oom het goed vindt, dat Marietje komt meedoen? Wel zeker en graag zelfs, Komt Nollie ook eens mee. Veel groeten en een hand nog voor Gijs en Corrie.

Marietje Driessen, Holtenbroekstr. 41, Zwolle. En waarom zou mijn Nichtje het Kl. niet blijven lezen, al is ze 10 jaar. In een der vroegere briefjes heb ik dat ook al eens uitgelegd. Misschien wil Marietje liever Roomsche Jeugd lezen. Daar staan veel grootere verhalen in, en het is ook veel dikker. En nu vergeet ik haast mijn nieuwe Nichtje hartelijk welkom te heeten. Als nu Marietje soms het Kl. niet meer leest, wil mogelijk een vriendinnetje wel even zeggen, dat er antwoord is. Daag. Hand en groet.

Gerdje Cremers en *Elsje van Galen* te.... Portret komt wel eens, als de beurt er is. Waar wonen mijn beide Nichtjes? Graag altijd volledig adres. De groote brief komt dus wel. Daag.

Ferdinand van Pelt, *Marietje Hoogeveen* en *Lia van Hoogeveen* en *Annie van Rooyen*, allemaal te Bodegraven. Wel Neef, het doet me plezier, dat je goed vriend zijt met Blikman. Wie weet wat er nog gebeurt, nu hij eenmaal het adres gevonden heeft. Best geschreven voor een jongen van pas 7. En ook Marietje heeft goed haar best gedaan. Als ze weer eens schrijft, wordt stellig de brief wel langer. Dan komt Lia, pas 6 jaar, en natuurlijk moet haar handje nog wat vastgehouden worden bij 't schrijven. Zit ze nu al haast in de 2e klas? Dan zal het nu wel beter gaan. Aardig vond ik het ook, dat Annie even kwam groeten. Volle doos groeten terug, Annie. En nu gauw voor ieder een stevige hand. Wil Annie even voor me rondgaan?

Marie Groenland, Hoogstraat 542, Oosterwijk. Stellig zal de duim van zus wel weer genezen zijn, als deze brief komt. Gerust mag je wat helpen, waarom niet? Vooral als ik dan zoo'n net geschreven brief krijg. We hopen, dat Blikman zijn gunsten geeft. Daag. Voor ieder een stevige hand van Oom.

Elsje Seignette te Haarlem. Alweer een nieuw Nichtje in onze groote familie. Welkom. Vraag eens aan broertje of hij een volgenden keer een kruisje onder den brief zet. Ik heb altijd graag, dat hij meekomt. Dag beste Nichtje. Stevige hand van Oom.

OPLOSSINGEN RAADSELS UIT No. 7.

1. Opl. : de letter *e*. 2. Opl. : Arnhem.
3. Opl. : Leeuw, eeuw. 4. Opl. : Omdat hij het te ver vindt om er omheen te loopen.
5. Opl. : Helder, Arnhem, ananas, rijwiel, ladder, ekster, mensch, Haarlem. 6. Opl. : Zeurkousen.

Alfons Vulmsa uit Amsterdam.

KLEUTERBLAADJE

TYDSCHRIFT VOOR KINDEREN VAN
ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT; EERW. BROEDER
MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO.
PRIJS 2½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING No. 8970
UITGAVE: NAAML. VENN. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN, HAARLEM

NAAR BED

Als de klok d'r ze-ven sla-gen
Klin-ken doet door 't groo-te huis,
Komt voor Jo-ke al-le da-gen
't Zelf-de groo-te, na-re kruis.

Ze-ven sla-gen die be-dui-den:
Jo-ke, kind, je moet naar bed;
Laat niet lan-ger ons nog lui-den,
't Is ge-daan weer met de pret.

Maar om zoet-jes te gaan sla-pen
Heeft ons kind-je niets geen zin.
Ja, al moet ze nog zoo ga-pen,
Jo wil toch haar bed niet in.

Vlug en stil kruipt dan de rak-ker
On-der stoel of ta-fel weg.
Blijft zoo lek-ker nog wat wak-ker,
Gaet nog niet naar bed toe, zeg!

Tot d'r Moe roept: „Jo, ik zoek je,
Kom eens heel vlug voor den dag.
Blijft niet lan-ger in je hoek-je.
Want je weet, dat dat niet mag.”

Een, twee, drie, komt on-der ta-fel
Dan de klei-ne guit van-daan.
Gaet met grap-pig vra-gend snoet-je
Wach-tend voor d'r Moe-ke staan.

E-ven blijft ze zoo staan
(la-chen,
Springt dan plots in
(dol-le pret
In Moe's wijd ge-
(sprei-de ar-men..
Zoo gaat Jo-ke
(zoet naar bed.

MARJOH

DE CLUB IN NOOD.

Ja, nu was de club toch wer-ke-lijk in nood en dreig-de zelfs hee-le-maal uit el-kaar te spat-ten.

't Be-gon zóó.

Op een dag kwam Il-ly ziek van school thuis. Ze voel-de zich koort-sig en lus-te-loos.

„'t Zal wel op ma-ze-len uit-draai-en,” meen-de ma-ma, want de hai-ve school lag ziek aan ma-ze-len.

En 't kwam pre-cies zoo uit.

Na twee da-gen zat Il-ly's ge-zicht-je vol roo-de vlek-jes, en ze had hee-le-maal geen lust om te spe-len.

„Gaan jul-lie maar al-leen ach-ter in 't bosch, de hut is juist weer op-ge-bouwd” zei Il-ly op een Woens-dag-mid-dag.

Maar nee, nu de oud-ste, de aan-voer-der van al-len, ziek was. had-den de an-de-ren ook geen lust om te spe-len.

„Is ma-ze-len erg mam?” vroeg Jung.

„Nou, niet zoo heel erg,” meen-de ma-ma. „'t zal wei weer gauw o-ver we-zen.”

Maar voor-loo-pig ging 't niet o-ver. In-te-ge-n-deel 't werd steeds er-ger.

Want niet al-leen Il-ly, maar ook Jung, Fran-cy en blon-de Greet, ja zelfs Henk en Pie-ter kre-gen 't te pak-ken.

Och wat wa-ren ze ziek.....!

Ze la-gen al-le-maal in hun wit-te bed-jes met groo-te schit-te-ren-de oo-gen en rood-ge-vlek-te ge-zicht-jes.

Al-le bed-jes ston-den op een rij in de huis-ka-mer. 't Leek net een zie-ken-huis en ma-ma met haar wit-te jas aan leek wel een Zus-ter. Als ze niet zoo ziek wa-ren zou-den ze er een spel-le-tje van ma-ken. Maar nu dach-ten ze daar niet aan.

De dok-ter die naar de zie-ke kin-der-tjes kwam kij-ken, zei:

„Weest u maar blij, me-vrouw, dat ze 't al-le-maal te-ge-lijk heb-ben, nu bent u ten-min-ste in-eens van al-les af, want ma-ze-len zou-den ze toch wel ge-kre-gen heb-ben en dan be-ter nu dan la-ter.

'n Week lang was 't club-je heel ziek en dus ook heel stil.

Ma-ma vond 't naar, zoo rus-tig in huis, maar toch was ze blij, dat de kin-de-ren niet ern-stig ziek wa-ren. En ie-de-ren a-vond bad ze tot On-zen Lie-ven. Meer, dat de kin-de-ren voor er-ger ziek-te be-waard moch-ten blij-ven. Ze had ze lie-ver ge-

zond, al wa-ren ze dan ook een beet-je on-deu-gend.

Maar On-ze Lie-ve Heer doet soms wel eens net of Hij niet hoort. En zoo gebeur-de 't, dat na ee-ni-ge we-ken al-le kin der-tjes weer op-ge-knapt wa-ien, op klei-ne Fran-cy na.

Ze was 't laat-ste be-gon-nen, en zou dus ook wel 't laat-ste klaar we-zen, meen-de de dok-ter.

Il-ly en Jung speel-den al lang weer bui-ten en blon-de Greet had met Henk al een pot-je ru-zie ge-maakt, en klei-ne Pie-ter had reeds lang weer zijn poot-jes bruin wa-ten bran-den of „la-ten ver-roes-ten” zoo-als Henk al-tijd zei-de.

En nog steeds lag Fran-cy te bed.

Toen de dok-ter haar op een dag weer eens on-der-zocht ont-dek-te hij op haar rug al-le-maal klei-ne roo-de vlek-jes, dat was niet meer van de ma-ze-len.

„Dat is rood-vonk,” zei-de hij.

„Rood-vonk.....?” her haal-de ma-ma ver-schrikt. „hoe komt t kind daàr nu aan.....”

Ze wist rood-vonk was be-smet-te-lijk dan zou Fran-cy of 't huis uit moe-ten of er zou een ver-pleeg-ster moe-ten ko-men

't Een was al net zoo erg als 't an-der.

Toen pa-pa dien a-vond thuis kwam, keek ma-ma lang niet vroe-lijk. En oock 't hee-le club-je was on-der den in-druk: ver-beeld je als Fran-cy weg zou moe-ten naar 't zie-ken-huis.

Nee, dat wil-den ze niet.

„Dan moet er maar een Zus-ter ko-men om op haar te pas-sen,” meen-de pa-pa.

„Ja, maar wie?”

„Als we Zus-ter van Loon eens vroe-ger.

Zus-ter van Loon was een hee-le goe-de be-ken-de van 't club-je. Ze was al zoo dik-wijts in de huis-hou-ding ge-weest als ma-ma eens ziek was. Ze ken-de al de kin-de-ren en de kin-de-ren ken-den haar, en we-der-kee-rijg hiel-den ze van el-kaar.

Eerst huil-de Fran-cy erg bij de ge-dach-te dat ze zes we-ken al-leen zou moe-ten lig-gen en dat er nie-mand van de huis-ge-noo-ten bij haar zou mo-gen

Maar toen ze hoor-de, dat Zus-ter van

Loon zou ko-men om haar op te pas-sen, zie, toen fleur-de ze hee-le-maal op.

Ma-ma zei nog dat ze bli-j moest we-zen, dat ze niet naar 't zie-ken-huis hoef-de.

Nu zat Zus-ter u-ren lang bij Fran-cy op de ka-mer en ver-tel-de haar mooi-e sprook-jes. De rest van 't club-je wii-de al dat moois niet mis-sen. En zoo kwam 't, dat 't hee-le span meest-al op de trap zat te hui-ste-ren. De slaap-ka-mer-deur stond dan o-pen dan kon-den ze al-les goed hoo-ren.

Maar bin-nen-ko-men mocht-ten ze niet, dat wis-ten ze wel. Dan zou-den ze ook rood-vonk krij-gen en dat vond ma-ma hee-le-maal niet noo-dig. Eén rood-vonk-kind-je was al meer dan ge-noeg.

Wel vond Fran-cy 't jam-mer, dat ze niet mee kon doen met de an-de-ren. Maar als ze be-ter was zou er groot feest we-zen.

Ook ba-den ze 's-a-vonds bij hun a-vond-ge-bed-je een tien-tje van den ro-zen-krans voor 't spoe-dig her-stei van hun zus-je. Henk stel-de voor 'n heel ro-zen hoed-je te bid-den; dat schoot wat gau-wer op, vond hij maar ma-ma was bang, dat hij er bij in slaap zou val-len.

Nu wer-den zijn groo-te bru-ne kij-kers bij 't vijf-de wees-ge-groet-je al klei-ner, dus bij 't ein-de van den ro-zen-krans had hij vast on-der 't bed ge-le-gen.

Bo-ven-dien, O. L. Heer keek naar den goe-den wil al-leen, dat wis-ten ze wel.

En daar-om de-den ze heel erg hun best om dat éé-ne tien-tje niet af te ram-me-len als-of 't snel-trein was, maar heel net-jes en eer-bie-dig te bid-den.

En 't bid-den heeft ge-hol-pen.

Toen de zes we-ken om wa-ren, was Fran-cy weer hee-je-maal be-ter. Ze mocht weer stoe-en en spe-ien met de an-de-ren en voel-de zich al gauw net zoo sterk als vroe-ger. „Dat heb je nou aan ons te dan-ken,” zei Henk op een a-vond. „als wij niet zoo aan-hou-dend voor je ge-be-den had-den, lag je nou nog ziek.”

„Ja, jij bent een pracht-broer hoor,” zei Fran-cy, ter-wijl ze hem op bei-de wan-gen een klin-ken-den zoen gat.

WORDT VERVOLGD.

HOE MOEDER JETJE LEERDE GEHOORZAMEN

Jet-je was een aardig klein meisje. Ze had een vroolijk gezicht-je, leuke blauwe oogjes en mooi blond polka-haar.

Moe-der had maar één kind-je en dat was Jet-je.

Nu zult ge misschien denken, dat ze erg verwend werd. Want dat gebeurt nog al eens met eenigste kindertjes. Maar neen hoor! Helemaal niet, kan je begripen!

Luis-ter maar eens. Jet-je was een lief meisje. Ze was vrolijk, guitig, levenslustig, en had haast altijd goeden zin.

Ze leerde goed, maar ze speelde ook graag. Spele! Dat was het liefste, wat ze deed.

Ze had een vriendinnetje An-nie, dat dicht bij haar woonde en dat net zoo oud was als zij. Ze gingen samen naar school, samen naar huis, samen boodschappen doen en samen spelen. Ja, ze waren bijna altijd bij elkaar.

De mid-dagen, dat er geen school was, speelden zij steeds met elkaar. Jet-je kwam bij An-nie en An-nie kwam bij Jet-je.

Maar juist omdat Jet-je zoo erg graag speelde, gebeurde het nog wel eens, dat ze niet deed, wat Moe-der had gezegd.

Zeide Moe-der bijvoorbeeld: „Jet, ga jij eens even de kippetjes voeren,” dan antwoordde zij: „Ja Moe-der, ik zal het zóó doen, eerst even mijn speelgoed opruimen.”

En als zij dan haar speelgoed zoo'n beetje bij elkaar gelegd had, liep zij den tuin in en vergat maar zoo stille-tjes, wat Moe-der gezegd had.

Als Moe-der dan een uurtje later vroeg: „Jet-je, heb je de kippetjes al gevoerd?” dan zei ze: „O neen, ik zal het da-de-lijk doen, eerst even mijn verhaal-je uit lezen!”

„Jet-je,” zei Moe-der dan: „doe het nu eerst, als je weer wacht tot da-de-lijk, vergeet je het weer.”

DOOR NELLY

„Neen Moe-der-tje,” antwoordde

ze, „ik zal het niet vergeten, ik zal het heusch doen!”

En einde-lijk, einde-lijk ging

ze en gaf wat voer aan de kippen.

Toen dat al meer-malen zoo gebeurde was, begon het Moe-der te vervelen.

Op een mid-dag, toen Jet met An-nie in den tuin speelde, riep Moe-der haar.

„Jet-je, in de keuken staat een bak met eten voor Nero. Ga hem dat eens brengen en vul zijn drinkbak met frisch water. De arme hond heeft vandaag nog geen drinken gehad.”

„Ja, Moes, da-de-lijk,” zei Jet, volgens oude gewoonte, „nog even schommelen, dan scheiden we uit.” En weg was ze weer.

„Neen Jet,” riep Moe-der haar terug, „nu eens niet: „da-de-lijk eerst nog even schommelen,” nu eens aanstonds oogenblikke-lijk!”

Moe-der zei het héél streng en Jet-je en An-nie keken haar verbaasd aan.

„Ja, ja,” zei Moe-der, „ik meen het! Jet-je mag maar niet altijd zeggen: ja Moes, da-de-lijk eerst nog even dit, of eerst nog even dat! Ze moet eens leeren aanstonds te gehoorzamen.”

Jet, die zich wel een beetje voor An-nie schaamde, deed maar gauw wat Moe-der gezegd had. Ze haalde den bak met eten en gaf dien aan den hond, die in zijn hok lag. Zij nam een kannetje, pompte er water in en vulde toen den drinkbak.

„Zóó!” zei Moe-der, „nu is het goed. Nu mag je weer gaan schommelen.”

Den anderen dag, na school-tijd, zat Jet-je te lezen. 't Was een mooi verhaal-je en ze was zóó verdiept in 't lezen, dat ze niet eens hoorde, dat Moe-der haar riep.

„Jet! Jet-je!” riep Moe-der nog eens. Toen stond ze op en kwam lezen-de in de keuken.

„Jet-tie,” zei Moe-der. „Nu moet je eerst eens de bloemetjes gaan begieten

in het voor-tuin-tje. Je weet wel de vi-ool-tjes in het mid-del-ste perk, de be-go-ni-a's in het voor-ste perk en de ge-ra-ni-ums in het ach-ter-ste perk. Die drie perk-ken heb-ben wa-ter noo-dig. De o-ve-ri-ge be-hoef je niet te gie-ten."

Jet gaf geen ant-woord. „Hè bah," dacht ze, „wat een ver-ve-lend werk nou weer en nu nèt, nu ik zoo lek-ker zit te le-zen. Waar-om kan dat nu niet wach-ten tot van-a-vond? Wat zou dat nu hin-de-ren, of die bloe-men nu of van-a-vond wa-ter kre-gen?"

„Nu Jet?" zei Moe-der.

„Och, Moe-der," zei ze een beet-je boos, „laat me nu toch eerst e-ven le-zen, 't is nèt zoo mooi!"

En knor-rig ging het klein-tje voort: „daar is toch zoo'n haast niet mee?"

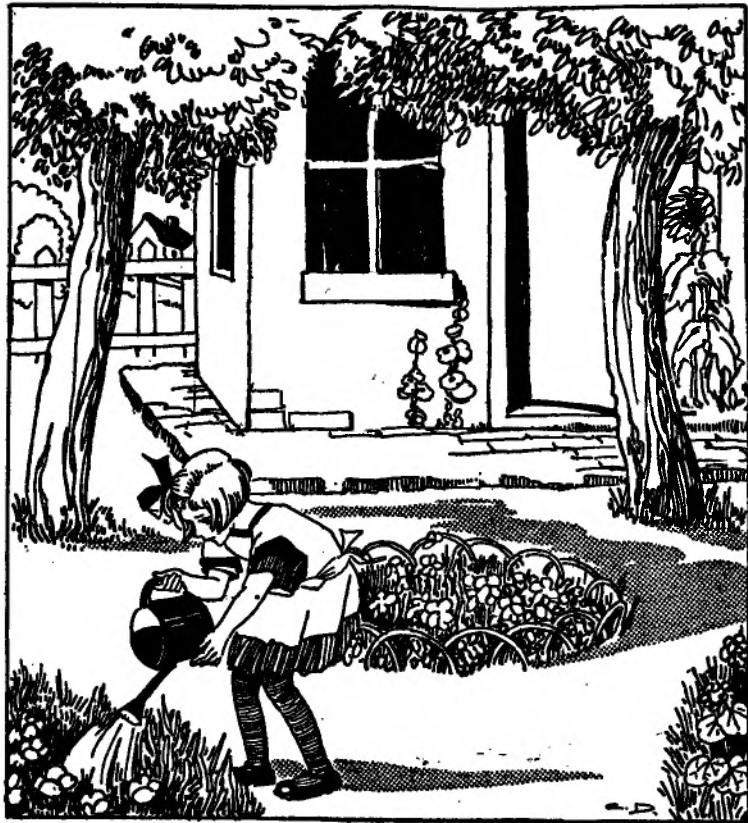
Ik kan die bloe-me-tjes van-a-vond toch óók nog wel be-gie-ten?"

„Hoor eens kind-je," zei Moe-der streng „als Moe-der je wat be-veelt, moet je ge-hoor-za-men. Dat weet je heel goed. Of je nu leest, of speelt, of wat dan ook, als Moe-der dat wil, dan moet je dat doen. Ge-hoor-zaam moet je zijn. Dus, Jet, je weet het niet-waar? Bloe-me-tjes be-gie-ten, en aan-stonds hoor!"

Jet durf-de niets meer tè zeg-gen. Ze keer-de zich om en klap-te haar boek dicht.

Met een boos ge-zicht en een e-ven boos hu-meur ging ze naar bui-ten. Ze nam het gie-ter-tje van den haak ach-ter het huis en liep er mee naar de pomp. Ze pomp-te het vol en ging aan 't werk.

't Lief-ste was ze kop-pig ge-wor-den en had ze gaan zit-ten prui-len. Maar ze durf-de het toch niet erg goed. Ze zag, dat Moe-der naar haar keek en daar-om liep ze voet-je voor voet-je naar het voor-tuin-tje. Ze be-gon de perk-jes te be-gie-ten, een voor een. Ze moest wel een keer of zes het klei-ne gie-ter-tje vol-pom-pen, wat ze

Ze begon de perkjes te begieten.

erg ver-ve-lend vond; maar ze deed het toch en na een klein kwar-tier-tje had ze al-le drie de perk-jes nat.

Toen ze klaar was hing ze het gie-ter-tje weer aan den haak, kwam weer bin-nen en greep weer naar het boek.

„'t Is klaar!" zei ze krib-big.

„Goed, Jet, ga nu maar weer le-zen," zei Moe-der zacht.

Jet ging weer zit-ten en Moe-der deed net, of ze niets van dat boo-ze ge-zicht ge-zien had.

En toen Jet-je haar ver-haal-tje uit had, was ze zelf al weer hee-le-maal ver-ge-ten, dat ze boos ge-weest was.

Moe-der hield goed vol. En lang-za-mer-hand ging Jet-je al wat vlug-ger ge-hoor-za-men. Maar op ze-ke-ren keer ver-viel Jet-je weer eens in haar ou-de ge-woon-te.

't Was win-ter en koud. Bui-ten lag de sneeuw wel een voet hoog. Al-le boo-men, al-le strui-ken, al-le heg-gen wa-ren met een wit-te laag be-dekt.

't Was pret-tig weer voor de men-schen,

die graag schaat-sen re-den. Ook voor de kin-de-ren, die graag met hun sleed-jes door de sneeuw trok-ken of sneeuw-bal-len gooi-den en sneeuw-pop-pen maak-ten. Ja, voor hen was 't heer-lijk bui-ten. maar niet voor de ar-me vo-gel-tjes.

Die had-den het nu niet heel erg pret-tig. Er was niets voor hen te vin-den, geen groen, geen worm-pjes, geen zaad, niets. Ar-me dier-tjes, hoe moes-ten ze nu hun hon-ge-ri-ge maag-jes vul-len? 't Was toch al zoo koud! En nu nog hon-ger lij-den ook!

Maar ge-luk-kig wa-ren er nog goe-de men-schen, die aan hen dach-ten. En een van die goe-de men-schen was de Moe-der van Jet-je.

Ie-de-ren mor-gen, als Moe-der bo-ter-han-men maak-te, sneed zij een dik sneed-je brood in klei-ne stuk-jes en leg-de die dan aan den bui-ten-kant in de ven-ster-bank.

De klei-ne dier-tjes wis-ten het al zóó gauw, dat zij ie-de-ren mor-gen om dien tijd al bui-ten za-ten te tjl-pen en te wach-ten.

Nau-we-lijks had Moe-der de stuk-jes brood daar neer ge-legd en het raam weer dicht ge-scho-ven, of daar kwa-men ze aan-ge-vlo-gen. Ze pik-ten, waar ze het eer-ste bij kon-den en wa-ren zóó gul-zig, als-of de ee-ne bang was, dat de an-de-re het hem weer voor den neus zou weg-ka-pen. La-chen! ston-den Moe-der en Jet er dik-wijls naar te kij-ken, hoe een musch-je juist een lek-ker hap-je uit een stuk-je brood pik-te, zijn kop-je om-hoog hield om het e-ven door te slik-ken, en hoe dan gauw een an-der het hee-le stuk-je in zijn sna-vel-tje nam en er heel bru-taal mee van door ging. Want bru-ta-le rak-kers zijn het, die mus-schen, dat is nu een-maal waar!

Jet had er wel schik in om dat spel-le-tje eens af te kij-ken. Maar, om nu *zelf* eens brood te krui-me-len, en bui-ten neer te leg-gen, neen daar had zij geen zin in. Dat duur-de haar weer te lang. Ze ging lie-ver naar bui-ten, baan-tje glij-den, of gauw e-ven voor school-tijd met Va-der en 't sleed-je door den tuin!

Maar Moe-der, die zoo graag zag, dat

haar meis-je óók zorg voor de ar-me dier-tjes had, had lie-ver, dat Jet dat zelf nu eens deed.

„Jet,” zei ze op een win-ter-mor-gen, „zorg jij nu eens voor de vo-gel-tjes!”

„Och Moes,” zei Jet, „ik heb nu geen tijd; ik moet naar school, ik moet An-nie eerst nog af-ha-len en 't is al niet vroeg meer.”

Moe-der wil-de nu eens niet streng zijn en eens kij-ken, of haar klein-tje ook kon ge-hoor-za-men, als Moe-der zacht bleef.

„Goed kind-je,” zei ze, „dan moet je het om twaalf uur doen, hoor; zal je 't niet ver-ge-ten?”

„Neen Moe-der, heusch niet,” zei Jet.

Jet ging naar school en kwam om twaalf uur te-rug.

„Moe-der,” riep ze, „we heb-ben van-mid-dag vrij van school! Vrij voor 't ijs! Fijn hè Moes? Mag ik nu bij An-nie gaan spe-len? We gaan bij haar in den tuin een sneeuw-pop ma-ken en we wil-len gaan sle-den, en baan-tje glij-den!”

„Jon-gen, jon-gen, wat een pret,” zei Moe-der.

„Nou, heer-lijk! Gaan we al gauw e-ten, Moes?”

„Aan-stonds hoor, als Va-der thuis komt, be-gin-nen we on-mid-del-lijk.”

Va-der kwam en on-der het e-ten ver-tel-de Jet-je, wat ze al-le-maal van plan was, dien mid-dag te doen.

„Wat een feest!” zei Va-der vroo-lijk, „k zou óók wel vrij wil-len heb-ben!”

„Ben je klaar, Jet?” riep een stem-me-tje voor het raam.

„Gunst, daar is An-nie al,” zei Jet. „Mag ik gaan, Moes?”

„Je zult toch ze ker wel eerst eens e-ven be-hoor-lijk dan-ken?” zei Va-der kalm.

Jet maak-te een kruis-je en bad. Ze deed het net-jes en lang-zaam. Ze wist véél te goed dat Va-der en Moe-der daar erg op ge-steld wa-ren. Toen ze klaar was, stond ze op, liep naar de gang en in een wip had ze haar man-tel-tje aan en haar muts-je op.

„Dag Pap, dag Moes!” riep ze vroo-lijk.

„Jet-tie” riep Moe-der, „heb je niets meer te doen?”

„Wat dan?” vroeg ze ver-won-derd.

„Heb je niets ver-ge-ten?” vroeg Moe-der kaln. „Denk eens aan de vo-gel-tjes!”

„Hè bah.” dacht Jet, „nu dat weer!” Ze stond een oo-gen-blik te den-ken, wat ze zou doen.

„Jet-tie kom je?” riep An-nie weer.

„Ja, ik kom!” riep ze te-rug. Toen draai-de ze zich haas-tig om en ter-wijl ze weg liep, riep ze: „Moe-der, mor-gen zal ik voor de vo-gel-tjes zor-gen, heusch, ik zal 't echt doen. Nu moet ik weg: an-ders wacht An-nie niet meer.”

Haas-rig trok ze de deur ach-ter zich dicht en liep naar bui-ten.

Ze was wel een beet-je bang, dat Moe-der boos zou wor-den en haar te-rug zou roe-pen. Daar-om keek ze zoo nu en dan eens om; maar er ge-beur-de niets.

Arm in arm ging ze met An-nie mee en al heel spoe-dig was ze, door al het spe-len, al-les ver-ge-ten.

't Was een heer-lij-ke mid-dag. Ze ge-no-ten de klein-tjes. An-nie met haar zus jes en broer-tjes en nog een paar kin-der-tjes speel-den al-le-maal mee. Baan-tje glij-den, sleed-je trek-ken, sneeuw-bal-len gooi-en, een sneeuw-pop ma-ken, van al-les werd er ge-da-an.

Opeens sloeg de klok vijf uur.

„Nu moet ik gauw naar huis” zei Jet.

„Daag.” riep ze en haas-tig trip-pel-de ze weg.

Toen ze thuis kwam, had ze een kleur van 't spe-len, maar, wat ze óók had, dat was honger! Reuzen honger had ze! Hè, wat zou de bo-ter-ham heer-lijk sma-ken. Ze zou moe-der vra-gen, of ze een dik-ke bo-ter-ham kreeg, en een grooten be-ker melk.

Ze kwam bin-nen. „Dag Moe-der,” riep ze vroe-lijk.

„Dag Jet,” zei Moe-der kort.

„We heb-ben zóó heer-lijk ge-speeld, ik heb er reu zen hon-ger van ge-kre-gen. Krijg ik een flin-ke bo-ter-ham Moe-der?” vroeg ze.

Moe-der gaf geen ant-woord.

Jet-je keek be-teu-terd. Waar-om gaf Moe-der geen ant-woord, dacht ze. O ja, ze wist het in-eens, 't was waar ook, ze was zoo maar weg-ge-loo-pen, zon-der de

vo-gel-tjes te voe-ren. Ja, 't was on-deu-gend ge-weest. Nu was Moe-der ze-ker boos. Va-der mis-schien ook wel. O toei toch, wat naar!

Ze deed haar man-tel af en hing dien met haar muts en das aan den kap-stok. Ze talm-de nog e-ven en ging weer naar de ka-mer.

Hè, zou ze nu niets krij-gen? Ze had toch zoo'n hon-ger, ze kon het haast niet meer uit-hou-den. Ze zou nóg maar eens vra-gen, voor-uit maar.

„Moes,” vroeg ze vrien-de-lijk, „krijg ik een bo-ter-ham?”

„Mor-gen,” zei Moe-der. „ik heb nu geen tijd.” Toen zei Moe-der niets meer en ging weer aan haar werk.

Jet-je ging in haar stoel-tje zit-ten en be-gon te schrei-en.

Ze be-merk te nu maar al te goed, dat Moe-der boos was. Moe-der, die al-tijd zoo be-zorgd voor haar meis-je was; die al-tijd zul-ke lek-ke-re bo-ter-ham me-tjes voor haar maak-te en die zoo blij was, als Jet veel at; die-ze'f-de Moe-der wei-ger-de nu haar een bo-ter-ham te ge-ven. En dat juist, nu ze zoo'n er-gen hon-ger had.

„Net als de vo-gel tjes.” zei 'n stem in haar hart-je, „die had-den ook zoo'n hon-ger en je gaf hun niets!”

Nu kreeg Jet op-eens erg me-de-lij-den met de ar-me beest-jes die dien ge-hee-len dag niets van haar had-den ge-kre-gen.

Plot-se-ling stond ze op en schrei-end zei ze: „Moe-der, ik wil aan-stonds de vo-gel-tjes voe-ren, mag ik?”

Toen zei Moe-der ern-stig: „Doe je dat nu om-dat je graag een bo-ter-ham wilt heb ben?”

„Neen Moes,” zei ze op-recht, „dàar niet om, maar om-dat ik nu zelf zie, wat 't is, ais je hon-ger hebt, en je krijgt niets.”

„Dan is het goed, kind-je.” zei Moe-der. Zij gaf Jet een bo-ter-ham voor de vo-gel-tjes die Jet da-de-lijk in stuk-jes ver-dee-de en bui-ten bracht. Het was nog licht bui-ten en de vo-gel-tjes slie-pen nog met. Heel gauw kwa men ze aan-ge-vio-gen en de-den zich te goed. En toen

al-les op was, rie-pen ze dank-baar: „tjiep, tjiep.” en vlo-gen weg.

Toen zei Moe-der „Nu zal ik mijn Jet-je ook maar een bo-ter-ham ge-ven. Ik hoop ech-ter, dat je voor-taan al-tijd me-de-lij-den zult heb-ben met de ar-me vo-gel-tjes in de bar-re kou-de. En óók, dat je voor-taan weer al-tijd aan-stonds zult ge-hoor-za-men, als Moe-der je wat zegt.”

Jet be-loof-de het, ter-wijl ze Moe-der om-hels-de.

Toen was Moe-der niet meer boos en Jet-je kreeg een flin-ke bo-ter-ham, die ze nu weer met een blij ge-zicht-je op-at.

Die les heeft Jet-je niet meer ver-ge-ten. Ze deed voor-taan al-les wat Moe-der zei en óók was ze al-tijd goed voor Nero, voor de vo-gel-tjes en voor al-le die-ren.

VAN GROOTMOE NETJE EN TANTE JETJE

Hebt ge wel eens ge-hoord van den ou-den tijd? Ik zal je er iets van ver-tel-len.

Vóór hon-derd ja-ren reed er nog geen spoor-trein. En au-to's wa-ren er ook niet. Wel was er de di-li-gen-ce.

Mijn groot-moe ging op reis. En ook mijn tan-te Jet-je. Zij zou-den sa-men rij-den in de di-li-gen-ce. Dat was zoo'n kod-dig voer-tuig. 't Leek net een hou-ten kast op wie-len. Er wa-ren veer-tien rui-ten in. Ach-ter-aan had je geen por-taal-tje. Daar stond een hoo-ge trap in. Hier-mee kwam je bo-ven op de di-li-gen-ce.

Groot-moe heet-te Net-je en tan-te heet-te Jet-je. Zij wa-ren al-le-bei nog jon-ge meis-jes. En ze za-gen er keu-rig uit. Al-le-bei met een paar-sen hoed op en met 'n ge-len doek om. Zoo ston-den ze sa-men in Den Haag. Ein-de-lijk kwam de di-li-gen-ce. Er lie-pen twee paar-den voor. De to-ren-klok sloeg half tien.

„De post-wa-gen is vroeg,” zei Net-je.

„Be-ne-den is nog plaats,” zei Jet-je.

De con-duc-teur hielp hen bij het in-stap-pen. „Waar moet je zijn?” vroeg hij.

„In Rot-ter-dam,” zei Net-je.

„Vlak aan de Beurs,” zei Jet-je.

De di-li-gen-ce reed weg. Jet-je en Net-je za-ten voor het eer-ste raam. Maar er kwa-men drie juf-fers bin-nen. Toen scho-ven Net-je en Jet-je naar het twee-de raam.

DOOR MARIA

„Wat ram-melt die kast,” zei Jet-je.

„Aan 't der-de raam zit ik lie-ver,” zei Net-je.

Zoo gin-gen de zus-jes weer een plaats-je ver-der. Ze re-den al bui-ten den Haag.

„Door 't vier-de raam kun je nog be-ter zien,” zei Net-je.

„Maar voor het vijf-de raam is 't fris-scher hoor,” vond Jet-je. Ze pro-beer-den de plaat-sen al-le-bei. Maar 't zes-de raam tocht-te niet zoó. Daar ble-ven ze een tijd-je zit-ten. Doch nu kwam er een dik-ke heer. Die nam plaats in voor drie.

„Ik schuif nu maar in het hoek-je,” zei Jet.

„Dan zit ik voor 't ze-ven-de raam,” lach-te Net.

De di-li-gen-ce reed door een bosch. De zon glee-d langs de boo-men. De paard-jes von-den 't hier zoo fijn! Ze wil-den wat gaan rus-ten. Maar de koet-sier riep: „'t ge-beurt niet hoor! Eerst nog een poos-je trek-ken. Toen wer-den de paard-en een beet-je boos. Zij lie-ten het voer-tuig schok-ken. Jet-je en Net-je vie-len om. Toen za-ten ze aan den o-ver-kant. Daar was het acht-ste raam-pje. Er kwa-men veel rei-zi-gers bin-nen. Jet-je en Net-je scho-ven maar voort: Langs 't ne-gen-de, tien-de, elf-de, twaalf-de raam-pje.

„Waar zijn we nu?” vroeg Jet-je.

„In Delft zus-lief,” sprak Net-je.

„Is dat een mooi-e stad?” vroeg Jet-je.

„We zul-ten e-ven zien.” sprak Net-je
De paar-den wa-ren moe. De koet-sier
was ook moe. En de con-duc-teur ook.
En de rei-zi-gers ? Die wa-ren ook moe
van de reis. En dorst en hon-ger had-den
zij ook. Al-len gin-gen e-ten en drin-ken.
In Delft was veel te zien. Mijn groot-moe
en tan-te gin-gen dus eens wat rond-kij-
ken. Om half twaalf re-den ze weer weg.
„Ga je mee in 't hoek-je zit-ten ?”
vroeg Net-je.

„Dat kon-den we wel doen,” zei Jet-je.
Aan 't veer-tien-de raam-pje za-ten ze
niet fijn. Het ram-mel-de ver-schrik-ke-
lijk.

„Waar moe-ten we nu heen ?” vroeg
Jet.

„Naar het por-taal-tje maar,” zei Net.
Zoo ston-den ze spoe-dig op het por-
taal. Met hun wip-pen-de hoed-jes. En
met waai-en-de doek-jes. De groo-te korf
vol ei-ers zet-te Jet-je op den grond.
Net-je leg-de een groo-ten koek op de trap.
Die koek was voor groot-ma, en de
ei-ers wa-ren voor groot-pa. Want groot-
ma was ja-rig en groot-pa was ziek.

Net-je zei : „We gaan naar bo-ven. Ik
laat m'n korf maar staan. En ik laat dien
koek maar lig-gen.”

Bo-ven op de di-li-gen-ce was 't vol.
Ze kon-den er haast niet meer bij. Jet-je
zat met 'r hoofd te-gen 't hek ge-drukt.
Net-je's doek werd hee-le-maal ge-plukt.

In hun hoed-jes za-ten twee groo-te
deu-ken.

'n Heer vroeg : „Wat doen jul-lie,
klei-ne peu-ken ?”

„Kom,” zei Jet. „we gaan weer gauw
naar be-ne-den.”

Net-je viel o-ver den koek op de trap.
Toen iag ze in de mand met ei-ers. Die
wa-ren al-le-maal ka-pot. De koek vloog
uit de di-li-gen-ce. En rol-de in een gracht,
daar er-gens in Schie-dam.

„Wat is dat erg,” zei Net-je.

„Ver-schrik-ke-lijk,” zei Jet-je.

Ze za-ten er om te schrei-en. Toen riep
de koet-sier : „We zijn in Rot-ter-dam !”

„Vlak bij de Beurs ?” vroeg Jet-je.

„Ja. 'k zie haar al,” zei Net-je.

„Nu heb-ben we niets voor ja-ri-ge
groot-ma,” snik-te Jet-je.

„En ook niets voor on-zen zie-ken groot-
pa,” schrei-de Net-je. Treu-rig stap-ten
ze uit de di-li-gen-ce. De to-ren-klok sloeg
drie uur.

Zon-der ei-ers, zon-der koek.
Met ge-scheur-den om-slag-doek.
Hui-lend en ver-moeid van 't staan,
Kwa-men zij bij groot-ma aan !

HIPPELTIP

Hip-pel-tip loopt langs de stra-ten
Met haar roo-de jurk-je aan,
Groe-ne kous-jes, ge-le schoen-tjes,
Zij vindt dat zoo aar-dig staan !
Och die klei-ne Hip-pel-tip
Lijkt pre-cies een bon-te kip !

Hip-pel-tip loopt door de stra-ten
In een sneeuw-bui zon-der end,
Hip-pel-tip, ik wil je zeg-gen,
Dat je nu veel mooi-er bent.
'k Vind een sneeuw-pop, Hip-pel-tip
Leu-ker dan zoo'n bon-te kip !

MARIA

VERTELLINGEN OVER

DE BEWONERS VAN DEN HEMEL

OVER 'N GROOT WONDERDOENER EN MISSIONARIS

Heb-ben jul-lie wel eens ge-hoord van En-ge-land? Daar vliegen ze elken dag naar toe door de lucht, o-ver de zee. Dat land is groo-ter dan òns land — en daar stond 'n groot kloos-ter met pa-ters er in. Maar nu zou je 't niet meer kun-nen vin-den hoor, want 't was daar ge-bouwd e-ven 1300 jaar ge-le-den !! Nou, toen was er ook 'n pa-ter in dat kloos-ter, die 'n lan-gen moei-lij-ken naam had : lees dien naam eens zon-der fou-ten : Wil-li-bror-dus. — Die mon-nik of pa-ter ging naar ons land om er Je-zus aan de men-schen te lee-ren. Cch, wat wa-ren de men-schen toen nog dom hier. Ze wis-ten niets van O. L. Heer af. Wat ze wèl wis-ten ? Hoe ze met hun zwaard moes-ten slaan, en met hun pie-ken ste-ken ! Hoe ze moes-ten vis-schen om de zwaar-ste die-ren te krij-gen ; maar van bid-den wis-ten ze niets, hoor. Ze pre-vel-den maar wat, bij een of an-de-ren „hei-li-gen” boom, of bij 'n hou-ten pop, maar de ech-te O. L. Heer, de ech-te God, dien-ken-den ze niet. Wil-li-bror-dus ging naar 't mid-den van ons land, naar U-trecht, bouw-de er 'n kerk-je voor O. L. Heer en voor de H. Maagd, en 'n huis-je voor zich-zelf, en ging toen naar den heer, die o-ver Ne-der-land re-geer-de. Die vond 't best, dat Wil-li-bror-dus ging pree-ken en hij be-loof-de te zor-gen, dat nie-mand hem kwaad zou doen. Toen be-gon Wil-li-

bror-dus heel flink te pree-ken en aan de men-schen te zeg-gen, hoe ze moes-ten bid-den. O-ver-al bouw-de hij hou-ten kerk-jes en plant-te hij krui-sen.

In U-trecht bleef Wil-li-bror-dus won-nen als Aarts-bis-schop. Dat is nog wat hoo-ger dan Eis-schop. In die stad zijn de Bis-schop-pen al-tijd blij-ven won-nen, en 't eer-ste hou-ten kerk-je is ver-an-derd in 'n groo-ten stee-nen kerk met flin-ke groo-te scho-len er bij. Wil-li-bror-dus trok er vaak op uit om te pree-ken en te doo-pen, van dorp tot dorp. Dan gin-gen wat Fries-ters en die-na-ren mee.

Toen Wil-li-bror-dus eens in de buurt van Hei-loo was, had-den hij en zijn met-ge-zel-len toch zoo'n dorst ! Ner-gens was wa-ter te vin-den. En daar-bij, had de boo-ze ko-ning van de Frie-zen ver-bo-den, hun iets te ge-ven. Wat te doen ? De H. Wil-li-bror-dus dacht nu aan de groo-te goed-heid van O. L. Heer. Hij zei te-gen 'n knecht : „Graaf hier 'ns een kuil in den grond.” En ter-wijl die knecht aan 't gra-ven was, bad Wil-li-bror-dus op z'n twee knie-ën en met de han-den sa-men : „Och lie-ve Heer, laat ons toch wat drin-ken. We zijn on-der-weg om Uw leer aan de men-schen te pree-ken. Geef ons nu ook wat voor den dorst.” En..... toen de kuil klaar was..... sprong er in-eens wa-ter uit, en ont-stond er 'n hei-de-re bron met lek-ker fris-ch wa-ter. Die bron is er nu nóg hoor, en heet : „t Put-je van Hei-loo.”

O, St. Wil-li-bror-dus was 'n ech-te

Mis-si-o-na-ris. Jul-lie hebt wel 'ns ge-
 hoord, dat die men-schen veel moe-ten
 rei-zen, hè? Nou, luis-ter maar eens ver-
 der. Wil-li-bror-dus maak-te 'n heel
 groo-te reis naar 't groo-te Duitsch-land.
 Daar had ie van 'n rij-ke vrouw 'n groot
 huis ge-kre-gen, zoo maar voor niets, en
 hij maak-te er 'n kloos-ter van om weer
 nieu-we Mis-si-o-na-ris-sen te ma-ken.
 Toen ging ie nog naar Fries-land en naar
 Wal-che-ren. Ja, dat ei-land moet je
 eens op-zoe-ken. Eens kwam ie daar in
 'n streek, waar 'n groot lee-lijk af-gods-
 beeld stond van Wo-dan. Dat beeld
 stond daar met wijd-uit-ge-sprei-de ar-
 men en..... daar wer-den — 't is heusch
 waar hoor! — soms kin-de-ren in ge-
 en zóó maar ver-brand ter ee-re van dief
 stee-nen Wo-dan!! Af-schu-wa-lijk hè?
 Nou, Wil-li-bror-dus zou daar 'n eind
 aan ma-ken. Op 'n dag gaat te recht naar
 't vree-se-lijke beeld toe, vast héél
 ste-vig, rukt en trekt 'n steen, en —
 ge-hol-pen door O. L. Heer goeit hij 't met
 'n reu-zen bom op 'n grond, dat de
 stuk-ken steen in 't grond vlie-gen!!
 De hei-den, die bij 't beeld op wacht
 stond, wordt eerst van schrik, maar
 dan rood van kwaad-heid. Hij grijpt z'n
 lan-gesa-bel heel heel hoog en.....
 en slaat op St. Wil-li-bror-dus. — En
 't was raak, maar door 'n won-der
 had Wil-li-bror-dus hee-le-maal geen
 won-de of pijn, nog geen schram-me-tje!

Nu moet ie lus-te-ren, wat er nóg
 eens ge-beur-de om een van zijn toch-ten
 door dat land. Op 'n keer kwam Wil-li-
 bror-dus 'n ar-men be-de-laar te-gen.
 Die had heel veel dorst, en ie vroeg aan
 Wil-li-bror-dus wat drin-ken. Die zei
 te-gen z'n knecht, dat ie den ar-men man
 uit zijn ei-gen flesch moest la-ten drin-ken
 en..... toen de man goed ge-dron-ken
 had, was er nog e-ven-veel in de flesch
 als eerst. Zoo be-loon-de O. L. Heer de
 goed-he van St. Wil-li-bror-dus.

En heb-ben jul-lie wel eens ge-hoord van
 dui-nen langs de zee? Dat zijn groo-te
 lan-ge zand-heu-vels, om de zee te-gen
 te hou-den, an-ders zou ons land hee-le-
 maal o-ver-stroo-men. Zóó-veel ja-ren
 ge-le-den was er in Zee-land 'n stuk-je

grond, waar hee-le-maal geen dui-nen
 wa-ren, en de men-schen za-ten daar
 na-tuur-lijk dik-wijls in 't wa-ter, voor-al
 bij storm. Ze vroe-gen om hulp aan Wil-
 li-bror-dus, en die ging er 's mor-gens 'n
 keer naar toe in z'n mooi-e Bis-schops-
 klee-ren, met z'n mij-ter op en z'n staf
 in de hand. Bij den rand van de zee liep ie
 lang-zaam er langs, en trok met z'n staf
 met-een 'n streep o-ver 't zand, ter-wijl ie
 bij z'n ei-gen ban: „O, O. L. Heer, laat
 de zee niet o-ver-der ko-men dan tot hier,
 om de zee men-schen te la-ten ge-loo-ven
 in 't land, zee daar-door braaf wor-den en
 blij-ven. Met-een kwa-men er zand-heu-
 vels uit de gleuf, die Wil-li-bror-dus ge-
 maakt had. Die wer-den dag aan dag
 ster-ker en zijn groo-te ste-vi-ge dui-nen
 ge-wor-den.

Héél veel heeft St. Wil-li-bror-dus ge-
 preekt. Hij trok nog door Bra-bant en
 Lim-burg heen en toen nog eens naar 't
 Noor-den van óns land, naar Fries-land.
 Jul-lie be-grijpt dat Wil-li-bror-dus daar
 oud en grijs van ge-wor-den was. Hij was
 al 81 jaar! Daar-óm zou O. L. Heer voor
 hem 'n mooi-e plaats klaar ma-ken in den
 he-mel. Wil-li-bror-dus zelf voel-de dat
 wel en daar-om gaf ie vast veel moois weg
 aan ver-schil-len-de men-schen, en om nu
 heel hei-lig te ster-ven, ging ie naar
 Duitsch-land naar 'n kloos-ter om daar
 nog veel te bid-den voor zich zelf en voor
 an-de-ren.

Jul-lie be-grijpt nu wel, dat er veel
 ker-ken en scho-len naar hem ge-noemd
 zijn, hè! — Veel goeds heeft Wil-li-bror-
 dus ge-daan, toen ie leef-de, veel goeds
 nog deed ie na z'n dood, door trouw te
 hel-pen, wie zijn hulp kwam vra-gen.

Zóó moet jul-lie ook pro-bee-ren te
 wor-den. Ech-te groo-te vrien-den van
 Je-zus, door je goed-e voor-beeld en door
 je hei-lig le-ven, dan zie je ze-ker eens
 St. Wil-li-bror-dus heel hoog in den he-
 mel zit-ten, dicht bij Je-zus en Ma-ri-a.

B. A.

©UDERS WAAKT OVER DE
 LECTUUR UWER KINDEREN!

CORRESPONDENTIE

Frans Gregoire, Nieuwe weg 17 te Valkenburg. Zoo wil ik het graag zien, beste Neef. Een flinke brief van 8 kantjes. En netjes geschreven ook, zoo netjes, dat ik Frans niet meer onder de kleuters zou gerekend hebben. Wat heb je mij aardig verteld van de vacantie, en van die eerste H. Mis en van het zingen voor de Radio. Ja, wat zal Blikman doen. Wie weet het vooruit? We hopen maar Frans. Graag, als je in 't vervolg nu en dan eens op bezoek komt. Afspreken. Daag. Hand en groet van Oom. Tot later.

Benny Rozestrater, Kampervesweg 27 te Haarlem. Weer mijn hartelijk welkom aan Neef Benny. en blij was ik, dat hij eens kwam kennis maken. We hopen samen nog dikwijls te corresponderen. Goed, zend de foto maar, tenminste als ze goed duidelijk is. Anders zouden de Alfensche Neefjes je niet herkennen. We hopen, dat Blikman je niet vergeet. Daag. Hand en groet van Oom.

Rietje van Strien te Vught. Wat een keurig geschreven briefje krijg ik van mijn nieuwe Nichtje. Welkom, beste kind, hartelijk welkom in onze club. En spreekt vanzelf, dat je mag meeloten nu de oplossing goed is. Wat leuk plaatje boven den brief. Wie heeft het ooit zó gek gezien: twee muizen, die op een paddestoel „Wipplank” spelen. Je beleeft van alles tegenwoordig. Daag. Tot later.

Betsy de Rooy, Laag v. d. Dijk, 34. Teteringen. Kwam nog net op tijd binnen. Dus geen zorg Goed gedaan voor een tweede klassertje. Maar kind, dikwijls ziek, zeg je. Moet je niet doen, en vooral niet in de vacantie. Zeker nu wel weer hersteld? Daag. Veel groeten van Oom.

Nelly te Meij, Voorstraat 46 Delft. Welkom in de familie. Ja, als 't eens regent, is het net weer om een brief te schrijven, en — als het wat lang regent, krijg je best 8 kantjes bijeen. Nooit meer ziek worden. Daag. Hand en groet van Oom.

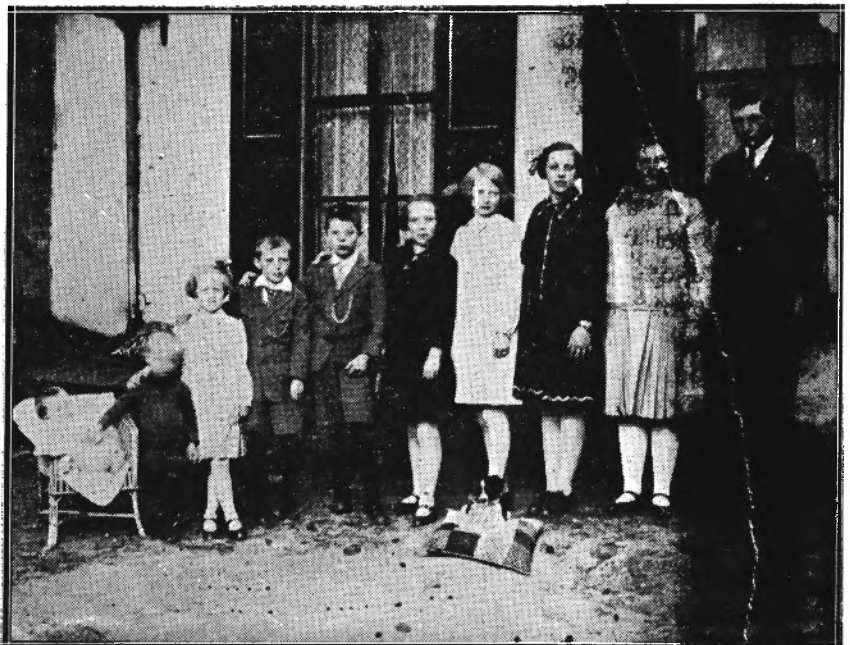
Hubertus van Eijk, Kor te Schoonderloostraat 21 Rotterdam. Wel zeker, mag gerust met potlood, als je de pen nog niet hanteeren kunt. Welkom in onze club. Ja, ook Jo mag gerust mee komen, nu zal hij wel wat kunnen schrijven. Word je werkelijk zoo gauw moe van zoo'n klein briefje? Dan maar wat rusten en morgen weer verder. Heel veel groeten en een hand van Oom.

Truusje Wahle, Peperstraat 16, Leeuwarden. Ja, 't wordt al beter met de briefjes, maar de 8 kantjes zijn er nog lan niet. Wanneer? Schrijf nu eens iedere week een stukje, dan zul je zien, dat het heel gemakkelijk

gaat. Ja, de prijzen zijn het waard, dat je een beetje moeite doet. Ik begrijp maar niet, dat er *betrekkelijk* nog zoo weinig kinderen meedoen. En — aanhouden is de boodschap. Ja, *alle* kinderen moeten *boven* den brief schrijven, het blaadje dat ze lezen. Anders weet ik niet, of ik in Kl. of in R.J. moet antwoorden. En dan komen er later brieven met de vraag waarom er toch geen antwoord komt. Daag.

Josefientje Gosselink te Haarle. Zoo is het beste Nichtje. Com heeft graag, dat de kinderen lange brieven schrijven om het goed te leeren. Wat heb je nu aan een brief van 1/2 of één heel kantje. Proficiat met kleine zus. Als deze brief komt, zal ze wel haast jarig geweest zijn. Want er ligt nog heel veel, dat voor is. Jawel, ik weet Haarle wel liggen en ik ken den Haarlerberg en den Halterberg ook wel. Ja, Oom is goed tevreden, tenminste over het schrijven. Wanneer komt nu de *lange* brief. Stevige hand en groet van Oom.

Lolo van der Winkel, Spekstraa, 's Gravenhage. En maar wat mooi heeft mijn kleine Neefje zoo brief geschreven. Vooral vind ik het briefje zoo echt, omdat ik zien kan, dat Lolo het geheel zelf gedaan heeft. Zoo krijg ik niet veel briefjes van mijn kleine zes-jarige Neefjes. Natuurlijk, als er van die heel moeilijke woordjes komen, mag Lolo gerust wat geholpen worden. Herman en Tine kunnen zeker nog niet lezen of schrijven. Met de boschjes bedoelt Lolo misschien de Scheveningsche Boschjes. Ja, daar is het echt fijn. Of Com wel 's in 's Gravenhage geweest is? Nou, wie is er nu niet in die mooie stad geweest. Je ziet, beste kindje, dat Oom wel degelijk uw brief gekregen heeft, en — beantwoordt ook. Wees niet boos, omdat mijn antwoord zoo lang uitbleef. Dat is altijd zoo, omdat ieder zijn beurt moet hebben. Je mag zoo dikwijls schrijven als je wilt. Oom stuurt altijd een brief terug. Daag. Veel hartelijke groeten en een hand.

De kinderen van Velzen uit Oegstgeest

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. JAN DEN HENGEL, UTRECHT; EERW. BROEDER
MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO.
PRIJS 3½, OENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING No. 6970
UITGAVE: NAAML. VENN. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN, HAARLEM

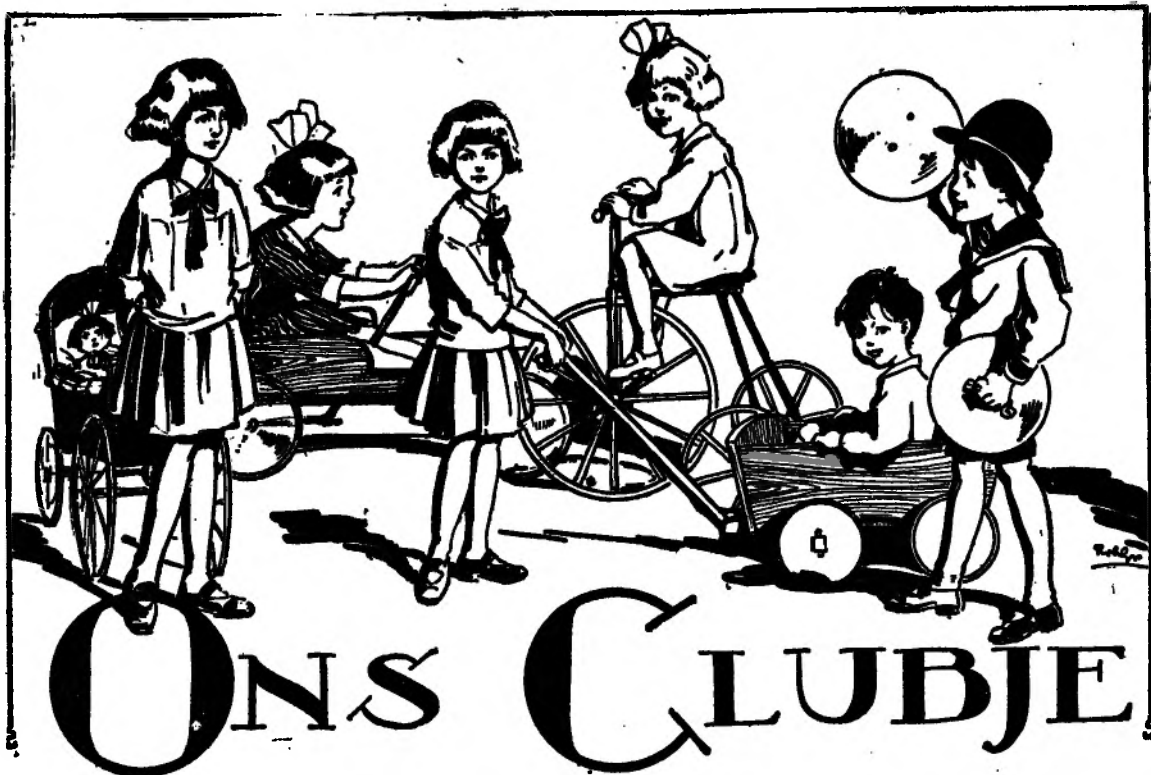
VUILE PIET

Oei, wat is die Piet weer vuil!
Kijk wat vie-ze, zwart-te han-den;
't Is wa-rem-pel meer dan schan-de,
Dat hij zóó naar school durft gaan.
Zeg eens e-ven, vuu-le Piet,
Wasch je die als je op-staat niet?
Kijk dat haar eéns, 't is voor-waar
Net zoo droog als Moe-ders stot-ter.
Ja, ik twij-fel er wel aan,
Of er 'n kam is door-ge-gaan.
En dat neus-je ziet er uit,
Of je 't nooit be-hoor-lijk snuit.
Zeg eens e-ven, hoor eens Piet,
'k Wil je zoo niet heb-ben maat-je,
Ga maar gauw naar Moe-der toe.
Laat je daar eens duch-tig boe-nen

En ver-geet het nooit
(meer, vent:
Zorg, dat je al-tijd
(zin-de-lijk bent.

H. A. G.

ERNSTIGE DAGEN VOOR DE CLUB

Het scheen wel, of na de ma-ze-len-ge-schie-de-nis de club niet meer op dreef kon ko-men.

't Was al-le da-gen slecht weer en mee-doo-gen-loos ruk-te de herfst-wind de laat-ste ge-le bla-de-ren van de boo-men. De tak-ken der boo-men in 't bosch wa-ren nu zoo kaal, dat je er de lucht door-heen kon zien. De hut was lang ver-re-gend en de grond door-weekt en vies.

„Ko-men jul-lie maar bin-nen spe-len, jon-gens,” zei ma-ma op een Woens-dag-mid-dag, „'t is nu bui-ten toch niets meer ge-daan.”

Dan wer-den al-le pop-pen voor den dag ge-haald, groo-te en klei-ne, ou-de en nieu-we, met el-kaar had-den ze er wel 24. Daar wa-ren dan de o-ma's, de moe-ders en de kin-de-ren bij in-be-gre-pen.

Want jul-lie be-grijpt, dat de ou-de pop, die de kin-de-ren al een paar jaar had-den, al-tijd de o-ma was ter-wijl die hee-ie klein-tjes al-le-maal kin-der-tjes wa-ren.

Dan werd er o-ver twee voe-ten-bank-jes een lan-ge plank ge-legd, dat was de

ta-fel. Een paar klei-ne ser-vet-jes wa-ren 't ta-fel-la-ken, en dan gin-gen de pop-pen e-ten, tien aan el-ken kant en dan twee elk aan 't kor-te eind. O, dat was een werk, eer al die pop-pen-kin-de-ren haar bo-ter-ham had-den. En dan wil-den ze niet e-ten en moes-ten nog ge-voerd wor-den ook. Maar ein-de-lijk had-den ze 't dan toch op en kon-den ze naar bed ge-bracht wor-den.

Als Henk dan de kans schoon zag, wip-te hij met zijn voet on-der de-plank en liet de hee-le „ta-fel” op zijn ee-nen teen schom-me-len met 't ge-voel na-tuur-lijk, dat al-les wat er op stond, kop-jes, bord-jes en thee-ser-vies op den grond te-recht kwam. Hij had al-tijd 't land als zijn zus-jes met pop-pen speel-den, dan kon hij niet mee-doen, want dan rie-pen ze 'm al-tijd: „Hé, jon-gen met 'n pop.....”

En dan werd hij toch zoo lek-ker nij-dig.

Nu wa-ren ze weer al-len in haar spel ver-diept. Al-leen Jung, die an-ders al-tijd haan-tje de voor-ste was, zat lus-te-loos toe te kij-ken.

„Wat scheelt er aan Jung?” vroeg ma-ma, die juist de ka-mer bin-nen kwam.

„Ik weet 't niet mam, maar ik voel me niets goed.”

Ee-nigs-zins be-zorgd keek ma-ma haar aan.

Sinds die ma-ze-len ge-schie-de-nis, en dat was zoo-wat al een half jaar ge-le-den was haar Jung blij-ven hoes-ten en niet meer de ou-de ge-wor-den. In 't eerst had ma-ma er niet zoo zeer op-ge-let ; er wa-ren ook zóó-veel kin-der-tjes, die haar aan-dacht vroe-gen, maar toen haar kind-je bleef hoes-ten, had ze haar met wat meer zorg ga-de ge-sla-gen, en 't scheen haar toe, dat 't kin-ne-tje al maar spit-ser werd en de wan-ge-tjes haar fris-sche kleur ver-lo-ren.

Maar ma-ma meen-de, dat met veel bui-ten spe-len en veel e-ten, al-les wel weer te-recht zou ko-men.

Maar nu werd haar kind-je op-eens lus-te-loos en koort-sig.

Ze bracht haar gauw in bed.

Na een paar da-gen kwam de dok-ter eens kij-ken.

„Nee, 't ziet er niet goed uit met uw kind-je,” zei hij. „Laat u haar voor-loo-pig maar stil in bed en ziet u toe, dat ze wat eet, ze is veel te ma-ger.”

Nu brak er een zor-ge-lij-ke tijd voor al-len aan.

Pa-pa en ma-ma zei-den niet veel. Ma-ma's oo-gen ston-den droef en die van pa-pa ook. 't Club-je kwam van-zelf on-der den in-druk, ze wa-ren zoo-iets van hun ou-ders niet ge-wend.

Ze voel-den heel dui-de-lijk, dat dit veel er-ger was dan de ma-ze-len- en rood-vonk-ge-schie-de-nis. Dit was heel erg.

Jung zelf lag maar stil in bed en nam van nie-mand veel no-ti-tie. Ze had he-vi-ge hoest-bui-en en voel-de zich erg moe.

„Och Moes, zou Jung dood gaan ?” vroeg Il-ly met tra-nen in de oo-gen. Ze had wel eens met Jung ge-voch-ten, maar in-wen-dig hield ze toch veel van haar zus-je.

„Ik weet 't heusch niet, kind-je,” zei ma-ma ter-wijl ze zacht-jes de blon-de krul-len streel-de, „la-ten we af-wach-ten wat God met ons voor-heeft. We moe-ten maar vol ver-trou-wen bid-den, luis-te-

ren doet O. L. Heer in elk ge-val. En dan kin-de-ren, la-ten we al ons ver-trou-wen stel-len op Ma-ri-a ; Zij is im-mers zelf ook Moe-der, de Moe-der van 't Je-zus-kind-je, en weet dus 't bes-te, hoe-veel een Moe-der van haar kind-je hou-den kan .”

En zoo gin-gen de da-gen en we-ken in ang-stig ho-pen voor-bij.

Als 't win-ter-zon-ne-tje scheen, bracht ma-ma haar naar bui-ten, met 'n wol-len das om, twee war-me krui-ken en 'n dik-ke de-ken, want 't was on-der-hand De-cem-ber ge-wor-den en dan kan 't erg koud we-zen.

Soms kwam ma-ma haar dan een poos-je ge-zel-schap hou-den in haar dik-ken win-ter-man-tel. Dan stak ze haar voe-ten bij Jung on-der de de-ken en warm-de ze op de kruik. Dat von den bei-den ge-zel-ig. De an-de-ren wa-ren nu im-mers naar school en dan had-den bei-den wat be-hoef-te aan af-lei-ding.

Soms ook werd Jung wel eens wat on-ge-dul-dig, dan dacht ze aan den mooi-en tijd van den zo-mer, toen ze zoo-veel schik ge-had had-den met de hut, den op-tocht en de hijsch-par-tij. „O, ma-ma,” zei ze dan dik-wijs, „was ik maar weer be-ter, hoe lang zou dat nog du-ren ?”

Maar ma-ma hield haar kind-je steeds voor, toch nooit 't ver-trou-wen op God te ver-lie-zen. God hielp im-mers al-tijd, al leek 't soms ook wel van niet.

Zoo ver-streek de win-ter en kwam 't voor-jaar.

En toen 't eer-ste vo-gel-tje be-gon te zin-gen, trok-ken de kin-de-ren weer uit, om in 't bosch een nieu-we hut te bou-wen, juist zoo een als ver-le-den jaar.

Klei-ne Pie-ter was dien win-ter zoo ge-groeid, dat hij kon loo-pen. En nog lag Jung steeds ge-dul-dig op haar stoel en wacht-te op be-ter-schap.

En ie-de-ren a-vond werd er ge-be-den met steeds meer ver-trou-wen en nooit ver-loor 't club-je den moed.

Ma-ri-a was im-mers moe-der.....

En moe-ders wei-ge-ren nooit iets.

Ein-de-lijk, de zo-mer was reeds weer ver-stre-ken en de bla-de-ren der boo-men wa-ren reeds weer goud-bruin ge-tint, ein-de-lijk mocht Jung pro-bee-ren,

weer voor 't eerst eens een keer-tje te loo-pen.

't Was ruim een jaar ge-le-den, sinds ze voor 't laatst ge-loo-pen had.

Sa-men met ma-ma ging ze nu 't bosch weer in en ge-noot van al de weel-de om haar heen.

't Zou nog heel lang du-ren had de dok-ter ge-ze-gd, vóór ze weer de ou-de zou wor-den.

Maar dat hin-der-de niet, ze werd im-mers be-ter, niet meer dat a-ke-li-ge ziek zijn, dat vond ze zóó erg.

Nu werd de smeek-be-de, die ie-de-ren

a-vond ten He-mel ge-richt was een dank-ge-bed dat Ma-ri-a zoo goed ge-weest was en God zoo veel lief-de ge-toond had. Wel kon Jung nog niet zoo mee doen, maar van af haar stoei keek ze toch be-lang-stel-iend naar 't club-je, als dit zijn ieu-ke spei-ie-ties speei-de Vol-gen'd jaar zou ze vast weer mee kun-nen doen. Uit dank haar heid orand-de er ie-de-ren Za-ter-dag een ach-t-je voor 't Ma-ri-a-beeld En ie-der jaar als de Mei-maand in 't and kwam werd Haar beel-te-nis met de mooi-ste bloe-men ver-sierd. *(Wordt vervolgd)*

VAN DRIE ZWARTE POESJES

Er wa-ren eens drie poes-jes,
Nog jong en nog heel klein;
Ze wil-den al veel we-ten,
Al heel ver-stan-dig zijn.

Hun snuit-ies, poot-ies, staart-ies,
't Was al-les zwart als kool;
Ze wa-ren lief en vroom-lijk,
En maak-ten pret en jool.

Hun Moe had hun ver-bo-den,
Al-leen uit huis te gaan
Er kon soms wat ge-beu-ren,
En 't was met hen ge-daan!

'n Keer-tje lag hun Moes-je,
Te sla-pen stil in huis;
De zwar-te poes-ies gin-gen,
En maak-ten geen ge-ruisch.

Ze gin-gen stil naar bui-ten,
— Hun Moes-je zag het niet —
Ze lie-pen op hun teen-tjes,
En snor-den zacht hun lied.

Maar bui-ten was 't aan 't sneeu-wen
Fen kleed be-dek-te d'aard;
De sneeuw viel op hun kop-ies,
Hun rug-gen en hun staart.

Ze keer-den na een poos-je
Ver-kleumd naar moe-der weer;
Ze von-den 't huis ge-slo-ten,
Wat gin-gen ze te keer!

Hun Moes-je keek door 't spleet-je
Ze zag de poes-ies staan,
Maar nee, dat wa-ren vreem-den,
Waar kwa-men die van-daan?

Haar kin-der-tjes, dat wist ze,
Die wa-ren zwart als roet;
Dit wa-ren wit-te poes-ies.
Ze sloot de deur weer goed.

Daar ston-den ze be-drem-meld,
Te schrei-en van de kou;
Ze moes-ten bui-ten blij-ven,
Dat was hun straf: „mi-auw!”

W. LAMMERS

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Ik zal maar een heel die-pe bui-ging ma-ken voor die rij-ke ko-nings-kin-de-ren. Dat zijn jul-lie im-mers al-le-maal! En laat mij de ge-zicht-jes eens zien! Al-le-maal nog te-vre-den? De blau-we oo-gen van Ma-rie-tje Jan-sen en de brui-ne van Piet Pe-ters zie ik zoo blij glun-de-ren. Maar ik weet wel hoe dat komt! Die twee heb-ben van-mor-gen 't rijk-ste ge-schenk ont-van-gen van Je-zus, wat Hij maar ge-ven kan, is 't niet Ma-rie-tje en Piet? De an-de-ren zijn na-tuur-lijk nieuws-gie-rig om te we-ten, wát dat wel is. 'k Zal jul-lie eerst een ver-haal-tje ver-tel-len.

Va-der en Moe-der Rik-kers had-den een druk-ke zaak. Vader was bak-ker en Moe-der was den hee-len dag in den win-kel om 't ver-sche brood en de lek-ke-re taart-jes en koek-jes te ver-koo-pen, die haar man bak-te. Daar-om had Moe-der niet veel tijd zich te be-moei-en-met haar

vier klei-ne kin-de-ren, waar-van Fri-da de oud-ste was. Toen klei-ne Fri-da dan ook vijf jaar was, werd ze op kost-school ge-daan. De Zus-ters kon-den be-ter op haar pas-sen. Fri-da vond 't heel pret-tig bij de Zus-ters. Er wa-ren zoo'n mas-sa klei-ne meis-jes, waar ze mee spe-len kon. En de groo-te-re meis-jes ver-wen-den al-le-maal 't klei-ne ding. Dat vond Fri-da heer-lijk, want thuis werd ze nooit ver-wend. Ook de Zus-ters hiel-den veel van 't klei-ne meis-je. In de be-waar-school kon ze zoo leuk frö-be-len met haar mol-li-ge hand-jes en on-der 't bid-den leek ze net een en-gel-tje met de hand-jes eer-bie-dig ge-you-wen en de oog-jes dicht. 'n En-ke-len keer — 's a-vonds in haar bed-je meest-al — ver-lang-de Fri-da erg naar huis, voor-al naar Moe-ke. Dan kwam er wel eens 'n dik-ke traan heel bru-taal uit 'n oog-hoek-je rol-len. Maar Fri-da sliep al-tijd gauw in en als ze 's mor-gens wak-ker werd, was de traan op-ge-droogd en 't ver-driet ver-ge-ten. Heel dik-wijs stuur-de Moe-der een pak-je naar haar oud-ste meis-ke. Daar za-ten dan heer-lijke koek-jes in, die Va-der zelf ge-bak-ken had en al-ler-lei an-de-re zoe-tig-he-den. Soms was er ook speel-goed bij. Eén keer was er 'n por-tret in van Moe-ke. O, wat was die klei-ne Fri-da blij! Ze dans-te met 't por-tret rond en liet 't aan al-le Zus-ters en kin-de-ren zien. En el-ken a-vond, vóór ze ging sla-pen, ging ze op haar tee-nen in 't bed-je staan en kus-te dan Moe-ke's por-tret, dat de Zus-ter daar had neer-ge-han-gen. Nu was Fri-da al bij-na 'n jaar weg. In de va-can-ties moest ze ook bij de Zus-ters blij-ven, want dan had-den ze 't thuis juist 't drukst. Fri-da speel-de met de an-de-re kin-de-ren op de groo-te speel-plaats. Daar kwam op-eens een Zus-ter naar haar toe.

Fri-da, kind-je, kom eens hier!" Da-de-lijk kwam de klei-ne dik-kerd aan-hup-pe-len.

„Er is iets van thuis, Fri-da!" zei la-chend de Zus-ter.

„Een pak-je!" juich-te 't meis-je.

„Nee," zei de Zus-ter. „Geen pak-je, iets heel an-ders!"

Frida kroop dicht bij Moeder op haar schoot . . .

„Iets anders.....!” ver wonder-de zich Fri-da. Wat-zou dat kun-nen zijn? De Zus-ter nam haar mee door een tan-gang, waar ze nog nooit ge weest was. Wel tien deu-ren wa-ren aan bei-de kan-ten Op-eens deed de Zus-ter een deur o-pen Ze duw-de Fri-da voor zich uit naar bin-nen en daar.....!

„Moe-ke!” juich-te Fri-da.

„M'n klei-ne meis-je!” zei Moe-der, want die was 't. „Wat zie je er goed uit, klei-ne dik-zak!”

Fri-da kroop dicht bij Moe-der, op haar schoot en ze keek ze keek maar naar Moe-der's lie-ve ge-zicht. Soms streel-de ze Moe-der zacht-jes met haar poe-ze-lige hand-jes en als Moe-der dan naar haar keek, lach-te ze maar en leg-de haar kop-je te-ge-n Moe-der aan. Den hee-len dag bleet Moe-der en geen mi-nuut liet Fri-da haar los. Och, ze was zoo ge-luk-kig, dat haar lief Moe-ke ge-ko-men was.

„Dat vind, ik nou nog fij-ner dan hon-derd pak-jes.” zei ze fluis-te-rend.

Nou, dat zou-den jul-lie ook vin-den,

als je in Fri-da haar plaats was, is 't niet? Daar-om ke-ken Ma-rie-tje Jan-sen en Piet Pe-ters ook zoo glun-de-rend. Zij had-den iets ge-ke-re-gen van mor-gen dat veel fij-ner was dan hon-derd, ja wel dui-zend pak-jes. Zij had-den Je-zus zelf ge-ke-re-gen. In de H. Com-mu-nie was Je-zus zelf bij die kin-der-tjes ge-ko-men. En Hij wil graag bij jul-lie al-le-maal ko-men die de eer-ste H. Com-mu-nie al ge-da-an heb-ben. Al krijg je ook van Je-zus, dien rij-ken Ko-ning, nog zóó veel, al maak-te Hij je tot 't rijk-ste kind van de we-reld, dan is dat nog niet zoo fijn, als dat Hij één keer in je hart-je komt.

Toe, gaan jul-lie mor-gen en de-ze twee we-ken eens dik-wijls Hem ont-van-gen. En zeg Hem dan toch, hoe blij je bent, dat Hij uit den He-mel is ge-ko-men in je hart-je. Zeg 't Hem maar dik-wijls en vraag of Hij lang bij je wil blij-ven. Laat Hem maar niet los net als Fri-da met haar Moe-der deed. Je hoeft niet veel te pra-ten en ge-leer-de woor-den op te zeg-gen uit je kerk-boek, je moet al-leen maar héél veel van Hem hou-den en 't Hem zeg-gen zoo af en toe. En de kin-der-tjes, die nog niet de eer-ste H. Com-mu-nie heb-ben ge-da-an, moe-ten Hem dik-wijls gaan be-zoe-ken in de kerk en dan zacht-jes zeg-gen dat je toch zoo naar Hem ver-langt. Je moet Hem maar ver-tel-len dat je net bent als Fri-da op kost-school. Zijn por-tret of Zijn kruis-beeld vind je al heel mooi, maar als Hij zelf komt is toch 't heer-lijk-ste.

Dik-wijls tot de H. Com-mu-nie gaan in de-ze twee we-ken, hoor kin-der-tjes!

A. POSTEL

EEN NIEUWSGIERIG JONGETJE

DOOR NELLY

Hen-nie was erg nieuws-gie-rig o. 't was haast tè erg. En dat was ie al-tijd ge-weest. Toen ie nog héél klein was en in de wieg lag — hij was nog maar pas tien maan-den oud — ging hij al, als hij hoor-de, dat er in de ka-mer ie-mand vreemds was, of vi-si-te was ge-ko-men, gauw o-ver-eind zit-ten. Dan trok ie met zijn klei-ne hand-jes het gor-dijn van de wieg op-zij en kwam met zijn klei-ne kop-je heel nieuws-gie-rig om het hoek-je kij-ken.

Toen von-den ze het al-le-maal wel leuk, dat lie-ve klei-ne ge-zicht-je, met de hel-de-re oog-ies zoo nieuws-gie-rig te zien kij-ken. Soms werd er om ge-scha-terd van plei-zier.

Toen Hen-nie wat groo-ter werd en loo-pen kon, toon-de hij zijn nieuws-gie-rig-heid bij-zon-der als er ge-be'd werd. Dan was ie aan-stonds bij de deur: „Wie”? riep ie dan met een hoog stem-me-tje, ter-wijl de dreu-mes wag-ge-lend door de gang naar de voor-deur liep. En als zijn moe der dan aan kwam loo-pen, om de deur o-pen te doen, riep hij maar steeds: „wie? wie?”

Het vent-je sliep in de ka-mer ach-ter de huis-ka-mer en zijn moe-der liet dan 's-a-vonds als zij Hen-nie naar zijn bed-je had ge-bracht, de ka-mer-deur op een kier-tje staan. Hij kon dan zijn moe-der in de huis-ka-mer hoo-ren en vond zich niet zoo al-leen.

Meer-ma-len nu ge-beur-de het, dat, als Moe-der dacht, dat haar vent-je sliep en zij in de huis-ka-mer ge-zel-lig zat te pra-ten met vi-si-te, die in-tus-schen ge-ko-men was, plot-se-ling de deur van de slaap-ka-mer wat ver-der o-pen-ge-trok-ken werd, dan kwam klei-ne Hen-nie zóó op zijn mol-li-ge bloo-te voet-jes in zijn ro-se ge-streep-te py-a-ma met héél nieuws-gie-rig ge-zicht-je bin-nen tip-pe-len en da-de-lijk vroeg hij: „wie?”

Ie-der vond het al-ler-aar-digst en 't klei-ne vent-je werd op schoot ge-no-

men en er werd met hem ge-la-chen en ge-speeld.

Bracht Moe-der hem dan na een kwar-tier-tje weer naar zijn bed-je, dan bleef hij ver-der zoet lig-gen. Als hij maar eerst wist, wie of wat er was, dan was hij ver-der weer heel te-vre-den en zoet.

Toen hij weer wat groo-ter werd, be-gon hij hoe lan-ger hoe nieuws-gie-ri-ger te wor-den. Hij wil-de steeds meer we-ten en be-gon van al-les te vra-gen.

Was de tuin-man in den tuin be-zig, dan ging Hen-nie aan-stonds bij hem.

„Waar-om komt u hier wer-ken?” vroeg hij dan.

„Om-dat het noo-dig is,” zei de goe-di-ge man.

„En waar-om is het noo-dig?” vroeg Hen-nie weer.

„O.n-dat het voor-jaar is, en dan gaan we spit-ten en zaai-en.”

„En waar-om gaat u spit-ten en zaai-en?”

„Om-dat er van den zo-mer groen-te in den tuin zal groei-en.”

„En waar-om moet er groen-te groei-en?”

„Om-dat ie die moet op-e-ten!”

„En waar-om moet ik die op-e-ten?”

„O.n-dat ie er van groei-en moet en groot wor-den.”

„En waar-om moet ik groei-en en groot wor-den?”

„Om-dat ie toch niet al-tijd klein kan blij-ven!”

„Waar-om kan ik niet al-tijd klein blij-ven?”

„Maar Hen-nie toch,” zei de ge-dul-di-ge tuin-man ein-de-lijk. „Jij met ie waar-om! Nu zal ik jou eens wat vra-gen:

„Waar-om ben ij zoo nieuws-gie-rig?”

Een heel klein beet-je schaam-de Hen-nie zich toch wel, want hij draai-de zich in-eens om en liep weg

Al zoo dik-wijls had-den Va-der en Moe-der Hen-nie ge-waar-schuwd: „Je mag niet zoo nieuws-gie-rig zijn, Hen-nie. Foei, dat staat toch zoo lee-lijk! Nu je al

een groo-te jon-gen wordt, mag dat hee-le-maal niet meer."

Maar Hen-nie was het, zon-der het zelf te we-ten, ge-loof ik, want hij ver-an-der-de ten-min-ste niets. Ie-de-ren dag op-nieuw toon-de hij zijn nieuws-gie-rig-heid en zijn ou-ders gin-gen er ten laat-ste flink te-gen in.

Op ze-ke-ren dag kwam een vreem-de heer aan-bel-len. Hen-nie deed toe-val-lig o-pen en toen de heer vroeg, of Hen-nie zijn Pa e-ven te spre-ken was, liet Hen-nie hem in de voor-ka-mer.

Pa kwam en sprak een poos-je met den be-zoe-ker, die toen weer weg-ging. Hen-nie was na-tuur-lijk dol nieuws-gie-rig, wie die Mijn-heer was en wat hij kwam doen. Hij had het wel aan-stonds wil-len vra-gen, maar hij durf-de het niet zoo heel erg goed.

„Va-der-tje," zei hij een beet-je aar-ze-lend, toen Pa weer bin-nen-kwam, „Va-der-tje, wie was die Mijn-heer?"

„Vind je het erg nood-za-ke-lijk, Hen-nie, dat te we-ten?" vroeg Pa, hem streng aan-kij-kend.

„O neen, Pa, ik vroeg het maar zoo," zei hij luch-tig en ging haas-tig naar bui-ten.

„Pa wil het niet zeg-gen," dacht Hen-nie, „flauw! wat geeft dat nu? Ik mag toch wel vra-gen, wie dat is? Waar-om mag ik dat nu niet we-ten? Flauw, hoor!" En hij slen-ter-de door den tuin met een on-te-vre-den ge-zicht. „Ik wil het tòch we-ten," brom-de hij in zich-zelf, „ik vraag het

straks aan tafel nòg eens, dat durf ik best."

Bij het mid-dag-maal zei Hen-nie plot-se-ling: „Wat kwam die Mijn-heer doen, Pa?"

Maar Pa wil-de Hen-nie zijn nieuws-gie-rig-heid af-lee-ren en vroeg: „Kan je zwij-gen, Hen-nie?"

„Ja, Pa," zei Hen-nie, en hij dacht: „fijn, nu ver-telt Pa het toch!"

„Dus, je kan goed zwij-gen? ik ook, jon-gen!" zei Pa la-chend.

Hen-nie bloos-de en keek in zijn soep. Hij was in-wen-dig boos, of-schoon hij het niet wil-de la-ten mer-ken.

Dat was weer zoo iets van Pa. Zoo deed Pa nu al-tijd, bah, wat ver-ve-lend!

„Dom-me jon-gen," zei Moe-der „Word je dan nooit wijs? Be-grijp je nu niet, dat wij je op al-le mo-ge-lij-ke ma-nie-ren die on-deugd van nieuws-gie-rig-heid moe-ten af-lee-ren? Ik vind het toch zoo jam-mer van je, Hen-nie, je bent an-ders zoo'n flin-ke jon-gen!"

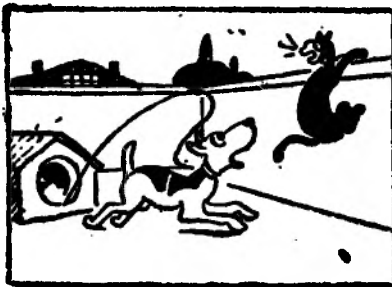
Ja, hij vond het zelf ook wel naar, dat hij zoo nieuws-gie-rig was, maar het was zoo las-tig om het af te lee-ren, vond hij. Zoo nu en dan deed hij er wel eens moei-te voor, maar lang niet al-tijd. Toch moest hij zijn nieuws-gie-rig-heid dik-wijls duur be-ta-len.

Laatst was hij er ten-min-ste wel een beet-je in-ge-loo-pen.

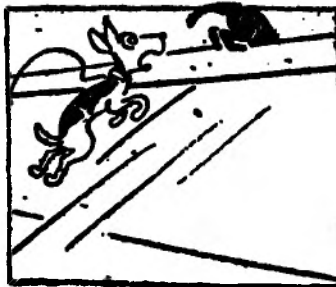
Hij had straf-werk moe-ten ma-ken na school-tijd om vier uur.

Heel vlug krab-bel-de hij het af. Ter-

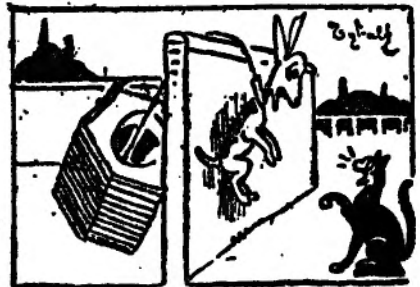
ZOO NIET BEDOELD

„Wacht, leelijke poes! Nou heb ik je!"

„Ja spring maar over den muur. Dat kan ik ook!"

„Maar zoo had je 't niet bedoeld, hè Fik!"

wijl hij be-zig was, kwam de di-rec-teur van de school in de klas en ging met den on-der-wij-zer staan pra-ten.

Hij hoor-de zoo ee-ni-ge woor-den, maar kon niet veel ver-staan want de hee-ren spra-ken zacht. Wat had hij weer eens graag wil-len we-ten wat die twee sa-men o-ver-ieg-den! Hij luis-ter-de al zoo nu en dan maar ver-stond niets.

Zijn werk was klaar: hij stond op en gaf het aan zijn on-der-wij-zer.

De-ze keek het e-ven 'n en zei toen: „Het is goed te kunt gaan!”

Hen-nie ging en liet de deur op een kier staan. Ter-wijl hij in de gang zijn 'as aan-trok, hoor-de hij, dat de di-rec-teur har-der be-gon te spre-ken.

Wacht dacht hij, nu kan ik best eens e-ven hoo-ren wat hij zegt en zacht-ies ging hij met zijn oor te-ge-n de deur-o-pe-ning staan luis-te-ren.

Een oo-gen-blik waar-schuw-de hem zijn ge-we-ten: „Pas op, Hen-nie! Dat is hee-le-maal niet braat, dat hoort niet. Be-dwing je nieuws-gie-rig-heid en ga weg. Je weet, dat je het niet mag!”

Maar Hen-nie luis-ter-de niet en dacht: ik wil eens we-ten, wat de di-rec-teur daar al-ie-maal be-spreekt. En nóg vas-ter ging hij te-ge-n de deur staan.

Maar de on-der-wij-zer, die Hen-nie's ge-brek wel ken-de, en hem ook al zoo dik-wijls op die groo-te on-d-eugd op-merk-zaam had ge-maakt, had al da-de-lijk be-gre-pen wat Hen-nie zou doen. Hij zei heel zacht-ies te-ge-n den di-rec-teur: „Komt u eens e-ven mee.” En bei-de hee-ren kwa-mien op hun tee-nen naar de deur ge-loo-pen zóó zacht-ies, dat Hen-nie er niets van ge-hoord had. Plot-se-ling duw-de de on-der-wij-zer de deur o-pen en..... boem daar viel Hen-nie met een flin-ken smak ach-ter-o-ver te-ge-n den grond en kwam met zijn hoofd op den stee-nen vloer van de gang te-recht.

Dat kwam ge-ducht aan! Hij wist zoo gauw niet, wat er met hem ge-beur-de. Hij krab-bei-de o-ver eind en stond daar viak te gen-o-ver den di-rec-teur en den on-der-wij-zer.

„Ik be-hoef niet te vra-gen, hoe dat komt, Hen-nie,” sprak de on-der-wij-zer.

Hen-nie werd rood van schaam-te.

„Mijn-heer” zei hij sta-me-lend, „ik zal het nooit meer doen!”

De di-rec-teur, die al-les be-gre-pen had, zei:

„Jon-gen, laat dit een les voor je ge-weest zijn, voor je hee-le le-ven. Jam-mer vind ik het dat ik juist dit heb moe-ten on-der-vin-den van jou, dien ik al-tijd voor zoo'n ver-stan-di-gen ion-gen heb aan-ge-zien.”

En toen Hen-nie be-gon te schrei-en, sprak de di-rec-teur op zach-ten toon:

„Mijn-heer en ik zul-len er niet meer aan den ken en er nooit meer o-ver spre-ken. Doe jij dan van jouw kant je best te nieuws-gie-rig-heid te be-dwin-gen en er nooit meer aan toe te ge-ven. Dan word je een ter-me ion-gen, en je goe-de ou-ders en wij zul-len ple-zier van je be-le-ven.”

Toen gaf de di-rec-teur Hen-nie de hand.

„Mijn-heer ik zal mijn best doen, ik be-loof het u,” zei Hen-nie op-recht.

Van dat oo-gen-blik was Hen-nie voor goed ge-ne-zen. Dien dag heeft hij niets thuis ver-teld, van wat hem in school o-ver-ko-men was en ook in de eer-ste we-ken nog niet. Maar toen Moe-der hem la-ter eens prees om-dat hij niet meer nieuws-gie-rig was roen heeft hij haar ver-teld wat er dien mid-dag in school was voor-ge-val-len.

Va-der en Moe-der had-den wel een beet-je me-de-lij-den met hun jon-gen, maar toch wa-ren ze erg blij, dat hij daar-door voor goed van zijn on-deugd was ge-ne-zen. En Hen-nie zelf niet min-der!

ETENSTIJD

De gan-zen zwom-men in den vij-ver. Zij rie-pen: „kwik-kwak; kwik-kwak!”

De kip-pen lie-pen door het hok. Zij wa-ren niets op hun ge-mak. Zij ka-kel-den maar: „Tok-ke-tok-tok!”

De koei-en in de wei loei-den: „Boe-boe-boe!”

De hond-jes in den tuin kef-ten: „Woef-woef-woef.”

Daar ging de poes door den tuin. Zij klaag-de: „Mi-auw. mi-auw!”

„Daar is Moor.” rie-pen de hond-jes.

„Dag Moor!” groet-ten de kip-pen haar. Toen vroeg de haan: „Poes, heb jij Mien-tje al ge-zien? Wij heb-ben zoo'n hon-ger!”

„Nee,” zei poes. „Mien-tje slaapt nog. Gaf zij me nu mijn melk-je maar!”

„Ons voe-der is ook op,” sprak de haan. De poes ging ver-der.

„Dag Moor!” rie-pen de gan-zen. „Is Mien-tje al wak-ker? De voe-der-bak is leeg.”

„Nee,” zei poes. „Mien-tje slaapt nog!” Daar kwam Moor langs de wei.

„Moor. Moor!” rie-pen de koei-en. „Waar is Mien?”

„Mien-tje slaapt nog,” zei Moor al-weer. „Heb-ben jul-lie ook al hon-ger?”

„Nee, hon-ger niet,” sprak de bon-te koe. „Maar wel er-gen dorst. Want de sloot is droog.”

„Die stou-te Mien,” dacht poes. Zij keer-de te-rug naar het huis. Daar liep zij naar de trap en riep luid: „Mi-auw! Mi-auw!”

Doch Mien-tje bleef sla-pen.

„Zoo'n slaap-muts,” zei-den de hond-jes. Zij gin-gen mee naar bin-nen. Daar kef-ten zij: „Woef, woef, woef!”

De haan schop-te boos te-gen de deur van het hok. Die vloog toen wijd o-pen. En al-le kip-pen lie-pen uit het hok. Ze gin-gen het huis in. Daar rie-pen zij aan de trap: „Tok-ke-tok-ke-tok!”

De gan-zen spron-gen uit den vij-ver. Zij lie-pen door den tuin. Wat sna-ter-den die gan-zen luid: „Kwik-kwak-kwak.” En de koei-en kwa-men er ook bij. Zij

gin-gen vlak on-der het raam van Mien-tje staan. Toen loei-den ze van: „Boe-boe-boe!”

Mien-tje werd in-eens wak-ker. Zij schrik-te van het la-waai! Vlug sprong ze uit bed. Zij luis-ter-de, en hoor-de toen:

„Boe-mi-auw! Tok-ke-woef! Kwik-kwak-boe! Woef-mi-auw! Kwik-kwak.”

„Ik heb te lang ge-sla-pen,” riep Mien-tje. Zij kleed-de-zich aan. Toen bad ze d'r mor-gen-ge-bed. Daar-na ging ze de trap af.

„Wij heb-ben hon-ger!” rie-pen de hond-jes.

Mien maak-te een lek-ker pap-je klaar. Daar smul-den zij van!

De koei-en bracht zij een bak vol wa-ter. De kip-pen kre-gen heer-lijk zaad. De gan-zen smul-den al-dra aan hun ont-bijt. En Moor's bak-je stond vol zoe-te melk. Toen Mien naar school ging, rie-pen ze al-le-maal: „Boe, mi-auw, woef. Tok-tok, kwik-kwak!” Dat be-tee-ken-de: „Dank je wel, Mien!”

MARIA

Marietje Jansen, Jeanne Zoetmuller, Jo Coenraad, Marietje Broekhoven, Gonda v. d. Heijden, Annie Peters, Nanna den Boer, Marietje Ettema, Riekje Eijken, Ben Brayns, Clazien Kabel, Francina Dubois, en Ina v. d. Voorden, allemaal Nichtjes van de H. H. Engelbewaarderschool, Jufferstr. 26, Rotterdam. Als ik goed gelezen heb, zijn het ook allemaal Nichtjes uit de 2e klas. En toen ik dat aan Tante zei, was haar eerste woord: „Maar wat schrijven die kinderen toch mooi”. En ze schoof haar bril nog eens recht, en het breiwerk viel op den grond, en ze keek nóg eens alle briefjes door. „Mooi, keurig” zei ze, „maak ze allemaal een bijzonder compliment.” Hetgeen ik doe bij dezen. En nu begin ik maar gauw met ieder wat te praten. Marietje is de eerste. Ze vertelt van een nieuw broertje. Proficiat. Wil je hem een handje geven voor Oom? Dan zegt ze, dat ze een volgenden keer wel een prijsje hebben wil. Ja, zulke liefhebbers zijn er veel. Maar...

Oom heeft niets over de prijzen te zeggen. Blickman verdeelt ze zelf. Dan komt Jeanne, die hoopt over te gaan naar de 3e klas. Ik hoop mee. En — Ik hoop ook, dat Jeanne altijd mee komt op bezoek. Volgt: Jo. Met genoegen hoor ik, dat ze trouw elke week het heele Kl. uitleest, en Jet ook. Zeker prettig gefeest op Vaders verjaardag. En heeft kleine zus haar feest tegelijk gevierd, of ieder afzonderlijk? No. 4 is Marietje II. En ze heeft óók een zusje bij gekregen. Ook mijn proficiat. Je mag haar zeker wel eens rijden met den wagen? Kan ze al haast alleen staan, bij een stoel? Zoo, heeft zus prijs gehad van Blickman? Je ziet wel, hij is zoo kwaad niet. Maar hij kan ook niet meer geven, dan hij heeft. En dan no. 5: Gonda. Zeker ook wel overgegaan? Ik lees van vier zusjes, maar je noemt er maar drie. Hoe zit dat? Graag hoor ik, dat je op school flink leert. Nu komt no. 6: Annie. Welkom in de rij. Corrie is zeker intusschen heel wat gegroeid. Kraait ze nog altijd „als een haantje”? Zal een heele beweging zijn, als jullie „dan ook allemaal begint”. Maak je de handwerkjes ook wel 's uit Kl. Of zijn die nog te moeilijk? Dan no. 7 onze Nanna. Eerst las ik in haar brief: „Ik mag morgen een „kicken” meebrengen”. En toen dacht ik: Wat gaat ze daar mee aanvangen? Toen ik goed keek, stond er: een kiekie, en dat zal wel een foto zijn. Ja, ja, zoo was het. Aan de beurt is nu no. 8, Marietje III. Dat moesten alle kinderen doen: eerst netjes de Kleuterblaadjes bewaren en ze dan later inbinden. Je hebt dan een prachtig boek, waar later de jongere zusjes en broertjes veel plezier van hebben. Dan no. 9 en ze heet Rickie. Ze vraagt of Oom het „echt” vindt, dat ze een briefje stuurt. Ja, heel graag, vooral omdat ze zoo leuk schrijft over van alles. Hoe gaat het met rekenen? En met Katechismus? No. 10 is Bep, die schrijft dat er in de 2e klas zoo'n mooie leesboekjes zijn. En kan Bep dat alles nu ook zonder fouten lezen? Zal wel. Ja, over 't inbinden van de Kl. heb ik hier boven al geschreven Goed zoo. Dan lees ik nog aan het einde: „Mijn broertje is een gutt. Nu ga ik eindigen”. En Oom zegt: die Bep is ook een gutt, en nu is mijn briefje uit. No. 11 is Clazien. Ja, Oom heeft heel graag, dat je komt kennis maken, en ook heel graag, dat je voortaan geregeld meekomt. Maar kindje, het schrijven is goed, heel goed, al ben je misschien de jongste. Heel goed, hoor. No. 12 heet Francisca. Al anderhalf jaar meegedaan met de wedstrijden, zegt ze, en — nog geen eens prijs gehad. Blickman is een rare sinjeur. De een is dadelijk goed vriend met hem, een ander laat hij maar steeds wachten. We zullen maar samen hopen, beste Nichtje, anders zit er niets op. Hoe maken het de konijntjes? Leven ze nog, of zijn ze in de pan terecht gekomen? De laatste van de rij is Ina, een nieuw Nichtje. Hartelijk welkom in onze club. Proficiat met het nieuwe zusje. Kan zeker wel haast wat rondtribbelen in de kamer, of van stoel tot stoel. Knijp haar even — heel even — voor mij in de wang. Zoo ben ik weer aan het einde gekomen van dit prettig bezoek. Ik vergat nog te zeggen, dat het portretje waarschijnlijk wel geschikt zal zijn. Misschien heb je het al gevonden vóór deze brief komt. Was jullie niet blij om de goede gezindheid van mijn „stoute” Blikkerd? Daag. Tot later alweer. Kom je gauw samen terug?

Mia van Overmeir, St. Nicolaasstraat 4,

Maastricht. Maar beste Nichtje, had ik maar eerder geweten, dat je in 't ziekenhuis was, dan kon ik mogelijk het vorige briefje wat eerder laten drukken. Dat doe ik wel eens een heel enkleen keer. Maar ik durf het eigenlijk niet hardop zeggen, anders is de volgende week mijn heele groote familie ziek. Geen wonder, dat je liever thuis was. Nergens beter dan bij Moeder. Als je het vorige antwoord nu nog niet gelezen hebt, zoek je maar eens in R. J. Daar is het dan mogelijk in verzeild geraakt. Goed gedaan voor een Nichtje van 7 jaar. Daag.

Marietje en Jacques Feyen, Amstel 52 II, Amsterdam. Of Oom nu gauw aan Marietje terugschrijft, vraagt ze. Beste kindje, dat kan nooit. Spijt me wel. Ieder zijn eerlijke beurt. Maar graag zeg ik, dat Marietje al een mooi briefje schrijft. Zoo wil ik het nu graag hebben: zelf doen, dat is veel aardiger, en het leert immers vanzelf. Wat staat er op het mooie schilderijtje, dat je gewonnen hebt? Vertel me ook eens, of Moe het poppenborstrokje en de kousjes heeft nagezien, en of er geen fouten in waren. Want alles moet netjes zijn en secuur. Vin-je ook niet? Wanneer gaat Jacques naar school. Geef je hem een hand voor mij? En als je weer terug komt, laat hem dan even een kruisje zetten onder den brief. Daag. Hand en groet.

Sjaan van Koppen, Poeldijk, Nieuwenweg 54. Wat zal ik zeggen beste Nichtje van de prijzen! Ik kan wel 's een goed woordje doen, ik kan Blickman aan zijn oor trekken, ik sta er niet voor in dat het helpt. Wel weet ik één ding: hij beschermt de aanhouders. Goed, dus Anny komt ook wel 's op bezoek. Ja, ik kan me best voorstellen, dat er zoo langzamerhand in Poeldijk veel veranderd is. Och ja, ik heb wel honderd Nichtjes, die vertellen, dat al die ballen kapot geschopt worden. En als de voetballers dan maar nieuwe gaven, vind ik het nóg erg, maar dan kan 't nog iets. Nu moet ik eens wat vragen. Je spreekt van „druivenkrenten”. Bedoel je daarmee: het uitknippen van de kleinere druiven, uit de trossen? Dat gebeurt zeker, om de andere grooter te doen worden? Ja, er komt zoo nu en dan wel 's een briefje uit Poeldijk, maar veel komen er toch niet. Kom je nu een volgende maal eens terug met twintig vriendinnetjes samen? Daag. Voor allen mijn groet.

Johan Houkes, Haringpakkenstr. 75, Rotterdam. Graag aangenomen als lid van onze groote club. Welkom van harte. Hoop, dat Johan al weer lang hersteld is, als dit briefje komt. Zal wel. En dan komt de beloofde lange brief ook wel eens. Dag beste Neefje. Veel groeten van Oom.

Adri Rietveld te Oudewater. Denklijk zal het gezonden kiekje wel in Kl. kunnen worden afgedrukt. Dan vin-je 't wel eens. Misschien nog vóór deze brief aan de beurt is. Daag. Groeten aan allen.

Mientje van de Wiel, Achterompad B127, Drunen. Zoo'n rare Blikkerd. Voor den eersten keer doet Mientje mee en — dadelijk al prijs. Dat is nu net iets van hem: de een laat hij telkens en telkens maar wachten en hopen, de ander is dadelijk goed vriend met hem. Enfin, hij moet het zelf maar uitzoeken, en die het treft is er goed mee. Graag, als Mientje nog heel dikwijls komt praten, maar — liefst dan met een eigen geschreven brief. Kan best. Probeer maar. Alles moet geleerd worden. Groeten aan allen van Oom. Daag.

Catharina de Koning met haar twee zusjes uit Amsterdam.

Dina Stroucken, Graafscheweg Kerseboom, Hintham. Wat een prettig brieftje weer van mijn lieve Nichtje Dina. Loet me plezier, dat die uitvoering zoo goed geslaagd was. Enfin, er was ook veel voor gedaan. Geen wonder, dat die goede Moe wat bezorgd was voor haar Dina. Prachtig rapport. Zooiets hoor ik altijd graag, want ik blij graag op de hoogte van alles. Jeantje kon nu een volgende maal ook wel 's mee komen op bezoek. Waarom heeft Arnold toch zoo zelden den tijd? Geen wonder dat je in Oss veel schik gehad hebt, als ze daar zoo maar de armbandhorloges cadeau geven. Maar ik moet zeggen, 't was verdiend. Misschien krijg ik het nog wel eens te zien, als je in Venlo komt. Zoo, nu a' 8 peppen — 't wordt een heel huishouden. En ze hebben natuurlijk toch allemaal haar naam. Hebben ze nog geen alastrim gehad? Dan lees ik van een fijn uitstapje naar Wamberg. Waar ligt dat toch, want daar heb ik nog nooit van gehoord. In elk geval, het schijnt er een goed land te zijn. Ze eten er krentemik en de pauwen pronken er ook al. Nee maar, jullie met z'n allen op één fiets terug dat had ik willen zien. Goed afgeloopen, al was het een beetje gevaarlijk voor Dina met de dikke Jeantie samen achter. Was dat Gerard, dien je had aangekleed als: Niekske? Ik zie wel, dat er te Hintham veel blijdschap is in huis en — veel grapjes. Zoo gauw als ik in 's Bosch kom, en —

ik heb een half uur over, neem ik een taxi en kom even bellen. Veel hartelijke groeten voor Jeantje, Gerard en Corry en voor Dina afzonderlijk een stevige hand. Daag.

Tootje Voorhuijzen, 2e van Swindenstraat 14, Amsterdam. Een nieuw Nichtje, dat „aldoor maar niet dorst schrijven”. Hartelijk welkom in onze club. En waarom toch durfde mijn goede To niet schrijven? Nog nooit is een Neeffe of een Nichtje bang van Oom geweest. Ik hou echt veel van al mijn kleine raadsel-familie-leden. En een Nichtje als To, die zoo'n fermem brief schrijft, al is ze nog maar zeven jaar, zoo'n flink Nichtje krijgt twee handen tegelijk. Veel groeten aan broertje, maar vooral aan *kleinen* broer, die overal om licht, al zit hij nog in de wieg. Hij heeft groot gelijk, dat hij schik maakt in zijn leven: tijd genoeg nog om eens zuur te kijken. Dag To. En nu stellig gauw terug komen. Loe je 't?

.... Madurastraat 88111, Amsterdam. Ja, hoe wil ik nu mijn Nichtje antwoorden. Heelemaal geen naam is lastig. Gelukkig wel een adres. Je beleeft toch van alles. 't Is een nieuw Nichtje, dat schrijft en pas 7 jaar oud is. Hartelijk welkom dus, vooral ook omdat ze zoo'n aardig briefje schrijft over van alles. Misschien willen de Amsterdamsche Nichtjes, die dit lezen wel even hun vriendinnetje van de Madurastraat zeggen, dat er antwoord is. Mijn lieve Nichtje vertelt van een aardig tooneelstukje, waarin ze de rol van „Stout kind” en van kabouter heeft gespeeld. En nu hoor ik later wel eens, of het goed gegaan is? Daag. Veel groeten van Oom.

André Post, Kapelstr. 38, Bussum. Portret al opgezonden. Vin-je wel eens, als de reis begint. Wat kort briefje. Daag.

Marietje van de Rijdt uit Eindhoven.

KLEUTERBLAADJE

TYDSCHRIFT VOOR KINDEREN VAN
ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT; EERW. BROEDER
MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO.
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING No. 5970
UITGAVE: NAAML. IN. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN, HAARLEM

ZIJ WISTEN HET!

De juf-frouw had in d'eer-ste klas
Aan klei-ne Piet ge-vraagd
Hoe of de man wel hee-ten zou
Die dik-ke plan-ken zaagt.

„Dat is 'n tim-mer-man“, zei Piet,
Die klei-ne, slim-me vent.
„Mooi zoo.“ zei juf. „ik zal eens zien
Wie of nog an-d're kent.“

Hoe heet de man, die hui-zen bouwt
Met 'n schoor-steen voor den rook?“
„Dat is de met-se-laar,“ riep Kees.
„Mijn va-der is dat ook!“

„Maar hoe heet wel die zwar-te man
Die ijz'ren hoe-pels smeedt?“
„'n Smid!“ riep Wim, en juf-fie zei:
„Ik hoor, dat jul-lie 't wéét!“

„Hoe heet de man die
(vis-schen vangt?
Eerst e-ven den-ken... nou?“
Toen schreeuw-de heel de
klas in koor
„Jan Teu-nis-se, juf-frouw!“

ANS VAN DER PUTTEN.

DE KOE-KOEK-KLOK

DOOR L. HUISINGA-SCAF

Toen het grootte vacantie was ging Niek, zooals elk jaar, bij O-ma lo-gee-ren. Dat was een heele vreugde, want Niek en O-ma hielden heel veel van elkaar.

Moe-der bracht haar jongen naar den trein en op het station ontmoetten ze de mevrouw, die bij hen in de buurt woonde en die, daar ze ook naar de kleinstad toe moest, waar O-ma woonde, zoo vriendelijk was om op Niek te willen passen gedurende de reis.

Niek vond dat eigenlijk niet noodig.

„Ik kan best alleen reizen,” had hij gezegd, „ik weet precies waar we langs komen en waar ik moet uitstappen.”

Maar Moe-der vond het veiliger, dat haar jongen gezelschap had, want Niek was wel flink en dapper, maar óók eigenwijs en daar hij erg verwend was, óók wel eens ondeugend.

„Niek,” zei Moe-der, „zul je niet den heelentijd aan het open raampje gaan staan? Het waait zoo — je zou verkouden worden.”

„Ik moet toch uitkijken, Moes,” zei Niek.

„Dat kun je óók door het glas. En goed naar mevrouw luis-teren hoor, en lief voor O-ma zijn. Dag vent — dag —!”

De trein zette zich in beweging en Moe-der en Niek wuifden elkaar toe.

De trein stoomde en dreunde — tjoek — tjoek — tjoek — het station uit, de stad uit.....

„Kom je nu een poosje naast mij zitten, Niek?” vroeg mevrouw vriendelijk.

„Ik moet toch uitkijken, mevrouw,” zei Niek en bleef voor het open raampje staan. De wind woei zijn haren omhoog.

„Dan zal ik het raampje dichtdoen,” zei mevrouw.

„Nee,” zei Niek, „Het raampje moet open blijven.”

En wat of mevrouw nu zei, eerst vriendelijk, later boos, Niek hield

het raampje stijf naar beneden en riep telkens: „het

moet openblijven!”

En op het laatst werd hij zóó kwaad, dat hij schreeuwde: „Jij hebt niets met mij te maken, ik sla je, als je het raampje dichtmaakt.”

„Foei Niek,” zei mevrouw erg ontdaan, „wat ben jij een na-re, stoude jongen, dat had ik niet van je gedacht.”

En daar ze niet wist wat ze met dien ondegenden jongen moest aanvangen, gaf ze hem zijn zin en ging verdrietig weer op haar plaats zitten.

Toen ze samen uit den trein stapten, was ze zóó boos op Niek, dat, toen ze zag, dat O-ma op Niek toeliep en hem kusste, ze heenging zonder hem goedendag te zeggen.

„Wie heeft je gebracht?” vroeg O-ma rondkijkend.

„O, die mevrouw daar-ginds,” zei Niek, „ze is een akeelig mensch.”

„Maar Niek toch,” zei O-ma verbaasd. Maar Niek liep al vooruit naar den uitgang.

Niek vond het heerlijk om weer bij O-ma te zijn. Hij babbelde honderd uit en liep bij O-ma thuis door alle kamers heen; draafde naar de keukenen den tuin en had een kleur als vuur.

„Wat ben je warm, lieve jongen,” zei O-ma, haar hand tegen zijn wang leggend.

„O, dat is niets,” zei Niek. „O-ma, gaan we morgen naar dien grooten speeltuin met schommels en wippen?”

„Ja,” beloofde O-ma, „maar nu gauw naar bed en flink slapen, hoor!”

Och, och wat was Niek blij. Hij kon haast niet in slaap komen, zóó fijn vond hij alles. Maar hij was ook zoo warm, gloeiend.

„Wat ben je toch heet, lieverd,” zei O-ma bezorgd, toen ze nog even naar hem kwam kijken.

„Zoo straks wel, O-ma,” zei Niek,

„maar nu krijg ik het op-eens koud — gek hè?”

„Je wordt toch niet ziek?” zei O-ma ont-steld.

„O nee,” lach-te Niek.

Maar hij werd wèl ziek. Den vol-genden dag had hij koorts en dus kon hij niet met O-ma naar den speel-tuin gaan. De dok-ter kwam en zei, dat Niek kou ge-vat had en een paar da-gen in bed moest blij-ven.

Ach wat vree-se-lijk! O-ma had zoo'n me-de-lij-den met hem en troost-te en ver-troe-tel-de hem. En Niek zèlf schrei-de tra-nen met tui-ten en dacht tel-kens on-rus-tig en be-rouw-vol:

„Dat komt van het o-pen raam-pje in den trein; het waai-de zoo hard. Moe-der had ge-zegd, dat het raam-pje dicht moest en me-vrouw zei het ook. Ze zal het ze-ker aan Moe-der ver-tel-len, dat ik zoo naar te-gen haar ge-weest ben.”

„Koe-koek — koe-koek,” klonk het vroo-lijk door de ka-mer en Niek keek, nog met tra-nen in de oo-gen, naar de koe-koek-klok, waar-uit het vo-gel-tje, dat zoo trouw met zijn ge-roep de u-ren en hal-ve u-ren aan-gaf, naar bui-ten boog. Floep, klap-te het deur-tje van de klok weer toe. Weg was het vo-gel-tje.

O, die koe-koek-klok! Wat vond Niek die toch prach-tig. El-ken keer dat hij bij O-ma lo-geer-de was de koe-koek-klok het voor-werp van zijn groot-ste be-won-de-ring.

„O, O-maa-tje,” zei hij dan tel-kens, „wat zou ik graag thuis óók zoo'n koe-koek-klok op mijn ka-mer-tje wil-len heb-ben.”

Nu peins-de Niek, als zoo vaak, o-ver het vo-gel-tje, dat al-tijd pre-cies wist hoe laat het was en ook peins-de hij tel-kens en tel-kens op-nieuw o-ver het o-pen raam-pje in den trein en o-ver de me-vrouw, die al-tijd zoo vrien-de-lijk was en hem al-tijd zoo lief toe-knik-te en die nu zoo boos op hem was, dat ze ze-ker ook meer wat van hem zou wil-len we-ten.

„Koe-koek,” sloeg de klok na een hee-le poos weer. En la-ter, toen Niek erg doe-zelig was ge-wor-den en heel stil met

zijn hoofd op zijn kus-sen lag, nog weer — „koe-koek — koe-koek — koe-koek.”

Maar dit keer floep-te het deur-tje niet dicht. De koe-koek bleef voor-o-ver-ge-bo-gen naar Niek kij-ken en Niek keek ver-baasd naar den koe-koek.

Toen ge-beur-de er iets on-ge-loo-fe-lijks. De koe-koek spreid-de zijn vleu-gel-tjes uit en rrrt — vloog hij naar Niek's bed toe en ging vlak naast Niek's hand op het dek zit-ten.

„Waar-om lig je hier zoo stil te kij-ken,” piep-te hij zóó zacht, dat Niek moei-te moest doen om het te ver-staan, „ben je ziek?”

„Ja,” zei Niek, „ik heb kou ge-vat.”

„Dat dacht ik al,” zei de koe-koek, „ik heb zoo'n me-de-lij-den met je; want ik weet er al-les van, wat het is om ziek te zijn. Ik heb óók eens kou ge-vat en toen kon ik een hee-le week mijn plicht niet doen. Het was vree-se-lijk; de wij-zers kwa-mèn er-van in de war en we-zen den ver-keer-den tijd aan en ein-de-lijk stond de slin-ger ook nog stil. En mijn kin-der-tjes wa-ren te klein om in-plaats van mij het aan-tal u-ren te roe-pen.”

„Je kin-der-tjes?” vroeg Niek ver-baasd, „heb jij kin-der-tjes?”

„Ze-ker!” zei de koe-koek trotsch. Ik heb er drie en mijn oud-ste is nu oud ge-noeg om zelf wach-ter in een koe-koek-klok te wor-den. Straks breng ik hem weg naar de koe-koek-klok-ken-fa-briek.”

Niek's mond ging o-pen van ver-bazing. Wat klonk dat al-le-maal vreemd. Het leek wel of hij droom-de.

„Ge-loot je mij niet?” vroeg de koe-koek, „ga dan maar mee, dan kun je zèlf zien, dat het waar is.”

„Mee?” vroeg Niek — maar voor hij nòg iets kon zeg-gen, was hij een Niek-je ge-wor-den, zoo-lang als een speld en zijn hoofd was maar een beet-je dik-ker dan een spel-de-knop en hij zat bo-ven op den rug van den koe-koek en vloog met hem dwars door de ka-mer heen naar de klok en toen door het o-pen-staan-de deur-tje van de klok naar bin-nen.

„O,” gaap-te hij, „dit is een won-der!”

„Het lijkt er veel op, hè?” lach-te de

koe-koek. „Maar ik moet een zie-ken jon-gen toch wat af-lei-ding be-zor-gen, an-ders gaat hij te veel pie-ke-ren. Nu, hoe vind je het hier?”

„Heer-lijk,” zei Niek, „wat een grap-pig hou-ten ka-mer-tje!”

Drie klei-ne koe-koek-jes, die in een hoek-je bij el-kaar za-ten, ke-ken hem nieuws-gie-rig aan.

„Dat zijn mijn kin-der-tjes,” wees de koe-koek trotsch; „dit is mijn oud-ste, hij heet Dum-pie; dit is Um-pie en dat Jum-pie.”

„En hoe heet jij zèlf?” vroeg Niek.

„Frum-pie,” zei de koe-koek.

„Wat een gek-ke na-men,” zei Niek en moest hard-op la-chen.

„Gek?” zei de koe-koek be-lee-digd, „niets gek-ker dan dat jij Niek heet.”

„Nee,” gaf Niek toe, „wat is nou Niek — maar ei-gen-lijk heet ik Ni-co-laas.”

„Dat is geen naam,” zei Dum-pie ei-gen-wijs, „dat is Sin-ter-klaas; Moe-der heeft daar zoo vaak o-ver ver-teld. Sin-ter-klaas heeft de klok hier bij.

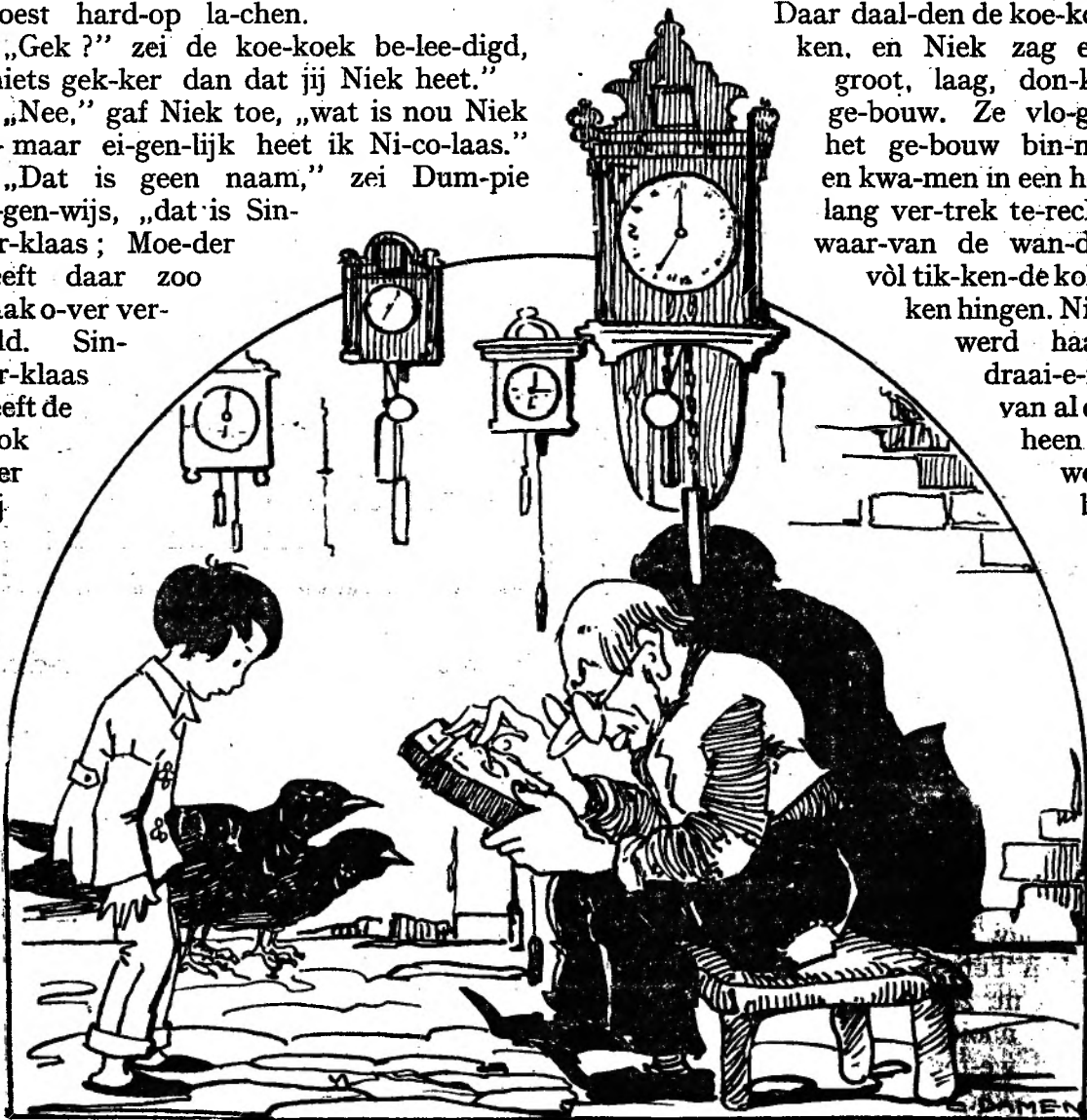
jouw O-ma, ja-ren ge-le-den, ge-bracht.”

„Ja,” zei de koe-koek, „dat is al lang ge-le-den. Maar kom, Dum-pie, we moeten gaan, jon-gen. Um-pie, zul jij goed op den tijd pas-sen, ter-wijl ik weg ben. Flink „koe-koek” roe-pen hoor en je niet ver-gis-sen met tel-len. Kom Dum-pie.”

Frum-pie zelf vloog het eerst de klok uit met Niek op zijn rug en Dum-pie volg-de.

Ze vlo-gen door het ven-ster, dat op een kier o-pen-stond en toen ging het pijl-snel voort o-ver wei-den en ak-kers, ste-den, ri-vie-ren en ber-gen. Tot ze kwa-men bo-ven uit-ge-strek-te don-ke-re den-nen-bos-schen.

Daar daal-den de koe-koeken, en Niek zag een groot, laag, don-ker ge-bouw. Ze vlo-gen het ge-bouw bin-nen en kwa-men in een heel lang ver-trek te-recht, waar-van de wan-den vòl tik-ken-de kolk-ken hingen. Niek werd haast draai-e-rig van al die heen en weer be-

„Dat hoor ik niet eens meer,” zei het oude mannetje.

we-ge-n-de slin-gers. En op-eens gin-ge-n al de deur-tjes van de klok-ken o-pen en van al-le kan-ten klonk het. „koe-koek !”

„Floep — flap — flop,” klap-ten de deur-tjes weer dicht.

„Hè !” schrok Niek en keek ontdaan naar een oud man-ne-tje, dat rus-tig op een drie-poo-tig stoel-tje aan een klok-je zat te wer-ken, „wat een la-waai !”

„Dat hoor ik niet eens meer,” zei het ou-de man-ne-tje. „ik ben er zóó aan ge-wend. Zoo zoo, mijn trou-we Frum-pie, kom je mij een nieuw klok-ken-wach-ter-tje bren-gen ? Dat is fijn, ik heb er net een noo-dig voor dit nieu-we, klei-ne koe-koek-klok-je. Heeft hij een goe-de stem ?”

„En of !” zei Frum-pie trotsch, „laat je eens hoo-ren, Dum-pie.”

„Koe-koek — koe-koek — koe-koek,” schal-de Dum-pie's stem hel-der en frisch.

„Mooi, mooi,” knik-te het man-ne-tje en zet-te het koe-koek-klok-je, waar hij aan werk-te, op den grond.

„En waar-voor heb je dit jon-ge-tje mee-ge-bracht, Frum-pie, wil die graag een klok heb-ben ?”

„O zoo graag !” riep Niek — „ik heb al zoo lang naar een koe-koek-klok ver-langd. Ik wil zoo'n groo-te heb-ben, als daar hangt, die met die dik-ke ge-wich-ten.”

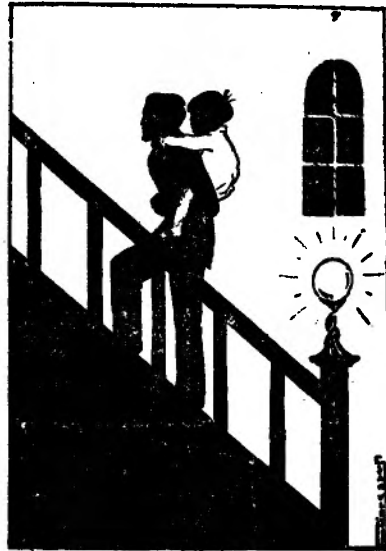
„Ho — ho,” lach-te het ou-de man-ne-tje, „dat is de groot-ste en mooi-ste van al-le-maal. Maar die kun je niet heb-ben. Die is be-stemd voor een wees-huis. Een mijn-heer kocht haar voor de klei-ne wees-jes. Wat zul-len die er ge-luk-kig mee zijn ! Mor-gen wordt ze weg-ge-zon-den.”

„Dan wil ik die,” zei Niek, naar een an-de-re klok wij-zend.

„Ook al ver-kocht,” zei het man-ne-tje, „die komt te han-gen in een groo-te kin-der-ka-mer waar in el-ken dag een troep-je aar-di-ge kin-der-tjes stoei-en en spe-len. En de-ze is voor een al-ler-liefst blond meis-je, dat ziek ge-wor-den is.”

„Dan die, of die, of die,” wees Niek, die on-ge-dul-dig werd.

„Al-le-maal ver-kocht,” zei het man-ne-tje, „en de klok-ken aan de-zen wand

NAAR BED

Klei-ne blon-de Lon-ne-ke

Komt in haar nacht-ja-pon-ne-ke

Nog e-ven naar be-neë :

Ik heb nog niets geen slaap, hoor Moe

Hoef ik nog niet naar bed-je toe ?

Maar Moe-der zegt, 'k hoor stip-pe-stap,

Klaas Vaak is vast al op de trap !

Maar ik heb voor jou een groo-te pret,

Gaat Lon van-daag te paard naar bed ?

En op Va's ster-ke rug,

Gaat Lon-ne-ke naar bed te-rug !

NELLIE WESSELING.

zijn voor St. Ni-co-laas, die wor-den 5 De-cem-ber af-ge-haald.”

„Maar dan blij-ven er haast geen o-ver,” zei Niek ge-ër-gerd, „die licht-brui-ne is lang niet zoo mooi als de koe-koek-klok van O-ma en op dé-ze zit bo-ven-op geen hou-ten vo-gel. Die wil ik niet.”

„Die kun je ook niet heb-ben,” zei het man-ne-tje ern-stig, „die gaat naar het huis-je van een vrien-de-lijk oud vrouw-tje.”

„Maar,” zei Niek boos, „wel-ke krijg ik dan ?”

„Wat zeg je van dit klei-ne klok-je, dat ik juist af-ge-maakt heb en waar-in

Dum-pie komt te wo-nen?" vroeg het man-ne-tje.

„Zoo'n klein-tje?" zei Niek — „nee, ik wil zoo'n groo-te!"

„Zoo'n groo-te krijg je niet," zei het man-ne-tje

„Ik wil zoo'n groo-te!" riep Niek boos.

„Nee, die krijg je niet." zei het man-netje.

Toen werd Niek zóó kwaad, dat hij te-gen het klei-ne klok-je schop-te en schreeuw-de :

„En die klei-ne wil ik óók niet!"

„Foei," zei het man-ne-tje toen, „wat ben jij een na-re, stou-te jon-gen, dat had ik niet van jou ge-dacht, maak gauw dat je hier weg-komt."

En Dum-pie pik-te naar Niek en riep boos: — „Na-re, stou-te jon-gen."

Frum-pie vloog haas-tig weg met Niek op zijn rug. En on-der het vlie-gen zei hij ook tel-kens: „Na-re, stou-te jon-gen." En hij vloog zóó hard, dat de wind langs Niek's oo-ren floot en zóó hard zijn ha-ren om-hoog woei, dat het pijn deed.

Rrrt — vloog Frum-pie de ven-ster-kier door — bom — liet hij Niek naar be-ne-den op zijn bed val-len.

„O Frum-pie," sta-mel-de Niek, maar Frum-pie was de klók in-ge-vlo-gen en daar liet net 4 uur was, deed hij het deur-tje nog eens o-pen en riep luid en boos: „koe-koek — koe-koek — koe-koek — koe-koek."

Hee-le-maal van streek ging Niek o-ver-eind zit-ten.

„Het is mijn ei-gen schuld," zei hij hard-op, „waar-om word ik zoo kwaad en doe dan zoo naar. De klei-ne koe-koek-klok was erg leuk. Het was net als in den trein, ik ben wer-ke-lijk een na-re, on-deu-gen-de jon-gen — o, o — wat a-ke-lig is dat."

„Wat is a-ke-lig?" vroeg O-ma, die juist bin-nen-kwam met een kop-je thee en een be-schuit-je. En Niek be-gon te schrei-en en ver-tel-de O-ma al-les.

„Ik ben een na-re jon-gen, hè O-ma?" snik-te hij.

„Het was niet goed van je," zei O-ma, „maar als je er spijt van hebt en als je je best doet, ècht je best doet, om niet meer

zoo drif-tig en on-bil-lijk te zijn, dan ben je een flin-ke, lie-ve jon-gen."

„Ik zàl mijn best doen," be-loof-de Niek.

En dat deed hij.

Frum-pie in O-ma's klok koe-koek-te hee-le-maal niet luid en boos meer, toen Niek weg ging, hij scheen hem in-te-gen-deel vrien-de-lijk toe te knik-ken. Frum-pie had hem het ge-beur-de ver-ge-ven.

En toen Niek thuis kwam en voor het eerst de me-vrouw weer zag, die met hem ge-reisd had, zei hij blo-zend en ver-le-gen :

„Dag Me-vrouw," en toen bleek, dat me-vrouw hem het ge-beur-de in den trein óók ver-ge-ven had, want ze kwam naar hem toe en zei vrien-de-lijk :

„Dag Niek, heb je er spijt van?"

„Ja," knik-te Niek.

„Dan zul-len we maar weer goe-de vrien-den zijn," zei me-vrouw en gaf hem een hand. „En heb je veel pret ge-had bij O-ma?"

„Ik ben eerst ziek ge-weest van het o-pen raam-pje," ver-tel-de Niek be-rouw-vol.

„Och, ar-me jon-gen," riep me-vrouw me-de-lij-dend.

„Ik zal nooit meer zoo stout zijn als toen," zei Niek blo-zend.

„Dan ben je een flin-ke, lie-ve jon-gen, Niek," zei me-vrouw en streel-de hem o-ver zijn wang.

Blij was Niek.

En toen Niek ja-rig was! Toen kwam er een pak van O-ma en daar-in zat, ver-pakt in hout-wol, een snoe-zi-ge, klei-ne koe-koek-klok!

„O, wat een prach-tig ca-deau-tje," zei Niek's Moe-der be-won-de-rend.

„Ja," zei Niek, met groo-te oo-gen van ver-ba-zing en vreug-de. „Een ech-te, klei-ne koe-koek-klok. Die han-gen we op mijn ka-mer-tje, hè moes?"

„Na-tuur-lijk," zei moes.

En toen het klok-je hing en de klei-ne koe-koek: „koe-koek — koe-koek" riep, klonk dat zoo frisch en hel-der, dat Niek da-de-lijk Dum-pie meen-de te her-ken-nen en dui-de-lijk meen-de te hoo-ren, dat Dum-pie óók niet boos meer was.

HET GEBROKEN SCHAAPJE

Het lie-ve
Kind-je
Je-zus woon-

LEGENDE

door 'm zelf.
Hij moest 'ns
van tan-te de

de in 'n klein huis-je te Na-za-
reth. 't Was al-tijd heel lief en speel-de, o
zoo aar-dig, met de an-de-re Jood-sche jon-
ge-tjes. Je-zu-ke hield wel 't meest van den
klei-nen Sa-mu-el. En weet je waar-om?

Om-dat Sa-mu-el heel on-ge-luk-kig
was: z'n va-der en z'n moe-der wa-ren
al-le-bei dood.

Sa-mu-el was dus 'n wees-je. Hij woon-de
bij 'n tan-te. Die heet-te Li-a.

Tan-te Li-a had 'n mooi huis, ruim en
groot. Jam-mer, dat ze niet vrien-de-
lijk en goed was voor 'r klei-nen neef.
Ze gaf 'm maar wei-nig e-ten en liet 'm
hard wer-ken.

Sa-mu-el was 'n ferm baas-je. Als hij
al-leen was, kwa-men de traan-tjes wel
'ns in de oog-jes. Hij dacht aan z'n
goei-e ou-ders, die al-tijd zoo goed voor
'm wa-ren ge-weest. En nu..... ach,
tan-te Li-a hield niet van 'm en ze liet
'm soms hon-ger lij-den. Maar toch
klaag-de hij nooit en was hij al-tijd e-ven
lief en goed.

De klei-ne Je-zus wist na-tuur-lijk
al-les. Als Hij iets lek-kers ge-kre-gen
had, gaf hij 't aan Sa-mu-el. En dat
ge-beur-de nog wel 'ns. Dik-wijls moest
Hij naar de klan-ten van z'n voed-ster-
va-der, den H. Jo-zef. En die ga-ven den
vrien-de-lij-ken, vroe-lij-ken jon-gen nu
'ns 'n ap-pel, 'n tros druiv-en of 'n paar
vij-gen, dan weer 'n ge-bak-je of sui-ker-
goed. Ie-der-een hield vee! van den
klei-nen Je-zus en de moe-ders wa-ren
blij als 'r kin-de-ren met 'm speel-den.
Dan, de-den ze ze-ker nooit iets wat ver-
keerd was en wa-ren ze braaf.

Op ze-ke-ren dag had Samu-el van tan-
te Li-a 'n klein hou-ten schaa-p-je ge-
kro-gen. O, wat was hij daar blij mee en
z'n blij-dschap was nog groo-ter ge-weest
als Li-a 'm niet ge-zegd had: „Pas op,
dat je 't niet stuk maakt, dan krijg je
klap-pen.”

Sa-mu-el zorg-de goed voorz'n schaa-p-
je. Maar bij al-le zijn voor-zich-tig-heid
ge-beur-de 't on-ge-luk toch en nog wel

wa-ter-kruik aan de bron gaan
vul-len. Hij nam z'n schaa-p-je mee in z'n
arm. Dat was niet erg voor-zich-tig, hè?

Hij strui-kel-de en 't dier-tje viel op
'n har-den steen en..... 't kop-je was
van den romp ge-schei-den.

Sa-mu-el werd zoo wit als krijt. Wat
zou tan-te wel zeg-gen? Ze had 'm met
'n pak slaag be-dreigd en ze zou ze-ker
die be-drei-ging ook uit-voe-ren.

Daar zag hij ons Lie-ve Heer-tje aan-
ko-men, die ook 'n wa-ter-kruik droeg en
ook wa-ter wil-de put-ten. Hij zag zoo
vrien-de-lijk naar z'n vriend-je en nu
kreeg Sa-mu-el weer moed. Je-zu-ke sloeg
z'n arm-pjes om den be-droef-den vriend
z'n hals en sprak:

„Schrei je, Sa-mu-el? Wat scheelt 'r
aan?”

In plaats van te ant-woor-den liet 't
on-ge-luk-ki-ge vriend-je 't schaa-p-je zien.

„O, wat zal tan-te Li-a boos zijn! Ze
zal me slaan!” snik-te hij. En hij sloeg
z'n bei-de hand-jes voor de oo-gen en
ween-de luid.

Je-zus nam 't schaa-p-je in z'n lie-ve,
fijn-wit-te hand-jes, druk-te de kop te-gen
den romp aan en zag e-ven eer-bie-dig
naar den he-mel op.

„Hier, Sa-mu-el, schrei niet meer, wees
maar weer blij.”

Spra-ke-loos keek Sa-mu-el naar z'n
beest-je. 't Was weer zoo mooi als vroe-
ger, je kon niet eens meer zien, dat 't
stuk ge-weest was.

Wat was Je-zu-ke blij, dat z'n vriend-je
weer ge-luk-kig was. Glim-la-chend lei
hij z'n vin-ger op z'n teer-ro-se lip-jes.
Dat be-tee-ken-de: „Nie-mand 'r iets
van zeg-gen, hoor!”

Sa-mu-el druk-te z'n he-melsch vriend-
je de hand, druk-te z'n schaa-p-je aan z'n
hart en zei zacht:

„Ja, als je 't niet wil heb-ben, dat 'k 'r
ie-mand o-ver spreek, dan zal 'k Je-ho-va
be-dan-ken, dat 'k met je mag spe-len
en je vriend-je zijn mag.

C. Z.

KERST-MIS

W eer was de win-ter ge-ko-men en spreid-de zijn schit-te-rend wit sneeuw-ta-pijt uit o-ver stad en land; o-ver we-gen en bos-schen. 't Was zacht vrie-zend weër en de sneeuw, die 's-nachts ge-val-len was en die kraak-te en knerp-te on-der je voe-ten, vorm-de een mooi-e sle-de-baan.

Drie slee-en wer-den er ach-ter el-kaar ge-bon-den, waar-op vijf le-den van de club plaats na-men. Il-ly zou ma-ma mee hel-pen trek-ken, want al-leen ging dat niet. Ach wat had-den die kin-de-ren een pret.....

Voor-al Jung ge-noot van de heer-lij-ke sport, ze leef-de weer hee-le-maal op, en wensch-te maar dat 't al-tijd win-ter we-zen zou.

't Bre-dius-bosch was de meest ge-lief-koos-de speel-plaats. 't Was 't mooi-ste wat de kin-de-ren zich den-ken kon-den. Zoo op je buik op de slee te gaan lig-gen en dan in vlie-gen-de vaart de hoog-te af.

Ma-ma stond be-ne-den om ze op te van-gen.

Heer-lijk..... heer-lijk was dat.....

Dan kwa-men ze thuis met gloei-end roo-de wan-gen en oo-gen die schit-ter-den van pret. Ja, de win-ter was toch nog mooi-er dan de zo-mer, von-den ze dan.

Zoo vlo-gen de da-gen van De-cem-ber voor-bij en on-ge-merkt was 't Kerst-mis.

Kerst-mis..... Wat deed dit ee-ne woord niet den-ken aan veel moois en veel rijks!

Dan stond in een hoek van 't sa-lon de Kerst-krib-be.

De Kerst-krib-be die de kin-de-ren 's-a-vonds te-vo-ren zelf moch-ten neer-zet-ten. Daar-voor wa-ren ze 's-mid-dags naar 't bosch van Bre-dius ge-weest en had-den de hee-le trek-kar vol met mos en den-ne-tak-ken mee te-rug ge-bracht. Daar-me-de werd de muur van de krib-be ge-bouwd.

Dan werd, als hoofd-per-soon, op een ver-hoo-ging ge-plaatst 't Je-zu-kind-je in Zijn bed-je van stroo, met een wit nacht-kleed-je aan, be-zaaid met gon-den ster-re-tjes, de arm-pjes wijd uit-ge-strekt.

Daar-om-heen wer-den door de kin-ne hand-jes de an-de-re beel-den op-ge-steld.

Ma-ri-a en Jo-seph en de drie ko-nin-gen de her-ders met de schaa-p-jes. Dan werd

ma-ma's toi-let-spie-gel van de wasch-ta-fel ge-haald, en neer-ge-legd, half onder 't mos ver-scho-len. Dat was een vij-ver-tje, waar-aan de schaa-p-jes konden drin-ken. Twee wer-den er dan bij-ge-zet.

Soms wa-ren ze het wel niet eens, hoe de beel-den ge-plaatst moes-ten worden, maar Il-ly mocht er de baas o-ver spe-len, om-dat zij de oud-ste was, en dus wat zij wil-de, moes-ten de an-de-ren goed-vin-den. O, Henk wil-de al-tijd de schaa-p-jes la-ten poot-je ba-den en de drie ko-nin-gen liet hij al-tijd in een rij-tje loo-pen, als-of ze aan 't sol-daat-je spe-len wa-ren. Il-ly liet hem meest-al maar e-ven be-gaan; ze was dan nog te druk be-zig met 't plaat-sen der hoofd-per-so-nen, dan dat ze zich nu met haar klei-ne pe-te-kind kon be-zig hou-den. Als dan al-les net-jes ge-plaatst was, juist zoo-als ze dat wil-den, wer-den de o-pen plek-ken aan-ge-vuld met 't geu-ri-ge mos. Dan gin-gen ze op 'n af-stand staan, hun kunst-werk be-won-de-ren.

Ja, zoo was 't mooi.....

Er was nog iets pret-tigs dat er ge-beu-ren zou, dien a-vond.

Jul-lie moet dan we-ten, dat ie-der een ei-gen jurk-je ge-maakt had, voor de ar-me kin-der-tjes.

We-ken en we-ken wa-ren ze er aan be-zig ge-weest. Ma-ma had na-tuur-lijk ook mee-ge-hol-pen, maar ze had-den er toch ook heel veel zelf aan ge-da-an. Lan-ge Woens-dag-mid-da-gen had-den ze er aan zit-ten ha-ken. O, ha-ken konden ze keu-rig net.

Il-ly had een mooi jurk-je van blauw met brui-ne stre-pen klaar ge-kre-gen. Jung een wit-te trui met een rood rok-je, Frans-je een jurk-je ro-se met wit, en klei-ne Greet een li-la met grijs. Die van blon-de Greet had-den de zus-jes zoo'n beet-je sa-men ge-da-an, want Greet kon na-tuur-lijk nog niet ha-ken. Maar al-les was net-jes op tijd klaar ge-ko-men. Ma-ma had ie-der jurk-je a-part in-ge-pakt en die 't ge-haakt had, mocht 't zelf ge-ven aan de Zus-ter. Die zou 't dan weer aan ar-me kin-der-tjes uit-dee-len.

O, wat was de Zus-ter blij met zoo-veel

schat-ten voor haar ar-me kin-der-tjes; en wat zou-den de kin-der-tjes zelf blij we-zen met zoo'n heer-lijk war-me jurk.

Dien a-vond ging ons club-je o-ver-ge-luk-kig naar bed, vol blij-de ver-wach-ting dat de en-gel-tjes een kerst-boom naast hun krib-je zou-den neer-zet-ten.

Il-ly en Jung moch-ten mee naar de Nacht-mis.

Heer-lijk was dat, zoo mid-den in den nacht op te staan, als al-le men-schen nog slie-pen.

Dan on-der de zacht-neer-dwar-re-len-de sneeuw-bui naar de kerk; de kerk, waar al-les baad-de in een zee van licht en waar 't lie-ve Je-zu-kind-je wacht-te, de arm-pjes wijd uit-ge-strekt, als wil-de Hij zeg-gen: „Kom hier lie-ve kin-de-ren, al-le-maal, ik hou van jul-lie al-le-maal e-ven-veel.”

O, hoe heer-lijk mooi was 't in die Nacht-mis! De meis-jes ju-bel-den dan met heel haar hart-jes mee in blij-de feest-stem-ming als 't plech-ti-ge „Stil-le Nacht” ge-zon-gen werd. En blij-de zon-gen ze mee, 't „De Her-der-tjes la-gen bij nach-te”.

Maar het heer-lijk-ste van dien mor-gen was de H. Com-mu-nie, als 't klei-ne Je-zu-kind-je wer-ke-lijk bij haar kwam. Dan wa-ren al-le ge-dach-ten aan spel en ver-maak ver weg en voel-den de meis-jes weer eens dui-de-lijk, hoe ge-luk-kig en vei-lig ze wa-ren in Gods blij-ven-de Vriend-schap.

In vro-me blij-de kerst-stem-ming ging 't club-je naar huis.

Nu dans-ten ze weer van nieuws-gie-rig-heid en pret of de kerst-boom er wel staan zou, de kerst-boom bij al-le kin-de-ren neer-ge-zet, die goed wa-ren voor an-de-ren. Pa-pa en ma-ma knip-oog-den eens te-gen el-kaar, ze wis-ten 't heusch niet.

Ein-de-lijk wa-ren ze thuis. De twee an-de-re zus-jes wa-ren al aan-ge-kleed en Henk en Pie-ter lie-pen nog in hun py-a-ma rond te springen.

Daar gin-gen de schuif-deu-ren o-pen en „O nee maar, wat prach-tig” klonk 't uit zes mon-den te-ge-lijk.....

En in-der-daad, 't scheen of de boom zóó uit 't sprook-jes-land o-ver ge-plaatst was in hun wo-ning. Mooi-e ge-kleur-de slin-gers en schit-te-ren-de bal-len blon-ken hun van al-le kan-ten te-gen en de kin-de-ren kon-den er niet op uit-ge-ke-ken ko-men.

En te-mid-den van al dat moois, de arm-pjes wijd uit-ge-strekt, lag 't klei-ne Je-zu-kind-je, vrien-de-lijk la-chend, als wil-de Hij zeg-gen :

„Al dat moois heb-ben jul-lie nu ver-diend, om-dat je ook aan ar-me kin-de-ren ge-dacht hebt, dit is nu jul-lie be-loo-ning.”

Dan zet-te zich pa-pa aan de pi-a-no en 't ee-ne kerst-lied-je weer-klonk na 't an-de-re.

Ja, de Kerst-da-gen door-ge-bracht in 't lie-ve ou-der-huis, wa-ren mooi, on-ver-ge-te-lijk mooi.....

Ze zou-den nog lang in de her-in-ne-ring van de kin-de-ren blij-ven voort-le-ven.....

VERHOORD

Moe-der,” zei Ber-tha Jan-sen, een lief meis-je van tien jaar, „de vol-gen-de week komt er een Mis-sio-na-ris op school. En nu heeft de Zus-ter ge-zegd, dat we hem dan al-len iets mo-gen ge-ven uit on-zen spaar-pot. Dan kan hij een hei-densch kind vrij koo-pen. Wat heer-lijk, hè! Mag ik dus mijn spaar-pot ha-len en den in-houd eens na-tel-len?”

Moe-der was bleek ge-wor-den : reeds lang had ze 't geld uit Ber-tha's spaar-pot ge-bruikt om den dok-ter te be-talen, toen Va-der ge-stor-ven was. Ze had al ge-pro-beerd om werk te krij-gen, maar 't was haar niet ge-lukt.

En nu moest ze dit aan Ber-tha zeg-gen ; ze vond 't vree-se-lijk.

„Ber-tha, kind, luis-ter eens : je spaar-pot is leeg, Moe-der heeft het geld moe-ten ge-bru-ken om den dok-ter te be-talen. En ik kan zelf ook niets mis-sen voor den Pa-ter.”

Ber-tha zei-de niets. Ze be-greep, dat haar Moe-der verd-riet had en dat ze niet ver-der mocht vra-gen. Maar dat zij nu al-leen niets zou kun-nen ge-ven, dat vond ze ver-schrik-ke-lijk. Ze kon er bij-na niet van sla-pen.

Ee-ni-ge da-gen la-ter ging Ber-tha met haar ka-me-raad-jes naar den ca-te-chis-mus. De Ka-pe-laan sprak o-ver bid-den en bid-den met ver-trou-wen.

Als ge iets met ver-trou-wen vraagt,

krijgt ge 't ze-ker, wan-neer 't goed voor u is, zoo zei hij.

En toen de school uit was en Ber-tha zoo als ge-woon-lijk langs de ge-o-pen-de Ma-ri-a-ka-pel ging trad ze er bin-nen.

Ze zou Ma-ri-a vra-gen, haar aan wat geld te hel-pen voor het ar-me hei-den-sche kind.

En dat deed ze nu des mid-dags en des a-vonds, als ze uit de school kwam. Er wa-ren haast nooit men-schen in de ka-pel, een en-ke-le ou-de man, die niet op haar let-te. Zoo dacht Ber-tha ten-min-ste. En juist om-dat er nie-mand was, bad ze wel eens hard-op : „Lie-ve Moe-der Ma-ri-a, geef mij toch wat geld ; dan kan ik 't aan den Mis-sio-na-ris ge-ven.”

Maar Ber-tha was niet al-tijd al-leen. Op 'n mid-dag zat ach-ter een pi-laar ver-bor-gen de ou-de dorps-pas-toor en hij bad zijn ro-zen-krans. Hij hoor-de Ber-tha's ge-bed en dacht : „ik zal haar hel-pen.”

En toen Ber-tha den vol-gen-den dag uit school kwam, zei Moe-der ver-heugd :

„Nu ben ik uit de zor-gen : mijn-heer Pas-toor heeft me aan werk ge-hoi-pen en nu wordt de spaar-pot weer bij-ge-vuld. En mor-gen krijg je al vast wat voor den Mis-sio-na-ris.”

Wat was Ber-tha ge-luk-kig. Ze ver-tel-de Moe-der wat ze ge-da-an had en sa-men gin-gen ze naar de ka-pel om Ma-ri-a te dan-ken voor de ver-kre-gen gunst.

EVA.

B. Smit, Schermerweg, Alkmaar. Maar beste kind, zóo lang niet mogen loopen? Ik hoop maar dat je al weer hersteld zijt, als dit briefje komt. Toch zie ik wel aan het schrijven, dat je overigens niet ziek zijt. Wat zijn zóoal de bezigheden overdag? Lezen, ja, en een briefje schrijven. Maar hou je niet van teekenen en handwerkjes? Hoe gaat het met piano? Welk boek heb je al? Graag zal ik ook eens een Weesgegroetje voor je afzonderen. Doet me plezier, dat Blikman aan je gedacht heeft. Goeie vent, zeg ik maar. Kom je nu gauw weer 's terug? Daag. Veel groeten en van harte beterschap.

Joke Hendriks te Deest. Zie je wel, dat mijn Blikkerd zoo kwaad niet is? Die het treft, is er goed mee. Dank overgebracht. Portret komt wel eens. Heeft mijn kleine Nichtje van pas 7 jaar het briefje zelf geschreven? Daag. Veel groeten aan allen.

Wilhelmina Palmboom, Smidstr. 58, Zaandam. Goed gedaan, beste Nichtje, alleen had ik het briefje graag wat langer. Heeft nu de pereboom ook wat opgeleverd van 't jaar? Geef Jan en Nico ieder een hand voor mij, en vraag 's of Simon en Johanna ook mee op bezoek komen. Daag. Duizend groeten voor Oom.

Wilhelmina van Leuzen te Franeker. Een briefje op rijm, en wat aardig gedaan. Oom zou werkelijk op zijn ouden dag nog zin krijgen, om ook nog eens te rijmen. Even zeg ik maar, dat ik het aan Blikman heb voorgelezen: je weet nooit, waar het goed voor is. Dag Beste Nichtje. Tot later alweer.

Henk van Haastrecht, Jac. v. Beierlaan 14, Sassenheim. Het antwoord op vorig briefje heb je nu wel gelezen. Ja het duurt lang, maar er is niets aan te veranderen. Ieder moet zijn beurt toch hebben. Dit briefje is over Hilversum toch bij mij gekomen. Denk er aan, dat gewone brieven alleen gezonden worden aan het bekende adres, dat altijd bij iederen wedstrijd vermeld staat. Wil je hebben, dat er geen vertraging ontstaat, of dat geen briefjes verloren raken, dan — nergens anders. Daag. Veel hartelijke groeten van Oom. Tot later.

Jopie en Martha van Ede, Blauwkapelscheweg 77, Utrecht. Hartelijk welkom in onzen kring. Ja, veel kinderen vinden het prettig, in onzen kring met alles mee te doen, en Oom vindt het ook prettig. Ik hoop je beiden nog dikwijls te ontmoeten in de bus. Goed, we zullen samen hopen, dat Blikmanianus zijn gunsten toont. Portret komt dan wel 's. Daag. Tot later.

Marietje Alders, Bankalaan 56, Wijk aan Duin bij Beverwijk. Begrijp ik niets van, beste Nichtje

al eens meer briefjes geschreven, en nooit antwoord gehad. Ik beantwoord altijd *alle* briefjes; wel duurt het lang, want ieder moet zijn beurt hebben. Soms raakt mijn antwoord wel 's in R. J. verzeild, omdat er niets boven den brief staat. Ook nu weer niet. Wil je dat altijd doen — of Kl. of R. J. Ja, in Nijmegen en omgeving is het heel mooi. Vertel je mij daar eens van in een langen brief? Daag. Hand en groet.

Marie en Nellie van Oorschot te...? Begrijp best, goede Nichtjes, dat er niet zooveel tijd over is, om briefjes te schrijven, als je thuis geregeld werk hebt. Maar zoo'n brief van 8 kantjes moet je ook niet in eens afmaken. Daar kan je best een paar weken over doen. Iederen dag of — nu en dan — een stukje. Dan gaat het vanzelf. Deze brief was heel kort. Wie wil leeren briefschrijven, moet het ook doen. Veel groeten van Oom.

Henri Berms te Millingen. Goed gedaan, dat je weer eens een kansje waagt. We hopen samen. Portret zal wel afgedrukt kunnen worden. Komt in orde. Wel, dat heeft Oom graag, dat kleine zus later ook zijn Nichtje worden wil. Nu al een hand. Veel pret gehad met kermis? Daar hoor ik nog wel eens van, zeker? Hoe staat het met de duiven? Is die mooie nog teruggekomen? Ja, Oom houdt er aan vast: 8 kantjes is een brief, en als je nu en dan een stukje schrijft, gaat het vanzelf. Probeer. Ik zie wel, dat Henri het kan. Daag. Voor allen een stevige hand van Oom.

Alida Kniest, Kastanjelaan, Weltevreden 5, Sassenheim. Hartelijk welkom in onze familie. Nee, heel veel briefjes komen er niet uit Sassenheim. Wel zoo nu en dan. Kom je gauw terug met velen? Veel groeten aan Dora, Dick, Nico, Corrie en Isabella. Kan ze al loopen nu? Zal wel. Nog even ook een stevige hand voor Alida.

Antoon Peperkoorn, Haarlemmermeer. Misschien heeft Jansje al lang voor dit briefje komt, haar antwoord gelezen in R. J. Hoe dat komt? Omdat er zoo heel veel briefjes waren voor Kl. En ik zeg altijd, ieder zijn beurt. Het vorige antwoord in Kl. heb je nu ook wel gezien. Portret komt wel, mogelijk zelfs vóór dit briefje gedrukt kan worden. Schrijf me nu eens of alles in orde is. Daag. Hand en groet van Oom.

Hubert Richo te Kerkrade. Portret al lang opgestuurd naar de drukkerij. Ik weet niet zeker, of het wel afgedrukt kan worden. Kan het, dan vin-je het wel. Misschien al vóór dit antwoord gedrukt wordt. Ja, wanneer komt nu de *lange* brief? Daag. Tot later.

Gretha Burger, Wilhelminastr. 5, Beverwijk. Ja, ik dacht al dadelijk, een Nichtje van pas 7 jaar kan toch zoo mooi nog niet schrijven. Mag wel, beste kind, maar Oom heeft toch liever, dat zijn kleuters alles alleen doen. Hoeft zoo mooi niet te zijn, Oom weet heel goed, hoe een Nichtje van de tweede klas nog moeite heeft met de pen. Maar dat wordt alle dagen beter. Dus, maar eens proberen, Gretha: Daag. Hand en groet van Oom.

Frans Philippeau te Nijmegen. Wat een aardig versje is dat! Graag hoor ik, beste Neeffe, dat je van muziek houdt. Gaat het ook goed op het zangkoor? Ja, Radio, zoo nu en dan eens, is wel prettig, maar niet den heelen avond. Dag beste Neeffe, veel hartelijke groeten en een stevige hand van Oom.

De Kinderen Jacobs uit 's-Heerenberg.

C. Mulder, Beekhof, Bathmen Welkom in onze familie. Ja, we hopen samen dat Blickman genadig is. Hoop dat mijn nieuwe Nichtje nog heel dikwijls op bezoek komt met een langen brief. Daag. Tot later.

Rosa Heinen te Wijlre. Graag alweer eens een goed woordje gedaan bij Blickmanianus. Zal 't helpen? „Spoedig antwoord” kan nooit. Er ligt altijd zoo veel. Met geduld komt alles terecht. Ieder zijn eerlijke beurt. Daag. Veel groeten.

Sjaantje van Rooij, Utrecht. Hartelijk welkom in onze club. Spreekt van zelf, Oom zal alle briefjes beantwoorden. Maar... veel geduld. Gauw terug schrijven kan nooit. Veel kinderen zijn altijd voor Versje op den verjaardag van Pop was wel aardig. Plaatsen in Kl. kan onmogelijk, omdat ik toch altijd veel ruimte te kort kom. Daag. Hand en groet.

Lily Hackenitz, Kleverpark 77, Haarlem. Welkom in de rij. Je weet, dat Oom alleen de brieven beantwoordt. Of je prijs hebt, en of de oplossing goed was, kan je zelf in het Kl. zien, als er weer een nieuwe wedstrijd komt Dag beste Nichtje. Veel groeten en een hand van Oom.

Henk van Wijk, Van Goorstraat 17, Nijmegen. Mijn neef Henk weet toch zeker veel, dat de prijzen onder de goede oplosers worden verloot. Het is dus geen prijsuitdeeling, maar een prijsverloting onder de goede oplosers. Daag. Veel groeten van oom.

Hans v. d. Loo, Batavierenweg 23, Nijmegen. Ja, de Nijmeegsche omstreken ken ik wel. Vroeger meermalen geweest Graag, dat je nog na het uitstapje naar Zandvoort een langen brief schrijft. Frank komt dan stellig wel mee. Veel groeten ook voor Joost, Marie en Tom. Raadsels bewaard. Daag. Voor allen een hand.

Gerard Klacssen, Nieuwen Nonnendaalscheweg 147, Hees bij Nijmegen. Wel Gerard, dat heb je

aardig gedaan, een klein briefje op rijm. We willen hopen dat de wensch er in uitgedrukt, vervuld wordt, dan kunnen de kinderen van ons land nog lang in Kl. lezen. Daag. Hartelijk gegroet van Oom.

Annie Hilferink te Arnhem, Nijhoffstr. 29. En wie zegt nu, dat Annie leelijk schrijft? Oom zegt, dat het goed is voor een Nichtje van 9 jaar. Hoe ik heet? Wel beste kind, dat weet iedereen. Ik heet Raadseloom, en niets anders. Ziek worden moet je beslist niet doen, tenminste zeker niet onder vacantie. Niets aan. Maar dat Moeder in 't ziekenhuis is, dat vind ik erger. Moeder kan toch maar niet ge-

mist worden in huis. Dan is alles ongedaan. Hartelijk wensch ik beterschap. Dag Annie. Ja, afgesproken. Gauw terug komen.

Truus Beckers, Oude Markt, Tegelen. Netjes geschreven, ook het mooie versje. Wat Blickman doet, weet niemand. Hopen doen we samen. Wat leuke plaatjes boven den brief. Echt mooi. Veel groeten van Oom.

De Zusjes Schout.

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT; EERW. BROEDER
 MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO.
 PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING No. 5970
 UITGAVE: NAAML. VENN. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN, HAARLEM

De Eendenplager

Door Maria

Klei-ne Jan, een ech-te plaag-geest,
 Stond eens aan de vij-ver-kom.
 Daar-in zwom-men tal van eend-jes,
 Nu voor-uit, en dan weer om.

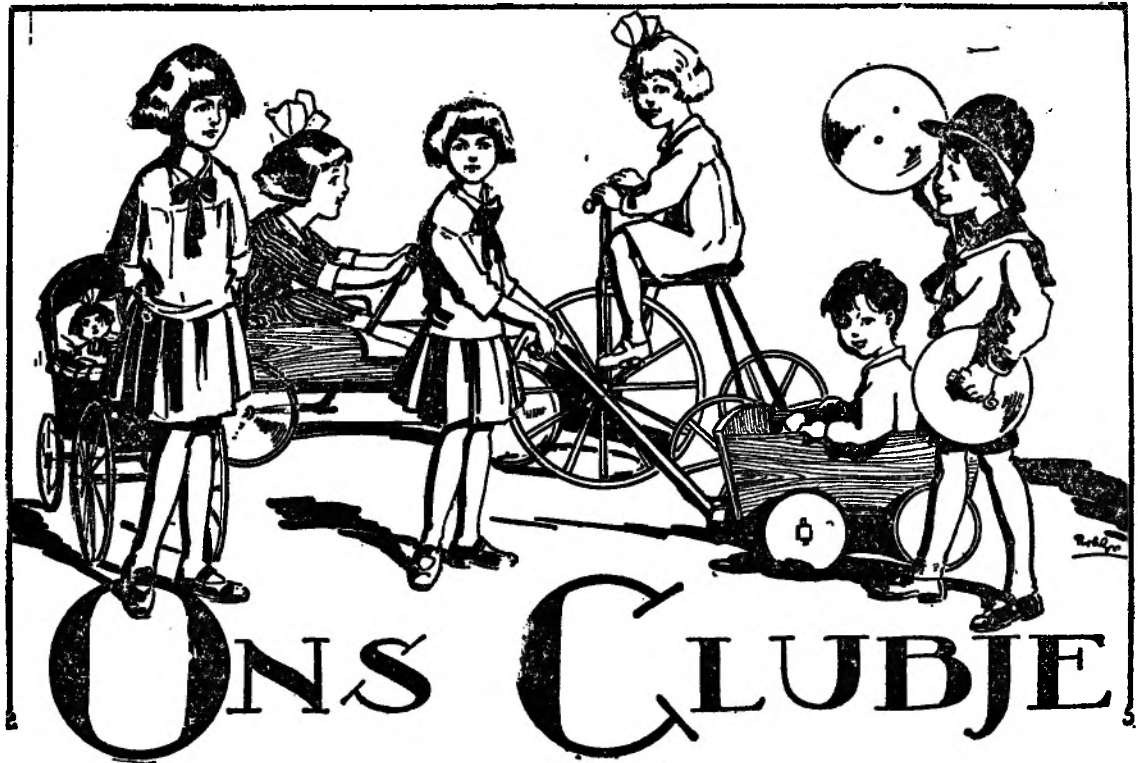
Klei-ne Jan wierp al maar steen-tjes
 In het groe-ne vij-ver-nat,
 „Plets” en „plomp”, zoo klonk 't tel-kens,
 Welk een aa.-dig spel was dat!

D'eend-jes gin-gen aan het snaat-ren
 Van de angst en van den schrik.
 Jan de deug-niet-kwak-te-me-de;
 Voor de leut van „kwak-kwek-kwik!”

Maar nu werd de een-den-moe-der,
 Op het laatst ver-schrik-lijk kwaad!
 Haas-tig sprong zij uit den vij-ver....
 Jan de plaag-geest wist geen raad.

Schoon de jon-gen vlug ging loo-pen,
 't Eend-je ach-ter-haal-de 'm well
 Met twee fik-sche sna-vel-be-ten!
 Boet-te hij 't on-deu-gend spel!

PIK-NIK IN 'T SPAN-DERS-WOUD

Reeds we-ken te-vo-ren had Ma-ma 't club-je be-loofd, dat ze in de va-cantie een dag mocht-en gaan pik-nik-ken in 't Span-ders-woud; jul-lie weet wel, dat groot-te bosch tus-schen Bus-sum en Hil-ver-sum.

Ze had-den reeds lang van te-vo-ren al-les op-ge-somd wat ze mee zou-den ne-men; als jul-lie dien mond-voor-raad ge-zien had, zou je eer-der aan een ont-dek-kings-tocht naar de Noord-pool gaan den-ken, dan aan een on-schul-di-ge eet-par-tij in 't bosch.

Henk had ie-der zuur-tje en ie-der koek-je, dat hij van ma-ma ge-kre-gen had, reeds da-gen lang be-waard. De eer-ste wa-ren ta-me-lijk oud-bak-ken ge-wor-den en de laat-ste ta-me-lijk kle-ve-rig, maar dat hin-der-de niet. Als ze op dien dag maar geen hon-ger be-hoef-den te lij-den.

Il-ly had twee knot-ten wol ge-kocht om in 't bosch een pop-pen-jurk van te ma-ken. An-ders was ze bang dat ze zich ver-veel-de. En Jung had Ma-ma's hal-ve naai-doos leeg-ge-graaid om 'n paar druk-

ker-tjes en naald en draad te vin-den. Geen een pop had er meer knoo-pen aan d'r jurk. Frans en Greet-je na-men elk haar bal mee.

Al-les werd tij-dig in 'n groot-en kof-fer ge-la-den. Op 't laat-ste oo-gen-blik gooi-de Henk den bal nog e-ven in 't wa-ter. Greet-je visch-te hem op en droog-de hem gauw aan 't ta-fel-la-ken af, waar-op ze na-tuur-lijk een stand-je van ma-ma op-liep, dat haar een paar tra-nen be-zorg-de.

„Waar-om veeg je dien dan ook niet aan 't gor-dijn af,” meen-de Frans, „dat doe ik ook al-tijd en daar heeft ma-ma nog nooit iets van ge-merkt.”

„Dat mag toch ook niet,” vond Greet-je eer-lijk.

„Nou ja, maar ma-ma merkt er nooit wat van, 't gor-dijn is toch im-mers don-ker,” meen-de Frans weer.

Ge-luk-kig hoor-de ma-ma niets van dat ge-sprek. Ze zag wel met ee-ni-ge zorg haar troep-je ver-trek-ken. „Zul-len jul-lie goed bij el-kaar blij-ven, jon-gens, en niet van Il-ly weg-loo-pen?”

Il-ly had als al-tijd de ver-ant-woor-ding.

„Nee mam,” klonk 't in koor.

De tent moest na-tuur-lijk ook mee. De groo-te, op-vouw-ba-re tent, die de meis-jes van pa-pa en ma-ma ge-kre-gen had-den, om-dat ze zul-ke mooi-e rap-por-ten had-den ge-had. Zij werd net-jes op-ge-roid en door Henk en Pie-ter ge-dra-gen. Toen volg-den de klein-tjes.

Il-ly en An-nie slo-ten den stoet, elk met een kof-fer met pro-vi-and. Ze zong-en een vroe-lij-ke pot-pour-ri, die ze van mijn-heer van Gies-ber-gen ge-leerd had-den :

Geef acht, geef acht,
Wij ko-men on-ver-wacht,
De lied-jes, die wij zin-gen
En 't is een hee-le vracht,
En of je lacht of schreit,
We ra-ken de kluts niet kwijt.

Dan ging 't o-ver in een wijs-je, dat jul-lie al-le-maal ken-nen.

Dat gaat naar den Bosch toe,
Zoe-te, lie-ve Ger-rit-je,
Dat gaat naar den Bosch toe,
Zoe-te lie-ve.....

Hoe lief-lijk is de mor-gen-stond
't Haan-tje kraait met goud in den mond.....

O, de pot-pour-ri was nog veel lan-ger, al-le leu-ke be-ken-de wijs-jes, het eene volg-de het an-dere op. De leer-lin-gen van de A-lo-y-si-us-school te Bus-sum we-ten dat op-per-best. 't Zijn wel twin-tig ver-schil-len-de wijs-jes ach-ter-el-kaar, het eene nog leu-ker dan het an-de-re.

Ein-de-lijk, na ver-loop van 'n half uur,

kwam 't club-je in 't Span-ders-woud aan. Eerst moest na-tuur-lijk de tent wor-den op-ge-bouwd, dat was een heel kar-wei.

Echt jon-gens-werk, meen-den de meis-jes. Ze gin-gen daar-om op 't gras zit-ten en ke-ken toe hoe de jon-gens dat zaak-je op-knap-ten. Nou maar, dat ken-den ze hoor, voor-al als de meis-jes zoo naar hun za-ten te kij-ken. Dan wil-den ze juist too-nen hoe vlug dat ging.

„Jul-lie moogt je wel haas-ten,” zei Il-ly, die al een tijd-je be-den-ke-lijk naar de lucht had ge-ke-ken. „Er komt vast re-gen, kijk 't eens don-ker wor-den.”

„On-weer.....?” fluis-ter-de Fran-cy ang-stig, ter-wijl ze wat dich-ter te-gen haar zus-je aan-kroop.

„Niks hoor,” deed Il-ly luch-tig, ze wil-de de klein-tjes niet bang ma-ken, maar voel-de zich-zelf ook al-les-be-hal-ve ge-rust.

Juist toen de tent klaar was, klonk uit de ver-te een dof ge-rom-mel.

„Zou-den we..... zou-den we maar niet lie-ver naar huis toe gaan?” vroe-gen vijf ang-sti-ge stem-me-tjes aan 't oud-ste zus-je.

„Nee,” vond Il-ly, „de tent is wa-ter-dicht, daar kun-nen we 't bes-te de bui in af-wach-ten ; gaan we nu weg, dan wor-den we on-der-weg door-nat.”

„Maar ik ben zoo bang,” fluis-ter-de blon-de Greet.

„Mam zegt al-tijd : We zijn al-le-maal in Gods Hand,” ant-woord-de Il-ly een-vou-dig, „we hoe-ven dus hee-le-maal niet bang te zijn. La-ten we rus-tig in de tent

EEN HANDIGE TIMMERMAN

„Frans, mag ik nu ook eens!”

‘k Zal voor Zus iets ander maken.

„Nou, is dat nou geen fijn rijtuig!”

krui-pen; je zult zien, dan ge-beurt er niets."

Ze kro-pen al-len dicht bij el-kaar, wensch-ten zich in stil-te thuis, vei-lig bij pa-pa en ma-ma. Aan den mee-ge-brach-ten mond-voor-raad werd niet ge-dacht. 't Haak- en naaiwerk werd niet eens uit-ge-pakt.

Nie-mand dacht er aan spe-len.

Zes paar oog-jes blik-ten ang-stig naar de steeds don-ker wor-den-de lucht. Op-eens een fel-le blik-sem-straal..... e-ven pau-ze, dan dof ge-rom-mel in de ver-te.

„Ge-luk-kig, 't is niet hier vlak bo-ven," meen-de Il-ly, „dan moest je den don-der veel dui-de-lij-ker en vlug-ger hoo-ren."

„Mis-schien komt 't nog dich-ter-bij," op-per-de Jung met be-trok-ken ge-zichtje.

Il-ly zei niet veel. 't Was pas tien uur in den mor-gen, ze zou-den tot zes uur uit-blij-ven, wat moes-ten ze den hee-len dag hier in den re-gen doen? Wa-ren ze maar thuis.

't Liefst was ze gaan hui-len..... heel hard gaan hui-len en roe-pen om ma-ma. Maar ma-ma was zoo ver weg.....

Op-eens weer een fel-le blik-sem-straal met lui-den don-der-slag.

Nu kwam 't dicht-bij, nu werd 't ernst, voel-den ze al-lén.

„La-tén we gaan bid-den," was al-les, wat Il-ly zeg-gen kon.

Mis-schien had-den ze nog nooit met zoo-veel aan-dacht een Wees-ge-groet ge-be-den.

En nog nooit had Ma-ri-a hen zoo on-mid-del-lijk ver-hoord.

Plots, te-mid-den van een neer-plas-sen-den re-gen, een o-ver-be-ken-de fiets-bel. „..... Ting, tin-ge-ling, ting ting....."

Zóó bel-den al-leen pa-pa en ma-ma. An-ders nie-mand.

Pa was in Am-ster-dam, dat wis-ten ze; dus móést 't mam we-zen.

En 't wàs ma-ma.

Plots stond ze voor hen in haar blau-wen re-gen-man-tel, glim-mend van 't neer-drui-pen-de wa-ter.

„Mam," was al-les wat ze zeg-gen kon-den. Ze vio-gen haar om den hals, wa-ren nu op-eens niet bang meer, ma-ma was im-mers bij hen.

En ma-ma zei eerst ook niets, was zóó blij, dat ze haar club-je ge-von-den had.

Al haar angst van-af 't be-gin van 't on-weer was ze ver-ge-ten.

Was ver-ge-ten, hoe ze plotse-ling bij den eer-sten don-der-slag haar werk in den steek ge-la-ten had, haar fiets ge-nomen en ge-re-den had, zoo hard ze kon, naar 't Span-ders-woud toe. Was ver-ge-ten hoe ze ge-re-den had al-le paad-jes af en hoe haar keel schor was van 't roe-pen. Ze ken-de haar club-je zoo door en door en wist van hun groot-ten angst voor on-weer. Nu tel-de ze ze al-le zes.

Ge-luk-kig, ze wa-ren er nog al-le-maal.

Wel was 't on-weer nog lang niet be-daard. nam zelfs nog in he-vig-heid toe, maar ze wa-ren nu niet meer al-leen en de tent was wa-ter-dicht.

Meer dan een uur za-ten ze zoo, toen werd de re-gen min-der en klaar-de de lucht op.

Mam wil-de naar huis toe, maar daar wil-de de hee-le club niets van we-ten.

Den ge-hee-len dag ble-ven ze ver-der in 't bosch en had-den de groot-ste pret. En toen 't tijd werd om op te stap-pen, had Il-ly haar trui-tje klaar en wa-ren de jur-ken van Jung haar pop al-le-maal heel.

En on-der 't naar huis gaan was ons vroom-lij-ke club-je hee-le-maal ver-ge-ten, hoe bang ze ge-weest wa-ren.

POPPENMOEDERTJE

Kloriske had veel verdriet.

Pop was ook zoo stout!

Driemaal had ze reeds gezegd:

„Kindje, lig toch stil en recht."

Maar de pop sloeg maar in 't rond,

Gooide alles op den grond!

„Lig eens stil, en gauw eens wat"

„Nee, jij bent niet moeder's kindje"

„Moeder's lieve kleine schat!"

Pop scheen niemendal te hooren,

Maar haar moeder zei:

„Voelen moet, die niet wil hooren;"

Tikte Pop om beide ooren.

Popje huilde, had veel spijt,

Zou voortaan zijn een brave meid.

Mama zei: „Dat vind ik lief!"

„Nu ben jij weer moeder's kindje,

„Moeder's kleine hartedief." W. H.

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Heb-ben we woord ge-hou-den? Glun-de-ren nu al-le ge-zicht-jes zoo vroo-lijk als ver-le-den keer die van Ma-rie-tje en Piet-je? Geen won-der, als wij van-mor-gen be-zoek heb-ben ge-had van Je-zus. Toch kij-ken som-mi-ge oog-jes nog niet zoo ge-luk-kig als ei-gen-lijk moest. Dat komt, om-dat ze Je-zus niet goed ont-van-gen heb-ben.

Fre-de-rik was 'n bosch-wach-ter. Hij woon-de met zijn vrouw en drie kin-de-ren in 'n net, klein huis-je mid-den in de bos-schen. Die bos-schen hoor-den bij 't groo-te kas-teel en Fre-de-rik was in dienst van den graaf en de gra-vin, die daar-in woon-den. Ie-de-ren mor-gen al vroeg trok hij de bos-schen in, die wel vijf uur gaans groot wa-ren. Maar Fre-de-rik ver-dwaal-de nooit, want hij ken-de elk plek-je en elk weg-je. ja, hij ken-de bij-na ie-de-ren boom. Eéns was hij erg vroeg op pad ge-gaan. Hij moest dien dag

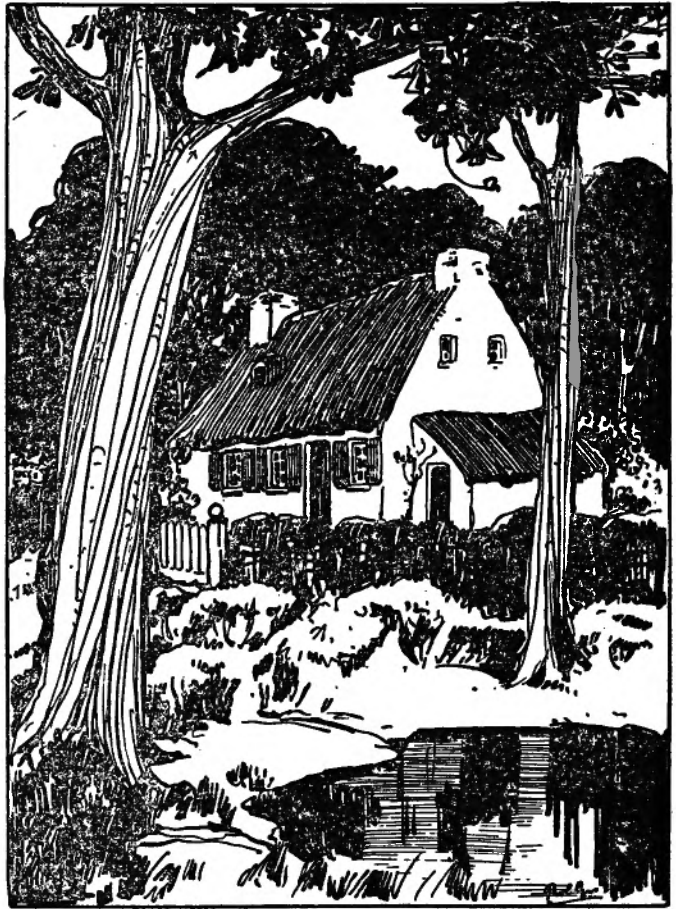
veel werk doen en daar-om was 't nog bij-na nacht, toen Fre-de-rik, met z'n ge-weer op den schou-der, 't bosch in-ging.

Al een uur had hij ge-loo-pen, toen hij in-eens iets meen-de te hoo-ren. Hij stond stil en luis-ter-de scher-per. 't Was net of hij een kind hoor-de schrei-en. Stil, daar hoor-de hij ook een man-nen-stem en voet-stap-pen. 't Was nog don-ker in 't bosch. De voet-stap-pen kwa-men dich-ter-bij. Fre-de-rik ver-borg zich achter een dik-ken boom en bleef roer-loos staan. De man-nen — want het wa-ren er twee — kwa-men dich-ter-bij. Op-eens sprong de bosch-wach-ter ach-ter z'n boom uit en schreeuw-de: „Halt!“ De ke-rels schrok-ken vree-se-lijk. In 't don-ker kon-den ze Fre-de-rik niet her-ken-nen. Die hield z'n ge-weer ge-richt op de man-nen. Maar één van de ke-rels trok z'n re-vol-ver en wil-de schie-ten. Toen moest de bosch-wach-ter ook wel schie-ten. Hij raak-te den man in z'n arm. Die liet z'n re-vol-ver uit de han-den val-len en brul-lend van pijn ging hij er van door. De an-der werd ook bang. Die had 'n wij-de keep om en daar-on-der droeg hij iets: dat zag Fre-de-rik dui-de-lijk. Er be-woog iets on-der de keep. Fre-de-rik liep naar den ke-rel toe. Maar die liet val-len wat hij on-der z'n man-tel had en ren-de weg, z'n ka-me-raad ach-ter-na. Fre-de-rik wil-de eerst de ke-rels na-zet-ten, maar toen be-dacht hij zich en boog zich voor-o-ver. Hij streek een lu-ci-fer aan en o wat schrok hij..... 't was een kind. Vlug raap-te hij 't jon-ge-tje op en nam 't in zijn ar-men. 't Kind zag heel blauw. De ke-rels had-den 't een prop in 't mond-je ge-duwd, om-dat 't an-ders zou schreu-wen. Vlug haal-de Fre-de-rik dien er uit. Nog eens streek hij een lu-ci-fer aan en nog groo-ter werd zijn schrik, want dui-de-lijk her-ken-de hij nu den klei-nen Frans, 't kind-je van den graaf en de gra-vin. Zon-der zich ver-der te be-den-ken liep de goe-de man nu met zijn lich-ten last 't bosch door, recht naar 't kas-teel. Daar was al-les nog in die-pe rust. Nie-mand had ge-merkt, dat er die-ven wa-ren ge-weest, die den klei-nen

graaf ge-sto-len had-den. Maar Fre-de-rik maak-te zoo-veel le-ven, dat spoe-dig 't hee-le kas-teel ont-waak-te. De klei-ne Frans was nu weer hee-le-maal tot be-wust-zijn ge-ko-men en schrei-de er-bar-me-lijk. Fre-de-rik gaf 't kind gauw o-ver aan de iuf-frouw die er voor zor-gen moest en met nog en-ke-le man-nen, flink ge-wa-pend met ge-we-ren en knup-pels, zet-ten ze de twee die-ven na. Die hiel-den zich na-tuur-lijk ver-bor-gen in de dich-te bos-schen, maar éér 't mid-dag was, had-den de bosch-wach-ter met z'n hel-pers hen al ge-von-den. In op-tocht wer-den ze naar 't kas-teel ge-bracht en loo-pig op-ge-slo-ten in de die-pe don-ke-re ge-ven-ge-nis.

De graaf en gra-vin wa-ren Fre-de-rik zóó dank-baar, dat ze be-slo-ten hem zelf te gaan be-dan-ken in z'n huis-je in 't bosch. Maar de bosch-wach-ters-vrouw was erg ver-le-gen er mee. Hoe zou ze die hoo-ge gas-ten moe-ten ont-van-gen? Heel den dag schuur-de en boen-de en wasch-te ze. Fre-de-rik zelf schil-der-de z'n hee-le huis-je op. 't Oud-ste meis-je hielp Moe-der en de an-de-ren gin-gen bloe-men en groen pluk-ken om 't hee-le huis te ver-sie-ren. Toen ein-de-lijk de graaf en de gra-vin kwa-men, was 't er zoo mooi en pro-per, zóó ge-zel-ig en frisch, dat de gra-vin ver-won-derd bleef staan en zei: „In zóó'n huis-je zou ik e-ven graag wo-nen als in mijn mooi-e kas-teel.”

Zie je, dat wou ik nu, dat Je-zus ook kon zeg-gen. Als Hij in jul-lie hart-jes komt, moet Hij kun-nen zeg-gen: „In zoo'n hart-je ben ik net zoo graag als in den He-mel.” Wordt dat hart-je dan van-zelf zoo mooi? Nee hoor! Je moet net zoo goed als Fre-de-rik en zijn vrouw wer-ken om 't zoo mooi te krij-gen. Je moet wer-ken aan je zelf. Zor-gen dat je hart-je rein wordt en zui-ver, net als 't bosch-wach-ters-huis-je: je moet 't ver-sie-ren met bloe-men en 't mooi ma-ken

...in 'n net, klein huisje...

en zelf moet je har-te-lijk zijn en lief voor den Gast, dien je ont-vangt.

Hoe je dat moet doen? Daar zal ik jul-lie den vol-gen-den keer o-ver ver-tel-len. Pro-beer de-ze veer-tien da-gen maar vast om 't schoon en zui-ver te hou-den. Je weet toch nog wel, wat ik je ver-teld heb van dat wit zij-den kleed-je en dien inkt-pot? Zorg er maar voor, dat dat niet ge-beurt. Dan is Je-zus al heel blij! Daar..... nu zijn jul-lie al in-eens bosch-wach-ters ge-wor-den! Dag, m'n klei-ne bosch-wach-ter-tjes dan!

A. POSTEL

NET ALS THUIS

Moeder laat Oom, die thuis ook een drietal bengels van jongens heeft, in de huiskamer, waar Willem en Hendrik liggen te vechten op den grond. „Ga binnen Herman,” zegt ze, „en doe maar net of je thuis was.”

DE GESCHIEDENIS VAN 'N STUITER

DOOR JOH. RAM

Poeh, Poeh. Kijk niet zoo lee-lijk! Jul-lie dach-ten ze-ker. dat 'n stui-ter niets mee-ma-ken kon. hè? Moet je maar éens luis-te-ren naar mijn ge-schie-de-nis. Daar zul-len jul-lie ver-baasd van staan. Na-tuur-lijk ben ik geen ge-wo-ne stui-ter. Ie-der-een, die me zag, riep da-de-lijk: „Och! Kijk daar 'ns een mooi-e stui-ter lig-gen! Wat een prach-ti-ge kleu-ren.” Ik heb dan ook maar een half-uur-tje in den win-kel te koop ge-le-gen.

De ou-de juf-frouw had me, met nog een paar an-de-re stui-ters, op een scho-tel-tje in de e-ta-la-ge ge-zet. Naast me, op an-de-re scho-tel-tjes, la-gen al-ler-lei lek-ke-re din-gen; groo-te zuur-bal-len, sui-ker-stok-ken. pij-pen zoet-hout en nog veel meer.

„Ting ting.” ging de bel.

Een jon-gen van 'n jaar of acht kwam bin-nen ge-stapt.

„Wel vent!” vroeg de juf-frouw vrien-de-lijk. „Wat moet je heb-ben?”

„Twee cen-ten snoep!”

„Zoek maar uit vent.”

Lang-zaam gin-gen de oo-gen van den jon-gen naar de bus-sen met drop; van de drop naar de bal-len; toen naar de pij-pen en stok-ken.

Hij scheen niet te kun-nen be-slui-ten. Toen zag ie mij in-eens.

„Hè. juf-frouw! Wat kost die stui-ter?”

„Twee cent!”

„Geeft u die maar!”

Wat was die jongen blij, dat ie mij gekocht had! 't Was ook erg verstan-dig van 'm. Wat had ie nou ei-gen-lijk aan zoo'n beet-je snoep-goed? Dat was zoo op! Maar ik! Ik bleef al-tijd bij 'm. Ten-min-ste, dat dacht ik. Maar de jon-gen viel me al heel gauw te-gen. Eerst had ie me heel diep in z'n zak weg-ge-stopt. Wat was 't daar a-ke-lig. Nie-mand, die me daar zien kon. Ge-luk-kig hoor-de ik in-eens een hee-le-boel an-de-re jon-gens. Een riep er:

„Zeg Jan! Heb je knik-kers? Dan doen we 'n spel-le-tje!”

„Knik-kers heb ik niet!” hoor-de ik den jon-gen zeg-gen, waar ik bij hoor-de.

„Maar wel een prach-ti-gen bui-ten-ge-wo-nen stui-ter. Kijk maar 'ns!” Met-een een haal-de-n-ie mij te voor-schijn.

„Tjon-ge, wat een zeld-za-me!” riep een jon-gen.

„Die zal heel wat ge-kost heb-ben!” meen-de een an-der.

„Daar win je vast mee!” ver-klaar-de een der-de.

„Dat wil ik dan wel eens probeeren,” juich-te Jan. „Voor-uit jon-gens, ik doe mee.”

Och, och, wat heb ik m'n best ge-da-an, om die ge-wo-ne knik-ker-tjes te ra-ken. Als Jan me maar los-liet, vloog ik op ze aan. Pang! Klets! Bom! ging 't tel-kens! Al-le jon-gens ver-lo-ren, al-leen Jan won.

't Was jam-mer, dat ze naar school moes-ten. An-ders had ik vast en ze-ker den zak van Jan hee-le-maal vol ge-won-nen.

Ge-luk-kig hield de jon-gen mij a-part. Hij poets-te me nog een beet-je op. zoo-dat ik glom als een spie-gel. Voor school-tijd, in de klas. moes-ten al-le jon-gens me zien.

„'t Is een ge-luks-stui-ter!” ver-tel-de Jan. „Ik heb er al een hee-len zak knik-kers mee ge-won-nen.”

Al-le jon-gens von-den me e-ven mooi. Voor-al de jon-gen, die naast Jan zat. wou me dol-graag heb-ben. Ze wa-ren al aan 't re-ke-nen en nog steeds zat die ee-ne jon-gen aan mij te den-ken. Dat snap-te ik heel goed, want ik lag bo-ven in een gleuf van de bank en voel-de tel-kens, dat die jon-gen naar me keek. In-eens gaf ie Jan een stomp en zacht zei ie:

„Ruil je dien stui-ter voor twee groo-te drop-pen?”

Ge-luk-kig! Jan schud-de van neen. Maar Jan was geen er-ge flin-ke jon-gen, dat merk-te ik al gauw. Hij hield veel te veel van snoep.

E-ven la-ter stoot-te hij z'n buur-man

aan: „Als je vier drop-pen geeft, krijg je 'm! Doe je 't, Ka-rel?”

„Nee, drie!”

„Vier!”

„'k Heb er nog maar drie. Kijk maar!”

Dui-de-lijk zag Jan de drie groo-te zwar-te stuk-ken op Ka-rel's-hand. Hè, wat za-gen ze er lek-ker uit! Nog e-ven scheen die dom-me Jan na te den-ken. Toen greep ie mij vast en duw-de me in de hand van z'n buur-man. Jan kreeg de drop-pen. Maar hij zou d'r spijt van heb-ben, dat ie mij, zoo'n prach-tig mooi-en ge-luks-stui-ter, ver-ruil-de voor drie a-ke-li-ge drop-pen.

Na-tuur-lijk kon ie z'n snoep-lust niet be-dwin-gen. Zon-der ver-der na te den-ken, stak ie één van de drop-pen in z'n mond. Hij kon z'n mond haast niet meer dicht krij-gen, zoo groot wa-ren die din-gen. Jan kauw-de en kauw-de om de drop maar klein te krij-gen, voor mees-ter 't zien zou. Maar dat ging niet.

Meester had 't al heel gauw in de ga-ten.

„Snoep jij, Jan?” vroeg ie.

„Ja, mees-ter!”

„Wat heb je?”

„Drop mees-ter!”

„Hoe kom je daar-aan?” vroeg de mees-ter.

„Van Ka-rel ge-kre-gen mees-ter!”

O he-mel-tje-lief, dacht ik bij me-zelf. Nu zal ik er ook nog bij te pas ko-men. Ja hoor, daar had je 't al. „Die heeft ie van mij ge-kre-gen voor een stui-ter,” ver-tel-de Ka-rel.

„Ha-zoo!” zei mees-ter ern-stig, „zit-ten jul-lie op school te rui-len en te snoe-pen. Leg dien stui-ter en de twee drop-pen maar op m'n ta-fel-tje. Die krijg je niet te-rug vóór je net-jes straf-werk ge-maakt hebt.”

Twee da-gen heeft die mees-ter me in

Zoek maar uit vent!”

een les-se-naar ge-slo-ten, vlak bij die vie-ze drop-pen. Toen kwam Ka-rel me ein-de-lijk ha-len. Hij poets-te me weer op en hol-de met me naar bui-ten. Wat was ie blij, dat ie me had. Hij liet me aan ie-der-een zien.

„Da's ze-ker een mooi-e!” zei z'n zus-je Fien-tje. „Geef mij 'm?”

„Kun je be-grij-pen!” lach-te Ka-rel.

„Jij ver-liest 'm toch!” zei 't meis-je. „Je hebt ver-le-den week pas je zak-doeck ver-lo-ren! En gis-te-ren dat mooi-e pot-lood-je!”

„Maar hier zal ik wel voor zor-gen, hoor!” ver-klaar-de Ka-rel.

En met-een stop-te-n-ie me weg in z'n broek-zak. De slor-di-ge jon-gen wist ech-ter niet, dat er in dien-zelf-den zak ook nog een paar groo-te spij-kers za-ten.

Die had ie ge-von-den. Die spij-kers za-ten met de pun-ten naar be-ne-den en had-den al heel gauw een aar-dig gaat-je in den jon-gen z'n broek-zak ge-maakt.

„Ha, ha!” dacht ik bij me-zelf. „Bij zoo'n slm-merd blijf ik niet. Ik ga d'r van-door.”

Met een beet-je wrin-gen ge-luk-te 't me, door de o-pe-ning heen te ko-men en..... hup, daar rol-de ik de straat op.

Die goo-che-me Ka-rel merk-te er na-tuur-lijk niets van.

La-ter zal z'n zus-je 'm wel uit-ge-la-chen heb-ben, dat ie me toch ook ver-lo-ren heeft.

Ik rol-de lek-ker een heel eind o-ver de straat en bleef ten-slot-te in de goot lig-gen. Het was droog weer en 't zon-netje scheen heer-lijk. 't Zou niet lang du-ren, of ze zou-den me zien: m'n kleu-ren schit-ter-den naar al-le kan-ten.

Ja hoor! Daar kwa-men al twee jon-gens aan-ge-stapt. De een liep op den rand van de stoep, de ander pre-cies in de goot.

„Die zoe-ken mij na-tuur-lijk!” dacht ik da-de-lijk.

Al-le-bei te-ge-lijk za-gen ze me lig-gen. „Wat een pracht-stui-ter!” rie-pen ze sa-men.

Twee han-den gre-pen te-ge-lijk naar me, maar geen en-ke-le raak-te me aan.

„Hij is voor mij!” riep de ee-ne jon-gen.

„Voor mij be-doel je!” zei de an-der.

„Ik zag 'm 't eer-ste!”

„Je bent mal! Ik zag 'm 't eerst!”

De twee jon-gens pro-beer-den el-kaar weg te durven. En toen dat niet luk-te, gre-pen ze el-kan-der vast, zoo-dat ze wel-dra als ech-te vech-ters-ba-zen o-ver den grond la-gen te rol-len.

„Ik ben toch wel wat waard,” dacht ik zoo. „Zul-ke jon-gens vech-ten toch niet voor niks.”

'k Was nieuws-gie-rig, wie 't win-nen zou. Maar ze won-nen 't geen van bei-den. In-eens klonk er een heel zwa-re stem:

„Is 't uit, kwa-jon-gens! Voor-uit, sta op!”

Goei-e ge-na-de! Een ech-te po-li-tie-a-gent was er bij te pas ge-ko-men. Wat zou er nou ge-beu-ren?

„Waar-om vech-ten jul-lie hè?” vroeg de a-agent kwaad.

„Om dien stui-ter, me-neer a-agent!” zei de ee-ne jon-gen.

„Ik zag 'm 't eerst.”

„Niet-wa-res. Ik!”

„Hou maar op,” ge-bood de po-li-tie-a-gent. „Jul-lie krij-gen dat ding geen van bei-den. Dat zal ik wel eens mee-ne-men!”

Hoor-de ik dat goed? Zou die po-li-tie-a-gent mij mee-ne-men? Wer-ke-lijk! De man raap-te me op en stak me in één van z'n groo-te, mooi-e zak-ken. Wat een eer voor mij om in den zak van zoo'n def-ti-gen po-li-tie-a-gent te mo-gen zit-ten. Den hee-len dag heeft ie me mee-ge-dra-gen door de stra-ten. Toen ie 's a-vonds thuis-kwam, klom er ie-mand te-gen 'm op om hem een paar zoe-nen te ge-ven.

„Dag paat-je, dag paatje!” hoor-de ik een lief stem-me-tje zeg-gen.

„Dag lie-ve, bes-te meid. Raad nu eens wat Va-der voor je mee-ge-bracht heeft?” Wat 't meis-je ook be-dacht, dat kon ze niet ra-den.

„Nee, dat dacht ik wel!” lach-te de man. „Kijk maar 'ns! Is dat geen fij-ne stui-ter? Die is voor jou!”

Wat was dat lie-ve kind blij. Ze gaf d'r va-der er wel drie zoe-nen voor. Ze liet me door 't hee-le huis stui-te-ren. Als ze 's a-vonds naar bed ging, leg-de ze me onder d'r hoofd-kus-sen en o-ver-dag droeg ze me steeds in d'r wit-ten zak.

Bij dat meis-je had ik best al-tijd wil-len blij-ven. Maar op een dag ge-beur-de er iets heel ergs.

't Meis-je mocht met d'r moe-der uit. Naar een groo-te zaal gin-gen ze. Daar wa-ren nog veel meer kin-de-ren, die al-le-maal kwa-men luis-te-ren naar een da-me, die heel mooi ver-tel-len kon. Al-le kin-de-ren za-ten dan ook dood-stil te luis-te-ren. 't Meis-je vond 't zelfs zoo mooi, dat ze de tra-nen er van in de oog-gen kreeg. Heel stil-le-tjes wil-de ze d'r zak-doeek pak-ken, om die traan-tjes weg te ve-gen. Maar om-dat ze zoo heel erg aan dat mooi-e ver-haal dacht, was ze mij ver-ge-ten en met d'r zak-doeek trok ze ook mij uit d'r zak.

Hup, daar vloog ik omhoog en, om-dat 't meis-je op de punt van de bank zat, kwam ik pre-cies op 't stee-nen mid-del-paad-je te-recht. Wat stui-ter-de dat heer-lijk!

„Tik, tik, tik, tik,” klonk 't door de stil-le zaal. De dame hield van schrik op met ver-tel-len en al-le kin-de-ren ke-ken om, of ze me zien kon-den. Maar ik was lang-zaam on-der een der ban-ken ge-roid, zoo-dat geen mensch me meer zien kon. Dat was wel jam-mer, want nu kon 't meis-je me ook niet meer te-rug-vinden. Wat zal dat ar-me kind ge-huild^e heb-ben. Maar ik vond 't zelf ook niks pret-tig. Daar lag ik nou. On-der een bank. Wie zou me hier van-da-an ha-len? Tus-schen stof en vuil heb ik een hee-le-boel da-gen daar ge-le-gen.

„Ik kom hier nooit meer van-da-an!” zucht-te ik.

Maar op een dag kwa-men er een paar vrou-wen in de zaal en die gin-gen al-les schoon-ma-ken.

„Ha!” juich-te ik al, „die zul-len me wel red-den!”

Maar ach. Wat viel me dat te-gen! Met een groo-ten be-zem veeg-de een der vrou-wen mij, met het stof en vuil, on-der de bank uit, op een groot blik en toen..... o, 't is ver-schrik-ke-lijk..... toen gooi-de die vrouw mij in den..... vuil-nis-bak.

„Nu is 't met me ge-da-an!” dacht ik.

Maar neen! Juist op 't laat-ste oog-gen-blik werd ik ge-red. De em-mer stond al op straat. de vuil-nis-man met z'n groo-ten wa-gen, waar-in ik be-gra-ven zou wor-den, kwam er al aan, toen in-eens een jon-gen bij den em-mer staan bleef.

„Wat een leuk stok-kie is dat!” riep de jon-gen. Dat kan ik wel ge-brui-ken. En kijk nou 's..... een stui-ter..... een prach-ti-ge stui-ter. Die is bin-nen hoor!”

„Ga weg jo!” riep de vuil-nis-man al.

„Ik ga al!” lach-te de jon-gen en hij hol-de weg. Maar mij nam ie mee. La-ter be-greep ik wel, dat 't niet zoo'n er-ge net-te jon-gen was, die me uit den vuil-nis-bak ge-haald had. Maar toch was ik blij, dat ie 't ge-da-an had.

Nu kwam ik pas bij jon-gens, die echt knik-ke-ren kon-den.

„Da's een reu-zen-stui-ter, Kees!” hoor-de ik een jon-gen zeg-gen.

„Heb ik ge-von-den! Een pracht-ding, hè? Ga je mee wat knik-ke-ren?”

Na-tuur-lijk zorg-de ik steeds, dat Kees won. Ik mik-te al-tijd raak, zoo-dat al-le jon-gens, die met Kees knik-ker-den, ver-lo-ren.

„Dat zit 'm in dien stui-ter!” zei Kees.

Op 't laatst durf-den de jon-gens haast niet meer met 'm te knik-ke-ren. Soms mocht ie niet eens mee-spe-len.

Op een keer stond Kees weer toe te kij-ken.

„Is er dan nie-mand, die met mij durft knik-ke-ren?” vroeg ie.

„Ja, ik wel!” riep Ben-nie, een jon-gen, die veel klei-ner was dan Kees. „La-ten we maar be-gin-nen!”

„Als je maar te-gen je ver-lies kunt,” brom-de Kees.

„Best hoor! Be-gin maar!”

Heel ste-vig zet-te Kees me in een kuil-tje van de straat neer.

Pas zat ik daar, of een klei-ne glim-men-de ko-gel kwam op me aan-ge-vlo-gen. Ge-luk-kig ging ie vlak langs me. Hu. Ik ril-de er van. Ook Kees scheen een beet-je ge-schrok-ken.

„Heb jij een „looie daai?” vroeg ie.

„Ja. Ben je daar bang van?”

„Hee-le-maal niet, hoor!” hield Kees zich groot.

Ik had 't ook niets be-gre-pen op dien zwa-ren, glim-men-den ko-gel. 't Was net of ik 'm ook maar heel niet ra-ken kon, ik vloog er steeds naast.

De an-de-re jon-gens kwa-men ook kij-ken.

„Hou je goed, Ben-nie!” rie-pen ze.

„Goed mik-ken, hoor! Je kunt dien groo-ten stui-ter mak-ke-lijk ra-ken!”

Wer-ke-lijk had Ben-nie een prach-ti-ge kans. Ik lag hee-le-maal vrij, en heel dicht-bij.

Ben-nie mik-te..... rrrrt..... daar kwam de ko-gel aan-ge-vlo-gen..... recht op me af..... pang, ging 't.....

„Hoe-ra!” schreeuw-den de jon-gens. „Ben-nie wint.”

„Ga zoo door, Ben!”

Maar toen Kees me op-raap-te, zag ie da-de-lijk, wat er met me ge-beurd was. Een heel stuk was er van me af-ge-stooten. Ik was voor goed be-dor-ven. Ik kon niet eens goed meer rol-len.

„Daar heb ik niks meer aan!” brom-de Kees „Die zal ik maar aan m'n klei-ne zus-je ge-ven.”

Van dien tijd af was ik niets meer waard. Een paar da-gen speel-de 't klei-ne zus-je wat met me, maar al heel gauw gooi-de ze me in een doos met ou-den rom-mel, waar ik al-leen en ver-ge-ten bleef lig-gen.

EINDE

Ria Starink, Paardenmarkt 109, Doesburg. Ja, we willen samen maar hopen dat Blikman eens het goede adres vindt. Hij zoekt elken keer, dat je komt meedoen. Daag. Hand en groet.

Corrie Kokke, Jacob Canisstr. 51, Nijmegen. Netjes geschreven voor een Nichtje van pas 8 jaar. Denk wel, dat de foto afgedrukt kan worden. Dus je vindt die wel, misschien nog voor deze brief gedrukt wordt. Daag. Veel groeten van Oom.

Corrie Osterholt te Schiedam. Goed gedaan, wie komt meedoen heeft zijn kans. We hopen samen. Oom was goed tevreden over het briefje, alleen kan het wel langer zijn. Wanneer? Hand en groet.

Theo, Tonny en Marietje Blommers, Wijtenbachstr. 22, Amsterdam. Stellig heb je nu al lang het noodige antwoord gelezen. Wil je altijd boven den brief zetten in welk blaadje ik moet antwoorden? Netjes geschreven. Begint Broertje al wat te babbelen? Geef hem een hand van Oom. Als je in Bussum gewaest bent, hoor ik daar zeker wel nader van. Daag. Voor ieder een hand.

Hendrik van Hees, Dordrecht, Achterklooster 11. We zullen samen hopen, dat Blikman een goede bui heeft. Wie meedoet heeft kans, maar er zijn veel liefhebbers. Is moeder nu weer hersteld? Ik hoop het van harte. Dag beste Neef. Tot later.

Dientje van Rijsbergen, Van Speijkstr. 12, Groningen. Ja, dat is goed, Oom heeft graag lange brieven, zoodat de kleuters dan goed leeren briefschrijven. En dat moet iedereen kennen. Ik vergeet nog haast mijn welkom in de familie. Daag. Hand en groet.

Alida Lutz te Delft, Oosteinde 145. Welkom in de rij. Maar een flink Nichtje van 9 jaar kan toch best een heel langen brief schrijven, als ze nu en dan een stukje doet. Probeer. Kom je dan gauw terug? Daag.

Janus Bak te Breda. Mijn beste Neef Janus schrijft, dat hij het Kl. „nog al dikwijls leest”. Dus niet geregeld en altijd. Dat vind ik jammer. We hopen, dat Blikman de prijs-aanvraag in gunstige overweging neemt. Daag. Veel groeten. Tot later.

Tootje Stevens, Verspronckweg 25, Haarlem. Ja, ik vind het ook jammer dat Toosje nog nooit iets gewonnen heeft, maar... ik moet het aan mijn Blikkert overlaten. En waarom zou mijn goede Nichtje nu altijd ongelukkig zijn? Dat zeggen veel kinderen, als ze niet dadelijk of niet gauw prijs hebben. En al-zou je nu heel je leven lang geen prijs winnen, dan ben je daarom nog niet ongelukkig, beste Nichtje. Och, die het treft, is er goed mee, en daarmee uit. Liever hoor ik, dat je nu weer heelemaal hersteld bent en — dat je hard werkt, om die twee maanden in te halen. Dat is flink aangepakt. Wie het zóó doet in 't leven, die komt er. Hoor ik nu eens gauw hoe 't examen is gegaan? Daag. Hartelijkste groeten en een hand van Oom.

Wilhelmina Heesen, Utrecht. Welkom in de familie. We hopen samen op goeden uitslag bij de verloting. Het is natuurlijk hetzelfde, van welke school je Kl. krijgt. Hand en groet.

Christ. Feijen, Lindelaan 5, Strijp, Eindhoven. De vorige antwoorden heb je nu al wel gelezen. Graag hoor ik, dat mijn Neeffe begrijpt, dat ieder zijn beurt moet hebben. Je ziet, het gaat al wat vlugger. Zóó kan het ook: als Broer en Christ ieder op de beurt komen meedoen. Je helpt dan mekaar maar wat. Maar, beste Neeffe, wie zegt nu, dat je leelijk schrijft. Kan best hoor. Als je altijd heel langzaam schrijft, komt het gauw in orde. En ik heb maar het liefst, dat je alles alleen doet. dan leer je het van zelf. In Brussel veel bergen gezien, zeg je? Waar? Misschien bedoel je onderweg, zoo hier en daar. Ben je onder vakantie nog teruggeweest? Dau hoor ik er nog wel van. Denk aan een brief van 8 kantjes. Maar beste Neef, wat treurige tijding: broertje gestorven. Heel dikwijls krijg ik natuurlijk bericht van overlijden van Neeffes of Nichtjes uit alle deelen van het land. Ik heb dan de vaste gewoonte, dadelijk een gebedje af te zonderen, dat O. L. Heer hen gauw in den Hemel zal binnenlaten. Dat heb ik ook nu gedaan voor broer. Het is overigens voor ons Katholieken een heele troost, dat we kunnen hopen, onze dierbaren later voor eeuwig weer te zien. Dag beste Neef. Veel hartelijke groeten en een handdruk van Oom.

Antonetta van Dooren, Gemert, Polder. Wat een echt lief versje krijg ik daar van mijn Nichtje

Antonetta! Waar heb je dat gehaald? Ik vind het werkelijk aardig. Jammer, dat ik nooit plaats heb voor zoo iets. Veel kinderen wachten geregeld heel lang op antwoord. Daag. Hand en groot.

Joh. de Keuning, Wijngaardelaan 6, Voorschoten. Maar, beste Neefje, nóg altijd met den arm in 't verband. Ik hoop toch, dat alles in orde is bij ontvangst van dezen brief. Ik stond er van te kijken, dat je zóó netjes schrijven kan met de linkerhand. Ik zag er geen kans toe. Ja, van kippen houd ik ook, maar van een poes — nee hoor. Niks aan. Heeft het tuintje nog al wat opgeleverd dit jaar? Och, die Blikman laat ik gewoonlijk maar begaan. Hij luistert toch niet naar mijn goede raadgevingen. Daag. Veel groeten en beterschap.

Annie Karremans te 's Gravenhage. Wel, wat een klein dichteresje is mijn nieuwe Nichtje Annie. Hartelijk welkom in de familie. Ik veronderstel natuurlijk, dat haar iemand geholpen heeft met haar leuk briefje op rijm, waarin staat 1e dat ze graag komt meedoen. Mooi zoo. 2e dat ze hoopt op een aardig prijsje. Oom helpt haar hopen. 3e. dat ze tòch moed houdt, zonder verdriet. Ik houd van Nichtjes, die den moed niet laten zakken, en die schik hebben in hun leven. Van zeurkouserij moet ik niets hebben. 4e. dat ze graag antwoord heeft. Natuurlijk. Hier is het. En nu vraagt Oom, of ze gauw weer terug komt met een brief van 8 kantjes over alles en nog wat. Daag. Hand en groot.

Edelwina Alink, Amsterdam. Aardig briefje met leuk plaatje er boven. Och, ja, heel moeilijk maak ik de wedstrijden nooit. Ieder moet zijn kansje hebben. Ben je nog in Veghel geweest? Kom je dan van alles weer vertellen? Was Pim ook van de partij? Daag. Veel hartelijke groeten van Oom en voor ieder een stevige hand. Tot later.

Bernardina Reijntjes te Arnhem. Welkom in onze familie. We laten het samen maar aan Blikman over. Hij kiest toch zelf zijn gunstelingen uit. Afsproken: de volgende brief wordt 8 kantjes. Daag.

Fien en Piet Tummers te....? Of mijn goede Fientje mooi geschreven heeft — vraagt ze. Gaat nog al. Mooi is anders. Of ze wat zal winnen, vraagt ze. Weet niet. Blikman is de baas. Dan zegt Piet, dat hij dikwijls heeft vergeten de oplossing in te te zenden. Jammer, wie meedoet, heeft zijn kans. Voor ieder een hand en samen veel groeten. Vergeten te schrijven, waar je woont. Daag.

Marietje van Dijk, Noordpolderstr. 19, 's Gravenhage. Of Marietje ook mag komen meedoen, schrijft ze. Wel zeker mag dat. Welkom in de rij. Of het noodig is, dat er een briefje wordt bijgedaan? Nee, hoeft niet. Maar.... wie het doet, krijgt antwoord. Daag. Hand en groot.

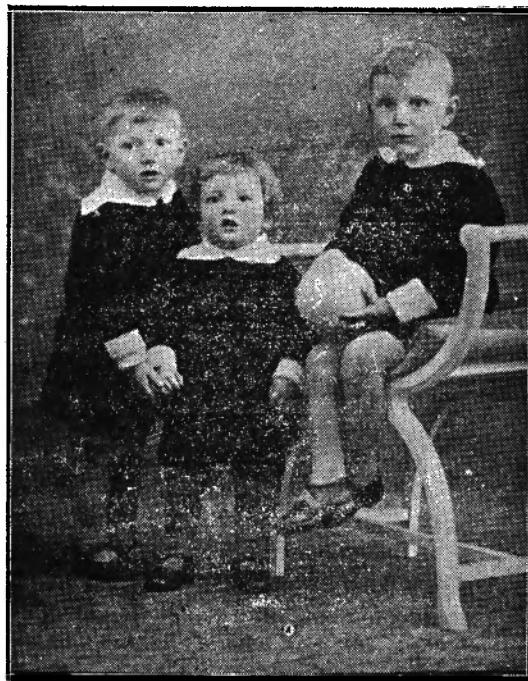
Dinie Schothuis, Hantermansstr. 29, Almelo. We zullen samen maar hopen op een goede bui van mijn knecht. Het vorige antwoord heb je nu al wel lang gelezen. Duurt lang eer ieder zijn beurt heeft gehad. Ja, graag als Sientje ook meekomt op bezoek. Jo zet dan wel een kruisje onder den brief. Als je met enkele vriendinnetjes samen de brieven en de oplossingen verstuurt, kost het voor ieder nog geen cent. Daag. Veel hartelijke groeten van Oom. Tot later.

Annie van Niekerk te Gouda. Welkom in de familie. Hoop allen nog dikwijls te ontmoeten in de bus. Nooit tijd gehad om te schrijven? Och, als je zoo nu en dan een stukje schrijft, heb je al heel gauw een brief bijeen. Over het uitstapje naar Apeldoorn kan je alleen wel 8 kantjes vertellen. Goed, portret komt wel eens. Doet me plezier, dat jullie allemaal zoo graag het Kl. leest. Maar: ieder zijn beurt. Veel groeten aan: Adrie, Sjaan, Jopie, Rie, Gerard en Leo. Tot later dan.

Jacob v. d. Bosch, Vrouwenstr. 18, Alkmaar. Welkom in de rij. Ja, zoo eindigen heel veel briefjes: volgende maal zal ik meer vertellen. Nu reken ik er ook op, beste Neefje. Want een jongen die zóó netjes al schrijft, kan best een brief sturen van 8 kantjes. Daag, voor allen een stevige hand en veel groeten.

Marie Wanders, Egelantiersgracht 102 huis, Amsterdam. Welkom, van harte, in onze groote familie. Hoop, dat mijn nieuwe Nichtje nog dikwijls op bezoek komt. Weet je wat jullie doen moest? Samen met eenige vriendinnetjes de brieven versturen. Dan kost het voor ieder allicht niet meer dan een of twee centen. Veel hartelijke groeten en een stevige hand van Oom.

Hans Boudier, 's Gravenhage. En dat heeft mijn kleine Neef Hans maar wat aardig gedaan. Zóó heb ik nu de briefjes zoo graag als mijn kleuters alles alleen doen. Dan zijn die briefjes zoo echt, en zoo leuk. Ik hoop, dat Hans een volgende maal een grooten brief heelemaal alleen klaar maakt. Kan best, iedereen dag een stukje dan. Doe je 't? Heb je in de vakantie de beloofde uitstapjes nog gedaan? Vertel me dan eens veel van de boot, en van Scheveningen en van de schilders met koeien. Daag. Hartelijkste groeten van Oom. Tot later.

De kinderen Berns uit Millingen.

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT; EERW. BROEDER
 MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO.
 PRIJS 3¹/₂ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING No. 6970
 UITGAVE: NAAML. VENN. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN, HAARLEM

DE MOOISTE POP

Jo-ke had al heel veel pop-pen,
 Groo-te en klei-ne, o zoo fijn,
 Waar ze heer-lijk mee kon spe-len,
 U-ren-lang mee zoet kon zijn.

Jo-ke zelf kon nog niet pra-ten,
 Maar vroeg Moe haar: „Wat is dat?”
 Dan greep Jo-ke gauw d'r pop-je,
 Kraai-de blij: „Een tat, een tat!”

„Juist een schat-je zoo-als jij bent,”
 Lach-te Moe-der dan heel blij.
 „Om-dat jij zoo'n groo-te meid bent,
 Krijg je nog een pop er-bij!”

Jo-ke lach-te, liep nieuws-gie-rig
 Heel vlug ach-ter Moe-der aan,
 Tot ze in-eens in d'an-de-re ka-mer
 Een prach-tig mooi-e wieg zag staan.

„Kijk,” zei Moe en til-de Jo-ke
 Hoog in bei d'r ar-men op.
 „Is dat klei-ne, lie-ve kind-je
 Nu geen al-ler-lief-ste pop?”

„Als je nou heel lief en zoet blijft,
 Mag je tel-kens, o zoo fijn,
 Heel voor-zich-tig en heel zacht-jes
 Spe-len met dat kind-je klein.”

MARJOH

'T FEEST VAN HEKTOR

Het was 'n heel groot feest in Hon-den-dorp. Hek-tor van den sla-ger was ja-rig en heel de buurt had hij uit-ge-noodigd op het feest. Op 't land ach-ter de kerck moes-ten al-le hon-den sa-men-komen. Want daar zou Hek-tor den grooten feest-maal-tijd ge-ven. O, die feest-maal-tijd!

Wat was dat een werk ge-weest voor Hek-tor om die bij el-kaar te krij-gen.

Bij z'n baas, den sla-ger, had ie wel vijf-tig lek-ke-re vet-te been-tjes ge-stolen en bij den bak-ker had ie een paar grooten broo-den weg-ge-haald.

Ook bij den krui-de-nier was ie ge-weest. Daar had ie om den hoek van de deur een zak met hon-de-kaak-jes zien staan. Heel stil-le-tjes, dat nie-mand 't merk-te, had Hek-tor den zak uit den winkel ge-sleept en toen ver-der naar 't land.

Daar zag 't er nu fijn uit.

Voor ie-de-ren hond lag net-jes een por-tie klaar: een been-tje, ie-der tien kaak-jes, en een stuk brood. Drin-ken moes-ten ze maar uit de sloot.

Van al-le kan-ten wa-ren er dan ook hon-den ge-ko-men. In een rij-tje ston-den

ze voor 't hek, waar-mee 't land

af-ge-slo-ten was, te wacht-ten. grooten dik-ke bul-dog-gen, en hee-le klei-ne kef-fer-tjes, die sa-men ru-zie maak-ten, want al-le-maal wil-den ze 't eerst op 't land zijn.

Maar ze moes-ten ge-dul-dig wacht-ten, tot de ja-ri-ge 't hek o-pen-deed.

Ein-de-lijk, daar moch-ten ze er-door!

„Waf, waf, waf,” rie-pen ze al-le-maal te-gen Hek-tor. Dat be-tee-ken-de: har-te-lijk ge-fe-li-ci-teerd, Hek-tor, met je ver-jaar-dag!

Hek-tor stond maar te bui-gen als een knip-mes en riep al-door: „waf, woef, waf,” dank jul-lie wel, — ga jul-lie maar al-le-maal gauw aan ta-fel zit-ten.

Dat de-den ze, en al-le hon-de-staar-ten krul-den en kwis-pel-den van ple-zier, toen ze al die heer-lij-ke din-gen za-gen, die Hek-tor voor hun klaar-ge-zet had.

Maar ze be-gon-nen er nog niet van te e-ten. Dat zou niet net-jes zijn.

Eerst moest Hek-tor nog eens plech-tig ge-fe-li-ci-teerd wor-den en ze moes-ten hem be-dan-ken, om-dat ie zoo'n groot feest voor hen ge-maakt had. De oud-ste hond, een grooten, dik-ke bul-dog met

DOOR JULIE STERK

Jantje :

„Ik vind 't net zoo ver-velend, dat ik een halfbroer heb!”

Moeder :

„Maar je hebt toch geen halfbroer!”

Jantje :

„Nou, wat is Wim dan? Altijd moet ik hem de helft geven van mijn appel, de helft van mijn koek, de helft van mijn kleeren, en nou heeft ie weer de helft van mijn mazen, genomen!”

kor-te, krom-me poo-ten, stap-te def-tig naar Hek-tor toe.

De an-de-re hon-den za-ten dood-stil.

De bul-dog boog heel diep — z'n neus kwam op den grond — en toen zei ie : lie-ve Hek-tor, wij zijn al-le-maal erg blij, dat je ja-rig bent, maar we zijn nog veel blij-er, als we da-de-lijk een vet been-tje krij-gen.

Van-daag ben je nu al ze-ven jaar lang on-ze trou-we ka-me-raad. Je hebt sa-men met ons ge-voch-ten en sa-men met ons been-tjes ge-sto-len en daar-om hoop ik, dat we al-le-maal sa-men te-ge-lijk nog eens dood zul-len gaan. Lang le-ve Hek-tor !”

Na de-ze prach-ti-ge toe-spraak boog de bul-dog weer heel diep en toen ie daar-na z'n poot in de hoog-te stak, be-gon-nen al-le hon-den in-eens te blaf-fen en te jan-ken van ple-zier en pret.

't Was een ver-schrik-ke-lijk le-ven en de men-schen, die voor-bij kwa-men, wis-ten niet, wat ze hoor-den.

Toen 't een beet-je stil was ge-wor-den riep Hek-tor : „Nou jon-gens, la-ten we nu ter ee-re van mijn ver-jaar-dag eens lek-ker gaan e-ten. Voor-uit, be-gin maar”

't Leek wel, of al de hon-den uit-ge-ram-meld wa-ren van den hon-ger, zóó gauw peu-zel-den ze de kaak-jes en 't brood op en toen be-gon-nen ze al-le-maal aan hun klui-f-je te knab-be-len. Ze wa-ren nog druk be-zig, toen ze in-eens een man iets hoor-den roe-pen. Heel, heel hard riep ie ! Ze licht-ten d'r kop eens op om te luis-te-ren. O, wat schrok Hek-tor toen. Daar stond vlak-bij de sla-ger, z'n baas, te-gen 'm te schreeu-wen : „hier, hier, lee-lij-ke Hek-tor, vu-le dief van 'n hond, waar ben je met al m'n soep-bee-nen ge-ble-ven, — wil je wel eens hier ko-men !”

En ter-wijl de sla-ger nog aan 't schreeu-wen was, kwam me daar de bak-ker aan-ge-hold en die be-gon weer te-gen den sla-ger te gil-len : „hé, hé, zeg, jouw sme-ri-ge hond heeft drie ver-sche broo-den bij me weg-ge-gapt, wil je wel eens,” Hij kon niet eens uit-pra-ten, want ach-

ter hen klonk zoo'n her-rie, dat ze el-kaar niet meer ver-ston-den.

Daar had je wa-rem-pel den krui-de-nier : op z'n klom-pen klots-te ie naar hen toe, ter-wijl ie brom-de te-gen den sla-ger : „Nou zeg, dien hond van jou mag je wel eens een flink pak slaag ge-ven, hij heeft 'n heelen zak hon-de-kaak-jes van me ge-sto-len.”

Och, och, wat wa-ren die hon-den ge-schrok-ken !

„Zeg jon-gens,” fluis-ter-de Hek-tor, „neem al-le-maal je klui-f mee, dan loo-pen we stil op 'n hol-le-tie weg, — maak, dat de baas me niet te pak-ken krijgt.”

En ter-wijl de sla-ger en de bak-ker en de krui-de-nier nog een beet-je ru-zie ston-den te ma-ken en hard te-gen el-kaar aan 't schreeu-wen wa-ren, hol-de in-eens de hee-le troep 't land af en bin-nen 'n mi-nuut was ner-gens meer een hond te zien.

De krui-de-nier zag ze-nèt nog hol-len ; hij gooi-de ze een klomp ach-ter-na, maar die rol-de de sloot in en raak-te zoo geen en-ke-len hond.

Heel kwaad gin-gen de drie man-nen maar naar huis.

„Als 'k Hek-tor te pak-ken krijg,” brom-de de bak-ker.

„Dan sla 'k 'm dood,” zei de krui-de-nier.

„En ik hang 'm op,” riep de sla-ger.

Die ar-me ja-ri-ge Hek-tor zal dus wel niet vrien-de-lijk ont-van-gen zijn, toen ie thuis-kwam, denk jul-lie ook niet ?

ONS CLUBJE

HOE HENK EENS FIJN GEFOFT WERD

Ja, pla-gen en el-kaar voor den gekhouden, dat kon ons club-je op-per-best. Voor-al Henk moest 't dik-wijls ont-gelden, daar hij er al-tijd op poch-te, dat hij de oud-ste jon-gen was.

En hij was toch ei-gen-lijk pas vijf jaar, maar in ver-ge-lij-king met Pie-ter leek dat na-tuur-lijk heel wat.

Op een keer was Il-ly uit lo-gee-ren ge-vraagd in Am-ster-dam bij Kit-ty Ros. Kit-ty Ros was haar school-vriendin-ne-tje van de A-lo-y-si-us-school, maar ze was sinds kort naar Am-ster-dam ver-huisd. De vriend-schap was ech-ter steeds aan ge-ble-ven en vaak gin-gen de meis-jes een dag-je bij el-kaar lo-gee-ren. Dan nam de pa-pa van Il-ly, die een groot-te druk-ke-rij had in Am-ster-dam, Kit-ty 's a-vonds mee, als hij naar Bus-sum ging, en bracht haar na een paar da-gen weer te-rug als hij 's mor-gens naar Am-ster-dam toe ging.

Ook ge-beur-de 't wel, dat Il-ly 's mor-gens met pa-pa mee naar Am-ster-dam toe ging, dan een paar da-gen bleef en op een goe-den a-vond weer mee te-rug-

ge-no-men werd. Dan had-den de meis-jes de groot-ste pret en praat-ten o-ver al-ler-lei leu-ke din-gen, die ze sa-men be-leefd had-den.

Nu was er ta-me-lijk on-ver-wacht een uit-noo-di-ging van Kit-ty ge-ko-men, of Il-ly een paar da-gen in Am-ster-dam wil-de ko-men lo-gee-ren. En jul-lie be-grijpt, daar was Il-ly da-de-lijk voor te vin-den. Pa-pa nam haar 's mor-gens vroeg mee, en zou haar na een paar da-gen weer mee te-rug bren-gen.

Toen al-les den a-vond te-vo-ren be-spro-ken was, lag klei-ne Henk al in bed, want die ging al-tijd al om zes uur „in den kof-fer” zoo-als ma-ma 't noem-de. Toen Hen-kie dan ook den vol-gen-den och-tend op-stond, was Il-ly reeds ver-dwe-nen. De an-de-ren wis-ten 't wel, maar wil-den hem er toch eens fijn tus-schen ne-men. Ook ma-ma deed dan zoo graag mee. Ze zei-de daar-om te-gen haar oud-sten zoon :

„Henk, ga jij eens gauw Il-ly roe-pen, 't is al ne-gen uur en ze is nog niet op-ge-staan.”

Henk stap-te par-man-tig naar bo-ven. Zoo'n lui-e zus ook, hij was al-lang aan-

ge-kleed, maar ja, dat had je van die da-mes, die slie-pen al-tijd zoo lang.

Hij zou 't haar wel eens e-ven-tjes zeg-gen.

Ma-ma en de zus-jes ston-den on-der aan de trap te luis-te-ren wat ie doen zou.

Plof, daar vloog de ka-mer-deur o-pen en bonk-te te-gen Il-ly's bed aan; Henk was nu een-maal nooit voor-zich-tig. Hij deed dat al-tijd zoo, op zijn ei-gen ma-nier, zoo-dat je al-tijd al wist dat Henk de ka-mer bin-nen-kwam, zon-der dat je hoef-de op te kij-ken.

„Zeg tan-te,” zoo be-gon hij, zon-der op te zien (hij noem-de zijn oud-ste zus dik-wijls zoo, om-dat ze in wer-ke-lijkheid zijn peet-tan-te was, want ze had hem ten doop ge-hou-den), „zeg tan-te, zou je niet eens op-staan. 't Is al ne-gen uur, en ik ben lek-ker al lang aan-ge-kleed.”

Maar vreemd ge-noeg, „tan-te” gaf niet eens ant-woord; ze was zelfs zoo diep on-der de de-kens ge-kro-pen, dat Henk niets van haar zag. Wacht, hij zou haar eens flink wak-ker schud-den. Heel on-han-dig trok ie de de-kens weg, toen zag hij op-eens, dat 't bed leeg was.....

Nee maar, nou schrok ie toch echt. Waar was zijn „tan-te” nu op-eens ge-ble-ven?

„Mam..... mam.....” riep hij bo-ven aan de trap, „Il-ly is d'r niet, ze is weg.”

„Weg.....?” ant-woord-de ma-ma, tus-schen twee lach-bui-en door, „waar kan ze dan we-zen? Zoek eens goed, ze heeft zich ze-ker er-gens voor je ver-stopt.”

„Ja,” ant-woord-de Henk ge-wil-lig, „ik zal eens o-ver-al kij-ken.”

Nu gin-gen ma-ma en de zus-jes stie-kem naar bo-ven, ze wil-den toch eens kij-ken, wat hij ging uit-voe-ren. Nee maar, waar die jon-gen al niet o-ver-al zocht.....

In 't bed, on-der 't bed, in al-le kas-ten, ja zelfs in 't laad-je van 't nacht-kast-je, dat had hij laatst ook den man op de film zien doen, een film, die pa-pa wel eens af-ge-draaid had, toen er een-tje ja-rig was. Hij haal-de nog al-le laad-jes van een

groot-kast on-der-ste bo-ven, maar hij vond na-tuur-lijk niets.

Toen hij zich plot-se-ling om-draai-de, zag hij op-eens de la-chen-de ge-zich-ten van zijn moe-der en zus-jes.

En be-greep hij op-eens, dat ze hem voor den gek ge-hou-den had-den. O, wat was hij nij-dig.....

„Zoek nog eens in 't zeep-bak-je,” plaag-de Jung.

„Of in de poe-der-bus,” meende Fran-cy,

„Je hebt nog niet on-der de mat ge-zocht,” plaag-de blon-de Greet.

En Pie-ter met zijn groot-te brui-ne oo-gen deed ook al mee. „Je peet-tan-te zit in den zak van mijn blou-se,” riep hij.

Maar Henk vond 't toch gek, dat zijn „peet-tan-te” zoo op een-maal ver-dwe-nen was.

„We heb-ben haar naar kost-school ge-stuurd,” zei ma-ma, „om-dat ze jou al-tijd zoo plaagt.”

„O, dat is fijn,” zei Henk, „ik hoop maar, dat ze een heel jaar weg-blijft.”

Maar toen Henk, twee da-gen la-ter, weer voor Il-ly's bed stond, lag ze er wer-ke-lijk in.

„Waar kom jij van-daan?” vroeg hij.

„Ik.....?” deed Il-ly ver-won-derd, „ik heb hier al dien tijd ge-sla-pen.”

„En ik heb je o-ver-al ge-zocht.”

„Och jon-gen, jij kijkt al-tijd met je neus, je had on-der de ma-tras moe-ten kij-ken. dààr had ik mij voor jou ver-stopt.”

En nooit heeft Henk ge-we-ten of zijn „peet-tan-te” nu wer-ke-lijk twee da-gen on-der de matras ge-le-gen heeft, of dat ze naar kost-school ge-stuurd was, of dat ma-ma en de zus-jes hem weer eens fijn voor den gek ge-hou-den had-den.

GONNIES LUCHTBALLON

DOOR F. VAN STRALEN

Wat was die klei-ne Gon-nie Hel-ven-stein toch blij. Daar had ze nu on-ver-wachts haar wensch vervuld ge-zien. Ze heet-te ei-gen-lijk Hil-le-gon-da moet je we-ten. Maar och, Hil-le-gon-da is zoo'n lan-ge naam, dat nie-mand haar zoo noem-de. Va-der en Moe-der en ie-der, die haar ken-de, zei-den daar-om al-tijd maar Gon-nie. Dat was veel gemak-ke-lij-ker. En dan, Gon-nie was nog maar klein hoor. Ze was pas vier jaar oud. Ze vond het zelf ook veel pret-tiger om Gon-nie ge-noemd te wor-den. Toen ze nog maar heel erg klein was, en haast nog niet kon pra-ten, zei ze toch al : „Ik-ke heet Gon-nie. Maar nu zou je ze-ker wel graag we-ten, wel-ke wensch van Gon-nie het was, die zoo on-ver-wachts ver-vuld werd. 'k Zal het je ver-tel-len. Al zoo heel lang had klei-ne Gon-nie toch zoo graag een lucht-bal-lon wil-len heb-ben. Je weet wel, zoo'n mooi-e roo-de, want rood vond Gon-nie toch het al-ler-mooist. Gon-nie's Moe-der wist het ook wel, dat haar klei-ne meis-je zoo graag een bal-lon had. Maar weet je, Gon-nie's Moe-der was niet rijk. Ze had maar een heel klein beet-je geld, en daar-om had ze nog niet eer-der zoo'n bal-lon kun-nen koo-pen. Maar tel-kens als Gon-nie er om vroeg, zei Moe-der : „Zoo gauw als Moe-der het missen kan, meis-je-lief, krijg jij een bal-lon. Mis-schien wel als je ja-rig bent.” Maar, nu was Gon-nie nog lang niet ja-rig en toch had ze den bal-lon ge-kre-gen. Maar niet van Moe-der, nee, niet van Moe-der. Weet je van wie wel? Van tan-te An-na. Dien mid-dag was tan-te An-na bij Moe-der thee ko-men drin-ken. Voor ze weg ging, zet-te ze Gon-nie e-ven op haar schoot, en zei : „Wel, klei-ne schat, wat wil jij nu eens van tan-te heb-ben?

'n Stuk-je cho-co-la-de?” E-ven keek Gon-nie la-chend naar Moe-der. Toen

schud-de ze haar blon-de krul-le-bol-le-tje.

„Niet?” vroeg tan-te ver-won-derd, „wil je geen cho-co-la? Wat dan wel, on-deugd?”

„Een bal-lon, Tan-te,” ant-wor-de-de het klei-ne ding. Moe-der schrok 'n beet-je.

„Maar Gon-nie toch,” zei ze, „dat mag je toch niet vra-gen?”

't Meis-je trok een pruil-lip-je. Ze mocht van Tan-te toch zeg-gen wat ze graag heb-ben wou? Maar Tan-te trok haar la-chend naar zich toe en gaf haar een kus op haar pruil-lip-jes.

„Wou jij zoo graag een bal-lon heb-ben, vrouw-tje? Ga dan maar mee, dan zul-len we er sa-men een koo-pen.”

Plotseling kwam er een rukwind.

Vlak bij Gon-nie's huis was een win-kei, waar mooi-e lucht-bal-lons ver-kocht werden. Al zoo dik-wijls had ze er voor de ra-men naar staan kij-ken. Maar nu bleef ze niet voor de ra-men staan. Nu ging ze met Tan-te mee naar bin-nen en daar kocht Tan-te voor haar een mooi-en roo-den bal-lon, den groot-sten, die er bij was. Tan-te nam het draad-je, waar-aan de bal-lon zat en bond die aan Gon-nie's hand-je vast. Wat was Gon-nie blij ! Ze sprong naar huis en de bal-lon dans-te vroo-lijk mee. Hij was ze-ker ook blij, den-ken jul-lie niet ?

Den hee-len mid-dag hield Gon-nie den bal-lon aan haar hand. Maar toen ze 's a-vonds naar bed moest, toen kon dat na-tuur-lijk niet zoo blij-ven. En toch wil-de Gon-nie den bal-lon graag bij zich hou-den, dat be-grij-pen jul-lie. Ge-luk-kig wist Moe-der raad. Ze maak-te den draad van Gon-nie's hand los en — bond hem aan haar le-di-kant-je. Nu kon ze den bal-lon wel niet vast-hou-den, maar ze zag hem toch. Ze bleef er, toen ze in bed lag, ook al-door naar kij-ken, net zoo lang, tot haar oog-jes dicht-vie-len en ze lek-ker sliep.

Den vol-gen-den dag was het weer pre-cies het-zelf-de. Den ge-hee-len dag moest Gon-nie haar bal-lon bij zich hou-den. En ze mocht het ook best van moe-der.

Laat in den mid-dag, 't was al-weer haast a-vond, stond Gon-nie in het klei-ne tuin-tje ach-ter hun huis, na-tuur-lijk met den lucht-bal-lon aan de hand ge-bon-den.

Maar toen ge-beur-de er iets heel ergs. Plot-se-ling kwam er een ruk-wind, een heele ster-ke ruk-wind. Hij woei in Gon-nie's ge-zicht-je, maar dat hin-der-de niet. Hij woei ook te-gen den bal-lon, en dat hin-der-de wel. Krak, zei het draad-je, waar-aan de bal-lon vast-zat, en het brak mid-den-door. Weet je, wat er toen ge-beur-de ? Wel, de bal-lon was nu vrij. Hij zat ner-gens meer aan vast, en toen ging hij doen, wat lucht-bal-lons al-tijd erg graag doen. Hij ging de lucht in, hoe lan-ger hoe hoo-ger de lucht in. Gon-nie pro-beer-de nog hem te pak-ken, maar

't luk-te niet hoor. De bal-lon ging hoe lan-ger hoe hoo-ger en 't was ook, of hij hoe lan-ger hoe klei-ner werd. Eerst zag Gon-nie nog een klein stip-je, en toen zag ze niets meer, hee-le-maal niets. Luid schrei-end liep het meis-je nu het huis bin-nen. Moe-der kwam haas-tig aan-loo-pen.

„Wat scheelt er aan, Gon-nie ?” vroeg Moe-der. „Heb je je be-zeerd ?” en te-ge-lijk til-de ze het meis-je van den grond.

Gon-nie leg-de haar hoofd-je te-gen Moe-der aan, en snik-kend ver-tel-de ze haar van den stou-ten bal-lon, die weg-ge-loo-pen was. Moe-der tracht-te haar te troos-ten zoo goed ze kon. Maar 't luk-te niet heel erg. Zelfs toen ze la-ter op den a-vond al in haar bed-je lag, snik-te Gon-nie nog. Moe-der hoor-de het. Maar op-eens hield Gon-nie op met schrei-en.

„Ge-luk-kig,” dacht Moe-der, „ze is ze-ker in slaap ge-val-len.”

En heel zacht-jes ging Moe-der naar Gon-nie's bed-je om te kij-ken, of het zoo was. Maar Gon-nie sliep niet. Met groo-te oo-gen lag ze te kij-ken en toen ze Moe-der zag, lach-te ze haar toe. Ze ging recht-op in bed zit-ten en zei : „Moes-je, nu huil ik niet meer, want ik weet, waar mijn bal-lon naar toe is.”

„Ja ?” vroeg Moe-der, blij, dat haar meis-je niet meer huil-de, „waar is hij dan naar toe, Gon-nie ?”

„Naar den he-mel Moe, nu mo-gen de En-gel-tjes al-le-maal met hem spe-len en nu ga ik lek-ker-tjes gauw sla-pen.”

Moeder dek-te haar meis-je toe en gaf haar 'n kus.

EINDE

Zoekplaatje

Waar is de melkboer ?

CASTOR DE AAP

DOOR H. D.

Cas-tor her-in-nert zich z'n eer-ste kin-der-ja-ren nog heel duid-lijk. Toen leef-de-n-ie met z'n ou-ders in de dich-te hoo-ge boo-men van 'n uit-ge-strekt bosch. Dat bosch lag ver weg — in 'n warm land ; en de boo-men daar-in wa-ren zóó hoog, dat geen vij-and hen be-rei-ken kon. Daar had-den z'n va-der en moe-der 'n huis-je ge-bouwd, 'n heer-lijk nest-je. Van hun wan-de-lin-gen brach-ten ze hem steeds de fijn-ste lek-ker-nij-en mee : sap-pi-ge, zoe-te vruch-ten, vo-gel-ei-en en al-les, wat 't klei-ne aap-je maar ver-lang-de. Reeds vroeg leer-den ze 'm op ei-gen bee-nen staan — of lie-ver ge-zegd : *klau-te-ren*. En Cas-tor leer-de dat heel vlug, want hij was hee-le-maal niet bang om naar be-ne-den te val-len. En last van dui-ze-lig-heid had hij niet. Toch had-den va-der-aap en moe-der-aap hem streng ver-bo-den naar be-ne-den te klim-men, wan-neer *zij* er niet wa-ren. Want be-ne-den lie-pen dik-wijls groo-te, bont-ge-vlek-te kat-ten, wil-de bees-ten, die de klei-ne a-pen-kin-de-rén op-a-ten, wan-neer ze daar de kans voor kre-gen.

Cas-tor was 'n ge-hoor-zaam kind.

Maar-ie was dik-wijls erg nieuws-gie-rig, en juist *dat*, wat 'm ver-bo-den was, trok 'm aan.

Eens toen-ie weer al-leen in 't nest moest blij-ven, en o-ver den rand naar be-ne-den zag, ont-dek-te-n-ie plot-se-ling op den grond 'n voor-werp, dat-ie nog nooit ge-zien had. Z'n nieuws-gie-rig-heid was ster-ker dan de vrees en 't ver-bod van z'n ou-ders, en-ie klau-ter-de dus naar be-ne-den.....

't Was 'n kom, met de een of an-de-re vloe-i-stof er in, waar-naar Cas-tor met zoo-veel be-lang-stel-ling had ge-ke-ken. Lang-zaam na-der-de de jon-ge aap de kom, schep-te met z'n poot er wat uit en proef-de. 't Smaak-te heer-lijk. Hij dronk er nog meer van, en op een-maal (hij wist zelf niet, hoe 't ge-beur-de) zat-ie in 'n net ge-van-gen. Ach — wat speet

't Cas-tor nu, dat-ie zoo on-ge-hoor-zaam ge-weest was..... De tra-nen kreeg-ie in de oo-gen, als-ie aan z'n va-der en moe-der dacht. Maar de on-barm-har-ti-ge men-schen, die juist pro-beer-den om de a-pen te van-gen, na-men hem mee en slo-ten hem op in 'n kooi. Cas-tor ging in 'n hoek van z'n ge-van-ge-nis zit-ten, en dacht na o-ver z'n treu-ri-gen toe-stand.....

Ont-snap-pen was niet mo-ge-lijk ; hij wist ten-min-ste niet op wel-ke ma-nier hij dät zou kun-nen pro-bee-ren. Ten slot-te be-rust-te-n-ie maar in z'n lot. Na ee-ni-gen tijd na-der-de 'n man, die hem melk en vruch-ten gaf, en zich daar-na weer ver-wij-der-de. Cas-tor had zich vast voor-ge-no-men, lie-ver van hon-ger te ster-ven, dan nog iets te e-ten van dät, wat de men-schen hem voor-zet-ten. Maar..... hij had ten laat-ste zoo'n hon-ger, en de vruch-ten za-gen er zóó lek-ker uit, dat ons aap-je z'n plan op-gaf. De man kwam nu ee-ni-ge kee-ren per dag, en had al-tijd de een of an-de-re lek-ker-nij bij zich, zoo-dat Cas-tor ein-de-lijk ge-heel aan hem ge-wend was ge-raakt, en zich zelfs door hem liet stree-len..... Als-ie z'n stem in de ver-te hoor-de, werd de klei-ne aap al on-ge-dul-dig. Dan druk-te-n-ie zich te-gen de tra-lies

aan, om z'n mees-ter te be-groe-ten.

Na 'n paar we-ken ging Cas-tor met z'n mees-ter op reis naar Eu-ro-pa.

Op 't schip mocht-ie zich u-ren-lang in de hut van z'n ei-ge-naar vrij be-we-gen, en ie maak-te met al-ler-lei din-gen ken-nis. Voor 'n *wek-ker-klok* was-ie in 't be-gin erg bang. Maar spoe-dig was z'n angst ge-heel ver-dwe-nen, toen-ie had in-ge-zien, dat 't echt niet ge-vaar-lijk was, zoo'n ding in de han-den te ne-men — ook niet, al liep de wek-ker wel 'ns af. Wat was-ie van dat plot-se-lin-ge la-waai in 't be-gin ge-schrok-ken! Met drie jon-ge hon-den sloot-ie vriend-schap, en hij had de groot-ste pret, wan-neer-ie hun bak-jes met melk mocht vul-len.

Zijn mees-ter liet 'm la-ter 'n jas-je en 'n broek-je ma-ken, en hij ver-maak-te zich steeds met Cas-tor's han-dig-heid en slim-heid.

Sinds ee-ni-gen tijd nu al is Cas-tor aan 'n groot rei-zend cir-cus ver-bon-den,

waar-ie met bui-ten-ge-woon suc-ces op-treedt.

Hij heeft 't er heel goed en leert vlij-tig z'n kunst-jes. Hij kan op twee bee-nen loo-pen, zich zelf aan-klce-den, 't e-ten van z'n speel-mak-kers in hun bak-jes doen. Ja, hij kan zelfs *fiet-sen*; dat ge-loof je mis-schien niet, hè? Toch is 't zoo, en daar-voor krijgt-ie al-tijd iets lek-kers a-part. Maar 's nachts, als-ie niet in slaap kan ko-men, dan denkt-ie met wee-moed aan z'n ge-boor-te-land....

„Ach,” zucht Cas-tor dan, „was ik toch maar niet zoo on-ge-hoor-zaam ge-weest. Dan woon-de ik nu nog al-tijd in 't mooi-e bosch bij m'n bes-te, goei-e ou-ders. Hoe zou-den ze 't thans toch ma-ken.....?” Doch hij heeft al-lang de hoop op-ge-ge-ven, hen nog ooit weer te zien. Kijk, dat is nu de straf voor z'n nieuws-gie-rig-heid en on-ge-hoor-zaam-heid. En zoo gaat het met de men-schen ook wel eens....

FRITS

ZIJN KIPPETJES

Frits heeft kip-pe-tjes, en fij-nie hoor! Drie leu-ke bon-te krie-tjes; 'n haan-tje en twee kip-pe-tjes. Die heeft ie ge-kre-gen van z'n vriend-je. Die had er toch ge-noeg. Op 'n goei-en dag had Frits ze stil-le-tjes bin-nen-ge-smok-keld. Va-der was eerst wat kwaad ge-weest. Waar-om kon de jon-gen 't eerst niet vra-gen? Maar nu ze er een-maal wa-ren, wou Va-der niet meer wei-ge-ren. 't Wa-ren ook zoo'n leu-ke dier-tjes en Frits had er 'n aan-ge-na-me be-zig-heid mee, vond ie. „'t Kind heeft toch al niet te veel af-lei-ding,” zei moe-der. En zoo was Frits in 't be-zit ge-ko-men van de drie kriel-kip-pe-tjes.

Ach-ter in den tuin werd 'n hok-je ge-tim-merd. Frits hielp dap-per mee, want 't was 'n echt han-di-ge jon-gen. Voor-al met 't aan-dra-gen van 't hout en 't gaas. Da-gen te vo-ren had ie al stil-le-tjes den

zol-der af-ge-snord om te zien, of er nog bruik-ba-re plan-ken wa-ren en of er soms nog gaas te vin-den was. En hij had al-les ge-von-den. Va-der be-greep er niets van, hoe die jon-gen dat al-les zoo goed wist te lig-gen. „Je bent toch 'n ech-te snuf-fe-laar,” had ie ge-zegd. Nou, dat was Frits al-tijd ge-weest; 't zat er van jongs-af in. Nau-we-lijks kon ie krui-pen of o-ver-al stak ie z'n snuf-fel-neus-je in en sleep-te mee, wat van z'n ga-ding was.

Toen de kip-pen-ren klaar was, kwam er voor Frits 'n druk-ke tijd, want de beest-jes moes-ten 'n keer of drie per dag van voed-sel wor-den voor-zien; van tijd tot tijd moest 't hok wor-den schoon-ge-maakt, de kip-pen-loop moest wor-den om-ge-spit en van wit zand voor-zien. Zelf maak-te de jon-gen 'n voe-der-bak, waar-uit de kriel-tjes moes-ten e-ten.

Ja, die kip-pe-tjes had-den 't maar wat goed bij Frits, die puik voor z'n beest-jes zorg-de.

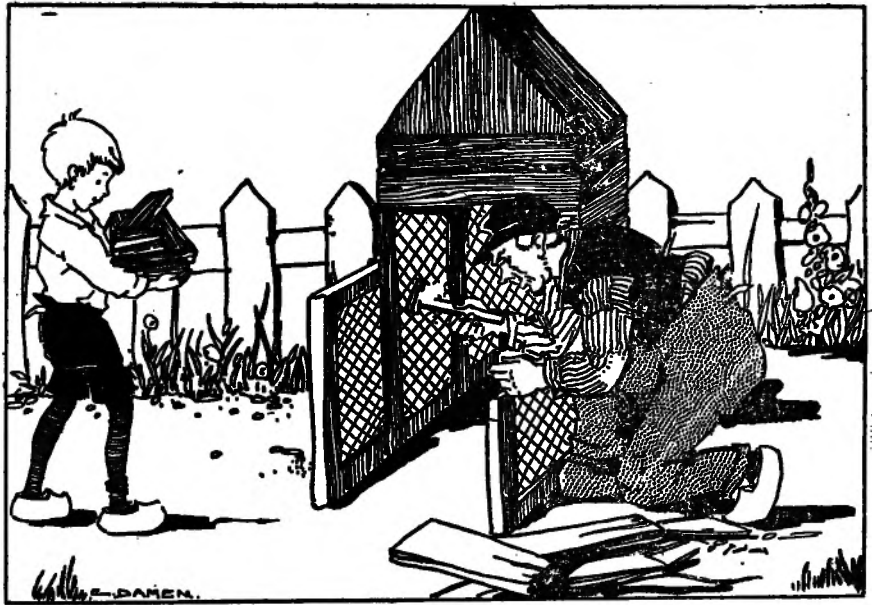
Soms wil Frits z'n kip-pe-tjes wat meer vrij-heid ge-ven, dan laat hij 't hok o-pen staan en kun-nen z'n krie-le-tjes

lek-ker in den tuin rond-schar-re-len. Maar op 'n keer zag z'n groo-te broer, die zoo dol-veel van 't tuin-tje hield, wat 'n ver-woes-ting die klei-ne schar-re-laars aan-richt-ten. Ze pik-ten van 't jon-ge groen en gooi-den de plant-jes om. Toen kreeg Frits er van langs : „Jij met je kip-pen. Eerst neem je 'n mooi stuk van den tuin in be-slag voor 'n kip-pen-loop en nu laat je die kip-pen o-ver-al rond-loo-pen ; ze pik-ken me al-les ka-pot. Sluit ze maar gauw op, hoor !”

Frits vond 't dan ook maar ge-ra-den, de kriel-tjes maar weer gauw in de ren te ja-gen. Dat de-den ze wel niet graag ; ze lie-pen lie-ver vrij rond, dan von-den ze hier en daar nog 'ns 'n lek-ker brok-je.

Zoo gauw Frits dan ook dacht, dat z'n broer niet thuis was, had-den de kriel-tjes vrij af. Dan was 't feest bij de kip-pen-fa-mi-lie. Soms deed de jon-gen net, of ie ver-ge-ten was 't hok te slui-ten, maar dat be-greep z'n broer best. Voor al die goe-de zor-gen wa-ren de kriel-kip-pen Frits wel dank-baar ; ten-min-ste ze ga-ven hem nog al 'ns 'n lek-ker ei-tje. Wel wa-ren ze wat klein en daar plaag-de z'n broer 'm mee ; die had lie-ver groo-te ei-e-ren. Maar Frits zei : „Klei-ne kip-pen leg-gen klei-ne ei-tjes, of wou jij er soms struis-vo-gel-ei-e-ren van heb-ben : die zijn groo-ter dan de kip-pe-tjes zelf.”

Op 'n mor-gen had er 'n droe-vi-ge ge-beur-te-nis plaats. Frits had 'n doo-de in de fa-mi-lie, dat wil zeg-gen in z'n kip-pen-fa-mi-lie. Hoe 't kwam, wist ie zelf niet. Moet je hoo-ren ; zóó liep 't haan-tje nog met 'n mooi rood kam-me-tje door den kip-pen-loop en zoo lag ie dood in 't hok. 't Dier was vast niet ziek ge-weest, an-ders was de kam zoo mooi

Voor al met het aandra-gen van hout.

niet ge-weest ! Frits be-greep er niets van. Met droef ge-zicht kwam ie die on-be-grij-pe-lij-ke ge-schie-de-nis aan Moe-der ver-tel-len. „'t Zal wel je eigen schuld zijn” zei ze : „Je bent veel te wild ; ze-ker heb je 't ar-me dier ge-schopt of met den voe-der-bak ge-stoo-ten.” Maar Frits be-weer-de van niet. Juist 'n paar da-gen la-ter kwam z'n vriend-je weer 'ns o-ver ; die be-loof-de 'n nieuw haan-tje. En wer-ke-lijk, na 'n paar we-ken kwam 't mooi-e dier-tje. Wat was Frits blij ! Nu heeft Frits weer twee kip-pe-tjes en 'n haan-tje, die met hun drie-ën echt ver-troe-teld wor-den.

B. A. v. HAAG

ANECDOTEN

ZOU 'T HELPEN ?

„Wat ben je aan 't doen, Keesje ?”
 „Ik schrijft aan m'n zusje.”
 „Maar je schrijft zoo vreeselijk langzaam.”
 „Ja, zie je, m'n zusje kan nog niet vlug lezen, ze is pas zes.”

'N VREEMD BEEST

Kleine Miepje mag mee naar den dieren-tuin en ziet een slang.
 „Mama,” roept ze verschrikt, „daar kruipt 'n staart zonder dier er aan.”

UITSLAG WEDSTRIJD No. 1

Wat zal ikm'n kleinen jongens en meisjes vertellen van den wedstrijd....?

Het spijt me wel, dat ik 't zeggen moet, maar de uitslag is me dezen keer erg tegengevallen. Ik dacht wel, dat de opgave iets lastiger was dan gewoonlijk. Maar had ik kunnen vermoeden, dat de kleuters zoo heel erg slecht konden raden, wie de tweelingen waren, dan zou ik toch zeker jullie een beetje meer op weg geholpen hebben. Want het was meer dan erg, zooveel oplossingen als ik opzij heb moeten leggen. Van de eerste 300, die er inkwamen, was er maar één goed. En later is het niet veel beter geworden. Er waren scholen bij van 50, 80, 100 en een zelfs van ruim 150 en daarbij was er maar zelden één goed.

Dit kwam, doordat ze bijna altijd dezelfde nummers geraden hadden. Wat ik erg jammer vond. Hadden de kleuters elk op zichzelf geraden — zooals slechts 5 scholen gedaan hebben — dan waren er bij zulk een school toch zeker enkele goed geweest.

Hoe dit echter ook zij, 't is jammer, dat zoo weinigen van onze kleine lezertjes dezen keer voor hun ijver en moeite beloond kunnen worden. Doch maar geen moed verliezen! Wedstrijd No. 2 ligt al klaar. En er is voor gezorgd, dat die zeker niet te lastig is.

En nu de oplossing. De fotograaf heeft de 8 meisjes wat door elkaar geplaatst. Dat is in een groepje ook veel aardiger. Maar hij heeft er jullie geen dienst mee bewezen. Want het raden is er niet gemakkelijker door geworden. Ook zijn de 8 kindertjes alle zusjes. Zoo komt het, dat er twee wel eens heel veel op elkaar kunnen lijken, al zijn ze geen tweelingen.

Dat 1 en 2 de oudste tweelingen waren, hebben velen goed opgegeven. Ook de nummers 7 en 8 werden vaak goed geraden. Maar met de tusschennummers 3, 4, 5 en 6 hebben verreweg de meesten zich vergist.

De goede oplossing was:

1 en 2 zijn de oudste tweelingen, 5 en 6 zijn de middelste tweelingen, 7 en 8 zijn de jongste tweelingen.

Toen de foto genomen werd, waren Herma (1) en Betsy (2) acht jaar; Nonny (3) 7 jaar; Kitty (4) 6 jaar, Paula (5) 4½ jaar; Dina (6) 4¼ jaar, Agaatje (7) 1 jaar en Maria (8) ook 1 jaar.

Wie de verpleegstertjes waren, die bij de bekroning den eersten prijs kregen, zal ik nu ook nog vertellen. In de voorste rij staan van links naar rechts: Paula (5), Kitty (4), Nonny (3), Dina (6). In de achterste rij staan weer van links naar rechts: Betsy (2) en Herma (1). Daarbij zijn dus 2 paar tweelingen.

Ziezo, nu weten jullie het wel. Maar wat

je nog niet weet, is, wie van de goede oplossers de prijzen gewonnen hebben. Ik zal hun namen dus maar gauw opgeven:

Een zilveren meisjeshorloge: Catho van Bruggen, St. Bavoschool, Klarenbeekstraat 62, Haarlem.

Een prachtig H. Hartbeeld: Marietje Schipperrijn, St. Antoniuschool J. Pz. Coenstraat 60, Utrecht.

Een beeld van de H. Maagd: Mies Lap, St. Lambertusschool, Hoflaan 109, Rotterdam.

Een spranger bouwdoos: Harrie Fuchs, Bijzondere meisjesschool America (gem. Horst).

Een marmeren klokje: M. Nichting, Busken-Huetstraat 20, Utrecht; Mimy Plattel, R. K. school Langewijk, Dedemsvaart.

Een college-tasch: Catrientje Feijden, Juliuschool, Tuinbouwdwafstraat, Groningen.

Een stoommachine: Abel Banus, St. Ludgerusschool, Tuinbouwdwarsstraat, Groningen.

Een spoor op rails: Frans Dobber, St. Jozefschool, Haarlemmerhouttuinen 24, Amsterdam.

Een bouwdoos: Paul Pollen, Koestraat, Hilvarenbeek bij Tilburg; Johan Wibier, R. K. school, Langewijk, Dedemsvaart.

Een timmerdoos: Sjf Sebregts, St. Bernardusschool, Telefoonstraat, Kaatsheuvel.

Een servies: Nellie van Boheemen, R. K. Meisjesschool Stompwijkstraat, Stompwijk.

Een groote zelfdrukkerij: Hedwig Weber, Zusterschool achter de A-kerk, Groningen.

Een blokkendoos: Alfred van Heeswijk, Cordi Sacratissimo, Cornelus-Jolstraat 117, Den Haag.

Een briefkaarten-album: Koos van Dongen, Meisjesschool, Loon op Zand.

Een jongensportemonnaie: Jantje Frijns, Openbare jongensschool, Popelierweg, Limmel (Maastricht).

Een ex. Zondags-evangelien: Jo Dekkers, St. Antoniuschool, Malakkastraat 6, Utrecht; Catrien Baars, Zusterschool, achter de A-kerk, Groningen.

Een groote mondharmonica: Wierd Wierdsma, St. Jozefschool, Schoolstraat, Lemmer.

Een flacon eau de cologne: Martha Steinbusch, St. Vincentusschool, Schoolstraat, Bocholtz.

Een meisjessportemonnaie: Tonnie v.d. Dungen, R.K. Meisjesschool, Rijksweg 59, Orthen.

Een groot lei-telraam: Jo Born, St. Lambertusschool, Waterloostraat 188a, Rotterdam.

Een stencil-boek: Fienie Maes, St. Antoniuschool, J. Pz. Coenstraat, Utrecht.

Een kindergeweer: Jan Koek, St. Franciscus-Xaveriuschool, Nagtzaamstraat 54, Haarlem; Hennie van Beek, R.K. Muloschool, Spoorstraat, Apeldoorn.

Een mechanisch spel: Jopie van Vlodrop, School O.L.Vr. Onbevekt Ontvangen, Messtraat 31, Scheveningen.

Een vuurwiel: Karel Achten, R.K. school, Wellerloo (gem. Bergen) L.

Een klein lei-telraam: A. Lina, Busken-Huetstraat 20, Utrecht; Grada Scholten, H. Hartschool, Beeklaan 184, 's-Gravenhage.

Een kleine mondharmonica: Jozef Vermolen, Broederschool, Koningsplein Oost 2, Weltevreden.

Een vulpenhouder (imparker): Annie Bus, St. Antoniuschool, Bijerstraat 70, Den Haag.

Een groote verfdoo: Rika van der Krabben, Leonardusschool, Emmaplein, 's-Hertogenbosch.

Een vliegboot: Egon Sijstermann, St. Ludgerusschool, Elinkwijk (Zuilen).

Een metaal-piano: Corrie Smetsers, Catharinaschool, Besterdstraat, Tilburg.

Een timmerdoosje: Alphons Vermorben, St. Vincentusschool, Westzaanstraat, Amsterdam.

Bert van Dam uit Leiden.

Een doosje zakdoekjes: Annie Maat, St. Theresiaschool, Elinkwijk, Zuilen.

Een kindertasje: Geertruida van Meurs, St. Bavoschool, Klarenbeekstraat, Haarlem.

Een naaietui: Corrie Rodenhuis, St. Angelaschool, Capucijnenstraat 3, Maastricht.

Een doos zeep: Cisca Scholten, St. Johannesschool, Rustenburgerstraat 162, Amsterdam.

Een kleurboek: Sophietje Maramis, Eerw. Zusters Tondanoweg Kampong Kolongan te Tomohon (Mandao); Joke Mommers, Zusterschool, Besterd, Tilburg; Frans Beelen, R.K. schoolvereniging, Cruquiusstraat, Haarlem; Marietje Wouterse, St. Theresiaschool, St. Ludgerusstraat, Zuilen.

Een schrijfetui: Annie de Wildt, St. Mariaschool, Oosterzijde Heemskerk.

Een vlechtdoos: Miesje Lünneeman, St. Jozefschool, Boskoop.

Een kaatsbal: Marietje Schaap, Juliaschool, Tuinbouwdwarsstraat, Groningen; Martha de Loos, school van het H. Hart, Hoofdstraat, Sint Jansteen; Marietje van Tuijl, St. Jozefschool, Kapoeniestraat, Doetinchem; Marietje Boxma, St. Wiilibrordusschool, Schoolstraat, Assen.

CORRESPONDENTIE

Liesje Kosters, Romeoplein 5, Groningen. Goed gedaan voor een 8-jarig Nichtje. En als Blickman nu ook eens zijn tevredenheid toont, komt de zaak wel in orde. Maar er zijn heel veel liefhebbers. En — de prijzen zijn voor de gelukkigen. We hopen samen. Veel groeten.

Elly Wardenier, Willemsweg 230, Nijmegen. Goed gedaan, beste Nichtje, dat je ook eens een kansje komt wagen. Welkom in de familie. En ik hoop Elly voortaan geregeld te ontmoeten in de bus. Verder wensch ik haar de vriendschap van mijn goeden Blickman. Daag. Hand en groet.

Toosje van Osta, Van Hasseltstr. 21, Arnhem. Ja, ik vind het werkelijk heel aardig van Toosje, dat ze even komt kennismaken. Hartelijk welkom in onzen kring. Ik hoop nog veel brieven te krijgen van Toosje, maar over de prijzen heb ik niets te zeggen. Daag. Veel groeten van Oom.

Lies Vierkamp, Brouwersgracht 98, Amsterdam. Welkom in onze groote club. We hopen samen op de vriendschap van Blickman. Leeft Teddy-beer nog? Daag. Hand en groet. Tot later dan.

Gretha Pigmans, Spaarnestr. 55, Utrecht. Welkom, hartelijk welkom, beste Nichtje. Kom je nog wel 's in Venlo en Breda? Ja, het mooie Mastbosch van Breda ken ik ook. Heerlijk in den zomer. Maar de Maliebaan met al de zware lindeboomen mag er ook zijn. Weet je, waar Paus Adriaan VI geboren is? Veel groeten van Oom.

Jo v. d. Voorde, Kleine Bagijnestr. 182, Hulst. Maar als Jo dit briefje zelf geschreven heeft, is het heel mooi voor een kind van pas 7 jaar. We zullen samen hopen, dat Blickman ook eens wat voor Hulst bewaart.. Daag. Veel groeten.

Hansie Hansen te Rotterdam. Wel zeker is Oom goed te vreden over het briefje. Wat Blickman doet, zullen we samen afwachten. Je weet, de prijzen worden verloot. Daag. Tot later.

Jan Adank, Veemarktstr. 29, Breda. Blij, dat Jan even kwam kennismaken. We blijven maar hopen, op de vriendschap van Blickman. Ben je nog in Blerik geweest? Mooi plaatsje, vin-je niet? Daag. Hand en groet.

Johanna Scheerberg uit Amersfoort.

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT; EERW. BROEDER
 MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO.
 PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING No. 5970
 UITGAVE: NAAML. VENN. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN, HAARLEM

VERDRIETIG

„Wies-je, waar-om zoo ver-drie-tig?
 Toe, zeg mij eens wat er scheelt!
 Hoor je niet de vo-gels flui-ten?
 Zie je niet de zon daar-bui-ten?
 'k Ge-loof dat 't kind-je zich ver-veelt.

'k Zie twee groo-te dik-ke tra-nen,
 Is het dan zoo erg, zeg meid?
 'k Ging maar gauw wat touw-tje sprin-gen
 En daar-bij een lied-je zin-gen,
 Weg is dan je na-rig-heid.”

Wies-je schud-de droef haar kop-je
 Wees toen op haar pop-pen-kind:
 „Gis-ter was ze frisch en fleu-rig
 Kijk nu eens hoe bleek en treu-rig
 Ik haar in haar wa-gen vind.

'k Had haar in den vroe-gen mor-gen
 Lek-ker in den tuin ge-zet,
 Met de zon fijn op haar wan-gen
 'k Dacht wat kan ze meer ver-lan-gen
 Heusch, ze lach-te van de pret....”

„Wies-je, 'k zal je wat ver-tel-len
 't Zon-ne-tje deed je
 (pop geen goed,
 Zij be-dierf haar moor-e
 (tin-tje,
 Denk er in 't ver-volg
 (om kind-je,
 Dat je zoo-iets nooit
 (meer doet.”

Annie
 Schneiders

HENK ALS MEISJE

Al'n paar da-gen liep Henk met plan-nen rond, hoe hij zijn zus-jes en ook zijn ma-ma eens fijn die grap van laatst be-taald zou kun-nen zet-ten.

Hij vond 't toch wel wat kin-der-achtig van hem, dat hij er zoo was in-ge-loopen.

Maar hij zou 't ze be-taald zet-ten, wacht maar.

Greet-je, zijn jong-ste zus-je, was bij-na e-ven groot als hij. Ze lag nu op bed, want zij was ver-kou-den en mocht van den dok-ter niet op-staan. Dat had hem op 'n i-dee ge-bracht.

Sa-men met Pie-ter sprak hij al-les af. Nie-mand mocht er iets van we-ten. Ma-ma niet en de zus-jes ook niet.

Eerst wa-ren ze stil-le-tjes 'n hee-len tijd in de klee-r-kast aan 't rom-me-len. He-mel, wat was 't hier vol, er hin-gen wel twin-tig jur-ken. Vier maal vijf is twin-tig re-ken-de hij vlug uit. Wat moes-ten die da-mes elk met vijf jur-ken doen?

Hij met Pie-ter had-den sa-men maar zes pak-ken. Dat was dus niet eer-lijk ver-deeld vond hij.

„Hier heb ik wat goeds,” riep hij op-eens, ter-wijl hij een ro-se lin-nen jurk-je van blon-de Greet in de hoog-te hield. Hij wist, dit jurk-je was zijn zus-je erg kort, 't zou hem dus best pas-sen.

Fijn, ma-ma was uit-ge-gaan en Il-ly moest als al-tijd op 't stel pas-sen, hij had dus echt den tijd.

Sa-men met Pie-ter trok hij zijn blou-se uit en 't jurk-je aan.

O, wat had-den bei-den een schik. Henk klom eens op een stoel en be-keek zich-zelf in den spie-gel; ja, hij leek nu echt op een meis-je. Ja ze zou-den nu vast den-ken, dat blon-de Greet in den tuin liep, en wat zou Il-ly dan schrik-ken, want die moest er op pas-sen, dat ze niet uit haar bed-je kwam. Nu nog e-ven 'n strooi-en hoed op-ge-zet met lan-ge lin-ten er-aan, daar ging zijn hee-le ge-zicht on-der schuil.

Ja, zoo was 't best.

Nu kwam 't er maar op aan, om on-ge-merkt in den tuin te komen, en dan net te doen, of hij Greet-je was.

Pie-ter gluur-de eerst langs de trap-leu-ning, of de gang wel vei-lig was; ja hoor, ze hoor-den niets.

Toen gle-den bei-den langs de leu-ning naar be-ne-den, slo-pen vlug de keu-ken door en wa-ren in een om-me-zien ach-ter in den tuin.

De drie zus-jes za-ten heel net-jes in de ka-mer te ha-ken.

Henk liep snel den hee-len tuin door, tot ach-ter bij de schuur, daar haal-de hij Greet-je's pop-pen-wa-gen te voor-schijn en be-gon „de pop op te dek-ken,” zoo-als hij dat Greet-je zoo-dik-wijls had zien doen.

Op-eens hoort hij Il-ly heel ver-won-derd zeg-gen :

„O..... Greet-je is op-ge-staan en ze is in den tuin : hoe heeft ze dat dur-ven doen, o, als ze nu maar geen kou vat.

„Greet-je.....” riep ze heel hard en ang-stig, „o hoe heb je dat dur-ven doen ? Kom gauw bin-nen, wat zal ma-ma zeg-gen ?”

Maar, vreemd ge-noeg, Greet-je, die an-ders toch wel ge-hoor-zaam was, luis-ter-de nu niet, ze scheen haar zus-je niet eens te hoo-ren.

Vlug liep Il-ly nu de keu-ken in, wil-de zóó den tuin in-gaan, maar daar had Pie-ter voor ge-zorgd. De keu-ken-deur zat op slot en de sleu-tel was ner-gens te vin-den.

„Greet..... Greet-je.....” riep Il-ly nu nog-maals ang-stig, „kóm toch gauw hier, je zult nog kou vat-ten.....”

Maar Hen-kie stoor-de zich ner-gens aan, hij speel-de rus-tig door.

Ge-luk-kig had Il-ly een twee-den sleu-tel; daar-mee o-pen-de ze de deur en wil-de juist den tuin in-gaan.

Maar op 't zelf-de oo-gen-blik stond blon-de Greet-je in haar nacht-pon-ne-tje bo-ven aan de trap.

„Waar-om roep je zoo ang-stig, Il-ly, en waar-om ben je bang, dat ik kou zal vat-ten ?”

Nu be-greep Il-ly er niets meer van. Hier was Greet-je, blon-de Greet-je, dat was vast ; maar wie was dan dat blon-de kind-je in den tuin met dat ro-se jurk-je aan ?

Nieuws-gie-rig liep ze den tuin in, ge-volgd door Fran-cy en Jung, die er ook al e-ven wei-nig van be-gre-pen.

Maar Henk was ze voor, hij liep wat hij

loo-pen kon, 't hek-je uit, 't bosch in, en maak-te te-gen zijn zus-jes een lan-gen neus, ter-wijl hij zijn hoed hoog in de lucht zwaai-de.

O, wat had-den ze sa-men een pret en wat zag die Henk er in die meis-jes-jurk kos-te-lijk uit.

Il-ly sloeg haast dub-bel van 't la-chen, toen ze e-ven la-ter met haar pe-te-kind aan de hand den tuin weer in-kwam. Ju'ist kwam ma-ma thuis. Eerst keek ze e-ven kwaad, toen ze den hee-len boel zoo op stel-ten zag. Al-le deu-ren te-gen me-kaar o-pen en blon-de Greet 't bed uit, wat moest dat al-les be-tee-ke-nen? Kon ze dan niet é-ven uit-gaan? Maar Il-ly heeft al-les ver-teld, en al wil-de ma-ma eerst ook e-ven 'n kwaad ge-zicht zet-ten, toen ze haar oud-sten zoon als een meis-je vóór zich zag staan, moest ze wel mee la-chen.

„Nu heb ik jul-lie tóch fijn al-le-maal te pak-ken ge-had,” zei Henk trotsch.

Ma-ma zei niet veel. Ze vond Henk heusch wel een klein beet-je on-deu-gend, maar toch had hij dat grap-je met Pie-ter fijn be-dacht. Maar 't meest lach-te toch blon-de Greet-je, die nog steeds bo-ven aan de trap stond en haar broer toch zoo leuk vond in een jurk. Ma-ma liet hem gauw de jurk uit-trek-ken en hij moest zelf de kast weer net-jes op-rui-men. Nu, of daar veel van kwam, weet ik niet.

La-ter heeft Henk de zus-jes nog dik-wijls ge-plaagd en de zus-jes hem. Maar dat ver-tel ik jul-lie la-ter mis-schien nog wel eens.

Voor-loo-pig ne-men we af-scheid van ons club-je en wen-schen hun on-der-ling nog veel ple-zier en veel gui-ten-stre-ken toe.

EEN VACANTIE UITSTAPJE

DOOR NANDA

Fons en Loe-tje had-den braaf ge-leerd. Nu was het va-can-tie en va-der zei, dat ze dat vol-ko-men had-den ver-diend. Loe-tje mocht na de va-can-tie al naar de twee-de klas gaan en Fons naar de vier-de. Die voel-de zich dus al heel groot, voor-al ook, om-dat de Broe-der had ge-zegd, dat hij de knap-ste jon-gen was van heel de klas. Nu, dat is geen klei-nig-heid en het was daar-om geen won-der, dat va-der zoo te vre-den was en aan oom Al-phons, toen hij 'n dag-je in Am-ster-dam was, de rap-por-ten van zijn zoon-tjes zien liet.

„Nu, dat is prach-tig,” zei oom Al-phons, zijn pe-te-kind Fons o-ver de ha-ren strij-kend. „ik zal het, als ik thuis kom, da-de-lijk aan tan-te An ver-tel-len, en dan moet je maar 'ns af-wach-ten, wat er zal ge-beu-ren.”

Nu, jul-lie kunt het al-le-maal wel ra-den, wed ik. 'n Paar da-gen la-ter kwam er 'n groo-te brief, waar-in oom en tan-te vroe-gen, of de bra-ve neef-jes 'n paar week-jes bij hen kwa-men lo-geeren. De jon-gens wa-ren in de wol-ken, dat is te be-grij-pen, en moe-der maak-te gauw al-les voor de reis in or-de. Fons mocht zelf aan oom te-rug schrij-ven en na-tuur-lijk ant-woord-de hij, dat Loe-tje en hij het heer-lijk von-den om uit lo-geeren te mo-gen gaan en dat ze Za-ter-dag al kwa-men; va-der zou ze bren-gen.

„Was het maar al Za-ter-dag,” zucht-te Loe-tje, en Fons tel-de, hoe-veel da-gen nog.

„Nog drie-maal sla-pen,” zei Loe-tje toen, „dat is nog erg lang, vin je ook niet?”

Ja, Fons vond het ook erg lang, maar toch..... Za-ter-dag werd het en de jon-gens wa-ren al heel vroeg wak-ker en moe-der kon ze met geen mo-ge-lijk-heid lan-ger in bed hou-den.

„Wan-neer gaan we nou, va-der?” zeur-de Loe-tje, „hè, als we maar niet te laat komen.”

Va-der moest la-chen: „Mal-le jon-gen, het is wa-rem-pel nog geen ze-ven uur; ga ge-rust nog 'n beet-je naar bed, het duurt min-stens nog vier uur.”

„Nog vier uur..... vree-se-lijk,” zucht-te Loe-tje, maar naar bed gaan wil-de hij toch niet meer, wie weet, zou-den va-der en moe-der zich dan mis-schien ver-sla-pen. Dus kleed-de hij zich maar zacht-jes aan en Fons ook, tel-kens naar de klok kij-kend, of het nog geen acht uur was en va-dër en moe-der op zou-den staan. Ja hoor, ein-de-lijk hoor-den ze bo-ven ge-stom-mel: „Ge-luk-kig,” zei Loe-tje, „ik was zoo bang, dat va-der te laat zou zijn.”

Van op-win-ding kon-den ze haast niet ont-bij-ten, va-der moest er om la-chen; maar moe-der schud-de het hoofd en zei, dat ze niet mee-moch-ten, als ze niet nog een flin-ke bo-ter-ham a-ten. Dat hielp; al-leen zucht-te Loe-tje voor de zoo-veel-ste maal:

„Is het dan nou nog geen tijd om weg te gaan, de klok is toch niet ach-ter, hè moe-der?”

„Wel-nee, mal-le jon-gen, maak je toch niet zoo on-ge-rust; va-der zal heusch wel zor-gen, dat jul-lie niet te laat ko-men hoor, eet nou maar kalm je bo-ter-ham op.”

Het leek 'n eeu-wig-heid, dach-ten de jon-gens la-ter, maar ein-de-lijk dan toch zei va-der:

„Haal je pet-ten, jon-gens, en zeg moe-der goe-den-dag, we gaan.”

Ze vlo-gen al-le twee en ze gun-den zich haast geen tijd om moe-der nog 'ns te om-hel-zen. Ze storm-den de straat op, va-der had moei-te het op-ge-won-den span bij zich te hou-den. Zoo kwa-men ze aan het sta-ti-on en stap-ten ze in den trein, den trein, die hen bren-gen zou naar oom en tan-te.

'n Week-je wa-ren ze nu al bui-ten en, ó, ze had-den zoo'n pret. Oom en tan-te gin-gen dik-wijs met hen uit en het was feest van den och-tend tot den a-vond. Fons schreef 'n op-ge-won-den brief naar huis en Loe-tje zet-te er ook 'n paar woord-jes on-der. Oom en tan-te woon-den in 'n leu-ke vil-la, ze had-den 'n aar-dig tuin-tje voor het huis en aan den o-ver-kant van den weg was 'n groot wei-land met koei-en. Daar ston-den Fons en Loe-tje dik-wijs voor te kij-ken, die koei-en von-den ze zoo aar-dig en er wa-ren zul-ke groo-te en mooi-e bees-ten bij. Het leukst was nog, als de boer kwam om ze te mel-ken. 's A-vonds in bed la-gen ze er nog dik-wijs sa-men o-ver te pra-ten en soms lie-pen ze nog e-ven-tjes hun bed-je uit om de vriend-jes goe-den-nacht te zeg-gen. Maar op 'n och-tend, dat Fons wak-ker werd, het was nog heel vroeg, daar hoor-de hij vlak on-der 't raam koei-en-ge-loei.

„Loe-tje,” riep hij, „de vriend-jes zeg-gen ons goei-en mor-gen, kom mee 'ns kij-ken.”

Loe-tje was nog erg sla-pe-rig, hij brom-de wat en keer-de zich 'ns om in bed. Hij dacht vast: laat ze maar, die beest-jes; doch Fons sprong z'n bed-je uit; hij wilde we-ten of het de zwar-te was of de rood-bon-te, die 'm ge-dag zei. Vlug liep hij naar het o-pen raam en... hij wist ge-woon niet wat hij zag..... de hee-le weg vol koei-en, het le-ken er wel twin-tig en 't mooist van

al-les was, dat het niet de vriend-jes wa-ren. Die ston-den rus-tig op het wei-land en ke-ken met lod-de-ri-ge oo-gen naar de vreem-de gas-ten, die zoo loei-den en zoo-veel druk-te maak-ten, als-of de hee-le weg aan hen be-hoor-de.

„Loe-tje kom toch kij-ken,” riep Fons, „al-le-maal koei-en op den weg, vreem-de koei-en.”

Daar werd Loe-tje wak-ker. „Wat zeg je nou al-le-maal?” vroeg hij toch nog sla-pe-rig.

„Al-le-maal vreem-de koei-en en..... o Loe-tje, gauw..... kom gauw.....” en hij be-gon op-eens te scha-te-ren van pret en ple-zier..... o Loe-tje, een stapt er het tuin-tje in.”

Daar was Loe-tje al aan het raam en

Loetje, kom toch kijken, riep Fons, allemaal koeien.

zag het vreem-de ge-val ook. Ja wa-rem-pel, Fons had waar-heid ge-spro-ken, hij klap-te van ple-zier in z'n han-den.

„Hoe zijn ze van het wei-land ge-ko-men?” vroeg hij ver-baasd.

„Het zijn de vriend-jes niet,” licht-te Fons in, „kijk maar, die staan rus-tig.”

„Ja, hoe gek, waar zou-den de-ze dan van-daan ko-men? O Fons..... daar stapt er nog een op het tuin-tje af..... och, ze zul-len al-le mooi-e bloe-men kap-pot ma-ken.”

„Ik kleed me gauw aan en dan zal ik ze wel weg-ja-gen,” zei Fons moe-dig en hij voeg-de met-een de daad bij het woord, „met oom z'n wan-del-stok zal ik ze weg-slaan.”

„Durf je dat?” vroeg Loe-tje ang-stig.

„Na-tuur-lijk,” zei Fons dap-per, maar Loe-tje moest er toch niet veel van hebben, hij bleef lie-ver voor het raam staan kij-ken. Maar Fons maak-te, dat hij aan-ge-kleed kwam en juist schoot hij zijn buis-je aan, toen Loe-tje riep:

„'n A-gent om ze te ha-len ze-ker..... o jô, daar komt er nog een aan op de fiets.” Fons keek; hoe-ra,” riep hij, nu zou de pret vast voor-goed be-gin-nen en Loe-tje werd nu ook wat dap-per-der. Hij ver-lang-de ook naar be-ne-den te kun-nen en vlie-gens-vlug schoot hij in zijn kou-sen. Fons ren-de de trap af; van-uit de slaap-ka-mer klonk oom's stem:

„Wat ga je doen..... wie is daar?”

„Ik oom,” riep Fons, „er zijn koei-en in uw tuin en a-gen-ten op de fiets.”

Na de-ze vreem-de ver-kla-ring hoor-de oom hoe de huis-deur be-ne-den in het slot viel.

„Goei-e he-mel, man, ga kij-ken,” zei tan-te ont-hutst, „de jon-gen slaap-wan-delt, denk ik.”

„Koei-en in den tuin..... en a-gen-ten op de fiets..... ik snap er niets van,” en oom wreef zich de oo-gen 'ns uit, niet goed we-tend of hij waak-te of droom-de.

„Sta toch op, man, en ga kij-ken; wie weet, waar het kind naar toe loopt in den slaap.”

In-tus-schen was Loe-tje ook aan-ge-kleed, hij ruk-te woest de slaap-ka-mer-deur o-pen, gun-de zich geen tijd om die

ach-ter zich te slui-ten en vloog de trap af.

„Loe-tje,” riep oom van-uit de ver-te.

Loe-tje hoor-de het nau-we-lijks, hij was al bij de on-der-ste tre-de.

„Loe-tje..... waar ga je naar toe?”

Oom was nu zijn bed ook uit-ge-spron-gen en hing o-ver de trap-leu-ning heen.

„Naar de koei-en kij-ken, oom..... het zijn er veer-tien, ik heb ze ge-teld. Drie a-gen-ten zijn er-bij,” klonk 't nog tot slot en de voor-deur sloeg dicht. Loe-tje was ook ver-dwe-nen. Oom be-greep er niets van, hij ging maar 'ns naar de slaap-ka-mer van z'n neef-jes om 'ns te kij-ken, of daar ook wat te ont-dek-ken viel. Met, dat hij de deur o-pen-de, hoor-de hij van buj-ten af 'n vree-se-lijk ge-loei en ver-schil-len-de op-ge-won-den stem-men. 't Vol-gend oo-gen-blik hing oom uit het raam te kij-ken en zag de koei-en, die kalm op den weg ston-den en de a-gen-ten, die hun best de-den ze naar het wei-land te stu-ren, maar die toch wel 'n beet-je bang wa-ren voor die log-ge ge-vaar-ten. Er kwam ook nog 'n jon-gen op de fiets aan. De koeien wer-den door al dat ja-gen 'n beet-je schich-tig en van hun stuk ge-bracht; ze maak-ten vreem-de bok-ken-spron-gen, zoo-dat de a-gen-ten ver-schrikt op zij sto-ven en ook Fons wat ach-ter-uit ging. Maar de fiets-jon-gen gaf geen kamp en ein-de-lijk, on-der 'n hoe-raa-tje, daar was ze eer-ste koe het wei-land op, waar de met blij ge-loei door haar fa-mi-lie-le-den werd be-groet. En toen maar eerst het eer-ste koe-beest o-ver de brug was, toen volg-den van-zelf de an-de-re, uit-ge-no-men de twee, die 'n be-zoek aan oom's tuin had-den ge-bracht, want die be-viel het al te goed zoo. Ze snoep-ten van de heg en trap-ten al de bloe-men plat, maar daar trok-ken ze zich niets van aan. Dat lie-ten ze lie-ver o-ver aan oom en tan-te, die met roo-de hoof-den de ver-woes-ting aan-za-gen.

„A-gent,” riep tan-te, „kan je die bees-ten niet uit on-zen tuin ha-len?”

„Hal-lo,” schreeuw-de de jon-gen op de fiets, „we zul-len ze,” en hij ren-de den tuin in. Fons kwam e-ven-eens schreeu-wend ach-ter hem aan; die had wel ple-

zier in het ge-val, juist als Loe-tje, maar die hield zich nog steeds op 'n af-stand en sprong nu en dan de lucht maar 'ns in van de pret. Toen nu de drie a-gen-ten, (de dik-ke werd ook dap-per) de fiets-jon-gen en Fons op de twee ar-me va-can-tie-vie-ren-den af-kwa-men, sloeg de schrik haar in de poo-ten. Tan-te An stond bo-ven te gil-len aan het raam, want het ee-ne ar-me koe-beest deed tot drie-maal toe wan-ho-pi-ge po-gin-gen haar heg om-ver te loo-pen. De an-der was wat han-di-ger, hoep, met 'n spron-ge-tje was ze tot groot ple-zier van de jon-gens o-ver de heg heen ge-spron-gen.

„'n Pracht-sprong,” gil-de Loe-tje ver-rukt, „nou nog de an-de-re.”

„O hee-re, ge-na-de, m'n tuin-tje,” gil-de tan-te met de han-den van wan-hoop aan het hoofd.

„Je zou ze,” meen-de oom, „dat ze nu ook net in on-zen tuin moe-ten gaan gra-zen, die lum-mels.”

Voor drie a-gen-ten en twee jon-gens was het nu nog maar 'n klein kunst-je het laat-ste koe-tje uit het pa-ra-dijs van oom en tan-te te ver-drij-ven; op 'n suk-kel-draf-je volg-de ze haar mak-ker naar het wei-land.

„Ge-luk-kig,” rie-pen ze toen al-len, en de a-gen-ten, als had-den ze 'n groo-te hel-den-daad ver-richt, sloeg het hek met 'n smak dicht en ke-ken el-kaar 'ns zelf-be-wust aan.

„Hier zul-len ze niet uit ont-snap-pen,” zei de een te-ge-n de an-der.

De fiets-jon-gen sprong op z'n rij-wiel en zei bru-taal:

„'t Ben-ne geen boe-ven.”

Toen reed hij in 'n vaart-je heen en ook de a-gen-ten von-den dat de bes-te op-lo-sing. Na de men-schen, die nog steeds vol be-lang-stel-ling uit het raam hin-gen, ver-ze-kerd te heb-ben, dat ze de zaak on-der-zoe-ken zou-den, re-den ze lang-zaam en ge-wich-tig heen.

Tan-te volg-de oom jam-me-rend naar be-ne-den om de scha-de 'ns na-der in oo-gen-schouw te ne-men en Loe-tje en Fons gin-gen pal voor het hek van het wei-land staan.

„Ik be-grijp het wel,” zei Loe-tje toen,

„ze heb-ben ook va-can-tie ge-no-men, denk je niet?”

„Ja,” ant-woord-de Fons, „maar waar ze toch wel van-daan ge-ko-men zijn? Ik wou maar, dat ik 't wist en o zeg, wat zal die boer, waar ze van hoo-ren, in angst zit-ten.”

„Nou,” vond Loe-tje half boos, „dan had ie ze ook maar zelf va-can-tie moe-ten ge-ven, ie-der-een krijgt dat toch, waar-om die koei-en dan niet. Ik vind het aar-di-ge bees-ten.”

„Ik ook,” lach-te Fons, „mij be-nieu-wen, wat er nu ver-der zal ge-beu-ren.”

„Ik hoop, dat ze net zoo-lang va-can-tie kre-gen als wij..... en net zoo pret-tig,” zei Loe-tje. Nu, dat hoop-ten de koe-tjes na-tuur-lijk ook, maar daar kwam toch niets van in. Om tien uur kwa-men twee ste-vi-ge boe-ren aan-ge-fietst, een had 'n stok-je in de hand.

„De ei-ge-naars van de koei-ën,” ging het als 'n vuur-tje rond. Tan-te kon de jon-gens niet bin-nen hou-den, ze moes-ten er na-tuur-lijk vlak met hun neu-zen bij-staan. Het hek van het wei-land werd o-pen-ge-maakt en de koei-en moes-ten mee, of ze wil-den of niet. Heel ge-dwee de-den ze het niet, ze be-gon-nen klaag-lijk te loei-en; ook zij had-den 't als 'n wel-ver-dien-de va-can-tie be-schouwd. Maar de boe-ren wis-ten van geen me-de-lij-den; een voor een wer-den ze voor-uit-ge-dre-ven en zoo ver-lie-ten ze het wei-land, waar ze maar 'n paar uur va-can-tie op ge-no-ten had-den, na-ge-staard door Fons en Loe-tje, die het veel leu-ker had-den ge-von-den, als ze nog wat ge-ble-ven wa-ren.

Al-le veer-tien ach-ter el-kaar, zoo suk-kel-den ze lang-zaam de straat uit, een boer voor-op, de an-der er ach-ter.

Dat was het ein-de van het koei-en-a-von-tuur.

„Echt flauw,” zei Loe-tje met 'n boo-zen blik in de rich-ting van de weg-trek-ken-de boe-ren. „On-ze va-can-tie is toch pret-ti-ger en lan-ger,” ant-woord-de Fons na-den-kend.

EINDE

Engeltjes in droomen

Na een dag van heer-lijk spe-len
 In de zon op groe-ne wei,
 Lig-gen ze al-le drie in 't bed-je
 Hel-der-wit, met bloem-kes-sprei.
 Blo-zen doen hun fris-sche wan-gen,
 Om hun mond-je speelt 'n lach.
 En hun hart-jes wach-ten vre-dig
 Op wat mor-gen ko-men mag

De oud-ste houdt heel veel van bloem-
 pjes,
 Droomt nu van 'n zon-nig land,
 Vol van bloe-men, zacht en kleu-rig,
 Rood, blauw, geel en al-ler-hand.
 Met haar fij-ne, tee-re vin-gers
 Stren-gelt zij 'n bon-ten krans
 En haar oog-jes gaan be-won-d'rend,
 Hoog op, naar den he-mel-trans.
 En op-eens is 't bloe-men-kind-je
 Door de He-mel-poort ge-gaan.
 Blijft daar, e-ven zacht-jes blo-zend,
 Voor Ma-ri-a's tro-ne staan.
 — Zou het mo-gen? Zou ze 't wa-gen?
 — En de krans vol bloe-men-pracht
 Wordt met stil-le schuch-ter-stap-jes
 Aan de Moe-der-maagd ge-bracht!

En in 't an-der bed-je, naast haar,
 Ligt hij, flin-ke ron-de knaap.
 Au-to, trein en tram en trac-tor,
 Ziet hij vóór zich in den slaap.
 Nooit heeft hij zoo snel ge-re-den;
 Jon-gens, wat is 't le-ven fijn!
 Ei-gen wa-gen stuurt hij han-dig,
 Waar hij gaar-ne wil-de zijn.

En z'n zus-jes zien be-won-d'rend
 Naar zoo'n broer, 'n ke-rel, zeg!
 Wat 'n durf al! Wat 'n held toch!
 Niets staat hem meer in den weg!

Ginds, in 't klein-ste, zacht-ste bed-je,
 Tus-schen bloem-gor-dijn-tjes in,
 Werpt de maan, heel e-ven, schuch-ter,
 'n Licht-straal op den ben-ja-min.
 Ro-zig ligt daar 't jong-ste kind-je
 Moe-ge-dar-teld, moe-ge-speeld
 En twee zach-te, ron-de arm-pjes
 Wor-den door de maan ge-streeld.
 In een zoe-ten droom daar ziet ze,
 Bo-ven in den lin-de-boom,
 'n Me-rel-paar-tje stoei-en, flui-ten,
 Naar haar kij-ken zon-der schroom.
 „Kom 'ns hier, m'n klei-ne me-rels,
 Kom nu toch 'ns naar be-nee.
 'k Wil zoo heel graag met je pra-ten,
 „k Wil zoo graag 'ns met je mee”
 — En de zacht-ge-veer-de vriend-jes
 Strij-ken neer, naast kind-jes voet.
 Een, twee, drie! Daar vliegt het drie-tal,
 O, wat gaat dat reis-je goed!
 Al maar pra-tend vliegt ze me-de,
 Heel het lie-ve lucht-ruim door....
 Zegt dan: „Brenge me nu naar Moe-der;
 Dat was leuk van jul-lie, hoor!”

Zeeg'nend strek-ken Moe-der's han-den
 O-ver d'en-gel-kop-jes neer:
 „Geef hun lie-ve, zoe-te droo-men,
 Houd hun hart-jes rein, o Heer!”

A. DE HAM-RUBBENS

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Is 't bosch-wach-ters-huis-je schoon? Geen en-keel vlek-je er op? Als er nog vlek-jes zijn, dan moe-ten die eerst er af. Jul-lie we-ten nu wel hoe, is 't niet? Mooi, eerst biech-ten of 'n vu-rig ak-te van be-rouw. En nu gaan we aan 't ver-sie-ren. Mis-schien zul je wel eens je prik-ken aan zoo'n do-ren bij 't roos-jes pluk-ken, maar dat is niet erg. Daar kun-nen flin-ke kin-de-ren te-gen. De kin-de-ren van den bosch-wach-ter had-den ook pijn aan hun hand-jes ge kre-gen van die taai-e sten-gels. Wat voor bloem-pjes zul-len wij dan pluk-ken?

Fien-tje zit in school. Ze is heel vlij-tig, zoo-lang ze in 't schrift mag wer-ken, maar als de Zus-ter of de Juf-frouw iets uit-legt, dan doet ze niets dan spe-len. Fien, pluk gauw dat mooi-e roos-je. Doe je arm-pjes o-ver el-kaar en let goed op. Die do-rens prik-ken wel, hé? Je wilt graag de hand-jes los doen en e-ven trek-

ken aan de schort van 't kind-je vóór je of met 't pot-lood spe-len, dat nog in de gleuf ligt. Laat maar e-ven prik-ken. Denk bij je zelf: 'n bloem-pje voor Je-zus, dan hou-den die do-rens van-zelf op.

En dik-ke Jan dan! Bah! die ver-ve-len-de jon-gen ach-ter hem schopt ie-de-ren keer met z'n bee-nen te-gen de zij-ne. Woe-dend draait Jan zich om en geeft z'n ach-ter-buur-man 'n flin-ken mep, mid-den op z'n neus. Stil Jan-ne-man. Daar schopt hij weer. Nu niet om-draai-en. Bijt maar e-ven op je lip-je en denk dan: 'n vi-ool-tje voor Je-zus, die mor-gen komt.

's Jon-gens, wat heeft die Jet een dorst, nu ze uit school komt. Nog vóór ze Moe-der goe-den dag zegt, rent ze naar de kraan met 'n kop-je. Maar flin-ke Jet be-denkt zich; zet 't kop-je weer weg. Eerst speelt ze e-ven met klei-ne zus en zegt Moe goe-den dag en dan pas gaat ze drin-ken. Hè, dat wa-ter smaakt nu eens zoo lek-ker. Geen won-der, Jet heeft 'n prach-ti-ge dah-li-a ge-plukt voor Je-zus.

„Néé, 'k sta niet,” zegt woe-dend Frans. „'k Heb goed ge-spron-gen, je liegt!” Ze zijn aan 't haas-je-o-ver sprin-gen. De jon-gen, die „bok” stond, wil dat niet meer zijn. De an-de-ren staan te-leur-ge-steld te kij-ken. Daar komt Ni-co naar vo-ren. „Al-lo, ik zal wel staan,” en met-een staat hij voor-o-ver en hup, hup, daar gaat 't spel ver-der. Nie-mand weet, dat Ni-co een mooi-e le-lie heeft ge-plukt voor Je-zus.

Ti-ni wordt ver-plaatst in school. De mees-ten vin-den 't wel leuk, als ze eens 'n an-de-re plaats krij-gen. Ti-ni zit dan ook in span-ning te wach-ten, waar ze nu zal ko-men zit-ten. „Ti-ni, ga jij maar zit-ten in de eer-ste rij, naast Claar-tje!” Hè, jak-kes, denkt Ti-ni. Dat kind kan ze niet uit-staan. On-ver-schil-lig loopt ze naar de bank. Ze heeft echt zin de tong uit te ste-ken te-gen Claar-tje. Maar..... Ti-ni lacht heel lief te-gen Claar-tje, die ook lief te-rug-lacht en 'n kleur krijgt van ple-zier. Mooi. Ti-ne-ke, 'n geu-ri-ge vi-o-let voor Je-zus.

Kees doet niets lie-ver dan schil-de-ren.

Zoo gauw hij uit school komt, haalt hij den hee-len schil-ders-rom-mel uit zijn kast-je en zet alles voor zich op ta-fel. Soms ko-men z'n klei-ne broer-tje en zus-je dan bij hem zit-ten kij-ken. Maar o wee, als er ie-mand stoot. Dan is Kees bij-na ra-zend. Dan slaat hij met al-les, wat in z'n na-bij-heid ligt. Daar-om zit klei-ne broer zoo muis-jes-stil en zus-je houdt haar a-dem in. Kees schil-dert 'n vuur-roo-de klap-roos. Op-eens schrikt broer-tje van de poes, die ach-ter op z'n stoel springt. En door de mal-le schrik-be-we-ging met de klei-ne arm-pjes gooit hij den hee-len pot roo-de verf o-ver de pas ge-schil-der-de bloem. Kees wordt bij-na zoo rood als de verf, maar.....! Kalm staat hij op en haalt in de keu-ken 'n doek om al-les op te ve-gen. Klein broer-tje heeft al 'n pruil-lip-je en kijkt met voch-ti-ge, groo-te oo-gen naar Kees; heel ang-stig! Kees zegt zacht-jes: „Niets erg, hoor broer; je kon er niets aan doen!” Kees heeft 'n ech-te klap-roos geplukt voor Je-zus, die mor-gen in z'n klei-ne hart-je komt.

Och, wat zou ik jul-lie nog meer ver-tel-len van Ri-ka, die iets niet lust-te en 't toch at, of van Har-ry, die 'n hee-len Woens-dag-mid-dag op z'n klei-ne zus-je pas-te. Jul-lie we-ten nu wel, hoe je bloem-pjes moet pluk-ken voor Je-zus. En 't mooi-ste is, dat die bloem-pjes nooit ver-wel-ken. Als ze een-maal in je hart-je staan, dan blij-ven ze daar. En el-ken dag moet je er nieu-we bij-pluk-ken. Wat zal Je-zus dan blij zijn, als Hij in zul-ke mooi-e hart-jes komt. Wat zal 't daar heer-lijk rui-ken naar al die bloe-men en wat 'n mooi-e kleu-ren zul-len er zijn!

Pluk maar, jon-gens en meis-jes, pluk zoo-veel je wilt. Ko-ren-bloe-men en mar-grie-ten, ver-geet-mij-niet-jes en tul-pen. Je hebt 't maar voor 't grij-pen. De-ze veer-tien da-gen voor-al flink pluk-ken. 'k Ben eens be-nieuwd, wie Je-zus el-ken mor-gen 'n mooi bloem-pje kan aan-bie-den. En dik-wijs naar Hem toe gaan, hoor. Je weet wel! „Laat de klei-nen tot Mij ko-men!”

A. POSTEL

WEDSTRIJD No. 2

Zooals ik jullie al geschreven heb, was de uitslag van den vorigen wedstrijd lang niet goed. Ik schrik nog als ik er aan denk, hoeveel brieven ik toen heb moeten op zij leggen. Dat zal dezen keer niet gebeuren. Want nu krijgen jullie 'n opgave, die je allemaal kunt maken. En waarvan je ook zelf kunt weten of de oplossing goed is.

Luister maar eens!

In school moet je wel 'ns van die invul-oefeningen maken. Op de plaats van de punt-jes moet je dan een woordje schrijven. Bijv. zoo.... als.... Daar zou je al heel wat kun-nen invullen. Je zou kunnen schrijven: zoo koud als ijs; zoo zwaar als lood; zoo heet als vuur; zoo hard als steen enz.

Maar pas op: zóó moeten de zinnetjes *niet* zijn. Want je moet alleen een *kleur* noemen. In elk zinnetje een *andere* kleur. En in het geheel 5 zinnetjes. Als voorbeeld geef ik het eerste zinnetje: 1 Zoo *zwart* als roet.

Zie zoo, nu moet jullie er dus nog 4 bij zoeken

En dan schrijf je die 5 zinnetjes netjes onder elkaar, elk met een cijfertje ervoor. Dat kun je wel, is 't niet?

En dan mogen de goede oplossers weer meedoen aan de verloting der volgende mooie prijzen:

- 1 prachtig H. Hartbeeld
- 1 prachtige spoor op rails
- 2 beelden H. Maria
- 2 groote stoommachines
- 2 „Spranger”-bouwdoozen No. 2
- 3 spoor op rails
- 3 prachtige vliegmachines
- 3 luxe-klokjes
- 3 stoommachines
- 3 bouwdoozen
- 2 borduurdoozen
- 4 moole schrijfetui's
- 2 kinder-serviezen
- 6 groote zelfdrukkerijen
- 10 moole poppen
- 2 „Spranger”-bouwdoozen No. 1
- 6 presse-papiers
- 10 ex. Zondags-Evangeliën
- 4 naal-étui's
- 3 leitelramen
- 6 flacons eau de cologne
- 6 stencilboeken
- 6 reliefs
- 6 colliers

- 6 mech. spelen
- 6 dozen clitter-wax
- 5 dozen carts
- 5 tolletspegels
- 5 rozenkransen in étui
- 10 ex. Martelaren van Alkmaar
- 6 vliegbooten
- 6 verfdoozen
- 3 metaal-piano's
- 15 kleurboeken
- 25 gezelschapsspelen
- 10 prentenboeken
- 20 gekleurde kunstfoto's
- 5 kaatsballen

Verder wordt de oplossing op de volgende wijze ingericht:

Wedstrijd No 2.

Voor de kleuters.

Schrijf daar netjes onder:

a. *Je naam* (onderstreept 'm).

b. Hoe oud je zijt.

c. Stad of dorp waar je woont (weer onderstrepen).

d. Op welke school of anders waar je wekelijks het Kleuterblaadje ontvangt.

e. In welke straat de school ligt.

f. In welk leerjaar je zit.

g. Als de kinderen het Kleuterblaadje *niet* op school ontvangen, moet behalve je woonplaats ook de straat en het huisnummer opgegeven worden. Gaarne wil de Raadseloom van zijn lieve kleuters anecdoten en briefjes ontvangen; maar dan moeten die op een af-

zonderlijk velletje papier geschreven zijn en apart van naam en woonplaats worden voorzien.

Ter besparing van porto-kosten doen de abonneetjes van eenzelfde school verstandig als ze de oplossingen in één enveloppe sluiten. Schrijf dan aan de achterzijde van de enveloppe: „Wedstrijd voor de Kleuters”.

Zorg ervoor, dat de inzending vooral niet te laat komt, dus *uiterlijk* vóór 1 Mei, en aan niemand anders dan aan: Mej. Jo van den Donk, Hamburgersingel No. 5 te Venlo.

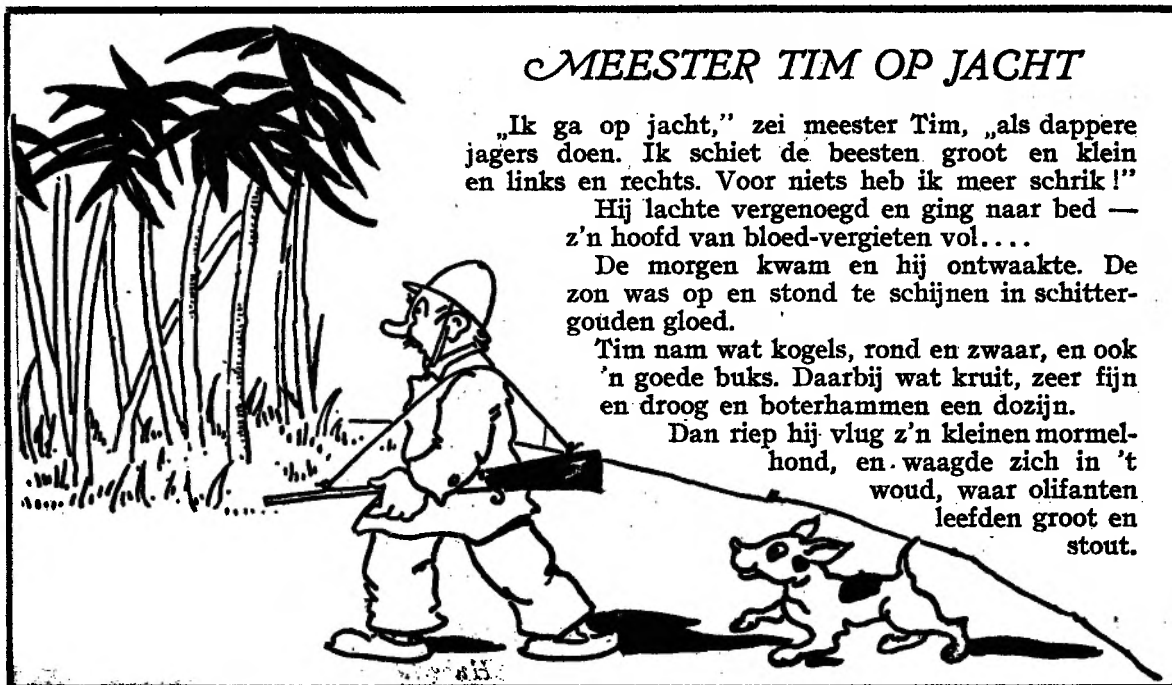
CORRESPONDENTIE

Marietje en Hendrik van der Meyden te Boxtel. Was wel een kort briefje. Laten we nu afspreken, dat Marietje den volgenden keer eens van alles vertelt en Hendrik ook. Doe je 't? Daag. Veel groeten van Oom.

Clasientje Neeleman, 's Gravenhage. Laat ik even vooraf zeggen, dat mijn Nichtje nooit haar brief naar Haarlem sturen moet. Je kent toch het adres? „Brieven schrijven heb ik nog niet geleerd.” — zegt Clasientje. Welnu, daarom moet ze het juist veel doen. Daag. Tot later.

Jan de Vreede, Nootdorp. We hopen samen, dat de verloting goed uitvalt. Je schrijft van 6 broertjes en 3 zusjes. Maar dan tel ik er samen 10. Kan dat? Daag. Veel groeten van Oom.

W. Doopmans, Zaagmolendrift 43 c, Rotterdam. Welkom in onze familie. Ja, we hopen samen, dat Blikman „goed op je zijn mag.” Schrijf je de beide broers nog wel 's? Veel groeten dan, bij gelegenheid; ook aan broertje thuis. Of Oom een brief van 1½ kantje lang noemt? Nee hoor, een van 8 kantjes wel. Daag. Hand en groet.

MEESTER TIM OP JACHT

„Ik ga op jacht,” zei meester Tim, „als dappere jagers doen. Ik schiet de beesten groot en klein en links en rechts. Voor niets heb ik meer schrik!”

Hij lachte vergenoegd en ging naar bed — z'n hoofd van bloed-vergieten vol....

De morgen kwam en hij ontwaakte. De zon was op en stond te schijnen in schittergouden gloed.

Tim nam wat kogels, rond en zwaar, en ook 'n goede buks. Daarbij wat kruid, zeer fijn en droog en boterhammen een dozijn.

Dan riep hij vlug z'n kleinen mormelhond, en waagde zich in 't woud, waar olifanten leefden groot en stout.

*Marie Heitzman met broer Philip
uit Bergen op Zoom.*

Willy van de Locht, Vinkensteijnstr. 40, 's Gravenhage. Ja, er zijn veel liefhebbers voor de mooie prijzen. We wachten samen maar af, wat Blikman beschikt. Daag. - Veel groeten.

Elske Hermans, Battalaan 20, Maastricht. Hartelijk welkom in onze groote familie. Goed briefje, van een Nichtje van pas 7 jaar. Als dit antwoord komt, zit je al wel in de 2e klas. En dan krijg ik nog wel eens een langen brief van mijn Nichtje. Daag. Hand en groet.

Annie en Lena Postelmans, Graaf van Burenstr. 20, Deventer. Je weet, beste Nichtje, dat ik mijn Jan Blik in alles de volle vrijheid geef. Hij doet wel 's raar, maar het voornaamste is, dat hij den vrede bewaart in mijn familie. Ben je nog in Tilburg en Breda geweest? Fijn, vin-je niet, in de bosschen bij Ginneken. Meermalen geweest. Ben je wel 's op de „Nieuw-Amsterdam” geweest? Prachtig, die groote booten tegenwoordig. Daag. Tot later.

Jopie Rensen, Bloemstr. 61, Arnhem. Zóó lang al het Kl. gelezen, en — nu pas komen meedoen. Wat al mooie kansen heeft Jopie dan laten voorbij gaan. Beterschap, beste Neefje. Leuk plaatje boven den brief, maar.... een jongen speelt toch niet met een pop, 't zal een Nichtje zijn. Wat een mooi rapport. Flink zo. Niet boos zijn, omdat mijn antwoord lang uitbleef. Kan niet anders. Daag.

Betsy Goos, Transvaalstr. 64 I, Amsterdam. Maar, beste Nichtje, daar ben ik werkelijk van geschrokken. Tot tweemaal toe, herhaalt Betsy, dat ze „al veel brieven aan mij gezonden heeft, en nog nooit antwoord kreeg, ook niet in R.J.” Maar kind, daar begrijp ik niets van. Oom beantwoordt

altijd *alle* brieven, geen een gaat er verloren, daar ben ik secuur op. Schrijf me nu eens, of je de antwoorden gelezen hebt, want het duurt wel heel lang, eer ieder zijn beurt heeft gehad. Dan begrijp ik best, dat er de aardigheid afgaat.” Toch ben ik blij, dat mijn goede Nichtje niet boos is, want op booze Nichtjes heb ik het niet. Mijn goede oude Tante, die ergens midden op de Veluwe woonde, vroeger, zei altijd: „Bij zulke dingen moet je geduld hebben.” Daag Betsy. Geef me de vijf. Tot later.

Annie Schellekens, Pijperstr. 38a, Rotterdam. Welkom in de rij. Nooit meer vergeten den brief weg te sturen, beste Nichtje. We hopen nu samen. Ja, 't was voldoende geschreven. Langzaam altijd, dan wordt het van zelf mooi. Veel hartelijke groeten van Oom.

Antoon Lindeman te Rhoon. Zoo denken er telkens eenige duizenden kinderen over: 't Is wel aardig aan zoo'n wedstrijd mee te doen. Komt er dan een prijs, dan is dat meegenomen. Hoe oud is Annie nu al? Kan ze al loopen en wat praten? Hoe gaat het met broer? Ik hoop van harte, dat hij nu al lang weer hersteld is. Ben je nog naar Amsterdam en Wassenaar geweest? Dan krijg ik wel een 8-kantjes brief. Ja, vroeger heb ik ook eens een paar korven bijen gehad. Eén ervan bezorgde mij zoo maar even 40 pond honing en — ik had hem netjes zelf „geslacht”. Daag. Hand en groet van Oom.

Gradus Bredenbeek, Deventer. Graag, dat je kwam meedoen. Welkom van harte. Prettig, dat je nu zoo kort bij de kerk woont. Is ze al heelemaal afgewerkt, van buiten en van binnen? Zal wel niet. Och, zoo'n jaartje op school haal je later wel in. De gezondheid is het voornaamste, en ik ben blij, dat je nu weer heelemaal bent opgeknapt. Blikman is zoo kwaad niet. Daag. Hand en groet.

Hubertus v. d. Ven uit Poeldijk.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT P. WEEK OF F 1.82 P. JAAR, PER POST F 2.34 P. JAAR - POSTREKENING 5970
UITGAVE. N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

VOOR UW KRUISBEELD

O, goe-de Je-sus, die aan 't kruis
Voor mij zóó hebt ge-le-den,
Dat Gij er aan ge-stor-ven zijt ;
Ach, help mij, als ik ook wat lijd ;
Ver-sterk en steun mij in den strijd ;
Ver-hoor toch mijn ge-be-den !

O, goe-de Je-sus, die aan 't kruis
Voor mij zóó hebt ge-le-den,
Dat Gij er aan ge-stor-ven zijt
In ban-ge pijn, vol bit-ter-heid.
Wat is dat droef ! Zie Heer, ik krijt
En lijd stil met U me-de !

O, goe-de Je-sus, die aan 't kruis
Voor mij zóó hebt ge-le-den,
Dat Gij er aan ge-stor-ven zijt ;
Ach, ze-gen mij ; be-waar me al-tijd
En geef mij eens in de eeu-wig-heid
Uw blijd-schap en Uw vre-de !

VAN ES.

VERTELLINGEN OVER

DE BEWONERS VAN DEN HEMEL

**O-VER 'N HEI-LI-GE MIS-SI-O-NA-RIS,
BIS-SCHOP EN MAR-TE-LAAR.**

Nou ga ik jul-lie eerst eens iets ver-tel-len van 'n vreemd land van o-ver de zee : En-ge-land. 't Is heel, héél lang ge-le-den, hoor ! Als je nou knap kunt re-ke-nen, en je trekt van ons jaar 1929 er 1000 af, dan hou je nog 'n 200 jaar te veel o-ver ! Nou dan, in dat land stond 'n prach-tig huis met 'n mooi-e tuïn. En daar leef-de 'n leuk jon-ge-tje in. Die kon lee-ren ! Als de bes-te ! Daar-om had-ie ook zoo'n ge-leer-de naam : Bo-ni-fa-ci-us. La-ter werd die jon-gen zóó knap, dat heel En-ge-land en nog ver daar-bui-ten hem ken-de. Maar Bo-ni-fa-ci-us werd daar niet trotsch op. Hij wist heel goed, dat O. L. Heer toch nog véél knap-per was dan hij — en daar-om vroeg-ie maar al-tijd :

„Och Je-zus, Gij weet toch véél meer dan ik. Laat me maar ne-de-rig blij-ven. Laat me véél voor U wer-ken.” Nou, daar luis-ter-de Je-zus graag naar, zoo'n een-vou-dig ge-bed, en daar-om.....

Ja, nu sprin-gen we in-eens 'n 30 jaar voor-bij. Eén, twée..... zóó, nu staan we in-eens aan de rand van de zee te kij-ken naar 'n boot, die heel in de ver-te aan komt va-ren met..... raad eens — met Bo-ni-fa-ci-us er in en nog twee Pa-ters. De wind duw-de de boot mooi naar ons land en zoo lag de schuit gauw aan de kant. Bo-ni-fa-ci-us stap-te er uit, maak-te 'n groot kruis o-ver ons land en stap-te ver-der 't land in.

Nu woon-den toen n die tijd daar heel veel hei-de-nen, die aan niets ge-loof-den, dan al-leen maar aan val-sche go-den, b.v. 'n hou-ten pop of stee-nen beeld of 'n groo-te boom, of die soms de zon, de maan of de ster-ren voor go-den aan-za-gen. 't Lijkt wel gek hè, maar 't is toch heusch waar. Kijk, die ar-me on-ge-loo-vi-ge men-schen wil-de Bo-ni-fa-ci-us nou O. L. Heer gaan lee-ren ken-nen. — Maar dat viel 'm erg te-gen in ons land ! Och ! Och ! wat wa-ren de men-schen hier slecht en on-ge-loo-vig ! En nie-mand wil-de naar hem luis-te-ren. Ze ble-ven maar voor hun af-go-den knie-len, en de-den ver-der door den dag maar niets dan vis-schen of ja-gen of..... ru-zie ma-ken. Zoo slecht ging 't met Bo-ni-fa-ci-us' pre-di-king, dat hij en z'n twee pa-ters..... weer ge-woon te-rug-gin-gen naar En-ge-land.

Daar be-gon Bo-ni-fa-ci-us te bid-den wat-ie kon voor die hei-de-nen en O. L. Heer luis-ter-de naar z'n lie-ve vriend. Hij zei stil-le-tjes in 't hart van Bo-ni-fa-ci-us, dat-ie maar aan de Paus moest vra-gen, wat-ie doen moest. Nou ging Bo-ni-fa-ci-us wéér op reis, wéér in 'n boot de zee o-ver, maar nu nog ver-der door ons land, door Duitsch-land, o-ver de Al-pen, door I-ta-lië naar Ro-me ! Jonge, wat was dat 'n reu-zen reis. Laat die reis van En-ge-land naar Ro-me nu eens door je oud-ste broer of zus aan-wij-zen ! Dat zou nie-mand van jul-lie Bo-ni-fa-ci-us 's na doen !

Nou, Bo-ni-fa-ci-us ging naar de Paus en vroeg heel een-vou-dig en eer-bie-dig : „waar wilt U me naar toe stu-ren om ons H. Ge-loof te pre-ken ?” En de Paus zei zóó te-gen Bo-ni-fa-ci-us : „Ga pre-ken wat ge kunt in heel Duitsch-land.” En de pries-ter ging di-rect op stap. Wéér maak-te hij de groo-te reis, nu an-ders-om na-tuur-lijk, door I-ta-lië, o-ver de Al-pen naar Duitsch-land — en preek-te er 3 ja-ren lang, van 't ee-ne dorp trek-kend naar 't an-de-re, o-ver-al pree-kend en doo-pend en bid-dend.

Op 'n keer, toen Bo-ni-fa-ci-us juist de H. Mis ge-le-zen en veel men-schen ge-doopt had, kwam er 'n groep-je rei-zi-gers aan. Ze ke-ken erg op-ge-ruimd en gin-gen recht naar Bo-ni-fa-ci-us. 't Wa-ren men-schen uit Hol-land, en ze ver-tel-den heel blij, dat de ko-ning, die 'n vij-and was van de Chris-te-nen, dood was, en dat ie-der-éen nu heel rus-tig en vrij mocht pree-ken. Dat vond Bo-ni-fa-ci-us heer-lijk, en hij ging zoo vlug mo-ge-lijk op reis naar Hol-land. Daar preek-te en doop-te hij vol ij-ver in U-trecht en Noord-Hol-land. Weet je, hoe dat zoo'n be-kee-ring van een of an-der dorp ging ? Luis-ter :

Eens was Bo-ni-fa-ci-us op weg naar Weesp. Dat dorp lag niet ver meer. Bij de eer-ste hut-ten was-ie al aan-ge-ko-men. Na-tuur-lijk lie-pen de hei-densche men-schen heel nieuws-gie-rig naar de pa-ter toe. voor-al de kin-de-ren : Zóó'n man had-den ze nog nooit ge-zien : met 'n lang bruin kleed, met bloo-te voe-ten in san-da-len, met 'n kruis in de hand en zoo'n mooi ge-kleurd boek. — En toen Bo-ni-fa-ci-us zoo'n par-tij-tje men-schen om zich heen had, riep-ie hard : „O ! men-schen ! nou kom ik jul-lie iets moois ver-tel-len. Iets van de he-mel, iets o-ver Je-zus en z'n lie-ve Moe-der Ma-ri-a ; dan laat ik jul-lie ook eens in dit mooi-e boek zien en zal ik er uit gaan voor-le-zen maar — dan moe-ten jul-lie al-le men-schen sa-men-roe-pen, waar jul-lie al-tijd sa-men-ko-men, en daar kom ik dan ook !”

Zoo kwam Bo-ni-fa-ci-us van-zelf op de plaats, met al-le men-schen, waar hun

af-gods-beeld stond, want dáár kwa-men ze na-tuur-lijk al-tijd sa-men. Bo-ni-fa-ci-us gooi-de heel flink dat hou-ten of stee-nen beeld om-ver, plant-te er zijn lang kruis voor in de plaats, en ging er staan ver-tel-len o-ver O. L. Heer, zóó mooi, zóó schoon, dat de men-schen 't echt mooi von-den, en niet meer dach-ten aan hun om-ge-gooi-de af-god. En toen Bo-ni-fa-ci-us ook nog uit 't groo-te boek ging le-zen, en dus de H. Mis ging op-dra-gen, kre-gen de vrou-wen de tra-nen in de oo-gen, wer-den de man-nen er stil van, en gin-gen de kin-de-ren veel van de pries-ter hou-den. Zoo had-ie ze al haast hee-le-maal be-keerd.

Op 'n keer had Bo-ni-fa-ci-us prach-tig ver-teld o-ver Je-zus' lij-den : dat de sol-da-ten Je-zus ge-van-gen na-men en erg vast-bon-den met tou-wen, dat de lee-lij-ke Fa-ri-zee-en Je-zus uit-lach-ten en ter dood ver-oor-deel-den, dat Pi-la-tus Je-zus liet sláán, dat 't bloed uit de won-den droop, dat de beu-len ten laat-ste Je-zus aan 't kruis sloe-gen met lan-ge spij-kers. Zóó maar door z'n han-den en voe-ten. De kin-de-ren huil-den er van. De vrou-wen had-den groo-te tra-nen in hun oo-gen maar de man-nen wa-ren kwaad op de beu-len van Je-zus en hiel-den de tan-den op me-kaar van kwaad-heid. En één van hen..... springt op-eens naar vo-ren, grijpt z'n zwaard, zwaait 't ver-vaar-lijk in de hoog-te en roept uit : „Als ik daar 'ns bij ge-weest was, ik zou ze ge-leerd heb-ben !” „Ik ook, ik ook !” roe-pen al-le men-schen met hun hand aan 't zwaard en..... ze be-loof-den voor-taan Je-zus te ver-de-di-gen te-gen ie-der-éen. Zóó mooi kon Bo-ni-fa-ci-us pree-ken, en zoo goed kon-den die men-schen luis-te-ren !

Jul-lie be-grijpt dat de dui-vel wel vaak pro-beer-de, 't werk van Bo-ni-fa-ci-us te-gen te hou-den. Hij maak-te dan soms, dat ee-ni-ge boo-ze men-schen zich niet wil-den be-kee-ren, of hij plaag-de de pries-ter door 't op z'n rei-zen erg te la-ten stor-men en waai-en en re-ge-nen of sneeu-wen en ha-ge-len. Maar O. L. Heer hielp Bo-ni-fa-ci-us steeds, en als Bo-ni-fa-ci-us na z'n pree-ken o-ver wat

ze doen en la-ten moes-ten om in de he-mel te ko-men. al-le hoof-den „ja” zag knik-ken, dan gaf-ie hee-le-maal niets meer om de pla-ge-rij-en van de dui-vel.

Bo-ni-fa-ci-us werk-te zóó ij-ve-rig voor O. L. Heer, dat de bis-schop van U-trecht hem ook tot Bis-schop wou ma-ken. Hij riep Bo-ni-fa-ci-us naar U-trecht en zei: „Nou Bo-ni-fa-ci-us, u bent al zoo lang ij-ve-rig aan 't be-kee-ren: ik zal u Bis-schop ma-ken.” Maar Bo-ni-fa-ci-us werd dat niet graag en hij zei: „Och, doe dat toch as-tu-bleeft niet, maar laat me dan lie-ver weer naar Duitsch-land gaan, zoo-als de Paus me im-mers vroe-ger ge-zegd heeft!” De bis-schop van U-trecht zag nu, dat O. L.

Heer d'at ook lie-ver deed met Bo-ni-fa-ci-us, en daar-om bracht hij hem zelf naar dat land. — Maar toen hij daar 'n tijd-ie be-zig was, riep de Paus van Ro-me hem naar zich toe On-mid-del-lijk ging Bo-ni-fa-ci-us weer zoo'n groo-te reis ma-ken en de Paus zei te-gen hem: „Bo-ni-fa-ci-us, ik maak je tot bis-schop van heel Duitsch-land.” Toen durf de hij niet meer *neen* te zeg-gen en ging kort daar-na te-rug als Bis-schop. Wat werk-te hij nu véél voor zijn Heer! Luis-ter eens hoe hij 'n af-gods-beeld on-der-ste-bo-ven gooi-de bij die Duitsche hei-de-nen:

Er-gens in 'n groot en don-ker bosch stond een hee-le groo-te hoo-ge eik 'n reus van 'n boom bo-ven op 'n berg. Ie-de-re hei-den dacht, dat 't een god was en ze noem-den 't met een lee-lij-ke naam: de *don-der-eik*. Als ze er voor-bij kwa-men, kniel-den ze neer. Die boom zou Bo-ni-fa-ci-us gaan om-hak-ken. Gauw wis-ten al-le hei-de-nen, dat de Bis-schop hun af-god wil-de neer-slaan, en op de dag, dat 't zou ge-beu-ren, stond 't rond de berg met de zwa-re ei-ken-boom zwart van de men-schen in 't don-ker bosch. Bo-ni-fa-ci-us had 'n paar hel-pers mee-ge-bracht met scher-pe bij-len. Heel moe-dig ging hij naar 't bosch klom de berg op, ging naar de stam, maak-te 'n kruis op 't hout en o-ver de bij-len en sløg, sløg, dat de stukken hout in 't rond vlo-gen. Z'n hel-pers sloe-gen al e-ven flink, en na 'n uur was de stam half door-ge-sla-gen. De hei-de-nen za-gen hun af-god al be-ven en schud-den en ze dach-ten: „O, o, da-de-lijk neemt de don-der-eik wraak o-ver ons!” en ze had-den al de hand aan 't zwaard om naar de hei-li-ge en z'n hel-pers te slaan.... toen 'n plot-se-lin-ge he-vi-ge wind-stoot de boom deed om-slaan, en de rest van de stam af-knap-pen. Wat gaf dat een slag! 't Kraak-te en scheur-de van ge-weld, — en de hei-de-nen, die niets za-gen ge-beu-ren van hun af-god, wat op wraak of straf ge-leek, ge-loof-den nu ook niet meer aan de ge-val-len eik maar aan de God van Bo-ni-fa-ci-us, dus wel aan de Ma-ker van die eik, aan O. L. Heer.

DE KRUISWEG

DOOR VAN ES

De kruisweg is de weg van 't lijden,
Maar 't is ook: die ten hemel leidt;
't Is ook de weg tot 't groot verblijden,
Dat in den hemel ons verbeidt.

De kruisweg is de weg van smarten;
't Is ook de weg, die zalig maakt;
Is 't op dien weg ook droef in 't harte:
Op 't eind wordt eens de vreugd
volmaakt.

De kruisweg is de weg der heil'gen:
Zij gingen dien met bloedend hart.
Zij wilden zich aldus beveil'gen
Voor eeuw'ge straf en eeuw'ge smart.

De kruisweg is de weg van 't lijden;
De kruisweg is de weg van pijn;
't Is ook de weg — te allen tijde —
Om eens te kunnen „zalig zijn”.

De kruisweg is de weg des Heeren:
Hij-zelf is toch dien weg gegaan,
Maar aan het einde ontving Hij eere
En is met glorie overlaan!

De kruisweg is de weg voor allen,
Al schijnt het kruis ons wel wat zwaar,
Maar eenmaal zal ons 't kruis ontvallen
En „'t Eeuwig Licht” schijnt hel en
klaar!

En ver-gat Bo-ni-fa-ci-us nu ons land, bij al dat ve-le werk in Duitsch-land? O neen. Luis-ter maar eens:

Toen Bo-ni-fa-ci-us 75 jaar oud was, ging-ie weer op reis naar ons land. Flink hè, van zoo'n ou-de man, om tòch nog op 'n schip te gaan, o-ver de Rijn en de IJ-sel naar 't Noor-den van ons land te va-ren. En juist als bij 't be-gin, be-gon-ie weer te pree-ken en te doo-pen. Maar de ko-ning van de Frie-zen, on-der wie Bo-ni-fa-ci-us werk-te, hield hee-ie-maal niet van de Chris-te-nen, en hij stuur-de 'n ben-de sol-da-ten om Bo-ni-fa-ci-us dood te ma-ken.

Die was op ze-kè-re dag aan 't pree-ken in Dok-kum, heel bo-ven in ons *Fries-land*. Hij zou aan-stonds veel men-schen gaan vor-men. Hij bad wat-ie kon voor z'n Chris-te-nen en voor de be-kee-ring van de hei-de-nen — Plòts wat 'n kreten! „Hulp, hulp!” wordt er ge-roe-pen. De Chris-te-nen vlie-gen naar hun Bis-schop Bo-ni-fa-ci-us, om hem te be-scher-men. Ach ze kun-nen niets doen te-gen zoo'n groo-te ben-de met zwaar-den en lan-sen en pie-ken. En ze stòr-men op Bo-ni-fa-ci-us aan en..... hij viè! voor O. L. Heer dood neer, met nog veel an-de-re men-schen. Daar-bij roof-den en plun-

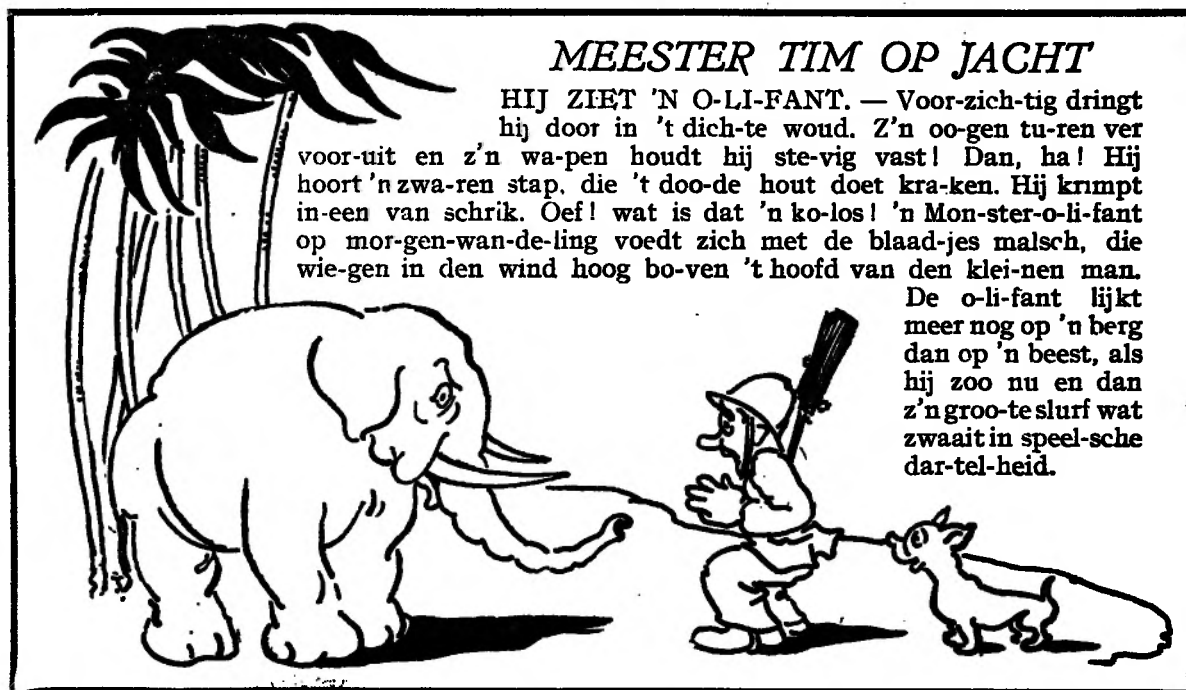
der-den ze wat ze kon-den krij-gen, en vlucht-ten toen weg, want heel veel Chris-te-nen kwa-men nu te hulp maar — te laat. Ze von-den zóó hun Bo-ni-fa-ci-us en klaag-den bij an-de-re dor-pen hun nood. Sa-men trok-ken ze toen, óók met zwaar-den en pie-ken, de moor-de-naars ach-ter-na en — ver-sloe-gen hen to-taal.

Maar O. L. Heer vond 't mooi van Bo-ni-fa-ci-us, dat-ie zoo'n mar-te-laar ge-wor-den was, en sinds die tijd bleef ook steeds 't Chris-ten-dom bij de Frie-zen. — 't H. Li-chaam van Bo-ni-fa-ci-us werd nu vol eer-bied naar U-trecht ge-dra-gen, en van-daar naar Duitsch-land, en heel veel men-schen ko-men daar bid-den bij zijn graf.

In Dok-kum zelf bouw-den de men-schen 'n kerk en 'n fon-tein ter ee-re van St. Bo-ni-fa-ci-us en..... in de he-mel woont de hei-li-ge tot in eeu-wig-heid on-der de ze-ge-pal-men en ze-ge-kro-nen van A-pos-tel, Mis-sio-na-ris, Bis-schop en Mar-te-laar.

Houdt maar veel van O. L. Heer en weest maar moe-dig, als 't er op aan-komt, dan kom je eens bij On-ze Lie-ve Heer en Sint Bo-ni-fa-ci-us in de o-ver-schoo-ne he-mel.

B. A.

MEESTER TIM OP JACHT

HIJ ZIET 'N O-LI-FANT. — Voor-zich-tig dringt hij door in 't dich-te woud. Z'n oo-gen tu-ren ver voor-uit en z'n wa-pen houdt hij ste-vig vast! Dan, ha! Hij hoort 'n zwa-ren stap, die 't doo-de hout doet kra-ken. Hij krimpt in-een van schrik. Oef! wat is dat 'n ko-los! 'n Mon-ster-o-li-fant op mor-gen-wan-de-ling voedt zich met de blaad-jes malsch, die wie-gen in den wind hoog bo-ven 't hoofd van den klei-nen man.

De o-li-fant lijkt meer nog op 'n berg dan op 'n beest, als hij zoo nu en dan z'n groo-te slurf wat zwaait in speel-sche dar-tel-heid.

WAT JETJE EN TREESJE BELEEFDEN

DOOR JOS.

Met groo-te snel-heid reed de trein van Am-ster-dam naar Arn-hem. Voor 'n raam-pje van 'n twee-de-klas cou-pé za-ten twee kin-der-kop-jes. Vier stra-len-de oog-jes ke-ken naar de boo-men, de hui-zen, de wei-den met koei-en en schaa-p-jes, en al-les wat de trein voor-bij reed.

„Zijn we d'r haast, Ma?” vroeg Trees-je, 'n meis-je van zes jaar, de jong-ste van de twee.

„Ja kind-je, bij-na, nog twee-maal stop-pen!”

„Maar dan moe-ten we toch nog 'n eind met de tram mee, hé Ma,” zei Net-tie, 't ou-de-re zus-je.

„Nou en of. Nog bij-na 'n uur.”

„En dan nog drie kwar-tier loo-pen, is 't niet Ma!”

„Ik hoop het niet hoor!” lach-te Ma. „Ik denk wel dat O-pa's rij-tuig-je ons af komt ha-len.”

„Zou O-pa zelf ook aan de tram komen, Ma?” vroeg Trees-je weer.

„Af-wach-ten, peu-ter! Dat weet Ma ook niet.”

„Zoo.....” en zoo ble-ven de mond-jes aan den gang, tot-dat de trein in Arn-hem stop-te.

Vlug de bagage uit het net ge-haald. Moe-der droeg 'n flinken hand-kof-fer en de bei-de kin-de-ren ie-der 'n bie-zen reis-mand-je, waar-in hun ei-gen kleer-tjes za-ten: 'n Zon-dag-sche en nog 'n speel-jurk, wat schor-ten en kou-sen, want ze gin-gen 'n veer-tien da-gen bij O-pa lo-gee-ren.

O-pa woon-de in 'n mooi land-huis-je, vlak bij 'n oud kas-teel. Hij was zoo-veel als huis-be-waar-der voor 'n a-del-lijk-e fa-mi-lie, die bij-na al-tijd in het bui-ten-land ver-toef-de. O-ma was al ja-ren dood, maar Tan-te Fien, 'n doch-ter van O-pa, woon-de bij hem, ver-zorg-de het huis-hou-den en hield toe-zicht op het schoon-hou-den van het kas-teel. O-pa zorg-de voor de tui-nen, de vij-vers, de bos-schen en lan-de-rij-en. Net-tie en Trees-je von-den het heer-lijk om uit

lo-gee-ren te gaan bij O-pa. Ner-gens kon je zoo fijn spe-len als bij hem. Wanneer er ge-poetst en ge-werkt werd in het kas-teel, en dat was bij-na ie-de-ren dag, moch-ten de kin-de-ren ook o-ver-al uit en in loo-pen. Dan had je nog den prach-ti-gen tuin, waar-in de vij-vers met goud-vis-schen, het groo-te bosch. Neen, zoo-veel heer-lijk-he-den als bij O-pa vond je ner-gens op de we-reld.

Naast Moe-der hup-pel-den ze, on-danks de reis-mand-jes, van het per-ron af naar het plein en naar de tram, die al stond te wach-ten.

„Hè,” zei Trees-je, toen ze 'n goed plaats-je had ge-von-den: „nog 'n uur-tje en dan.....?”

„Weet je 't nog van 't vo-rig jaar, toen we bij O-pa ge-weest zijn?” vroeg Ma.

Nou, of ze 't nog wis-ten!

„Zou-den Cor-rie en To-ni-a er nog zijn, Ma? U weet wel, die ar-me meis-jes, die bij d'r blin-de groot-moe-der woon-den,” vroeg Net-tie.

„Dat denk ik wel, kind-je. Als dat oude mensch on-der-tus-schen ge-stor-ven was, had O-pa of Tan-te Fien 't ons wel ge-schre-ven.”

„Daar kun-nen we dan weer fijn mee spe-len,” juich-te Trees-je.

Voor-dat de kin-de-ren 't wis-ten, wa-ren ze aan 't ein-de van de reis.

Moe-der zag van ver-re 't be-ken-de rij-tuig al staan.

„Hoe-ra, O-pa is er ook! Ik zie hem, ik zie hem!” juich-te Net-tie.

„Ik ook, dag O-pa, dag O-pa,” dans-te Trees-je en ze wuif-den sa-men net zoo lang, tot-dat O-pa ook de kin-de-ren zag en met z'n hoed zwaai-de.

„Voor-zich-tig, kin-de-ren,” waar-schuw-de Moe-der. „Niet zoo uit-ge-la-ten. Zorg, dat er ner-gens iets blijft lig-gen en op-pas-sen met uit-stap-pen.”

Maar de meis-jes luis-ter-den geen van bei-den. Zoo-dra de tram goed stil stond, spron-gen ze er uit en hol-den naar O-pa. Moe-der zag nog juist bij-tijds, dat Trees-

je's mand-je nog on-der de bank stond ; ze nam het maar gauw mee, keek o-ver-al nog 'ns goed rond en stap-te toen ook uit de tram. O-pa keek al naar haar uit. Z'n ge-zicht straal-de van ge-noe-gen o-ver het pret-ti-ge be-zoek en hij had geen oo-ren ge-noeg om het ge-snap der klei-nen die aan z'n arm ben-gel-den. aan te hoo-ren.

„Zoo,” zei Moe-der, toen ze O-pa goe-den-dag ge-kust had. „Ein-de-lijk zijn we er dan toch. U woont 'n aar-dig eind-je uit de buurt, O-pa: 't is 'n hee-le reis hoor !”

„'t Zou wat,” lach-te O-pa. „Zoo'n jon-ge men-schen. Als ik dat nou nog zei.”

„O Ma,” gil-de Trees-je op-eens.

„m'n kof-fer-tje ! Dat staat nog in de tram.”

.....'n oude stoel bij de deur en klom er op.

O-pa en Net-tie schrok-ken, maar Moe-der gaf 't ver-lo-ren schaa-p gauw aan Trees-je : „Hier kind. Ma had 't al mee-ge-no-men.”

„O, wat ge-luk-kig,” zei Trees-je blij, „ik had er hee-le-maal niet meer aan ge-dacht.”

„Zóó blij, dat ze bij O-pa was,” glim-iach-te de ou-de man en pak-te de meis-jes ie-der bij 'n hand.

„Zie-zoo peu-ters, nu gaan we naar 't rij-tuig. 't Paard-je staat al 'n hee-len tijd te wach-ten. Net-tie, ga jij maar naast Hen-drik op den bok zit-ten, dan kun-nen Moe-der, Trees-je en ik met de kof-fers ach-ter-in.”

Dat ge-beur-de en wel-dra stap-te het paard-je met z'n zwa-re vracht op het kas-teel aan.

Tan-te Fien stond reeds te wach-ten in de deur van het mooi-e huis-je, om de gas-ten wel-kom. te hee-ten.

Na de eer-ste be-groe-ting gin-gen al-len aan ta-fel, want door de lan-ge reis wa-ren de gas-ten erg hon-ge-rig ge-wor-den.

't Va-can-tie-le-ven voor de kin-de-ren was nu be-gon-nen.

Net-tie en Trees-je wis-ten da-de-lijk weer o-ver-al den weg, ze ra-vot-ten in den tuin, speel-den in het bosch en ver-maak-ten zich met de ar-me buur-kin-de-ren uit-ste-kend.

Op 'nmor-gen, dat de dienst-meis-jes in het kas-teel aan 't poet-sen wa-ren, speel-de het vier-tal ver-stop-per-tje in de gan-gen van het ou-de slot. Be-hal-ve in de mooi-e ka-mers mocht-en ze o-ver-al ko-men : in de keu-kens, in de berg-plaat-sen, op de zol-der en in de kel-ders. Wat wa-ren daar 'n boel ge-hei-me plek-jes ! Toen het ver-stop-per-tje-spel in vol-len gang was en Net-tie en Trees-je 'n schuil-plaats zoch-ten op den rom-mel-zol-der, hoor-den ze eens-klaps 'n vreemd ge-luid. Ze schrok-ken er

al-le-bei van en Trees-je pak-te Net-tie ste-vig vast. „Kom, laat ons gauw hier weg-gaan,” fluis-ter-de ze, „ik ben bang.”

Maar Nettie, die al-weer van den schrik be-ko-men was, zei flink: „Wel neen, la-ten we lie-ver 'ns gaan on-der-zoe-ken, waar dat ge-luid van-daan komt. 't Is mis-schien maar 'n ge-wo-ne muis.”

„Nee, 't was heel iets an-ders,” ver-ze-ker-de Trees-je.

Dat dacht Net-tie ei-gen-lijk ook wel, maar bang was ze toch hee-lé-maal niet.

„Luis-ter, daar is het weer, 't is zin-gen!” zei ze zacht-jes.

„En 't komt hee-le-maal gin-der van den an-de-ren kant,” ant-woord-de Trees-je, die toch nog 'n beet-je bang was.

Net-tie nam haar jon-ge-re zus-je bij de hand en stap-te moe-dig dwars o-ver den zol-der. Daar za-gen ze 'n deur, waar-ach-ter 't vreem-de zin-gen van-daan kwam. 't Was 'n heel ou-de, be-ve-ri-ge stem, die zong en in 'n taal, die de kin-de-ren niet ver-ston-den.

„'t Is mis-schien 'n spook,” hui-ver-de Trees-je.

„Wel-nee,” ant-woord-de Net-tie, „spo-ken zin-gen toch niet, en bo-ven-dien heeft Ma ge-zegd, dat die hee-le-maal niet be-staan. Ik denk eer, dat het 'n fee is. Die wo-nen wel meer in zoo'n ou-de kas-tee-len!”

„Zou 't?” zei Trees-je ver-won-derd.

Bo-ven in de deur van het ge-heim-zin-nig ka-mer-tje was 'n er-ge bree-de spleet. Net-tie zet-te heel voor-zich-tig, om geen le-ven te ma-ken, 'n ou-den stoel bij de deur en klom er op.

In het ver-trek-je be-vond zich 'n heel ou-de vrouw. Net-tie dacht, dat ze wel o-ver de hon-derd ja-ren was, zóó-veel rim-pels had ze in d'r ge-zicht. 't Mensch-je was hee-le-maal in 't zwart ge-kleed, al-leen droeg ze 'n wit muts-je op d'r grij-ze ha-ren. Ze zat te spin-nen en on-der het ge-klip-klap van het wiel zong ze 'n oud Duitsch lied-je.

„'t Is 'n fee, hoor,” fluis-ter-de Net-tie. Ze hielp Trees-je ook op den stoel en sa-men ke-ken ze nu door de reet. Op dat oo-gen-blik hield de spin-ster op.

Ze liet d'r ou-de han-den in d'r schoot rus-ten en staar-de voor zich uit.

„Zou ze le-ven?” vroeg Trees-je zacht-jes.

Als-of de fee dit ge-hoord had, hief ze het hoofd op en keek naar de deur.

Ver-schrikt ke-ken de meis-jes el-kaar aan. Haas-tig spron-gen ze van den stoel af en ren-den den zol-der o-ver, de trap-pen af en den tuin in.

„Oei, oei,” zucht-te Trees-je, „is dat hol-len!”

„Ik dacht ook ze-ker, dat ze naar de deur kwam,” hijg-de Net-tie.

„Ik ook, hu, hu!” zucht-te Trees-je.

„Ei-gen-lijk,” ver-klaar-de Net-tie, toen ze 'n beet-je op a-dem ge-ko-men was, „is het erg dom van ons ge-weest om zoo hard weg te loo-pen. 'n Fee is im-mers 'n goed mensch en je krijgt er dik-wijls mooi-e din-gen van.”

„Ja, da's waar,” gaf Trees-je toe, „zou-den wij ook 'n wensch mo-gen doen? Ik durf het vast niet te vra-gen en jij?”

„Nou, ik heb het er ook niet op,” ant-woord-de Net-tie. „Maar weet je wat we doen kun-nen, we kun-nen schrij-ven.”

„Hè ja, en dan schui-ven we den brief on-der de deur van haar ka-mer-tje.”

Van ver-stop-per-tje spe-len was nu geen spra-ke meer. De buur-kin-der-tjes wer-den met 'n smoes-je naar huis ge-stuurd en Net-tie en Trees-je trok-ken naar hun slaap-ka-mer-tje.

Net-tie, want Trees-je kon nog niet best schrij-ven, scheur-de 'n vel-le-tje pa-pier uit 'n tee-ken-boek en maak-te den brief klaar.

Na 'n uur-tje slo-pen de twee kin-de-ren nu heel zacht-jes, naar den zol-der. Ter-wijl Net-tie den brief on-der de deur schoof, gluur-de Trees-je nog e-ven door de spleet. 't Ka-mer-tje was leeg, de fee ver-dwe-nen. Op-eens ech-ter zag ze 'n zwar-te ge-daan-te in 'n hoek be-we-gen.

Gil-tend sprong ze van den stoel, trok Net-tie mee en hol-de naar be-ne-den.

Toen de meis-jes 's-mid-dags aan ta-fel za-ten, wa-ren ze nog vol van het a-von-tuur, dat ze be-leefd had-den.

Moe-der, die direct zag, dat er iets

on-ge-woons ge beurd was vroeg: „En, kin-de-ren, heb-ben jul-lie ple-zie-rig ge-speeld van-mid-dag?”

Toen kwa men de ton-ge-ties los. Net-tie ver-tel-de het ge-hee-le ver-haal in

geu-ren en kleu-ren en Trees-je dik-te het af en toe nog 'n beet je aan.

Ie-der-een be-gon te la-chen voor-al ook om-dat de meis-jes vol hiel-den, dat ze 'n ech-te fee ge-zien had-den. Slor volz

HOE BOONTJE OM ZIJN LOONTJE KWAM

DOOR HENK VAN DORDT

Daar leef-de eens 'n man, die heel arm was en dik-wijls hon-ger moest lij-den. Een-zaam en ver-la-ten zwierf hij door 't land. Toen vond hij er-gens 'n boon-tje langs den weg, een bruun boon-tje met op-zij 'n zwar-ten spik-keel. Hij nam het ding op, be-keek het — en sprak dan ver-drie-tig: „Ach waar-om ben je niet van goud of zil-ver? Dan was je meer waard..... Ik zou je ver-koo-pen en dan had 'k ten-mins-te weer iets op zak!”

Met 'n fijn piep-stem-me-tje ant-woord-de de boon op-eens tot groot-e ver-ba-zing van den man: „Ik ben méér waard dan mijn ge-wicht aan goud en zil-ver: want ik ben 'n won-der-boon. Als je mij plant schiet ik in één nacht op. In één week tijds draag ik dik-ge-vul-de peu-len. Als je die dopt, en op-nieuw stuk voor stuk in den grond poot, heb je een week la-ter één en een maand la-ter tien ak-kers vol boo-nen. Die ga je op de dorpsmarkt ver-koo-pen, en zoo word je 'n wel-ge-steld man.”

„Is dat al-les waar?” vroeg de ar-me, moe-de zwer-ver on-ge-loo-vig.

„Zoo waar als ik 't je zeg!” ant-woord-de de boon be-slist „En hel-pen zal ik je, zoo-veel ik kan. Maar op één voor-waar-de: als je la-ter 'n rijk man bent, moet je voor ie-de-ren zak geld, dien je ver-dient, één zil-ver-stuk in den grond be-gra-ven en er bij zeg-gen:

Dit is het loon-tje

Voor ie-der boon-tje!

Zul je het doen?”

De man be-loof-de het graag. Im-mers, die be-lof-te kon hij mak-ke-lijk ge-noeg na-ko-men. Maar — erg veel ver-trou-wen had hij op dit oo-gen-blik toch niet in

de woor-den van 't boon-tje. Daar-om dacht hij: „A fijn wan-neer het niet baat, scha den zal 't me zé-ker niet.....”

Dus stop-te hij er-gens op 'n ver-la-ten stuk-je grond de boon in de aar-de, en zei: „Ik zal me hier 'n hut bou-wen van tak-ken en plag-gen, en zien, of je woor-den uit-ko-men boon-tje Want ik vind 't dan maar 't bes-te, dat ik dicht bij je in de buurt woon!”

En, vóór de aar-dé het boon-tje o-ver-dek-te, ant-woord-de dit: „Heel goed! Als je in 't bosch aan je lin-ker-hand zoekt, zul je bra-men, bosch-bes-sen en wor-tels in o-ver-vloed vin-den, om er ge-du-ren-de den eer-sten tijd van te le-ven!”

Spoe-dig bleek het, dat 't boon-tje de vol-le waar-heid ge-zegd had. Al-les kwam stuk voor stuk uit. Vóór er 'n maand ver-stre-ken was, had de ar-me zwer-ver tien ak-kers vol boo-nen, die 'n rij-ken oogst be-loof-den.

Op de eerst-ko-men-de markt, in 't na-bu-ri-ge dorp, ver-kocht hij zijn eer-sten piuk. Het wa-ren prach-ti-ge ga-ve boo-nen waar-aan geen en-keel worm-steek-je te be-ken-nen was. Ie-der-een had er goed geld voor o-ver, en met 12 zak-jes vol zil-ve-ren gul-dens ging de man na af-loop van den markt-dag huis-toe. Met tra-nen in de oo-gen van vreug-de nam hij uit ie-der zak-je één geld-stuk, be-groef dat in den grond, en zei twaalf, ma-len:

„Dit is het loon-tje

Voor ie-der boon-tje.”

Van-af dit oo-gen-blik ging het den „boo-nen-boer” zoo-als hij wel-dra door ie-der-een ge-noemd werd, héél goed.

Zijn tien ak-kers groei-den uit tot twintig — der-tig. In plaats van ver-la-ten, ver-waar-loosd land, dat toch door niemand ge-bruikt werd, kon hij nu goed bouw-land koo-pen. Hij ver-liet z'n plaggen-hut, liet 'n net stee-nen huis-je bouwen, kocht klee-ren en at ie-de-ren dag vleesch of spek.

Ja, het ging hem in al-les voor den wind. Dor-pe-lin-gen, die hem eerst met den nek had-den aan-ge-zien, groet-ten hem nu het eerst, met 'n vrien-de-lijk :

„Mor-gen, Boo-nen-boer!”
of : „Goe-den a-vond, Boon-nen-boer !”

De dorps-bak-ker bracht hem zijn blank-ste bol-len, de spek-sla-ger zijn kos-te-lijk-ste vleesch-wa-ren, want de „Boo-nen-boer” be-taal-de ie-der-ee-n met klin-ken-de zil-ve-ren munt, en keek op geen stui-ver.

Na ver-loop van tijd liet hij een stal bij zijn huis bouwen en zet-te er een paar mooi-e koei-en in. Nu had hij da-ge-ijksroom en ver-sche melk, en hij huur-de 'n boe-ren-doch-ter, die het kaas-ma-ken ver-stond.

In 't be-gin was de „Boo-nen-boer” voor de on-ver-wach-te gun-sti-ge wen-ding in z'n lot we-zen-lijk dank-baar ge-weest : en nooit had hij ver-zuimd om 't loon van 't boon-tje trouw in den grond te stop-pen. — Maar toen al-les 'n paar ja-ren lang zoo goed ge-gaan was en de „Boo-nen-boer”, die nu in 'n def-tig dorps-huis woon-de, juist op 't punt stond be-noemd te wor-den tot bur-ge-meester van 't dorp — toen ver-gat hij het wel

eens. Eerst één keer-tje, toen nòg een keer-tje, en ten-slot-te dacht hij : „Kom; on-zin ! Boon-tje heeft nu ge-noeg loon ge-had. Al ben ik thans 'n rijk man, toch kan ik op den duur het geld be-ter be-ste-den.”

Maar van-af dit oo-gen-blik was 't uit met de vroe-lijk-heid en de ge-moeds-rust van den „Boo-nen-boer”. 's-Nachts'kwel-den hem boo-ze droo-men, en als hij o-ver-dag langs zijn an-ders zoo weel-de-ri-ge boo-nen-ak-kers liep, dan ver-beeld-de hij zich, dat ze 'r niet zoo fleu-rig bij-ston-den als vroe-ger.

Nu — dat was ook zoo !

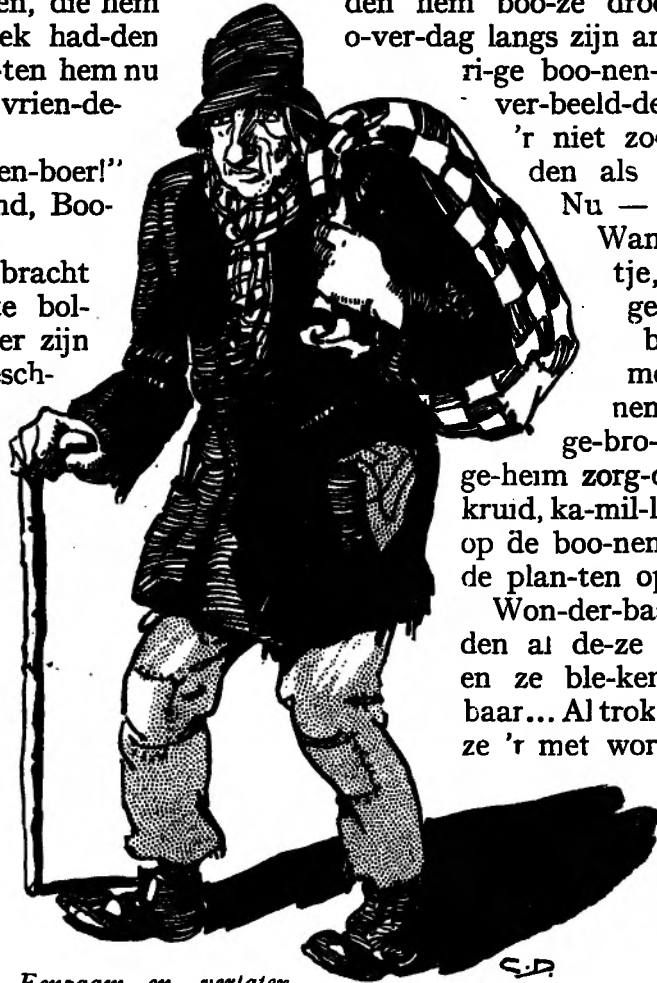
Want 't too-ver-boon-tje, dat de man vroe-ger ge-von-den had, be-gon wraak te ne-men, om-dat de „Boo-nen-boer” zijn woord ge-bro-ken had..... In 't ge-heim zorg-de het, dat kruis-kruid, ka-mil-len en brand-ne-tels op de boo-nen-ak-kers tus-schen de plan-ten op-scho-ten.

Won-der-baar-lijk snel groei-den al de-ze soor-ten on-kruid, en ze ble-ken dra on-ver-delg-baar... Al trok de „Boo-nen-boer” ze 'r met wor-tel en al uit, den vol-gen-den mor-gen ston-den ze weer op de-zelf-de plaats.

Was hij nu maar 'n ver-stan-dig man ge-weest, de Boo-nen-boer, dan zou hij be-gre-pen heb-ben, hoe dit kwam. Doch de weel-de had hem ei-gen-wijs en kop-pig ge-maakt. Lie-ver zag hij ak-ker na ak-ker ver-wel-ken, dan dat hij nu nog boon-tje het hem toe-ko-men-de loon gaf.

Zoo ge-beur-de het, dat hij al na en-ke-le maan-den weer e-ven arm was als vroe-ger. En kort daar-op zwierf hij net als voor-heen langs de we-gen en be-del-de om 'n stuk-je brood.

Zoo was boon-tje toch om z'n loon-tje ge-ko-men.

*Eenzaam en verlaten
zwierf hij door 't land.*

Antoinette Brands, Loon op Zand. Als ik me niet vergis, zal dit wel het eerste briefje zijn, dat ik uit Loon op Zand krijg. Daarom dubbel welkom in onze familie. En — Nichtjes, van pas 7 jaar, die al zoo'n flinken brief schrijven, heb ik niet veel. Naar een diereutuin geweest, zegt mijn nieuwe Nichtje. Waar? In Amsterdam, den Haag, Rotterdam, Antwerpen? Zeker, er is daar van alle moois te zien. Zijn er in uw omgeving veel bosschen en zandbergen? Ook eikenbosschen? De brieven zijn mij nooit te lang. Graag dus, als je een volgenden keer de 8 volle kantjes brengt. Daag. Tot later. Groeten ook aan Adri. Kan hij al wat schrijven?

Willy Emons, Padangstr. 8 huis, Amsterdam. Afgesproken. Gauw krijg ik dus weer een brief, vol met alle vacantie-heerlijkheden. Daag.

Alfons Henkes, 's Gravenhage. Wel zeker, mag Alfons ook komen meedoen met de wedstrijden! Wat graag zelfs. Wanneer komt het kiekje? Als dit briefje komt, ben je stellig lang weer beter. Daag. Hand en groet van Oom.

Anneke Besjlink, Velswijk 138, Zelhem. Wat Oom er van denkt, dat Anneke komt meedoen? Dat ze welkom is met een stevige hand erbij. Hoop haar geregeld te ontmbeten. Hartelijke groeten van Oom. Tot later.

Harrie Valentijn te Heerlen. Mijn Neefje Harrie schrijft, dat hij nooit iets van de ingezonden wedstrijden hoort en nooit een briefje krijgt. Dat gaat zoo. In Kl. zelf wordt vermeld wie prijs heeft. Kijk die lijsten altijd goed na. Alleen brieven worden beantwoord., zooals je nu ziet. Daag. Veel groet'n van Oom.

Aan alle abonneetjes van de 2e klas A, St. Angelschool, Capucijnenstr. 120, Maastricht. Ja, ja, dat begrijp ik: onze goede oude Blickman moet taartenbezorger worden. Ik geloof niet, dat hij zoo'n baantje al bij de hand heeft gehad. Enfin, we wachten samen af, wat hij doet. En — blijven hopen en meedoen. Veel hartelijke groeten voor allen van Oom. Wanneer komen julie nu eens samen, ieder met een langen brief? Daag.

Eleonore en Annie de Bruyn te....? Toch wel raar: mijn beide lieve Nichtjes willen graag goed vriend worden met Blickman, maar ze vergeten te zeggen, waar ze wonen. Misschien echter weet hij het adres zelf nog wel uit zijn hoofd — van toen hij aan Anna het mooie beeld stuurde. Daag. Veel groeten van Oom. en voor ieder een hand.

Jos en Fransje Dehue, Cannerplein 3, Maastricht. Gerust mag je mekaar wat helpen. Afgesproken, volgenden keer dan een lange brief. Daag. Hand en groet.

Pietje Meulendijks, Mierlo-Hout. Ik hoop van harte, dat Jetje bij ontvangst van dit antwoord lang weer hersteld is. Overigens heb ik graag een Weesgegroetje voor haar afgezonderd. Veel groeten aan allen. Daag.

Aafke en Johan Vogelenzang, Amsterdam. Als dit briefje komt, heb je het vorige antwoord lang gelezen. Ja, duurt nog al wat eer ieder zijn beurt heeft gehad. Prettig zoo'n eigen tuintje met mooie bloemen. Hoe gaat het met vader? Ik hoop al lang hersteld. Ja? Daag. Hand en groet.

Gretha Koot, Leimuiden. Beste Nichtje, je weet, dat Blickman de prijzenbaas is. Hij deelt ze uit met toeë oogen. Geen moed verliezen, nooit. Wie meedoet, heeft zijn eerlijke kans. Daag. Tot later alweer.

J. Gouverneur, Made (N. Br.). Blij, dat Blickman toch eens het goede adres kon vinden. Proficiat. Wel zeker, is vacantie een heerlijke tijd. Maar — ziek worden of zoo iets? Hoe kom je er bij. En dan toch zeker nooit onder de vacantie. Veel hartelijke groeten van Oom.

Alida Veltman, Rijsburgersingel 23, Leiden. Goed gedaan, dat je komt meedoen. We blijven samen hopen. Ben je nog in Zwolle geweest? En hoor ik daar nog wat van? Een tram van Fröbelwerk en — een altaar, dat is nog zoo mis niet. Veel groeten van Oom.

Gerard Jansen, Op de Haar, Muntweg 346, Nijmegen. En dat is aardig geschreven al van Gerard, voor een jongen van pas 8 jaar. Tonnie kan zeker ook al wat lezen? Schrijven zal nog niet gaan. Veel groeten, ook voor Arnold. Tot later alweer. We hopen samen maar op Blickman.

Leo Kester, Honselersdijk. Ja, wat zal ik zeggen, beste Neefje. Kinderen, die de pen kunnen hanteeren, schrijven natuurlijk met inkt. Dat is ook veel netter. Zeker, alle briefjes worden beantwoord, niet de gewone oplossingen alleen. Of dat er ongeveer duizend zijn? Soms zelfs bij de 10.000. Je begrijpt, dat ik zelfs de namen niet zou kunnen laten drukken. Drie weken waren er mee gemoed. Dag beste Neef. Hand en groet. Tot later.

Leo Duitman, Nieuwe Nonnendaalscheweg 16, Nijmegen. En dacht Leo nu werkelijk, dat zijn briefje niet mooi genoeg geschreven was? Hoor eens Oom kijkt wel degelijk altijd ook naar het schrift, en — dat moet altijd netjes zijn. En het briefje van Leo was netjes en goed ook voor een jongen van pas 7 jaar. Heel goed. Welkom in onze familie. Kom maar gerust telkens meedoen, en — denk er aan: 8 kantjes is de mode. Maar zoo'n brief moet je niet in eens afmaken. Nu en dan een stukje. Dag, beste Neef. Veel hartelijke groeten van Oom.

Anny Steijver te....? Jammer, dat ik nu niet weet, waar Anny en haar vriendinnetje wonen. Ook stond niet op den brief, welke blaadje je leest. Portret komt wel eens, mogelijk wel vóór dezen brief. Doet me plezier, dat Blickmanianus ook eens aan Corrie denkt. Veel hartelijke groeten en een hand voor allen. Daag.

Annie van Uden, Van 't Santstr. 74, Nijmegen. En wat aardig, dat briefje van Annie. Zoo netjes al geschreven. Oom was best tevreden hoor. Prettig, dat je overging. Groeten ook aan Nico en aan Liesje. Daag. Tot later alweer.

Kees en Adrie Brekelmans, Spoorstr. R 166 b, te Boxtel. Nee maar, zijn er in Boxtel zulke stoute jongens, dat ze zelfs vuur in de brievenbus gooien? En hoe is dat afgelopen? Want de politie zal die deugnieten toch wel opgehaald hebben? Jammer, dat die lange brief toen ook verbrand is. Enfin, deze is in orde. Zóó mag ik het graag zien, Kees. Ja, mogelijk dat ik den vorigen keer de r niet heel duidelijk schreef, zoodat de zetter er van maakte Boekelmans. Nu heb ik er een duidelijke r van gemaakt. Proficiat met kleine zus. Ik vind Beppie een heel mooien naam. Och ze zijn zoo aardig, die peuters als ze liggen te lachen of te kraaien van de leut. En die tandjes zijn echt scherp hoor, voorzichtig maar. Laat ze zich al optrekken, als je ze in ieder knuistje een vinger geeft? Probeer 's. Fijn! ja, in Ginneken, tenminste in den zomer. Hoe lang ben je er geweest? Hoe maakt het Opa in Tilburg? Hoop, dat hij nu wel weer hersteld is. Ik heb van 't jaar veel plezier gehad van mijn bloemen. Alles was een kleurenwielde. En iederen dag zorgt Tante dan voor een frissche vaas in de huiskamer en op schrijftafel. Zijn ze in Boxtel nu werkelijk allemaal verdroogd? Maar je kunt toch iederen morgen gieten. Ja, van de H. Sacramentsprocessie heeft me een ander Boxtel's Neeffe volledig en keurig op de hoogte gesteld. Ik vind het zoo prettig, dat ik uit alle deelen van ons land, uit stad en dorp, op de hoogte word gehouden, van alles, wat er gebeurt. Ik zou eigenlijk best de krant kunnen afschaffen, tenminste voor plaatselijk nieuws. Ik weet het gewoonlijk uitvoeriger dan het in de krant staat. Of ik van Radio houd? Ja, wel, maar dat ding moet niet den heelen dag toeteren. Zoo nu en dan eens, als er werkelijk wat moois is. En dan kan ik best eens een halven avond stil gaan zitten luisteren, nóg stiller dan vroeger, toen ik zoo'n jongen was als Kees. O, nee,

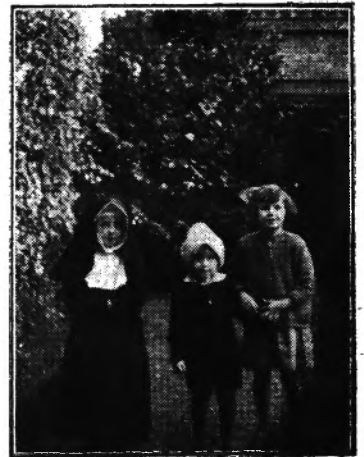
toen was er nog geen radio, maar ik bedoel, dat ik toen toch ook wel stil kon zijn. Goed — portret komt wel eens. — En nu volgt *Adri*, ook met een flinken brief. Graag gelezen ook. En waarom schrijf je niet graag? Kom maar geregeld met Kees op bezoek, dan leer je vanzelf een flinken brief schrijven. Zeker wel overgegaan naar de 3e klas? Zal wel. En heb je er een goed deel van den spaarpot aan gewaagd, op kermis? Ja, lang duurt het altijd, eer mijn antwoord gedrukt wordt. Ieder moet toch zijn beurt hebben, vin-je ook niet. Hè, nu heb ik haast vergeten, mijn nieuwe Neeffe *Adri* welkom te heeten. En ik was nog wel zoo blij met zijn flinken brief. Kom je gauw samen weer terug? Daag. Voor ieder een stevige hand van Oom. Tot later dan. Vin-je dat nu geen langen brief?

Liza en Berthe Oskam, Roozendaal bij Oude-water. Als ik het goed begrijp, heeft zus dezen brief geschreven voor *Liza* en *Bertha*. Mag gerust, maar ik heb toch liever, dat *Liza* het all. n doet. Jammer, dat die mooie *Mariaplaat* stuk gescheurd was. In zoo'n geval moet je altijd dadelijk naar *Haarlem* schrijven. Nu is het natuurlijk te laat. Dag beste *Nichtjes*. Voor ieder een stevige hand van Oom. Tot later.

Betsy.. te..? Ik hoop, dat mijn antwoord terecht komt, anders krijg ik later weer 'n briefje, dat klaagt

over.... „geen antwoord gehad”. Laat ik er bijvoegen, dat *Betsy* een zusje heeft, dat *Tientje* heet, en een broertje *Cor*. Heeft *Blikman* je bedacht bij den vorigen wedstrijd? Da's mooi van hem. Daag. Hand en groet.

J. v. Velzen, Geverstr. 62, Oegstgeest. Ook de foto's worden op beurt geplaatst. Misschien heb je het nu al wel gevonden, maar.... ik heb geen bericht gekregen, dat het geschikt was. Weet je wat, als het portret bij ontvangst van dit antwoord niet geplaatst is, stuur dan maar een ander, dat heel scherp is. Daag. Veel groeten en een hand van Oom.

Hierboven: De zusjes *De Boer* uit *Rotterdam*.

Links: *Nettie van Vlerken* uit *Geldrop*.

Rechts: De kinderen *Stroucken*.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: ZEERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

De klok-ken lui-den:
bim! bam! bom!
We zijn weer-om ge-ko-men,
Al uit het ver-re Ro-me,
bim! bam! bom!

Want Je-zus is ver-re-zen,
bim! bam! bom!
Het graf heeft Hij ver-la-ten,
Om-ringd door wacht-sol-da-ten,
bim! bam! bom!

Nu kun-nen al-le men-schen,
bim! bam! bom!
Heer Je-zus blij be-groe-ten,
En knie-len aan Zijn voe-ten,
bim! bam! bom!

Ook al-le lie-ve kind'ren,
bim! bam! bom!
Die jui-chen en sprin-gen,
En dan-sen en zin-gen,
't Is feest al-om!

Want Pa-schen is een blij-de dag,
Dien Je-zus aan het mensch-dom gaf,
Na lij-dens-nood
En ban-gen dood
De dui-vel is ver-won-nen.
De tijd van heil be-gon-nen.
Weest al-len blij,
't Is feest-ge-tij.
Bim! bam! bom!

HENDR. M. SMITS

HOE DE KLOKKEN KLEINE JETJE LEERDEN KENNEN

Klei-ne Jet-je had in een dorp ge-woond, waar nooit de Paasch-ei-e-ren door de klok-ken uit Ro-me wor-den mee-ge-bracht. Wèl kre-gen de kin-de-ren dáár ook mooi-e en lek-ke-re ei-tjes, maar die wer-den op Paasch-mor-gen al-tijd vroeg, als ie-der-een nog sliep, in de hui-zen en ook in de tui-nen van de men-schen ge-bracht door den Paasch-haas.

De-ze Paasch-haas was een groo-te haas! Ja, 't was zelfs een reu-zen-haas, die op zijn ach-ter-ste poot-jes liep, en met zijn twee voor-poot-jes een zwa-ren zak vast-hield, waar-in groo-te en klei-ne ei-e-ren za-ten. Ei-e-ren van sui-ker, cho-co-la-de, mar-se-pein, en na-tuur-lijk ook de mooi ge-keur-de kip-pen-ei-e-ren.

Ook aan klei-ne Jet-je had het Paasch-haas-je al-tijd mooi-e en heer-lij-ke ei-e-ren ge-bracht, en ook aan Jet-je's broer-tjes en zus-jes.

Maar nù was Jet-je, met haar ou-ders en al de an-de-re kin-de-ren, ver-huisd naar een dorp in het Zui-den. Dáár kwam de Paasch-haas nooit! Daar wa-ren het de klok-ken uit den kerk-to-ren, die, op Wit-ten Don-der-dag, met nog heel veel an-de-re klok-ken, naar Ro-me vlo-gen, om daar de heer-lij-ke Paasch-ei-e-ren te gaan ha-len voor de zoe-te kin-de-ren, en óók voor de groo-te men-schen, die braaf wa-ren.

Dit had-den de kin-de-ren uit het dorp op Palm-Zon-dag aan klei-ne Jet-je ver-teld. En An-ne-ke, het doch-ter-tje van den mo-le-naar, had toen ook ge-zegd: „Jet-je, ik denk niet, dat de klokken ook voor *jou* Paasch-ei-e-ren zul-len mee-bren-gen.”

„Waar-om niet?” vroeg het klei-ne meis-je. „Ik kreeg ze toch óók al-tijd van het Paasch-haas-je! En ik ben toch nooit zoo heel erg stout ge-weest? Waar-om zou ik dan geen Paasch-ei-e-ren krij-gen?”

„Wel, om-dat de klok-ken hee-le-maal nog niet we-ten, dat jij hier in het dorp bent ko-men wo-nen,” leg-de An-ne-ke uit. „Ze moe-ten je ken-nen, en al-les van je ge-hoord heb-ben. En om-dat ze nu nog niet we-ten, wie je bent, en of je zoet bent ge-weest of stout, dur-ven de klok-ken voor jou en je broer-tjes en zus-jes nog geen Paasch-ei-e-ren te bren-gen, weet je?”

„Dat moet ik toch eens aan Moe-der vra-gen,” zei toen klei-ne Jet-je. „Moe-der weet wel, hoe het hier met Pa-schen zal gaan.....”

Zon-der nog iets meer aan An-ne-ke te vra-gen, liep toen klei-ne Jet-je naar huis, en dáár vroeg ze da-de-lijk:

„Moe-der, An-ne-ke van den mo-le-naar heeft ver-teld, dat ik met Pa-schen geen mooi-e ei-e-ren zal krij-gen. Ze zegt, dat het Paasch-haas-je hier nooit komt, maar dat hier, in het dorp, de klok-ken ze mee-bren-gen van uit Ro-me. Ze gaan daar op Wit-ten Don-der-dag heen, en ko-men Za-ter-dags vóór Pa-schen met de Paasch-ei-e-ren hier weer te-rug, zegt An-ne-ke. Is dat waar Moe-der?”

„Ja, kind-lief, dat is wer-ke-lijk waar,” sprak Moe-der.

„Nou, en dan zul-len ik en Riet en Bets en Jan en Hans de-ze Pa-schen wel geen Paasch-ei-e-ren krij-gen, Moe-der,” klaag-de Jet-je. „Want we wo-nen hier nog maar zoo heel kort. En daar-om ken-nen de klok-ken ons nog niet, zegt An-ne-ke. Ze zegt, dat die ons eerst goed moe-ten ken-nen, dan we-ten zij pas, of wij zoet zijn of stout.....”

Klei-ne Jet-je had dit met zulk een ern-stig stem-me-tje ver-teld, dat Hans, haar oud-ste broer-tje, tot haar zei:

„Ja, zus, het is echt waar, wat An-ne-ke heeft ge-zegd. En de klok-ken we-ten

ook nog hee-le-maal niet, dat we hier in het dorp wo-nen.....”

„Maar dat weet On-ze Lie-ve Heer-tje toch wèl!” viel Jet-je in. „On-ze Lie-ve Heer-tje weet toch al-les!”

„Ja, dat is ook wer-ke-lijk waar, kind-je.” sprak Moe-der. „Wees jij maar een braaf klein meis-je. dan zal On-ze Lie-ve Heer-tje wel voor al-les zor-gen.....”

„Ook voor on-ze Paasch-ei-e-ren, Moe-der?” vroeg Jet-je.

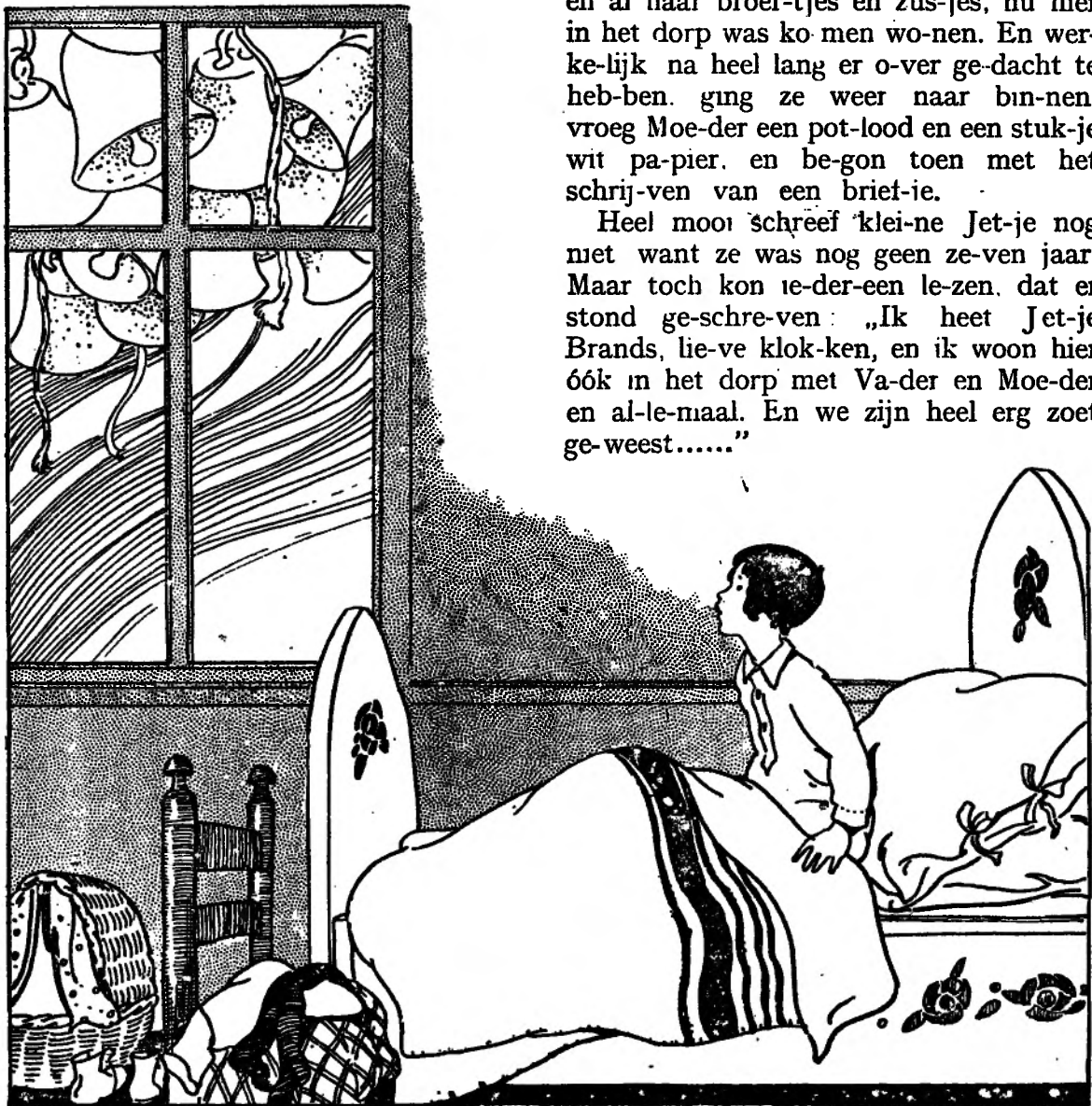
Moe-der knik-te. „Bid jij maar flink, dan komt al-les wel in or-de.” zei ze.

Maar stou-te Hans-je be-gon e-ven la-ter tot klei-ne Jet-je:

„Ik ge-loof toch niet, dat de klok-ken ons de-ze Pa-schen al ei-e-ren zul-len bren-gen. Ja, we zul-len na-tuur-lijk wèl een ge-woon kip-pen-ei bij ons ont-bijt krij-gen, zoo-als ie-de-ren dag. Maar ei-e-ren van sui-ker of cho-co-la, neen, die krij-gen wij nù niet.....”

Toen Hans zoo tot zijn zus-je sprak, voel-de het klei-ne meis-je zich erg te-leur-ge-steld. Ze zei en vroeg ook niets meer o-ver de Paasch-ei-e-ren. Stil ging ze naar bui-ten en dacht daar na, hoe zij toch aan de klok-ken, die zoó heel hoog in den to-ren za-ten. kon ver-tel-len, dat zij, Jet-je, met Va-der en Moe-der en al haar broer-tjes en zus-jes, nu hier in het dorp was ko men wo-nen. En wer-ke-lijk na heel lang er o-ver ge-dacht te heb-ben. ging ze weer naar bin-nen, vroeg Moe-der een pot-lood en een stuk-je wit pa-pier. en be-gon toen met het schrij-ven van een brief-ie.

Heel mooi schreef klei-ne Jet-je nog met want ze was nog geen ze-ven jaar. Maar toch kon ie-der-een le-zen, dat er stond ge-schre-ven: „Ik heet Jet-je Brands, lie-ve klok-ken, en ik woon hier óók in het dorp met Va-der en Moe-der en al-le-maal. En we zijn heel erg zoet ge-weest.....”

Kleine Jetje zat rechtop in haar bed en luisterde.

Meer stond er niet in het brief-je. Want Jet-je durf-de niet te vra-gen, of de klok-ken nu óók mooi-e Paasch-ei-e-ren voor haar en de zus-jes en broer-tjes wil-den mee-bren-gen. Dit vond zij véél te bru-taal. Maar nú wis-ten toch de klok-ken, dat zij Jet-je Brands heet-te, en, met Va-der en Moe-der en al-le zus-jes en broer-tjes, in dit dorp was ko-men wo-nen.

Maar hoe kreeg zij nu dit brief-je hee-le-maal naar dien hoo-gen kerk-to-ren? Hier-o-ver dacht toen klei-ne Jet-je weer zóó lang na, dat ze er moe van werd. Wacht, ze zou An-ne-ke van den mo-le-naar eens gaan vra-gen, wat ze moest doen. Die woon-de al zoo héél lang in het dorp. Die ken-de mis-schien wel ie-mand, die heel stil-le-tjes het brief-je in den to-ren kon bren-gen.

Ge-luk-kig zag ze An-ne-ke al gauw, liet haar het brief-je zien en vroeg het kind, dat e-ven oud was, als zij zelf, om raad.

„Breng het aan den kos-ter,” zei toen An-ne-ke. „Die zal het dan wel naar den kerk-to-ren bren-gen.”

„Neen, hoor, dat durf ik niet,” sprak Jet-je.

„O, ik weet wät!” riep An-ne-ke op-

eens uit. „Kijk, daar staat mijn broer-tje Jaap met zijn vlie-ger! O, en die gaat zóó hoog, nog véél hooger dan de to-ren! Wil ik hem vra-gen, of hij het brief-je aan den vlie-ger wil bin-den, Jet-je? En als Jaap hem dan op-laait, komt het brief-je van-zelf in den to-ren bij de klok-ken.....”

„Hè ja, dat is pret-tig!” riep Jet-je, in haar hand-jes klap-pend, en ze volg-de An-ne-ke naar Jaap, die met zijn va-der, den mo-le-naar, op het wei-land stond, om daar den vlie-ger op te la-ten.

„Dat kan vandaag toch nog niet,” zei Jaap, toen de twee klei-ne meis-jes hem kwa-men vra-gen het brief-je aan, den vlie-ger vast te bin-den. „Dat kun je pas op Wit-ten Don-der-dag doen, als de klok-ken naar Ro-me vlie-gen.....”

Maar Jaap's en An-ne-ke's va-der, die Jet-je's te-leur-ge-steld ge-zicht-je zag, sprak vrien-de-lijk: „Geef mij dit brief-je maar, klei-ne Jet. Ik zal wel zor-gen, dat dit op tijd in den kerk-to-ren komt, en dan zul-len de klok-ken het wel da-de-lijk le-zen, hoor!”

„Als het u belieft, mijn-heer mo-le-naar,” zei toen Jet-je.

Aan nie-mand ver-tel-de klei-ne Jet-je iets o-ver het brief-je. Ze vroeg zelfs aan

MEESTER TIM OP JACHT

DE DAP-PE-RE HOND. — De klei-ne hond gaf 'n gil-le-tje van schrik en angst, z'n tand-jes klap-per-den op el-kaar en z'n staar-tje kroop bang tus-schen z'n poot-jes. De o-li-fant gaf 'n groo-ten schreeuw en klap-te met z'n oo-ren als-of hij zeg-gen wou „Wie is 't, die mij stoort bij mijn ont-bijt?” Weg schoot de hond in groo-te vaart, zoo'n buit leek hem te kras. En wel-dra liep de man hem na, en keek, waar 't bees-tje was. Maar de o-li-fant ging kalm z'n gang, be-kom-mer-de zich geen zier om 't kin-der-spel van mees-ter Tim en van z'n dap-pe-ren hond.

An-ne-ke, dat die er ook nog niet met de an-de-re kin-de-ren uit het dorp o-ver zou spre-ken. En om-dat Moe-der ook niet meer o-ver de klok-ken praat-te, zei Jet-je ook niets. Zoo bleef dus het brief-je, dat zij aan de klok-ken had geschre-ven, een groot ge-heim voor al-len in Jet-je's huis.

„Van-daag gaan de klok-ken naar Ro-me. Jet-je,” ver-tel-de An-ne-ke op Wit-ten Don-der-dag. Ze lie-pen met z'n twee-tjes voo-lijk bab-be-lend door het dorp. An-ne-ke moest voor haar moe-der een bood-schap doen, en Jet-te-ke ging met haar mee. Ze kwa-men toen voor-bij een klein huis-je met één klein ven-ster, waar-in een paar ge-bro-ken ruit-jes met vuil pa-pier wa-ren dicht-ge-plakt.

„Kijk eens, wat raar, An-ne-ke,” zei toen Jet-je. „Waar-om heb-ben de men-schen geen nieu-we ruit-jes in dat ven-ster ge-zet? Wat lee-lijk staat dat vui-le pa-pier. Wie woont in dat huis-je?”

„Vrouw Wee-vers, die al-tijd bij de boe-ren werkt,” ver-tel-de An-ne-ke. „Ze komt ook wel eens wat e-ten bij ons ha-len voor Kees-je. Dat is haar zoon-tje. Nou, en die is al veel ou-der dan ik, en kan nog niet eens loo-pen, om-dat hij lam is in zijn been-tjes, zegt Moe-der.”

„Dan zul-len de klok-ken wel veel Paasch-ei-e-ren voor Kees-je mee-bren-gen,” zei Jet-je. „Om-dat hij zoo on-ge-luk-kig is. O, kijk eens, wat een ma-ger ge-zicht-je heeft dat kind, dáár voor dat éé-ne ruit-je!” riep ze. „En wat ziet het a-ke-lig wit.....”

„Dat is nou Kees-je,” leg-de An-ne-ke haar uit.

„Toe, vraag jij eens, of de klok-ken hem veel Paasch-ei-e-ren zul-len mee-bren-gen?” drong Jet-je aan.

An-ne-ke liep naar het ven-ster en riep: „De klok-ken gaan van-daag naar Ro-me, Kees-je! Ben je niet blij?”

Het blee-ke hoofd-je voor het ruit-je schud-de „neen” En daar-na riep een heesch stem-me-ke: „De klok-ken kun-nen de-ze Pa-schen geen ei-e-ren voor me mee-bren-gen. En zij er maar zoo wei-nig in Ro-me van t jaar, en ze zijn veel te duur, zegt Moe-dar.”

„Maar *niet* voor de klok-ken,” zei An-ne-ke. „Die be-hoe-ven de ei-e-ren toch nooit te be-ta-len, om-dat het On-ze Lie-ve Heer is, die ze naar Ro-me stuurt om de ei-e-ren.....”

„Dat kan wel,” sprak Kees-je. „Maar toch bren-gen de klok-ken ze niet bij ons.....”

„Wat a-ke-lig, dat de klok-ken hem niets bren-gen, An-ne-ke,” be-gon Jet-je, toen ze ver-der voort-lie-pen. „Zeg, zou ik in mijn brief-je nog wat kun-nen vra-gen?” vroeg ze.

„Wat wil je dan nog vra-gen?” zei An-ne-ke.

„Of de klok-ken óók wat ei-e-ren voor Kees-je, die lam is in zijn beent-jes, wil-len mee-bren-gen,” fluis-ter-de Jet-je. „Want ik heb ge-luk-kig in mijn brief-je hee-le-maal niet om ei-e-ren ge-vraagd. Dit durf-de ik niet. Maar voor Kees-je durf ik het wel.....”

„La-ten we dan maar gauw naar huis gaan,” stel-de An-ne-ke voor. „Mis-schien heeft Va-der het brief-je nog niet naar den kerk-to-ren ge-bracht.”

Op een hol-le-tje lie-pen zij naar huis. Ge-luk-kig, het brief-je was er nog. O-ver een uur-tje zou hij het naar den to-ren bren-gen, zei de mo-le-naar. Zoo kon Jet-je er dus nog bij-schrij-ven:

„Lie-ve klok-ken, u ziet, dat *ik* geen ei-e-ren heb ge-vraagd. Maar nu vraag ik ze toch maar voor Kees-je, die lam in zijn been-tjes is en nog niet loo-pen kan. Wilt u daar-om wat mooi-e Paasch-ei-e-ren voor Kees-je mee-bren-gen? Maar *ik* hoef geen ei-e-ren. Geeft u al-les maar aan Kees-je van vrouw Wee-vers.”

„Al klaar met je brief, Jet-je?” vroeg de mo-le-naar. „Wel, dan zal ik hem maar da-de-lijk mee-ne-men naar de kerk.....”

„Naar den to-ren moet hij!” ver-be-ter-de An-ne-ke.

„Ja, ja, dat be-doel ik ook,” lach-te de mo-le-naar.

Klei-ne Jet-je had nu, voor het eerst in haar le-ven, een groot ge-heim voor Moe-der. Die wist nog hee-le-maal niets van het brief-je. Maar wèl had zij Moe-der van het ar-me Kees-je ver-teld.

„Ik hoop, dat de klok-ken héél veel

Paasch-ei-e-ren in Kees-je's huis-je zullen bren-gen, Moe-der," had Jet-je toen ge-zegd.

Zoo kwam Paasch-mor-gen ! „Bim-bam bim-bam, we zijn te-rug, we zijn te-rug, uit Ro-me, uit Ro-me..... !" Dit bei-erden nu al-door heel voo-lijk de te-rug-ge-keer-de klok-ken.

Klei-ne Jet-je zat recht-op in haar bed en luis-ter-de. „O, wat zin-gen die klok-ken van-daag toch mooi, Moe-der !" riep ze.

„Ja, kind-je, dat doen ze ; ze zijn zoo blij, om-dat On-ze Lie-ve Heer uit Zijn graf is op-ge-staan. Om-dat 't Pa-schen is !"

„Ik ben óók heel blij, dat het Pa-schen is," riep Jet-je.

„Ze-ker om de `Paasch-ei-e-ren, die je straks moogt zoe-ken, hè, Jet-te-ke ?" vroeg Va-der la-chend.

„O, neen, paa-tje, om héél wat an-ders," zei Jet-te-ke, en ze wip-te uit haar bed-je.

Zoo-dra ze be-ne-den was, vroeg ze fluis-te-rend aan Moe-der :

„Moes-je, denkt u dat de klok-ken al ei-e-ren aan Kees-je ge-bracht heb-ben ?"

„Mis-schien wel, Jet-te-ke," was het ant-woord. „Maar voor jou óók, hoor ! Straks, als de jon-gens en de zus-jes uit de kerk ko-men, mo-gen jul-lie ze gaan zoe-ken....."

Jet-je vond dit heer-lijk. Maar toch wil-de ze graag we-ten, of de klok-ken de ei-e-ren, waar zij in haar brief-je om had ge-vraagd, bij Kees-je had-den ge-bracht. „Ik kan er best e-ven heen-gaan," dacht ze, „en het Kees-je zelf vra-gen....."

Maar zie, juist toen ze haar hoed wil-de op-zet-ten, kwa-men de groo-te zus-jes en broer-tjes uit de H. Mis.

„Jet-te-ke, ik heb wat voor je mee-ge-bracht !" riep Bets.

„Wat dan ?" vroeg Jet-je.

„Een brief !" klonk het la-chend. „'t Is een brief van de klok-ken die uit Ro-me te-rug-ge-ko-men zijn ! Een brief voor jou al-leen !"

„O, wat heer-lijk " riep het kind. Ze o-pen-de toen da-de-lijk het brief-je, waar-in te le-zen stond : „Lie-ve Jet-je, ja, we ken-nen je al, hoor ! We we-ten óók, dat je een lief, braaf hart-je hebt. En we heb-ben óók al ge-zien, dat je

aan ar-me, ge-brek-ki-ge kin-der-tjes denkt. Daar-om heb-ben wij voor Kees-je Wee-vers vijf ech-te, mooi ge-kleur-de kip-pen-ei-e-ren mee-ge-bracht, en ook twee ei-e-ren van sui-ker, en nog een mand-je met een sui-ke-ren kip er in en cho-co-la-de-ei-tjes. Maar aan jou heb-ben we óók ge-dacht, Jet-je ! Zock je ei-tjes maar gauw !"

„O, Va-der, Moe-der !" riep Jet-je, en zij ver-tel-de nu van haar brief-je aan de klok-ken. „Nù weet ik, dat de klok-ken ons ken-nen ! O, en wat zal Kees-je blij zijn !"

En, of Kees-je rijk en ge-luk-kig was met al die ei-e-ren ! Maar Jet-je was niet min-der blij, toen zij o-ver-al in den tuin zul-ke groo-te cho-co-la-de en sui-ke-ren ei-e-ren vond, en ook nog wat mooi ge-kleur-de ech-te ei-e-ren ! En hoe-wel ze wist, dat Kees-je al zóó-veel had ge-kre-gen, sloop ze tóch nog e-ven weg, om Kees-je een paar prach-ti-ge ei-e-ren uit haar ei-gen voor-raad te bren-gen. En Jet-je's moe-der, die dit wel had ge-zien, sprak toen :

„Wat ben ik blij, dat het Pa-schen is !"

„Ja, ik ook," zei Jet-je's va-der. Want hij be-greep, dat Moe-der juist zoo-als de klok-ken, van-daag het lie-ve, goe-de hart-je van klei-ne Jet-je eerst goed had lee-ren ken-nen.

Ook in het ge-zin van den mo-le-naar sprak men o-ver klei-ne Jet-je. „'t Is een lief kind," zei de mo-le-naars-vrouw. „Een goed voor-beeld voor ons An-ne-ke !"

„Dat is ze," stem-de de mo-le-naar toe.

En in het klei-ne huis-je, met de be-plak-te ven-ster-ruit-jes, ba-den dien a-vond heel lang Kees-je en zijn Moe-der ; en zij be-dank-ten On-zen Lie-ven Heer, om-dat Hij de klok-ken ook *hun* huis-je had aan-ge-we-zen, om dáár-in zoo-veel Paasch-ei-e-ren te bren-gen.

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Veel bloemen geplukt jongens? En de kleine meisjes dan? Jij, een heel ruiker, Janne-man? En Riekje allemaal rode rozen? Och, wat zal die goede Jezus daar blij mee zijn. Nu is ons hartje net zoo mooi als 't boswachtershuisje. Julle hebben toch zeker ook geen vlekjes meer gemaakt, wel? Jij wel, Frits? Ja, maar Jezus heeft 't er al lang weer afgewaschen, als je er spijt over hebt gehad. Nu kunnen we Hem morgen toch zeker heel goed ontvangen.

Toen de graaf en grafin in 't boswachtershuisje kwamen, vonden ze dat erg mooi versierd. Maar weet je, wat de grafin 't aardigst vond? Dat de vrouw en de man uit 't huisje zoo hartelijk waren, zoo vriendelijk. Als de vrouw lachte, was 't net, of de zon scheen. De kinderen van den boswachter

mochten ieder een handje komen geven.

Zoo moesten wij ook doen. Als de Priester ons de H. Hostie op de tong heeft gelegd, gaan wij eerbiedig naar onze plaats terug. Daar knielen wij dan neer, met de handjes voor de oogen. We willen nu alleen aan Jezus denken. De boswachter ging toch ook niet met de knechten van den graaf praten, die buiten bij 't rijtuig stonden. Hij praatte alleen met den graaf; dat was ook beleefd. Dat moesten jullie ook doen. Zal ik jullie eens vertellen, hoe ik vroeger met Jezus praatte, toen ik nog 'n kleine jongen was, net als jullie? Eerst zei ik: „Dag lieve Jezus. Wat ben ik toch blij, dat Gij in mijn hartje zijt gekomen. Ik vind 't erg deftig, dat een Koning bij mij op bezoek komt. Ik ben maar een kleine jongen, die niet eens goed kan leeren en die veel zomsproeten heeft en die niet eens 't hoogste kan springen op de speelplaats. Maar daar kijkt U toch niet naar, hé Jezus. Ik zal proberen mijn hartje heel mooi te maken. Hoe vindt U dit roosje, dat ik gisteren voor U plukte, toen ik zoo goed gehoorzaam was? Er is ook nog 'n heel klein zwart vlekje, want ik heb gisteren onze meid uitgescholden. Veegt U dat er af, Jezus? Ik wou, dat U mij heel mooi maakte, want alleen kan ik dat niet. Ik wil ook veel voor U doen, Jezus, omdat Gij zoo veel voor mij gedaan hebt. Vooral dat Gij aan 't kruis gestorven zijt, dat vind ik toch zoo erg. Maar als Gij dat niet had gedaan, dan zouden wij nooit in den Hemel kunnen komen. Daarom bedank ik er U heel erg voor. Ik wil graag ook wel alles aan U geven. Alles wat ik heb, Jezus. Alleen dat witte konijn-tje, dat moet U mij laten houden, Jezus. Of nee, als U 't dan echt graag wil, mag U mij dat ook afnemen. Nu ziet U toch wel, Jezus, dat ik echt veel van U houd, want niemand anders zou ik mijn lieve Hansje willen geven. Maar Jezus is ook mijn beste Vriendje. Ik wou, dat ik Sint Janneke was en elken dag met U spelen kon. Nu mag ik maar alleen 's-morgens

in de H. Mis e-ven met U pra-ten. Maar la-ter in den He-mel, hé Je-zu-ke ! Fijn ! Dan spe-len we den hee-len dag. U zorgt toch. dat ik daar kom ? En Va-der en Moe-der en broer-tjes en zus-jes ook ? En ook on-ze mijn-heer Pas-toor en ook maar de veld-wach-ter. Hij is wel eens een beet-je dron-ken, maar hij heeft ook al-tijd zoo'n dorst. En laat Mie-ke de naai-ster toch ook bij U ko-men. Die heeft al-tijd zoo'n ver-driet en de kin-de-ren la-chen zoo om haar bult. Die moet U la-ter maar heel ge-luk-kig ma-ken Je-zus, die heeft nu niet veel ple-zier ge-had.

U bent toch rijk, Je-zus en als U ons wat geeft, dan wordt U im-mers niet ar mer ! De men-schen gaan juist nog veel meer van U hou-den. Nu moet U mij ook nog ze-ge-nen, Je-zus. Mis-schien ken ik dan van-daag be-ter mijn som-men en mag ik een half uur-tje op-blij-ven ! Nu is de Mis bij-na uit Je-zus en daar-om zeg ik U goe-den dag. Tot mor-gen, lie-ve Je-zus !"

Jul-lie moe-ten na-tuur-lijk een beet-je an-ders pra-ten, om-dat je Mie-ke de naai-ster en den veld-wach-ter niet kent. Maar je kent wel an-de-re men-schen, waar-voor je moet bid-den. Mis-schien heb je wel geen wit ko-nijn-tje, maar veel steek-knoo-pen of 'n mooi-e pop of 'n hond, waar-van je houdt. Je hoeft heusch geen mooi-e woor-den te ge-brui-ken. Praat maar, zoo-als je te-gen je vriend-jes praat. En als een Lim-burgsch jon-ge-tje niet goed Hol-landsch kent, mag hij ge-rust plat spre-ken ; of een Am-ster-damsch meis-je en een Gro-ningsch kind-je kunnen ge-rust hun ei-gen taal-tjes spreken. Je-zus ver-staat al-les. 't Voor-naam-ste vindt Hij, dat je maar veel van Hem houdt en har-te-lijk te-gen Hem bent. Weet je nog 't ver-haal-tje o-ver dien ge-van-gen ko-ning ? Och, on-ze ge-van-gen Ko-ning, die toch zoo rijk is, ver-langt en vraagt en be-delt naar zoo'n praat-je met de kin-de-ren.

Als jul-lie nu in de-ze twee we-ken met Je-zus zoo leuk gaat pra-ten, dan moet je ook zeg-gen : „Je-zus, ze-gen ook dien mijn-heer ka-pe-laan, die o-ver U schrijft in 't Kleu-ter-blaad-je !"

Doen jul-lie dat ? Dan vraag ik, of Hij al mijn le-zer-tjes en le-ze-res-jes wil ze-ge-nen ; leuk hè, dat je zoo voor el-kaar bid-den kunt. We zijn al dik-ke vrien-den ge-wor-den, ge-loof ik. Dag !

A. POSTEL.

RAADSELS

1. Wie lezen in het open veld ?
2. Mijn geheel bestaat uit 17 letters en geeft ons veel plezier.
1, 6, 4, dient om iets af te sluiten.
Met een 11, 13, 12 kan men prettig spelen.
16, 17, 3 is een meisjesnaam.
Een 15, 14, 4 is op een huis.
2, 5 is een lengtemaat.
4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 is een ander woord voor dreumes.

Ingezonden door F. v. d. Eerden.

3. Zoek uit onderstaande zinnen den naam van een vrucht.

Jan Hap pelt garnalen.

Ik hoop eer' u komt mijn huiswerk af te hebben. Kijk er staat een man op het dak.

Ingez. door J. Akkermans, Oud-Gastel.

4. Wie heeft oogen en kan niet zien ?

WAT NETTY EN TREESJE BELEEFDEN

DOOR JOS

Op dat oo-gen-blik kwam An-tje de keu-ken-meid hee-le-maal ont-daan naar bin-nen.

„Juf-frouw, me-neer, zie toch eens, wat daar juist zoo maar uit den schoorsteen naar be-ne-den komt val-len!”

Ze toon-de 'n groo-te en-ve-lop-pe, met vijf groo-te, roo-de lak-stem-pels af-ge-slo-ten.

O-pa nam den brief aan, zet-te z'n bril op en las: „Aan de jon-ge-da-mes Net-tie en Trees-je.”

„Ze-ker al 'n ant-woord,” schrok Net-tie

„Van de fee,” vul-de Trees-je aan.

„'n Beet-je be-vend brak Net-tie den brief open en met 'n tril-lend stem-me-tje las ze voor:

Lie-ve kin-de-ren,

Jul-lie mo-gen mij al-le-bei 'n wensch doen, maar pas op, dat je niets ver-keerds uit-zoekt. Wat je mij vraagt, moet je aan nie-mand ver-klap-pen.

De fee van het Kas-teel.

De kin-de-ren wa-ren er al-le-bei 'n beet-je wit van ge-wor-den.

„Ma, wat zou u vra-gen,” vroeg Net-tie.

„'n Mooi spel of zoo-iets,” raad-de Moe-der.

„Hè nee, we heb-ben al zoo-veel spel-le-tjes,” zei Trees-je.

„'t Moet iets on-ge-woons we-zen,” ver-klar-de Net-tie.

„Nou,” sprak Ma, „dan moe-ten jul-lie sa-men maar 'ns goed o-ver-leg-gen. Je weet toch wel, dat er in den brief staat, dat je aan nie-mand je wensch moogt ver-klap-pen. Dus dan mag ik er ook niets van we-ten.”

Dat von-den de meis-jes ei-gen-lijk wel 'n beet-je gek. Moe-der er bui-ten hou-den! Maar ja, de fee had 't zoo be-vo-len en dus moest 't ook zoo ge-beu-ren!

Na het e-ten gin-gen de kin-de-ren in den tuin druk aan 't pra-ten o-ver hun wen-schen, maar ze kon-den 't sa-men niet eens wor-den. Wat Net-tie goed vond, ver-wierp Trees-je en wat Trees-je voor-stel-de was niet naar den zin van Net-tie.

Ook den vol-gen-den dag kon-den ze

niet tot 'n be-sluit ko-men.

Daags daar-na was het Zon-dag, 's-Mid-dags na het Lof

stel-de O-pa 'n flin-ke wan-de-ling voor en na af-loop 'n be-zoek aan de blin-de Groot-moe-der van Cor-rie en To-ni-a. Toen 't hee-le ge-zel-schap, want Moe-der en Tan-te Fien wa-ren er ook bij, in het ar-moe-di-ge huis-je kwa-men, za-ten To-ni-a en d'r zus-je juist te e-ten: groo-te sne-den zwart brood, met 'n klein schrap-je vet er op.

En toch hap-ten Cor-rie en To-ni-a er heel sma-ke-lijk in.

Op den te-rug-weg naar huis, zei Net-tie ver-heugd te-gen Trees-je: „Ik weet al, wat ik aan de fee zal vra-gen.”

„Heusch, wat dan?” vroeg Trees-je nieuws-gie-rig.

„Als we thuis zijn, zal ik het je zeg-gen!”

Toen ze sa-men op hun slaap-ka-mer-tje kwa-men, haal-de Net-tie 'n vel pa-pier voor den dag en zei: „Ik vraag 'n fijn mid-dag-maal voor To-ni-a en Cor-rie en haar Groot-moe-der. Ja, ja, ik vraag 'n lek-ker mid-dag-maal, met ap-pel-moes, pud-ding en ker-sen toe.

„Lek-ker,” zei Trees-je, met d'r tong smak-kend.

Ter-wijl Net-tie d'r wensch op 'n brief schreef, zat Trees-je nog ij-ve-rig na te den-ken. Eens-klaps kwam er 'n glim-lach op d'r ge-zicht-je en op-ge-won-den riep ze uit: „Zus, ik weet ook al, wat ik vra-gen zal, ik vraag voor Groot-moe-der, To-ni-a en Cor-rie ie-der 'n nieu-we jurk.”

„'n Nieu-we jurk,” her-haal-de Net-tie. „Maar Trees, zou dat niet veel te duur zijn? Moe-der zegt al-tijd, dat klee-ren zoo-veel geld kos-ten.”

„Nou ja, maar moe-ders zijn niet zoo rijk als fee-en. Die heb-ben geld en goud en zil-ver in o-ver-vloed.”

„Goed, dan zal 'k jouw wensch on-der den mij-nen schrij-ven,” be-loof-de Net-tie en ze schreef weer dap-per door. 't Kost-te heel wat zweet-drup-pel-tjes, maar 't pracht-stuk kwam toch klaar en sa-men brach-ten ze hem naar den zol-der. Ze

durt-den ech-ter geen van bei-den door de spleet te glu-ren 's-An-de-ren-daags waren de kin-de-ren in span-ning naar de ko-men-de din-gen, maar er ge-beur-de niets.

Ook den vol-gen-den dag hoor-den de meis-jes er niets van en ze wer-den al on-ge-rust dat de fee den brief niet zou ge-von-den heb-ben.

„Zul-len we eens gaan kij-ken,” stel-de Net-tie voor.

„Durf jij?” vroeg Trees-je. „Mis-schien heeft de fee on-ze wen-schen niet goed-ge-keurd en is ze nou kwaad op ons.”

„Och kom.” zei Net-tie. „we hebben toch niets ver-keerds ge-vraagd hoog-stens 'n beet-je te duur, jij ten-min-ste met je jur-ken.”

„Als-of pud-ding

Op dat oogenblik kwam Antje de meid heelemaal ontdaan naar binnen.

niets kost,” ant-woord-de Trees-je. „Trouwens, te duur, dat geeft niets voor fee-en,” voeg-de ze er be-lijst aan toe.

Daar-op trok-ken ze naar den zol-der, maar dát viel te-gen, de deur van de zol-der-trap zat op slot.

„Wat gek,” vond Net-tie.

„Dat heeft de fee ze-ker ge-daan,” zei Trees-je en te-leur-ge-steld gin-gen ze weer naar be-ne-den.

Ook dien dag ge-beur-de er niets bi-zon-ders.

De kin-de-ren kwa-men zóó in span-ning, dat ze er on-ge-woon stil van wer-den. Ze ra-vot-ten niet, ze speel-den niet, ze lach-ten niet, ze lie-pen maar stil-le-tjes door het huis en ke-ken wel hon-derd keer in de keu-ken, of er geen brief door den schoor-steen kwam rol-len.

's-Mid-dags aan ta-fe, vroeg Tan-te Fien of de kin-de-ren met O-pa uit rij-den gin-gen. O-pa moest naar 'n ken-nis in de stad en bleef daar den ge-hee-len mid-dag. Of de zus-jes graag wil-den! Ze na-men het voor-ste, met twee hand-jes aan. Op hun tocht-je had-den ze zóó veel ple-zier dat ze toen 't rij-tuig om n uur of zes thuis kwam, de fee en de wen-schen bij-na ver-ge-ten wa-ren.

Toch wer-den ze er thuis weer da-de-lijk aan her-in-nerd want 't was juist of er toch iets on-ge-woons ging ge-beu-ren.

De deur van de mooi-e ka-mer zat op slot, de keu-ken-deur ook al en Tan-te Fien was ner-gens te vin-den.

Moe-der zat in de huis-ka-mer te naai-en, maar toen de kin-de-ren bin-nen-kwa-men, stop-te zij het goed da-de-lijk weg, en e-ven la-ter was ook zij ver-dwe-nen. O-pa hield de meis-jes maar zoo'n beet-je aan de praat.

Toen de klok ze-ven uur sloeg, kwam Tan-te Fien in d'r Zon-dag-sche jurk naar bin-nen en zei heel plech-tig: „Volg mij naar de mooi-e ka-mer, want er is van-daag groot feest.”

Ver-won-derd ke-ken de kin-de-ren haar aan, maar ze zet-ten nog groo-te-re oog-gen op, toen de deur van de mooi-e ka-mer o-pen ging.....

Daar was de ta-fel tees-te-lijk ge-dekt en met bloe-men ver-sierd en er om-heen za-ten To-ni-a, Cor-rie en de blind-e groot-moe-der, al-le drie in splin-ter-nieu-we klee-ren.

„De fee,” riep Net-tie.

„Hoe-ra, de fee heeft on-ze wen-schen ver-vuld,” juich-te Trees-je en ze maak-te met Cor-rie en To-ni-a 'n dans-je rond de ta-fel.

„Maar jul-lie heb-ben den brief van de fee nog niet ge-zien,” lach-te O-pa.

„'n Brief, waar, waar is ie,” rie-pen ze al-le-maal door el-kaar.

Net-tie mocht de groo-te en-ve-lop-pe, weer met vijf roo-de lak-ken ver-sierd, o-pen-ma-ken en le-zen.

Er stond:

M'n bes-te kin-de-ren,

Ik ben heel te-vre-den o-ver jul-lie en zal je wen-schen ver-vul-len. Bo-ven-dien mo-gen jul-lie al-le-bei ie-der jaar op de-zen dag 'n nieu-wen wensch doen. Veel ple-zier van-a-vond!

De Fee van het Kas-teel.

„Hoe-ra,” riep O-pa. en al-le-maal te-ge-lijk zon-gen ze: „Lang zal ze le-ven!”

Ter-wijl 't klei-ne Trees-je zich na 't feest-maal met de kin-de-ren ver-maak-te, zat Net-tie in zich-zelf te la-chen. „Ik ge-loof ze-ker,” dacht ze, „dat O-pa er meer van weet en Tan-te Fien ook. 'k Moet 't mor-gen eens aan Moe-der vra-gen.”

„Ma,” zei ze den vol-gen-den dag, „Ma. zeg u nu eens eer-lijk, was 't een ech-te fee, die we ge-zien heb-ben?”

Moe-der glim-lach-te. „Nee kind-je, 't was geen ech-te fee, want die be-staan al-leen maar in Sprook-jes-land.”

„Wie was die ou-de vrouw dan Ma?” vroeg Trees-je te-leur-ge-steld en er blon-ken zelfs 'n paar tra-nen in d'r oog-jes.

„Dat was de Moe-der van An-tje, kind-je. Kom klei-ne meid, niet hui-len, er zijn hier im-mers geen ech-te fee-en.”

Maar Trees-je was niet zoo ge-mak-ke-lijk te troos-ten. Ze was er zoo ze-ker van ge-weest, dat ze 'n wer-ke-lij-ke fee ge-zien had-den. Daar kwam O-pa de ka-mer bin-nen.

„Wat is dat, Trees-je, traan-tjes! Wat

is er aan de hand? Kom 'ns bij O-pa.”

Trees-je kroop op z'n knie en Net-tie ver-tel-de, waar-om zus-je zoo be-droefd was.

„A-ha, is 't 'm dat,” glim-lach-te O-pa. „Moet die groo-te meid daar nou om hui-len. Er zijn hier im-mers geen fee-en meer, die be-ston-den heel, heel lang ge-le-den. Maar om-dat O-pa jul-lie 'ns ver-ras-sen wou, heeft hij voor fee ge-speeld. Zeg er-eis, heb je gis-teren-a-vond geen ple-zier ge-had en wa-ren To-ni-a en Cor-rie niet erg blij met hun mooi-e jurk-jes?”

„Ja O-pa, dat wel,” zei Trees-je en ze droog-de haar traan-tjes.

„Weet je ook nog, dat de fee ge-schre-ven heeft, dat je nu ie-der jaar 'n wensch moogt doen?” vroeg O-pa ver-der.

„Nou en of,” lach-te 't klei-ne ding weer. Ze pak-te O-pa bij z'n wit-te baard, kus-te hem op al-le-bei z'n wan-gen en fluis-ter-de in z'n oor: „U bent wel geen ech-te fee. maar 'n ech-te lie-ve O-pa!”

CORRESPONDENTIE

Paulus Hakkaart, Loolaan 113, Voorburg. Of mijn nieuwe Neef voortaan mag komen meedoen, vraagt hij. Wel zeker, mag hij dat, hartelijk welkom in de rij. Een Neefje van pas 7 jaar, die al zóó aardig schrijft, en die zóó goed zijn best doet, krijgt nog een stevige hand bovendien. En — dan krijgt Oom zeker wel een heel langen brief? Ja? Daag.

Tina van Schie, Kerkstr. 25, Katwijk. Hoop van harte, dat Tina lang weer beter is, als deze brief komt. Nee, niks aan, zoo ziek te zijn, en te moeten binnen blijven bij mooi weer en zonneschijn. We hopen samen, dat Blikman eens goede tijding laat brengen. Hij is zoo kwaad niet. Veel hartelijke groeten aan Nico, Keesje, Theo en Jan en vooral ook aan Gretha. Wil je even voor me rondgaan, en aan ieder een hand geven. Daag.

Sjaantje en Dina Stroucken, Kerseboom te Hintkam. Zie, dat vind ik nu zoo aardig; een leuk briefje van Sjaantje, waarbij Moe de hand nog wat bestuurt. Het gaat zoo gemakkelijk niet in 't begin. En hoe gaat het met breien? Poppenmuts is nog al moeilijk, zegt Tante, das en „pannelap” niet erg. Maar kindje wat een prachtig rapport! Mooi zoo. Dat hoor ik altijd graag. Wat heb ik je gezegd? Van die poes? En hou dan maar veel van zoo'n beest, als ze de mooie duif van Arnold zoo maar zit op te eten. Mijn oude Tante, die ergens heel ver op een dorp woonde, en die een wijs mensch was, zei altijd: „Voor stiefregen en voor katten moet je voorzichtig zijn.” Dat heb ik

altijd onthouden. Misschien is het portret nu al wel geplaatst. Komt wel, anders. Nu volgt Dina, met een goed geschreven eigen brief. Als dit antwoord nu komt, heb je alweer het vorige gelezen. Ja, zoo is het heel prettig, het een volgt dan van zelf het ander, en zoo leer je meteen brieven schrijven. Denk er aan, dat je een *langen* beloofd hebt, over van alles, wat je zool in Bokstel en in Oss en overal beleefd hebt. Vergeet ook niet wat te zeggen over het rapport, want ik blijf graag van alles op de hoogte. Dag beste Nichtjes. Tot later alweer. Voor ieder een stevige hand van Oom.

Henkie van Hout te...? Jammer, dat er niet op den brief staat, waar mijn nieuwe Neef Henk woont. Toch welkom in de rij. Kom je nu voortaan altijd meedoen met alles? Daag. Hand en groet.

Dini Rademaker te Deventer. Ja, die witte konijntjes, met hun heldere roode oogjes, zijn zoo lief. Verzorg het maar goed, en geef vooral nooit nat voedsel. Daar kunnen ze niet tegen. Ik hoor zeker nog wel eens, hoe het gegroeid is. Och, Blikman is zoo kwaad niet, maar hij kan niet meer uitdeelen, dan hij heeft. We hopen samen. Veel groeten van Oom.

Catharina de Koning, Joan Melchior Kemperstr. 112 huis, Amsterdam. Ja, de prijzen zijn het werkelijk waard, dat ieder een kansje komt wagen. Voor de wedstrijden van dit jaar staan te Haarlem op de Drukkerij de zolders al weer vol met kisten, zóó vol of Sinterklaas er zelf woont. Ik denk wel, dat de foto afgedrukt kan worden. Je vindt ze dan wel eens. Zal zien, of ze nog terug gezonden worden kan. Daag. Tot later alweer.

Johnny Smits, Stuijvesantstr. 22, 's Gravenhage. „Wanneer komt de Brievenbus weer?” vraagt mijn nieuwe Neefje. De brievenbus komt elke week. Maar misschien bedoelt Johnny, wanneer er weer een wedstrijd komt. Elke drie maanden. Als je het graag doet, mag je gerust nu en dan, of — dikwijls een brief schrijven. Alle brieven worden geregeld beantwoord. Het duurt nog al wat, eer ieder zijn beurt heeft. Daag.

Annie Kampman, Woerden, Groenendaal. Zoo, heeft dan toch eindelijk mijn beste Blikman het goede adres eens gevonden. Wat trof het mooi, dat broer een tooverlantaarn heeft! Net iets voor den winter. Veel groeten ook aan Reinier en een hand van Oom.

Koos Mater, Houttuinen 7, Delft. Hartelijk welkom in onze groote familie. En groot gelijk heb je, dat je ook even een kansje komt wagen. Als dit briefje komt, kan je stellig wel alles alleen lezen. Daag. Tot later en veel groeten van Oom.

Wim Pallada te Spanbroek. Uit den brief meen ik wel te mogen opmaken, dat Wim bij aankomst van dit antwoord wel heelemaal zal hersteld zijn. We hopen het maar. Want ik begrijp, dat Wim en Thijs samen verlangen weer vrij door Spanbroek te kunnen loopen. Vorig antwoord heb je stellig wel gevonden. Aardig vond ik het van Thijs, dat hij een paar gekleurde teekeningetjes insloot. Geduld, beste Neefjes, veel geduld, want ieder moet zijn eerlijke beurt hebben. Gauw antwoord kan nooit. Zeker een St. Bernardshond, die boven den brief geteekend staat. En kleine zus rijdt zoo parmantig op zijn rug, of ze op een stoel zit. Mooi plaatje. Daag. Voor ieder een stevige hand en veel groeten.

Theo Buiting, Amsterdamschevaart 120 rood, Haarlem. Welkom Theo. Hartelijk welkom in onze familie. We hopen samen. Ben wel benieuwd, of je dat reisje naar Assen nog gemaakt hebt. Vooral omdat het naar Amsterdam en de Zuiderzee zou gaan. Goed, daar krijg ik dan wel eens een heel langen brief over. Hartelijke groeten. Tot later.

Paul Schnebbelie, Prins Hendriklaan 19, Bussum. Prachtig. No. 1 van de klas, dat kan een proficiat lijden. Zoo mag ik het hooren van mijn Neefjes. Ja, met zoo'n klei-does kun je werkelijk heel aardige dingetjes maken. Heb je op school ook handenarbeid? Mooi vak, waarmee je van alles leert maken en de handen gebruiken en se-cuur zijn. Vertel je me daar later eens wat van? Daag.

Annie en Andre Ooms, Cortesiusstr. 168, 's Gravenhage. Ja, graag zal ik den langen brief ontvangen. Je zal heel wat te vertellen hebben. Een uitstapje naar Scheveningen en den Dierentuyn geeft stof genoeg om een heelen avond te vertellen. Afgesproken. André krijgt ook een complimentje voor zijn brief, dien hij stellig wel alleen heeft klaargemaakt. Of het portret nu gauw komt, vraagt hij. 't Is lang geleden al opgestuurd naar de Drukkerij, en — ik heb geen bericht gehad, dat het ongeschikt was. Misschien is het wel geplaatst vóór dit antwoord komt. Ben je nog in Breda geweest? Gezellig stadje — vin je ook niet? Daag. Voor ieder een stevige hand van Oom. Tot later.

Marjetje, Huub en Piet Soethoudt uit Breda.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

DE VIEGER

Ons Wim-pie had een vlie-ger,
een vlie-ger zelf ge-plakt;
Nu moest hij nog wat dro-gen,
na school werd hij ge-pakt.

Broer Piet-je zou hem hel-pen,
hij gaf den vlie-ger op;
En Wim be-gon te loo-pen
in vlie-gen-den ga-lop.

De lan-ge staart, die sleep-te
nog e-ven langs den grond;
Doch toen klom ras de vlie-ger,
En 't klu-wen draai-de rond.

Nu staat heel hoog zijn vlie-ger,
en kijkt van bo-ven neer,
Hij is al haast," zegt Piet-je,
„Bij On-zen Lie-ven Heer!"

Het touw is af-ge-won-den,
de vlie-ger staat heel fijn,
En ve-le jon-gens den-ken:
„Dat moest de mij-ne zijn!"

W. LAMMERS

GEEN KWAAD MET KWAAD VERGELDEN

Mien-tje en Kees woon-den bij Groot-va-der en Groot-moe-der. Hun Va-der was al ja-ren ge-le-den ge-stor-ven en toen na een zwa-re ziek-te ook hun lie-ve Moe-der voor al-tijd was heen-ge-gaan, wa-ren de kin-de-ren bij hun Groot-ou-ders ge-ko-men... Ze had-den het er best! Die goei-e ou-de mensch-jes sloof-den zich uit, om voor hun klein-kin-de-ren te zor-gen en het viel hun lang niet mee! Ze woon-den eerst zoo stil-le-tjes in hun rus-ti-ge klei-ne huis-je en ze had-den net ge-noeg, om sa-men van te le-ven. Maar nu Mien-tje en Kees ge-ko-men wa-ren, ja, nu moes-ten ze toch wel weer een beet-je har-der gaan wer-ken. En het stij-ve, stram-me groot-va-der-tje ging weer naar het lând, om een groo-ter stuk dan an-ders om te spit-ten. Kees hielp hem dan aard-ap-pel-tjes po-ten en kool-plant-jes zet-ten en groen-te zaai-en, want nu moest er voor meer e-ten ge-zorgd wor-den. En het ou-de groot-moe-der-tje, ook al stijf en ge-bo-gen van het ve-le wer-ken, had het nu druk met e-ten ko-ken, klee-ren naai-en en ver-stel-len, bed-den op-ma-ken en was-schen! Maar ze deed het met lief-de, want de ar-mie kin-der-tjes moes-ten ver-zorgd wor-den en kon-den toch niet al-leen op de we-reld blij-ven. En zoo was er weer be-drij-vig-heid ge-ko-men in het an-ders zoo stil-le, rus-ti-ge huis-je, waar 's-mid-dags al-tijd het ou-de vrouw-tje, met haar hel-der wit-te muts-je op, voor het raam had zit-ten brei-en.

Maar Mien-tje en Kees hiel-pen de oud-jes, zoo-veel ze kon-den. Als ze om vier uur uit school kwa-men, had ie-der zijn werk.

Mien-tje ging aard-ap-pel-tjes schil-len voor den vol-gen-den dag. Dan moest ze boon-tjes af-ha-len, wor-tel-tjes of an-de-re groen-te schoon-ma-ken en al-ler-lei huis-werk doen. En zoo had-den de ou-de men-schen nog véél hulp van

de twee kin-de-ren en de kin-de-ren had-den een goed en ge-zel-lig le-ven bij de goe-de groot-ou-ders.

Maar de kin-de-ren had-den meer noo-dig dan e-ten. Ze wer-den al groot en moes-ten ook klee-ren heb-ben en dat was voor de groot-ou-ders dus een hee-le zorg. De oud-jes leef-den van het-geen hun grond op-bracht en zoo nu en dan ver-koch-ten ze een var-ken-tje. De groot-ou-ders had-den zelf wei-nig be-hoef-ten, maar nu de twee kin-de-ren er bij wa-ren moest er heel wat ge-kocht wor-den. En zoo kwam het, dat de spaar-cen-tjes al gauw op raak-ten.

Zoo zacht-jes aan wer-den ze arm en het was aan de kin-de-ren hun klee-r-tjes dui-de-lijk te zien. De man-tel van Mien-tje en de jas van Kees raak-ten ver-sle-ten. Ze lie-pen Zon-dag en in de week met de-zelf-de klee-ren.

Groot-moe-der-tje zucht-te dik-wijls en zei te-ge-n Groot-va-der: ik schrik als ik er aan denk, dat Mien of Kees wat nieuws moet heb-ben, waar zul-len we het toch van be-ta-len?

Hun laat-ste var-ken was al ver-kocht en nu had-den ze niets meer dan een paar kip-pen en een geit-je.

Het ou-de groot-va-der-tje had ook al zorg en hij peins-de dik-wijls, hoe hij er nog wat bij zou kun-nen ver-die-nen; maar hij was te oud om nog weer te gaan wer-ken op de boer-de-rij-en, zoo-als hij dat vroe-ger al-tijd deed en waar-mee hij steeds zijn brood had ver-diend.

Het werd win-ter en het werd koud. Er moes-ten ko-len ge-kocht wor-den en de kin-de-ren moes-ten war-me klee-ren heb-ben.

Groot-moe-der-tje schrei-de: „Ik weet niet, hoe het gaan moet,” zei ze, „we heb-ben geen geld meer en we zijn te oud, om het nog te kun-nen ver-die-nen, en de kin-de-ren zijn er te jong voor, ze moe-ten nog naar school.”

Ook Groot-va-der-tje keek be-droefd voor zich heen.

„Groot-moe-der,” riep Mien-tje, toen ze op een mid-dag uit school kwam, „Groot-moe-der; ik weet wat, Kees en ik gaan ei-kels zoe-ken; dan doen we ze in een zak, en dan gaan we ze ver-koo-pen! Dan krij-gen we weer een beet-je geld!”

„Ja,” zei Kees, „er lig-gen er zóó-veel o, wel dui-zen-den in de groo-te laan bij de school. En de jon-gens zeg-gen, dat ze goed be-taald wor-den, wel vijf-tien cent voor een ki-lo!”

Groot-moe-der knik-te. „t Is goed, kin-ders, gaan jul-lie maar gauw; maar kom vóór don-ker te-rug hoor, an-ders wordt het zoo koud,” riep ze.

Kees en Mien-tje ren-den weg. Ze had-den een zak on-der den arm en lie-pen op een hol-le-tje naar de ei-ken-laan bij de school.

Het lag er vol ei-kels en met groo-ten ij-ver gin-gen ze aan het ra-pen. Er kwa-men nog een paar an-de-re kin-de-ren van de school voor-bij, die hen nog een poos-je hiel-pen, en toen het don-ker be-gon te wor-den, was de zak bij-na vol.

Ze bon-den hem met een touw-tje goed vast en gin-gen toen, den zak tus-schen hen in dra-gend, naar huis.

„Mor-gen gaan we naar Mul-ders,” zei Kees, „die koopt

ze op; wat zal Groot-moe-der blij zijn met de cen-tjes!”

„Hoe-veel ki-lo zou het wel we-zen?” vroeg Mien-tje.

„Ik weet het niet,” ant-woord-de Kees, „maar we gaan mor-gen weer zoe-ken en o-ver-mor-gen wéér en dan gaan we ie-de-ren keer weer ver-koo-pen!”

De kin-de-ren wa-ren blij, als ze er aan dach-ten, dat ze mor-gen met geld, dat zij zelf ver-diend had-den, bij Groot-moe-der zou-den te-rug-kee-ren. Maar hun blij-dschap werd plot-se-ling wreed ver-stoord. Daar kwam in de ver-te een jon-gen aan. Met den kraag van zijn war-me win-ter-jas om-hoog, een heer-lij-ke wol-len das om zijn oo-ren, de han-den diep in zijn jas-zak-ken ge-sto-ken, kwam hij flui-tend aan-stap-pen.

„Dat is Henk Brink-hof,” zei Kees te-gen Mien-tje.

„O, ba, wat naar; Ik wou dat-ie ons maar niet zag; die a-ke-li-ge jon-gen plaagt al-tijd zoo!”

„Ja, 't is een ver-ve-len-de aap, op school is-ie al-tijd aan 't vech-ten en ru-zie ma-ken; als je in zijn han-den valt, ben je niet ge-luk-kig!”

Henk stap-te recht op hen af.

„Zoo Kees, wat heb je daar?” vroeg hij bru-taal, ter-wijl hij Kees en Mien te-gen-hield.

„Wat be-doel je?” zei Kees, die deed, of hij de vraag niet be-greep.

„Wat ik be-doel?” snauw-de Henk, „ik be-doel wat je daar in dien zak heb, suf-ferd.” Te-ge-lijk trap-te hij met zijn voet te-gen den zak.

„O, ei-kels,” zei Kees kalm.

„En waar breng je die naar toe?”

„Naar huis.”

„Voor jul-lie var-kens?” vroeg Henk, ter-wijl hij weer te-gen den zak schop-te, zoo-dat de-ze uit de han-den van Mien-tje en Kees op den grond viel.

„Jon-gen,” zei Kees, die boos werd, „schop toch zoo niet, aan-stonds val-len al-le ei-kels er nog uit!”

Maar Henk lach-te hard en spot-te: „Voor jul-lie var-kens ja, die jul-lie niet eens meer heb-ben!

Ha, ha, ze-ker voor die éé-ne geit! Zoo'n!

Mienje ging aardappeltjes zitten schillen

ar-moe-di-ge boel als bij jouw Groot-je heb ik nog nooit ge-zien!"

Toen werd het Kees te erg. Hij bal-de de vuist en zei: „Als je nog één keer wat durft te zeg-gen van mijn goe-de groot-ou-ders, sla ik er op, hoor!"

Henk werd nu ook drif-tig. „Wat denk jij wel," schold hij, „denk je, dat ik bang voor je ben?"

Hij trok zijn zak-mes uit zijn zak, en voor-dat Mien-tje en Kees be-gre-pen, wat hij zou doen, sneed hij vlug het touw van den zak door, schop-te er een paar maal flink te-gen-aan, zoo-dat de zak op zij viel en de ei-kels in één oo-gen-blik in de die-pe sloot te-recht-kwa-men.

Al-les was zóó gauw ge-gaan, dat Kees het niet had kun-nen te-gen-hou-den.

Mien-tje be-gon luid te schrei-en. Daar wa-ren nu al die kost-ba-re ei-kels, die ze den ge-hee-len mid-dag in de kou-de had-den ge-raapt, in één oo-gen-blik in het die-pe wa-ter ver-dwe-nen. Nu had-den ze den ge-hee-len mid-dag voor niets ge-werkt en kwa-men met lee-ge han-den thuis. Wat zou Groot-moe-der te-leur-ge-steld zijn! Luid schrei-end liep Mien-tje weg naar huis. Maar Kees schrei-de niet. Neen hij was zóó kwaad ge-wor-den, dat hij zelf niet goed wist, wat hij deed.

„Lee-lij-ke laf-aard!" riep hij Henk toe en pak-te hem bij de schou-ders vast.

Maar Henk ruk-te zich los en zet-te het op een loo-pen.

Eerst wil-de Kees hem ach-ter-na, maar Mien riep: „Kom Kees, laat hem maar loo-pen; kom maar, we gaan mor-gen weer op-nieuw zoe-ken," en toen be-dacht Kees zich en liep met Mien-tje mee.

Be-droefd kwa-men ze thuis en Mien-tje ver-tel-de wat er ge-beurd was.

„Hè, wat een lee-lij-ke jon-gen," zei Groot-moe-der.

„Ja," zei Groot-va-der, „zoo'n jon-gen denkt maar dat hij al-les doen mag, omdat zijn va-der bur-ge-meester van het dorp is. Hij moest zich scha-men, an-de-re kin-de-ren maar te dur-ven pla-gen."

„Kom," zei Groot-moe-der-tje. „schrei er maar niet meer om. Mien; gaan jul-lie mor-gen maar weer op-nieuw zoe-ken en

ver-geet maar, wat Henk Brink-hof ge-daan heeft."

Kees stond zich in stil-te te ver-bij-ten. Hij re-ken-de uit, wat die groo-te zak ei-kels wel zou heb-ben op-ge-bracht, als hij ze had kun-nen ver-koo-pen, en dat hij den ou-den men-schen er zoo heer-lijk weer een paar zak-ken ko-len voor had kun-nen mee-bren-gen. En nu had Henk Brink-hof zijn plan-nen zoo wreed in de war gebracht.

Zijn vuis-ten bal-den zich en hij dacht: „Wacht maar, mor-gen op 't school-plein zal ik 't je wel be-taald zet-ten."

Maar den vol-gen-den mor-gen was hij toch al een beet-je van ge-dach-ten ver-an-derd. „Je mag geen kwaad met kwaad ver-gel-den," zoo sprak zijn ge-we-ten. Je moet ver-ge-ven en ver-ge-ten." En Kees, hoe moei-lijk het ook voor hem was, hij ver-gaf en hij liet Henk Brink-hof stil-le-tjes loo-pen.

Den-zelf-den mid-dag, aan-stonds na vier uur, gin-gen de kin-de-ren weer met een zak op zoek naar ei-kels. Ze von-den ze met hoop-jes te-ge-lijk on-der de boomen lig-gen en als het niet zoo gauw don-ker was ge-wor-den, had-den de twee kin-de-ren ze-ker wéér den zak vol gekre-gen. Nu moes-ten ze ech-ter naar huis. De zak was voor drie kwart vol. Ze bon-den hem dicht en na-men hem weer tus-schen hen in.

Op-ge-ruimd gin-gen ze naar huis. Ze wil-den juist het zij-weg-je in-slaan, dat naar het klei-ne huis-je van hun groot-ou-ders leid-de toen er plot-se-ling een wild fiet-sen-de jon-gen ach-ter hen aankwam. Hij bel-de hard en daar-door ke-ken Mien-tje en Kees bei-den om.

„Daar heb je hem al-weer!" riep Mien-tje ang-stig. „Henk Brink-hof!"

„Als-ie nu toch wéér wat durft te doen," zei Kees, „dan houd ik mijn han-den niet meer van hem af, hoor!"

De jon-gen kwam na-der. Ze za-gen het al, wat zijn plan was. Hij wil-de te-gen hen aan-rij-den en ze-ker voor de twee-de maal pro-bee-ren, den zak met ei-kels in de sloot te doen rol-len. „Houd den zak ste-vig vast Mien-tje," zei Kees; „maar wees voor-zich-tig, dat je zelf niet

on-der de fiets komt. Vlug door-loo-pen, dan zijn we net den zij-weg in-ge-sla-gen, als hij bij ons is."

Zoo ge-zegd, zoo ge-daan.

Flui-tend en la-waai-e-rig zin-gend kwam de jon-gen wild op de fiets aan-rij-den. Maar hij haal-de Mien-tje en Kees niet meer in, ze wa-ren hem juist e-ven-tjes voor en sloe-gen gauw links-om den zij-weg in... Hij wil-de hen ach-ter-na, maar door zijn wild-heid nam hij den draai te kort en kwam met ge-weld te-gen een boom te-recht. De fiets sloeg om en met een smak sloeg Henk te-gen den grond. Hij bleef stil lig-gen, ter-wijl de fiets nog weg-gleed en in de sloot te-recht kwam.

„Zoo gaat het, als je an-de-ren kwaad wil doen," riep Kees, die on-wil-le-keu-rig

had om-ge-ke-ken, toen Henk den zij-weg in kwam fiet-sen.

Kees en Mien zet-ten den zak op den grond en ble-ven een oo-gen-blik staan, om te kij-ken, wat Henk nu zou doen.

Maar Henk bleef on-be-weeg-lijk lig-gen. Hij ver-roer-de zich niet.

„Hij is ze-ker erg ge-val-len," zei Mien-tje. „Kom Kees, ga e-ven mee naar hem kij-ken."

Sa-men lie-pen ze naar Henk en za-gen, dat hij voor-o-ver lag, met zijn hoofd op zij. Zijn ge-zicht was bleek als een doek en hij had een wond aan het hoofd, waar het bloed uit-liep.

Henk lag be-wus-te-loos.

SLOT VOLGT

MEESTER TIM OP JACHT

TIM DENKT NA EN NEEMT EEN BE-SLUIT. — Tim volg-de 't beest — maar met z'n oo-gen — tot in 't diepst van 't woud. Dan krab-de hij in z'n ha-ren en streek 'ns langs z'n kin. Hij dacht diep na, wat hem nu stond te doen. 't Bes-te vond hij te klim-men op 'n rots. Daar kon hij zien van 'n vei-li-ge plek, waar de o-li-fant nu was. Hij keek om-laag en tot zijn vreugd zag hij niet één, maar wel ze-ven dik-hui-den vriend-schap-pe-lijk bij me-kaar.

PAASCHHAASJES

DOOR NELLIE WESSELING

Morgen was het Pa-schen. Moe-

der had hun ver-teld: als 't mor-gen heel mooi weer was en ze nu gauw gin-gen sla-pen, dan mochten ze mor-gen op 't gras-veld in den tuin ei-e-ren-zoe-ken. En Lies-je lag heel stil on-der de de-kens en hoop-te dat 't gauw och-tend zou zijn.

„Wie zucht daar toch zoo!” De maan keek vrien-de-lijk tus-schen de wol-ken door en ver-licht-te den tuin met haar gou-den stra-len. „Toe, Lang-oor, breng jij dit e-ven bij 't zie-ke jon-ge-tje dat naast Lies-je woont, weet je wel?” zei een klein, ei-gen-wijs haas-je. Wat had-den ze het druk! De mooi be-schil-der-de ei-e-ren moes-ten im-mers rond-ge-bracht wor-den en dat was een heel werk voor die ha-zen-kin-de-ren. Een Va-der-haas die in het bosch-je ach-ter Lies-je's huis woon-de, deel-de de ei-e-ren uit. Een bril-le-tje had hij op zijn neus ge-zet om toch voor-al goed de kleu-ren uit el-kaar te kun-nen hou-den. Hij zucht-te er-van.

„O, Va-der Haas, ik durf niet,” kwam Lang-oor hui-len-de te-rug en hij droeg om zijn hals-je een net-je met ge-kleur-de ei-e-ren. „Bij 't zie-ke jon-ge-tje in de ven-ster-bank zat een groo-te poes, die maar niet weg wil-de gaan en me wil-de krab-ben.”

Lang-oor veeg-de met zijn poot-je de tra-nen van zijn wan-gen en hij ril-de nog van angst.

„Dat spijt me erg,” zei Va-der Haas, „dan heeft het jon-ge-tje geen ei-e-ren mor-gen.” Maar er was niets aan te doen en 't was veel te druk om er lang aan te den-ken. Dus gin-gen de haas-jes weer ver-der met de ei-e-ren rond te bren-gen. Nog vier ei-e-ren wa-ren er o-ver, toen op-eens de maan ver-dween en de zon nieuws-gie-rig door de wol-ken kwam kij-ken. Wat schrok-ken de haas-jes! Zoo gauw ze kon-den, ren-den ze naar hun ei-gen huis te-rug; want nu de mor-gen aan-brak, werd het veel te ge-vaar-lijk om bui-ten te zijn. In hun haast

lie-ten ze de vier ei-e-ren ach-ter.

...Ver-baasd werd Lies-je wak-ker..... hé, had ze ge-droomd? En ze had toch zoo dui-de-lijk de haas-jes ge-zien. En de zon scheen al zoo vroo-lijk. An-ne-ke was vast al aan-ge-kleed en zoo vlug als Lies-je kon, sprong ze uit haar bed-je en kleed-de zich aan. Ze wil-de vlug in den tuin kij-ken of de ei-e-ren er echt la-gen. En toen An-ne-ke en Lies-je door den tuin lie-pen te zoe-ken, von-den ze twee ro-se sui-ker-ei-e-ren en voor elk een groot cho-co-la-de-paasch-ei. Wat wa-ren ze blij! Maar aan 't ont-bijt vroeg Lies-je: „Moe-der mag ik mijn sui-ker-ei aan 't zie-ke Hans-je ge-ven!”

„Waar-om?” vroeg Moe-der ver-baasd.

„Hij heeft vast geen ei-e-ren ge-kre-gen, en 't is toch niets pret-tig om al-tijd ziek te zijn,” zei Lies-je zacht.

Ze wil-de haar droom lie-ver niet ver-tel-len, dan lach-ten de an-de-ren haar mis-schien uit.

„Dan geef ik mijn cho-co-la-de ei,” zei An-ne-ke.

En sa-men gin-gen ze naar 't buur-jon-ge-tje, dat in zijn bed-je voor 't o-pen raam lag. En hij was zoo blij met de ei-e-ren van de zus-jes, dat hij hee-le-maal niet meer dacht aan de pijn, die hij had.

En Lies-je was blij, dat ze zoo'n mooi-en droom had gehad.

~~~~~ VERSTROOID ~~~~~

Kees: „Vader, er zit een spin tegen het plafond.”
Vader: „Och jongen, trap dat beest toch dood!”

KLEIN DUIMPJE EN DE REUS

Onder de kast in de ka-^{DOOR JOH. RAM}mer had Kees-je groot-
 va-ders ou-de pan-tof-fels ge-von-den. de pan-tof-fels ble-ven lig-
 „Zal ik ze 'ns e-ven in de kast zetten!” gen. En dat mocht niet. Zon-
 dacht Kees-je bij zich-zelf. „Die heeft der die fij-ne slof fen was Kees-je geen
 O-pa ze-ker ver-ge-ten!” reus meer. Hij trok ze dan ook da-de-
 lijk weer aan.

Met de twee groo-te slof-fen in z'n nog klei-ne hand-jes liep 't vent-je naar de gang-kast. Maar on-der-weg kreeg-ie in-eens 'n heel an-der plan-ne-tje.

Die slof-fen le-ken wel wat op de groo-te laar-zen van den reus. O-pa had pas ver-teld van den reus en klein Duimp-je.

„Wacht.” dacht slim Kees-je, „ik ga ook eens klein Duimp-je spe-len.”

Z'n klei-ne schoen-tjes gin-gen ge-mak-ke-lijk in de pan-tof-fels.

„Ha!” riep Kees uit, „ik ben de reus. Pas op hoor! Daar kom ik aan! Boe-boe.....!”

Met groote zwa-re stap-pen bons-de de reus door de ka-mer; steeds riep-ie maar: „Boe, boe! Ik ben de reus! Waar is klein Duimp-je? Boe-boe!”

't Klonk door 't hee-le huis.

Ver-schrikt kwam Moe 'ns kij-ken.

„Maar Kee-se-man-ne-tje! Wat voer jij uit?”

„Pas u maar op, hoor Moe! Ik ben de reus! Boe-boe!”

„Ha-ha!” lach-te Moe, „heb je groot-va-ders ou-de pan-tof-fels aan. Dat heb je aar-dig uit-ge-dacht, hoor! Maar de reus maakt in huis veel te veel her-rie! Ik vind, je moest maar in den tuin gaan. Dan kun je nog veel groo-te-re stap-pen ne-men. Da's veel ech-ter!”

„O ja, Moe!” juich-te Kees da-de-lijk, „en de strui-ken zijn de bos-schen.”

In drie groo-te stap-pen door de ka-mer en met een flinken sprong 't trap-je af, was de reus in den tuin.

Hier kon-ie rond-loo-pen en groo-te stap-pen ne-men, zoo-veel-ie maar wil-de.

Ook pro-beer-de Kees o-ver 't klei-ne perk-je heen te sprin-gen. Maar dat ging niet best; Kees kwam er wel o-ver, maar

„Klap, klap,” ging 't weer op de stee-nen. Ha! Daar zag Kees-je iets. Ach-ter in den tuin bij 't ro-zen-perk stond zoo'n leuk, klein, stee-nen ka-bou-ter-tje.

Och nee! Dat was geen ka-bou-ter. Dat was klein Duimp-je.

„Boe!” brul-de de reus. En met groo-te stap-pen kwam-ie op 't klei-ne vent-je af.

„Boe, boe! Ik zal je op-e-ten!”

Kees-je had op z'n minst ge-dacht, dat zijn klein Duimp-je hard weg-loo-pen zou. Maar 't stee-ner vent-je bleef na-tuur-lijk dood-stil staan.

„Wat!” brom-de de reus, „ben je niet bang voor me? Dan ga je mee naar m'n hol!”

Met-een nam Kees 't stee-nen beeld-je on-der z'n arm en liep er mee naar een hoek-je van den tuin. Hier was een klein gras-veld-je, waar Kees-je al-tijd kon spe-len. 't Lag lek-ker in de scha-duw van een groo-ten pe-re-boom. Dit gras-veld-je werd nu 't hol van den reus.

„Hier blijf je in!” brom-de de-ze en hij zet-te den ka-bou-ter op 't gras. „Pas op hoor, als je weg-loopt. Ik heb hard ge-werkt van-daag en ga eerst een poos-je sla-pen.”

Lang-uit viel Kees op 't gras. Van al dat loo-pen in die groo-te pan-tof-fels was-ie wer-ke-lijk moe ge-wor-den. En dan scheen ook de zon zoo warm..... daar moest je wel slaap van krij-gen..... ...Kees-je's oo-gen wer-den klei-ner..... steeds klei-ner.....

In-eens..... wat was dat? Liep klein Duimp-je nu toch weg? Wa-rem-pel, daar hip-te-n-ie door den tuin. Z'n twee bee-nen sche-nen wel aan el-kaar vast te zit-ten. Grap-pig, zoo-als dat klei-ne ke-rel-tje daar nu weg-sprong.

„Wacht maar man-ne-tje! Ik zal je wel

lee-ren weg te loo-pen!" brom-de de lui-e reus. „Ik kom je da-de-lijk ach-ter-na.”

Nog e-ven bleef-ie heel lui lig-gen! Toen stond-ie lang-zaam op, keek eerst

„Ha ha!" lach-te de reus, „ik ben da-de-lijk bij je!"

Boem. boem!

„Daar heb ik je al," juich-te de reus. Maar de reus lach-te te vroeg.

„Wel! ben je niet bang voor me?"

eens of z'n groo-te laar-zen nog goed za-ten en toen — één twee! Boem! Boem!

Wat klon-ken die stap-pen!

Ha, klein Duim-pje werd al bang. Wat een spron-gen maak-te-n-ie. 't Leek wel een kik-ker.

Want juist toen hij klein Duim-pje dacht te pak-ken, viel 't ke-rel-tje lang-uit op den grond en schoot, met z'n punt-muts-je voor-uit heel vlug o-ver 't gras-veld heen

„Ha-ha!" lach-te de reus. „nu tijk je wel een klein au-to-tje. Maar pas op,

Duum-pje ! Pas op ! Je vliegt-re-gel-recht op dien groo-ten pe-re-boom aan. Je zal met je punt-muts-je in den stam vast blij-ven zit-ten !”

Maar de reus had 't al-weer mis. Want juist. toen klein Duim-pje bij den boom was, sprong-ie recht o-ver-eind. Maar hij bleef niet op den grond staan ! Neen, hij ging om-hoog, dwars door de tak-ken en bla-ren, langs den stam. In-eens zag de reus hem bo-ven in 't top-je van den pe-re-boom zit-ten.

In één wip stond de reus ook bij den boom.

„Nou ben je d'r ge-weest, man-ne-tje ! Ik trek den hee-len boom om-ver !”

Met z'n twee groo-te han-den greep-ie den stam vast.

„Een, twee, krak-krak.”

Daar ging de boom. Maar klein Duim-pje kwam niet mee. Die bleef in de lucht zwe-ven.

„Kun je al vlie-gen ook, klei-ne schelm ? Wacht maar ! Ik heb nog een groot rouw in m'n hol. Ik trek je zoo naar be-ne-den !”

Vlug liep de reus naar z'n hol. Daar pak-te-n-ie een lang dik touw, met een groo-te lus er aan. Een oo-gen-blik la-ter was-ie weer bij klein Duim-pje. Hup, daar vloog de lus al om-hoog. Pats ! Pre-cies raak ! De lus viel om 't hoofd van 't klei-ne ke-rel-tje.

„Naar be-ne-den, zeg ik je !” lach-te de reus ! Maar hoe-ie ook trok, hij kon klein Duim-pje niet om-laag krij-gen. En wat was dat ? 't Kleine vent-je ging er van-door..... en trok den reus mee !

Ha ! Daar zag-ie iets ! Twee groo-te pa-len ston-den er in den grond. Bo-ven-aan wa-ren tus-schen die pa-len lan-ge dra-den ge-span-nen.

„Die zul-len me wel hou-den !” dacht de reus. Heel ste-vig greep-ie één der pa-len beet.

Hup, de pa-len vlo-gen uit den grond en wer-den ook mee ge-trok-ken. Een paar men-schen kwa-men kwaad naar bui-ten loo-pen.

Ze hol-den den reus ach-ter-na, gre-pen de pa-len die o-ver den grond sleep-ten, vast, trok-ken, trok-ken, maar wer-den

op 't laatst zelf ook mee-ge-trok-ken. „Dat doet me dat lee-lij-ke klein Duim-pje !” riep de reus. „Wacht maar, ik heb 'm da-de-lijk !”

Maar de men-schen dach-ten, dat de reus van al-les de schuld was en schol-den hem uit.

„Houdt hem ! Houdt hem !” rie-pen ze te-gen an-de-re men-schen, die ook kwa-men aan-loo-pen. Maar nie-mand kon den reus vast-hou-den. Dat klei-ne ke-rel-tje in de lucht trok zoo hard, dat geen ménsch er iets te-gen doen kon.

„O pas op ! Laat los !” rie-pen de men-schen te-gen el-kaar. „Ze gaan 't wa-ter in !”

Klein Duim-pje zweef-de reeds bo-ven een groot wa-ter. Nog een paar stap-pen en de reus zou zoo van 't land, 't wa-ter in-loo-pen.

Dat was te erg. De reus ruk-te, trok, ruk-te..... en op-eens, krak, daar brak 't touw, nog net op tijd. Met een har-den plof kwam de reus op 't land te-recht. 't Ging zoo hard, dat-ie een heel eind, als een bal o-ver 't land rol-de.

De men-schen die 't ge-zien had-den, be-gon-nen te la-chen. Maar wat was dat ? Waar was klein Duim-pje nu ? En de reus, waar was die in-eens ge-ble-ven.

Kees wreef z'n oo-gen uit.

Ja, hij hoor-de toch nog dui-de-lijk de men-schen la-chen.

Kees kroop o-ver-eind ! Neen maar, daar ston-den Va-der en Moe-der hem al-le-bei heel hard uit te la-chen.

„Heb ik ooit van m'n le-ven !” riep Moe-der. „Ligt me daar de reus sla-pend door den tuin te rol-len. Dat stee-nen ka-bou-ter-tje, dat je bij je ge-zet hebt, be-grijpt er ook niks van !”

't Duur-de nog wel e-ven, voor Kees-je 't zelf ook be-greep. Toen be-gon-ie ook te la-chen.

„Ik weet 't al Moe-der. Ik heb ge-droomd van klein Duim-pje en van den reus. Heel erg gek !”

„Nou, dat moet je straks dan maar eens ver-tel-len ! Pak nu maar gauw groot-va-ders pan-tof-fels en kom mee naar bin-nen. Groot-va-der is er ook al !”

EINDE.

FLIP, DE ZUURKIJKER

Jan, Piet, Flip en Hein kwa-men sa-men uit school. De zon lach-te het vier-tal vrien-de-lijk toe.

„'t Is vóór-jaar,” zei Hein ver-heugd. „Nog maar 'n paar maand-jes, dan be-gint de zo-mer.”

„Ga jul-lie mee van-mid-dag een eind-je wan-de-len?” vroeg Piet. „Ik zou het reu-zen pret-tig vin-den, zeg!”

„Ik ook,” zei Jan. „Ik houd wel van een ste-vi-gen marsch, hoor!”

Flip stak de tong uit. Toen zak-te z'n on-der-lip haast tot op z'n kin.

„Die wil ze-ker weer niet,” dacht Hein bij zich-zelf. „Hij zit veel lie-ver in huis te koe-ke-loe-ren.”

Daar had je 't al:

„Nei-e,” zeur-de Flip. „Wat heb je nou aan zoo'n wan-de-ling!”

„Héél veel,” viel Jan in. „'t Is bui-ten zoo frisch en zoo ruim. Je kunt el-kaar op den weg ach-ter-na ren-nen; of lied-jes zin-gen, net wat je wilt.”

„Ik kan in de ka-mer e-ven goed lied-jes zin-gen,” zei Flip. „En om zoo'n heel eind te gaan loo-pen, daar is niets aan!”

En al-weer stak hij de tong uit. Hij liep met op-zet héél lang-zaam. Want hij wil-de lie-ver ach-ter blij-ven.

„Ga je niet mee?” vroeg Piet nog eens.

„Nei-e,” zei Flip weer. Zijn on-der-lip ge-leek pre-cies op een kof-fie-tuit-je! Zoo slof-te hij lang-zaam uit school naar huis.

„'t Is prach-tig weer, jon-gen,” sprak Moe. „Net mooi om een flin-ke wan-de-ling te ma-ken. Kun je er niet eens met 'n vriend-je op uit gaan?”

„Och nee, Moe,” prut-tel-de Flip. „Het is nog zoo vroeg in 't jaar! Pas be-gin A-pril! Wat zal er nu bui-ten te zien zijn?”

„Wel jon-gen-lief, een hee-le-boel mooie bloe-men! De vel-den staan er vol van. En al-le boom-gaar-den prij-ken met wit-te en ro-ze bloe-sems. Hier in huis word je heusch niet vroe-lij-ker. Je kijkt al-toos e-ven zuur! Toe, ga eens wan-de-len; ik wed dat je er van op-knapt!”

Flip keek ver-drie-tig door het raam. Hij zag in een kwar-tier tijds pre-cies drie men-schen voor-bij gaan!

„'t Is wel ver-ve-lend zoo,” dacht de jon-gen bij zich-zelf..... „de sla-ger, de fruit-vrouw, de post-bo-de..... Zag ik nou maar eens iets an-ders!”

Hij zong een paar jon-gens-lied-jes. Toen liep hij wat op en neer door de gang. Daar was toch ook niets pret-tigs aan!

„Was ik maar met de jon-gens mee ge-gaan,” dacht hij op-eens. „Wie weet hoe 'n pret we zou-den ge-had heb-ben!”

Stil klom Flip naar zijn ka-mer-tje. Hij huil-de zoo-waar van spijt. Maar 't was nu te laat! Zijn vriend-jes zou-den vast al bui-ten zijn. En ze lach-ten na-tuur-lijk sa-men om Flip, die lie-ver thuis wou blij-ven. 't Klei-ne klok-je op de wasch-ta-fel wees al op vier uur.....

De jon-gen ging maar weer een deun-tje schrei-en.

Toen werd er in-ééns aan de trap ge-la-chen en ge-roe-pen: „Flip, kom je nog? Toe, ga nou mee naar bui-ten, zeg!”

Flip lach-te in-eens door z'n tra-nen heen. Hij hoorde de vroe-lij-ke stem-men van Piet, Jan en Hein. Vlug na m hij een drui-p-nat-te spons en wreef er mee langs z'n be-huild ge-zicht. „Nou kun-nen ze 't lek-ker niet zien,” dacht hij.

„Flip, we ko-men je ha-len,” zei Jan. „Je móet mee ver-sta je?”

„Van je Moe mag je al,” riep Hein. „We heb-ben het haar ge-vraagd, hoor!”

„Wat heb je roo-de oo-gen,” merk-te Piet op.

„Ja,” zei Flip; „dat kan wel we-zen. Mijn oo-gen prik-ken een beet-je. Zeg, ik wil toch wel graag mee. 't Is zoo saai om den hee-len dag in huis te zit-ten!”

„Hoe-ra,” riep Piet. „Nou zijn we klaar met Flip!”

„Waar gaan jul-lie heen?” vroeg Flip nog wat ver-le-gen. Hij schaam-de zich o-ver zijn flauw ge-drag.

„O, héél ver,” ant-woord-de Jan. „Hee-le-maal naar Wes-ter-sluis.”

„Dat kan niet meer,” zei Flip. „'t Is al ruim vier uur, en wij e-ten om half zes.”

„Ha-ha-ha,“ scha-ter-den de jon-gens.

„Jij bent lee-lijk in de war, hoor! 't Is pas e-ven half drie!“

Flip hol-de naar bo-ven en keek op zijn klok. Die wees nog steeds op vier uur. Nu be-greep hij dat ze stil stond. Vroo-lijk trok hij z'n jas aan en riep Moe-der goe-den dag.

Een poos-je la-ter stap-ten ze met hun vie-ren door de stra-ten. Toen kwa-men ze bij de stads-poort. „Bom-bom-bom,“ klon-ken hun voet-stap-pen, toen ze on-der de poort door gin-gen. En met-een wa-ren ze nu al bui-ten!

De wei-den za-gen hel-der groen. De lucht daar bo-ven was blauw. Tus-schen de gras-spriet-jes ke-ken de veld-bloe-men vroo-lijk uit.

Er ston-den fij-ne wit-te ma-de-lief-jes. En ook ge-le bo-ter-bloe-men. De kla-ver-

tjes scho-ten o-ver-al op; en lus-tig spron-gen de lam-me-tjes daar tus-schen door.

De mus-schen tjilp-ten. De me-rel-floot. Jon-ge bij-tjes ke-ken eens rond in die mooi-e we-reld. Ze zoch-ten ho-ning in de bloe-men.

Blij lie-pen de jon-gens voort o-ver het wei-de-pad. Ze ke-ken en ze luis-ter-den maar naar al dat moois.

En Flip, de zuur-kij-ker, was nog het meest van al-len in zijn schik.

MARIA.

RAADSELS

OPLOSSINGEN UIT No. 16.

1. De arenlezers. — 2. Het kleuterblaadje.
3. appel, peer, pers. — 4. aardappelen.

Toos Adank te....? Drie jaren al meegedaan, zegt Toos en nog nooit een briefje geschreven. Nu, dan werd het toch ook tijd, om eens met Oom te komen kennismaken. Welkom in de familie dus. Graag hoor ik, dat je de 1e van de klas bent. Dat was ook wel een schilderijtje waard ik heb het ook even aan Jan Blik verteld. Je weet nooit, waar het goed voor is. Daag. Veel groeten voor allen van Oom.

Annie van den Hoogen, de Steeg A 201, Beuningen. En waarom durfde mijn goede Nichtje geen brief schrijven? Gerust, hoor, Oom is zoo kwaad niet, en Blikman is een goede baas. Maar den moed verliezen nooit. Wie meedoet, heeft kans, maar — nog eens: Oom heeft over de prijzen niets te zeggen. Veel groeten en een stevige hand.

Harri Wintels, Grootestr. D.D. 282. Denekamp. Welkom in onze club. Is er in Denekamp ook een ziekenhuis. Waar staat het, want ik heb daar vroeger in die omgeving wel eens gefietst. Nee hoor, ik zeg ook altijd: blijf daar weg, als je kunt. Daag. Veel groeten van Oom.

Ria Verhoeven, de Vriesstr. 3, Eindhoven. Ja, maar geregeld komen meedoen. Dan is er ook geregeld kans. Blikman is een goede vent. Antwoord op vorig briefje — nu wel aangekomen. Daag. Hand en groet van Oom.

Tilly Schuurs, Oostkade 218, Sas van Gent. Wel zeker, had ik den vorigen brief ontvangen en — beantwoord ook. Zeker nu allang gevonden. Geduld, kind, alles komt op zijn pootjes terecht. Ieder zijn beurt. Goed, zend foto maar. Daag. Veel groeten van Oom.

Cor Paridon, 's Gravenhage. Och ja, wie zou er nu niet graag een prijsje winnen. Immers iedereen. Ik zou het zelf wel fijn vinden, als ik eens wat moois won. We hopen samen maar. De aanhouder wint. Daag. Tot later alweer.

Erik Reinders, Noordwijk aan Zee. Maar nu begrijp ik 't toch niet goed. Mijn Neefje schrijft: „Ik mag de heele vakantie hier logeeren.“ Woont hij dan niet in Noordwijk? Hoor ik daar nog wat van? Daag. Hand en groet.

Trientje van Beurden, Lijschestr. 37, Tilburg. Twee keer al meegedaan, en.... twee keer geen prijs — zoo klaagt mijn goede Nichtje uit Tilburg. Maar, beste kind, weet je wel, dat er kinderen zijn, die wel 15 maal de oplossing inzonden en — telkens en telkens maar door Blikman worden overgeslagen? Wat zal je daar nu aan doen? Een ding is zeker: iemand moet de gelukkige zijn. Aanhouden dus. De beide briefjes zijn al lang beantwoord. Wel gezien zeker? Bij zulke dingen moet je geduld hebben. Daag. Veel hartelijke groeten van Oom.

Antonia Weijmer, Tholeschestr. 51, Scheveningen. Maar wie zou er nu niet graag vakantie hebben? Je mag nog zoo graag leeren, op tijd rusten is ook noodig. Kort briefje, kort antwoord. Daag.

Beppie Mathus, Hazelaarstr. 148, 's Gravenhage. Maar kindje, dat heb je werkelijk goed gedaan: pas zes jaar, en zoo flink geschreven. Zoo wil Oom het graag zien. Zelf doen, dan leer je het dadelijk. Daag. Veel hartelijke groeten en een stevige hand van Oom.

Maris Hellebrand, Koperstr. 32, Vaals. Ja, ik vind het ook altijd jammer, als een Nichtje of Neefje trouw deel neemt aan de wedstrijden, dat Blickman hen dan nog voorbij gaat. Niets aan te doen. Maar hopen, doen we samen. Heerlijk, als je zelf zoo'n grooten kerseboom in den tuin hebt. Juni is dan zeker de oogstmaand. Ik heb eenige lieve Nichtjes, die.... in den Kerseboom wonen. Echt waar. Hoe kan dat? Van bloemen houd ik ook heel veel. We hebben dan ook zoo wat van alles: van de Lente af tot laat in den Herfst. Hoe gaat het met de konijntjes? Broertje en zusje maken zeker allerhande mooie dingetjes op bewaarschool. Daag. Voor alle vijf: *de vijf*. En tot later alweer.

Mimi Vos te....? Het vorige antwoord heb je natuurlijk al lang gezien. Denk er aan, dat het heel wat duurt, eer ieder zijn beurt gehad heeft. Geduld dus, veel geduld. Wees gerust, Oom ontvangt alle brieven, en — Oom geeft ook altijd antwoord. Portret mag je gerust sturen, als het kan worden afgedrukt, komt het ook in Kl. Maar.... bij 't terugzenden per post, en — óók op de drukkerij, worden ze nog al eens gekreukt. Ik sta er dus niet voor in, dat het gaaf terugkomt. Die Nichtjes ken ik niet: Venlo is ook zoo groot. Daag. Veel groeten.

Maria Koot, Elizabeth Wolffstr. 92 II, Amsterdam (West). Gezellig briefje en goed geschreven ook voor een Nichtje van pas 8 jaar. Ferm gedaan, nu al in de 4e klas. Dat zal niet iedereen je nadoen. Wát een uitstapjes in de vacantie! Dat vond ik vroeger ook altijd zoo heerlijk. Maar als men de jaren krijgt, gaat het reizen er af. Vertel me eens veel van: Schiebroek en Tiel en Vlaardingen en.... 't Kalf. Hoe maakt Theo het op de piano? Hoe ver is hij al? Als je ook begint dan vooral dadelijk maar veel oefenen. Misschien speel je dan al gauw samen een paar quatermains. Hartelijkste groeten en een hand van Oom.

Lientje Buijssers, Rumpenderstr. 48 b, Brunsum. Ik kan werkelijk van de prijzen niets zeggen: Blickman is de baas. Hij houdt zijn oogen toe, als hij met uitdeelen begint. Die het treft is er goed mee. Ja, portret is wel aardig zoo. We zullen op de drukkerij vragen of het gebruikt kan worden. Denk van wel. Maar — ik sta er niet voor in, dat het ongekreukt terug komt. Veel groeten, ook aan Mia, van Oom. Tot later.

Gerard Sahuoh te....? Misschien te Rotterdam. Ja, met dit briefje weet ik werkelijk geen raad. Eerstens staat er geen adres op den brief, en tweedens is de naam zoo onduidelijk geschreven, dat ik hoop, niet al te erg mis geschreven te hebben. Ik zal probeeren, het een beetje duidelijk te maken. Vooraf moet ik zeggen, dat ik het jammer vond, dat de inzending van den wedsvrijd één dag te laat kwam: de bus was gesloten, niets meer aan te doen. Dan schrijft Gerard, dat hij met vader en broer naar Noordwijk is geweest: tot Leiden met den treinen verder met de Leidsche tram naar Noordwijk. Daarom gis ik, dat hij in Rotterdam woont. In Noordwijk was Tante

blij, dat ze er waren. Veel plezier gehad aan zee, maar ééns is Gerard in 't water gevallen, toen hij met Theo, Mien en Truus krijgertje speelde. Ik vertel er dit alles maar bij, in de hoop, dat hij mijn antwoord herkent. Ik vertrouw, dat hij dan even bij gelegenheid zijn naam en adres duidelijk schrijft, zóó netjes en duidelijk als de brief zelf, want die ziet er goed uit. Dag Gerard. Een volgende maal dan ook intijds inzenden. Tot later.

Annie Berkel, Vaillantlaan 479, 's Gravenhage. Wel, beste Nichtje, graag, dat je al dadelijk mee komt kennismaken. Dan kunnen we eens even samen gezellig praten. Spreekt van zelf, dat ik Blickman dadelijk de extra groeten van mijn nieuwe Nichtje heb overgebracht. Of het extra zal helpen.... ik sta er niet voor in. Want 't is een rare snuiter, die altijd maar net doet, of hij niets verstaat, en — die toch doet, wat hij van plan is. Missen wil ik hem nooit: hij moet den vrede bewaren in mijn groote familie. Want, als ik zelf de prijzen ging uitdeelen, liep het stellig mis. Graag heb ik veel Nichtjes, die.... veel geduld hebben; ongeduldige Nichtjes zijn soms erg lastig en — ongeduldige Neefjes nog erger. Enfin, je begrijpt, dat ieder zijn eerlijke beurt moet hebben met de briefjes, en — er ligt altijd zoo veel. Moet dus wel lang duren. De heele lange brief „met van alles er in” zal welkom zijn. Vooral wanneer hij zoo prettig gesteld is, als die nu hier voor me ligt. Daag. Volle doos met groeten en een hand van Oom. Tot later.

Annie Roxs uit Helmond.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: ZEERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

BLOEMPJES · PLUKKEN

Klei-ne I-ni loopt par-man-tig
O-ver 't rul-le tûin-pad heen.
In haar snoe-zig rui-ten-pak-je
Zwaait ze d'armpjes één voor één.

Bij 't groo-te perk ge-ko-men,
Blijft ze la-chend e-ven staan:
O die mooi-e roo-de bloe-men
La-chen 't klein-tje toch zoo aan.

En ze strekt haar mol-lig hand-je,
Plukt de bloe-men een voor een,
Gaaf dan met den moo-ien rui-ker
Drib-be-lend naar Moe-der heen.

Maar haar Moe-ke is niets blij-de,
Want de ge-ra-ni-ums in 't perk
Staan nu al-le zon-der bloe-men..
Dank zij klei-ne I-ni's werk.

THÉRESE.

GEEN KWAAD MET KWAAD VERGELDEN

O, Kees." riep Mien, „kijk toch eens! Wat moe-ten we doen om hem te hel-pen?"

„Wacht maar," zei Kees. Hij trok een zak-doek uit den jas-zak van Henk en doop-te dien in het hel-de-re wa-ter van de sloot. Toen wasch-te hij voor-zich-tig het bloed weg en bet-te voor-zich-tig de won-de met frisch wa-ter.

„Hij kan hier niet blij-ven lig-gen," zei Kees, „en hij woont nog ver hier van-daan. We moe-ten hem maar naar ons huis mee-ne-men. Groot-moe-der zal hem be-ter kun-nen hel-pen dan ik. Zou-den we hem sa-men wel kun-nen dra-gen. Mien?"

„Mis-schien wel," meen-de Mien-tje.

Sa-men beur-den ze Henk op en zoo goed als het ging, droe-gen ze hem een eind-je ver-der. Maar het viel niet erg mee, want Henk was een groo-te zwa-re jon-gen.

„E-ven uit-rus-ten," zei Mien-tje, en voor-zich-tig leg-den ze Henk weer in het gras neer. Een oo-gen-blik-je la-ter na-men ze hem weer op en droe-gen hem ver-der.

Geen van hen bei-den dacht er ook maar een oo-gen-blik aan, dat de-zelf-de jon-gen, dien zij daar met zoo-veel moei-te droe-gen, en waar zij zoo be-zorgd voor wa-ren, het plan had ge-had, hen weer te pla-gen en kwaad te doen.

Ge-luk-kig wa-ren ze spoe-dig bij het huis-je van hun groot-ou-ders aan-ge-ko-men.

De ou-de men-schen kwa-men naar bui-ten ge-loo-pen, toen zij za-gen, dat de kin-de-ren geen zak met ei-kels, maar een jon-gen tus-schen hen in-droe-gen.

Ze hoor-den al gauw, wat er ge-beurd was en na-men Henk voor-zich-tig van de kin-de-ren o-ver. Groot-va-der droeg hem in huis en leg-de Henk in Kees zijn bed.

Groot-moe-der-tje wist aan-stonds raad. Ze nam lauw wa-ter en wasch-te de wond

voor-zich-tig uit. Toen deed ze er een nat lin-nen doek-je op en bond een wit-ten doek

om Henk zijn hoofd.

Toen maak-te zij de pol-sen van Henk nat met frisch wa-ter en wasch-te zijn ge-zicht. E-ven la-ter o-pen-de Henk de oo-gen. Hij keek e-ven rond en deed ze toen weer dicht. Na een kwar-tier-tje kwam hij ge-heel bij. Hij ging o-ver-eind zit-ten en vroeg: „Waar ben ik?"

Toen ging Groot-moe-der naar het bed. Zij nam den jon-gen bij de hand en zei goe-dig: „Ben je wat be-ter. Henk?"

„Ja," knik-te hij.

„En heb je nog pijn in het hoofd?" vroeg ze.

„Een beet-je. Waar zijn Kees en Mien-tje?" vroeg-ie.

„Die zijn weg, om je fiets uit de sloot te ha-len. Groot-va-der is ook mee om te hel-pen. En dan zul-len ze met-een hun zak met ei-kels mee-bren-gen, dien ze gin-der heb-ben la-ten lig-gen."

Henk dacht na. Toen vroeg hij: „Wie heeft me hier ge-bracht?"

„Kees en Mien-tje heb-ben je hier-heen ge-dra-gen," zei Groot-moe-der. „Je was wel zwaar, maar ze heb-ben het toch klaar ge-speeld. Ga nu maar rus-tig nog wat lig-gen. Henk: straks ko-men ze thuis."

Henk leg-de zich neer. Hij schaam-de zich voor Kees en Mien-tje. Zou-den ze be-gre-pen heb-ben, dat hij plan had, ze op-nieuw te pla-gen? En wat had hij gis-te-ren pas ge-daan? En die-zelf-de kin-de-ren had-den hem, nu hij ge-val-len was, ge-hol-pen en hee-le-maal naar hun huis-je ge-dra-gen? O, zijn hoofd deed pijn, als hij zoo lag te den-ken, ja hij was lee-lijk ge-val-len. Dat was ze-ker de straf voor zijn boo-ze plan. Wat zou-den ze zeg-gen, als ze straks thuis kwa-men! Kon hij maar naar huis maar hij was zoo dui-ze-lig. Dat zou wel niet gaan.

Hij keek eens rond. Wat was het hier

al-le-maa, klein en ar-moe-dig. Zou-den de men-schen hier arm zijn? Hij ril-de. Er brandt hier ze-ker geen ka-chel dacht hij ver-der want ik voel me zoo koud.

Daar kwam de goe-de ou-de vrouw met een kop-je war-me melk. „Hier Henk, drink dat eens lek-ker op ik zou je graag een be-schuit ge-ven jon-gen maar ik heb er geen een in huis,” zei ze.

Henk nam het kop-je met melk en dronk het in één teug leeg.

„Dank u,” zei hij, „dat is lek-ker: ik ben zoo koud.”

Groot-moe-der nam een de-ken van het bed en spreid-de die o-ver hem heen. Juust kwam Groot-va-der met de bei-de kin-de-ren thuis.

Zacht-jes kwa-men ze naar het bed.

„Hoe gaat het,” vroeg Kees, „heb je nog pijn?”

„O ja,” zei Henk, „ik ben nog zoo dui-ze-lig ik durf niet o-ver-eind te ko-men.”

„We heb-ben je fiets ook ge-red. Henk,” zei Mien-tje moe-dig. „hij staat hier ach-ter ons huis te dro-gen.”

„Niet te veel pra-ten, kin-de-ren,” zei Groot-va-der die ook eens kwam kij-ken. „Henk moet nog maar wat rust hou-den. Als de kin-de-ren wat ge-ge-ten heb-beñ, moe-ten ze naar je thuis gaan en vra-gen, of ie-mand je hier wil ko-men ha-len. Vind je dat goed Henk?”

„Als-u-bheft,” zei Henk en hij ging weer stil lig-gen.

Wat zijn die men-schen goed voor me, dacht hij. Nu wil-len ze ook nog weer naar mijn huis loo-pen en dat is een héél eind. En dat in don-ker en in de kou!

Hij zag van uit het bed, hoe het Groot-moe-der-tje bo-ter-ham-men ging klaar-ma-ken. Twee-sne-den rog-ge-brood met wat vet. en daar-bij een kop-je slap-pe kof-fie. Dat was al-les wat Kees en Mien-tjekre-gen. Och zie je nu wel, die men-schen zijn arm, dacht hij Zelf dron-ken ze slap-pe

kof-fie en hij had melk ge-kre-gen. Mis-schen wei de laat-ste, die ze in huis had-den. En er was geen ka-chel aan, och het kon niet an ders. ze wa-ren hier ze-ker heel arm. O, en hij had gis-te-ren nog pas ge-schol-den en te-gen Kees ge-ze-gd: „Zoo'n ar-moe-di-ge boe! als bij jul-lie heb ik nog nooit ge-zien!”

Wat had hij er nu toch spijt van! En hoe schaam-de hij zich! Ja, hij moest het goed ma-ken en hij zou het ook goed ma-ken. Hij keer-de zich om en sloot de oo-gen.

Kees deed zijn jas-je aan, Groot-moe-der nam een oud doek-je en bond het Kees om zijn hals. Toen stap-te hij weg naar het huis van Henk Brink-man zijn ou-ders.

Een kwar-tier la-ter kwam hij aan het groo-te huis met daar-ach-ter de groo-te stal-len en keek of hij ie-mand zag.

Een knecht liep bij het huis en vroeg hem wat hij wil-de.

Kees ver-tel-de, dat Henk met de fiets te-gen een boom was ge-re-den en dat hij was ge-val-len: dat hij nu bij hem thuis was en of ie-mand hem wil-de ko-men ha-len.

De knecht ging naar bin-nen en nam Kees mee.

Toen ging hij nog met den kru-wa-gen weg om een paar zak-ken er-er-ko-len te ha-len

De ouders van Henk waren al ongerust over het lange weg-blij-ven van den jongen en schrik-ten, toen ze hoorden, dat hij met een wond aan het hoofd te bed lag. De knecht spande aan-stonds het wagen-tje in en de Moeder van Henk legde er een paar kus-sens en een de-ken in. Toen stap-te zij er zelf in, zei tegen Kees, dat hij bij haar moest ko-men zit-ten, en be-val den knecht aan-stonds met spoed weg te rij-den.

Kees moest haar in-tus-schen ver-tel-len, hoe al-les ge-beurd was ; maar de goed-har-ti-ge jongen zei niets van wat er den vo-ri-gen dag was voor-ge-val-len en e-ven-eens ver-zweeg hij, dat Henk ook nu weer van plan was ge-weest hem en Mien-tje te wil-len pla-gen.

Toen ze bij de groot-ou-ders aan-kwa-men, had Henk een poos-je ge-sla-pen. Dat had hem goed ge-daand. Hij voel-de zich iets be-ter, en was blij, dat zijn moeder bij hem was. Hij be-dank-te de goe-de men-schen voor hun hulp en ook be-dank-te hij Mien-tje en Kees. Ter-wijl hij Kees de hand gaf, zei hij : „Kom je mor-gen eens bij me, ik moet je e-ven spre-ken.”

Kees be-loof-de te ko-men. De moe-der van Henk en-de knecht hiel-pen hem nu voor-zich-tig in het wa-gen-tje. Toen kwam zijn moe-der nog e-ven te-rug en ter-wijl zij de goe-de oud-jes de hand druk-te, zei ze : „Ik dank u har-te-lijk voor al uw moei-te en goe-de zor-gen voor Henk. Zoo-dra hij be-ter is, ko-men we sa-men nog eens te-rug.”

Het rij-tuig-je reed weg en de oud-jes en de bei-de kin-de-ren gin-gen naar bed. Den vol-gen-den dag, na school-tijd, ging Kees naar Henk Brink-man.

Henk lag in de huis-ka-mer op de cana-pé en vroeg, of Kees bij hem kwam zit-ten. Henk was al véél be-ter. De dok-ter had dien mor-gen zijn hoofd ver-bon-den en had Henk aan-ge-ra-den, ee-ni-ge da-gen niet naar school te gaan, maar rust te hou-den. Hij zag wit en nu hij daar zoo stil-le-tjes zat en met Kees be-gon te pra-ten, leek hij een héél an-de-re jongen. Neen, dat was niet de ru-we Henk, de vech-ters-baas van het

school-plein, die er al-tijd plei-zier in vond, an-de-ren te pla-gen en die maar meen-de, dat hij al-les mocht doen, omdat zijn va-der, de bur-ge-meester, het mooi-ste huis, de groot-ste stal-len, en het mees-te geld had van al de dorps-be-wo-ners.

Rus-tig wa-ren nu zijn ma-nie-ren en veel zach-ter zijn woor-den.

„Kees,” zei hij op-recht, „ik vraag je ver-gif-fe-nis, ik heb lee-lijk ge-han-deld en jij en jul-lie al-le-maal zijt zoo goed voor me ge-weest. Wil je me ver-ge-ven ?”

„Kom,” ant-woord-de Kees, „dat heb ik al-lang ge-daand, an-ders had ik je im-mers la-ten lig-gen, toen je ge-val-len was.”

„Ja maar,” ging Henk voort, „had je dan be-gre-pen, dat ik jul-lie toen wéér pla-gen wil-de ?”

„Na-tuur-lijk,” zei Kees o-pen-har-tig, „maar ik heb ge-dacht, hij zal het wel niet zoo erg kwaad mee-nen.”

„Dat deed ik ook niet, Kees,” zei Henk, „maar het is een groot ge-brek van mij, al-tijd an-de-ren te pla-gen. Maar dat zal nu uit zijn. Ik heb een goe-de straf ge-had en heb mij voor-ge-no-men, mij ern-stig te be-te-ren. Geef me een hand, Kees, en la-ten we voor-taan vrien-den wor-den.”

Kees gaf Henk de hand en lach-te : „Goed,” zei hij, „dat wil ik graag !”

„Kees,” vroeg Henk toen, „waar-om raap-ten jul-lie die ei-kels ? Wil-de je ze ver-koop-pen ?”

„Ja,” zei Kees, „en voor dat geld wil-de ik ko-len koop-pen voor thuis. Ik zeg het maar eer-lijk, je hebt het nu toch zelf ook wel ge-zien, mijn groot-ou-ders zijn arm.”

„Ik heb het ge-merkt,” zei Henk, „en daar-om zal ik je ver-goe-den, wat ik heb ver-nield. Wat dacht je, dat de ei-kels op-ge-bracht zou-den heb-ben, als je ze ver-kocht had ? Hoe-veel was het ?”

„Ik denk tien ki-lo.” ant-woord-de Kees.

„Hier,” zei Henk, „is een rijks-daal-der uit mijn spaar-pot, neem dien als ver-goe-ding en koop er gauw ko-len voor. Moe-der vindt goed, dat ik je die geef en

we ko-men eens spoe-dig sa-men en dan zal Moe-der nog veel meer voor je groot-ou-ders doen."

Hij zei het blij en het was hem aan te zien dat hij het meende.

Toen Kees ge-zel-lig een uur-tje bij Henk had door-ge-bracht en er lek-ke-re bo-ter-ham-men met spek pan-ne-koek had mee-ge-ge-ten, liep hij vroe-lijk naar huis.

Toen ging hij nog met den krui-wagen weg om een paar zak-ken ei-er-ko-len te ha-len en wat tur-ven en hout. Aan-stonds werd nu de ka-chel aan-ge-maakt en was 't heer-lijk warm in 't klei-nehuis-je.

Een paar da-gen la-ter was Henk hee-le-maal be-ter en kwam hij met zijn moe-der een be-zoek bren-gen in het huis-je van de ou-de men-schen.

Een heel poos-je ble-ven zij er pra-ten en toen zij weg-gin-gen, wa-ren al-len blij en vroe-lijk. Van toen af was er geen ar-moe-de en ont-be-ring meer in het klei-ne huis-je en be-hoef-den de oud-jes niet zoo hard meer te wer-ken.

Er kwam een meis-je voor vast in huis, die het zwaar-de-re werk o-ver-nam; en nu kon Groot-moe-der weer voor haar

ven-ster-tje gaan zit-ten brei-en, zoo-als zij dat vroe-ger al-tijd had ge-daan.

De ou-ders van Henk zorg-den, dat er al-tijd ge-noeg e-ten in huis was en dat de bei-de kin-de-ren goe-de en war-me klee-ren kre-gen. Toen het Sin' Ni-co-laas-a-vond ge-wor-den was, kwam er een vee-wa-gen naar het huis-je ge-re-den en wat zat daar in? Een kalf en twee mooi-e jon-ge var-ken-tjes.

Dat was een vreug-de voor Groot-va-der-tje! Wat was hij blij! Zijn stal-le-tje weer ge-vuld, zijn zor-gen wa-ren ver-dwe-nen!

Henk en Kees zijn al-tijd trou-we vrien-den ge-ble-ven en zijn het nog. Bei-den zijn bes-te jon-gens, die goed op-pas-sen en goed lee-ren. Ze gaan da-ge-lijks op de fiets naar de mu-lo-school in de stad.

In het klei-ne huis-je aan den zij-weg wo-nen ge-luk-ki-ge oud-jes en te-vre-den kin-de-ren, die O. L. Heer steeds dank-vaar zijn en Hem da-ge-hjks Zijn ze-gen af-smee-ken voor hun-ne wel-doe-ners.

EINDE

MEESTER TIM OP JACHT

HIJ SCHIET — Vlug richt-te hij nu z'n doo-de-lijk ge-weer en vuur-de te mid-den van de troep — 't deed ge-wel-dig „pang!" Een van de groo-te bees-ten viel ter neer en weg vlucht-te 't o-li-ran-ten-heir helsch ka-baal. De grond van 't woud dreun-de van t' ge-stamp. Maar ach, een van de reu-zen lag zuch-tend in 't zand en had maar wei-nig le-ven meer waar-op hij nu kon po-chen,

Nog een-maal rol-den z'n oo-gen van links naar rechts. Toen was t hem ge-noeg en gat hij den geest. Tim zat nog bo-ven op de rots en keek met een ver-dwaasd ge-zicht naar wat hij had ge-daan.

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Hoe is 't ge-gaan? Heb-ben jul-lie ge-zel-lig en har-te-lijk ge-spro-ken met Je-zus? Mis-schien ook zoo héél zacht-jes 'n ant-woord ge-hoord? Jij niet Louis? O, maar jij hebt zelf ze-ker zoo-veel te ver-tel-len ge-had. Je moet af en toe eens op-hou-den met pra-ten en dan e-ven stil zit-ten, al-leen maar vóe-len, dat Je-zus nog bij je is en dan luis-te-ren.....! Je hoort wel geen ech-te woor-den, maar soms geeft Je-zus je dan zoo'n blij ge-voel, dat je er hee-le-maal warm van wordt. Dat is dan net, als-of moe-der je een kus-je geeft, om-dat je zoo'n lief, schat-tig meis-je bent of zoo'n heer-lij-ke, on-deu-gen-de rob-be-does van 'n jon-gen. Pro-beer 't maar eens. Niet al-tijd doet Je-zus dat; zoo af en toe maar als be-loo-ning. Maar je moet lee-ren luis-te-ren!

In een groot bosch woon-den veel vo-gels. Er wa-ren rood-borst-jes en nach-

te-ga-len, lijs-ters, me-rels en leeu-we-ri-ken. Ook zwar-te ra-ven en ek-sters en dik-ke, grau-we ui-len. Op de hoo-ge tak-ken van de slan-ke den-nen wieg-den ze heen en weer, wip-ten van den ee-nen boom op den an-de-ren. Er was geen eik of beuk, of er-gens tus-schen de dich-te bla-ren was een nest-je ver-scho-len. Nooit werd er een ge-luid ge-hoord van men-schen. Al-leen het rui-schen van den wind door de bla-ren en het ge-zang, ge-fluit, ge-sjilp en ge-schreeuw van de vo-gels was er. En dat was le-ven ge-noeg. De spreu-wen zon-gen hun lie-ve, zacht-te toon-tjes. 't Was als het kla-te-ren van een hel-der beek-je. De lijs-ter en de me-rel zon-gen hun vol-le lied-jes, de nach-te-ga-len lok-ten met hun zan-ge-rig „tju-tu" en lus-tig klonk het sju-ie-ke-rie-kiek" van de rood-borst-jes. Hoog bo-ven al-len uit vloog de leeu-we-rik en zong en float, dat de wit-te wolk-jes weg-trok-ken en de blau-we lucht strak stond van aan-dach-ti-ge span-ning. Maar dit wa-ren ook de bes-te zan-gers. En 't koor van de-ze klei-ne, lie-ve vo-gel-tjes was 't sterkst en 't mooist. De an-de-re vo-gels hiel-den zich soms muis-jes-stil om te luis-te-ren naar die lie-ve en vroom-lij-ke lied-jes. De uil durf-de niet meer te schreuw-en en de ra-ven en kraai-en kras-ten niet meer. Al-leen de klap-ek-ster kon nooit haar mond hou-den. Soms o-ver-stem-de ze al-le zan-gers met haar „sjak, krak, sja-ke-rak". Heél ver-waand zat ze dan bo-ven op een tak en krak-te en sjak-te, dat hoo-ren en zien ver-gin-gen. De an-de-re vo-gels ke-ken haar woc-dend aan. Maar on-ver-stoor-baar kras-te ze ver-der. Zij vond haar ge-zang e-ven mooi als het ge-fluit van de vink-jes en 't lie-ve ge-luid van kwik-staart-je en win-ter-ko-nink-je.

Een oude uil, een wij-ze, ver-stan-di-ge uil woon-de vlak bij de ver-waan-de ek-ster. Eerst vroeg hij haar vrien-de-lijk toch eens haar ge-sna-ter te sta-ken. Maar toen dat niet hielp, werd hij boos. Hij dreig-de de ek-ster ge-van-gen te ne-men. Maar 't ge-kras hield aan. Toen vloog de ou-de uil 's-nachts naar de klap-ek-ster en hoe die ook sja-ke-rak-te, hij

nam haar tus-schen zijn groo-te klau-wen en zet-te haar ge-van-gen in den groo-ten, hol-len eik, waar-in hij woon-de. Hier wacht-ten nog twee ui-len. Met win-gerd-tak-jes bon-den ze de ek-ster de vleu-gels vast en de poo-ten. Ook om haar sna-vel bon-den ze de ran-ken. Ze kon nog net a-dem ha-len en e-ten, maar kras-sen kon ze niet meer. Daar lag nu de ver-waan-de schreeuw-ster. Ie-de-ren dag kwam de ou-de uil haar zelf worm-pjes en vlieg-jes bren-gen om te e-ten en dan zei de wij-ze vo-gel: „Je blijft hier lig-gen om te lee-ren luis-te-ren!” Woe-dend, maar mach-te-loos, keek de ek-ster dan omhoog en met haar hee-sche stem kon ze nog zacht-jes kras-sen: „t Is nog-al mooi om naar te luis-te-ren, dat schel ge-fluit van die an-de-ren.”

Maar de ek-ster moest luis-te-ren. Ie-de-ren mor-gen, zoo-gauw de zon haar eer-ste gou-den straal-tjes door de dich-te boo-men schoot, wer-den de vo-gels wak-ker. En heer-lijk klonk dan hun zang als een mor-gen-ge-bed. Soms werd 't ook e-ven stil. Dan luis-ter-den de vo-gels naar de an-de-re ge-lui-den in 't bosch.

„Hé,” brom-de de ou-de uil, „wat ben ik blij, dat die sna-te-ren-de ek-ster ook eens stil is. Daar had je nu geen min-uu-t rust bij.” De an-de-ren wa-ren 't al-le-maal met hem eens.

„Die dom-me ek-ster,” ging de uil ver-der; „vond niets mooi. Maar dat kwam, om-dat ze niet kon luis-te-ren. Ze hoor-de al-leen zich-zelf den hee-len dag.”

On-der-tus-schen lag de ek-ster vast-ge-bon-den en knor-rig in den hol-len eik. Twee da-gen al had ze ge-luis-terd naar de an-de-re vo-gels. 't Was nu te-gen den a-vond. De on-der-gaan-de zon kleur-de den he-mel goud en rood. Heel 't bosch leek in brand te staan. Toen be-gon glas-hel-der en zacht de nach-te-gaal te zin-gen. Eerst lang-zaam, maar steeds vlu-ger, steeds vu-ri-ger werd zijn lied. Hij dank-te God voor den mooi-en a-vond. De vo-gel zong en zong en bij-na e-ven goud en rood als de lucht. zet-ten ook zijn klan-ken 't hee-le bosch in gloed. De ek-ster lag stil met ge-slo-ten oog-

te luis-te-ren. Zij voel-de iets vreemds van bin-nen, net of ze moest schrei-en. Ze voel-de zich heel ge-luk-kig en niets boos meer. 't Was, of ze van al-le vo-gels veel hield en zelf maar liefst stil en rus-tig bleef lig-gen. Ze wil-de niet meer kras-sen, al-leen maar luis-te-ren naar 't war-me lied, 't gul-den dank-lied van den nach-te-gaal. Zóó vond haar de uil. Met een ruk trok de wij-ze vo-gel al haar boei-en los. Hij was zóó ver-stan-dig de ou-de, dat hij al-les ter-stond be-greep.

„Nu kun je luis-te-ren; ga maar weer vrij vlie-gen.”

De ek-ster vloog niet di-rect weg. In-plaats van boos te zijn op den uil, dank-te ze hem, om-dat hij haar had lee-ren luis-te-ren. En voor-taan luis-ter-de ze ie-de-ren a-vond en mor-gen naar de zan-gers van 't bosch en ge-noot dan meer, dan ooit van haar ei-gen ge-zang.”

Heb-ben jul-lie 't be-gre-pen, klei-ne ek-sters? Jul-lie moe-ten ook lee-ren luis-te-ren, 's-mor-gens in de H. Com-mu-nie. Als je uit-ge-praat bent met Je-zus, niet di-rect naar je kerk-boek grij-pen of je ro-zen-krans. Blijf eens'n oo-gen-blik stil zit-ten met de hand-jes voor de oog-en. Niet aan an-de-re din-gen den-ken, al-leen maar aan Je-zus. Stel je maar voor, dat je bij Hem op schoot zit, net als de klei-ne kin-de-ren vroe-ger. En luis-ter dan eens e-ven, of Je-zus niets zegt. Den eer-sten keer ver-sta je 't mis-schien nog niet, maar als je 't dik-wijls pro-beert, dan krijg je net als de ek-ster dat heer-lij-ke ge-voel, dat je nu luis-te-ren kunt. Zoo'n echt ge-luk-kig ge-voel. Dat pro-bee-ren we de-ze veer-tien da-gen, hè klap-ek-ster-tjes?

A. POSTEL.

EEN COMMUNIEFEEST

DOOR TO. T

Nog maar ne-gen da-gen, Moes," zei Jo-pie. en haar oo-gen staa-den ver-lan-gend in den groo-ten tuin, waar-op de huis-ka-mer-ra-men uit-zicht ga-ven. Ze had op de ka-len-der-blaad-jes uit-ge-re-kend, hoe-veel nach-ten ze nog sla-pen moest vóór den groo-ten dag van haar eer-ste H. Com-mu-nie. Dat deed ze el-ken dag, de-ze laat-ste we-ken.

Moe-der, die op haar ge-wo-ne plaats-je bij het raam, met 'n hand-werk-ta-fel-tje vóór zich, kou-sen zat te stop-pen keek met 'n glim-lach naar Jo-pie's ern-stig ge-zicht-je, waar nu zoo'n ge-luk-ki-ge glans op lag.

„Heer-lijk, hè Jops ! Wat zal 't pret-tig zijn, als je nu voor-taan ge-lijk met Va-der en Moe-der en de groo-ten te Com-mu-nie mag gaan.”

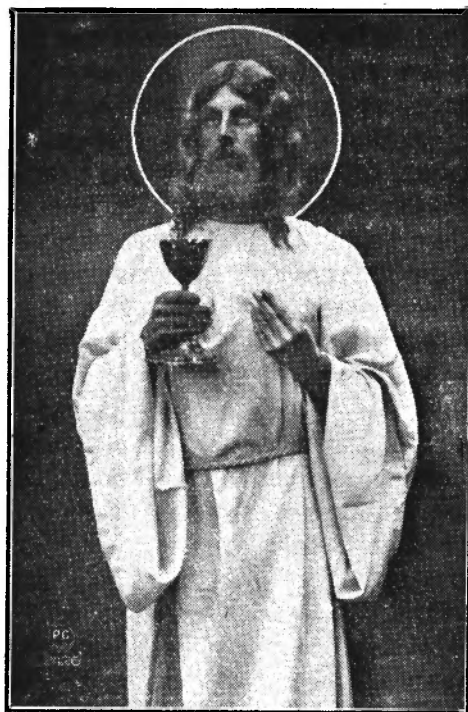
Jo-pie knik-te, stil-ge-luk-kig. Toen schoof ze dich-ter naar Moe-ders stoel en sloeg bei-de arm-pjes om haar hals.

„Ik ben toch zoo blij, Mam-mie, zóó blij !”.....

Moe-der gaf haar een kus. Ze be-greep zoo goed, wat er nu al-le-maal in Jo-pie's hart-je om-ging.

„Je moet nog maar heel goed bid-den, klein-tje,” zei ze dan, „en je ziel-tje hee-le-maal schoon-ma-ken ; dan komt Je-zus nog veel lie-ver bij je.”

„Ja,” zei Jo-pie pei-n-zend, „en dat ge-beurt in de Biecht, hè Moe-der ? Als we dan al-les aan Mijn-heer Ka-pe-laan heb-ben ge-zegd, al on-ze zon-den, en we heb-ben er veel spijt van, dan ver-geeft On-ze Lie-ve Heer-tje weer al-les, en dan is on-ze ziel weer hee-le-maal zui-ver en dan wil Hij graag bij ons ko-men. — Dat heeft Mijn-heer Ka-pe-laan ver-teld in de lee-ring ; hij ver-telt toch zoo mooi, Moes, al-le-maal van On-zen Lie-ven Heer, dat Hij uit den mooi-en he-mel wil neer-da-len in on-ze hár-t-jes.....”

En Jo-pie's oo-gen schit-ter-den van blij ver-lan-gen.

„Kom,” zei Moe-der, „'t wordt tijd, om naar school te gaan, kind-je. Doe maar goed je best dan kan je O. L. Heer-tje nog meer of-fer-tjes bren-gen, en dan geeft Hij je ook nog meer op je Com-mu-nie-dag. Dag Joo-p, ga maar gauw !”

„Dag Moes,” en Jo-pie wip-te vlug de ka-mer uit, naar school toe. !

Op den groo-ten feest-dag scheen de zon zich te wil-len ver-ee-ni-gen met de blij-d-schap van de Eerst-Com-mu-nie-cant-jes. Hoog stond ze reeds aan den hemel, toen Jo-pie, na 'n on-rus-ti-gen-, slaap, wak-ker werd.

„Van-daag komt Je-zus bij me,” zei ze zacht-jes tot zich-zelf en er kwam een ge-luk-kig lach-je op haar ge-zicht-je. Van-daag im-mers zou de pries-ter haar zóó in-nig met Je-zus ver-ee-ni-gen, als dat slechts mo-ge-lijk was ! Gis-te-ren had ze al haar klei-ne zon-de-tjes aan Mijn-heer Ka-pe-laan ge-zegd, in den biecht-stoel ! Nu was haar hart-je weer rein en zui-ver, en ze was ge-heel be-reid, om haar Je-zus te ont-van-gen.

Rus-tig bleet ze lig-gen. Moe-der zou haar im-mers roe-pen! Als ze eer-der wak-ker was, moest ze maar wat gaan bid-den; en met groo-te vu-rig-heid vouw-de ze haar hand-jes:

„O, Je-zus, kom

Ik smeek er om!” bad ze in-nig.

Niet lang duur-de het nu, voor Moe-der bin-nen-kwam. Ze kus-te haar doch-ter-tje har-te-lijk, en Jo-pie viel haar Moe-der om den hals.

„Is 't al tijd, Moes? — Zijn we niet te laat?” vroeg ze, in-eens ang-stig.

„Nee, hoor,” zei Moe-der kal-mee-rend, „nu moet je je eens rus-tig aan-kee-den, an-ders duurt 't nog veel lan-ger. Ik zal je wel hel-pen.”

Jo-pie knik-te dank-baar. Haar ze-nuw-ach-ti-ge vin-ger-tjes peu-ter-den reeds aan de knoop-jes van haar nacht-pon-ne-tje. Moe-der hielp haar. „Bid maar 'n beet-je on-der-wijl,” zei ze, „zeg nog maar eens aan O. L. Heer, dat je zoo naar Hem ver-langt.”

Jo-pie knik-te weer. Ze was stil en ern-stig, ter-wijl Moe-der haar aan-keed-de en haar zacht en-ke-le ge-bed-jes vóór-zei. Toen de-ze haar de nieu-we, wit-te jurk had aan-ge-trok-ken, en de blon-de krul-len had uit-ge-kamd, liet ze haar e-ven al-leen.

„Ik zal nu de an-de-ren gaan roe-pen, Joop, want die gaan na-tuur-lijk ook al-le-maal naar de kerk, om voor jou te bid-den.”

Jo-pie zei niets, maar de dank-ba-re glim-lach op haar ge-zicht-je be-wees Moe-der ge-noeg.

Ein-de-lijk was 't tijd.

Moe-der bracht Jo-pie naar de sa-cris-tie, waar zij 'n kwar-tier, voor-dat de H. Mis be-gon, aan-we-zig moest zijn, en toen be-gaf zij zich vast naar de kerk, om voor haar lie-ve-ling te bid-den. Niet lang daar-na be-gon-nen de klok-ken te lui-den; fees-te-lijk galm-den ze o-ver de reeds druk-ker wor-den-de stra-ten van het dorp. Al-lengs vul-de zich de kerk. De nog lee-ge plaat-sen wer-den al spoed-ig in-ge-no-men door de ge-loo-vi-gen, die bij dit feest te-gen-woor-dig wil-den zijn.

Vóór-aan za-ten de Eerst-Com-mu-nie-cant-jes. Moe-der had Jo-pie al gauw be-merkt. Ze zat op de twee-de bank, het lief ge-zicht-je stra-lend blij en van vu-rig ver-lan-gen. — Het ont-roer-de Moe-der, en Va-der, die van-af zijn plaats juist zijn doch-ter-tje zien kon, beet zich op de lip-pen, om zijn aan-doe-ning te ver-ber-gen. En Moe-der o-ver-dacht, hoe goed het meis-je zich voor-be-reid had, de laat-ste we-ken. Hoe lief was ze niet ge-weest voor The-a en Hans-je, de klein-tjes, die ze an-ders nog wel eens kon af-snau-wen. En als Loes, die zoo ba-zig kon doen, haar be-vit-te, zei ze niets te-rug, ter-wijl ze daar an-ders toch zoo gauw kwaad om kon wor-den. En ze was zoo lief en ge-dien-stig voor al de huis-ge-noo-ten. On-ze Lie-ve Heer zou in dat kin-der-ziel-tje wel graag Zijn in-trek ne-men, dacht Moe-der en ze voel-de er zich in-nig blij om.

Zoo na-der-de al spoe-dig het ver-he-ven oo-gen-blik van de H. Com-mu-nie. En-ke-le bruid-jes en mis-die-naars met bran-den-de kaar-sen stel-den zich op voor de ban-ken der kin-de-ren. Dan keer-de de Pries-ter zich tot de bid-den-de ge-loo-vi-gen: „Ec-ce Ag-nus De-i”; en de eer-ste rij kin-de-ren be-gaf zich naar de Com-mu-nie-bank, de hand-jes ge-vou-wen, de hoofd-jes de-voet ge-bo-gen. Op het koor werd een Com-mu-nie-lied ge-zon-gen, ter-wijl de kin-de-ren in lan-ge re-gel-ma-ti-ge rij-en zich kwa-men neer-zet-ten aan de Ta-fel des Hee-ren.

Toen al-les af-ge-loo-pen was, werd het heel stil in de kerk. De kin-de-ren ba-den zacht-jes voor zich-zelf; maar na ee-ni-gen tijd be-gon de Zus-ter luid-op met de Dank-zeg-ging, die soms werd af-ge-wis-seld door een mooi Com-mu-nie-lied-je.

Na de har-te-lij-ke preek van den ou-den, grij-zen pas-toor werd het ge-bed met vol-len Af-laaf ge-be-den, en daar-na be-ga-ven al-len zich naar bui-ten. Tus-schen Va-der en Moe-der in ging ook Jo-pie naar huis. Ze was stil en wat af-ge-trok-ken, maar Moe-der, die haar be-greep, zorg-de wel, dat zij on-der-weg niet las-tig ge-val-len werd door vra-gen

en te-li-ci-ta-ties van voor-bij-gaan-de ken-nis-sen. Thuis ge-ko-men werd ze door al-len har-te-lijk ge-luk-ge-wenscht. De ont-bijt-ta-fe: was tees-te-lijk versierd met slin-gers van groen en bloe-men, e-ven-als Jo-pie's stoel, die op de ee-re-plaats aan het hoofd van de ta-fel was ge-plaatst.

Na 't ont-bijt kreeg ze van al-len 'n ca-deau-tje, als her-in-ne-ring aan haar eer-ste H. Com-mu-nie. 'n Prach-tig Ma-ri-a-beeld en 'n zil-ve-ren ro-zen-krans met dop-je van Va-der en Moe-der. Loes be-dacht haar zus-je met 'n snoe-zig kerk-boek-je en ten laat-ste kwa-men The-a en Hans-je sa-men niet 'n groo-te bloe-men-mand aan-sjou-wen. Ook ver-der op den dag werd ze nog met al-ler-lei ge-schenk-jes ver-rast, maar Jo-pie vond dat al-les niets in ver-ge-lij-king met het groo-te Ge-schenk, dat ze 's mor-gens had ge-ke-ren. Je-zus-zelf, op de-zen heer-lij-ken mor-gen van haar Eer-ste H. Com-mu-nie.

SCHOOL-ZIEK

Oor-spron-ke-lijk Ka-mer-stuk-je voor 3 meis-jes of voor 2 meis-jes en 1 jon-gen.

Door Zus-ter Ma. Te-re-sa.

Per-so-nen :

- 1 Me-vrouw Spreng-er.
- 2 Mies-je Spreng-er, haar vier- à vijf-ja-rig doch-ter-tje.
- 3 Dok-te-res Pil, haar buur-vrouw.
(Me-vrouw draagt zoo-veel mo-ge-lijk het cos-tuum ee-ner vol-was-sen da-me).
(De dok-te-res is in ge-woon da-mes-cos-tuum vol-gens de mo-de van 't jaar-ge-tj-de).
(Mies-je is in ge-woon kin-der-cos-tuum.

Mies-je (houdt zich zeer ziek)

Ik ben zoo ziek, ik heb zoo'n pijn,
Ik kan heusch niet naar school toe,
maat-je.

(Gaat in-een-ge-do-ken, met de hand-jes in den schoot, op 'n stoel zit-ten.)

Me-vrouw

Wel kind, je doet mij schrik-ken, hoor!
Dat is toch ze-ker maar een praat-je?

Mies-je

O nee, vol-strekt niet, maat-je-lief,
Ik heb zoo'n pijn, u moest eens we-ten!
(Krimpt in-een)
En 'k heb nu toch geen on-rijp truit,
Of ook geen groot stuk taart ge-ge-ten!

Me-vrouw

Laat ma je ton-ge-tje eens zien!
(Mies-je steekt ze uit)
Nu, die kon moer-lijk fris-scher we-zen;
'k Ge-loof, er is voor on-ze zus
Nog heel'-maal geen ge-vaar te vree-zen.

Mies-je

Maar ma, mijn tong doet ook niet zeer.
Ik heb zoo'n tand-pijn, hier in 't buik-je!
Me-vrouw (als-of ze 't ge-looft)
Wel schat, dat kan ge-vaar-lijk zijn,
Je gaat naar bed, hoor met een kruik-je.
Mies-je (al wat op-ge-wek-ter)
En krijg ik dan a-nijs-melk ook?
Een vol-le kop met twee be-schui-ten?

Me-vrouw

O kind, 'n ziek mensch eet niet veel.

Mies-je

Maar ma, 'k mag straks toch wel weer
bui-ten?

Me-vrouw

Nu ja, dat weet ik nog zoo niet!
'k Moet eerst den dok-ter la-ten roe-pen.

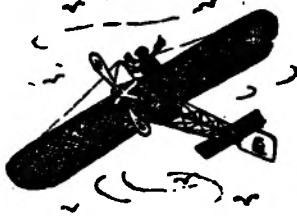
Mies-je (blij, ver-ge-ten, dat ze ziek is)
Den dok-ter, ma? Hè da's wel leuk!
Mag ik dan uit een flesch-je snoe-pen?

Me-vrouw (aan de deur tot de meid)
Mi-na, vraag Dok-ter Pil hier-naast,
Of zij eens hier wil ko-men e-ven.
Want klei-ne Mies is heel niet goed,
Zij moet haar gauw een drank-je ge-ven.
(Tot Mies-je) Nu, kind-je, wees nu maar
ge-rust!

Mies-je

Zou nu de dok-ter heel gauw ko-men?
Dok-ter (treedt det-tig bin-nen)

Wel, dag me-vrouw, hoe gaat het u?
Wat heb ik daar voor nieuws ver-
no-mien?

Jantje's Luchtschip

Jantje laat den luchtbal zweven
En roept luid „komt, stapt maar in,
Hier is plaats voor tienmaal zeven,
Kijkt, hier is „Graaf Zeppelin”!”

Ieder lacht om kleine Jantje,
Die een drukte heeft voor tien!
„Nee hoor, Jantje, grappig klantje,
Wij gaan met de vliegmachien!”

MARIA.

Me-vrouw (ern-stig)

Ja dok-ter, on-ze klei-ne Mies
Heeft vrees-lijk tand-pijn in d'r buik-je.
(Ze geeft dok-ter een tee-ken zich te
hou-den, als-of zij 't ge-looft.)
Ik wil haar nu te bed gaan doen,
Warm in-ge-stopt en met een kruik-je.

Dok-ter (die Mies den pols voelt)
Zeer goed! Zóó, tand-pijn in den buik?
Dan is er iets niet goed in or-de!

Mies-je

O dok-ter, 'k hoef toch niet naar school?

Dok-ter

Nee, kind, dat zou ge-vaar-lijk wor-den.

Me-vrouw

Dus dok-ter, zulk een dood-ziek kind
Kan ook niet mee naar O-poe mor-gen?

Dok-ter

Naar O-poe? O vol-strekt niet, hoor!
Daar moet u heel be-slist voor zor-gen!
Want tand-pijn in het buik-je, nou,
Die mag men zoo ge-ring niet ach-ten.
Dus met die reis naar Groot-ma-ma
Moet u nog enk'-le maan-den wach-ten.

Mies-je (die eerst al een benauwd
ge-zicht-je heeft ge-zet en ein-de-lijk
be-gint te hui-len)

O 't is al be-ter, dok-ter-lief!

Me-vrouw

Maar, Mies, hou jij ons nu voor 't lap-je?

Dok-ter

Zou jij zoo gauw ge-ne-zen zijn?

Mies-je

Ma-ma, 't was al-les maar een grap-je!

Dok-ter

Foei, kind, dat had ik nooit ge-dacht,
Dat jij zoo dap-per-tjes kon lie-gen!

Me-vrouw

En dat je uit he-ke! aan de school
Ma-ma zoo lee-lijk zoudt be-drie-gen!
Dat heeft uw En-gel zeer be-droefd,
Met zwar-te let-ters neer-ge-schre-ven.
Vraag On-zen Lie-ven Heer straks maar,
Dat Hij je spoe-dig wil ver-ge-ven.

(Streng)

En nu voor-uit! Want je be-grijpt,
Dat zus-je nog naar school gaat lee-ren!

Mies-je

O dok-ter, kan het heusch geen kwaad?

Dok-ter

Nee Mies! — en 'k zou 't nooit weer
pro-bee-ren.

Ein-de

CORRESPONDENTIE

Lien van Megen, Lange Hezelstr. 87, Nijmegen.
Ik geloof, dat mijn nieuwe Nichtje de opgaven van den wedstrijd niet goed gelezen heeft. Want ze spreekt van: een opstelletje maken Of: bedoelt ze daarmee: een brief schrijven.... Maar ook met briefschrijven is geen prijs te verdienen. Wel met het deelnemen aan den wedstrijd. Een volgende maal maar eens goed lezen eerst. Daag. Veel groeten

Willy Faassen te Schimmert. Ik weet niet zeker, of ik den naam wel goed geschreven heb, want op den brief stond hij een beetje onduidelijk. Hartelijk welkom in onze familie. Zoo wil ik het graag zien: een briefje, dat heelemaal alleen gesteld en geschreven is door mijn kleine Neefje Goed gedaan. Allemaal ziek geweest, zegt hij. Ja zeker, zou ik „dat ook vervelend vinden.” Gelukkig, dat ze nu ook weer allemaal hersteld zijn. Kom je gauw weer eens terug, Willy? En dan ook weer alles alleen doen. Dát „vind ik fijn” Stevige hand van Oom.

Annie Zandvliet te Legmeerdijk. O, nee, vergeten doe ik niemand. Wel duurt het lang, maar eens komt de beurt. Woon je werkelijk zoo heel ver van school? Ik heb wel eens gehoord: kinderen, die het verst van school en kerk wonen.

Jan en Fransje Ligthart uit Lutjebroek.

komen nooit te laat. Is dat zoo? Beste groeten en een hand van Oom. Daag.

Jopie Förster te Heerlen. Afgesproken, beste Neefje. Zoo gauw je dus in Venlo komt, krijg ik een handje van Jopie. Wat had je toch een kort briefje. Daag. Nu al een hand van Oom.

Annie v. Bruitsum te Leiden. Heel graag, dat Annie voortaan komt meedoen. Welkom in de rij. Wat kort briefje toch. En het is zoo mooi geschreven. Daag.

Piet Anink, Nic Beets-tr. 118, Amsterdam. Zoo, zoo, heb je al eens wat gewonnen, en Gerard ook. Ik zeg maar: de prijzen zijn voor de gelukkigigen. Ben je nog naar Katwijk geweest? Hoor ik daar nog wat van? Wat kort briefje toch. Daag. Veel hartelijke groeten van Oom.

Netje Giesberts, Maasbreeschestr. 4, Blerick. Denklijk heeft mijn nieuwe Nichtje van pas 7 jaar dit briefje niet zelf geschreven. Zoo mooi zal ze het nog wel niet kunnen. Probeer je 't nu een volgende keer eens zelf? Zal best gaan. Misschien komen er dan ook wel enkele vriendinnetjes mee op bezoek. Daag.

Nelly van der Meyden, Blerick. Vorig antwoord wel gelezen zeker. Portret gevonden? Zal wel. Wat heb je mij leuk verteld van kleinen Jan. Och ja, laat hem eens wat huilen, als hij verdriet heeft, of.... tandpijn misschien. Graag hoor ik, dat Nelly goed leert. Pas op voor den kelder. Hand en groot.

Netta Barends, Warmond. Zoo mag ik het zien: zelf het briefje klaar maken. Da's

veel leuker, vin-je ook niet Netta? Wel zeker mag je meedoen aan de verloting. Maar, denk er aan, er zijn veel liefhebbers voor de fiets. Wie het treft, is er goed mee. Duizend groeten van Oom.

C. Rijnsoever te Amersfoort. En nu vraagt mijn Nichtje om het juiste adres van Raadseloom. Zend altijd alle brieven aan het gewone adres, dat bij alle wedstrijden staat, anders komt er verwarring. Dus goed kijken naar dat adres, en dat even noteeren, dan vergeet je het nooit. Kom je voortaan geregeld meedoen met alles? Graag. Stevige hand en veel groeten.

Marietje Piët te 's Gravenhage. Wat een leuk opstelletje over het Sijsje. Alleen denk ik, dat het beestje veel blijer zal zijn in het bosch, dan in het kooitje. Zou je ook niet denken? Opnemen in Kl. — ik bedoel het opstelletje — gaat niet. Geen plaats. Altijd ruimte te kort voor de briefjes. Daag. Kom je gauw terug?

Nelly van Rijn, Utrecht. Hartelijk welkom in onze familie. Ja, werkelijk had ik eerst gedacht: dat heeft gewis een ouder zusje geschreven. Keurig, gedaan, beste Nichtje. Of Oom wel 's leelijk kijkt? Nee hoor, Oom heeft altijd schik in zijn leven of... soms, nu ja, als er heel slordige en gevlekte briefjes komen, maar dat gebeurt bijna nooit. Dag beste Nichtje. Veel hartelijke groeten en — tot later.

Dientje van der Sluis te Alphen a/d. Rijn. Doet me plezier, dat mijn nieuw Nichtje zoo graag in Kl. leest. Je weet zeker wel, dat de prijzen onder de goede oplossers worden verloot. Afgesproken, gauw terugkomen dus — met een heel langen brief. Tot later. Hand en groet.

Toosje van Berkel, Zilk bij Hillegom, Heerdeuinweg 10. Welkom in de familie. Briefje was netjes — maar kort. Is broer nu al hersteld? Daag. Veel groeten

Ida Jansen, Haagweg 97, Loosdunen. En toch is het niet moeilijk, een heel langen brief te schrijven. Iedere week een stukje. Zoo'n brief hoeft niet in eens af te zijn. Probeer maar eens. Over van alles. Veel groeten aan allemaal van Oom.

De kinderen Hunink uit Devenser.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3V, CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 6970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

O, DOMOOR

Hij houdt niet van brui-ne boo-nen,
Hij houdt niet van ha-ver-mout;
Niet van dit-te, niet van dat-te....
'k Weet niet, waar hij wèl van houdt.

Tot een dag kwam in de len-te
En hij voor den school-arts kwam.
Nu, ik hoef niet te ver-tel-len
Hoe hij 'm on-der han-den nam.

E-ten als het daar-voor tijd is,
Nee kom daar toch niet mee aan.
Alshijmaar heel lang blijft dwin-gen,
Mag hij al-les la-ten staan.

Piet-je moest naar de ko-lo-nie,
E-ten wat de pot daar schaft,
La-ter heeft hij flink ge-smik-keld,
Is dat kind daar-mee ge-straft?

Nee, hij vond het reu-ze-heer-lijk,
Maar hij was toch lie-ver thuis.
Gaat het zoo niet met veel Piet-jes?
Hoe-ven er zoo-veel van huis?

T. S.

Moe-ze-poes, 'n lie-ve, grijs-ge-streep-te poes, lag met haar zes klei-ne kin-der-tjes in het heer-lij-ke, war-me mand-je, dat on-der de ta-fel stond in de war-me keu-ken van een groot, mooi huis. Maar Moe-ze-poes was dien dag heel erg moe, want haar klei-ne kat-jes, die al bij-na vier we-ken oud wa-ren, had-den het haar heel dien dag erg las-tig ge-maakt. Niet om-dat ze zoo stout wa-ren, neen, stout wa-ren de klei-ne poe-sen-kin-der-tjes nooit. Maar tel-kens kro-pen ze om beur-ten te-ge-n den hoo-gen rand van 't mand-je op en dan duur-de het niet lang, of..... bons..... daar lag er een op het zeil van den keu-ken-vloer. „Mi-auw..... mauw..... mauw...” schreeuw-de dan het klei-ne kat-je, dat het zeil zoo a-ke-lig koud en glad vond, „mi-auw ..... mauw..... mauw..... ach, moe-der-tje hier lig ik”.....

„Dat is je ei-gen schuld,” mi-auw-de dan Moe-ze-poes. „Waar-om klim je dan ook naar bo-ven? Je weet, dat moe-der dit nog niet graag ziet.....” Maar toch haal-de de goe-de poe-sen-moe-der haar kind weer heel gauw bin-nen de mand en lik-te haar vel-le-tje weer mooi glad.

Zoo was het al drie da-gen lang tel-kens ge-gaan, en daar-door was Moe-ze-poes dan ook zóó heel moe ge-wor-den, dat haar aar-dig, rood bek-je tril-de, en zij bij-na niet meer op haar poot-jes kon staan van 't tel-kens uit en in 't mand-je sprin-gen, om haar kin-de-ren bij het nek-vel er weer in te dra-gen.

„Kom, kleu-ter, blijft nu eens stil naast moe-der lig-gen,” zei ze dan ook weer voor de zoo-veel-ste maal. „Kom,

kruipt zoo eens al-le zes dicht bij me, en ga wat sla-pen. Moe-der wil ook een beet-je sla-pen; ze is zoo heel erg moe van-daag.....”

„Mi-auw, mauw, we wil-len nog niet gaan sla-pen,” mi-auw-de Zwart-Jan een poe-sen-jon-ge-tje. „We wil-len lie-ver nog wat spe-len. Niet-waar, Grijs-je?” vroeg hij aan een van zijn zus-jes.

„Neen, we wil-len nog niet sla-pen,” zei Grijs-je.

„Wij wil-len wèl sla-pen!” rie-pen Streep-je en Vlek-je, twee poe-sen-meis-jes. „Wij wil-len wel gaan sla-pen, als u ons eerst een mooi ver-haal-tje ver-telt, Moe-ze-poes.....”

„Ja, een prach-tig ver-haal van muis-jes of stou-te hon-den of wat an-ders. Als het maar héél mooi is, moe-der!”

„Nou, als jul-lie me dan be-looft, om daar-na zoet te gaan sla-pen, al-le zes, dan zal ik jul-lie een mooi ver-haal ver-tel-len, dat echt ge-beurd is, toen groot-moe-der-tje nog een klein poe-je was.”

„O, moe-der-tje, we be-lo-ven al-le-maal, dat we daar-na heel zoet en heel lang zul-len gaan sla-pen!” riep Zwart-Jan, die, hoe klein hij nog was, al-tijd het hoog-ste woord had.

„Nou, luis-tert dan maar,” zei Moe-ze-poes, en ze be-gon:

„Toen ik nog een klein poe-je was, woon-de ik met mijn moe-der-tje en nog en-ke-le klei-ne zus-jes en broer-tjes in een ou-de schuur, die dicht bij een groo-te boer-de-rij stond. De boer wist nog niet dat groot-moe-der daar woon-de, want ze was er op een nacht heel stil-le-tjes

in-ge-slo-pen. Ze was toen heel erg moe ge-weest, want ze was ge-ko-men van heel ver. Ze kwam uit een land, waar toen oor-log was en waar-uit heel veel men-schen weg-ge-vlucht wa-ren. En, e-ven-als de men-schen, wa-ren ook de die-ren naar al-le kan-ten heen-ge-vlucht. Da-gen lang had groot-moe-der, zon-der e-ten of drin-ken, al maar ge-loo-pen, tot-dat ze ein-de-lijk een vei-lig ver-blijf in de schuur vond. Daar was ze nu al zes we-ken en ze had niets an-ders te e-ten dan de muis-jes en rat-jes, die zij zelf ving.

Maar op een dag, toen mis-schien al-le rat-ten en mui-zen door haar op-ge-ge-ten wa-ren, want zij en haar kin-de-ren had-den al-tijd hon-ger, vond ze zelfs geen veld-muis-je meer, en ook geen tor-re-tje en geen spin. Na-tuur-lijk was toen groot-moe-der heel erg be-droefd, voor-al om-dat haar kin-der-tjes zoo a-ke-lig mi-auw-den. „Weest maar stil, mijn poes-jes,” zei ze toen, „ik zal wat e-ten voorjullie

gaan vra-gen. Hier dicht-bij staat een prach-tig huis en daar zit al-tijd voor het raam een groo-te, mooi-e poes met een prach-tig blauw lint om haar hals. Ze moet wel een heel voor-naam dier zijn, want ze kijkt al-tijd zoo heel trotsch als ik voor-bij kom. Maar toch zal ze mij wel wat van haar heer-lij-ke e-ten ge-ven, als ik haar ver-tel, dat we het zoo heel arm heb-ben.”

Zoo ging groot-moe-der, die nog nooit van haar le-ven ge-be-deld had, op weg naar de rij-ke poes. Dáár zat, zoo-als ge-woon-lijk, de mooi-e, dik-ke poes, met het blau-we lint om haar hals, voor het raam, dat juist o-pen stond. Nog trotscher dan ge-woon-lijk keek dien dag de rij-ke poes de ar-me groot-moe-der aan, en voor-dat die nog iets had kun-nen vra-gen, blies het mooi-e dier haar valsch en boos toe:

„Wat moet jij hier doen, jij be-del-kat ?

Wat heb jij hier te maken ? Kom je soms mijn heer-lijk ei-tje ste-len, dat al, op een zil-ve-ren bord-je, voor me ge-reed staat ? Of kom je mis-schien m'n ver-sche melk op-drin-ken ? Kom, ga heen, be-del-kat, of ik krab je !”

„Ik ben geen slech-te poes,” mi-auw-de toen groot-moe-der heel zacht en droef. „Ik kom niet om iets van je weg te nemen, zus-ter poes. Maar jij, die zoo heel rijk bent, hebt mis-schien wel wat e-ten o-ver voor mijn ar-me, klei-nekat-jes, die bij-

en keek met verbaasde oogen naar de muizen, die rustig om en onder den ouden leuningstoel trippelden.

na van den hon-ger ster-ven. We heb-ben zelfs geen muis-jes of rat-jes meer ; we a-ten het laat-ste muis-je en het laat-ste tor-re-tje twee da-gen ge-le-den op.....”

„Bah, wie eet er nu mui-zen en tor-ren!” mi-auw-de, met een vies op-ge-trok-ken neus-je, de rij-ke poes. „Bah, wat een vies beest ben jij ! Kom, ga heen, of ik roep Puck, on-zen hond, die jaagt al-le be-de-laars van de deur, en ook be-del-kat-ten ! Kom, ben je nog niet weg, vies dier, lee-lij-ke be-del-kat ?”

„Ja, rij-ke, voor-na-me kat, ik ga al,” zei groot-moe-der, en ze mi-auw-de zóó droef en a-ke-lig, dat ie-der an-der dier en zelfs een mensch me-de-lij-den met haar zou ge-kre-gen heb-ben ; doch de trot-sche poes, die zich zoo heel rijk en voor-naam voel-de, zat grijn-zend haar na te kij-ken, toen groot-moe-der op haar zwak-ke poot-jes heen-ging.

Ge-luk-kig ving juist groot-moe-der op dien dag een paar visch-jes in een vij-ver, en nog een veld-muis-je, zoo-dat zij en haar kin-de-ren niet van den hon-ger stier-ven. En nooit zou-den zij van den hon-ger ster-ven ! Want er ge-beur-de nog den-zelf-den dag iets in het groo-te huis, waar de rij-ke poes woon-de, dat groot-moe-der en haar kin-der-tjes voor al-tijd uit de zor-gen hielp !

Ma-rie, het dienst-meis-je uit het mooi-e groo-te huis, was luid gil-lend be-ne-den ge-ko-men, en toen me-vrouw haar ver-schrikt vroeg : „Wat is er ge-beurd, Ma-rie ? Is er een dief op den zol-der ?” schreeuw-de het meis-je : „O, me-vrouw, 't is nog veel er-ger dan een dief ! O, de mui-zen loo-pen met ris-sen o-ver den zol-der. O, en ze zijn op mijn ka-mer-tje ook al be-zig ge-weest ; ze heb-ben de mooi-e bloe-men van mijn Zon-dag-schen hoed op-ge-ge-ten, en twee ga-ten in mijn Zon-dag-sche schoe-nen ge-be-ten ! Neen, me-vrouw, u weet niet hoe bru-taal ze te keer gaan ! En ik durf hee-le-maal niet meer naar bo-ven.....”

„Stil maar, meis-je,” zoo be-gon nu me-vrouw. „We heb-ben ge-luk-kig een kat in huis. Ik zelf zal da-de-lijk Mies-je naar den zol-der bren-gen. Dáár zul-len we haar al-leen een scho-tel-tje melk

bren-gen en geen e-ten, dan moet ze van-zelf wel mui-zen van-gen, als ze hon-ger krijgt.”

Met een scho-tel-tje melk werd toen Mies-je, de poes, die zoo lee-lijk te-gen groot-moe-der had ge-da-an, op den zol-der ge-bracht. En daar-na werd de zol-der-deur goed ge-slo-ten, e-ven-als het dak-ven-ster, zoo-dat Mies-je ner-gens heen kon. En ook kreeg zij haar mand-je bo-ven. Den ge-hee-len dag en ook dien nacht moest Mies-je op den zol-der blij-ven, wat haar blijk-baar niet be-viel, want ze ging de eer-ste u-ren bar te keer. Doch la-ter, en ook dien nacht, bleef zij rus-tig, al-leen hoor-de men nu en dan een vlug ge-trip-pel o-ver den zol-der-vloer.

„Dat kan Mies-je niet zijn, die daar zoo vlug bo-ven ons hoofd trip-pelt,” zei me-vrouw, die op haar ka-mer was, tot Ma-rie.

„Neen, me-vrouw, dat doen de mui-zen,” leg-de het meis-je uit. „Ik heb ze zoo op den zol-der ! Wacht ik zal eens naar bo-ven gaan.” Doch zoo-dra ze bo-ven kwam, en de zol-der-deur had ge-o-pend, bleef ze stok-stijf staan en keek met groo-te, ver-baas-de oog-en naar..... de mui-zen, die lus-tig om en on-der den ou-den leu-ning-stoel rond-trip-pel-den, waar-op heel ge-noeg-lijk Mies-je zat te knip-oo-gen en geen poot ver-roer-de, om een der klei-ne kna-gers te van-gen. Neen, Mies-je, zat of lie-ver lag daar op den ou-den trij-pen ze-tel, als-of die hee-le mui-zen-fa-mi-lie haar geen steek aan-ging.

„Maar wat is dat nu, Mies-je !” riep me-vrouw. „Waar-om vang je geen muis-jes ? Heb ik je niet juist dáár-voor naar den zol-der ge-bracht ?”

„Mi-auw, mi-auw,” zei toen Mies-je. Daar-mee wil-de ze zeg-gen : „Ja ze-ker, dat weet ik best, maar je hebt mij al-tijd zoo ver-wend met lek-ker e-ten, dat ik nu geen muis-jes meer lust. En om ze te van-gen, moet je maar een an-de-re poes ne-men ; ik ben daar-toe veel te lui ; ik lig lie-ver in mijn mand-je of zit in het zon-ne-tje.....”

Me-vrouw zei daar-op niets, ze ken-de

on-ze kat-ten-taal niet, ze had niet verstaan, wat Mies-je zei-de. Maar Ma-rie, die uit al-les had be-gre-pen, dat Mies-je te lui was, om muis-jes te van-gen, sprak boos: „Maar me-vrouw, doet u die a-ke-li-ge, lui-e poes toch weg! Kom, neemt u een kat, die niet zoo ver-wend is en die de mui-zen vangt!”

„Maar waar kun-nen we zoo gauw zoo'n kat vin-den!” vroeg me-vrouw.

„Nou, me-vrouw ik weet er juist een,” zei Ma-rie. „'t Is een heel ma-ger dier, dat geen thuis heeft. Ik zag haar juist van-mor-gen hier voor-bij gaan en te-gen Mies-je mi-au-wen. Ze vroeg ze-ker om wat e-ten, de stum-perd. Want in de schuur van boer de Graaf, waar ze nu met haar kat-ten-kin-der-tjes in 't hooi slaapt, is geen muis-je geen rat, ja, zelfs geen tor-re-tje meer te vin-den. Zoo heeft die ma-ge-re poes al dat na-re ge-dier-te ver-jaagd.”

„Wel, Ma-rie,” sprak me-vrouw, „ga die poes dan da-de-lijk ha-len en breng de klei-ne kat-jes ook maar mee. Want hoe meer kat-ten, hoe eer-der we die a-ke-li-ge mui-zen kwijt zijn.....”

„Best, me-vrouw,” was het ant-woord. „En hoe moet het dan met Mies-je? Wilt u die lui-e poes ook nog hier hou-den? Zoo'n poes, waar u niets aan hebt? Een kat die niets an-ders doet, dan zich mooi op-poet-sen, lek-ker e-ten, drin-ken en sla-pen? Wil ik die maar met-een.....?”

„Je hebt ge-lijk, Ma-rie,” zei me-vrouw. „'t Zou wel dwaas zijn, als we haar in ons huis hiel-den. Weet je wat, neem haar mee en zet haar neer in de schuur, waar nu die ma-ge-re poes met haar kat-jes huist.....”

En zoo ge-beur-de het Ma-rie haal-de groot-moe-der met al haar kat-jes, uit de schuur en zij stop-te de lui-e, trot-sche Mies-je, die zoo lee-lijk te-gen groot-moe-der had ge-da-an, en die haar „een be-del-kat” had ge-noemd, er in. Dáár kon nu voor-taan Mies-je blij-ven, en om-dat groot-moe-der al-le muis-jes en rat-jes en spin-nen en tor-re-tjes had op-ge-ge-ten leed Mies-je hon-ger en zoo werd ze zelf een be-del-kat! Maar groot-moe-der kreeg het in het mooi-e, groo-te huis best.

Zij en haar kat-jes wer-den in een lek-ker warm mand-je naar den zol-der ge-bracht, en daar de-den ze zich al da-de-lijk te goed aan de vet-te, lek-ke-re muis-jes, die daar maar voor het grij-pen wa-ren en o-ver-al rus-tig rond-trip-pel-den, om-dat ze dach-ten dat groot-moe-der ze ook maar zou la-ten loo-pen. Maar dat was mis, hoor! Want in één week tijd was er geen muis-je meer in het groo-te huis te vin-den, niet op den zol-der en niet in den kel-der. En ie-der-een hield van groot-moe-der en haar kat-jes, voor-al Ma-rie, die hun al-tijd heer-lij-ke melk gaf. Zoo werd groot-moe-der nog een def-ti-ge poes en dat bleef ze, tot-dat ze van ou-der-dom stierf. En daar-na werd ze in den tuin be-gra-ven.”

„En Mies-je, moe-ze-poes? Wat ge-beur-de daar-mee? Werd die ook la-ter weer een def-ti-ge kat?” vroeg Zwart-Jan.

„Wel-neen, kind, die bleef toen haar ie-ven lang een na-re be-del-kat, en die stierf op een dag van den hon-ger. Zie je, zoo gaat het vaak, als men ie-mand, die arm is en on-ge-luk-kig, be-schimpt,” zei Moe-ze-poes. „Maar nu moet jul-lie gauw gaan sla-pen, dan ver-tel ik jul-lie mor-gen weer een mooi ver-haal-tje.”

„Weer van groot-moe-der?” vroeg Wit-neus-je.

„Neen, van een poes-je, dat Snoe-ze-poes heet-te, van Snoo-kie het aap-je, en van een klein hond-je, dat ze Fox-je noem-den,” was het ant-woord. „Kom, nu gaan we sla-pen! Kruipt maar dicht bij me!” Al-le poes-jes kre-gen toen nog een lik-je en al heel gauw wa-ren ze toen al-le zes in-ge-sla-pen.

„Wat heer-lijk rus-tig is 't nu,” dacht Moe-ze-poes en met die ge-dach-te sliep ook zij in.

Annie's ongehoorzaamheid

Door Francine

Tin-ge-lin-ge-ling, ging de bel bij de fa-mi-lie van Leeu-wen.

Mi-na, de dienst-bo-de, ging o-pen-doen, en de klei-ne, zes-ja-ri-ge An-nie trip-pel-de ach-ter haar aan. Dat deed An-nie niet al-tijd. Op ge-wo-ne da-gen liet ze Mi-na ge-rust al-leen o-pen-doen. Maar van-daag was het geen ge-wo-ne dag. Van-daag was het Moe-ders ver-jaar-dag. En nu werd er van-daag o, zoo vaak ge-beld, en tel-kens weer liep An-nie mee, om te zien wat er nu weer ge-bracht zou wor-den.

't Al-ler-eerst had de post-bo-de ge-beld. Die had voor Moe-der al-ler-lei brie-ven en kaart-jes ge-bracht. An-nie mocht ze naar Moe-der in de huis-ka-mer bren-gen. Toen was er een man ge-ko-men, die een heel groot pak be-zorg-de. 't Was het ver-jaar-ca-deau voor Moe-der. An-nie wist wat het was, maar ze had er niets, hee-le-maal niets van aan Moe-der ver-klapt. Na-tuur-lijk was ze weer mee naar bin-nen ge-gaan om Moe-ders ver-ras-sing te zien.

„Ben je niet blij, Moe-der, ben je niet heel erg blij?” had ze ge-vraagd.

En Moe-der had haar klei-ne meis-je ge-pakt en ge-zegd, dat ze o zoo blij was.

Daar-na was er weer ge-beld. Nu was het een man met een heel mooi-e bloe-men-mand.

„Van tan-te Do-ra,” juich-te An-nie, toen ze die mooi-e mand zag.

Tan-te Do-ra stuur-de ie-der jaar op Moe-ders ver-jaar-dag een bloe-men-mand en dat wist het klei-ne ding al wat goed.

En nu werd er dan voor de vier-de maal ge-beld. En weer trip-pel-de An-nie met Mi-na mee de gang in.

Er stond een man voor de deur, met een groo-te doos bij zich.

„Al-stu-blijft juf-frouw,” zei hij te-gen Mi-na, „hier zijn de be-stel-de ge-bak-jes.”

„Dank je wel, man,” ant-woord-de Mi-na, en bracht de doos met ge-bak-jes naar de keu-ken.

Toen ging ze, zon-der ver-der op An-nie

te let-ten, weer haas-tig naar bo-ven. 't Was druk van-daag met al dat ge-bel. De slaap-ka-mers wa-ren nog niet eens klaar, dus ze mocht heusch wel voort-ma-ken. Want als van-mid-dag de vi-si-te kwam, zou er van wer-ken hee-le-maal niets meer ko-men.

An-nie bleef dus al-leen in de keu-ken. Zou ze naar Moe-der gaan? Maar Moe-der zat haar brie-ven te le-zen. en keek toch niet naar An-nie. Zou ze..... zou ze dan — heel e-ven maar in de doos kij-ken, waar de ge-bak-jes in wa-ren? Al-leen kij-ken na-tuur-lijk en mis-schien ook e-ven-tjes tel-len. Ja, dat zou ze doen. Ze zou heel voor-zich-tig het dek-sel aan één kant wat op-til-len en dan door een kier-tje e-ven-tjes kij-ken en e-ven-tjes tel-len.

Zoo ge-dacht, zoo ge-daan.

Een klein eind-je wipt An-nie 'r hand het dek-sel op. O, o, wat zien die ge-bak-jes er heer-lijk uit! En wat zijn er veel. Wel tien, nee, wel twin-tig. Tot ei-gen-lijk tel-len komt An-nie niet. Dat ver-geet ze, als ze al die lek-ke-re ge-bak-jes ziet. Wat zou ze er graag e-ven-tjes van proe-ven. Niet op-e-ten na-tuur-lijk, maar al-leen e-ven-tjes proe-ven. Daar, van dat room-ge-bak-je zal ze e-ven-tjes proe-ven. En aar-ze-lend steekt Annie haar klei-nen vin-ger in den room van het taart-je. Maar dan ge-beurt er iets heel ergs. De doos met ge-bak-jes had op een punt van de keu-ken-ta-fel ge-staan. O, die doos stond daar best. Als er maar niet een klein meis-je was ge-weest, dat, zon-der dat ze het zelf merk-te, tel-kens die doos een eind-je ver-der had ge-scho-ven, zóó ver, dat ze nu nog maar op een heel klein punt-je van de tafel stond. En juist toen het klei-ne vin-ger-tje aan den room kwam, kreeg de doos weer een duw-tje. Maar toen was het punt-je van de ta-fel waar-op de doos stond zóó klein ge-wor-den, dat de doos nu niet meer kon blij-ven staan. Een bons op den grond.....

en..... daar lag tot An-nie's groo-ten schrik de doos met heer-lij-ke taart-jes op den keu-ken vloer. O, o, wat was die An-nie ge-schrok-ken! Het hui-len stond haar na-der dan het la-chen. En wat zou Moe-der boos zijn Moe-der die nog wel ja-rig was. Zou ze het aan Moe-der gaan ver-tel-len? Maar Moe-der zat brie-ven te le-zen. Nee, ze zou maar naar den tuin gaan en daar wat spe-len met haar pop-pen. En zon-der meer naar de doos te kij-ken sloop ze de keu-ken uit en ging den tuin in.

Een uur-tje la-ter kwam Moe-der in de keu-ken. Da-de-lijk viel haar oog op de doos met ge-bak-jes, die bij de keu-ken-ta-fel op den grond lag.

„Hè,” zei Moe-der bij zich-zelf, „wat is dat nu toch on-voor-zich-tig van Mi-na, om die doos zoo op den hoek van de ta-fel te zet-ten. Daar-door is ze na-tuur-lijk ge-val-len.”

Toen buk-te Moe-der zich bij de doos en be-gon al-les op te ra-pen. Och, och, wat was dat jam-mer! De mees-te taart-jes wa-ren stuk en be-scha-digd. Moe-der kon ze heusch niet aan de vi-si-te pre-sen-tee-ren.

„Mi-na,” riep Moe-der aan de trap. „kom eens e-ven be-ne-den.”

„Is er ge-beld, me-vrouw?” vroeg Mi-na. ter-wijl ze haas-tig de trap af-kwam.

„Nee Mi-na, dat niet. Maar kijk eens, je hebt de doos met ge-bak-jes te veel

Opeens viel Moeders oog op Annie.

op één kant ge-zet en daar-door is ze van de ta-fel ge-val-len. Ik kan dat poes-pas-je van al-les door el-kaar van-mid-dag niet ge-brui-ken. 'k Zal maar niet op je brom-men. om-dat ik van-daag ja-rig ben. Maar loop vlug e-ven naar den ban-ket-bak-ker om an-de-re te be-stel-len.”

„Daar be-grijp 'k niets van me-vrouw,” ant-wo-ord-de Mi-na. „'k Wist heusch niet be-ter of ik had de doos goed neer-ge-zet.”

„Ja, maar dat is toch niet zoo want dan kon ze niet ge-val-len zijn. Voor-taan maar be-ter uit-kij-ken. meis-je.”

Op-eens viel Moe-ders oog op An-nie, die on-ge-merkt was bin-nen-ge-ko-men.

Met groo-te oo-gen keek ze naar de doos, waar-in de ge-bak-jes door el-kaar la-gen. Zou ze ook ge-hoord heb-ben wat Moe-der te-gen Mi-na zei?

O ja, ze had al-les ge-hoord en ze had

het wel be-gre-pen ook. Moe-der dacht, dat het Mi-na's schuld was, dat de doos viel. Zou ze dan nu maar gauw te-gen Moe-der zeg-gen, dat Mi-na het niet ge-daan had, maar An-nie?

Dat durf-de ze niet, o nee, dat durf-de ze niet.

Moe-der merk-te er niets van, wel-ke ge-dach-ten er in dat klei-ne hoofd-je om-gin-gen.

„Kom,” zei ze te-gen An-nie, „wat sta je naar die ver-on-ge-luk-te ge-bak-jes te kij-ken. 'k Denk, dat jij er wel wat van lust, is het niet?”

En te-ge-lijk schep-te Moe-der wat uit de doos en deed dat op een bord-je.

„Hier An-nie, eet dat maar op.”

Met de oo-gen strak op haar bord-je ge-richt, zat An-nie het lek-kers op te e-ten. Lek-kers? O nee, 't was niet half zoo lek-ker als an-ders. Hoe zou dat toch ko-men? We-ten jul-lie het ook?

Moe-der merk-te het niet, dat An-nie zoo stil was. Ze was weer naar bin-nen ge-gaan om al-les voor de vi-si-te klaar te ma-ken.

't Was zoo-als Mi-na ge-dacht had. 't Werd een druk-ke dag voor de fa-mi-lie

Chauffeur van den vrachtwagen:
„Zie je niet, dat de weg te smal is om te passeeren. Ga maar gauw terug!”

Chauffeur van den kleinen auto:
„Niet noodig! Ik ga wel onder uw wagen door.”

van Leeu-wen. Tel-kens weer ging de bel en tel-kens weer kwa-men er nieu-we be-zoe-kers bin-nen. Maar nu trip-pel-de An-nie niet tel-kens meer mee om o-pen te doen. Ze was dan eens hier, en dan eens daar. Nu was ze in de ka-mer bij de vi-si-te en dan weer was ze bij Mi-na in de keu-ken. Toen het a-vond werd, zat ze op een voe-ten-bank-je aan Moe-ders schoot, en leun-de met het hoofd-je te-gen haar aan.

„'k Ge-loof, dat mijn klei-ne meid slaap be-gint te krij-gen,” zei Moe-der. „Kom vrouw-tje, zeg de vi-si-te maar goe-den dag. Dan zal ik Mi-na roe-pen om je naar bo-ven te bren-gen. Van-daag

MEESTER TIM OP JACHT

TIM BE-WON-DERT Z'N BUIT — Voor-zich-tig ging hij naar om-laag tot bi 't doo-de beest. Hij liep er om en nog 'ns om, en was er ze-ker van, dat hij zeer dap-per was ge-weest. Maar hoe zou 't gaan, zoo'n zwa-ren buit te slee-pen naar z'n huis? Zou hij zoo sterk wel zijn? Hij trok 'ns aan de dik-ke slurf zoo hard hij kon, toen aan den klei-nen staart. Maar neen! 't mon-ster scheen te zeg-gen: „Man, ik blijf, waar ik nu ben, heel stil zoo-als 't 'n doo-de past.” En toch, als hij 't beest hier zoo maar lig-gen liet, wie zou er dan ge-loo-ven thuis de hel-den-daad door hem ver-richt.

kan Moe-der niet met haar meis-je mee-
gaan naar bo-ven."

Ge-wil-lig gaf An-nie de be-zoe-kers een
hand. Toen kwam ze bij Moe-der en sloeg
bei-de ar-men om haar hals. 't Was of ze
Moe-der niet los kon la-ten. Be-zorgd
keek Moe-der haar aan. Er zou haar toch
niets sche-len ? Ze was van-daag toch wel
stil-ler dan an-ders. Maar kom, 't was ook
zoo'n druk-ke dag van-daag. Daar zou
het ze-ker van ko-men.

„Wel te rus-ten, klein vrouw-tje,"
fluis-ter-de Moe-der, ter-wijl ze An-nie
kus-te, „slaap maar lekker."

Toen ging An-nie met Mi-na de ka-mer
uit. Bo-ven werd ze haas-tig uit-ge-kleed.
E-ven wacht-te Mi-na tot ze haar a-vond-
ge-bed ge-daen had, en stop-te haar toen
in bed. Met een „wel te rus-ten, An-nie"
ging ze gauw weer naar be-ne-den. Er was
nog heel wat af te was-schen voor haar,
dat wist ze.

An-nie bleef al-leen in het don-ker
ach-ter. Maar dat ge-beur-de ie-de-ren
a-vond en nooit vond ze het erg. Al-tijd
viel ze gauw in slaap. Waar-om kon ze
dan nu den slaap maar niet vat-ten ?
Waar-om woel-de ze steeds maar om en
om in haar bed ? Waar-om ? Wel, om-
dat ze nog al-tijd door maar aan die doos
met ge-bak-jes moest den-ken, die ge-
val-len was. Daar moest ze nu den hee-len
dag al aan den-ken. Zelfs daar-straks
had ze haast niet kun-nen bid-den, om-dat
ze maar aan die doos moest den-ken.
Maar zij kon toch niet hel-pen, dat die
doos ge-val-len was ? Kon zij dat niet
hel-pen ? Had ze er dan niet te-geen aan
ge-stoo-ten en was het toen niet ge-
beurd ? En — dacht Moe-der nu niet, dat
het door Mi-na's schuld was ?

Maar ze had toch niet ge-jokt, want
Moe-der had haar niets ge-vraagd. Zoo
woel-den de ge-dach-ten door An-nie's
hoofd-je, en 't was dus heusch geen won-
der, dat ze niet sla-pen kon. Van be-ne-den
klonk het ge-lach der vi-si-te. Maar An-nie
lach-te niet, An-nie huil-de. Weet je
waar-om ?

Om-dat ze be-rouw had. Ze had be-
rouw, dat ze aan de doos ge-ko-men was,
maar ze had ook be-rouw, dat ze niet

al-les aan Moe-der had ver-teld. O, als
nu niet al die men-schen be-ne-den wa-ren,
dan zou ze nu nog gauw naar Moe-der
toe-gaan om haar al-les te ver-tel-len.
Och, was Moe-der nu toch maar bij haar.

„Moe-der," snik-te ze, „Moe-der....."

Haas-tig ging de ka-mer-deur o-pen.

„Ja An-nie, hier is Moe-der. Wat scheelt
er aan ?"

Moe-der was toch niet hee-le-maal
ge-rust ge-weest o-ver An-nie. Daar-om
was ze e-ven van de vi-si-te weg ge-gaan
om naar haar meis-je te gaan zien.
Ver-schrikt stond ze nu voor het bed en
nam haar schrei-end kind in de ar-men.

„Wat scheelt er aan An-nie ? Ben je
ziek ?" vroeg ze nog eens.

Heftig schud-de An-nie van neen.

„Wat is er dan ? Toe meis-je, ver-tel
het maar aan Moe-der."

En toen kwam ein-de-lijk het hee-le
ver-haal er uit, tel-kens door snik-ken
on-der-bro-ken.

Ge-dul-dig luis-ter-de Moe-der. Toen
beur-de ze An-nie's hoofd-je op en keek
haar in de oo-gen.

„Kon je daar-om niet sla-pen An-nie ?"
vroeg ze.

„Nee Moe-der," fluis-ter-de het meis-je.

„An-nie," zei Moe-der ern-stig, „'t is
heel ver-keerd, wat je ge-daen hebt. Je
mocht niet aan de doos ko-men ; je mocht
niet proe-ven van de ge-bak-jes, maar je
mocht mij hee-le-maal niet la-ten den-ken,
dat Mi-na het ge-daen had. Zul je voor-
taan al-les da-de-lijk aan Moe-der ver-
tel-len ? Ook als je stout ge-weest bent ?"

Met een snik be-loof-de An-nie het.

„Heb je je a-vond-ge-bed op-ge-zegd,
An-nie ?" vroeg Moe-der toen.

„Ja Moe-der," ant-woord-de An-nie.
„Maar 't ging hee-le-maal niet goed,
want ik moest tel-kens aan de ge-bak-jes
den-ken."

„Kom," zei Moe-der, ter-wijl ze kniel-
de, „dan zul-len we het nu sa-men doen !"

Toen ze op-ston-den, stop-te Moe-der
An-nie weer in bed, en zei haar met een
har-te-lij-ken kus goe-den nacht.

En met een glim-lach op haar ge-zicht-
je sliep nu klei-ne
An-nie spoe-dig in.

EINDE

EEN POPPENAVONTUUR

DOOR TRUUS

K lei-ne Wies-je speel-de met haar pop-pen. Wat had ze het druk! Al-les wat je maar voor speel-goed uit kon den-ken, was in de kin-der-ka-mer aan-we-zig. Al-ler-eerst vier schat-ti-ge pop-pen, een mooi ka-chel-tje met bij-be-hoo-ren-de pan-ne-tjes, een leuk ta-fel-tje, waar-op een echt por-ce-lei-nen ser-vies-je stond, een paar stoel-tjes, ver-vol-gens een mooi-e wieg en een wa-gen voor de pop-pen; ja, zelfs een droog-lijn, waar-aan de ge-was-schen pop-pen-kleer-tjes kon-den dro-gen, ont-brak niet. Dat al-les stond nu heel or-de-loos door el-kaar en daartus-schen was Wies-je be-zig haar kin-der-tjes aan te klee-den. Ze zet-te een heel ern-stig ge-zicht, als-of ze ver-ba-zend veel aan haar hoofd had.

„Nu ben jij aan de beurt Toos,” zei ze te-gen een al-ler-liefst pop-pe-tje met een vrien-de-lijk ge-zicht-je, „kom jij maar eens hier, dan zal ik je eens een schoo-ne jurk aan-trek-ken, want die heb je echt vuil ge-maakt.” En met-een pak-te ze haar kind beet, maar door de groo-te druk-te greep ze haar een beet-je on-han-dig vast, met het on-ge-luk-ki-ge ge-volg, dat ze haar pop-je op den grond liet val-len en..... daar lag nu het aar-dig pop-je met een ge-bro-ken arm.

’t Was een treu-rig ge-zicht. „Hè, hoe jam-mer,” zei Wies-je en ze keek heel e-ven be-droefd, maar dat duur-de niet lang; want ons Wies-je was een echt ver-wend kind-je en da-de-lijk daar-op zei ze dan ook: „A-ke-li-ge pop, waar-om breek je ook je arm; je be-grijpt, dat ik je nou niet meer wil heb-ben. Ik zal aan Ma maar gauw weer een nieu-we gaan vra-gen, dan gooi ik jou in den vuil-nis-bak.” Met-een raap-te ze het ar-me kind op en gooi-de haar in een hoek van de ka-mer.

Daar lag nu de ar-me Toos. Eerst was ze het lie-ve-lings-kind van Wies-je ge-weest en nu ze zon-der haar schuld haar arm ge-bro-ken had, werd ze niet meer aan-ge-ke-ken en moest met de vuil-nis-

kar mee. Hè, als Toos daar aan dacht, kwam er een groot ver-driet in haar pop-pen-hart en twee dik-ke tra-nen lie-pen o-ver haar ro-ze wan-gen. Maar Wies-je zag die tra-nen niet eens, en ook de meid’niet, die ’s a-vonds, toen ze Wies-je naar bed ge-bracht had, in de kin-der-ka-mer den rom-mel kwam op-rui-men. Ze vroeg nog e-ven aan Me-vrouw wat ze met de ka-pot-te pop doen moest, die in den hoek van de ka-mer lag, en de-ze zei: „Gooi ze maar weg, het mooi is er nu toch af.”

Het was al don-ker bui-ten, toen de ar-me pop om het hoek-je van de keu-ken-deur in den bak ge-gooid werd. Ze kon dus niet meer zien, waar ze zoo-al bij-ge-stopt werd. Maar toen den vol-gen-den mor-gen het dag-licht door een kier-tje van het dek-sel naar bin-nen viel, zag ze tot haar groo-ten schrik, in welk ge-zel-schap ze zich zoo-al be-vond. Ze lag daar tus-schen stof, aard-ap-pel-schil-len, stuk-jes pa-pier, asch, in een woord tus-schen al-ler-lei af-val. Daar lag ze nu, zij, die vroe-ger al-tijd in zoo’n voor-naam ge-zel-schap ge-leefd had, en zoo’n def-tig moe-der-tje had ge-had.

Na een paar uur kwam de meid naar bui-ten en zet-te den vuil-nis-bak voor het hek neer, want ze hoor-de in de ver-te ’t ge-ra-tel van den vuil-nis-man al. En e-ven daar-na werd de bak al weer op-ge-tild, het dek-sel er af-ge-no-men en toen kwam Toos met al dat vuil in de groo-te kar te-recht. Het paard liep nu weer uit zich-zelf ver-der uit ge-woon-te, en tel-kens werd er weer een nieu-wen voor-raad vuil bij-ge-gooid, tot de ar-me pop niets meer zien kon en bij-na stik-te. Ein-de-lijk was de kar vol en toen ze nog een eind-je ge-re-den had-den, kwa-men ze aan een groo-te vuil-nis-belt, waar de kar om-ge-keerd en ge-leegd werd. Toen nu de ar-me pop daar een poos-je ge-le-gen had, merk-te ze dat er ie-mand in den hoop aan het woe-len was, en na en-ke-le mi-nu-ten zag ze dan

ook, dat het een klei-ne jon-gen was, die de lom-pen wel-ke tus-schen het vuil la-gen moest uit-zoe-ken. De-ze kreeg nu al gauw de pop in de ga-ten, en hij raap-te ze da-de-lijk op, blij nog zoo'n mooi pop-je tus-schen dien rom-mel te vin-den.

„Dat treft nog,” zei hij bij zich zelf, „dat is een aar-dig pop-je voor mijn zus-je; die zal er echt blij mee zijn.” Hij veeg-de voor-zich-tig het vuil van de kleer-tjes af en scheen het hee-le-maal niet erg te vin-den, dat ze maar één arm had. Hij zocht nu nog gauw de lom-pen bij el-kaar en liep toen vroe-lijk een deun-tje flui-tend naar huis toe. Hier zet-te hij zijn zak eerst neer en ging toen gauw zijn zus-je zoe-ken, om haar met den ge-von-den schat ge-luk-kig te ma-ken. Het klei-ne meis-je keek echt blij, toen ze de mooi-e pop in haar ar-men hield en ze zoen-de ze, als-of het al al-tijd haar kind was ge-weest. Ze be-dank-te dan ook haar broer echt har-te-lijk.

Wat is dat een lief moe-der-tje, dacht Toos, ze is zoo vrien-de-lijk voor me en ze vindt het ge-loof ik ook niet eens erg dat ik maar één arm meer heb. Wat ben ik ge-luk-kig dat ik hier ge-ko-men ben, en ik nu niet meer tus-schen al die vie-zig-he-den moet blij-ven lig-gen. Ik ge-loof ze-ker, dat ik het hier nog veel be-ter zal heb-ben dan in mijn vroe-ge-re def-ti-ge huis.

En het duur-de niet lang, of er kwam voor haar al-weer een nieu-we ver-ra-sing. Toen het nieu-we moe-der-tje de pop een poos-je in haar ar-men ge-wiegd had en ze al al-ler-lei naamp-jes voor haar had uit-ge-dacht, ging ze naar haar pop-pen-wa-gen en leg-de haar hier voor-zich-tig neer.

Toos keek eens rond in haar nieu-we om-ge-ving en daar zag ze tot haar blij-d-schap, dat er nog een pop in den wa-gen lag. Ook de-ze keek haar een oo-gen-blik aan, en toen za-gen ze al-le-bei, dat ze el-kaar al eens meer had-den ge-zien. Maar ze wis-ten eerst niet zoo gauw waar en wan-neer ze el-kaar voor 't eerst had-den ont-moet. „Weet je niet meer,” zei toen in-eens het an-de-re

pop-je, „dat wij al-le-bei naast el-kaar ston-den in dien groo-ten speel-goed-win-ke. We za-ten al-le-bei in een doos ge-naaid; maar de jouwe was veel mooier, want jij was een du-re pop met echt haar en hee-le-maal van por-ce-lein. Ik ben maar een ge-wo-ne pop met een hou-ten kop en met zaag-sel op-ge-vuld. Jij was toen een echt trotsch ding en wou me soms niet aan-kij-ken, en toen ik het eerst ver-kocht werd en weg-ging, zei je me niet eens goe-den-dag. Maar ik ben er nu niet meer boos om hoor, en ik wil nu weer heel graag vrien-d-schap met je slui-ten. Ik hoop ten-min-ste, dat je nu niet meer zoo ij-del bent als vroe-ger.”

„O nee,” zei Toos, ter-wijl ze een kleur had ge-kre-gen van schaam-te, „ik be-loof heusch, dat ik een be-te-re pop zal worden, en graag wil ik je vrien-din-ne-tje zijn. Ik was vroe-ger ook trotsch, ik wil dat nu wel be-ken-nen; maar ik heb er echt spijt van en ik heb mijn straf er ook al voor ge-had. En toen ver-tel-de ze haar a-von-tú-ren aan haar vrien-din-ne-tje.

„Nu,” zei het an-de-re pop-je, toen Toos uit-ver-teld was, „ik ben nu toch maar blij, dat het nog zoo goed voor je is af-ge-loo-pen en dat je nu hier ge-ko-men bent.” Toen ga-ven de pop-pen el-kaar een hand en van dat oo-gen-blik af wa-ren ze de bes-te maat-jes.

CORRESPONDENTIE

Kobi Hilkhuizen, Dr. Schaepmanstr. 9, Delft.
Hoe Oom dit briefje vindt, vroeg Kobi. Dat zal ik zeggen. Mijn lieve Nichtje heeft het natuurlijk heelemaal zelf geschreven en dat gaat al goed. Heel goed zelfs voor zoo'n kleuter. Dan: Oom heeft alles met plezier gelezen, want het is een flinke brief over alles en nog wat. Heel blij ben ik dus, dat Kobi ook eens geschreven heeft, maar ik bedoelde een vorigen keer, dat Corrie en Kobi samen op bezoek zouden komen, ieder met een eigen langen brief. Ja, kippen verzorgen heb ik ook altijd graag gedaan. Wel wel, wat een stoute haan, zoo maar tegen je op te vliegen! Neem een stok mee en tik hem op zijn rug. In elk geval voorzichtig zijn, dat hij je niet naar de oogen vliegt. Ik heb schik gehad met die poes. Zie je wel, zei ik dadelijk, daar heb je 't al weer. Je verzorgt zoo'n beest als een prinsesje, en... dan wil ze óók nog onder de dekens kruipen. Of Moe

gelijk heeft, dat ze 't dier de kamer afsmijft. En dan ook nog ruiten breken. Toe nou! Leg ze liever in een mandje in de bijkeuken. Een kanarie in huis is prettig. Vooral als hij van die lange keel-rollertjes de kamer instuurt. Ik mag het graag hooren. En tóch zou ik nóg liever hooren de „muziek” van kleinen Jan. Als hij zoo door durft gaan met groeien, weegt hij 200 pond eer hij naar school gaat. Een beetje minder is ook goed, vin-je niet? Knijp hem even — heel zachtjes — voor me in de wang. En doe heel veel groeten van Oom aan Corrie, Jacob en Theo. Voor je zelf een stevige hand van Oom. Daag. Je ziet wel wat de gevolgen zijn van een langen brief.

Anna Schreurs, Buggenum. Goed briefje voor een kind van de 3e klas, maar kort. Was het kleedje, dat je voor Moeder gemaakt hebt, uit Kl. ? Nooit antwoord gehad? Begrijp ik niets van. Heb je wel altijd boven den brief gezet, welk blaadje je leest. Anders zou het antwoord in R. J. kunnen komen. Daag. Tot later.

Marinus v. d. Griend, Rijnlaan 101 bis, Utrecht. Veel geduld, beste Neef. Er komen den laatsten tijd zooveel briefjes van Kl., dat er geen doorkomen aan is. Ieder moet toch ook zijn beurt hebben. Foto komt wel eens, tenminste: als ze scherp genoeg was. Volgende maal moest Zusje ook eens meekomen, ieder dan met een langen brief. Wat prettig uitstapje naar Friesland. Wat is het daar mooi, hè? Och, mijn Blikkerd is zoo kwaad niet. We hopen. Veel hartelijke groeten. ook aan Marietje en een hand van Oom.

Bennie Koch, Zuiderzeestr. 13, Utrecht. En dat heeft mijn Neefje Bennie maar goed gedaan Zoo'n briefje mag er zijn. Goed, portret komt wel. Heb je nu al schaatsen geleerd? Als Loesje naar school gaat, wordt hij zeker ook mijn Neef. Veel hartelijke groeten, ook aan Frans. En dan tot later. Daag.

Cecile Smeenk, Mariahoek 2, Utrecht. Foto wordt wel 's geplaatst, misschien lang vóór dit briefje komt, want er ligt nog zoo veel. Geduld. Wat mooi plaatje boven de kaart. Maar . . . het briefje was heel kort. Daag. Hartelijkste groeten van Oom.

Helena Rougen, Marktplein 48, Schinveld. Ja. wie meedoet, heeft zijn kans. En Blikman zoekt zijn vriendjes overal. Graag, dat je eens kwam kennis maken. Ik wacht nu op den beloofden langen brief. Zoiets onthoud ik. Daag. Veel groeten van Oom.

Nelly van Rijn, Sepstr. 11, Utrecht. Maar beste Nichtje, dat is flink gedaan: nu al in de 5e klas. Zeker, het schrijven is in orde, maar dat moet ook in de 5e klas. Spreekt vanzelf ieder wil wel 's graag een prijsje hebben, maar Blikman zoekt zelf zijn gunstelingen uit. We hopen maar samen. Daag.

Jozeef Caniels, Straalscheweg 13, Venio. Maar, beste Neefje, wat ben ik geschrokken. Ik hoop, dat de arm nu wel weer genezen zal zijn. Maar wat onvoorzichtig ook, zoo maar over de leuning van den stoel te springen. Vertel je mij later eens, of nu alles weer in orde is? Daag. Hartelijke groeten van Oom.

Miesje Lomma, Aylvalaan 37, Maastricht. Dank je wel, beste kind, ik blijf gelukkig maar goed gezond. We hopen samen op prijs en — Oom hoopt op een langen brief. Daag.

Tientje Peters te Gemert. Vooraf mijn hartelijkste welkom in onze groote familie. Ik hoop, dat mijn nieuwe Nichtje nu weer geheel hersteld is. Want ziek zijn is heelemaal niet prettig. Dank je wel, Oom leeft zoo maar rustig heen, op zijn ouden dag. Ik heb mijn geregelde, prettige bezigheid met al die aardige briefjes van mijn goede Neefjes en Nichtjes in het heele land. Maar, wie zegt nu, dat Tientje niet mooi schrijft, al is die pen al . . . een week oud. Ik kan er best langer mee toe, en — ik heb toch iederen dag heel wat meer te schrijven. Oom zegt, dat het briefje heel mooi was voor een Nichtje van pas 9 jaar, heel goed. Maar kind, hoe durf je er aan, zoo maar Fransch, Duitsch en Spaansch te leeren. Compliment, hoor. Prettig, als je later enkele vreemde talen kent. Leer je ook geen Esperanto? Dat is wel de makkelijkste taal van alle. En — ik meen te weten, dat er in Gemert zijn, die deze wereldtaal goed kennen. Ja, Scheveningen is mooi. Toch kan ik me best begrijpen, dat je van Artis veel meer vertelt. Dag beste Nichtje. Veel groeten, ook aan Corry. Vraag 's, of ze een volgende maal niet mee op bezoek komt, ieder dan met een heel langen brief; of leest ze mogelijk R. J. ? Tot later dan. Stevige hand van Oom. Wil je altijd boven den brief zetten, welk blaadje je leest? En niet boos zijn, omdat mijn antwoord zoo lang uitbleef. Ieder zijn beurt.

Miep Postma, Sumatrastraat 55, Tilburg. Wel, dat heeft mijn kleine Nichtje goed gedaan. Oom was heel blij met haar briefje. En het schrijven begint al goed te gaan. Ik hoop Miep nog dikwijls te ontmoeten in de bus. Daag. Heel veel groeten van Oom.

De zusjes Nuytermans uit Kotterdam.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3/4 CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING No. 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

NU IS HET WEER DE LIEVE MEI

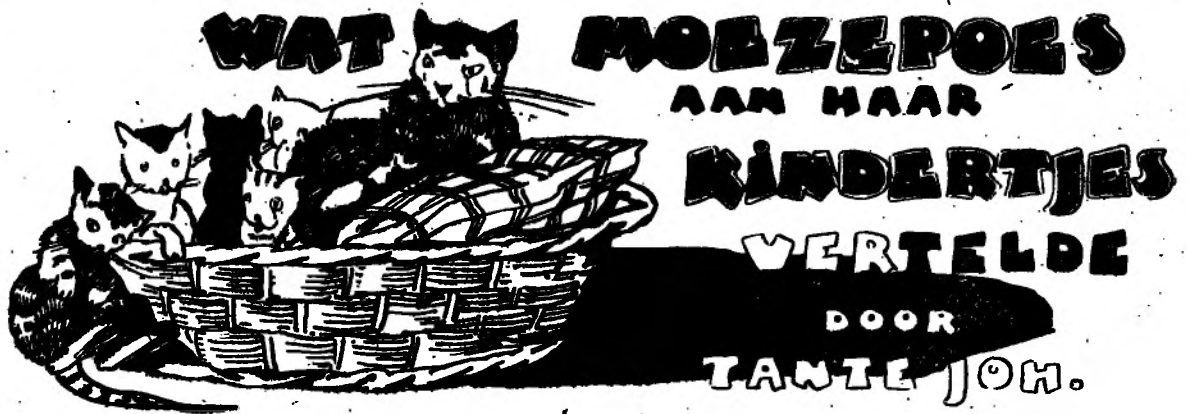

Nu is het weer de lie-ve Mei;
Nu bloei-en weer de bloemp-jes blij;
Zeg, zou-den zij het we-ten,
Wie de-ze maand is toe-ge-wijd,
De schoon-ste van de len-te-tijd?
Ik zal het niet ver-ge-ten!

Wij ee-ren nu Ma-ri-a zoet,
En bid-den vu-rig: Wees Ge-groet!
En sie-ren Haar met bloe-men.
Zij draagt 't lie-ve Kind-je klein;
Wij mo-gen óók Haar kin-d'ren zijn,
En vrij Haar „Moeder” noemen!

Maar lie-ver dan die bloe-men fijn
Is Haar een hart-je vroom en rein;
Dat wil ik graag Haar ge-ven;
En bid: Mijn lie-ve Moe-der zoet,
O, houd me rein, en maak me goed,
Be-scherm me heel mijn le-ven!

JO HÖLSCHER

**MOE-ZE-POES VERTELT VAN
SNOO-KIE SNOE-SE-POES EN
FOX-JE**

Nu moet u ons ver-tel-len van Snoo-kie, het aap-je, en het poes-je, dat Snoe-se-poes heet-te, en van Fox-je, het hond-je, moe-der," mi-auw-den den vol-gen-den dag, toen ze bij-na sla-pen gin-gen, de zes kat-jes.

„Gaat dan al-le-maal rus-tig lig-gen,” zei toen Moe-ze-poes, en ze be-gon weer: „In een huis, waar-in ook twee aar-di-ge kin-de-ren woon-den, die Paul-tje en Mien-tje heet-ten, woon-de Snoe-se-poes, een lief, grijs poes-je, dat graag muis-jes ving en ook graag speel-de. „Snoe-se-poes moest ei-gen-lijk een vriend-je heb-ben, waar ze pret-tig mee kon spe-len,” zei toen op een dag Paul-tje tot zijn va-der. „Wel, dan zul-len we een aar-dig klein hond-je koo-pen,” zei toen Paul's va-der, en hij kocht dien dag een hond-je, dat hij Fox-je noem-de.

Fox-je keek eerst wel wat vreem l naar Snoe-se-poes, en Snoe-se-poes keek vreemd naar het klei-ne hond-je; maar toch wa-ren zij al heel gauw aan el-kaar ge-wend en wer-den toen goe-de vriend-jes. En toen Snoe-se-poes zag, dat Fox-je heel aar-dig op zijn twee ach-ter-poot-jes kon loo-pen, wil-de zij dit ook lee-ren, en toen ze dit een beet-je kon, ging ze soms poot aan poot met Fox-je wan-delen. Maar niet bij dag, dat durf-de zij niet. „Als Mien-tje en Paul-tje za-gen, dat ik, net als jij, op mijn twee ach-ter-poot-jes liep, zou-den zij mij uit-la-chen,” zei ze tot Fox-je.

Daar-om wan-del-den de twee vriend-jes al-leen, als de men-schen slie-pen, en dan nog op a-von-den als de maan mooi rond was en hel-der scheen. Op zoo'n a-vond was 't voor het eerst in zijn klein hon-den-le-ven-tje, dat Fox-je de maan zoo prach-tig rond zag. „O, kijk toch eens naar bo-ven, Snoe-se-poes,” blaf-te hij. „Kijk toch eens, wat is dat voor een ding? 't Lijkt wel zoo'n groo-te, ge-le kaas, zoo-als er in de e-tens-kast van de vrouw staat! Nou, en die smaakt wat fijn, hoor! Ik kreeg er van-daag een eer-lijk stuk-je van! Ach toe, Snoe-se-poes, klim jij toch eens in een van die hoo-ge boo-men en haal die kaas eens naar be-ne-den; dan e-ten wij die sa-men lek-ker op.....” Zoo blaf-te Fox-je om de maan.

Maar Snoe-se-poes, die veel ou-der en ook veel wij-zer was dan haar vriend-je, lach-te vroo-lijk en miauw-de heel zacht-jes: „Dat is hee-le-maal geen kaas, dom-me Fox-je. Dat is de maan en die kun je niet op-e-ten. En je kunt er niet eens bij ko-men, ook al klim je in den al-ler-hoog-sten boom, want de maan is nog wel hon-derd-maal hoo-ger. Maar ik weet wat an-ders, dat ook lek-ker is! Kom ga mee, dan gaan we veld-muis-jes van-gen, die zijn heel vet en malsch.....”

„Sma-ken ze net als worst?” vroeg Fox-je, die nog nooit een muis-je ge-proefd had.

„O, nog véél lek-ker-der!” riep Snoe-se-poes, en toen trok ze Fox-je mee naar het veld.

Ter-wijl ze zoo voort-lie-pen, kwa-men ze een vreemd beest te-gen, dat óók al op zijn twee ach-ter-poo-ten liep.

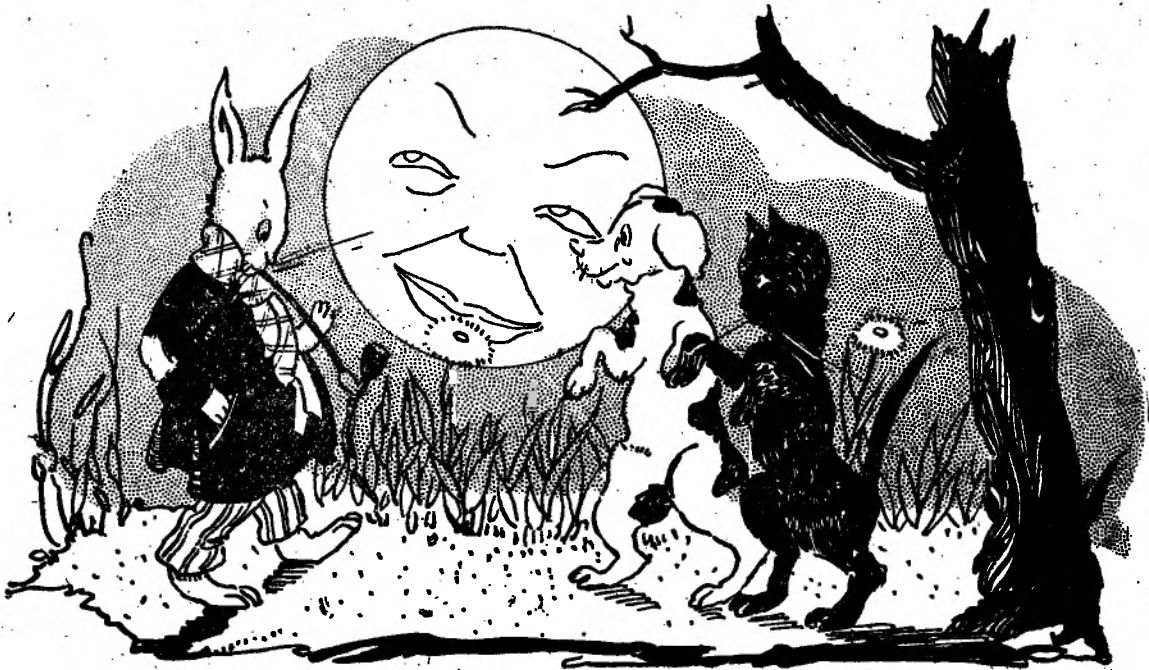

„O, wat een lee-lijk bruin dier met lan-ge ha-ren!” riep toen Fox-je, die heel bang werd, want het dier kwam recht op hen toe-loo-pen.

„Kom, wees maar niet bang, Fox-je,” stel-de Snoe-se-poes haar vriend-je ge-rust. „’t Is nie-mand an-ders dan mijn-heer Lang-oor, een ou-de ha-zen-groot-va-der, die hier dicht-bij woont. Hij is de aar-dig-ste en vrien-de-lijk-ste haas, die er be-staat.” En toen tot den ou-den haas, dié al vlak bij hen was : „Dag groot-

Zon-der iets meer te zeg-gen, liep groot-va-der Haas brom-mend ver-der. Maar Snoe-se-poes en Fox-je lie-pen den weg naar het kool-veld op ; ze wil-den dien vree-se-lij-ken man met den be-zem óók wel eens zien.

Doch dicht bij het kool-veld kwa-men ze een an-der dier te-gen, dat ook al op zijn twee ach-ter-poo-ten liep. Na-tuur-lijk werd toen Fox-je weer bang, en hij vroeg, met een kort, ang-stig blaf-je, aan Snoe-se-poes : „Wie is dat nu weer ? Hij lijkt wel

Terwijl ze zoo voortliepen, kwamen ze een vreemd beest tegen..

va-der Haas, bent u ook een beet-je aan ’t wan-de-len in den ma-ne-schijn?”

„Ja, wat zul je ei-gen-lijk an-ders doen, Snoe-se-poes,” zei de ou-de haas. „Maar de maan schijnt wel heel erg hel-der van-a-vond ; ik vind het ei-gen-lijk veel te licht op den weg. En op het kool-veld is het nog véél lich-ter.”

„Wel, dat vin-den wij juist pret-tig,” zei Snoe-se-poes. „Mijn vriend Fox-je houdt óók zoo veel van de maan.”

„Nou, dat zul je niet zeg-gen, als je op het kool-veld komt,” zei groot-va-der Haas, „en als je daar dien man ziet staan met dien groot-ten hoed op en een be-zem in zijn ar-men ! O, ’t is zoo’n vree-se-lij-ke man ! Ga maar eens kij-ken.”

wat op een van die ra-re die-ren uit Mien-tje’s speel-goed-kast.”

„Je hebt ge-lijk, Fox-je,” zei Snoe-se-poes ; „hij lijkt spre-kend op dien groot-ten, wol-len aap, want hij is óók een aap, wel niet van wol, maar echt, zoo-als wij.....”

De aap, die Snoo-kie heet-te, was al zóó heel dicht-bij ge-ko-men, dat hij Snoe-se-poes in ’t oor kon fluis-te-ren : „Wie is die klei-ne hond, die zoo keu-rig op zijn ach-ter-poot-jes wan-delt ?”

„Wel, dat is mijn vriend Fox-je, die kort ge-le-den in ons huis is ge-ko-men,” ver-tel-de Snoe-se-poes. „En hij heeft mij ook al ge-leerd, hoe ik op mijn ach-ter-poot-jes kan loo-pen. Kijk maar eens, hoe mooi ik het al kan.....” Snoe-se-poes

stap-te toen heel par-man-tig een eind-je op haar ach-ter-poot-jes voort. „Wel, hoe vind je het, Snoo-kie?” vroeg ze.

„'t Gaat al prach-tig,” stem-de de aap toe. „Al-leen wag-gel je nog een beet-je van rechts naar links. Maar dat zul je wel gauw af-lee-ren. Maar waar gaan jul-lie naar toe?”

„Wel, naar het kool-veld,” zei Snoe-se-poes. „Groot-va-der Haas heeft ons zoo juist ver-teld, dat daar zoo'n groo-te man staat met een groo-ten hoed op en een be-zem in zijn ar-men. 't Moet een grie-ze-lige man zijn, want groot-va-der Haas was er heel bang voor, naar 't scheen. Is 't niet waar, Fox-je?”

„Ja, die ou-de haas scheen erg bang te zijn,” stem-de Fox-je toe.

Snoo-kie lach-te een ech-ten a-pen-lach. Grijn-zend van pret liet hij zijn wit-te tan-den zien. „Ho, ho, ho,” lach-te hij, „die groot-va-der is een ech-te, ban-ge haas! Ho, ho, ho, die man met den be-zem in zijn ar-men is geen ech-te man; 't is maar een pop van stroo. De men-schen noe-men hem 'n vo-gel-ver-schrik-ker, en ze heb-ben hem in het kool-veld neer-ge-zet om de vo-gels bang te ma-ken en ook de ban-ge ha-zen en de ko-nijn-tjes, om-dat die an-ders de kool zou-den op-e-ten. Ja, ja, de men-schen zijn erg slim, hoor! Maar wij, a-pen, zijn nog veel slim-mer, weet je. En in den tuin van mijn baas staat ook zoo'n pop van stroo, die er nog veel grie-ze-li-ger uit-ziet, dan die op 't kool-veld staat. Want hij heeft een groot ge-weer in zijn ar-men.”

„En kan hij met dat ge-weer echt schie-ten?” vroeg Fox-je.

„Wel-nee,” zei Snoo-kie, „dat heeft hij al-leen maar om de spreeu-wen, die in de ker-se-boo-men wil-len vlie-gen, bang te ma-ken. Want de spreeu-wen zijn dol op ker-sen, weet je? En de ker-sen zijn bij-na rijp..... Kom, ga maar mee naar den ker-sen-tuin, dan kun-nen jul-lie de pop van stroo zien.”

Wordt vervolgd

NAAR BUITEN

Het zon-ne-ke schijnt
En het vo-gel-ke fluit!
Naar bui-ten!

[naar bui-ten!

M'n lie-ve scha-vuit!
Ga dan-sen en sprin-gen
In 't groen van de wei,
En zing er uw lied-jes
Nu vroe-lijk en blij!
Ga rol-len en hupp'-len,
Als 't lam-ke in 't gras,
Ga vis-sel-kens van-gen
In 't riet bij den plas!
Blijf nu toch niet bin-nen
Het zon-ne-ke lacht!
Het kleurt er je wan-gen
En schenkt er je kracht!

Piet van 't Boschke.

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Nu voel ik me net als de oude uil uit 't bosch, wien de ek-ster leer-de luis-teren. Want jul-lie her-in-nen je dat verhaaltje toch nog? En voelen jul-lie je nu ook als de ek-ster? Kun-nen mijn klei-ne jon-gens en meis-jes nu luis-teren? Maar niet te gauw on-ge-dul-dig wor-den! Lang-zaam aan, dan breekt 't lijn-tje niet. Zul-ke moei-lij-ke din-gen als „luis-teren” leer je maar niet in-eens. Er zijn zelfs groo-te men-schen, die 't nog niet kun-nen. Knap-pe kin-de-ren dus, die 't wèl kun-nen. Maar de an-de-ren moe-ten ge-dul-dig oe-fe-nen, ie-de-ren dag, en je zult zien: Ge-duld o-ver-wint al-les.

Waar-om lees jij zoo on-ge-dul-dig, The-o? O, jij deug-niet. Je denkt ze-ker: „Mijn-heer Ka-pe-laan, hou als u 't blijft op met pree-ken. Dat moet u Zon-dags op den preek-stoel maar doen. Wij hoo-ren lie-ver ver-tel-len!”

Heb 'k 't goed ge-ra-den? Nou dan,

om-dat jul-lie zul-ke lie-ve vriend-jes zijn van Je-zus, den groo-ten Kin-der-vriend, zal ik jul-lie maar 'n beet-je ver-wen-nen.

Toen ik nog 'n klei-ne jon-gen was, woon-de ik bij m'n va-der, moe-der, broer-tjes en zus-jes in 'n groot huis. Dat huis lag ta-me-lijk een-zaam, 'n heel eind van 't dorp, aan den groo-ten weg naar de stad. Daar-door kwa-men er be-hal-ve de ve-le au-to's en fiet-sen ook be-de-laars en mars-kra-mers voor-bij, die naar de stad wil-den. Reeds als klei-ne jon-gen ken-de ik al die men-schen bij hun naam. Kre-lis, die zeep en schoen-ve-ters ver-kocht, vrouw Han-ne, die al-tijd in haar ei-gen liep te mur-me-len; Ja-cob, die 'n bult had, waar-o-ver hij zelf lach-te en ook Ma-nus. Er wa-ren er nog meer, maar die her-in-ner ik me 't beste. Ma-nus, die 'n „def-ti-ge” be-de-laar was, — want hij had z'n schrijf-pa-pier en pot-loo-den in 'n oud geel kof-fer-tje — was de dank-baar-ste van al-len. Eens had m'n va-der 'm ge-von-den op den weg. Hij was door een au-to aan-ge-re-den, die — zon-der te stop-pen — door ge-suisd was. Va-der bracht den ar-men Ma-nus mee en in de keu-ken werd hij ge-was-schen en ver-boën-den. Och, wat was die ar-me man blij. Wel hon-dert keer pak-te hij va-ders hand en zei dan, met de tra-nen in z'n oo-gen: „'k Dank je wel, me-neer! 'k Wou, dat ik ook eens iets voor u kon doen!”

„Dat hoeft niet Ma-nus!” zei va-der dan. De ar-me man was wel niet ge-vaar-lijk ge-wond, maar toch kon hij bij-na geen voet ver-zet-ten. Naar de stad was nog wel 'n uur en daar woon-de Ma-nus. De ou-de man kreun-de van de pijn, toen hij pro-beer-de 'n paar pas-sen te loo-pen. Va-der keek eens schuin naar moe-der, die met 'n me-de-lij-dend ge-zicht knik-te.

„Wil je hier blij-ven, Ma-nus, 'n paar da-gen? Je kunt in de hooi-schuur sla-pen. Daar is 't lek-ker warm!”

Nooit ver-geet ik 't dank-ba-re, stra-ten-de ge-zicht van den be-de-laar. Hij stot-ter-de van al-les door el-kaar en hield va-ders en moe-ders hand beur-te-lings vast. Bin-nen 'n week kon Ma-nus

weer loopen en ter-wijl hij telkens herhaalde: „k Wou, dat 'k ook iets voor u kon doen!” ver-trok hij naar de stad met z'n ou-de ge-le kof-fer. Voor-taan kwam hij ie-de-ren Don-der-dag e-ven naar bin-nen. Zoo graag wou de goe-de ke-rel z'n dank-baar-heid too-nen aan va-der. Maar hij kon toch dien grooten, rij-ken va-der niet ge-luk-kig ma-ken met een pot-lood of 'n stuk-je gum! Maar Ma-nus wist raad. El-ken Don-der-dag werd heel plech-tig de ou-de kof-fer ge-o-pend en met 'n ge-heim-zin-nig ge-zicht zocht de ou-de dan. Dan riep hij me. „Voor jou!” En met-een duw-de hij me 'n mooi-e an-sicht in de han-den. „En dat is voor jou!” zei de goei-erd en zus-je werd ge-luk-kig ge-maakt met 'n eind-je ro-se lint. Zoo had hij el-ke week iets an-ders. Zelfs Ca-ro, on-zen grooten waak-hond, ver-gat hij niet. Die kreeg ie-de-ren Don-der-dag zijn sui-ker-klont-je. Als Ma-nus klaar was met dee-len, keek hij va-der heel tri-om-fan-te-lijk aan. Hij wist wel, dat hij op die ma-nier toch z'n dank-baar-heidtoon-de.

Zoo deed Ma-nus, de ou-de zwer-ver. En zoo moe-ten jul-lie, klei-ne Ma-nus-jes, ook doen. Jul-lie wel-doe-ner, dat is God in den he-mel. Die heeft jul-lie al zoo-veel ge-ge-ven, zóó-veel, dat je Hem ook eens moet too-nen, hoe dank-baar je bent. Hóé moet je dat nu too-nen? Kun je Je-zus iets ge-ven? Kun je Hem blij ma-ken met geld,

of lek-kers of mooi speel-goed? Nee hè, dat gaat im-mers niet. Maar Je-zus heeft wel veel kin-de-ren. Al-le men-schen zijn kin-de-ren van Hem. En aan al die men-schen kun je Hem too-nen, hòe dank-baar je bent. Jul-lie kun-nen dat 't bes-te met de men-schen waar-mee je om-gaat. Als jij lief bent voor va-der en moe-der, voor broer-tjes en zus-jes, voor vriend-jes en kin-de-ren op school, voor den on-der-wij-zer of de on-der-wij-ze-res, dan is dat het-zelf-de, als-of je lief was voor On-zen Lie-ven Heer. Dan mag je net als Ma-nus eens heel dank-baar naar O. L. Heer kij-ken en zacht-jes bij je zelf den-ken: „Kijk Jezus, ik wou U zoo graag iets ge-ven. Maar dat kan ik niet! Daar-om doe ik 't nou aan U-we kin-de-ren, de men-schen. Ziet U nu, hoe dank-baar ik U ben?”

Is dat af-ge-spro-ken, Hol-land-sche jon-gens en meis-jes? Wij zijn van de week al-le-maal klei-ne Ma-nus-jes.

Niet boos zijn hoor, dat ik jul-lie met een be-de-laar ver-ge-lijk, want Ma-nus was 'n „def-ti-ge” be-de-laar. En troost je maar, me-neer ka-pe-laan zelf is ook 'n groot-e Ma-nus. A. Postel.

„En dat is voor jou!”

Conducteur aan den trein: „Uitstappen, Aarlem, Aarlem!”

Heer: „U ver-geet wat.”

Cond.: „Wat dan?”

Heer: „De H.”

Cond.: „O, die vind ik wel in Hamsterdam!”

OP KOSTSCHOOL

Het was 'n heer-lij-ke dag in Mei. De ra-men van de klas wa-ren wijd o-pen. Groo-te strui-ken met paar-se en wit-tè se-rin-gen geur-den en Fien-tje Ma-rens, het ten-ge-re blon-de Fien-tje, moest tel-kens wéér e-ven naar bui-ten kij-ken. Hè, wat was 't toch heer-lijk daar bui-ten in den lie-ven zon-ne-schijn bij se-rin-gen en jas-mij-nen, die nu zoo prach-tig te bloei-en ston-den in de groo-te per-ken van 't park.

„Op-let-ten Fien-tje,” klonk de waar-schu-wen-de stem van Zus-ter Ma-rie. „Op-let-ten! Wat heb ik 't laatst ge-zegd?”

Fien-tje kreeg 'n kleur, o he-mel-tje, zus-ter had het o-ver St. Bo-ni-fa-ci-us ge-had, die hier 't ge-loof was ko-men ver-kon-di-gen. En, nu..... ja, wat was 't laatst ge-zegd? O, Fien-tje wist het niet, haar ge-dach-ten wa-ren bij de jas-mij-nen en se-rin-gen, die nu bloei-den en St. Bo-ni-fa-ci-us, nou ja.....

„Wáár staat 'n stand-beeld voor St. Bo-ni-fa-ci-us. In wel-ke klei-ne Frie-sche stad?” hielp Zus-ter Ma-rie 't ver-le-gen Fien-tje

An-ne-tje van der Pas, die ach-ter Fien zat, gaf haar 'n duw-tje in den rug. „In Dok-kum,” fluis-ter-de ze. „voor-uit dan toch.”

Maar Fien was ze-nuw-ach-tig, kon 't niet goed hoo-ren. An-ne-tje zei 't nu zoo hard, dat Zus-ter het hoor-de.

„Hoor eens kind, dat gaat zoo niet. Je moet 'n an-der plaats-je heb-ben. niet meer bij 't raam. Mor-gen ruil je van les-se-naar om met Cor-rie! Be-gre-pen Fien-tje?”

Fien-tje knik-te dood-on-ge-luk-kig. Jam-mer, d'r plaats-je te moe-ten ont-rui-men en dat voor dat ver-ve-len-dé kind van Dam.

's-A-vonds la-gen ze al-len in hun ha-gel-wit-te bed-den, toen Zus-ter Ma-rie 'n kruis-je kwam ge-ven. Fien-tje moest de Zus-ter e-ven al-leen spre-ken. O, ze vond het zoo héél erg naar om van 't raam weg te moe-ten, 't was zoo'n heer-lijk

plaats-je. „Toe! Zus-ter Ma-rie, voor één keer-tje, laat me nou m'n plaats-je hou-den” vroeg ze smee-kend.

Zus-ter Ma-rie zat op den rand van Fien-tje's le-di-kant.

„Kind, kind, wat let je toch al-tijd slecht op! Heusch, 't bes-te is, dat je op de eer-ste bank komt te zit-ten. Maar ik wéét Fien-tje, dat 't min-der is om de plaats, dan om Cor-rie, die je de plaats niet gunt; en dát vind ik lee-lijk van je. Neen, je moet nu eens het vas-te voor-ne-men ma-ken om dat te ver-an-de-ren. Zeg me eens eer-lijk, is 't in hoofd-zaak niet om Cor-rie?” Zus-ter Ma-rie keek ern-stig naar Fien-tje.

„Om Cor-rie, maar ook om de plaats,” be-ken-de Fien-tje eer-lijk.

„Nu, weet je wat, kind, let je in 't ver-volg op, dan mag je blij-ven zit-ten. Maar je moet me be-lo-ven je te-gen-zin te-gen Cor-rie te o-ver-win-nen.”

Fien-tje be-koof-de het plech-tig, blij als ze was, dat ze 't plaats-je mocht be-hou-den. Maar den vol-gen-den dag vond ze het toch erg moei-lijk om aar-dig en voor-ko-mend te zijn te-gen ie-mand, die je niet goed kon uit-staan. Want Cor-rie, neen hoor, daar ging niets van af, dat was 'n mis-punt. Zus-ter Ma-rie had mak-ke-lijk pra-ten.

Nu wil-de het toe-val, dat Fien-tje en haar klas-ge-noo-ten, tij-dens de re-cre-a-tie, in 't park aan 't wan-de-len wa-ren.

Cor-rie had 'n aar-dig kan-ten zak-doek-je uit Brus-sel ge-kre-gen en ie-der-een be-won-der-de het. Fien-tje voel-de zich 'n beet-je ja-loersch. En met 'n ze-ker leed-ver-maak zag ze, hoe Cor-rie in 'n on-be-waakt oo-gen-blik 't kost-ba-re zak-doek-je val-len liet. Door 't meis-je dat naast haar liep, werd het on-ge-merkt op zij-de ge-schopt. Nou, maar waar de zak-doek nou lag, daar zou-den ze dien nooit vin-den, dacht Fien en ze be-trap-te zich-zelf, dat ze 't fei-te-lijk heel leuk vond, dat Cor-rie d'r zak-doek kwijt was.

Nee, dát was toch lee-lijk om daar ple-zier in te heb-ben. Ze viel d'r eigen te-gen. Zus-ter Ma-rie had ge-lijk, je moest niet toe-ge-ven aan zul-ke lee-lij-ke ge-dach-ten. Ken-de zij Cor-rie wel ei-gen-

lijk? Had zij ooit de moei-te ge-no-men om haar aar-dig te vin-den? Neen, beken-de ze zich-zelf. Dat heb ik nooit ge-daan.

„Be-zorg Cor-rie haar zak-doek-je te-rug vóór zij merkt dat ze 't ver-lo-ren heeft. Kom, wees nu flink,” zei 'n zacht stem-me-tje in haar. En 't liet Fien-tje geen rust. „Kijk nu loopt Cor-rie al-leen, kom, geef 't haar nu,” be-gon 't stem-me-tje weer.

In-eens nam Fien 'n kloek be-sluit. „Ik wil flink zijn,” zei ze. Gauw raap-te ze 't zak-doek-je op en bracht het de ver-haas-de Cor-rie.

„O! Fien, hoe aar-dig van je! Dank je wel hoor! O, ver-beëld je eens, dat ik m'n zak-doek-je kwijt was! Ik heb 't van m'n tan-te uit Brus-sel ge-kre-gen.”

„Ja: 't is snoe-zig; ik ben blij dat ik 't merk-te. 't Lag on-der den se-rin-gen-struik.”

Fien-tje had haar te-gen-zin o-ver-won-nen. Kijk, Cor-rie was toch niets min-der aar-dig dan een van de an-de-ren. En vrien-de-lijk sprak ze ver-der en hoe lan-ger ze met el-kan-der bab-bel-den,

hoe aar-di-ger ze el-kan-de von-den.

Ge-armd kwa-men ze de klas in.

Zus-ter Ma-rie zet-te groo-te oo-gen op.

„M'n nieuw vrien-din-ne-tje Zus-ter,” zei Fien trotsch.

„Goed zoo kind!” Zus-ter knik-te vrien-de-lijk.

In de groo-te va-can-tie moch-ten Fien-tje en Cor-rie bij Cor-rie d'r tan-te in Brus-sel lo-gee-ren en ze zijn la-ter al-tijd de bes-te vrien-din-nen ge-ble-ven.

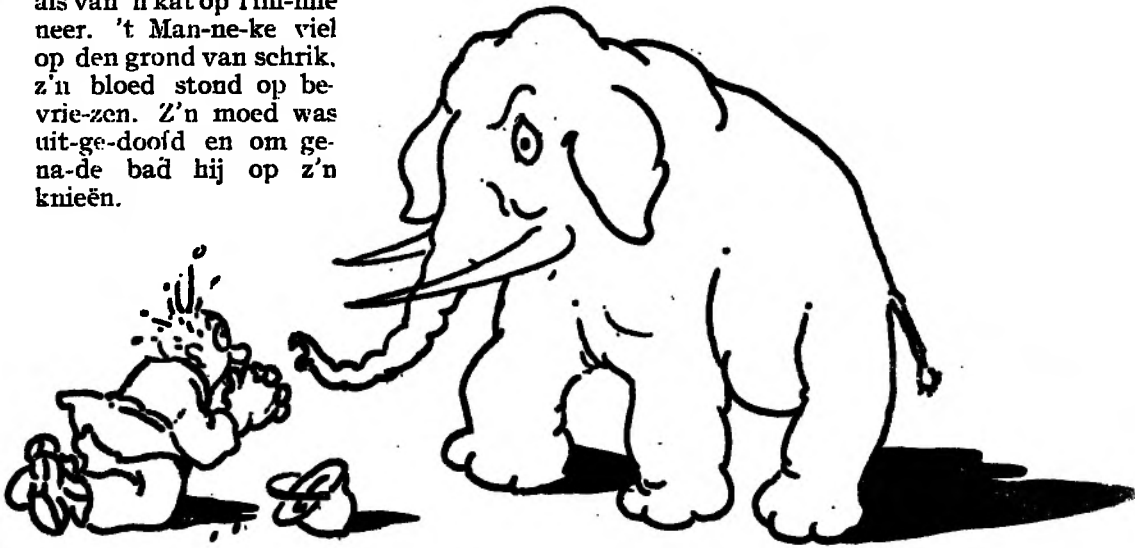
MARA.

RAADSELS

1. Met p. ben ik een lichaamsdeel, met v. ben ik een vogel, en met z. ben ik een metaal.
2. Welk slot heeft geen bewoners?
3. Wat krijgt men als men de kruk van de deur omdraait.
4. Welk verschil is er tusschen een requiem-Mis en een bord soep?
5. Welken roofvogel maakt men van a, a, a, e, d, r, l.

MEESTER TIM OP JACHT

BIJ VIER-RAS-SING GE-VAN-GEN. — Op-nieuw spant hij z'n krach-ten in, maar 't hielp hem, och, geen zier. Hij kon met even-veel suc-ces de rots heb-ben aan-ge-pakt. En toen op 't on-ver-wachts is 't on-ge-luk ge-beurd. Op-eens 'n groot ge-brul en uit de bos-schen kwam 'n o-li-fant aan-klos-sen. 't Was 'n reus, wel eens zoo groot als die dood op den grond lag. En uit den bree-den kop gluur-den twee oo-gen, valsch als van 'n kat op Tim-mie neer. 't Man-ne-ke viel op den grond van schrik, z'n bloed stond op be-vrie-zen. Z'n moed was uit-ge-doofd en om ge-na-de bad hij op z'n knieën.

HET KORENVELD

DOOR MARIA

De zon blonk
als goud! En
't ko-ren-velt leek nu zóó prach-tig.
„Wat zijn we mooi!” fluis-ter-de een
héé-le groo-te halm.

„Zie mijn a-ren eens glan-zen,” lach-te
zijn buur-man blij! En hij zong een
aar-dig lied-je:

„Waar-om staan wij hier te stra-len

In den gou-den zon-ne-schijn?

Tra-la-la-la-la!

Zou-den wij ge-scha-pen zijn

Om te pron-ken en te pra-len?”

Toen zong-en de an-de-ren mee:

„Ja, ja, ja, ja; ja, ja!

Wij le-ven en-kel voor de pret

Ge-luk-kig, zon-der zor-gen.....”

„Ha-ha-ha, ha-ha-ha!”

Dat zon-gen nu eens niet de blij-de
ko-ren-hal-men.

„Wie dan wel? Dat zal ik je ver-tél-
len: Een boe-ren-knaap liep naast het
ko-ren-velt. Hij had het lied van de
hal-men ge-hoord. En nu lach-te hij.
Want de jon-gen wist, dat hun da-gen
ge-teld wa-ren. Daar-om zong hij op
zijn beurt ook eens 'n deun-tje:

„Ko-ren-hal-men, je bent niet wijs!

Mor-gen komt va-der met scher-pe zeis.

Ja, ja, ja, tra-la-la, ha-ha-ha-ha!

En werpt je om-ver, d'ée-nen voor,
d'an-der na!”

De ko-ren-hal-men kon-den geen men-
schen ver-staan. Zij wis-ten dus niet wat
de knaap zong.

Lus-tig wuif-den zij heen en weer,
pre-cies op de maat van het wind-je.
En ze zon-gen, hun lied-je uit:

„De zón heeft ons van-mor-gen

Een feest-pluim op-ge-zet!”

„Wat een heer-lij-ke dag is 't nu,”
juich-te de groo-te halm.

„Ik ben blij, dat ik leef,” ver-tel-de
buur-tje Graan. „M'n hoofd is wel wat
erg zwaar, doch voor de rest voel ik me
echt pret-tig!”

Op-eens stak er een zwa-re storm op.

De boe-ren-knaap
vlucht-te naar huis

doch de hal-men wa-ren niets bang. Zij
zon-gen:

„Waai maar wind-je, oei, oei, oei!

Toch zin-gen wij rus-tig ons voo-lij-ke
lied,

Wan-neer wij maar bui-gen, dan breek
je ons niet.

Loei maar, win-de-ke, loei!”

De wind grin-nik-te van pret! Hij
blies zijn wan-gen wel hon-derd maal op.
En dát was een leuk ge-zicht! De wol-ken
proest-ten van het la-chen. „Jij ou-we
deug-niet,” zei er één: „Ik weet wel, wat
jij van plan bent! 't Is al-le ja-ren het-
zelf-de lied-je! Als het ko-ren rijp staat,
dan blaas jij den wind er in!”

„Juist,” gaf de-ze toe. „De boer wil
mor-gen het ko-ren gaan snij-den. En
die pret gun ik hem nu eens niet! Die
ar-me hal-men had-den van-daag juist
zoo'n schik. Zou-den ze dan mor-gen al
on-der de zeis moe-ten? Er ge-beurt niets
van, hoor!”

Tot 's a-vonds elf uur bleef de wind
loei-en. Toen hield hij op.

„Wat zeg je wel van dien wind?” vroeg
me-vrouw Graan aan juf-frouw Fijn-
meel.

„O, mensch, ik kàn niet meer,” zucht-te
de an-der. „Ik ben een-vou-dig door el-
kaar ge-schud!”

„Och, jul-lie dom-me-ri-ken,” brom-de
een an-der. „We heb-ben les ge-had in
gym-nas-tiek. Be-grijp je dat dan niet?”

De lucht was in-eens hel-der blauw. En
't maan-tje lach-te min-zaam. Toen kwa-
men ook de ster-re-tjes aan den mooi-en
he-mel.

Nu leek het ko-ren-velt in-eens van
zil-ver! Tal van el-fen daal-den neer. Zij
dans-ten rond tus-schen de hal-men. En
zon-gen op-ge-wekt:

„'s Nachts, bij zilv'ren ma-ne-schijn,
Als men-schen-kin-de-ren naar bed toe
zijn,

Zin-gen wij hier wel-ge-moed:

„Slui-mer al-len zacht en zoet!

Su-ja, su-ja, dei-ne.

Tot de zon gaat schij-nen!”

De ko-ren-hal-men wa-ren erg in hun schik. Ze hiel-den zoo veel van die aar-di-ge elf-jes. En daar-om zon-gen zij:

„Zoo, lie-ve elf-jes, zijn jul-lie daar
weer?

Dat doet ons goed, en ver-heugt ons
zeer!

Rui-schen, rui-schen, rij-en.

Zie, hoe we ons ver-blij-en!”

Het wind-je be-gon zacht te sui-zen.

En de hal-men dans-ten op hun beurt en zon-gen daar-bij een vroe-lijk lied.

En de elf-jes zoch-ten wat graan-tjes op. Daar la-gen er veel op den grond. In

zil-ve-ren vij-zels wer-den ze fijn-ge-stampt: al die mooi-e glan-zen-de kor-rels. Toen kwam de el-fen-moe-der. Die bak-te er koek-jes van.

„Koe-ken in het pan-ne-ke!

Lek-k're stroop in 't kan-ne-ke.

Aan-stonds gaan wij aan den disch,

Vóór de zon er is!”

Zoo zon-gen de el-fen op-nieuw. Al-le ko-ren-bloe-men wer-den be-go-ten. De

el-fen schep-ten daar-voor wa-ter uit de beek. Toen zet-te moe-der op el-ke blau-

we ko-ren-bloem één scho-tel-tje en leg-de daar-op 'n lek-ke-ren koek.

„Eet sma-ke-lijk,” riep juf-frouw Fijn-meel.

„'t Is vier uur,” zei me-vrouw Graan.

„Straks komt de zon!”

De elf-jes lie-ten zich de koe-ken wel sma-ken.

Toen be-dank-ten zij de goe-di-ge hal-men. Ze wuif-den nog eens, en vlo-gen heen.

„Tot van-a-vond,” riep de lan-ge halm.

„Hoor die eens,” lach-te de boe-ren-knaap. Hij stond naast zijn va-der op het zan-de-rig pad.

„'t Is prach-tig weer,” sprak de boer. Hij liet zijn sik-kel blin-ken in de mor-gen-zon.

„Ik zál de hal-men bin-den,” be-loof-de de jon-gen. Maar de wind lach-te hen har-te-lijk uit. Hij blies ze al-le-bei te-rug naar huis. Toen hield de stou-terd zich weer stil. „Hoe is ie?” vroeg de wind aan de wol-ken,

„Je bent een plaag-geest,” lach-ten zij.

Maar de zon was erg boos op den wind.

Ze sprak: „Foei, foei, wat ben je stout. Je blaast al het graan van den ak-ker. Dat waait nu in grep-pels en be-ken. Wie heeft daar wat aan?”

„O, zoo,” rie-pen de vo-gels. „Wat in de sloo-ten waait, da's weg!”

„Waar moe-ten de men-schen nu brood van bak-ken?” vroeg een ou-de musch.

„Er is geen brood zon-der meel!”

„En geen meel zon-der graan,” kraai-de 'n ek-ster: „Mal-le wind, na-re wind!”

„Je gunt de men-schen geen brood,” zei de koe-koek. „En 'n vo-gel geen kruim-pjes!”

„O, zoo!” rie-pen al-le vo-gels. „Tjip-tjip! Koe-koek! Wied-wied!”

„Krra-krra-krrra!” knor-de de ek-ster weer.

De wind schaam-de zich 'n beet-je en hield zich stil.

De boer kwam weer gauw naar het veld. En de knaap was er ook bij.

„Als de wind nu maar weg blijft,” zei va-der.

Hij sloeg den sik-kel in het ko-ren. Toen vie-len de hal-men op den grond.

„Wat zul-len we lee-lijk wor-den!” klaag-de de lan-ge halm.

„Ik krijg nu al hon-gër,” zei mijn-heer Graan.

„We krij-gen geen voed-sel meer uit den grond,” zucht-te een der-de.

Toen zong de ko-ren-zan-ger:

„Wij meen-den te le-ven voor pret en
ple-zier!

Wij zon-gen en spron-gen; we zoch-ten
ver-tier!

Nu velt ons die man met zijn wa-pen,
Och, waar-toe is 't ko-ren ge-scha-pen?”

De zon gaf het ant-woord:

„God heeft de men-schen het ko-ren
ge-ge-ven,

Op-dat ze er van kon-den e-ten en
le-ven.”

De jon-gen bond de hal-men bij-een. Wel-dra ging het ko-ren naar de schuur.

Nu von-den de el-fen 's a-vonds een dood ko-ren-veld! De boer dorsch-te het ko-ren. Het graan deed hij in wij-de zak-ken.

Met het kaf vul-de zijn vrouw de bedjes van de kin-de-ren. Het graan werd ge-bracht bij den mo-le-naar. En die zong :

„Mie-le-ma-len mie-le-ma-len.

Boer-tje kömit ge 't meel gauw ha-len ?”

Er ston-den heel veel zak-ken. Die wa-ren vol van 't fijn-ste meel. De bak-ker kocht ze al-le. Hij kneed-de het meel tot deeg. Dat deeg ging in den o-ven. En na een paar uur was het deeg ver-an-derd in brood. Wij krij-gen el-ken dag van die lek-ke-re broo-dèn thuis. En we mo-gen er van e-ten zoo-veel wij maar wil-len ! Hoe-ra !

Marietje van Huug, Dr. Schaepmanlaan 42, Arnhem. Graag, dat Marietje weer eens kwam meedoen. En heel graag, dat ze even met Oom kwam kennis maken. Welkom in de rij. Je weet misschien wel, dat alleen briefjes worden beantwoord. Probeer nu ook eens een heel langen brief te schrijven. Iederen dag een stukje. Gaat van zelf. Daag. Hand en groet.

Annie de Lange te....? Mijn goede Nichtje heeft vergeten te zeggen, waar ze woont. Briefje komt, hoop ik, wel terecht. En — kom je nu geregeld altijd meedoen? Zal wel. Graag ook een brief van 8 kantjes. Dat is de mode tegenwoordig. Daag. Hand en groet.

Corrie Zaanen te....? Weer een nieuw Nichtje, dat... geen adres opgeeft. Toch welkom in de rij. We hopen samen maar, dat Blikman het goede adres vindt. En Oom hoopt ook op een brief van 8 groote kantjes. Daag.

Frieda Nijs te....? Nóg weer een Nichtje zonder adres. 't Is toch wat te zeggen. Overigens kan ik veel goeds van haar briefjes zeggen. Heel netjes geschreven voor een kind van de derde klas. En een goed briefje ook, al was het kort. Afgesproken. Portret komt dan wel eens. Daag. Veel hartelijke groeten van Oom.

Henri Berns, Kerkstraat, Millingen. Of Oom zoo gauw mogelijk wou terugschrijven? Je weet, beste Neef: gauw gaat nooit. Portret zal wel in Kl. gestaan hebben als deze brief gedrukt wordt. Ook het vorige antwoord heb je stellig wel gezien. Graag, dat je altijd Kl. boven den brief zet.

Je weet wel waarom. Mooi zoo, geen moed verloren, al heeft baas Blikman alles a r het „verkeerde adres” bezorgd. In Eindhoven geweest? Durf je daar nog over de straten te loopen. Je leest elken dag van ongelukken. Schommelen in Milligen is wel zoo prettig en lang niet zoo gevaarlijk, vooral niet, als je er poppen in zet. Veel groeten aan allen en een hand van Oom. Daag. *Theo van Baal*, Brinkstr. 109, Elden. Welkom in de rij. Hoop je nog dikwijls te ontmoeten, en vooral hoop ik op een heel langen brief van 8 kantjes. Ik zie wel aan het mooie schrift, dat Theo het kan. Groeten ook aan Zus en een hand van Oom.

Piet van Nieuwkerk, Lange Niezel 14, Amsterdam. Graag, dat ook Piet een briefje meestuurde. Ik heb wel liever groote brieven, maar dat komt wel. Probeer eens. Je zal eens zien, hoe mooi het Kl. weer wordt in het nieuwe jaar. Daag.

Leonardus Segeren, Kerkdijk. Hooge-Zwaluwe. Maar beste Neef, ik verzeker je, dat het briefje wel „weer van de mooiste was”. Goed gedaan, en netjes ook. Zoo wil ik het graag zien. Alleen — moest het eigenlijk 7 kantjes langer geweest zijn. Komt wel. Je weet, dat ieder meeloten mag, die de oplossing goed heeft. En graag hoor ik, dat je niet van plan bent, zóó gauw den moed op te geven. Daag. Veel groeten van Oom.

Mientje Amsen te....? En nu weet ik mijn Nichtje niet te wonen. Briefje was kort, maar goed geschreven. Moeder heeft gelijk: „houd er den moed maar in.” Wie weet, wat er met Blikman nog gebeurt. Hij is zoo kwaad niet. Probeer eens, of je niet in de gunst kunt komen, met een heel langen brief van 8 kantjes. Iederen dag een stukje dan. Hand en groet. Daag.

Josefientje Gosselink te Haarle (O). Of Oom nu echt terugschrijft, vraag mijn goede Nichtje. Ja, Oom schrijft altijd echt terug. Ook het vorige antwoord heb je nu wel gelezen. Het duurt lang, maar eens komt in elk geval de beurt. Of Oom niet boos gekeken heeft? Welnee. Integendeel, Oom was best tevreden over zijn 9-jarig Nichtje. Zoo'n brief telt wel voor 6 kantjes, en al heb ik er nog graag 2 bij — de brief was netjes, heel netjes geschreven en goed gesteld ook. Oom was dus zeer tevreden, in plaats van boos. Joke kan zeker nu al wel haast of heel loopen. In elk geval op eigen beenen staan. En dat is al heel wat in de wereld. Gelukkig, dat je er bij schreef, waar Olbúrgen ligt: ik wist het echt niet. Wat heerlijk zal het geweest zijn in die bosschen bij Apeldoorn. Kom je gauw weer terug? Daag. Hartelijkste groeten van Oom.

Ada Gosselink te Haarle (O). En nu nog even den brief van zusje Ada. Het viel nog op, dat het schrift merkwaardig veel op dat van Josefientje geleek. In elk geval ook netjes en flink voor een Nichtje van pas 8 jaar. Goed gedaan. Ja, kan ik me voorstellen, dat Moeder echt blij was met al die cadeautjes van haar kinderen. Maar.... het beste van al vond ze stellig, dat jullie de H. Communie voor haar opdroeg. Heb je dat warme wollen broekje voor Antoon al klaar. Zal wel. Tante zei, dat het niet zoo moeilijk is — met een beetje hulp, hier en daar. Of — kan je 't al heelemaal alleen? Dag beste Nichtje. Oom vindt het echt prettig, dat jullie samen zoo'n flinken brief hebt gestuurd. Stevige hand en veel groeten.

Lezertjes uit Prinsenhage.

Japie Färster te Heerlen. Ja, wie geregeld meedoet, heeft ook geregeld kans. En daar gaat 't toch maar over, want iemand moet de gelukkige zijn. Portret komt wel. Geduld, want er ligt veel. Daag.

Coba Spierenburg, Leidscheplein 103, Haarlem. Of ik wel 's in de stad Haarlem geweest ben? Zou ik meenen. En dikwijls ook. Als mijn Nichtje nu misschien R. J. leest, hoop ik, dat ze dit antwoord tòch te zien krijgt. Gaat Piet nu ook al naar school? Veel groeten en voor ieder een hand.

Gerard Eindhoven, Prinsengracht 31, 's Gravenhage. Welzeker, mag ook Pietje een briefje schrijven aan Oom. Ik heb het zelfs heel graag, als hij eens mee op bezoek komt. Dank je wel, Lucas, voor de groeten. Een hand geven kan ook per brief. Tonja heeft zeker al wel antwoord gehad. Daag. Veel hartelijke groeten aan allen en voor Pietje een hand.

Fleur Grunbergen te IJmuiden. Eerst moet ik toch even vragen, hoe het met piano gaat. Ik hoop, dat je flink geoefend hebt, dan kan je dadelijk al een aardig stukje samen spelen. Drie zusjes en drie broertjes is dat samen? Ja, immers. Goed geschreven al Daag. Hartelijkste groeten van Oom.

Suzanna de Looy, Bredaschestr. 2, Bergen op Zoom. Laai ik nog even zeggen, hoe het gaat met de prijzen. Ze worden verloot onder alle goede oplossers. Dus: wie de oplossing goed heeft, heeft kans. De gelukkige prijshouders worden genoemd in een lijstje, dat in Kl. komt staan. Zoo weet ieder vanzelf, hoe de zaken staan. Gewone oplossingen worden nooit beantwoord. Wel natuurlijk de brieven. Wat schreef Suzanna weinig. Daag. Hand en groet.

Jeannette de Groot te Nijmegen. Welkom in onze familie. En ik hoop, dat mijn nieuwe Nichtje geregeld komt meedoen. Vin-je 't in Nijmegen niet heerlijk? Baarn is anders ook wel mooi. Wil je altijd boven den brief zetten, welk blaadje je leest? Dan weet ik vanzelf waar ik antwoorden moet. Daag. Hand en groet van Oom.

Fruis Kenkens te Rotterdam. Hartelijk welkom in de groote familie. Oom was heel blij met het mooie briefje van zijn nieuwen Neef. Netjes geschreven ook voor een jonger van pas 8 jaar. Natuurlijk komt er altijd antwoord. Maar veel

geduld, want er komen tegenwoordig zooveel briefjes, dat het lang duurt, eer alles gedrukt kan worden. Niet boos zijn. Daag. Stevige hand en veel groeten van Oom.

Maria van der Meer, Minahassastr. 47, huis, Amsterdam. Je ziet, ik heb het oude adres er maar boven gezet. Komt toch wel terecht. Zeker, deze brief was al heel wat langer — toch: 2 kantjes is naar het vierde deel van 8 kantjes. Ik wacht. Het vorige antwoord heb je nu wel gezien? Duurt wel lang, maar ééns komt de heurt. Nee, vergeten doe ik niemand en geen enkel briefje raakt verloren. Portret komt wel, als het goed duidelijk is. Wat mooi rapport. Geen wonder, dat ze thuis en op school tevreden waren. Dat kon best een extra-tje lijden. Ik heb het ook aan Blikman verteld, maar die sinjeur stoort zich nergens aan. Goed geschreven, heel goed voor een Nichtje uit de 3e klas. Daag. Tot later.

Wim Groot te...? En nu is het een Neefje, dat zijn adres vergeet. Drie Nichtjes en één Neef achter elkaar. Bovendien wordt héél dikwijls vergeten *boven* den brief te zetten in welk blaadje ik moet antwoorden. En... als dan *mijn* antwoord in het verkeerde blaadje terecht komt, dan — ja, dan komen er soms booze brieven, met de booze vraag: „Waarom krijg ik geen antwoord en — zooveel kinderen wel?“ En dat vindt Oom dan weer niets prettig. Een kind moet leeren, in alles secuur te zijn. Overigens zeg ik graag, dat het briefje van Wim er netjes uitziet. En nu zou ik nog haast vergeten hebben, hem hartelijk welkom te heeten in onzen kring, welkom met een stevige hand. Kiekie is wel aardig, denk wel, dat het gedrukt kan worden. Wanneer komt nu de heele lange brief? Dag Wim. Veel groeten van Oom. Tot later alweer.

De kinderen van Lommich uit Tegelen.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR. PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

DRIE EENDJES EN DRIE KINDJES

Drie lie-ve eend-jes speel-den
In gras en zon-ne-schijn;
Daar lag 'n zwar-te ka-chel-pijp,
Kwak, kwak: wat zou dat zijn?

Wit kro-pen z'in de ka-chel-pijp.
Ze kwa-men zwart er-uit.
Hun moe-ders ke-ken heel
(be-droefd:
„Wat zien ze er toch uit!”

Drie lie-ve kind-jesspeel-deneens
In gras en zon-ne-schijn,
De dui-vel bracht hen tot het
(kwaad:
„'t Zal wel zoo erg niet zijn!”

Hun zielt-jes wa-ren zwart als
(roet,
De dui-vel grijnsd' en lacht',
De moe-ders ke-ken heel
(be-droefd:
„Wie had dat ooit ge-dacht!”

L. G. W.

Snoe-se-poes en Fox-je wil-den niet minder zijn dan Snoo-kie, en daar-om volg-den ze den aap, loo-pend op hun ach-ter-poot-jes. Zoo kwa-men ze in den ker-sen-boom-gaard van Snoo-kie's baas en daar za-gen ze al da-de-lijk de stroo-pop, aan-ge-kleed als een man, met een jas en een broek aan, en op zijn geel strooi-en hoofd een groo-ten zon-ne-hoed. En de pop stond daar zóó krijgs-haf-tig met het ge-weer in d'r lan-ge ar-men, dat ze wer-ke-lijk, op een af-stand ge-zien, op een ech-ten man ge-leek. Eerst wa-ren dan ook Snoe-se-poes en Fox-je wel een klein beet-je bang, maar toen Snoo-kie, vlug te-ge-n de zwart-te jas op-klom en zich héel kalm neer-zet-te bo-ven op den hoed en toen, wat heel on-deu-gend van hem was, het stroo daar-on-der be-gon uit te pluk-ken met zijn lan-ge a-pen-vin-gers, toen wa-ren de twee vriend-jes hee-le-maal niet meer be-vreesd, en ze kwa-men dan ook vlak er bij staan, en bij 't hel-de-re maan-licht ke-ken ze naar de ker-sen, die aan de boo-men hin-gen.

„Er zijn al heel veel rij-pe, roo-de ker-sen bij, Snoo-kie,” be-gon toen Snoe-se-poes.

„Ja, er zijn al heel veel, die prach-tig rijp zijn. En als straks de spreu-wen wak-ker wor-den, dan is mijn baas nog niet op ; dan is er nog nie-mand op in ons huis en dan slaan de spreu-wen hun slag. Ze ste-len dan vlug de ker-sen weg en vlie-ge-n er mee naar hun nest.”

„Wel jam-mer,” vond Snoe-se-poes; „ze kun-nen in dien tijd al-le rij-pe ker-sen wel weg-ne-men, en dan heeft je baas er niets aan.”

„Ja, daar heb ik óók al aan ge-dacht,” zei Snoo-kie. „En ik heb al ge-dacht, om in een boom te klim-men, en als straks de spreu-wen ko-men, ze weg te ja-gen.”

„Dat geeft niet veel,” sprak de ver-stan-di-ge Snoe-se-poes. „Ze ko-men dan wel niet in jouw boom, maar wel vlie-ge-n ze in de an-de-re boo-men en pluk-ken daar-uit de rij-pe ker-sen. „Nee, ik heb wat be-ters be-dacht.....”

„Wat dan ?” vroeg Snoo-kie.

„Wel, ik dacht zóó, wij met ons drie-tjes moes-ten de rij-pe ker-sen uit de boo-men pluk-ken vóór-dat de spreu-wen wak-ker wor-den. Wat zal je baas dan blij zijn als hij, als 't dag is, komt kij-ken ! Ja, we moe-ten je baas eens op die ma-nier ver-rás-sen, Snoo-kie.”

„Daar zeg je wat, Snoe-se-poes,” grijns-de Snoo-kie. „Maar als mijn baas ker-sen plukt, dan legt hij ze in een groo-te mand, en de manden staan in het schuur-tje, en het schuur-tje is op slot.....”

„Ik heb straks op het wor-te-len-veld een ou-de mand zien lig-gen,” be-gon nu Fox-je ; „mis-schien is die nog wel te ge-brui-ken.....”

„Wacht, dan ga ik ze da-de-lijk ha-len !” riep Snoo-kie en hij liep nu op al-le vier zijn han-den naar het wor-te-len-veld, en kwam al heel gauw met een ou-de mand, zon-der oo-ren er aan en met een groot gat in den bo-dem, te-rug. „Dat gat hin-dert hee-le-maal niet,” zei hij, „want de mand staat op den grond en zoo kun-nen de ker-sen er toch niet uit-val-len. Nou, en die oo-ren zit-ten er toch maar aan voor niets. Wij hoo-ren al-le drie met on-ze oo-ren, maar zoo'n

dom-me mand kan toch hee-le-maal niet hoo-ren, hè?"

Al-le drie moes-ten ze toen op hun ma-nier heel erg la-chen en daar-na werd de mand on-der een der boo-men neer-ge-zet, vlak bij den stam.

„Nu zal ik in den boom klim-men en

grond, en doordat er om en o-ver de-ker-sen bla-de-ren hin-gen, zag de aap niet, wat rij-pe of on-rij-pe ker-sen wa-ren, en hij pluk-te maar, wat hij pluk-ken kon, roo-de, wit-te of nog groe-ne ker-sen. Doch Snoe-se-poes zag het, zoo-dra de ker-sen naar be-ne-den vie-len. „Hè, zeg, Snoo-kie, je plukt al-le-maal on-rij-pe ker-sen af!" riep zij.

„'t Is nie-tes!" schreeuw-de Snoo-kie te-rug. „'t Zijn al-le-maal ga-ve, rij-pe ker-sen! Ik weet het best, hoor! 't Zijn toch de ker-sen van mijn ei-gen baas!"

Snoe-se-poes zei toen niets meer; hij liet Snoo-kie, die met-een zich aan de rij-pe ker-sen te goed deed, maar pluk-ken, en Snoo-kie klom van boom tot boom en pluk-te tot-dat Snoe-se-poes hem toe-riep: „Nu is het ze-ker wel ge-noeg hoor; de ker-sen rol-len al o-ver den rand van de mand heen. De grond ligt al vol!"

„Nou, dan is 't wel ge-noeg voor de-zen nacht!" riep Snoo-kie, die be-zig was zijn wang-zak-ken met ker-sen vol te

... en zich heel kalm neerzette boven op den hoed.

de rij-pe, roo-de ker-sen pluk-ken," begon weer Snoo-kie, en die bui-ten den mand val-len, raapt jul-lie net-jes op en werpt ze in de mand. Tjon-gen, wat is dat een ech-te ver-ras-sing voor mijn baas! Wat zal hij blij zijn, als hij mor-gen zijn rij-pe, roo-de ker-sen ge-plukt ziet! En wat zul-len de spreeu-wen woe-dend zijn! Wat een grap! Wat een grap!"

Zoo klom Snoo-kie in den boom, waar het veel don-ker-der was dan op den

stop-pen, en eerst toen die hee-le-maal vol-ge-propt wa-ren, kwam hij naar be-ne-den en hij keek naar de ker-sen in en bui-ten de mand en knik-te maar, want door-dat hij zoo-veel ker-sen in zijn wang-zak-ken had, kon hij niet veel zeg-gen.

„Wat is er met je ge-beurd?" vroeg Fox-je. „Heb je kies-pijn? Je hebt zoo'n dik ge-zicht ge-kre-gen."

„Ja," knik-te Snoo-kie.

Maar Snoe-se-poes, die Snoo-kie's a-pen-

stre-ken reeds lang ken-de, en nu ook wel be-greep, dat het geen kies-pijn, doch al-leen ker-sen wa-ren, die Snoo-kie's wan-gen zoo had-den doen zwel-len, gaf Fox-je een tik met haar rech-ter-voor-poot-je en fluis-ter-de hem toe: „Vraag hem maar niets meer.”

Juist pro-beer-de Snoo-kie weer wat te zeg-gen. „D...e..... bwaas..... zwal..... bl..... blij..... zwijn.....” zei hij met moi-te.

„Ja, en de spreu-wen zul-len woe-dend zijn,” mi-auw-de Snoe-se-poes. „Maar nu ga ik naar huis hoor! Kom, Fox-je, ik zie, dat jij óók slaap krijgt,” zei hij tot de-zen hond. „Nou, dag Snoo-kie, slaap lek-ker, hoor!”

„Jwul-lie, wook!...” pro-beer-de Snoo-kie te zeg-gen, en toen er aan den-kend, hoe blij zijn baas wel zou zijn, dat hij een mand boor-de-vol ker-sen voor hem had ge-plukt, die an-ders mis-schien door de spreu-wen zou-den wor-den op-ge-ge-ten, ging hij naar huis en kroop in zijn lek-ker hok. Maar o, wat keek Snoo-kie's baas op, toen hij den vol-gen-den mor-gen in zijn ker-sen-boom-gaard kwam en daar, heel dicht bij den vo-gel-ver-schrik-ker, de mand vol rij-pe en on-rij-pe ker-sen zag staan. O, wat was hij toen vree-se-lijk boos! Eerst gaf hij zijn knechts de schuld, daar-na zijn kin-de-ren, maar toen hij wel be-greep, dat er toch ie-mand an-ders moest ge-ko-men zijn, die de ker-sen had af-ge-plukt, mom-pel-de hij: „Neen, ze kun-nen het niet ge-daen heb-ben. En als het die-ven wa-ren, dan had-den zij de ker-sen wel mee-ge-nomen.....” Toen dacht hij op-eens aan Snoo-kie, en om-dat hij ook bij en in diens hok ee-ni-ge ker-sen-steel-tjes en wat pit-ten vond, be-greep hij op-eens, dat de aap de schul-di-ge was. En toen.....

„Ach, wat zijn de men-schen toch erg on-dank-baar,” schreeuw-de Snoo-kie, toen de baas hem een flink pak slaag had ge-ge-ven, en hij twee we-ken lang geen ba-na-nen kreeg. „Neen, nooit help ik mijn baas meer, ook al e-ten de spreu-wen al zijn ker-sen op. Nooit, nooit meer!”

„En Snoe-se-poes en Fox-je, kre-gen

die geen straf, Moe-ze-poes?” vroeg Grijs-je.

„Neen, want Snoo-kie was een flink aap-je, die heeft nooit ver-klapt, dat Snoe-se-poes en Fox-je hem bij het ker-sen-pluk-ken had-den ge-hol-pen; hij droeg heel moe-dig' de straf al-leen. Maar nu moet jul-lie zoet gaan sla-pen, mijn poes-jes,” zei Moe-ze-poes. „Ik heb óók slaap.”

Weer kre-gen toen de klei-ne kat-jes ie-der een lik-je, en toen vie-len ze daar-na al heel gauw in slaap.

„Mi-auw, mauw, nacht, mijn poes-jes,” zei toen Moe-ze-poes met een geeuw en toen vie-len ook háár oog-jes dicht.

WORDT VERVOLGD.

MEILIEDJE

'k Heb in mijn klei-ne hart-je
Een tuintje won-der-klein;
Daar bloei-en ve-le bloem-kes,
Vuur-rood en sneeuw-wit-rein,
En in dat tuin-tje zon-nig-blij,
Daar is het al-tijd Mei!

Die ro-zig-roo-de bloem-kes,
Die in mijn tuin-tje staan,
Dat zijn de schiet-ge-bed-jes
Voor Onz' Liev' Vrouw ge-daen,
Die sie-ren nu zoo zon-nig-blij
Mijn tuin-tje, als in Mei!

Die vlek'loos-wit-te bloem-kes
Zijn door Ma-ri-a's Hand
Als hee-le klei-ne deugd-jes
Eens in mijn hart ge-plant.
Zij sie-ren 't meest, zoo zon-nig-blij,
Mijn tuin-tje, als in Mei.

O! Help mij steeds be-wa-ren
Mijn tuin-tje, Moe-der-zoet
En pluk er eens de bloem-kes,
Die 'k nu ver-zor-gen moet.
En plant ze in den he-mel blij
Waar 'k eens bij Je-zus zij.

C. V.

Meiliedje

Tekst C.V.
Muziek D.F.

Melig langzaam

'Heb in mijn klei-ne hart-je Een tuintje van der kleinste

p

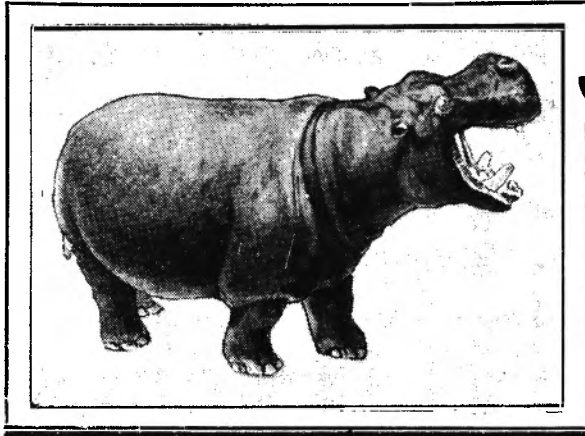
bloei-en ve-le bloem-kes, Vuur-rood en sneeuw-wit-rein. En

in dit tuintje zon-nig-lij Daar is het al tijd Mei.

p

En in dit tuintje zon-nig-lij, Daar is het al tijd Mei.

p.

JANNEMAN IN DEN DIERENTUIN

Door
Thérèse

Jan-ne-man, als je braaf bent, mag je 'n Woens-dag-mid-dag mee naar de Ar-tis," had Moe-der ge-zegd. Jan glun-der-de van pret! Mee naar den die-ren-tuin, waar hij al zoo-veel van ge-hoord had, maar waar-heen Moe-der hem nog nooit mee ge-no-men had, om-dat ze hem nog te klein vond. Maar nu, hij was al zes ge-weest, dus 'n groo-te jon-gen. Of Jan z'n best deed! De juf-frouw van de Ie klas ver-won-der-de er zich al o-ver, dat de an-ders zoo be-weeg-lij-ke Jan-ne-man nu zoo mooi stil zat. Maar het vent-je zorg-de, dat de juf-frouw hem niet be-hoef-de te ver-bie-den, want hij wist wel, al zou hij óók maar één keer school moe-ten blij-ven, dan zou Moe-der ze-ker zeg-gen: „Nee Jan-tje, niet uit 'n Woens-dag!”

Dol-blij stap-te Jan 's Woens-dags naast Moe-der voort, en toen hij in de ver-te de tram aan zag ko-men, die hen naar de Ar-tis bren-gen zou, klapte hij in z'n hand-jes van pret: „Daar komt-ie, daar komt-ie!”

Vlak bij den die-ren-tuin stop-te de tram en e-ven la-ter wa-ren Moe-der en Jan-tje bij den in-gang. Eerst kwa-men ze in de pa-pe-gaai-en-laan. Aan weers-kan-ten van de laan ston-den de die-ren op hun hoo-ge stan-daards; ze had-den de mooi-ste kleu-ren, blauw en ro-se en grijs en groen. Jan had o-lie-noot-jes mee-ge-no-men, de beest-jes hap-ten er al naar en bo-gen met hun kop-jes en rie-pen en schreeuw-den. „Dat be-tee-kent: dank je wel,” zei Jan.

Bij de ka-mee-len had de jon-gen nog

'ns schik. Hij had ze wel eens op 'n pren-tje ge-zien, maar zóó groot had-ie ze zich niet voor-ge-steld. Toen gin-gen ze naar 't vo-gel-huis. Daar was 't 'nge-fluit en ge-tjilp en ge-schreeuw van be-lang. „Net of ze mij roe-pen, hè Moe-der?” vond Jan.

Er wa-ren schat-ti-ge klei-ne vo-gel-tjes, nog klei-ner dan mus-schen, met bol-zwar-te kraal-oog-jes, hun veer-tjes had-den de al-ler-mooi-ste kleu-ren. Dan wa-ren er ook hee-le groo-te vo-gels, met zul-ke har-de sna-vels en die zulk 'n ver-vaar-lijk ge-luid maak-ten, dat Jan er haast bang van werd.

Ze gin-gen ver-der en kwa-men in 't a-pen-huis. Nee, maar dàt was zoo leuk. Daar had Jan wel den hee-len mid-dag wil-len blij-ven. Hij gaf ze o-lie-noot-jes en die had-den ze zóó graag, en dan was er een, die sloeg zoo grap-pig aan; dat was om te be-dan-ken.

O, die a-pen wa-ren zoo on-deu-gend. Ze vlo-gen el-kan-der ach-ter-na, van 't ee-ne eind der kooi naar 't an-de-re en voch-ten eens flink; e-ven la-ter za-ten ze dan weer heel lief sa-men en pel-den de o-lie-noot-jes.

De hee-le groo-te a-pen, o-rang-oetangs ('n mooi woord vond Jan dit) za-ten ach-ter glas. In hun hok-ken hin-gen lan-ge tou-wen en schom-mels. Ze klom-men van bo-ven naar be-ne-den en schom-mel-den zoo hard heen en weer, dat ze tel-kens te-gen de ra-men bons-den. „Boem” ging 't tel-kens, tot groot ver-maak van de kin-de-ren, die er bij ston-den te kij-ken. En 't was, als-of de bees-ten 't za-gen, hoe 'n pret de kin-de-ren er in had-den. Want hoe meer er om ge-la-chen werd, hoe har-der de die-ren te keer gin-gen en hoe wil-der ze te-gen de tou-wen op-klom-men.

„Nog e-ven-tjes Moe, nog heel e-ven-tjes,” zei Jan tel-kens, als z'n Moe-ke ver-der wil-de gaan. „'t Is zóó mooi” en dan stond hij weer stil voor die heel

klei-ne aap-jes, die niet. groo-ter wa-ren dan 'n jong poes-je, maar die toch ook al zoo vlug heen en weer klau-ter-den en e-ven han-dig de o-lie-noot-jes op-peu-zel-den

Ein-de-lijk ging Jan mee, nog e-ven-tjes met spijt om-kij-kend; maar ja, er was nog zoo-veel moois en dat wil-de hij toch ook graag zien.

De o-li-fan-ten wa-ren prach-tig, zóó groot. „Ze kun-nen nooit bij ons door de deur.” meen-de Jan.

En dan de leu-wen en de tij-gers en de ijs-be-ren. Jan z'n mond stond geen oo-gen-blik stil, Moe-der moest maar ver-tel-len.

Met o-pen mond bleef Jan-ne-man staan kij-ken naar 'n paar tog-ge, dik-ke bees-ten, die in 't wa-ter ble-ven.

„Wat zijn dat voor bees-ten, Moe-der?” vroeg Jan nieuws-gie-rig.

„Nijl-paar-den. Jan!”

Ter-wijl het vent-je nog z'n oo-gen uit stond te kij-ken, kwam er 'n man naar de bees-ten toe. „Dat is een op-pas-ser, ie-mand die voor de bees-ten zorgt,” leg-de Moe uit. Hij had een groot tar-we-brood in z'n hand, sneed dat door de

helft en ging er mee tot aan het wa-ter, waar-in de die-ren zwom-men. En toen.... Jan zou het nooit ver-ge-ten, toen de-den de bees-ten hun bek o-pen. 'n bek zóó groot en zóó wijd, dat je er wel hee-le-maal in kon, vond Jan. En in dien wij-den bek stop-te de man b' e-der zoo'n half tar-we-brood.

„Oh,” zei Jan, hij kon van ver-ba-zing geen woor-den vin-den.

Bij de gi-raf-fen stond hij ook vol be-won-de-ring Bees-ten met zul-ke lan-ge hal-zen :

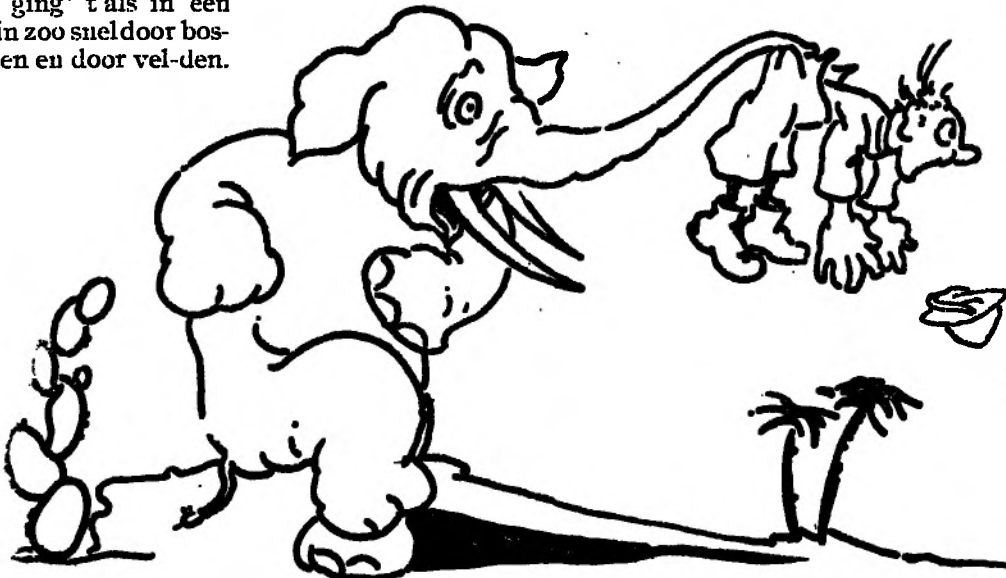
„Die stoo-ten ze-ker dik-wijls hun kop, hè Moe-der?” ver-on-der-stel-de Jan.

Daar be-merk-te Moe-der in-eens, dat het hoog tijd was om naar huis te gaan, an-ders zou Va-der wach-ten.

„Hè, wat jam-mer,” vond Jan-ne-man. Maar Moe-der be-loof-de nog eens gauw met hem te-rug te zul-len gaan, want ze had-den lang al-les nog niet-ge-zien. Dat vond Jan heer-lijk en hij droom-de dien nacht van stou-te aap-jes en van al de mooi-e die-ren, die hij dien mid-dag ge-zien had.

MEESTER TIM OP JACHT

WRAAK. — De dik-huid ken-de geen ge-na, maar greep den ar-men 'Tim in 't mid-den van z'n broek en slin-ger-de hem hoog door de lucht. „O, groo-te vriend, o dik-ke vriend, spaar toch mijn le-ven!” zoo riep heer Tim, door groo-te angst be-nauwd. De o-li-fant had heel geen zin, hem zoo te la-ten gaan. Hij zet-te hem 'n oo-gen-blik weer op z'n beent-jes ueer. 't Was slechts om hem heel kort daar na nog be-ter vast te grij-pen. Nu ging 't als in een trein zoo snel door bos-schen en door vel-den.

EEN GOEDGEBRUIKTE MIDDAG

Wat blijft va-der toch lang weg, van-mid-dag," zei me-vrouw Hout-rust tot haar kin-de-ren, „straks moet hij zich weer zoo haas-ten met het e-ten. Toe Ans, kijk jij eens uit het raam, of je va-der nog niet aan ziet ko-men, dan doe ik al-vast het e-ten op."

Ans, het oud-ste doch-ter-tje, stak haar hoofd bui-ten het raam. De fa-mi-lie woon-de in een van de nieu-we wij-ken van Am-ster-dam. 't Was een lan-ge, stil-le straat, zoo-dat men flink ver kon uit-zien.

E-ven had Ans haar hoofd bui-ten het raam ge-had, toen trok-ze het vlug weer naar bin-nen.

„'k Zie va-der in het be-gin van de straat aan-ko-men, moe-der," zei ze.

„Mooi," zei me-vrouw Hout-rust. „Help me dan vlug e-ven ver-der met op-doen, Ans; dan kun-nen we da-de-lijk be-gin-nen."

De laat-ste schaal was op ta-fel ge-zet en 't hee-le ge-zin zat al ge-schaárd om den disch, toen va-der Houtrust de trap naar zijn wo-ning op-klom.

E-ven la-ter o-pen-de hij de ka-mer-deuren groet-te vrouw en kin-de-ren. „Al-les reeds klaar?" zei hij vroo-lijk, „dat kon niet be-ter, want ik ben laat, hè."

„Dat ben je ze-ker," ant-woord-de moe-der. „En je moet na-tuur-lijk ook weer di-rect weg is 't niet?"

„Dat ver-tel ik aan-stonds wel," zei va-der met een ge-

heim-zin-nig glim-lach-je. „La-ren we eerst maar be-gin-nen."

Na-dat men ge-be-den had, be-gon de maal-tijd.

„Moet u da-de-lijk weer weg?" vroeg Ans, ter-wijl ze haar va-der nieuws-gie-rig aan-keek.

„Zoo juf-fer-tje," lach-te va-der, „zou jij zoo graag het naad-je van de kous we-ten? Ik moet toch al-tijd 's mid-dags gauw weg, is 't niet?"

„Ja va-der, dat weet ik wel," ant-woord-de Ans. „Maar u doet zoo ge-heim-zin-nig, toe, ver-tel u nou eens wat."

„'k Heb me-zelf al-weer ver-ra-den," zei va-der, „dat zie ik wel. Nu dan, 'k zal jul-lie ge-duld maar niet lan-ger op de proef stel-len. 'k Dacht van-mor-geen zoo bij me-zelf: „Jon-gens, 't is van-daag Woens-dag, 't is prach-tig weer, 't is niet zoo heel erg druk op het kan-toor. Wel,

je kunt ei-gen-lijk niet be-ter doen, dan met je jon-gens, en (met een pla-gen-den blik op Ans) des-noods ook je meis-jes 'n mid-dag naar Ar-tis te gaan."

Er brak een klein ge-ju-bel los, toen va-der op-hield met spre-ken.

„Wat heer-lijk! Naar Ar-tis! We zijn er in zoo-lang niet ge-weest! 't Is niet eens va-can-tie!"

Dat wa-ren de uit-roe-pen, waar-mee ie-der zijn in-ge-no-men-heid met het plan toon-de. Al-leen Al-ber, een der-tien-ja-ri-ge-jon-gen, had niets ge-ze-gd.

Een klein, klein jongetje

Een klein, klein jongetje
Wou eens uit wand'len gaan;
En is toen heelemaal alleen
Den straatweg opgegaan!

Dat kleine, kleine jongetje
Moest langs een grooten hond;
Die blafte en keek hem nijdig aan,
Met grooten, open mond!

Dat kleine, kleine jongetje
Liep gauw naar huis terug
Met angstig en verschrikt gezicht,
De handjes op zijn rug.

Al-bert had zijn plaats aan ta-fel naast va-der, dus na-tuur-lijk merk-te va-der da-de-lijk, dat hij zich zoo stil hield.

„Hoe is het jon-gen?“ vroeg hij daar-om, ter-wijl hij Al-bert e-ven aan-stoot-te. „Heb jij geen zin om mee te gaan, of zit je te droo-men?“

Al-bert kreeg een kleur, toen hij zoo plot-se-ling al-ler oo-gen op zich ge-richt zag.

„k Heb erg veel zin va-der,“ ant-woord-de hij, „maar..... maar.....“

„Nu wat maar? Voor den dag er mee, jon-gen.“

„Nou va-der, u weet wel, dat Piet van Bu-ren een poos-je ge-le-den zijn en-kel ver-stuikt heeft?“

„Ja, dat weet ik wel,“ ant-woord-de va-der. „Maar wat heeft dat er mee te ma-ken?“

„k Heb hem Zon-dag be-loofd, dat ik van-mid-dag den hee-len mid-dag bij hem zou ko-men, va-der.....“

„Zoo,“ zei va-der, „dat wist ik niet. Ja, Al-bert, daar weet ik geen raad op, dat moet je zelf maar we-ten.“

Te-leur-ge-steld keek Al-bert voor zich. Hij had zóó ge-hoopt, dat va-der zou zeg-gen dat hij dan maar niet naar Piet moest gaan. Dus dat viel te-gen.

Toch kreeg hij hulp van zijn broer An-toon, die ruim een jaar ou-der was dan hij.

„Toe jô,“ zei hij zachtjes, „zoo mal zal je toch niet zijn om niet mee te gaan met ons? Je gaat mor-gen maar naar Piet toe, om hem al-les te ver-tel-len. Dan zal hij het best be-grij-pen.“

Al-bert schud-de het hoofd. Hij zag dat moe-der naar hem keek en hij be-sloot haar om raad te vra-gen.

„Moe-der,“ zei hij, „wat vindt u? Zou 'k met va-der mee-gaan? 't Is toch zoo fijn met het mooi-e weer in ar-tis.“

Maar moe-der deed e-ven-als va-der.

„Hoor eens Al-bert, dat moet je zelf we-ten,“ zei ze. „Van mij mag je doen wat je wilt. Jij hebt met Piet af-ge-spro-ken, dus jij moet nu ook we-ten wat je te doen staat.“

„Als ik jou was,“ zei Ans nu, „als ik jou was, dan ging ik nu eerst e-ven naar

Allebei wat!

Zus: „Huil toch niet, jongen, 't was immers mijn ballon!“

Broer: „Ja, maar mijn wind zat er in!“

(Passing Show)

Piet toe, om het hem te zeg-gen. Hij woont maar een paar stra-ten ver-der, dus je kunt zoo weer te-rug zijn. Dan zit hij in ie-der ge-val niet voor niets op je te wach-ten. En dan kun je ge-lijk een an-deren dag be-pa-len om te ko-men.“

„Dat 's een i-dee, meid,“ zei Al-bert ver-heugd. „k Ga di-rect na het e-ten e-ven naar hem toe.“

Vlug at hij zijn bord nu leeg, zoo-dat hij het eerst van al-len klaar was. Toch moest hij nog e-ven ge-duld heb-ben, want moe-der hield er niet van, dat er ie-mand van ta-fel ging voor al-len klaar wa-ren.

Zoo-dra hij ech-ter toe-stem-ming kreeg om op te staan, bad hij en snel-de weg.

Bui-ten a-dem van het har-de loo-pen kwam hij bij 't huis van de Van Bu-rens. Piet's moe-der deed hem o-pen.

„Zoo Al-bert, ben je daar al?“ be-groet-te ze hem, „je bent vroeg.“

„Ja me-vrouw,“ ant-woord-de Piet, „ik kwam zeg-gen, ik.....“

„Heb je een nieuwt-je?“ viel me-vrouw hem in de re-de, „ver-tel dat dan maar aan Piet. Je moet we-ten ik heb er-ge haast. 'k Heb een te-le-gram ge-kre-gen, dat ik da-de-lijk in Den Haag moet ko-men, om-dat mijn moe-der ziek is. 'k Ben erg blij dat jij bij Piet komt en dat zoo vroeg al, an-ders moest de ar-me

jon-gen den hee-len mid-dag al-leen zijn. Nu kun jij mooi bij hem blij-ven tot van-a-vond zijn va-der thuis-komt. Ga nu maar gauw naar Piet toe....."

Met loo-me schre-den liep Al-bert de trap op. naar zijn vriend-je. Al zijn haast was ver-dwe-nen.

„Fijn îô ” zei Piet met glin-ste-ren-de oo-gen, „fijn îô, dat je er al bent. Heb je moe-der al ge-spro-ken ?”

„Ja.” ant-woord-de Al-bert kort.

„En blijf je lang ? ” vroeg Piet weer. „Blijf je tot va-der of moe-der thuis-komt.?”

E-ven aar-zel-de Al-bert. Maar toen nam hij een flink be-sluit. O-ver het naar Ar-tis gaan dacht hij al niet meer. Maar hij waag-de het zelfs niet om Piet te zeg-gen, met welk doel hij zoo vroeg ge-ko-men was.

„Weet je wat Piet,” zei hij met een op-ge-wekt ge-zicht, „weet je wat ? Ik ga nog e-ven naar huis te-rug om te vra-gen of het goed is, als ik la-ter thuis-kom. Want moe-der weet daar niets van.”

„Ja,” zei Piet, „dat is goed. Kom je dan gauw weer te-rug ?”

„Da-de-lijk,” ant-woord-de Al-bert.

Spoe-dig liep hij weer op straat en wel-dra was hij weer thuis.

Moe-der was druk in de keu-ken be-zig maar va-der was met de an-de-ren bin-nen. Ze wacht-ten blijk-baar al op hem.

„Zoo. ben je daar weer ?” be-groet-te va-der hem. „En wat zei Piet ?”

„Ik kom e-ven zeg-gen dat ik toch maar niet mee ga, va-der,” ant-woord-de Al-bert.

„Niet ?” her-haal-de va-der ver-won-derd. „Heb je je be-dacht ?”

„Ja va-der. Piet's moe-der moet van-mid-dag de stad uit en dan zou hij den hee-len mid-dag al-leen zijn. Ik kom vra-gen of ik tot van-a-vond acht uur bij hem mag blij-ven.”

On-ge-merkt was me-vrouw Hout-rust ook bin-nen-ge-ko-men.

E-ven wis-sel-den va-der en moe-der een blik van ver-stand-hou-ding, toen zei va-der :

„Flink zoo Al-bert, je hebt je goed ge-hou-den. En je zult er wel geen spijt

van heb-ben ook. 't Is nooit te vroeg om te lee-ren een op-of-fe-ring te bren-gen, om an-de-ren een ge-noe-gen te doen, en,” voeg-de hij er met een grap-pig ge-zicht aan toe : „na-tuur-lijk geef ik je voor de-ze ge-le-gen-heid a-vond-per-mis-sie, mijn jon-gen.”

Al-len be-gon-nen te la-chen, en Al-bert zelf lach-te har-te-lijk mee.

Moe-der gaf hem on-ge-merkt een druk-je op zijn schou-der, en toen hij tot haar op-keek, knik-te ze hem glim-la-chend toe.

Spoe-dig zat Al-bert bij den rust-stoel van Piet, om er den hee-len mid-dag te blij-ven.

Me-vrouw van Bu-ren was reeds ver-trok-ken, maar had toch nog in de haast ee-ni-ge ver-sna-pe-rin-gen voor de jon-gens klaar ge-zet. Ze brach-ten met el-kaar een ge-zel-li-gen mid-dag door. Al-ler-lei spel-le-tjes wer-den er ge-da-an en ook hielp Al-bert Piet wat met zijn school-werk. Want Piet vond het erg naar om zoo-veel ach-ter te ko-men. Zoo-doen-de vloog de tijd om.

Juist wa-ren de jon-gens ver-diept in een spel-le-tje hal-ma, toen zacht-jes de ka-mer-deur o-pen-ging en me-vrouw van Bu-ren bin-nenk-wam.

„Hé moe-der, bent u daar al-weer ?” vroeg Piet ver-won-derd, en toen in één a-dem : „Hoe was het met O-ma ?”

„O jon-gen,” zei me-vrouw van Bu-ren, ter-wijl ze een traan weg-pink-te, „ik ben toch zoo dank-baar. Van-nacht is het heel slecht met O-ma ge-weest, maar nu heeft de dok-ter ge-zegd, dat het ge-vaar ge-we-ken is.”

„Ge-luk-kig,” zei Piet, „die goei-e O-ma.”

Toen Al-bert dien a-vond thuis-kwam, lus-ter-de hij naar de ver-ha-len o-ver het be-zoek aan Ar-tis.

't Speet hem wel, dat hij niet mee had ge-kund, maar toch was er blijd-schap in zijn hart, dat hij zijn be-lof-te aan Piet na-ge-ko-men was.

En eer hij 's a-vonds in slaap viel, was zijn laat-ste ge-dach-te, dat Pieter fijn niets er van ge-merkt had, dat hij ex-pres voor hem was thuis-ge-ble-ven.

FRANCINE.

CORRESPONDENTIE

Piet de Jong te ....? Jammer, dat ook Piet weer vergeet te zeggen, waar hij woont. Ja, altijd zelf, heelemaal zelf briefjes schrijven, dat heb ik graag. Daar leer je mee en veel ook. Of Oom het niet vervelend vindt, altijd de Kleuterblaadjes te sturen? Welnee, hoe kom je er bij. Ik doe niets liever op mijn ouden dag, en veel genoegen doet het me, dat Piet te altijd graag leest. Graag hoor ik ook, dat het rapport goed was. Zoo hoort het. Daag.

Tini de Lelys, Nieuwe Boschstr. 23 a, Breda. Wel, beste kind, het doet me veel plezier, dat je het heel prettig vindt, een brief te schrijven aan Oom. En ik vind het al even prettig, op de briefjes te antwoorden. Maar dat het gewoonlijk zóó lang duurt, eer mijn antwoorden gedrukt kunnen worden, nee, dat vind ik ook niet prettig. Toch — niets aan te doen. Ieder zijn eerlijke beurt, anders komt er ruzie in de hut en daar heb ik 't niet op. Wees dus niet boos of bedroefd: ééns komt de beurt, dat is zeker. Niemand wordt er vergeten. Oom was best tevreden over het briefje. Alleen: 5 kantjes is toch weinig. Ik heb er liever 8. Probeer eens. Hand en groet van Oom.

Mia van de Velde, Mosv. Id 21 te Amsterdam. Of Oom den vorigen brief ontvangen heeft? Ja zeker, en beantwoord ook. Gezien? Of Mia eens een versje mag sturen? Gerust. Ik wil het graag eens lezen. Maar .... ik zeg al van te voren, dat er wel geen plaats zal zijn, om het te drukken. Er komen tegenwoordig zoo ontzettend veel briefjes (en dat heb ik graag) maar ik kom altijd plaats te kort. Lange brieven heb ik wel graag. Veel groeten en een stevige hand van Oom.

Meta Hoogeweegen, Benoordenhoutscheweg 44, 's Gravenhage. Graag, dat ik weer eens wat van Meta hoorde. Ze schrijft altijd een gezellig briefje, al is het wat kort. Leuk plaatje boven den brief. Van Siaterklaas misschien? Dag beste Nichtje. Hand en groet.

Leentje Witmus, Curaçoastraat 8, 's Gravenhage. Stellig heb je de beide vorige antwoorden nu wel gezien. Ik hoop tenminste, dat ze niet in R.J. zijn verzeild geraakt. Wel, wel, wat een flinke Piet. Met 6 jaar al in de derde klas. Zulke Neeffjes heb ik niet veel. Hoe gaat het met Henkie? Kan zeker al draaien en kraaien in de wieg. Ook al staan? Knijp hem even voor me in de wang. Stellig doen hoor. Heb ik het goed onthouden, dat Numansdorp ook dikwijls Buitensluis genoemd wordt? Daag — lange briefjes heb ik graag. Tot later alweer.

Jan Huysmans te Oostzaan. Ja, we zullen samen maar hopen. Blickman is zoo kwaad niet, als hij er uitziet. Zoo, zoo, dus je gaat met zus elken morgen per trein naar Zaandam op school. Een aardig eindje. Hoe laat kom je dan weer thuis? Veel hartelijke groeten en een hand van Oom.

Dini ter Voorde, 2e Spoorbrugweg 4 B 161, Lonneker. Wel, beste Nichtje, dat is een aardig briefje. Graag, dat je eens kwam kennismaken met Oom. Welkom, van harte. Heel goed heb je mij verteld van het bezoek der koningin te Enschedé. En niet minder het 80ste jaarfeest van Mijnheer Pastoor. Ja, ik ben in Almelo wel zoowat bekend. Vroeger meermalen geweest. Maar het zal er in de

laatste jaren wel heel wat veranderd zijn. Hartelijke groeten van Oom.

Joke de Keuning, Wijngaardelaan 6, Voorschoten. Blij, dat je nu al lang weer hersteld zijt. Ja, Oom leeft zoo zijn gewone leventje daarheen. Zelfs over geen verkoudheid te klagen. Kom, 20 minuten loopen is toch zoo ver niet. Heel veel kinderen wonen heel wat verder van school en kerk. Graag heb ik gelezen van het mooie Koninginnefeest. En — wil poesje nu maar niet groter worden. 't Is wat te zeggen met al die katten tegenwoordig. Veel hartelijke groeten van Oom. Daag.

Kesja Heinen, Stationstr. 136, Wijlré. En — vindt mijn beste Nichtje den winter nu zoo on aangenaam? Vooral dan kun-je naar hartelust buiten spelen. Sneeuwballen, sneeuwman, glijden, schaatsenrijden, sleeën — kijk eens aan wat blozende wangen er buiten te halen zijn. Vroeger deed ik er ook graag aan mee. Maar de laatste jaren mag ik niet meer van Tante. Is je vriendinnetje nu al weer thuis? Zal wel. En hoe is het met haar broertje? Spoedig antwoord kan werkelijk niet. Ieder zijn eerlijke beurt. Stevige hand en veel groeten van Oom.

Alie Kraal te Eindhoven. Hartelijk welkom in onzen kring. Welzeker mag je gerust meedoen met wedstrijd en met alles. Graag. Het adres is zoo in orde. Wat je doet? Zend den wedstrijd in, ieder op de beurt. Dan heb je ook ieder eens een kansje. Afsgesproken. Tineke kan zeker ook al wel een klein briefje schrijven. Kom dan samen op bezoek. Graag, dat je den volgenden keer een heel langen brief stuurt. Wie wil leeren briefschrijven moet het ook doen, zeg ik maar. Als Alie *altijd* en *alle* werk zóó netjes schrijft, als dezen brief, ben ik zeer tevreden. Ik heb honderd Nichtjes van 10 jaar, die het veel slechter doen. 't Is best, hoor. Hartelijkste groeten en voor ieder een stevige hand. Kom je gauw weer terug?

Alida Brassant, Hoylidestr. 19 b, Rotterdam. Welkom in onze familie. Heel graag heeft Oom, dat Alida al zoo goed kan lezen, dat ze nu niets meer overslaat in Kl. Ik zie wel, dat ze goed genoeg schrijft, om een heel langen brief te sturen. Wanneer? Veel groeten aan Keesje, Jantje, Antoon, Tonia en Everd. Daag. Tot later dan.

Mientje Middelkoop, Laan van Nieuw Guinea 42, Utrecht. Mientje is teleurgesteld. Lieve Hemeltje, dat ziet er slecht uit. Hoe krijg ik dat in orde! Lang geleden al geschreven — geen antwoord. Lieve Nichtje, het duurt wel lang, maar niemand wordt vergeten. Als *dit* briefje komt, heb je natuurlijk al heel lang het vorige antwoord gelezen. Geduld beste kind en dan hoop ik, dat onze vrede weer geteekend is. Want van booze Nichtjes ben ik bang, ten minste, als er heel veel zijn. Toch zie ik wel, dat Mientje het niet zoo erg meent. Want aan 't eind van haar brief lees ik een lief versje aan Raadseloom. Dank je wel, kind. De boodschap, die er in stond, heb ik aan Blickman overgebracht. Je weet, die deelt de prijzen uit. We hopen maar samen. Oom heeft óók nog een wensch: Een heel langen brief van 8 kantjes. Daag. Hand en groet.

Piet Alberts, Villastr. 110, Schiedam. Wel, Piet, dat heb je netjes gedaan, dit eerste briefje. Welkom in onze familie en ik hoop, dat Piet heel dikwijls op bezoek komt. Vroeger ben ik wel 's in Schiedam geweest, maar ik onderstel, dat 't

er heel wat veranderd zijn zal. En ik geloof werkelijk, dat ik veel straten niet meer zou terug kennen. Maar het Sterrenbosch wel. Hebben jullie op school ook een lees-bibliotheek? Dag Piet. Veel hartelijke groeten aan allen en een hand van Oom.

Mia van Overmeer,
Sint Nicolaasstraat 4,
Maastricht. Beste Nichtje, van heeler harte condoleer ik je nog met het overlijden van je goeden Opa. Blijf altijd, iederen dag, voor hem bidden; ik weet stellig, dat je Opa nergens meer plezier mee doet en O. L. Heer laat hem gewis dan gauw in den Hemel binnen. Zoo even op en neer naar Deventer is een heele rit. Je was wel blij, dat je weer thuis was, zeker. Kom je nu gauw weer eens terug met een heel langen brief? Ja? Daag. Tot later. Daag.
Ria Wagenaar te

Rechts: Jantje Boeket uit Heer Hugowaard.

Alkmaar. Blij, dat mijn lieve Nichtje ook eens kwam kennis maken. Ze heeft zeker gedacht: een eerste bezoek duurt niet lang, want dit briefje is toch wel heel kort. Oom rekent gewoonlijk op '8 kantjes, gewoon postpapier. Goed uitgerekend is dit briefje dus juist het 16e part. En nu: Zes zusjes en twee broertjes is samen 9. Komt dat uit? Twaalf poppen is ook een heel stelletje. Daar valt wat aan te doen, om alles heel te houden. Willy is zeker nu wel weer hersteld. „Gauw” antwoord terug kan nooit. Ieder zijn beurt, vin-je ook niet. Veel hartelijke groeten van Oom.

~~~~~
OPLOSSINGEN
RAADSELS uit No. 20
1. Pink, vink, zink.
2. Een deurslot. — 3. Kurk. — 4. 'n Requiemis is voor de dooden en 'n bord soep voorde levenden. 5. Adelaar.

De tweede klas van de St. Nicolaasschool te Utrecht.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: ZEERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BRÖEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

SNOEPSTERTJE

„Tin-ge-ling!” klonk 't aan de
[voor deur,
„Moe, daar is de melk-man.”
Ans-je ging al vast eens kij-ken,
Daar kwam Moe al met de kan.

Moe nam fij-ne zoete-melk-je,
Dat had An-nie toch zoo graag!
't Is zoo goed voor jou, klein
[meisje.”
Had Moe nog ge-zegd van-daag.

Ans kreeg gauw een lek-ker kop-je
„Mag ik nog-ge beet-je, Moe?”
„E-ven wach-ten klei-ne
[snoep-ster,
An-ders kom ik vast niet toe.”

Maar toen Moe-der e-ven la-ter
Uit de keu-ken was ge-gaan,
Dacht klein Ans-je: „Zoo'n klein
[beet-je.
Komt er nu toch niet op aan.”

Wel-dra stond ze op 'r teen-tjes,
Trok de kan dan naar zich toe,
Wil-de gauw één slok-je ne-men,
Maar.... daar was wa-rem-pel Moe.

Eerst keek An-nie wat be-teu-terd,
Stak haar vin-ger in 'r mond,
Zei dan met ver-le-gen lach-je:
„Moe-ke, 't is zoo erg ge-zond.”

THERÈSE.

**MOE-ZE-POES VER-TELT EEN
DROE-VIG VER-HAAL-TJE**

Op een nacht, toen het heel don-ker was, hoor-den Snoe-se-poes en Fox-je, die in het-zelf-de mand-je slie-pen, een a-ke-lig ge-kerm.

„Hoor je dat a-ke-li-ge ge-luid, Fox-je?” vroeg Snoe-se-poes.

„Nou, en of ik het hoor,” brom-de Fox-je, „ik kan er niet door sla-pen. Ik ge-loof waar-lijk, dat het Snoo-kie is, die zoo te keer gaat. Hij zal wel weer wat on-deu-gends uit-ge-voerd heb-ben en toen 'n pak slaag heb-ben op-ge-loo-pen.”

„Kom, la-ten we maar eens naar bui-ten gaan,” stel-de Snoe-se-poes haar vriend-je voor. „Mis-schien is hij wel ziek.”

Fox-je brom-de nog wat o-ver on-deu-gen-de a-pen, maar toch hielp hij Snoe-se-poes bij het o-pe-nen van de keu-ken-deur en zoo ston-den ze wel-dra in den tuin. Maar, o, wat ke-ken zij al-le-bei vreemd op, toen ze daar groot-va-der Haas za-gen en niet Snoo-kie, zoo-als ze had-den ge-dacht.

„Ioe..... Ioe.....,” kerm-de de ou-de haas, ter-wijl dik-ke tra-nen langs zijn wan-gen lie-pen, „ach, lie-ve vien-den, er is zoo-iets vree-se-lijks ge-beurd.....”

„Wat dan?” vroeg Snoe-se-poes.

„Is Ha-zen-groot-moe-der soms ge-pief-paft?” vroeg Fox-je.

„Ja, maar dat is al zoo lang ge-le-den,” zei Ha-zen-groot-va-der. „En daar-om ben ik nu niet zoo heel erg be-droefd meer. Maar ik ver-tel-de gis-te-ren aan mijn twee klein-zoons. Sprin-ger-tje en Kort-staart-je, van den man met den

be-zem, die op het kool-veld staat, en toen zei-den die twee wijs-neus-jes : „Dat is geen ech-te man, groot-va-der. 't Is een pop, die de men-schen daar heb-ben neer-ge-zet, om ons bang te ma-ken.....”

„Nou, en dat is ook zoo,” zei Fox-je.

„Laat me nu eerst e-ven uit-spre-ken,” knor-de de ha-zen-groot-va-der, „dan zul je hoo-ren, dat die man wèl echt is, en wat hij heeft ge-daan! De jon-gens wil-den niet naar me luis-te-ren; ze zei-den: „Groot-va-der, je bent nog erg ou-der-wetsch; je bent nog een ban-ge haas. Maar wij zijn jong en dur-ven best, hoor!” Zoo gin-gen ze toen naar het kool-veld, en ik volg-de hen op een af-stand en zag, dat ze vlak bij dien man ston-den, en toen ge-beur-de het vree-se-lij-ke! Met hun voor-poot-jes grepen zij naar den be-zem-steel, en toen..... greep de be-zem-steel hun poot-jes vast! En hoe ze ook ruk-ten en trok-ken; ze kon-den hun poot-jes niet los krij-gen..... En nu staan ze daar nog op hun ach-ter-poot-jes en schreeu-wen om hulp, dat hoo-ren en zien ver-gaat. En ik..... ik durf ze niet ter hulp te ko-men.....”

„Je bent een laf-fe, ou-de haas, dat ben je,” grom-de Fox-je. „Maar ik heb me-de-lij-den met je dap-pe-re klein-zoons, en daar-om ga ik met je mee naar het kool-veld, om te zien of het wer-ke-lijk de be-zem-steel is, die hun poot-jes vast-houdt.”

Groot-va-der Haas brom-de wat, dat hij niet zoo heel erg laf was, maar toch zei hij, toen ze dicht bij het kool-veld kwa-men : „Loo-pen jul-lie maar voor-uit, ik volg wel.”

Zoo kwa-men Snoe-se-poes en Fox-je met den ou-den haas, die nog een heel eind ach-ter hen was, op het kool-veld, waar zij wèl den vo-gel-ver-schrik-ker met den be-zem za-gen, doch geen en-keel haas-je.

„Hè, wat is dat nou toch ? Heb je ons voor den mal ge-hou-den ?” vroeg Fox-je. „Wat be-tee-kent die mal-lig-heid ?”

„Ach, ge-loof me toch, Fox-je, 't is echt waar, wat ik jul-lie straks heb ver-teld,” jam-mer-de groot-va-der Haas. „Straks wa-ren mijn twee klein-zoons hier, en de be-zem hield hun poot-jes vast.....”

Daar kwam Snoo-kie, op al-le vier zijn han-den, vlug

los-ge-maakt,” grijns-de Snoo-kie. „Dat deed de knecht van den boer, en die stop-te ze in een groo-ten zak en nam ze mee naar huis. Ze zul-len nu wel op de boer-de-rij zijn aan-ge-ko-men, denk ik. En als ze daar een-maal zijn, dan zul-len zij er wel blij-ven, tot-dat.....” Weer grijns-de Snoo-kie, toen hij dit zei-de.

„Ach, ik zou mijn klein-zoons zoo graag te-rug wil-len heb-ben,” kerm-de groot-va-der Haas. „Ach, als ik ze toch maar heel e-ven kon zien.....”

„Als ik je een goe-den raad mag ge-ven, kom dan niet al te dicht bij het huis van

„Zoeken jelui die twee jonge hazen ?” vroeg hij.

aan-loo-pen. „Zoe-ken jul-lie die twee jon-ge ha-zen ?” vroeg hij. „O, wat wa-ren die vree-se-lijk dom ! Ver-beeld je, ze za-gen niet eens, dat de steel van den be-zem met lijn was in-ge-smeerd, want ze leg-den er hun voor-poot-jes te-gen en toen..... kon-den ze die niet meer los ma-ken ; ze wa-ren ge-va-gen.....”

„Maar waar zijn ze dan nu ?” vroeg groot-va-der Haas. „Zijn ze weer los ge-ko-men ?”

„Ja, maar ze heb-ben zich niet zelf

den boer,” waar-schuw-de hem Snoo-kie. „'t Is al bij-na dag, en op de boer-de-rij zijn ze al wak-ker. Maar ga mor-ge-na-vond eens kij-ken, mis-schien zie je je klein-zoons dan wel in den stal of in het schuur-tje.”

Ter-wijl ze zoo ston-den te pra-ten, kwa-men er ee-ni-ge haas-jes, die erg veel trek in kool had-den, aan-ge-spron-gen. Maar nau-we-lijks za-gen ze Fox-je en Snoe-ze-poes, of ze hip-ten weer vlug weg en ver-bor-gen zich in een haag.

**AAN EEN
COMMUNIE-KINDEKE**

Wat is, mijn engel-kindeke,
Je zieltje rijk bestraald
Met liefde, nu je Vrindeke
Bij jou is neergedaald!

Verborgen, zonder glorie,
Koos 't goddelijke Lam
Jouw hartje als ciborie,
Waar 't weldoend rusten kwam.

Je God heeft Zich gegeven
Aan jou! als hostie klein:
Dan mag je heel je leven
Ook wel héél dankbaar zijn!

Blijf, kindje, vast gelooven
In 's Heeren woord, zoo waar!
Dat niets je liefde doove
Voor Jezus op 't altaar!

B. F. MARTENS.

„Komt maar ge-rust hier!” riep Snookie. „Kom, weest toch niet zoo laf; we zul-len jul-lie niet op-e-ten!”

„Nee, jij niet en die poes ook niet!” riep met een ang-stig stem-me-tje een der haas-jes. „Maar die hond, weet je, die zal ons bij-ten.....” Doch toen zij za-gen, hoe rus-tig groot-va-der Haas daar stond, durf-den zij ook weer uit de haag te ko-men. Ze had-den ech-ter niet ge-zien, dat er in de haag, juist waar zij ston-den, ook een pot kalk stond, en toen een van hen een spron-ge-tje nam, kwam hij in de kalk te-recht. Ge-hol-pen door zijn vrien-den kwam hij er spier-wit weer uit.

„O, nu ben je een ech-te spook-haas!” riep toen groot-va-der Haas. „Eens, 't is heel lang ge-le-den, zag ik zoo'n haas. Al-le men-schen wa-ren bang voor hem; geen ja-ger durf-de hem dood te schie-ten, en geen hond durf-de hem te bij-ten. Jij kunt dus best e-ven naar het huis van den boer gaan en daar kij-ken, hoe het met mijn klein-zoons is ge-steld.”

„Best,” zei het haas-je, dat door het kalk-bad een wit-te haas was ge-wor-den en toen liep hij lip-per-de-lap, klip-per-de-klap heen. Heel lang duur-de het, voor-

dat hij te-rug-kwam. Hij liep toen heel lang-zaam en keek ook lang niet vroe-lijk. En toen groot-va-der Haas hem vroeg: „Wel, en zag je mijn klein-zoons?” toen was het droe-ve ant-woord: „Ach, ar-me, ou-de heer Haas, ik zag niets dan hun vel-le-tjes, die ben-gel-den aan een spij-ker bui-ten de stal-deur. Ik denk, dat ze van angst uit hun vel-le-tje ge-spron-gen zijn.....”

„Nee, o neen, dat kan niet waar zijn!” riep groot-va-der Haas.

Maar Snoo-kie, Fox-je en Snoe-se-poes ke-ken el-kan-der eens aan. Ze wis-ten al-le drie best, wat het be-tee-ken-de, dat de wit-te haas al-leen de vel-le-tjes der twee haas-jes had zien han-gen. Groot-va-der Haas zou zijn klein-zoons nooit meer te-rug-zien.

„Kom, ga naar je hol-le-tje, Ha-zen-groot-va-der,” zei Snoo-kie.

„Ja, ik ga al,” zei groot-va-der Haas, die er nog niets van be-gre-pen had. „En van-a-vond, als het don-ker is, ga ik mijn klein-zoons zoe-ken.....”

„Ar-me, ou-de haas,” dach-ten toen Snoe-se-poes, Fox-je en Snoo-kie, toen ook zij e-ven la-ter naar huis te-rug-lie-pen.

„Mis-schien lig-gen de haas-jes nu al in den braad-o-ven van de boe-ren.....” En Snoo-kie, die al-tijd iets grap-pigs wil-de zeg-gen, sprak met een zucht: „Dan zal groot-va-der Haas mor-gen wel iets van zijn klein-zoons te-rug-vin-den.”

„Wat dan?” vroeg Snoe-se-poes.

„Wel, de af-ge-klo-ven bot-jes,” was Snoo-kie's ant-woord.

„Flau-werd!” blaf-te Fox-je.

„Je bent een har-te-loo-ze aap!” blies Snoe-se-poes.

Doch Snoo-kie, bang dat het op ru-zie zou uit-loo-pen, liep op zijn vier han-den, zoo vlug hij kon, heen.

En zoo ein-digt de ver-tel-ling van de haas-jes,” zei Moe-ze-poes.

„'t Was een treu-rig ver-haal-tje, Moe-ze-poes,” zei Grijs-je. „U moet ons mor-gen maar een an-der ver-tel-len dat vroe-lijk-er is.”

„Dat zal ik doen, Grijs-je,” be-loof-de Moe-ze-poes. (Wordt vervolgd)

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Dag Ma-nus-jes! 'k Ben ons af-spraak-je nog niet ver-ge-ten en jul-lie dan? Jij wel Kit-ty? O, wist jij niet goed, hoe je 't moest doen? Dat zal ik jul-lie den vol-gen-den keer eens ver-tel-len. Nu moet ik eerst iets an-ders ver-tel-len, want Kees-je had 't af-spraak-je hee-le-maal ver-ge-ten. En ik weet wel hoe dat komt: Kees-je is niet dank-baar ge-noeg. En 'k weet ook, hoe dat komt.....! Kees-je weet hee-le-maal niet, wat en hoe-veel hij wel ge-kre-gen heeft van Je-zus. Is 't niet zoo, Kees? Luis-ter dan, 'k zal 't je eens op-noe-men. Ei-gen-lijk is 't veel te veel. Heel veel kin-der-tjes wor-den niet ge-doopt als ze klein zijn, om-dat hun va-der en moe-der dat niet wil-len of mis-schien nog nooit o-ver doo-pen heb-ben ge-hoord. Maar Je-zus hield zoo-veel van Kees-je, dat Hij hem een bra-ve va-der en moe-der heeft ge-ge-ven, die hem wel lie-ten doo-pen,

en toen, met één slag, werd heel dat zwar-te ziel-tje, wit. Moet je daar dan niet dank-baar voor zijn, Kees? Toen gaf Hij je nog bij die lie-ve moe-der en dien bra-ven va-der, broer-tjes en zus-jes, waar je heer-lijk mee spe-len kon. Hoe-veel ar-me kin-der-tjes zijn er niet heel al-leen, die zich al-tijd ver-ve-len. Ook was on-ze Kees al-tijd ge-zond. Hij kon goed e-ten en O. L. Heer-tje zorg-de, dat va-der al-tijd ge-noeg geld ver-dien-de om voor Kees-je dat e-ten te koo-pen. Ook zorg-de moe-der al-tijd dat hij net-jes ge-kleed was. En denk dan eens aan die ar-me stum-perd-jes in de zie-ken-hui-zen, of aan die blee-ke kin-der-tjes, die thuis al-tijd ziek lig-gen. Ook aan de ar-me kind-jes, die ziek wor-den van hon-ger of kou, om-dat va-der geen geld ver-dient, of om-dat va-der of moe-der dood zijn. O Kees-je, heer-lij-ke, ge-zon-de Kees, denk je er wel eens aan, om O. L. Heer-tje te be-dan-ken voor je dik-ke, roo-de wan-gen en je ste-vi-ge bee-nen, waar je zoo goed mee kunt voet-bal-len? Heb je bij 't „On-ze Va-der” na 't e-ten ook wel eens echt ge-dacht: „Lie-ve Heer-tje, 'k dank U voor dit e-ten!” Toen ben je naar school ge-gaan. Daar leef-de een juf-frouw of me-neer, mis-schien een broe-der of zus-ter je. Ze wa-ren wel eens streng, maar dat moet een-maal als je wilt lee-ren en toch kon de juf-frouw wel eens erg lief zijn en de broe-der ver-tel-de zoo fijn en de me-neer kon zul-ke ge-zel-li-ge wan-de-lin-gen ma-ken en de zus-ter leer-de zul-ke aar-di-ge vers-jes! Weet je wel Kees, dat er ook kin-de-ren zijn, die nooit naar school kun-nen? Lan-den, waar hee-le-maal geen scho-len zijn? En ook zijn er scho-len, waar ze nooit iets van Je-zus lee-ren! Wat moe-ten die kin-der-tjes toch dom zijn, die niet eens we-ten, wie hen ge-scha-pen heeft! Die niet eens we-ten, dat ze la-ter in den he-mel kun-nen ko-men! Ar-me kin-der-tjes, hé? En Je-zus heeft ge-zorgd, dat Kees wél op zoo'n goe-de school is ge-ko-men. En Kees-je, ver-geet je dan 't voor-naam-ste ook nog? Dat Je-zus bij je in je hart-je is ge-ko-men, dat Hij zich ie-de-ren dag

hee-le-maal aan jou wil ge-ven ? Wat kan Hij je nu méér ge-ven dan Zich-zelf ! Och Kees-je, als jij nog niet dank-baar bent ! Ma-nus was al dank-baar om die klei-nig-heid en daar-voor dank-te hij el-ke week. Daar moest hij een uur voor loo-pen. En moet jij nu niet el-ken dag e-ven aan Je-zus zeg-gen, dat je Hem be-dankt ? Hij heeft je toch 'n ver-stand ge-ge-ven, waar je mee lee-ren kunt. Be-grijp je nu dan, m'n klei-ne vriend, wat ik be-doel ? Som-mi-ge kin-der-tjes heb-ben geen ver-stand om na te den-ken; dat zijn de kin-der-tjes die gek zijn of i-di-oot. Daar moet je nooit mee spot-ten, hoor. Nooit die ar-me stum-perds uit-la-chen, maar wel Je-zus be-dan-ken, dat Hij aan jou wèl ver-stand ge-ge-ven heeft.

Nu heb ik nog niet eens ge-spro-ken van 't ar-me stal-le-ke van Beth-le-hem en van de ver-schrik-ke-lij-ke pijn, die Je-zus voor al-le men-schen ge-le-den heeft, dus ook voor Kees-je. En toen Je-zus in dien don-ke-ren nacht in den Hof van O-lij-ven zoo ang-stig zat te bid-den, zag Hij daar ook Kees-je voor-bij ko-men. Kees-je, van wien Hij zoo-veel hield en wien Hij zoo-veel ge-ge-ven had en Kees-je ging heel on-ver-schil-lijg voor-bij of 't hem niets kon sche-len. Nee hè Kees, dat zou jij niet wil-len. En al-le-maal m'n klei-ne jon-gens en meis-jes wil-len dat niet. Daar ken ik jul-lie te goed voor. Wij we-ten nu al-le-maal dat we dank-baar moe-ten zijn, is niet ? Mis-schien kan Frans wel erg mooi tee-ke-nen en Jo-se-phien-tje leuk zin-gen en Jos-je kan al vi-ool spe-len en klei-ne Ri-ka al pi-a-no ! Die kin-der-tjes moe-ten O. L. Heer dan nog maar eens heel a-part be-dan-ken. Ook de klei-ne jon-gens die mis-die-naar zijn en ie-de-ren mor-gen zoo dicht bij Je-zus ko-men.

Och, er is zoo-veel om Je-zus te be-dan-ken. Sla 't maar nooit o-ver, hoor ! Dag m'n klei-ne vriend-jes en vrien-din-ne-tjes !

A. POSTEL.

VAN EEN STOUT VARKEN

Tjon-ge, jon-ge, wat was me dat een her-rie in 't var-kens-hok. Wat 'n ge-knor en een ge-brom.

„Weet jul-lie 't al,” knor-de een groot dik var-ken te-gen de an-de-ren, „weet jul-lie 't al, we wor-den ver-kocht !”

„Wat !” rie-pen ze al-le-maal, „wor-den we ver-kocht ! Zoo, zoo, en wat moet er dan al-le-maal met ons ge-beu-ren ?”

„Ten eer-ste,” knor-de 't groo-te dik-ke var-ken weer, „ko-men er al-le-maal man-nen en die be-voe-len ons met hun ru-we han-den aan al-le kan-ten — ze wil-len dan eens we-ten of we wel vet ge-noeg zijn. En dan, na heel veel ge-praat, zul-len we hier uit on-ze hok-ken ge-haald wor-den, en in 'n groo-ten wa-gen ge-stopt wor-den. Die gaat dan hob-bel-de-bob-bel o-ver de straat-kei-en langs 'n heel lan-gen weg naar de stad. Daar wor-den we weer uit den wa-gen ge-haald en op 'n groot plcin ncer-ge-zet.”

„Zoo, hoe weet jij dat al-le-maal ?” rie-pen de an-de-re var-kens nieuws-gie-rig.

„Om-dat ik wel eens mee ben ge-weest in zoo'n wa-gen, maar ze wou-en me toen in de stad niet koo-pen, 'k was nog te ma-ger.”

„En wie koo-pen ons dan daar in de stad ?” knor-den ze al-le-maal weer.

„O, meest-al zijn 't sla-gers, zie je,” ver-tel-de 't dik-ke var-ken met een wijs ge-zicht.

„Sla-gers, sla-gers ? Wat zijn dat voor din-gen ?”

„Dat zijn,” be-gon 't var-ken weer heel ge-wich-tig, „dat zijn din-gen met twee bee-nen, en als die je een-maal ge-kocht heb-ben, dan ben je bin-nen 'n paar uur dood, want zoo'n sla-ger die slächt je ; hij neemt 'n groot mes, be-grijp je, en daar snijdt-ie je mee dood, en wat er dan ver-der met ons ge-beurt, dat weet ik niet pre-cies hoor !”

Heel stil had-den ze al-le-maal ge-luis-terd. Brrr, dat mes en dat slach-ten, nou, dat von-den ze wel eng ! Ze had-den 't

tot nu toe zoo goed ge-had bij den boer : vol-op e-ten, en 'n lek-ker warm hok ! En nu zou-den ze ver-kocht wor-den en..... ge-slacht !

Al-le var-kens slie-pen dien nacht on-rus-tig. Ze wa-ren al heel vroeg wak-ker en net had-den ze hun oo-gen o-pen ge-da-an of daar hoor-den ze al 't ge-ra-tel van wa-gen-wie-len. O jé ! daar had je ze-ker den wa-gen al, waar ze in moes-ten.

Ja hoor, 't was zoo.

Een groo-te wa-gen, met ste-vi-ge plan-ken aan de zij-kan-ten, stond voor hen klaar. De boer met nog 'n paar man-nen kwa-men naar hen toe en daar be-gon 't spek-ta-ke-l.

Geen een var-ken wou na-tuur-lijk graag mee en al-le-maal gil-den ze of ze ver-moord wer-den. Maar de man-nen wa-ren niet bang, die pak-ten de var-kens ge-woon bij hun staart en hun oo-ren en sleep-ten ze zoo den wa-gen in. Toen werd er aan den ach-ter-kant ook een ste-vi-ge hoo-ge plank voor-ge-zet, en daar ging 't, hob-bel-de-bob-bel o-ver de kei-en, den lan-gen weg op.

Nou, nou, dat viel de var-kens niet mee. Ze wer-den door el-kaar ge-schud als knik-kers — foei, foei, wat was dat naar !

Toen zei in-eens 't wij-ze groo-te var-ken te-gen de an-de-ren : „Jul-lie kunt doen wat je wilt, maar *ik* blijf niet lan-ger in den wa-gen ; ik wil niet door el-kaar ge-schud wor-den, en ik wil ook niet naar de markt om ver-kocht te wor-den — ik spring er uit !”

Oei, wat schrok-ken ze daar-van. Hoe kon je nu toch uit den wa-gen sprin-gen met die hoo-ge plan-ken er-voor ?

„Zoo !” zei 't wij-ze var-ken, „als ik maar bij een van jul-lie op z'n rug mag staan, dan spring 'k er ge-mak-ke-lijk o-ver-heen. En ben ik een maal op straat, dan weet ik best den weg naar de boer-de-rij te-rug.”

Zoo ge-beur-de 't dan dat 't stou-te var-ken één, twee, drie par-does o-ver den rand van den wa-gen sprong. Bom !

daar stond 't op straat. Op 'n hol-le-tje wou 't er van-door gaan. Maar dat ging zoo maar niet. 'n Paar jon-gens had-den ge-zien wat er ge-beurd was en die gil-den toen te-gen den voer-man op den wa-gen : „Ho, ho, sta 'ns ef-fen stil, d'r is een var-ken uit-ge-spron-gen !” Ver-schrikt hield de man stil en klom gauw van den bok af. Hard hol-len-de ren-den-ie met de jon-gens sa-men 't var-ken ach-ter-na. Tjon-ge, jon-ge, wat moes-ten ze loo-pen. Van den an-de-ren kant van den weg kwa-men nog 'n paar man-nen aan ; toen ze za-gen wat er aan de hand was, be-gon-nen ze met hun ar-men te zwaai-en, zoo-dat 't var-ken van schrik om-keer-de en weer den an-de-ren kant op-liep. Toen liep 't na-tuur-lijk pre-cies te-gen den voer-man en de jon-gens aan. Die pak-ten 't aan al-le kan-ten beet : bij z'n staart, z'n oo-ren..... en ter-wijl 't stou-te beest ver-schrik-ke-lijk hard gil-de, sleep-ten ze 't met z'n al-len naar den wa-gen te-rug. Wel tien paar han-den til-den 't zwa-re vracht-je om-hoog en..... tjoep, daar kwam 't weer mid-den tus-schen de an-de-re var-kens te-recht.

„Hè, hè,” zei de voer-man, „dat was me een zwaar kar-wei-tje ; 'k zal blij zijn als 'k in de stad ben hoor !”

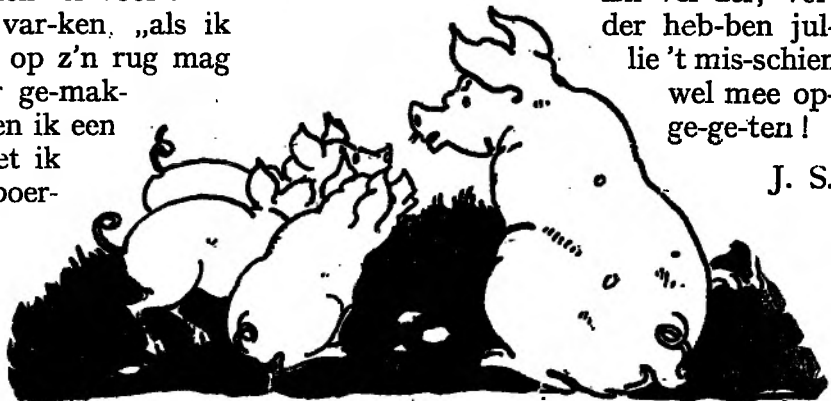
Vijf mi-nu-ten la-ter ging 't weer hob-bel-de-bob-bel o-ver de kei-en.

't Stou-te var-ken zat treur-ig te kij-ken, 't Be-greep wel, dat er niets an-ders op zat dan zich kalm te houden en netjés mee te rij-den naar de markt.

Daar werd 't ver-kocht aan 'n sla-ger met 'n rooi-en neus. En die slacht-te 't met 'n groot mes.....

En ver-der, ver-der heb-ben jul-lie 't mis-schien wel mee op-ge-ge-ten !

J. S.

DAT WAS DOM

DOOR JOH. RAM

Ie-de-ren mor-gen om half acht werd er op de deur van Ka-rel-tje's slaap-ka-mer geklopt en klonk de stem van Va-der of Moe-der :

„Ka-rel-tje ! Jon-gen ! 't Is tijd ! Op-staan !”

Meest-al wip-te dan de jon-gen vlug en vroe-lijk z'n bed uit. 'n En-ke-len keer ge-beur-de 't wel, dat Ka-rel-tje nog zóó'n slaap had, dat ie stil-letjes lig-gen bleef. Maar dan ging e-ven la-ter de deur o-pen en kwam Va-der naar bin-nen ge-stapt.

„Hè ! Ka-rel de sla-per ! Wil je wel 'ns op-staan. 't Is meer dan tijd !”

„Ja Va-der, ja Va-der ! Ik kom al !” riep Ka-rel dan vlug en voor Va-der weer te-rug bij de deur was, stond de jon-gen zich al aan te klee-den.

Er ging dan ook haast geen mor-gen voor-bij, of klok-slag acht stond Ka-rel kant en klaar op straat om naar de school-mis te gaan.

„Da's 't eers-te wat je ie-de-ren dag doen moet,” zei Va-der al-tijd.

Toen Ka-rel nog wat klei-ner was, en op 'n keer nog een beet-je slaap had 's mor-gens, mop-per-de-n-ie :

„Ik moet ook al-tijd naar de kerk. An-de-re jon-gens gaan nooit !”

„Dat zul-len dan geen erg bra-ve jon-gens zijn !” had Moe-der ge-ze-gd. „Een flin-ke bra-ve jon-gen gaat, als-ie kan, ie-de-ren mor-gen naar de kerk.”

Toen Ka-rel-tje groo-ter werd, raak-te hij er zoo aan ge-wend, dat hij nooit meer mop-per-de. Hij werd trou-wens ook ver-stan-di-ger en be-gon zoo lang-za-mer-hand te be-grij-pen, dat 't heel goed voor 'm was, ie-de-ren dag de H. Mis bij te wo-nen.

Maar op een keer deed Ka-rel-tje toch eens iets heel erg doms. Net als al-le an-de-re da-gen stond Ka-rel, toen de klok acht uur sloeg, op straat. Hij hoef-de maar tien mi-nu-ten te loo-pen en de Mis be-gon pas om kwart o-ver ach-ten. Ka-rel liep dus, net als al-tijd, op z n ge-mak, net-jes naar de kerk.

't Duur-de ech-ter niet lang, of hij

hoor-de roe-pen :

„Ka-rel ! Ka-rel ! Kijk 'ns !

Wacht 'ns e-ven !”

Ka-rel keek om en daar zag-ie Kees, een school-mak-ker, aan-ko-men.

„Ik ben ja-rig van-daag !” riep Kees. „Kijk 'ns wat ik al-le-maal ge-kre-gen heb. Twee fij-ne ree-pen cho-co-la en een reu-zen-tof-fe voet-bal. Voel 'ns, hoe hard.”

„Fijn jô !” zei Ka-rel har-te-lijk. „Ge-fe-li-ci-teerd hoor ! 't Is een pracht-bal.”

„Lust je ook 'n stuk-je ?” vroeg Kees gul. En hij reik-te Ka-rel al een hal-ve reep toe.

„'k Moet naar de kerk !” zei Ka-rel.

„Nou, wat zou dat ? Daar-om mag je toch wel e-ven 'n stuk-je cho-co-la op-e-ten !”

„Ja, dat zou ook zoo erg niet zijn,” dacht Ka-rel bij zich-zelf.

„Dank-ie,” zei-ie dan ook en stak 't stuk hee-le-maa' in z'n mond.

„Zeg jô !” be-gon Kees op-eens. „Ga mee e-ven op 't plein-tje ach-ter dé kerk. Je kunt daar zoo fijn trap-pen. D'r is nou nog nie-mand.”

„'k Moet naar de kerk !” ant-woord-de Ka-rel.

„Wat zou dat ! 't Is nog lang geen tijd. Kom, ga mee maar e-ven ! Dan krijg je nog een stuk-je cho-co-la ook !”

„E-ven-tjes dan !” zei Ka-rel en hij liep vlug ach-ter z'n school-mak-ker aan een zij-straat-je in, naar 't plein-tje ach-ter de kerk.

Dat was al heel erg dom van Ka-rel. Na-tuur-lijk hield-ie, net als al-le ech-te jon-gens, van voet-bal-len en van cho-co-la, maar Ka-rel-tje was al wijs ge-noeg, dat-ie goed we-ten kon, dat-ie nu iets ver-keerds ging doen.

Pas wa-ren ze aan 't voet-bal-len, of de kerk-klok sloeg al kwart o-ver acht. Was Ka-rel-tje nu nog maar flink ge-weest en hard weg-ge-loo-pen, dan zou-ie al-leen maar e-ven te laat ge-ko-men zijn. En dat was dan voor 'n jon-gen als Ka-rel, die nooit te laat kwam, al erg ge-noeg.

Maar Ka-rel-tje liep niet weg.
„Hier!” zei Kees. „Nog 'n stuk cho-co-la! Lek-ker hè? We blij-ven nog maar e-ven voet-bal-len! 't Is nou toch al te laat.”

„Moet jij dan niet naar de kerk?” vroeg Ka-rel nog.

„Wel-nee jô! Ik hoef haast nooit!” jok-te Kees. Maar Kees wil-de zich van-daag 'ns groot hou-den; hij was, e-ven goed als Ka-rel, door z'n moe-der naar de kerk ge-stuurd.

„Voor-uit, daar gaat de bal al-weer!” Dom Ka-rel-tje bleef!

Hoe de cho-co-la smaak-te, wist-ie ei-gen-lijk zelf niet. Hij proef-de er haast niets van.

Pas waren ze aan 't voetballen.

Pret-tig spe-len deed-ie ook niet. „Dat komt ze-ker, om-dat we maar met z'n twee-ën zijn en 't hier zoo stil is,” probeer-de Ka-rel-tje zich-zelf wijs te ma-ken.

Maar heel in z'n bin-nen-ste riep zacht een an-der stem-me-tje, dat-ie iets heel ver-keerds deed en dat daar-om 't voet-bal-len niet zoo fijn ging als an-ders.

Maar naar dat stem-me-tje wil-de Ka-rel van-daag niet luis-te-ren.

En dat was erg doim van 'm!

Tel-kens keek de jon-gen naar de to-ren-klok.

Hè! 't Was net of de wij-zers stil ston-den; of ze ble-ven staan tot hij ko-men zou. 't Leek net, of Ka-rel tel-kens hoor-de fluis-te-ren:

„Je kunt nog best gaan! Je komt maar e-ven te laat. Gauw dan!” Maar dan hoor-de de jon-gen 'weer har-der en dui-de-lij-ker de stem van Kees:

„Stop-pen Ka-rel! Dat was 'n pracht-schot hè! Jij schiet lang zoo goed niet. Jij kunt ze-ker niet goed voet-bal-len hè?”

Dan deed Ka-rel weer e-ven goed z'n best, om toch ook eens zoo'n pracht-schot te kun-nen ge-ven. Maar 't was tel-kens mis.

Ein-de-lijk zou-ie 't toch eens goed doen. Ka-rel hield den bal stil, nam een aan-loop..... en..... juist toen-ie wil-de schie-ten, bleef-ie van schrik stok-stijf staan.

„Wat zie je?” vroeg Kees da-de-lijk.

Maar Ka-rel ant-woord-de niet. Hij keek maar recht voor zich uit de straat in.

Lang-zaam kwam daar een man op een fiets aan-ge-re-den. Ja! Ka-rel zag 't dui-de-lijk, wie daar aan-kwam.

Nog voor de man op de fiets de voet-bal-len-de jon-gens ge-zien had, klonk 't o-ver 't plein:

„Va-der! Va-der!”

Van den schrik had Ka-rel zich-zelf ver-ra-den.

In een wip was Va-der van z'n fiets ge-spron-gen en naar Ka-rel toe-ge-loo-pen.

„Wat doe jij hier?“ vroeg Va-der lang niet vrien-de-lijk. „'t Is al lang tijd voor de kerk. Of wou je soms.....“

Toen Va-der de tra-nen in Ka-rel's oo-gen zag, vroeg-ie maar niet ver-der. Voor-al toen-ie den an-de-ren jon-gen hard zag weg-loo-pen, be-greep Va-der ge-noeg.

„Kom maar mee!“ zei-ie.

Naast Va-der stap-te snik-kend Ka-rei-tje mee.

„k Zal heusch wel gaan Va-der!“ zei Ka-rel, toen ze bij 't kerk-por-taal kwa-men.

„Kom maar mee!“ zei Va-der weer.

Hij zet-te z'n fiets te-gen den muur en met Ka-rel aan de hand stap-te-n-ie de kerk in. Half ne-gen sloeg de to-ren-klok. Door 't mid-den-pad, tus-schen al de bid-den-de kin-de-ren door, werd de te-la-at-ko-mer naar z'n ei-gen plaats-je voor in de kerk ge-bracht.

O, o, wat schaam-de die Ka-rel zich. Al-le on-der-wij-zers en al-le kin-de-ren za-gen hoe hij door z'n va-der naar z'n plaats ge-bracht werd. En natuur-lijk zou-den ze 't al-le-maal be-grij-pen.....

Wat zou-den ze straks wel zeg-gen.....

Toen Ka-rel-tje net-jes op z'n plek-je ge-kniel-d lag, kwam er ech-ter, be-hal-ve die schaam-te, ge-luk-kig ook ech-te spijt in z'n hart-je. Be-greep Ka-rel-tje ge-luk-kig ook, hoe dom ie ge-weest was.....

Op school zei mees-ter niets..... En thuis zei-den Va-der en Moe-der ook niets.....

De men-schen had-den al lang ge-zien, dat Ka-rel-tje ech-te spijt had o-ver z'n dom-heid.

Maar voor de jon-gen dien a-vond naar

MEESTER TIM OP JACHT

KWEL-LING. — Hij hield geen halt voor hij nu kwam aan 't eind van land en bos-schen. Daar was 'n hoo-ge kust van steen aan den oe-ver van de zee. Wel vijf-tig me-ter was die hoog, en dui-de-lijk kon je hoo-ren het brui-sen van de wo-es-te zee heel diep be-ne-den. Nu kreeg de groo-te o-li-fant 'n wreed i-dee. Hij liet den ar-men Tim lang ben-ge-len bo-ven den af-grond. En tel-kens deed hij juist als-of hij hem wou la-ten val-len. O, wat schreeuw-de Tim-mie toen en bad den Heer om hulp. Op 't oo-gen-blik, dat hij maar dacht, te ster-ven van den angst, zet-te de dik-kerd hem droog en met 'n grijns-lach weer in 't gras.

bed ging, kwam-ie dap-per naar z'n Va-der en Moe-der toe en na hun goe-den nacht ge-wenscht te heb-ben, zei-ie flink : „'k Zal 't heusch nooit meer doen Va-der !”

„Goed zoo jon-gen !” zei Va-der vriende-lijk ! „Daar re-ke-nen we ook op !”

Arie.... te 's Gravenhage. Ik hoop maar, dat mijn antwoord zoo terecht komt. Want een adres stond er niet op. Kan Rika nu al een beetje lezen en schrijven ? Dan komt ze een volgende maal wel met Arie mee op bezoek. Als jullie dan ieder een eigen briefje schrijft, kan Oom meteen zien, wie 't best doet. Lees je zus nog altijd voor uit Kl. ? Heeft ze de nieuwe pop al verdiend ? Zal wel. Daag. Veel groeten van Oom.

Hein Kuiper, Koningin Wilhelminastr. 38, Amersfoort. Welkom in de rij. En ik hoor altijd graag, als een Neefje praat van volhouden. Spreekt immers vanzelf, niet ieder kan een prijsje hebben. Zoo rijk ben ik niet. Maar je weet nooit wat er gebeurt. Er zijn veel kinderen, die den eersten keer al een prijs winnen. Soms wel tweemaal achtereen. Dus : aanhouden is de boodschap. Daag. Veel hartelijke groeten van Oom.

Janije Tijdinck te Hengelo. Wel, het deed me genoegen, dat mijn Neef besloot nu voortaan geregeld te komen meedoen. Ik zeg maar, wie meedoet, heeft zijn kans. En de prijzen zijn het waard. Prettig, zoo maar even vier klassen lang bij dezelfde goede juffrouw te mogen zitten en — dan ook nog van haar piano-les te krijgen. Hoe gaat het met piano ? Welk boek heb je al, en waar ben je ? Ik stel overal belang in. Pianospelen is niet zoo moeilijk, als je maar geregeld iederen dag oefent, en — maar altijd blijft herhalen. Want je moet vooral vlug zien te worden met de vingers. Kennen is niet voldoende, je moet de stukjes vooral kunnen. Nee maar — een muziekboek voor belooning en bovendien nog een fiets. Een taartje of een koekje was al wel geweest, zou ik zeggen. Zeg nu eens zelf. Daag beste Neefje. Veel hartelijke groeten en een hand van Oom.

J. Bovel, Lavendelstr. 96, Amersfoort. Of mijn Neefje mag komen meedoen ? Graag. Kort briefje, kort antwoord. Daag.

Marietje Centen, Bijsterhuizen A 299, Beuningen. Geregeld meedoen is maar het beste,

dan is er ook geregeld kans. . Wat heb je mij aardig verteld over het mooie gouden feest van de Eerw. Zusters. Nu, het kon ook lijden, dat Beuningen er een keurig feest van maakte. Beste groeten met een stevige hand van Oom.

Bertha Verstege, Wattlaan 19 bis, Zuilen, bij Utrecht. Werkelijk, 47 is een groot aantal En als het aantal besliste, was Bertha vrij zeker van een prijs. Maar — je weet, Blikman beslist, en — die kijkt nergens naar. Hij geeft de prijzen weg, met gesloten oogen. Zoo houd ik vrede in mijn groote familie. We hopen samen het beste. Daag Bertha. Hand en groet.

Zus van Oorschot te.... ? Ja, wist ik nu maar, waar mijn goede Nichtje woont. Veel kinderen vergeten tegenwoordig hun adres te geven. Goed gedaan, dat je weer eens een kansje komt wagen. We hopen maar samen het beste. En — het beste heeft ieder het liefst. Goed briefje voor een Nichtje van pas 10 jaar. Veel hartelijke groeten ook aan Cor en Jet en voor je zelf een stevige hand van Oom. Tot later.

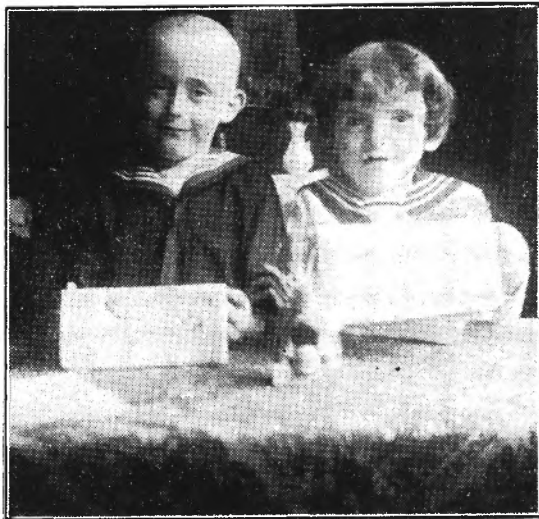
Tonny Drieb, Julianastr. 11, Voorburg. En wat graag, dat Tonny ook zelf een briefje schrijft. Veel leuker, dat je alles zelf doet. Goed, portret komt dan wel eens. Als het maar duidelijk is, kan het wel geplaatst worden. Je mag ook gerust eens schrijven, al is het antwoord nog niet gekomen. Dan volgen de briefjes vanzelf elkander op. Daag. Hand en groet.

Antoon van Ginniken, Kortestr. 5, Breda. Nee maar, moet je hooren, nu krijg ik van mijn Neef Antoon een heelen brief op rijm. En maar wat aardig heeft hij dat gedaan. Ik zou werkelijk zin krijgen, op mijn ouden dag ook nog eens aan 't rijmen te gaan. We willen samen hopen, dat Blikman al even tevreden is. Voorlezen helpt niets, anders had ik het stellig gedaan. Even nog wat vragen. Er staat : „We zijn met negen in getal : vier broertjes en vijf zusjes. Mij dunkt, dat kan nog al.” Ja, ja, dat kan nog al, maar — dan tel ik er tien. Kan dat ook ? Daag Antoon. Hartelijkste groeten en een spoedig weerzien.

Anna van Rooyen te Montfoort. Zoo wil ik het graag hooren, dat het eene vriendinnetje het andere mee op bezoek brengt. Dat is prettig en — ik heb het graag. Vooraf dus mijn groet aan Maria. Aardig heeft Anna me verteld van alle broers en zusjes. Vacantie maakt dus het huis weer vol. Ook druk ? Zal wel. Dan heb je stellig geen radio noodig, om wat afleiding te brengen. Wel aardig briefje, maar kort. Wanneer komt de lange ? Daag. Hand en groet.

Irma Loontjens te Brunssum. Jammer, dat je ook de vorige wedstrijden niet kan inzenden. Enfin, de hoest is nu voorbij en zoo reken ik nu maar op geregeld bezoek. Wie weet, wat er dan nog gebeurt. Blikman zegent de aanhouders. Daag.

Catrientje Laan, Van Galenstr. 60, Den Helder. Of mijn Nichtje ook mag komen meedoen, vraagt ze. Wel hemeltje lief, zeker mag dat. En wat graag zelfs. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Wees nooit bang, dat Oom te veel werk heeft. Lange brieven heb ik juist graag. Liefst van 8 kantjes. Kan best, als je telkens iederen dag een stukje doet. Daag. Veel hartelijke groeten en een hand van Oom. „

Nico en Annie van Uden uit Den Haag.

Johanna de Lorijn, Druten C 3. Welkom in onze familie. Hoop, dat Johanna nog dikwijls terug komt. Ja, dit eerste briefje was wel kort. Maar Oom rekent op een heel langen. Daag. Hand en groet.

Beppie Goos, Christiaan de Wetstr. 50 1, Amsterdam. Maar, beste Nichtje, zoo vaak al om een antwoord gevraagd en Oom antwoordt maar niet. Zie, ik zeg het dikwijls in de briefjes, dat het me zoo spijt, dat mijn antwoorden niet eerder kunnen gedrukt worden. Ieder moet toch zijn eerlijke beurt hebben. Natuurlijk heb je nu al lang het vorige antwoord gelezen. Ik hoop tenminste, dat het niet in R.J. is terecht gekomen. Dat gebeurt nog al eens, omdat veel kinderen nooit boven den brief zetten, welk blaadje ze lezen. Ook nu staat het er weer niet boven. Ik ben echt blij, dat mijn Nichtje Bep mij niet vergeet in haar gebed. Nergens kunnen de kinderen mij meer plezier mee doen: kindergebed dringt door de wolken. Ik dank je dus hartelijk. Je mag ook gerust eens schrijven, óók al is het vorige antwoord nog niet gekomen. Dat doen veel kinderen. De antwoorden komen dan geregeld in volgorde. Ik weet heel goed, dat al mijn Neeffjes en Nichtjes naar een antwoord verlangen, maar er is niets aan te veranderen. Geduld, dus, beste kind. Oom hoopt nog veel zulke lieve briefjes van Bep te ontvangen. Hartelijkste groeten en een stevige hand. Daag.

Octavie Gall te Aerdenhout. Zoo, is mijn vorig antwoord dus toch terecht gekomen. Graag heb

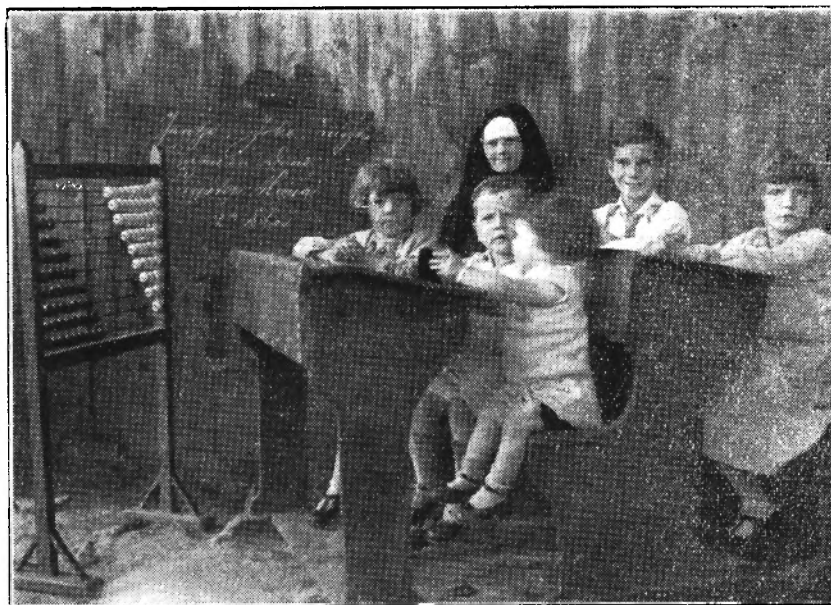
ik, dat mijn goede Nichtje altijd boven den brief zet: 1e volledig adres, en 2e welk blaadje ze leest. Het gebeurt heel dikwijls, dat de kinderen dat vergeten, en soms meenen ze dan, dat er geen antwoord komt. Of ik misschien een Raadseltante ben? Nee hoor, een echte, oude Oom. Wel woont tante bij mij. We hebben afgesproken, alles aan één en hetzelfde adres te laten zenden, omdat er anders maar verwarring komt. En dan zouden er licht briefjes verloren raken. Daarom: nooit briefjes sturen naar Haarlem. Maar kindje, wat een droefheid: het konijn, dat je zooveel jaren getrouw verzorgd hebt, dood. Zeker ook met eere begraven? Ik hoop, dat je van de nieuwe weer evenveel genoeg beleeft. Hoe is het tooneelstukje gegaan? Hoor ik daar nog wat van? Daag. Hand en groet.

Annie Langelaan, Klapwijksheweg B 25, Pijnacker. Goed gedaan. Alleen het briefje was werkelijk kort. Nu leven we samen op hoop. Daag beste Nichtje. Veel groeten van Oom.

Frans Verwijjen te Rotterdam. Ik weet niet zeker, of het adres wel goed is, want het stond niet op den brief. Voor de zekerheid vermeld ik even, dat Frans op de St. Jansschool is en 8 jaar oud. Aardig briefje. Welkom in onze familie. Miesje kan nu zeker wel haast lezen. Wordt ze dan ook mijn Nichtje? En is broer nu weer heelmaal hersteld? Daag.

Willy Rosenberg, Vischmarkt 8, Utrecht. Goed, dat je maar weer eens een kansje komt wagen. Wie niet waagt, wie niet wint. Dus we hopen samen, dat Blickman een goede keuze doet. Wat had Willy een kort briefje. Daag. Tot later.

Annie de Boer, Wilhelminaplein 1, Heemstede. Welkom in onze familie. Ik heb de boodschap aan Blickman over gebracht. Och, hij is zoo kwaad niet, maar bij zulke dingen hoort geduld. Ik hoop, dat Vader nu al lang weer hersteld is. Veel hartelijke groeten en een hand van Oom.

Hoe een aardig greepje van onze kleuter-abonneetjes thuis schooltje spelen.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: ZEERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3V, CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

MORGEN

Mor-gen is mijn broer-tje jarig,
Ons klein schat-je wordt *een* jaar
Moe-der maak je ook een ta-fel
Met ca-deau-tjes voor hem klaar?

Krijgt hij 'n bloem-pje aan 'tkroes-je
En zoo'n fijn ver-sier-den stoel?
Moe-der, Moe-der, 't is zoo'n lie-verd,
Krijgt dat kind een hee-le-boel?

't Is nog maar een klei-ne dreu-mes,
Ik word zoet-jes aan 'al groot;
Ik-ke leer al A. B. C.-tjes,
Zit haast nooit meer op een schoot.

Ik-ke heb al o-ver-schoen-tjes
Maar geen geld, och dat is waar!
Toch wil 'k broer-tje ook wat ge-ven,
Moe-ke, Moe-ke, help me maar!

Mor-gen krij-gen we vi-si-te
Maar dat is voor groo-ten, zeg!
Als ze mij dan ko-men zoe-ken,
Kruip ik ach-ter Mam-mie weg.

Mor-gen is mijn broer-tje ja-rig,
Hij gaat rij-en in de zon
O, ik wou dat hij nu even.....
O-ver mor-gen pra-ten kon!

T. S.

MOE-ZE-POES VER-TELT VAN FOX-JE, DIE KA-KA WIL-DE VAN-GEN

Nu zal ik jul-lie van-daag eens ver-tel-len, wat Fox-je is o-ver-ko-men," be-gon Moe-ze-poes. „Jul-lie moet we-ten, mijn poes-jes, dat er in het huis van Fox-je's en Snoe-se-poes' baas ook een groo-te, groe-ne pa-pe-gaai woon-de, die heel mooi kon pra-ten, en die ook lied-jes kon zin-gen, school-lied-jes, die Paul-tje en Mien-tje hem had-den ge-leerd. En van al die lied-jes zong Ka-ka, zoo heet-te de pa-pe-gaai, het al-ter-liefst „Toen on-ze mop een mop-je was....." Dit deed hij na-tuur-lijk niet om Fox-je te pla-gen. O, neen, daar-aan dacht Ka-ka hee-le-maal niet; hij deed 't al-leen, om-dat hij het zelf mis-schien heel mooi en ge-mak-ke-lijk vond. Doch Fox-je be-gon woe-dend te-gen Ka-ka te grom-men en te blaf-fen, zoo-dra de vo-gel het lied-je be-gon te zin-gen.

Op een dag toen het heel prach-tig weer was, en de vrouw Ka-ka in den tuin had ge-bracht, schom-mel-de het dier vroe-lijk aan zijn ring, die aan een boom-tak was op-ge-han-gen. Daar kwam Snoe-se-poes, die heel graag vo-gel-tjes lust-te, aan om eens te kij-ken, of ze Ka-ka niet voor haar mid-dag-maal kon ne-men. „Dag Snoe-se-poes!" riep juist Ka-ka, want hij ken-de ie-der-een in het huis van zijn baas.

Snoe-se-poes' aar-dig ro-se bek-je ging o-pen en dicht van ver-lan-gen naar het lek-ke-re hap-je, dat daar heel hoog bo-ven haar hing. Maar toch riep ze „mi-auw, mi-auw," en daar-mee zei ze zoo-veel als „dag Ka-ka!"

„Mooi weer-tje van-daag!" riep toen weer de vo-gel, en daar-na be-gon hij met het zin-gen van zijn lie-ve-ling-s-lied-je: „Toen on-ze mop een mop-je was....." Juist was hij aan de slot-re-gels ge-ko-men „waf-woef-waf-woef waf-woef-waf woef, en bijt nog bo-ven-dien.....", toen Fox-je eens kwam kij-ken, waar Snoe-se-poes toch zat.

„Die el-len-di-ge Ka-ka," brom-de hij, zoo-dra hij den vo-gel hoor-de zin-gen. „Hij heeft me ze-ker zien aan-ko-men; daar-om zingt hij op-eens dat lied-je van dien a-ke-li-gen, ver-wen-den hond, die mop heet. Maar wacht, ik zal hem lee-ren; ik zal Snoe-se-poes zeg-gen, dat zij Ka-ka uit den boom haalt en hem op-eet met vee-ren en al! Ja, dat zal ik! O, kijk, daar zit juist Snoe-se-poes op hem te loe-ren!" riep hij. „Lek-ker, nou zal zij hem wel van-gen ook!"

„Dag Fox-je," be-gon Snoe-se-poes, die hem nu ook zag. „Kijk eens, de vrouw heeft Ka-ka met ring en al hier aan een boom-tak op-ge-han-gen. Wel jam-mer, dat hij zoo hoog hangt, hè?"

„Je kunt er toch best bij-ko-men," zei Fox-je. „Je klimt maar te-gen den boom-stam op, loopt naar den tak, steekt je poot uit en dan..... floep-je hebt hem!"

„Ja, ik zou het op die ma-nier wel eens kun-nen pro-bee-ren," sprak Snoe-se-poes en ze be-gon haar na-gel-tjes in den boom-stam te zet-ten en klau-ter-de toen uit al-le macht naar bo-ven. Bij-na was ze waar ze we-zen moest; bij-na had ze den dik-ken tak be-reikt, waar-aan Ka-ka's ring was vast-ge-bon-den. „Ik ben er

bij-na, Fox-je!" riep ze toen. „Wat zijn we toch al-le-bei slim, hè?"

„Ja, Snoe-se-poes, we zijn heel slim!" riep Fox-je te-rug. „Je hebt hem bij-na!"

Doch er was nòg ie-mand slim en dat was Fox-je's baas. Hij had Snoe-se-poes door den tuin zien slui-pen, en hij had Fox-je hoo-ren blaf-fen, en daar-om dacht hij: „Die twee heb-ben het op Ka-ka ge-munt! Fox-je heeft het land aan den vo-gel, en Snoe-se-poes houdt van hem, om-dat hij een vo-gel en dus een fijn hap-je is. 't Is dus maar be-ter, om Ka-ka weer naar bin-nen te ha-len. En hij kwam juist op tijd, want reeds had Snoe-se-poes al-le vier haar kat-te-poot-jes op den tak ge-zet en zoo sloop zij naar den ring.....

„De baas komt! De baas komt!" blaf-te toen op-eens Fox-je.

O, wat schrok Snoe-se-poes toen vree-se-lijk! Van schrik rol-de zij uit den

boom, juist bo-ven op Fox-je's kop!

„Wacht," jouw stou-te Snoe-se-poes!" riep toen boos de baas. „Krijg jij geen lek-ker e-ten ge-noeg? Wil jij ook Ka-ka nog op-e-ten? Maar ik zal zor-gen, dat je voor-taan niet bij dien aar-di-gen Ka-ka kan ko-men, hoor! Wat jij, Ka-ka?" vroeg hij aan den vo-gel.

„Dag zoe-te baas!" schreeuw-de Ka-ka te-rug, en zoo-dra zijn ring van den boom-tak werd los-ge-maakt, be-gon hij weer te zin-gen: „Toen on-ze mop een mop-je was....."

„Hoor je nou zoo'n a-ke-lig-heid!" grom-de Fox-je, die woe-dend was, dat al-les was mis-lukt, te-gen Snoe-se-poes.

„O, maar ik krijg hem wel te pak-ken, hoor," mi-auw-de Snoe-se-poes. „Je zult het zien: vóór-dat het nacht is, heb ik hem, met vee-ren en al, fijn-tjes op-ge-peu-zeld."

Nu, het leek er wel naar, dat dit dien dag zou kun-nen ge-beu-ren, want toen de kof-fie-ta-fel was af-ge-ruimd, be-gon me-vrouw tot Paul-tje en Mien-tje: „Kom, kin-de-ren, we zul-len er eens een pret-tig mid-dag-je van ne-men! 't Ge-beurt niet dik-wijls, dat het op Woens-dag zulk prach-tig weer is. Gaat je dus gauw klee-den: we gaan naar het bosch en daar blij-ven we tot e-tens-tijd, dan gaan we va-der van het kan-toor ha-len....."

„O, heer-lijk, moe-der!" juich-ten Paul-tje en Mien-tje.

„Hoor je het, Snoe-se-poes," be-gon Fox-je, „hoor je het? Ze gaan straks al-le-maal uit, en Jans-je is in de keu-ken; die heeft het heel druk van-daag, en dus geen tijd om te zien, wat we uit-voe-ren. Nu zijn wij al-leen met Ka-ka....."

„O, wat zal ik van-daag fijn smul-len!" mi-auw-de Snoe-se-poes, en ze lik-te al met haar ro-se ton-ge-tje langs haar be-ke-je. „Wat een fijn maal zal dat zijn!"

„En ik raak dien plaag-geest kwijt," grom-de Fox-je. „Kom, la-ten we in ons mand-je krui-pen, dan denkt de vrouw, dat we gaan sla-pen; dan sluit ze ook de deur van de ser-re niet, en met één duw-tje heb-ben wij die dan o-pen en je hebt Ka-ka maar voor het grij-pen."

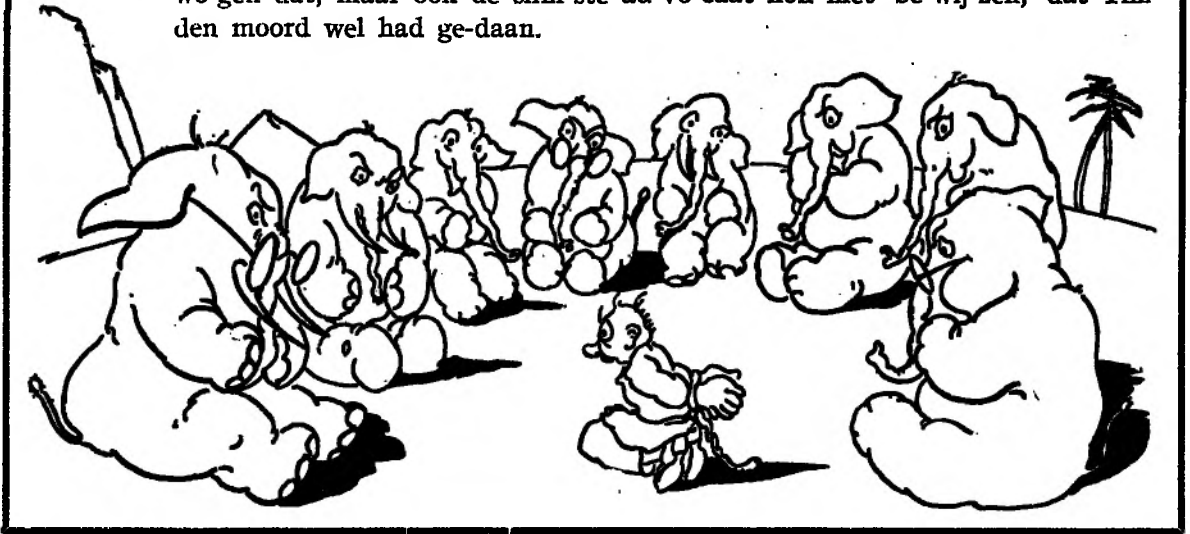
„Wat een grap, wat een grap!" mi-

Dat daát heel hoog boven haar hing.

MEESTER TIM OP JACHT

DE RECH-TERS — O, af-schu-we-lijk ge-zicht! Van al-le kan-ten, van berg, dal en bosch kwa-men met man en macht wel twin-tig o-li-fan-ten aan-ge-klost. Ze vorm-den vlug een groot-en kring, 'n recht-bank in de o-pen lucht. Plech-tig gin-gen ze zit-ten op hun bree-de broek. 'n Groot-te kring van zwa-re hee-ren en Tim daar mid-den in. Hij zou ge-von-nist wor-den voor o-li-fan-ten-moord. Ze o-ver-wo-gen dit en o-ver-wo-gen dat, maar ook de slim-ste ad-vo-caat kon niet be-wij-zen, dat Tim den moord wel had ge-daen.

auw-de Snoe-se-poes. „O, wat zijn we toch erg slim al-le-bei, Fox-je!”

„Dat zijn we, Snoe-se-poes,” stem-de Fox-je toe en hij kroop in zijn mand-je. En Snoe-se-poes deed zoo-als hij, en bei-den dach-ten heel, heel slim te zijn.

Nau-we-lijks wa-ren Paul-tje en Mien-tje met hun moe-der heen-ge-gaan, of Jans-je, het dienst-meis-je, kwam bin-nen en keek eens rond, ook naar Fox-je en Snoe-se-poes, die juist de-den als-of ze slie-pen. E-ven lach-te toen Jans-je en ging weer heen.

Doch dáár hoor-den op-eens de twee vriend-jes: „Toen on-ze mop een mop-je was” zin-gen. „Hoor, Ka-ka zingt weer dat a-ke-li-ge lied-je,” grom-de Fox-je.

„Hij zal het niet lang meer doen,” mi-auw-de Snoe-se-poes. „Kom maar mee naar de ser-re; Fox-je!”

Wijd o-pen stond de deur, die van de huis-ka-mer naar de ser-re ging, en van-uit de ser-re klonk nog steeds het lied-je van mop, doch Fox-je, nõch Snoe-se-poes, za-gen Ka-ka.

„Ik hoor hem toch heel dui-de-lijk zin-gen,” zei Snoe-se-poes.

„Ja, ik hoor het ook,” stem-de Fox-je toe. „O, ik weet al, waar Ka-ka zit!” riep hij op-eens: „Kijk eens naar dat groot-te, wij-de ding, dáár op dat klei-ne ta-fel-tje. Kijk, dat ding, dat zooveel op een trech-ter lijkt! Dáár is Ka-ka in ge-kro-pen, want daar-uit komt het ge-luid van het lied-je, dat hij zingt. Luis-ter maar eens goed, Snoe-se-poes!”

„Ja, nu hoor ik óók, dat het uit dien trech-ter komt,” zei Snoe-se-poes. „Maar hij zal en hij moet er uit ko-men, hoor!”

„Ja hij moet er uit!” grom-de Fox-je. „Wacht, mijn kop is spit-ser, dan dien van jou, Snoe-se-poes. Ik trek hem met mijn tan-den bij zijn vee-ren er uit! Kijk, daar ga ik!”

Zoo-dra Fox-je dit had ge-zegd, sprong hij op het ta-fel-tje, waar-op de ou-der-wet-sche gra-mo-phoon, die Paul-tje op zijn ver-jaar-dag van groot-moe-der had ge-kre-gen. 't Ding was al heel oud, en de pla-ten wa-ren af-ge-sle-ten, maar groot-moe-der had en-ke-le nieu-we pla-ten, al-len kin-der-lied-jes, er bij ge-kocht, waar-on-der ook het lied-je van „mop.”

„Nou zul je eens zien, hoe gauw ik Ka-ka uit dien trech-ter heb,” snoef-de Fox-je. En juist toen hij dit zei-de, klonk het van-uit de gra-mo-phoon: „nu bromt hij al-le da...a...gen en bijt nog bo-ven-dien.....”

„Wacht, Ka-ka, jij zult dit lied-je niet lang meer zin-gen!” grom-de Fox-je woe-dend, en toen duw-de hij zijn spits kop-je zoo ver mo-ge-lijk in den hoorn, en wel zóó ver, dat hij er tot o-ver de oo-ren in zat. Na-tuur-lijk zweeg toen de gra-mo-phoon. Doch Fox-je, die er zóó-ver in zat, dat hij er zijn kop niet meer uit kon krij-gen, hief een vree-se-lijk ge-jank aan. „Ach, Snoe-se-poes, trek me er uit!” jank-te hij. „Ka-ka zit ze-ker véél te ver, o, ik kan niet bij hem ko-men.....”

„Krak!” daar brak de hoorn, en met dien hoorn rol-de en tol-de nu Fox-je o-ver den vloer, waar-op óók het an-de-re ge-deel-te van de gra-mo-phoon was neer-ge-ko-men. En op het vree-se-lij-ke la-waai, dat zelfs tot in de keu-ken was door-ge-dron-gen, kwam Jans-je ver-schrikt aan-loo-pen.

„Wat voer jij daar uit, jij a-ke-lige hond!” schreeuw-de zij boos tot Fox-je, die nog steeds, met den hoorn o-ver zijn kop-je, jan-kend door de ka-mer dans-te. „Wat doe jij met die gra-mo-phoon? Ach, ach, en daar ligt nu de boel hee-le-maal ka-pot! Wat zal Paul-tje wel zeg-gen?”

Jans-je greep toen Fox-je heel ruw bij zijn twee voor-poo-ten en ruk-te zijn kop-je uit den hoorn. Daar-na gaf ze hem een paar flinke tik-ken en wierp hem naar bui-ten, den tuin in. „Hier kun je ten-min-ste geen boo-ze stre-ken uit-ha-len,” zei ze en ging weer aan het werk.

Na-tuur-lijk kwam al heel gauw Snoe-se-poes bij Fox-je. En toen ze nu zoo bij el-kan-der ston-den, en Fox-je nog jan-kend zijn pijn-lij-k kop-je heen en weer schud-de, be-gon Snoe-se-poes:

„Wat 'n slim-merd is die Ka-ka toch! Ik be-grijp hee-le-maal niet, hoe hij uit dien trech-ter is ge-ko-men; ik zag hem hee-le-maal niet weg-vlie-gen.”

„Mis-schien is hij wel in het kast-je

ge-kro-pen, dat on-der den trech-ter zat,” kreun-de Fox-je. „Au, au, wat heb ik een pijn!”

„Toen on-ze-mop een mop-je was.....,” klonk juist weer op dat oo-gen-blik Ka-ka's schel-le stem. 't Ge-luid kwam van-uit de keu-ken, en toen Fox-je en Snoe-se-poes naar het keu-ken-ven-ster op-ke-ken, za-gen ze dáár Ka-ka heel ge-noe-ge-lijk dan-send in zijn ring, zijn lie-ve-lings-lied-je zin-gen-d! En, wat zij nog het erg-ste von-den..... Jans-je zong met Ka-ka mee! Neen, daar be-gre-pen Fox-je en Snoe-se-poes niets van, en zij heb-ben het vreem-de ge-val ook nooit be-gre-pen. Maar nooit meer, na dien dag, durf-den zij meer één poot naar Ka-ka uit te ste-ken, ook al zong hij het lied-je van „mop”.

„En die gra-mo-phoon, Moe-ze-poes, werd die toen weer heel?” vroeg Zwart-Jan, die al-tijd goed o-ver al-les na-dacht.

„Neen, Zwart-Jan, die was al véél te oud en kon niet meer ge-maakt worden. Maar toen op een dag Sint-Ni-co-laas kwam, kreeg Paul-tje van den goe-den Sint een spik-splin-ter-nieu-we, die geen hoorn had, zoo-dát Fox-je daar nooit meer in kon krui-pen. En nu gauw sla-pen, al-le zes,” zei Moe-ze-poes, „dan ver-tel ik jul-lie mis-schien mor-gen weer een an-der ver-haal-tje.”

Toen duur-de het niet lang, of 't was heel stil in 't mand-je; de poes-jes slie-pen!

EEN KNIKKERDROOM

Het was knik-ker-tijd! Al-

le jon-gens lie-pen en speel-den met knik-kers. Hee, groo-te knik-kers, waar-mee ze flink hard kon-den gooi-en; som-mi-ge van ij-zer, an-de-re van steen.

Ook had-den ze klei-ne knik-kers; en-ke-le jon-gens had-den hun zak-ken vol, zoo-naat ze er bij-na geen raad mee wis-ten. Mees-ter op school had er da-nig 't land aan, als soms de een of ander de klas deed op-schrik-ken door 'n knik-ker-rof-fel, juist als de jon-gens heel stil za-ten te wer-ken, of als mees-ter iets heel moei-lijks aan 't uit-leg-gen was. 't Was net of de ben-gels 't er om de-den. Maar dat was niet zoo; 't kwam door-dat er veel te veel in de zak-ken za-ten, waar-door de ron-de din-gen er uit puil-den.

Zoo was 't ook ge-beurd, dat de knik-kers van Joop op den loop wa-ren ge-gaan. Ze za-ten vei-lig ge-bor-gen in z'n broek-zak, met den zak-doeek er net-jes bo-ven op. Maar nu moest de jon-gen 'n keer z'n zak-doeek ge-brui-ken; zoo-iets kan toch ie-der-een o-ver-ko-men en daar is 't ding toch ook voor. Joop dacht niet aan de ve-le knik-kers, die in z'n zak span-den, trok aan z'n zak-doeek en ja hoor, met 't on-mis-ba-re ding mar-cheer-de ook 'n rij-tje knik-kers z'n broek-zak uit, rof-fel-de-rof o-ver bank en vloer.

Wat was Joop ge-schrok-ken! En wat wa-ren de jon-gens ge-schrok-ken! En, wat nog 't erg-ste was, mees-ter was niet ge-schrok-ken, maar kwaad ge-wor-den! „Joop moet niet zoo on-han-dig doen,” zei hij; „hij moet zor-gen voor 'n knik-ker-zak-je en geen stoor-nis ge-ven.” Ja, daar had mees-ter ge-lijk in, maar was 't nu ei-gen-lijk wel zijn schuld? Kon hij 't hel-pen, dat die knik-kers 't wij-de pad ko-zen, om-dat ze 't te be-nauwd had-den in z'n broek-zak.

Ge-luk-kig mocht Joop de knik-kers nog hou-den, maar hij moest ze zoo-lang in z'n kast leg-gen. Na school ver-huis-den de ron-de bol-le-tjes weer naar Joop z'n broek-zak. Thuis kreeg moe-der de ge-schie-de-nis van de rof-fel-pa-ra-de te hoo-ren, en nog den-zelf-den a-vond werd

in de lap-pen-kist een mooi

stuk-je goed ge-zocht voor 'n knik-ker-zak-je, waar devlug-ge din-gen nu vei-lig in wer-den op-ge-bor-gen. Joop was nu den kon-ning te rijk. Hij zou z'n zak-je mee naar bed ne-men. Zelfs bij z'n a-vond-ge-bed wou ie 't vlak voor zich op den stoel leg-gen, maar moe-der had ze stil-le-tjes weg-ge-haald en ge-zegd: „Nee man-ne-tje, anders denk je meer aan je knik-kers, dan aan 't bid-den.”

Daar had moe-der nu weer ge-lijk in. En toch had Joop ook nu nog, on-der 't ge-bed, tel-kens aan z'n knik-kers en aan 't knik-ker-ge-rof-fel ge-dacht. Hij had er zelfs nog e-ven-tjes om ge-la-chen. Ge-luk-kig maar dat moe-der 't niet zag, an-ders had hij ze-ker op-nieuw moe-ten bid-den!

Nu lag Joop in z'n ha-gel-wit-te bed-je, met z'n knik-ker-zak-je on-der z'n hoofd-kus-sen. Moe-der had er eerst wel iets op te-gen ge-had, maar om-dat 't zak-je nog nieuw was, mocht 't van-a-vond toch.

In bed kwam na-tuur-lijk de hee-le knik-ker-ge-schie-de-nis van dien dag weer 'ns door z'n hoofd spe-len. Hoe-ie zelf ge-schrok-ken was, hoe de jon-gens op-ke-ken, hoe boos de mees-ter keek en wat die al-le-maal ge-zegd had. Maar nu zou zoo iets niet meer kun-nen ge-beu-ren, want hij had 'n knik-ker-zak-je. 't Was net of Joop van-a-vond veel gau-wer en veel lek-ker-der sliep dan an-ders, nu z'n knik-ker-schat on-der z'n kus-sen lag.

Hè! Wat hoor-de-ie daar op 't pla-fond tik-ken? Zou-den daar soms knik-kers tus-schen de kalk uit-rol-len? Als ze maar niet op z'n hoofd vie-len, hij had wel graag veel knik-kers, maar dat die har-de din-gen op zijn hoofd vie-len, daar had-ie 't nu juist niet op.

Ja hoor, 't moest wel zoo zijn, 't wa-ren knik-kers! Tik, daar viel er al weer een, ze-ker op den grond! 'n Nieu-we kwam al weer aan. Tik! Joop wou 'm grij-pen, maar mis, hij was weg. El-ken keer volg-den er nieu-we, nu vlug-ger. Tik! ging 't tel-kens. Tik-tik-tik — tik-tik-tik en toen

in-eens heel vlug ach-ter el-kaar tik-tik-tik-tik-tik! E-ven ge-wacht, en weer rof-fel-de 'n heel rij-tje knik-kers op 't pla-fond. Juist als 's mid-dags, toen mees-ter zoo boos ge-wor-den was! Als die nu 'ns hier was, wat zou-ie dan kwaad zijn!

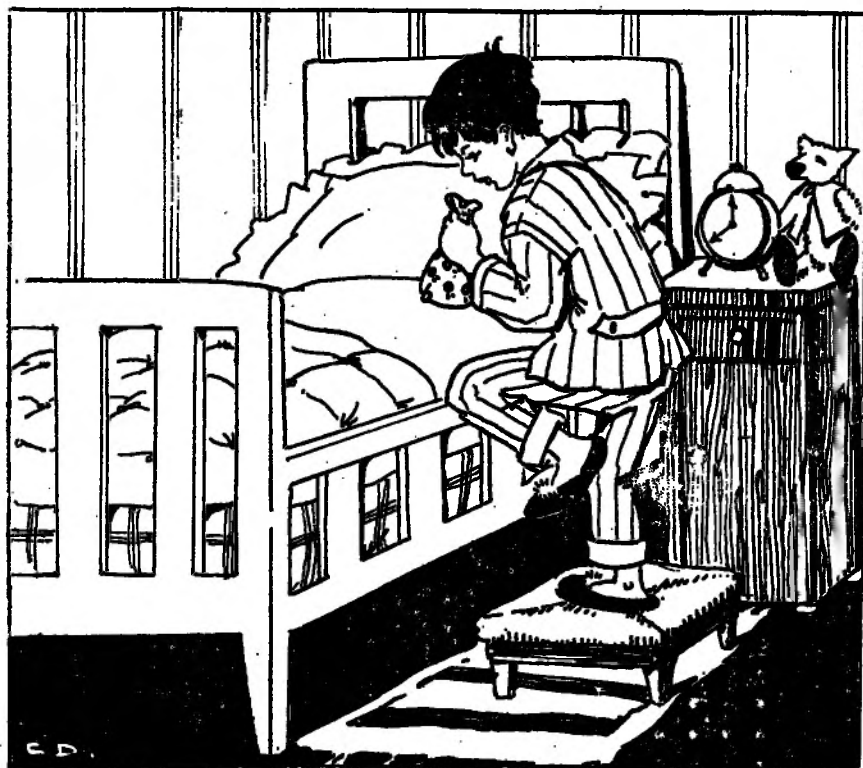
Ja maar, waar ble-ven die knik-kers nu al-le-maal? Joop hoor-de ze wel val-len, maar dan wa-ren ze ook weg! 't Was ook zoo don-ker. Wacht, hij zou ze op van-gen en dan in 't knik-ker-zak-je doen; er kon-den er nog ge-noeg in! Zoo ver-ie kon, stak-ie z'n ar-men uit. Nee hoor, hij kon ze niet krij-gen; niet een knik-ker viel 'in z'n han-den! Dan er maar naar toe! In z'n slaap gooi-de-ie de de-kens van zich af, stap-te 't bed uit en..... oef! schrok-ie wak-ker. 't Was ook zoo koud met de bloo-te voe-ten op 't vloer-zeil! Joop wreef 'ns in z'n oo-gen; ja, nu was-ie klaar wak-ker. Maar, waar wa-ren nu al die knik-kers ge-ble-ven? Geen een lag er op den grond. Hij keek 'ns naar 't pla-fond, maar 't was te don-ker, hij zag niets. Toch hoor-de hij 'n rof-fel-pa-ra-de. Maar..... maar..... 't was geen knik-ker-rof-fel; 't was 'n

re-gen-rof-fel van de tik-ken-de, dan-sen-de re-gen-drup-pels, bui-ten op de dak-pan-nen van z'n slaap-ka-mer-tje. Die had Joop ge-hoord in z'n slaap; en de knik-ker-ge-schie-de-nis, die 'm den hee-len a-vond door z'n klei-ne hoofd-je ge-speeld had, zorg-de er voor, dat Joop ging droo-men o-ver val-len-de knik-kers bo-ven op 't pla-fond. Hij moest er zelf har-te-lijk om la-chen. Vlug stap-te-ie weer z'n bed in, want er bui-ten vond-ie 't toch te koud.

Z'n eer-ste ge-dach-te 's mor-gens was na-tuur-lijk aan den leu-ken droom en aan z'n knik-ker-zak-je. Moe-der kreeg di-rect de hee-le ge-schie-de-nis te hoo-ren; ze had er maar wat 'n ple-zier in. Na z'n mor-gen-ge-bed wou Joop 't knik-ker-zak-je on-der 't hoofd-kus-sen weg-ha-len. Maar hoe de jon-gen ook zocht, in 't hee-le bed was niets te vin-den. Moe-der stond 't la-chend af te kij-ken en zei toen:

„Je knk-ker-zak-je ligt be-ne-den op ta-fel hoor. Voor wij naar bed gin-gen, heb ik 't stil-le-tjes weg-ge-haald, want 'k dacht, die Joop is zoo'n woel-wa-ter. Als die knik-kers van-nacht 'ns uit 't zak-je ko-men, rof-fe-len ze 't hee-le huis wak-ker. Ga maar naar be-ne-den, daar vind je ze wel.”

't Was zoo; Joop vond z'n schat op ta-fel en stap-te er'n tijd la-ter mee naar school. Hier moest-ie na-tuur-lijk aan mees-ter ver-tel-len, dat-ie nu 'n knik-ker-zak-je had en dat-ie ge-droomd had o-ver 'n knik-ker-re-gen op z'n slaap-ka-mer-tje. En zoo komt 't, dat de leu-ke droom o-ver Joop z'n knik-kers, hier in jul-lie Kleu-ter-blaad-je staat. B. A. v. H.

Hij zou z'n zakje mee naar bed nemen.

V - E - E - R - T - J - E

Tegen de groe-ne hel-ling van een heu-vel stond een groot bui-ten-huis. Het was aan de ach-ter-zij-de met klim-op be-groeid en bood een heer-lij-ke schuil-plaats voor de vo-gels, die er in het voor-jaar ook hun nest-jes bouw-den. Dan was 't me en druk-te van be-lang en voch-ten de mus-schen om het bes-te plaats-je.

Ook voor de ring-musch was ge-zorgd, door een bloem-pot te-gen den muur te be-ves-ti-gen, daar nes-telt de ring-musch bij voor-keur in.

Ve-le da-gen bleef de bloem-pot le-dig ; maar op een mor-gen had-den een paar ring-mus-schen de wo-ning be-trok-ken en be-gon-nen er te nes-te-len ; en na een poos toen de fa-mi-lie van het huis weer eens ging kij-ken, was er een jong musch-je bij.

Hij was het ee-ni-ge kind en werd door zijn ou-ders Veer-tje ge-noemd, om-dat hij al heel gauw zul-ke mooi-e veer-tjes had.

Veer-tje werd erg ver-wend ; hij wil-de dik-wijls uit den bloem-pot kij-ken ; maar dat wil-de zijn moe-der niet toe-staan. Als je er-uit valt, wordt je op-ge-ge-ten door de kat van den buur-man. Ie-de-ren dag sluipt die stou-te kat hier rond bij het klim-op.

Maar Veer-tje wil-de dat niet ge-loo-ven en was dan erg boos. Hij ken-de nog niet 't ge-vaar, om-dat hij nog nooit een kat ge-zien had.

Op een dag, dat Va-der en Moe-der van huis wa-ren, ging Veer-tje toch heel dicht bij den uit-gang van den bloem-pot en gluur-de naar bui-ten. Wat was 't daar mooi, wat scheen de zon hel-der ! En dicht bij den bloem-pot zag hij een nest-je, en daar-in za-ten drie musch-jes.

„Hè, wat heer-lijk ! Wat zit-ten die daar ge-zel-ig en frisch. En hier in dien na-ren bloem-pot is 't zoo be-nauwd.

Had-den wij ook maar zoo'n mooi nest-je, in plaats van dat groo-te stee-nen huis.” Zoo dacht Veer-tje.

Maar wat zag hij daar ? Wat was dat voor een ding, dat daar aan-kwam ? Zou dat de kat zijn, waar Moe-der hem van

ver-teld had ? O wee, o wee ! Vlug kroop Veer-tje in zijn vei-lic schuil-hoek-je.

En ja, Veer-tje had goed ge-zien. Daar kwam poes al na-der en na-der ; ze zag de klei-ne musch-jes in het nest-je, en sloeg haar poot er-in..... ! Veer-tje hoor-de een erg ge-piep, en toen hij nog be-vend van angst e-ven-tjes naar bui-ten keek, waren het nest-je en ook de vroe-lij-ke musch-jes weg.

Veer-tje was bij-na ziek van angst en toen Va-der en Moe-der thuis kwa-men ver-tel-de hij wat er ge-beurd was. En hij was te-vre-den met wat hij eerst dat lee-lij-ke be-nauw-de huis noem-de. En hij dank-te Va-der en Moe-der voor hun goe-de zor-gen. EVA.

VERGANE VREUGD

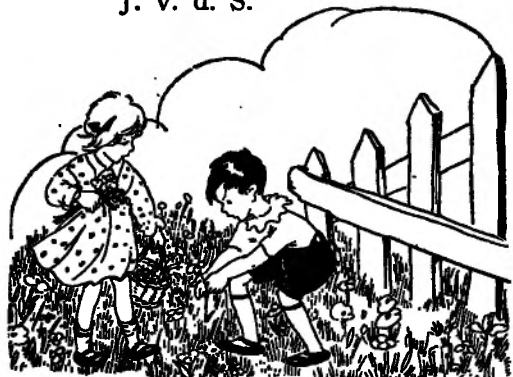
Twee kleine kleuters
Die gingen samen uit ;
Ze zongen mooie liedekens
En speelden op een fluit.

Ze zagen in een weide
Veel mooie bloempjes staan,
Heel lustig plukten beiden
Een heelen bos te saam.

Toen wilden ze naar huis toe gaan,
Daar zouden ze vol vreugd
Aan Moe hun schatten af gaan staan,
Wat waren ze verheugd !

Maar tot hun schrik bemerkten zij
Een heel groot koebeest in de wei,
Een dier toch zoo reusachtig groot,
De kleuters schrokken zich haast dood ;
Ze holden weg met bloem en fluit
En.... heel de pret was uit !

J. v. d. S.

HET PALEIS IN DEN TUIN

DOOR JOH. RAM

Ga maar rus-tig wat in den tuin zit-ten le-zen!" zegt moe te-gen No-ra.

„Het is veel te warm om te spe-len."

„Ja moe!" ant-woordt 't meis-je en met d'r klei-ne vouw-stoel-tje on-der den arm, gaat ze naar den tuin. Vlak bij 't mid-den-perk staat een boom. Daar-on-der is het heer-lijk koel. Na-tuur-lijk zoekt No-ra dit plek-je op. Ze heeft een prach-tig boek. Daar staan al-le-maal ver-ha-len van prin-sen en prin-ses-sen in; van mooi-e pa-lei-zen en al-ler-lei an-de-re prach-ti-ge din-gen.

„Ik wou, dat ik ook eerb-zoo'n prin-ses-je was!" zucht No-ra, als ze weer een ver-haal uit heeft. „Ik zou ook best eens een pa-leis wil-len zien! En er in wo-nen."

No-ra doet haar boek dicht. Zoo lang-za-mer-hand be-gint 't zelfs hier on-der den boom een beet-je warm te wor-den. En van al dat le-zen wordt No-ra sla-pe-rig. Ze kijkt nu wat rond in den tuin.

Aan den kant staan al-le-maal groo-te strui-ken met roo-de, wit-te en ook wel ge-le bloe-men. Maar No-ra weet van al die strui-ken den naam niet. Vlak voor haar, in 't mid-den-perk, kijk, daar staan een hee-le-boel plan-ten, die No-ra al kent.

Voor-aan, twee hee-le lan-ge plan-ten, met een hee-le-boel bloem-pjes aan den lan-gen sten-gel. Ie-der bloem-pje lijkt net een klein klok-je.

„Die hee-ten Vin-ger-hoeds-kruid," heeft va-der ge-zegd.

Die bloem-pjes lij-ken ook net op vin-ger-hoed-jes.

Wacht! No-ra zal nog eens d'r vin-ger er in gaan ste-ken.

Ze gaat vlak voor 't perk-je zit-ten en steekt haar vin-ger-tje in één der mooi-e bloem-pjes.

„Hè!" denkt No-ra op-eens! „Die twee lan-ge sten-gels ma-ken sa-men net een poort. Zou daar-ach-ter ook een kas-teel we-zen?"

No-ra moet er zelf e-ven om la-chen. Maar in-eens vindt ze dat 't hee-le mid-

den-perk van va-ders tuin pre-cies op een kas-teel lijkt.

Aan de kan-ten staan net-jes

in een rij, dicht op-een, de gouds-bloe-men. Dat zijn de twee mu-ren. Hoog er bo-ven uit ste-ken vier ro-ze-stam-me-tjes hun kleu-ri-ge bloe-men. Dat zijn de to-rens.

„Zou er bin-nen de gouds-bloem-mu-ren ook een prins of een prin-ses-je zijn?" denkt No-ra. Daar zal ze eens goed op gaan let-ten. Ze haalt een kleed-je van de wa-ran-da en legt dat voor het perk-je. Lang-uit gaat ze op 't kleed-je lig-gen, met d'r hoofd op d'r ar-men.

Nu kan ze pre-cies door de poort naar bin-nen kij-ken. 't Is erg stil bin-nen de mu-ren. Hier en daar staat heel rus-tig een klein bos-je vi-ool-tjes. In 't mid-den is een groo-te, dich-te bos sten-gels en bla-ren; daar tus-schen-in hier en daar flin-ke don-ker-roo-de knop-pen. Dat zijn pi-oen-ro-zen..... of neen..... daar bin-nen is de ka-mer, waar het on-deu-gen-de prin-ses-je zit op-ge-slo-ten.

Wat hoort No-ra daar? Een brom-mend ge-luid vlak bij haar. 't Is een bij! Gek! An-ders is No-ra daar al-tijd bang voor. Nu niet. Het bij-tje zoemt lus-tig om haar heen en blijft plot-se-ling vlak bij haar zit-ten, op één der bloem-pjes van 't vin-ger-hoeds-kruid.

„Je komt ze-ker ho-ning ha-len, hè!" zegt No-ra vrien-de-lijk. „Ga je gang maar hoor! Je zult hier ge-noeg ho-ning vin-den! Maar voor-zich-tig, dat je die mooi-e bloe-men niet stuk maakt."

„Stuk ma-ken," klinkt op-eens een al-ler-liefst stem-me-tje, „kun je be-grij-pen. Maar ik kom hier niet om ho-ning te zoe-ken! Wel-neen! Kijk eens goed, lief Noor-tje!"

No-ra kijkt en ziet plot-se-ling in-plaats van ro-se-wit-te bloem-pjes klei-ne zil-ve-ren klok-jes! 't Bij-tje schom-melt wat heen en weer en met-een be-gin-nen al die klok-jes heel zacht en fijn te tin-ge-len. De poort vóór No-ra wordt bree-der, groo-ter, zoo groot dat zij er door kan!

Heel voor-zich-tig waagt 't meis-je een paar stap-jes voor-uit.

En eens-klaps staat ze in den tuin van een groot pa-leis. Hoo-ge mu-ren zijn er om-heen. O-ver-al staan ban-ken! Fij-ne, zach-te ban-ken van groen en bloe-men. No-ra durft er haast niet op te gaan zit-ten. En pas zit ze, of daar gaan een paar glin-ste-ren-de deu-ren van 't pa-leis o-pen en een be-dien-de in een prach-tig schit-te-rend kleed komt naar bui-ten. E-ven kijkt-ie rond; dan ziet-ie No-ra zit-ten op de bank en da-de-lijk komt-ie naar haar toe.

„O,” denkt 't meis-je, „ik mag hier na-tuur-lijk niet zit-ten. Ik moet weg uit de-zen prach-ti-gen tuin.”

Maar de be-dien-de staat al naast haar; hij maakt een die-pe bui-ging en zegt:

„E-de-le prin-ses No-ra! De ta-fel is ge-dekt! Wilt u ko-men?”

Hè? Wat is dat? 't Meis-je ge-looft 't nog niet. Maar dan in-eens be-merkt ze de prach-ti-ge klee-ren, van goud en zil-ver, die ze zelf aan heeft. En voor-al die klei-ne, wit-te schoen-tjes met dien schit-te-ren-den steen er-op! Ja, ja! Zij is een prin-ses.

„Ja! Ik kom al!” zegt ze.

Lang-zaam staat No-ra op, ze volgt den die-naar en door de 'ge-o-pen-de deu-ren komt ze in een klein ka-mer-tje, waar al-ler-lei prach-ti-ge din-gen staan. Maar ze heeft geen tijd om er naar te kij-ken. Want reeds heeft de die-naar een an-de-re, gla-zen deur ge-o-pend. In een groo-te zaal is ze nu.

„Wat is 't hier mooi!” juicht No-ra.

„De speel-zaal voor de kin-de-ren!” zegt de be-dien-de zacht.

„Hij be-doelt ze-ker: de pop-pen-ka-mer!” denkt No-ra bij zich-zelf. Want o-ver-al, op stoe-len en klei-ne bank-jes, in 't hel-der-wit-te bed-je in den hoek, op den groo-ten di-van langs den muur, o-ver-al zit-ten of lig-gen prach-tig aan-ge-klee-de pop-pen.

En wat is dat?

Die pop daar bij 't ron-de ta-fel-tje kan be-we-gen. Zie! Ze staat op en klapt in d'r pop-pe-hand-jes. En in-eens ko-men van al-le kan-ten groo-te en

klei-ne pop-pen heel def-tig aan-ge-wan-deld.

„Kin-der-tjes komt!” klinkt nu ook een fijn zacht stem-me-tje. „Zegt al-len ons lie-ve prin-ses-je goe-den dag.”

En ter-wijl al-le pop-pen een stij-ve bui-ging voor No-ra ma-ken, groe-ten zij haar:

„Goe-den dag, lie-ve prin-ses No-ra!”

No-ra knikt en groet te-rug. Ze be-grijpt er niets van. Ze weet niet, wat ze doen moet. Maar ge-luk-kig! De die-naar komt haar te hulp en fluis-tert haar toe:

„Denkt de prin-ses er aan, dat de ta-fel ge-dekt is?”

„Ja, ja!” zegt No-ra vlug, „maar ik weet niet, waar de eet-zaal is!”

„Volgt u me dan maar!” is 't ant-woord en met-een stapt de be-dien-de de zaal door! No-ra loopt ach-ter hem aan, ter-wijl de pop-pen zoo diep bui-gen, dat haar hoof-den den grond haast ra-ken.

Nu is No-ra weer in een gang. Een heel dik kleed ligt op den grond. Aan de kan-ten ziet No-ra tel-kens deu-ren. Als er één-tje o-pen staat, glúurt Noor-tje e-ven meusw-gie-rig naar bin-nen; dan ziet ze niets an-ders dan een stuk-je tuin, met ro-zen en gouds-bloe-men.

„Wat is die gang lang!” zucht 't meis-je. „Er schijnt geen eind aan te ko-men!”

De be-dien-de voor haar loopt zwij-gend ver-der.

„Zal ik om-kee-ren? En weg-loo-pen?” denkt No-ra. Maar ze durft niet, en blijft den man vol-gen.

Ein-de-lijk blijft-ie in-eens staan en wijst No-ra een deur aan. Hij duwt die een eind-je o-pen, zoo-dat 't meis-je naar bin-nen kan gaan.

„O!” roept No-ra ver-rukt uit. „Wat mooi! Wat een heer-lij-ke spi-jzen! En wat een prach-ti-ge bloe-men! Wat ruikt 't hier fijn!”

No-ra weet haast niet, waar ze 't eer-ste naar kij-ken zal.

O-ver de lan-ge ta-fel ligt een sneeuw-wit kleed. Zil-ve-ren scha-len met brood en vleesch, met ap-pe-len en pe-ren, staan er op. In een gou-den mand lig-gen, tus-schen groo-te drui-ven-tros-sen, heel vreem-de vruch-ten. Om de ta-fel staan

twee groo-te stoe-len en een klei-ne-re. In de hoe-ken van de ka-mer staan op lan-ge ta-fel-tjes de prach-tig-ste bloe-men.....

„Wat is hier al-les toch mooi! Echt 't huis van een prin-ses! O hoe heer-lijk!”

No-ra zou wel kun-nen zin-gen van blijd-schap.

Maar in-eens be-merkt ze, dat ze hee-le-maal al-leen is. Toch staat er op die ta-fel e-ten klaar voor drie men-schen.

„O!” be-grijpt No-ra blij, „va-der en moe-der ko-men da-de-lijk ze-ker ook! Ik heb best trek in iets fijns. Maar ik zal toch e-ven op va-der en moe-der wach-ten.”

Lang-zaam wan-delt No-ra nu nog e-ven door de ka-mer.

„Waar is de deur ei-gen-lijk!” roept ze in-eens, een beet-je bang. Ze kijkt en zoekt, en voelt langs de mu-ren, maar ner-gens vindt ze een deur.

„Hoe moe-ten va-der en moe-der nu bin-nen-ko-men?” denkt No-ra. „Ze zul-len me hier vast niet kun-nen vin-den!”

In-eens schrikt No-ra: „Zou ik soms 't op-ge-slo-ten prin-ses-je zijn, waar-van ik straks ge-le-zen heb?”

En ang-stig be-gint ze op-nieuw heen en weer te loo-pen. Naar de lek-ke-re vruch-ten op de ta-fel kijkt ze niet meer! Ze wil er uit! Naar bui-ten!

Wat is dat? Hoort ze daar niet roe-pen? Is dat niet moe-ders stem, die „Noor-tje” roept? Ja, ze hoort 't dui-de-lijk! Moe-der zoekt haar al:

„No-ra! Waar ben je? Kom 'ns gauw. We gaan e-ten!”

„E-ten?”

Maar waar zijn nu in-eens die fij-ne vruch-ten? Waar is die mooi-e ka-mer ge-ble-ven? Ha! No-ra merkt 't al! Ze is weer vrij..... Gauw..... gauw..... 't pa-leis uit.....

„No-ra! Kom dan kind-je!” hoort ze moe-der weer roe-pen.

„Hè!” zucht No-ra nu op-eens: „ik lig nog vlak bij 't mid-den-perk. Neen, ik ben geen prin-ses! Ge-luk-kig niet! Ik heb al-les maar ge-droomd.....”

Vlug springt No-ra op en loopt naar bin-nen.

„Maar kind!” zegt moe-der, „waar blijf je toch! Ik heb je al wel vijf-maal ge-roe-pen!”

„O moe-der! Ik heb ge-sla-pen! En ge-droomd van een prin-ses!”

En ter-wijl No-ra aan 't e-ten is. ver-telt ze va-der en moe-der van 't prach-ti-ge pa-leis in den tuin.

CORRESPONDENTIE

Mia Pluymakers, A 5 Voerendaal (L.). Mijn goede Nichtje weet zeker wel, dat de prijzen worden verloot onder de goede oplosers. We hopen dus, dat Blikman Mja gedenkt. Daag.

Fientje van Beurden, Lijnschestr. 37, Tilburg. Zie, dat begrijp ik nu heelemaal niet. „Al vier maal geschreven en nog geen enkel antwoord gehad,” zoo schrijft mijn lieve Nichtje uit Til-urg. Maar kind, heb je dan ook altijd boven den brief gezet, welk blaadje je leest. Anders zijn er mogelijk antwoorden in R. J. terecht gekomen. In elk geval moet je ze nu toch wel gelezen hebben, want Oom beantwoordt zonder mankeeren alle brieven. Duurt wel lang, maar komen moet het antwoord. Zeker, het schrift is goed en heel duidel-ijk voor een Nichtje uit de tweede klas. Wil je mij nu eens schrijven, of de antwoorden zijn terecht gekomen? Daag. Veel groeten en een hand.

Dina Jurjus, Walhoff C 25, Lobith. Wel zeker was Oom blij, dat Dina even kwam kennis maken. Hartelijk welkom in de rij. De uitdeeling van prij-zen laat ik heelemaal over aan Blikman. Hij regelt zelf altijd alles. Ja, heel graag heb ik ook, dat je nu en dan eens een Weesgegroetje voor Oom af-zondert. Nergens doen de kinderen mij meer genoegen mee. Dank je wel, dus. Hand en groet van Oom.

Truus Rutten, Bodemplein 8, Rumpen (Brunsum). Hartelijkste welkom in onze familie. En wat aardig al heeft mijn kleine Truusje dit briefje geschreven. Dus is Frans een tweelingbroertje. Wel zeker, mag hij ook meedoen. Of liever, zend om de beurt den wedstrijd in, dan heb je ook om de beurt eens kans. Heel graag zal ik hebben, als hij met zijn lieve zusje telkens mee op bezoek komt. Nóg liever, als je een portret stuurt, waar je samen op staat. Kom je dan gauw terug? Daag. Groeten van Oom.

Frans Rutten, Bodemplein 8, Rumpen. En nu nog even den brief van Frans. Geeft niets, beste Neef, je mag gerust altijd samen op bezoek komen, ik heb het pas al geschreven in den brief van Truus. Durf je het niet aan om een heel grooten brief te schrijven van 8 kantjes? Gaat van zelf, als je maar van alles vertelt, en — iede-ren dag een stukje, net zoo lang, als je de 8 kantjes vol hebt. Weet je niets meer, dan wacht je tot den volgenden dag. Probeerden. Dag Frans. Hand en groet.

Annie Verheul, Zuidweg 79, Naaldwijk. Ja toch wel, iedere brief komt terecht. Maar je weet, gewone oplossingen alleen worden niet be-antwoord. Zeker, in R. J. zijn de verhalen veel

grooter en er zijn ook veel meer bladzijden in. Goed briefje, maar kort. Denk er om: 8 kantjes is de mode tegenwoordig. Veel groeten ook aan Lenie. Daag. Tot later.

Jan van Gessel, Polanestr. 72 huis, Amsterdam. Welkom in onze groote Raadsclub. Hartelijk welkom. Wel zeker mag Jan ook komen meedoen en briefjes schrijven. Vooral lange van 8 kantjes. Niet kunnen? Iederen dag een stukje, Jan. Probeer. Daag. Hand en groet. Kom je gauw terug?

Agnes Wagner, Weteringschans 68, Amsterdam. Heerlijk briefje, vol met prettige vacantietherinneringen nog. Een ding heb ik misschien niet goed gelezen: Ging je van uit Roermond, telkens naar de Peel. En dan — waar ergens, want de Peel is groot? Begrijp het, dat gezicht en gezicht verbruind waren en ik begrijp ook best, dat je er nog wel een maandje had willen aanknoopen. Maar aan alles komt een einde, ook aan mijn brief. Daag. Tot later.

Georgette Wagner, Weteringschans 68 huis, Amsterdam. Ook welkom van harte, beste kind. Pas 8 jaar, en zoo'n flinken brief, tweemaal zoo groot als die van Agnes. En netjes geschreven ook al. Oom is goed tevreden, Georgette. En, ben je ook al zoo wat aan 't Fransch leeren? Welk boekje gebruik je? Schrijf me dat eens, en meteen hoe het gaat. Je houdt zeker ook wel van muziek. Weet je waarom ik dat vraag? Denk maar eens aan je naam. Kind, wees toch voorzichtig, nu al op de fiets, door de drukke straten van Amsterdam. Ik zou het op veel plaatsen werkelijk niet durven. Ja in Artis ben ik ook dikwijls geweest. Maar er is heel wat meer moois te zien, dan de apen. Overigens, die loopen er vaak genoeg op straat. Zeker, die Neefjes ken ik wel. Misschien heb je er wel eens briefjes gezien met dat adres. Daag. Veel, heel veel hartelijke groeten en een hand van Oom. Probeer nu eens een brief van 8 kantjes.

Jan Stark, Van Hauweningenstr. 66 Ihoog, Amsterdam. Hartelijk welkom in onzen kring, beste Neef. Hoop, dat Jan nog heel dikwijls bij Oom op bezoek komt. Hoe meer er komen, hoe liever. Goed geschreven voor een jongen van 8 jaar. Briefje was kort. Komt de lange brief nu gauw? Daag. Veel groeten.

Truusje Hemi, Fauniusholtiusstr. 63 II, Amsterdam. Ik hoop, dat het adres zoo goed is, want ik kon het haast niet lezen. Och, wat was dit briefje klein: zoowat het 16e part van een gewonen brief. Zoo zoo, en tippelt die kleine zus nu al haast heelemaal alleen door de wereld! Geef haar een handje van mij. Hoe heet ze? Deze brief komt wel voor je jaardag. Toch al vast proficiat. Vijf zusjes en één broertje, is dat samen 7? Zal wel. Daag. Hand en groet van Oom. Groote brief komt wel eens?

Frieda Bruystens, Nassaustraat 12 III, te ...? Jammer, dat ik nu niet weet, waar mijn nieuwe Nichtje woont. Toch hartelijk welkom in de groote familie. Wel zeker, graag aangenomen. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Vraag eens of Theo een volgende maal ook mee op bezoek komt. Veel hartelijke groeten en voor ieder een stevige hand van Oom.

Corrie Mulder, te 's-Gravenhage. Rottermontstraat 25. En — heeft mijn lieve Nichtje vroeger

ook al eens een brief geschreven? Maar dan moet er toch ook antwoord gekomen zijn. Gewone inzendingen worden niet beantwoord, dat weet je zeker wel. Flink gedaan, beste Nichtje. De eerste prijs in de eerste klas. Mooi zoo. Hou vol zoo, de heele school door. Hoe stelt Lena het op school? Kom je nu voortaan samen op bezoek, ieder met een brief van 8 kantjes? Daag. Tot later dan.

Mientje Lousberg, Tentstr. 24, Vaals. „En dit is nu de derde keer, dat ik schrijf, en U hebt nog niets terug geschreven,” zoo begint het briefje van Nicht Mien. En Oom zegt zoo: Dit is nu het derde antwoord, dat ik stuur, en Oom heeft iederen keer geantwoord. Ik hoop, dat Mientje ook ieder antwoord gelezen heeft. He b je er ook altijd bij gezet, dat je Kl. leest? Gauw antwoord kan nooit. Dag beste Nichtje. Hand en groet.

Betsy Dagge te Dordrecht. Zeker, het schrijven is nu heel goed, maar dat mag ook verwacht worden van een kind, dat al in de 5e klas zit. Als dit briefje komt, ga je al wel haast naar de 6e. En misschien lees je dan wel liever R.J. Dat is veel grooter en er staan heel lange verhalen in. Kort briefje. Hoe komt dat toch? Je weet, 8 kantjes is de mode. Hand en groet van Oom.

Anna van Vliet, Wijngaardstr. 352, Oudewater. Maar beste Nichtje, dat is toch zeker niet echt gemeend, dat je nu komt afscheidnemen. Zie, juist omdat je nu al zoo goed kan lezen, moest je mijn Nichtje blijven. Wie goed lezen kan, leert juist het meest met veel lezen. Ik hoop, dat je mijn antwoord ontvangt. Veel hartelijke groeten en een stevige hand van Oom.

Jacob, Hansje en Hertha v. d. Meij uit Hillegom.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR. PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 6970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

VROEG OP

Kijk, het zonnetje is al op:
't Schijnt al door de boomen;
't Is, alsof het zeggen wil:
„Lig je nog te droomen?”

Kijk, het zonnetje is er al:
't Loert al door de ruiten;
Kom, maar gauw de kleeren aan
En dan vlug naar buiten.

Kijk, het zonnetje in mijn bed
En 'k lig nog te gapen;
Net, of dat het zeggen wil:
„'t Is gedaan met slapen!”

Kijk, het zonnetje op mijn neus,
Nu maar uit de veeren;
't Is met rusten toch gedaan:
Vlug maar in de kleeren.

Zonnetje, zonnetje, hoor me nu;
'k Roep wel: „Goeden morgen!”
Maar toch eerst maak ik een kruis,
Daar zal ik voor zorgen.

Zonnetje, zonnetje, is 't wat vroeg,
Dat je mij komt wekken:
Maar vroeg op en vroeg naar bed
Zal tot heil mij strekken.

Daarom, zonnetje, wek me maar,
Maak me steeds vroeg wakker;
Die toch lui is, loom en laks
Is een arme stakker.

En een stakker ben ik niet!
'k Zeg het u bij dezen:
„Vroeg naar bed en vroeg er uit”
Zal mijn leus voort wezen.

VAN ES.

MOE-ZE-POES VER-TELT VAN EEN KIP, DIE ON-TE-VRE-DEN WAS.

Ver-telt u nog eens wat van Snoe-se-poes en Fox-je, Moe-ze-poés?" vroeg op een dag Streep-je, een lief grijs poes-je.

„O, daar-van weet ik nog zoo heel veel te ver-tel-len," zei Moe-ze-poes. „Maar ik wil jul-lie eerst iets heel vreemds ver-tel-len. Want 't is een sprook-je, dat ik pas van on-ze buur-vrouw An-go-ra heb ge-hoord. En sprook-jes kan ik niet goed ont-hou-den, weet je, om-dat die niet echt zijn ge-beurd....."

„Hè, ja!" riep Zwart-Jan, „Een sprook-je is ook wel eens aar-dig! Toe, Moe-ze-poes, be-gin maar gauw!"

„Niet zoo on-ge-dul-dig, Zwart-Jan," ver-maan-de Moe-ze-poes, maar toch be-gon ze: „Op de groo-te boer-de-rij van Jan-sen had-den de kip-pen het best. Heel veel voer kre-gen ze wel niet, maar dat was ook niet noo-dig, want na het och-tend-voer, dat de boe-rin hun al-tijd zelf bracht, moch-ten ze o-ver-al vrij rond-loo-pen en von-den dan zoo-veel te pik-ken, dat ze 's-a-vonds met vol-le maag-jes naar het hok te-rug-keer-den.

Al-tijd wa-ren dus heer Haan en zijn kip-pen te-vre-den ge-weest met het le-ven op de boer-de-rij. Doch op een dag, hoe 't zoo op-eens kwam, dat wist geen en-ke-le kip, be-gon Ku-ke-l, een groo-te, dik-ke, grij-ze kip, er o-ver te mop-pe-ren, dat een kip toch ei-gen-lijk een el-len-dig le-ven had. „We moe-ten al-tijd maar ei-e-ren leg-gen," zei ze, „en die e-ten de men-schen op. Waar-om blij-ven ze er niet af? Waar-om la-ten ze de ei-e-ren

niet in de nes-ten lig-gen, op-dat er aar-di-ge, klei-ne kui-ken-tjes uit kun-nen ko-men? Ik geef er den brui van; ik staak! Ik leg geen en-ke-l ei-tje meer! Ik be-dank er voor, om al-tijd de men-schen ge-noe-gen te doen! Wat doen de men-schen voor ons? Ze ge-ven ons bij-na geen voer, dat moe-ten we zelf maar zoe-ken op den weg, den mest-hoop en het veld. En zij, zij e-ten zich dik aan on-ze ei-e-ren..... Kijkt eens hoe goed het var-ken 't heeft! Dat lui-e dier ligt al-tijd maar in zijn hok en krijgt zóó-veel voer, dat hij 't bij-na niet op kan! Kijkt eens naar de ko-nij-nen in het hok! Hoe ko-men die zoo groot en zoo vet? Na-tuur-lijk van 't heer-lij-ke e-ten, dat zij tel-kens krij-gen. Ja, drie-, vier-maal per dag krij-gen ze wor-te-len en brood en kool en al-les, wat zij graag lus-ten...."

„Maar dit doen de men-schen om het var-ken en de ko-nij-nen vet te mes-ten," be-gon nu de haan, „en als die die-ren heel vet zijn, dan wor-den ze ge-slacht..."

„En wij dan?" vroeg de on-te-vre-den kip. „Gaan wij ook niet la-ter, als we oud zijn, in den soep-ke-tel? En waar-om krijgt de hond al-tijd zulk lek-ker e-ten? En waar-om ligt hij maar al-tijd lui aan den ket-ting vóór zijn hok? Wordt de hond soms la-ter ook ge-slacht en op-ge-ge-ten? Nou, en daar-om zou ik veel lie-ver geen kip meer wil-len zijn, hoor!"

De wij-ze haan schud-de zijn kop en kraai-de: „'t Is heel dom, om zoo te spre-ken, Ku-ke-l."

En ook de an-de-re kip-pen be-gon-nen er o-ver te ka-ke-len, dat de dik-ke Ku-ke-l zóó vree-se-lijk dom kon pra-ten.

„Ze spreekt ge-woon als een kip zon-der kop,” zei Spik-kel, een van Ku-kel's zus-ters.

„Dat doet ze,” kraai-de de Haan. En toen weer tot de dik-ke, grij-ze kip : „Kom, Ku-kel, wees toch niet zoo dom, en wensch toch niet an-ders te zijn, dan je bent. We le-ven toch hier ge-luk-kig en te-vre-den.....”

Maar dom-me Ku-kel wil-de niet luis-te-ren naar de wij-ze woor-den van den haan ; ze schud-de boos haar kip-pe-kop, zet-te de grij-ze vee-ren recht o-ver-eind en ka-kel-de luid en schel : „En toch wil ik geen kip meer zijn ! Geen ei wil ik meer leggen ! Ik wil een an-der dier wor-den !”

„En wat wil je dan wel wor-den ?” vroeg een fijn stem-me-tje heel dicht bij haar.

Ku-kel keek op en zag toen een ka-bou-ter met een lan-gen, wit-ten baard. Ze zag nu ook, dat zij al-leen was met den ka-bou-ter en dat juist de haan met de an-de-re kip-pen de heg door kroop, om op het wei-land te kun-nen ko-men, waar veel jong gras stond.

„Kom, zeg op, welk dier zou je dan wèl wil-len zijn ?” vroeg weer de ka-bou-ter, die on-ge-dul-dig werd.

„Ku-kel wist niet zoo gauw, welk ant-woord ze moest ge-ven, en daar-om zei ze maar : „Ik wil wel graag een eend wor-den.” Want ze zag juist de een-den, die in 't beek-je plas-ten.

„Goed, je zult een eend zijn,” zei de kabou-ter, en hij bracht Ku-kel naar het beek-je, duw-de haar in 't wa-ter, en toen voel-de de dom-me kip, dat zij zwem-men kon. Ze vond dit wel pret-tig, doch het wa-ter be-viel haar niet erg ; ze vond dit koud en nat, en ril-len-de zwom ze naar den oe-ver, waar juist de gan-zen keu-rig net-jes ach-ter el-kan-der lie-pen. „Hè, ei-gen-lijk had ik toch lie-ver een gans wil-len zijn” dacht ze. „Die gan-zen schij-nen een best le-ven-tje te heb-ben ; ze zien er zoo

wel-ge-daan uit, en ze wan-de-len al-tijd zoo ge-zel-lig o-ver-al heen.....”

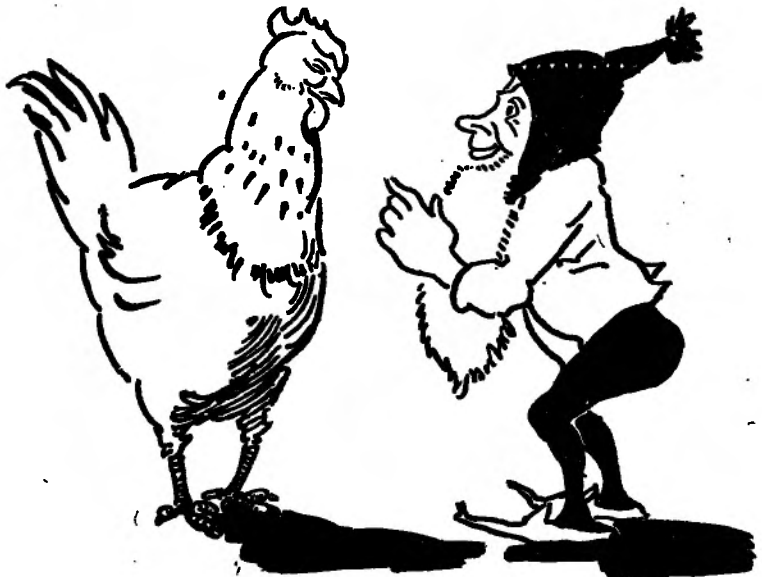
„Wel, dan ben je nu een gans,” sprak weer het fij-ne stem-me-tje van den ka-bou-ter. „Kom, loop maar met de gan-zen mee.....”

Ku-kel had nu den ka-bou-ter zelf niet ge-zien, maar wel voel-de ze, dat zij wag-ge-lend op haar twee poo-ten, de gan-zen volg-de. Ze was de al-ler-laat-ste, en tel-kens, als ze e-ven bleef stil-staan, voel-de zij een tik-je op haar rug. Nog niet be-grij-pend, wat dit kon zijn, keer-de zij haar kop om en was toen heel ver-baasd een meis-je te zien, dat, met een tak-je in haar hand, vlak ach-ter haar liep. Juist kreeg Ku-kel met dit tak-je weer een tik, iets dat haar hee-le-maal niet aan-stond.

„Wat gek, dat gan-zen niet al-leen mo-gen wan-de-len,” dacht ze. „Dat ie-mand je met een stok voort-drijft. Nou, dan heeft die pauw, die daar op dien boom-tak zit te schreeu-wen, het toch véél pret-ti-ger. Hè, en wat heeft hij een prach-ti-gen staart ! En wat een mooi pluimp-je op zijn kop ! Hè, als ik eens een pauw was.....”

„Je wensch is ver-vuld Ku-kel ; je bent een pauw,” zei weer het fij-ne stem-me-tje van den ka-bou-ter.

O, wat was Ku-kel trotsch op haar prach-ti-gen staart, dien zij nu eens liet slee-pen, dan weer pron-kend uit-spreid-

„En wat wil je dan worden ?” vroeg een fijn stemmetje.

de ; en heel fier om-hoog hief ze haar fijn pauwenkopje, op-dat ieder-een het kuifje op haar kop kon be-won-de-ren. Doch op een oog-blik, toen zij weer haar staart had uit-ge-spreid en, op haar oude kip-pen-ma-nier, door een doornhaag wil-de krui-pen, raak-te zij in de ste-ke-li-ge tak-jes ver-ward, en toen zij dicht-bij een pa-trijs zag, die zon-der moei-te door de heg kroop, dacht ze weer : „Ei-gen-lijk heeft een pa-trijs toch óók wel mooi-e vee-ren en bo-ven-dien komt hij o-ver-al heel ge-mak-ke-lijk door-heen. Toch zou ik wel lie-ver een pa-trijs wil-len zijn.....”

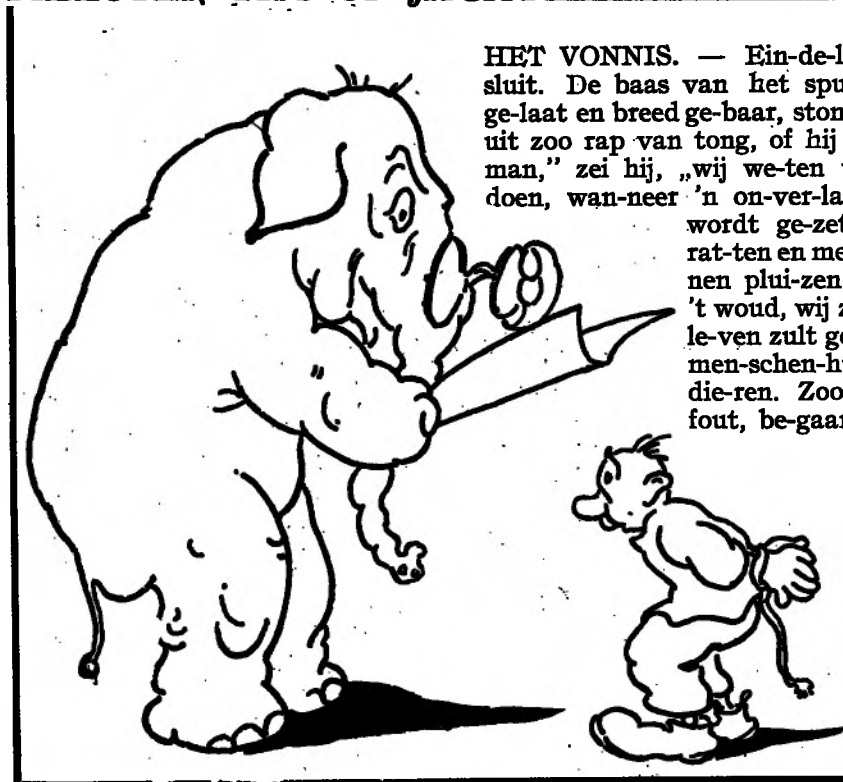
„Je bent niet heel gauw te-vre-den, Ku-kel,” zei weer het stem-me-tje van den ka-bou-ter. „Maar als je zoo graag een pa-trijs wilt zijn, dan moet je het ook maar wor-den.....” En zoo werd Ku-kel een pa-trijs.

„Hè, nu voel ik me eerst heel ge-luk-kig,” dacht Ku-kel toen ze, als een dik-ke, vet-te pa-trijs, op een boom-tak zat. En toen duur-de het niet lang, of ze vloog met een hee-le vlucht pa-trij-zen

van boom tot boom, en van struik tot struik, tot-dat..... pang..... een schot was ge-val-len..... en ee-ni-ge vo-gels op den grond vie-len ! Neen, zoo iets vree-se-lijks had Ku-kel nog nooit be-leefd ! Ril-lend o-ver heel haar pa-trij-zen-lif-je zat ze tus-schen de strui-ken. Dáár zag ze ook nog, tot haar groot-en schrik, hoe een hond, met de tong uit zijn bek, vlak bij de neer-ge-val-len pa-trij-zen stond, er een van in zijn bek nam en er mee weg-liep. Ku-kel be-greep na-tuur-lijk niet, dat de hond den pa-trijs naar zijn mees-ter bracht. „Hè,” dacht ze, „nu eet die hond den vo-gel ze-ker op ! Zoo'n hond heeft toch maar een heer-lijk le-ven-tje. Vrij rond-loo-pen en al-tijd e-ten, waar-in hij trek heeft. Nu gaat hij zich weer te goed doen aan zoo'n heer-lijk, malsch pa-trijs-je..... Ja, ei-gen-lijk is 't toch heel dom van me, dat ik niet heb ge-wenscht een hond te wor-den. O, als nu die ka-bou-ter nog maar ééns kwam, dan vroeg ik hem : „Laat u mij toch als-je-blijf een hond wor-den.....”

(Wordt vervolgd.)

MEESTER TIM OP JACHT

HET VONNIS. — Ein-de-lijk viel 't plech-ti-ge besluit. De baas van het spul, 'n o-li-fant met wijs ge-laas en breed ge-baar, stond op. Hij sprak 't von-nis uit zoo rap van tong, of hij 't las uit 'n boek. „Man, man,” zei hij, „wij we-ten wel, wat of de men-schen doen, wan-neer 'n on-ver-laas 'n moord be-gaat. Hij wordt ge-zet in 'n ka-mer klein, met rat-ten en met mui-zen, die aan z'n teenen plu-zen. Wij, wil-de bees-ten van 't woud, wij zul-len dat niet doen. Maar le-ven zult ge van van-daag ver van de men-schen-hui-zen, te mid-den van ons, die-ren. Zoo zult ge boe-ten voor de fout, be-gaan aan on-zen vriend. In 't

kort ge-zegd : ge zijt onze buit en daar-mee uit !” Tim vond het lang niet om te spot-ten, wat de rech-ter had ver-klaard. De schrik sloeg in z'n beenen en hij zon op 'n mid-del fijn, om weer gauw bij moe-der-de-vrouw te zijn.

DE PINKSTERBLOEM

DOOR N. SCHELLEKENS

Moe-de, kijk ik nou me nieu-we lulk aan?" vroeg klei-ne I-da, ter-wijl ze den drem-pel van het ach-ter-huis kwam o-ver-ge-trip-peld. Ze was pas twee en 'n half jaar de klei-ne meid, en kon al-le woor-den nog niet goed zeg-gen. Daar stond ze aan den in-gang van de woon-ka-mer en keek met haar groo-te blau-we oo-gen naar al-le kan-ten rond, of ze moe-der zag. Een klein bos-je roo-de bloem-pjes, die ze bui-ten had ge-plukt, hield ze in haar hand. Heel ei-gen-wijs droeg ze 'n soort werk-schort-je, dat moe-der voor haar had ge-maakt, en heel, heel klei-ne klom-pjes.

I-da's ou-ders be-woon-den 'n groo-te boer-de-rij, met rui-me stal-ling en schu-ren, en het uit-ge-strek-te erf rond-om de wo-ning was voor de kin-de-ren 'n heer-lijk speel-ter-rein. Maar nu wa-ren de groo-te-re kin-de-ren naar school, het oud-ste zus-je Ka-trien-tje, en Piet en Kees. De jong-ste, Al-bert, die al-tijd „Ap-pie" werd ge-noemd, lag in de wieg en sliiep als 'n roos, en dus — moest I-da al-leen spe-len. En nù kwam ze zoo in-eens vra-gen: „Kijk ik me mooi-e lulk aan?"

„Wel nee, mal-le meid," lach-te moe-der, die aan het raam kou-sen zat te stop-pen, „denk je, dat je nu zoo maar in-eens je mooi-e jurk aan krijgt, zoo mid-den in de week. En waar heb je die mooi-e bloem-pjes ge-plukt?" vroeg moe-der, toen ze het rui-ker-tje ge-waar werd in de klei-ne hand-jes, „dat mag I-da-tje niet doen, die groei-en veel te dicht aan den wa-ter-kant!"

O, die wa-ter-kant, dat was al-tijd 'n zorg! Langs het erf, op-zij van het huis, liep 'n bree-de sloot, en als de kin-de-ren bui-ten speel-den, moest aan-hou-dend ie-mand gaan kij-ken, of ze niet te dicht aan den kant kwa-men.

„Ik wil zoo gaag me mooi-e lulk aan!" hield de klei-ne meid vol.

En-ke-le we-ken ge-le-den had Ka-trien-tje, de oud-ste, haar Eer-ste H. Com-munie ge-daen. Dat was een heel feest-je ge-weest. I-da had toen 'n mooi-e wit-te bruid-jes-jurk ge-kre-gen en uit 'n klein mand-je had ze bloe-me-tjes mo-gen strooi-en, toen haar zus-je uit de kerk kwam. En den hee-len dag was ze „bruid-je" ge-ble-ven, en had ze naast Ka-trien-tje mo-gen zit-ten. Nu had ze weer bloem-pjes... dus..... wil-de ze weer bruid-je zijn „Me mooi-e lulk!" zei ze, ter-wijl ze

naar de kast-deur wees, waar-ie in lag; ze gaf 't niet op.

„Neen, neen,” lach-te moe-der, „nu niet, 'n an-de-ren keer, als 't Zon-dag is, dan mag je weer bruid-je zijn!”

„I-da nu buid-je zijn” — hield de klei-ne vol, trok 'n lip-je, en pro-beer-de zelfs 'n rim-pel in haar voor-hoofd te trek-ken, maar dat ging nog niet erg goed!

„O, jou klein Klom-pe-dans-ke,” zei moe-der, „kom eens hier, dan zal ik je eens wat ver-tel-len.”

I-da kwam aan moe-ders schoot staan, en keek met haar groo-te blau-we oog-gen om-hoog naar moe-ders ge-zicht, in af-wach-ting van wat er ko-men zou.

„Luis-ter eens,” zei moe-der, „'t is nu weer gauw feest, Pink-ster-feest met twee Zon-da-gen!”

Moe-der hield twee vin-gers in de hoog-te en I-da knik-te, als-of ze 't be-greep.

„Dan krijg jij weer je mooi-e jurk aan, en dan ben jij 't Pink-ster-bloe-me-tje, dat zal leuk zijn! En niet één dag, maar twee da-gen lang ben jij dan Pink-ster-bloem!”

„En feest?” in-for-meer-de I-da.

„Na-tuur-lijk,” zei moe-der, „we bak-ken weer 'n kren-ten-brood, net als toen, en we ma-ken feest!”

„En boem-pies stooi-en?”

„En bloem-pjes strooi-en, van die hee-le mooi-e,” ver-ze-ker-de moe-der.

„En ik?” vrøeg ze nog eens.

„En jij bent dan de Pink-ster-bloem.”

„De Pin-ste-boem,” her-haal-de I-da, „ik-ke de Pin-ste-boem!” — en te-vre-den met dat voor-uit-zicht hup-pel-de ze weer naar bui-ten, om vast bloem-pjes te gaan pluk-ken voor 't ko-men-de feest.

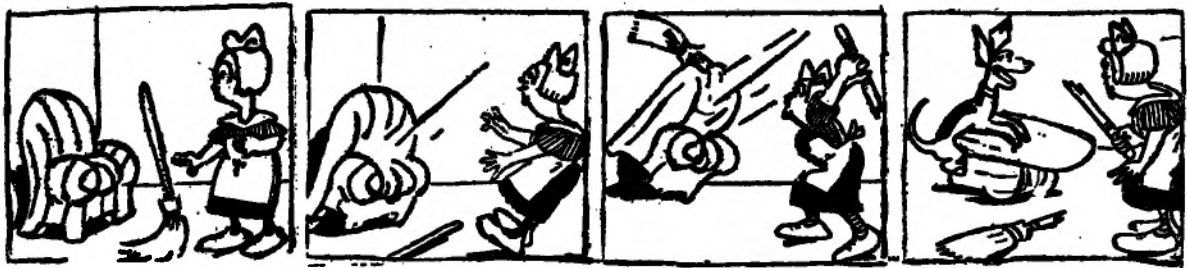
„Niet aan den wa-ter-kant, I-daat-je!” riep moe-der nog. — „Nee moe-der” weg was ze.

't Was Mei, bui-ten stond al-les vol-op in bloei. De vo-gel-tjes zon-gen hun mooi-ste lied-jes, poets-ten hun vee-ren en zoch-ten stroo-tjes en draad-jes voor het nieu-we nest-je. In de wei-de hup-pe-den de jon-ge lam-me-tjes rond en gin-d, stond op z'n éé-nen poot de ooi-e-vaar en wacht-te met taai ge-duld op klei-ne dom-me kik-vor-schen, die zich in z'n na-bij-heid waag-den.

„En ik-ke de Pin-ste-boem, en ik-ke de Pin-ste-boem,” zong klei-ne I-da, en klep-per-de-klap-per gin-gen de klei-ne klom-pjes het erf o-ver in de rich-ting van den gras-rand, waar de bloem-pjes ston-den.

't Werd weer stil in huis, zóó stil als 't al-leen on-der school-tijd zijn kan. Je kon de klok hoo-ren tik-ken, 'n vlieg hoo-ren gon-zen — heel in de ver-te loei-de 'n koe. Moe-der stop-te wat ze kon, en dacht aan van al-les. Ze dacht aan haar kin-de-ren en hoop-te, dat het al-le-maal eens bra-ve flin-ke men-schen zou-den wor-den. Van-mor-gen in de kerk had z'er nog om ge-be-den; ook voor I-da-tje had ze ge-be-den, dat ze toch al-tijd zóó lief en on-schul-dig mocht

DE BETOOVERDE CANAPE

I. „Vergis ik me, of beweegt die canapé?”

II. „Allemachtig, dat ding is betooverd!”

III. „Maar die kunsten krijg ik er wel uit.”

IV. „Tut, tut, Dientje, maak je niet kwaad!”

blij-ven als nu. Aan nog veel meer dacht moe-der, o, wel aan hon-derd din-gen! En de groo-te naald ging in-tus-schen maar heen en weer: op-neer, op-neer, en de ga-ten in Kees' en Piet's kou-sen wer-den hoe lan-ger hoe klei-ner en gin-gen ein-de-lijk hee-le-maal dicht. Maar daar kraak-te 't ver-dacht in den hoek, waar de wieg stond, en 't werd 'n geeu-wen en rek-ken dat de wieg schud-de: Ap-pie werd wak-ker, nu zou 't gauw uit zijn met moe-ders rust.

Maar waar was I-da?

Moe-der gooi-de de kous neer, e-ven kij-ken. Ze ging naar de ach-ter-deur, keek 't erf o-ver, zag niets.

„Is I-da bij jou, Griet”, riep ze naar de meid in de keu-ken.

„Neen juf-frouw, ze is straks 't erf op-ge-gaan, ze moet bui-ten zijn!” — zei Griet.

Toen ging moe-der ver-der 't erf op, keek en keek — wat was dat? — wat dreef daar op 't wa-ter — 'n schort? — 'n klomp-je — mijn he-mel — 'n hart-ver-scheu-ren-de gil..... 't was I-da.

Moe-der trok ze er uit, va-der kwam de meid, de knechts — de dok-ter, werd er ge-gild; al-le-maal wil-den ze hel-pen, maar nie-mand wist goed wat-ie deed.

Het ar-me wicht-je werd in huis ge-dra-gen, bleek en blauw lag ze daar, die zoo-e-ven nog zoo blij en vol le-vens-lust de deur uit was ge-hup-peld. Ze had zich te ver ge-waagd de klei-ne, de mooi-ste bloe-me-tjes ston-den im-mers aan den wa-ter-kant! Toen had ze haar e-ven-wicht ver-lo-ren, en was ze in de sloot ge-val-len. En nie-

mand had 't ge-zien of had 't ge-hoord.

En ter-wijl moe-der kou-sen stop-te en aan haar klei-ne I-da dacht, als ze eens groot zou zijn, had haar lie-ve-lin-ge-tje daar vlak bij huis met den dood ge-wor-steld in 't die-pe, don-ke-re wa-ter.

„I-da — I-daat-je!” riep moe-der maar, en kreeg geen ant-woord meer.

De dok-ter kwam, pro-beer-de al-les om de le-vens-gees-ten weer op te wek-ken, maar 't mocht niet ba-ten.

„I-da — I-daat-je toch!” riep de ar-me moe-der.

Maar I-da hoor-de niet meer, ze was heen-ge-gaan. God had de lie-ve klei-ne Pink-ster-bloem ge-plukt, en o-ver-ge-plant in Zijn schoo-ne gaar-de, waar de En-ge-len haar jui-chend om-ring-den.

Toen kreeg de klei-ne I-da haar mooi-é wit-te jurk aan, waar ze zóó naar had ver-langd. Toen kreeg ze de bloe-me-tjes in haar hand-jes, die ze zelf had ge-plukt, toen — was ze bruid-je.

Men leg-de haar op 'n bed-je, met groe-ne va-rens ver-sierd, en ze was pre-cies 'n En-gel-tje.

En de klei-ne Pink-ster-bloem werd uit-ge-dra-gen, om o-ver-ge-plant te wor-den in het mooi-e Land van ein-de-loo-ze vreug-de.

Tante: „Maar Pietje, wat doe je daar nu toch?!”

Pietje: „Wij spelen stoomboot, tante, Molly is de stoomboot en moet kolen innemen.”

(Passing Show)

DE GOEDE CHAUFFEUR

DOOR B. A. VAN HAAG

W e zul-len van 't jaar geen Paasch-ei-e-ren heb-ben," zei ee-ni-ge da-gen voor Palm-Zon-dag moe-der Ma-rie droe-vig tot haar man.

De kip-pen, die moes-ten zor-gen, dat 't klei-ne ge-zin met Pa-schen van ei-e-ren voor-zien werd, leef-den niet meer. De een na de an-der had-der. ze moe-ten slach-ten om er 'n ster-ken bouil-lon van te ko-ken voor An-dré en Mo-ni-ca, die de griep had-den.

Pa-schen zon-der Paasch-ei-eren!

't Was de eer-ste keer, dat zoo iets ge-beur-de in hun arm ge-zin. En als op 't plat-te-land de Paasch-ei-e-ren ont-bre-ken, wil dat niet al-leen zeg-gen, dat er ar-moe-de heerscht, maar dat de fa-mi-lie in den bit-ter-sten nood ver-keert.

Zeer be-droefd was de va-der dien mor-gen naar z'n ge-pach-te lan-de-rij-en ge-gaan. De zon was nog niet op-ge-gaan; de lucht was hel-der, 't was nog wat frisch en 't be-loof-de 'n prach-ti-ge dag te wor-den. Maar ach, de zôn zou wel aan den he-mel schij-nen, maar er zou dien dag geen zon-ne-schijn zijn in z'n hart, dat be-droefd was.

Geen Paasch-ei-e-ren! Hij kon er wel bui-ten en z'n vrouw ook wel. Maar An-dré en Mo-ni-ca! 't Is droe-vig voor de ou-ders als ze aan hun kin-de-ren moe-ten zeg-gen: „Jon-gens, we zijn zoo arm; we zul-len de-zen keer de ei-e-ren moe-ten mis-sen.”

Zou-ie ze koo-pen? Had-ie er maar geld voor! Zou-ie ze er-gens vra-gen? Maar men be-delt toch al-leen maar, als 't be-slist noo-dig is en paasch-ei-e-ren kan men toch best mis-sen.

Zoo den-kënd liep hij o-ver den weg, toen-ie op-eens 'n au-to met vlie-gen-de vaart langs zich zag snor-ren.

Op-eens 'n vree-se-lij-ke smart-kreet! De au-to hield op. 't zelf-de oo-gen-blik stil. Er was ze-ker ie-mand o-ver-re-den!

De chauf-feur sprong haas-tig uit den au-to. De boer ijl-de naar hem toe; met

ang-stig klop-pend hart, vol me-de-lij-den voor den on-ge-luk-ki-ge.

'n On-ge-luk?

Ja, ie-mand die langs den weg lag, was ze-ker aan-ge-re-den en in 'n sloot ge-wor-pen; 'n bont van vos-sen-haar, die met bloed be-vlekt was, dreef op 't wa-ter.

Maar wat was dat nu? Er lag nie-mand in de sloot! En wat be-tee-ken-de die vos-sen-huid dan? Nu be-merk-ten ze, dat de au-to 'n mooi-en vos ver-rast had, die langs den weg was in-ge-sla-pen, ze-ker na 'n nachte-lij-ken stroop-tocht. De twee man-nen ke-ken el-kaar bij de-ze ont-dek-king zicht-baar ver-rast aan.

„Wat 'n mooi-e huid!” zei de chauf-feur. „Zou je ze niet graag wil-lén heb-ben, bes-te man? Je zult er nog wel 'n aar-dig duit-je voor kun-nen krij-gen.”

„Ze is van u; u hebt 't beest ge-dood.”

„Juist, en daar-om geef ik ze je. Je zult 't geld be-ter kun-nen ge-brui-ken dan ik. Tot weer-ziens!”

De chauf-feur sprong weer in z'n au-to en reed weg, zon-der 't dank-je van den boer af te wach-ten.

De-ze stond ee-ni-gen tijd ver-baasd den au-to na te sta-ren; dan sneed hij een tak van een wilg af en haal-de daar-mee den doo-den vos naar zich toe. Het was voor hem en zijn ge-zin een wa-re uit-komst; want je moet we-ten, dat 't in Pro-ven-ce de ge-woon-te is, dat, als ie-mand 'n vos ge-dood heeft, hij er al de boer-de-rij-en mee af-loopt en o-ver-al iets ont-vangt als be-loo-ning voor den be-we-zen dienst, want de boe-ren heb-ben 't land aan scha-de-lijk Rein-tje. Bij den een ont-vangt de man 'n paar ei-e-ren, bij 'n an-der wat geld en zoo kan-ie aar-dig wat ver-die-nen.

An-dré en Mo-ni-ca zou-den met den ge-doo-den vos rond-gaan. An-dré droeg 't dier en Mo-ni-ca 'n korf voor de ei-e-ren.

Je be-grijpt, dat er dat jaar paasch-ei-e-ren ge-noeg wa-ren in 't ar-me ge-zin, dat ze te dan-ken had-den aan de goedheid van den chauf-feur.

NOOIT MEER DOEN

DOOR MARIA

Rie?" vroeg Moe. „Ga je e-ven een bood-schap doen?"

Ik heb niets geen stroop in huis. En we e-ten gort-pap."

„Ja Moe," zei Rie-tje. „Geeft u mij de stroop-kan maar mee."

Moe gaf haar de stroop-kan. En ook vier stui-ver-stuk-jes. „Zul je niet blij-ven spe-len?" vroeg zij.

„Nee Moe," riep het meis-je. Toen ging zij de laan in. De win-kel was ver weg. Maar Rie-tje liep flink door. Zij was er bin-nen een kwar-tier. De krui-de-nier woog de stroop af. Hij deed die in de kan. Nu wil-de Rie-tje heen gaan. Maar de man vroeg naar het geld. Toen schrik-te Rie-tje. Want zij wist nu in-eens waar het geld lag: De vier stui-ver-stuk-jes la-gen in de kan. Hee-le-maal on-der de stroop. De krui-de-nier lach-te. Hij maak-te de stroop-kan warm. Toen goot hij de stroop door een zeef. Daar ble-ven de stui-ver-tjes op lig-gen.

„Zie zoo, dat is weer in or-de," zei de krui-de-nier. „Maar kind be-waar het geld nu voor-taan niet in de stroop-kan!"

„Nee," zei Rie-tje. „Ik zal het nooit meer doen!"

Op den weg zag ze Door-tje. Die had melk ge-haald.

„Ga je mee zoo ver?" vroeg Door. Zij gin-gen sa-men ver-der.

Daar kwam Greet-je aan met een buil vol meel. Nu werd het pas ge-zel-ig. Zij praat-ten sa-men o-ver school. Greet zei dat haar huis-werk al klaar was.

„Ik heb een spring-touw bij me," zei Door. „Zul-len we wat gaan sprin-gen?"

„Moe heeft ge-zegd, dat ik nu niet spe-len mag!" Rie zei het spij-tig. Want ze hield erg van sprin-gen.

„Toe, héél e-ven maar," lach-te Greet. Zij leg-de haar zak met meel in het gras. Door zet-te de melk-kan er naast. Toen gin-gen ze sa-men aan het sprin-gen.

Rie-tje wil-de dol-graag mee-doen. Zij hield de stroop-kan ste-vig vast. Zoo sprong zij in het touw. De stroop viel op

haar jurk-je. Dat gaf een vie-ze plek. Ge-luk-kig was de jurk van

ka-toen. Nu kon ze nog ge-was-schen wor-den.

„Zet je kan neer, kind," riep Door „Je moet niet sprin-gen met een stroop-kan in je hand."

Rie zet-te de kan in het gras.

Doch nu kwam er een hond aan-ge-loo-pen. Die beet een gat in den meel-zak. Den stroop-pot en de melk-kan liep hij om-ver.

„O, o!" gil-de Door-tje. „Mijn melk-kan is leeg! Wat moet ik nu doen?"

Greet-je wil-de den zak met meel op-ne-men. Maar dat ging niet. De zak was stuk. Het meel viel in het gras.

Rie-tje liep schrei-end naar huis.

„Wat scheelt er aan?" vroeg Moe. „En waar is de stroop, Rie-tje?"

„De stroop ligt bui-ten in het gras," snik-te Rie-tje. „En de kan is ka-pot. En-ne..... de stui-ver-tjes heb ik ook niet meer. Die zijn in den win-kel ge-ble-ven."

„Maar kind, maar kind," zei Moe ver-drie-tig. „Dan ben je ze-ker niet ge-hoor-zaam ge-weest? Heb je on-der-weg ge-speeld?"

„Ja Moe-der," zei Rie. „Maar ik zal het nooit meer doen."

„Dat be-loof je mij zoo vaak," zucht-te Moe. „Maar la-ter doe je het dan toch weer!"

Dien mid-dag a-ten zij pap zon-der stroop.

Maar nu blijft Rie-tje nooit meer spe-len als zij een bood-schap moet doen!

'N ZINDELIJK JONGETJE

Kleine Henk wil graag 'n prentenboek van 'n dubbeltje koopen, maar heeft niets in z'n spaarpot.

„Ik zal je deze week geen suiker op je brood geven," zegt Moeder. „Dan krijg je Zondag 'n stuiver. Als je dat twee weken lang doet, heb je 'n dubbeltje verdiend."

„Ja maar Moeder, waarom moet het nu juist suiker zijn; is zeep ook niet goed?"

Ingez. door André Willems, Heerlen.

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Ik had Kit-ty be-loofd, haar van-daag te lee-ren, hoe ze 'n goed „Ma-nus-je” moest zijn. Jul-lie zijn 't toch ze-ker nog niet ver-ge-ten van dien dank-ba-ren, ou-den be-de-laar. We moe-ten nu aan de men-schen, dat zijn de kin-der-tjes van O. L. Heer, too-nen, dat we dank-baar zijn. Stel je voor, dat Ma-nus bij ons thuis was ge-ko-men en mij een flin-ke oor-vijg ge-ge-ven had. Wat zou er dan ge-beurd zijn? Ja, ik had na-tuur-lijk ge-huild en va-der zou ook boos ge-weest zijn. En denk je, dat va-der 't dan nog ge-loofd had, als Ma-nus zei, dat hij dank-baar was? Na-tuur-lijk niet. Zoo doen wij ook, als we bij-voor-beeld erg stout zijn in school en den on-der-wij-zer be-droe-ven; of als we on-ge-hoor-zaam zijn thuis of de an-de-re kin-de-ren pijn doen. Dan doe je O. L. Heer zelf ook ver-driet of pijn.

Je-zus heeft zelf eens ver-teld. Luis-ter: Er was 'n heel rij-ke man. Hij had 'n

prach-tig huis en wel hon-dert be-dien-den lie-pen er rond om 't hem zoo gemak-ke-lijk mo-ge-lijk te ma-ken. Ze droe-gen z'n e-ten vóór hem op ta-fel en kleed-den hem aan, ze spreid-den z'n zach-te bed en hiel-pen hem in 't rij-tuig stap-pen. En ie-deren dag had hij feest. Dan liet hij rij-ke vrien-den ko-men en sa-men a-ten ze dan van al-les, wat ze lek-ker von-den. Er moest mu-ziek ge-maakt en ge-danst wor-den, want daar wa-ren ze zelf te lui voor. En hij lach-te maar en had ple-zier. Eens, toen er weer zoo'n groot feest was, kwam 'n be-dien-de hem zeg-gen, dat er 'n heel ou-de, zie-ke man op de stoep zat en be-del-de.

„Niets ge-ven!” zei de rij-ke man. Maar de ar-me La-za-rus, die be-ne-den lag, had zoo'n hon-ger en voel-de zich zoo ziek, dat hij bleef vra-gen om wat e-ten.

„Al zijn 't maar de krui-mel-tjes, die o-ver-blij-ven!” riep hij.

Toen werd de rij-ke boos. Hij riep 'n paar knech-ten, en die moes-ten La-za-rus weg-ja-gen. Maar kor-ten tijd daar-na gin-gen ze al-le-bei dood. La-za-rus kwam in den he-mel. Nu hoef-de hij geen hon-ger meer te lij-den en was hij nooit ziek. Hij was nu zoo ge-luk-kig en rijk. De rij-ke niet. Die kwam in de hel. En één keer liet God hem den ar-men La-za-rus zien, die nu de rij-ke La-za-rus ge-wor-den was. O, wat had die rij-ke, gie-ri-ge man nu spijt.

„Moet ik nu al-tijd in de hel blij-ven?” vroeg hij.

„Ja,” zei O. L. Heer-tje, „vroe-ger was jij rijk en je was te gie-rig om er mij een beet-je van te ge-ven!”

„Maar Heer,” zei de man in de hel, „ik kon U toch niets ge-ven!”

„Ja-wel,” zei God, „je had La-za-rus wat moe-ten ge-ven. Dat is 't zelf-de, als of je mij wat ge-ven zou. Als jij goed was ge-weest voor La-za-rus, dan had ik ge-merkt, dat je mij dank-baar was voor dien rijk-dom, dien je van mij ge-kre-gen had. Maar om-dat je niet goed was voor de men-schen, moet je al-tijd in de hel blij-ven!”

„Ja maar, me-neer Ka-pe-laan,” zegt

„Al zijn 't maar de kruimeltjes die overblijven!” riep hij.

Tonny, „ik heb niet veel geld.” Dat is ook niet noodig, klei-ne meid. Je hoeft ook geen geld te ge-ven. Doe jij maar ij-ve-rig bood-schap-pen voor moe-der en let jij af en toe maar eens op klei-ne broer-tje. Laatst was ik op een speel-plaats van 'n jon-gens-school. Daar viel 'n jon-gen, die haas-je-o-ver speel-de. Z'n hee-le knie was ka-pot en bloed-de. Da-de-lijk kwam er een an-de-re jon-gen bij en met z'n ei-gen schoo-nen zak-doeek veeg-de hij 't bloed af en ver-bond de knie. Ik riep dien aar-di-gen jon-gen bij me, en vroeg of dat zijn vriend-je was.

„Wel-nee me-neer Ka-pe-laan,” zei hij. „Maar ziet u,” ging hij zacht-jes ver-der, „ik zou zoo graag ge-leefd heb-ben, toen Je-zus leef-de.”

„Waar-om vent?” vroeg ik.

„Wel, dan had ik Je-zus af-ge-was-schen en ge-hol-pen, toen de Jo-den Hem zoo

ge-sla-gen had-den. Maar dat kan nu een-maal niet. En daar-om help ik al tijd de jon-gens op de speel-plaats, die val-len en dan denk ik maar, dat zijn toch al-le-maal kin-de-ren van Je-zus en als ik die help, is dat pre-cies 't zelf-de, als-of ik Je-zus af-wasch-te.”

Hoe vin-den jul-lie dien kra-ni-gen jon-gen? Nie-mand van de an-de-re jon-gens wist het, waar-om hij hen al-tijd af-veeg-de. Maar al-le-maal von-den ze hem erg goed. Pro-bee-ren jul-lie ook eens zoo-iets. Geef 'n keer je Zon-dags-cent-je aan 'n arm kind of troost eens 'n kind dat schreit. Leen 'n keer je pot-lood, als van die van 'n an-de-ren jon-gen de punt ge-bro-ken is en wees 'ns echt har-te-lijk voor va-der. Geef moe-der ge-rust maar eens 'n ex-tra kus-je en hou van al-le men-schen, van al-le-maal. Want 't

zijn im-mers al-le-maal kin-de-ren van Je-zus. Dan weet ik ook ze-ker, dat jul-lie ook hou-den van de-zen me-neer Ka-pe-laan.

A. POSTEL.

CORRESPONDENTIE

Tonny Witmer, Verwersdijk 138, Delft. Dit nieuwe Nichtje wou gaarne in onzen familiekring worden opgenomen. Accoord. „Menigmaal geschreven, en nog nooit antwoord gehad.” Maar beste kind, dat kan toch niet. Oom schrijft voor ieder briefje een antwoord, dat staat vast. Wat een uitstapjes: Amsterdam, Monnikendam, Marken, Volendam, Broek-in-Waterland. Net iets voor 'n heel, heel langen brief. Krijg ik hem ook? Dag Tonny. Tot later alweer.

Julia Bours, Hoofdweg 281 huis, Amsterdam. Ja, werkelijk, mijn antwoorden blijven lang uit. Kan niet anders: ieder zijn beurt. Gerust mag je ook schrijven, als het antwoord er nog niet is. Dan volgen de brieven elkaar van zelf. Wie graag wil leeren brieven schrijven moet het ook gereëld doen. Daag. Hand en groet.

Diekie Priem, N. Haagdijk 6 a, Breda. Weer een briefje op rijm, en — weer uit Breda. Zitten daar nu werkelijk zooveel dichters in den dop? We zullen hopen, dat Blickman ook tevreden is. Daag. Veel groeten en een stevige hand van Oom.

Joke van Tongeren, Hoofdstraat 114, Veghel. Goed gedaan, dat je blijft aanhouden. *Nooit* den moed laten zakken. Blickman is nooit ziek, zelfs geen hoestje plaagt hem. Daag. Tot later. Wat kort briefje toch, Joke. Hoe komt dat?

Annie Braam, Aldebaranplein 13, Amsterdam (Noord). Welkom in onze groote club. Maar wat vertel je toch van Henkie: zoo maar twee kopjes stuk gegooid. Streng verboden! Lang geleden schreef me een ander zusje, dat „stoute broer” mooie „boempjes” had geknipt uit.... de gordijnen in de voorkamer. Het zal je overkomen. Nee hoor, dan is Wim een andere vent. Nu al in de mondorgel-club van het patronaat. Ik heb wel eens een uitvoering gehoord van zoo'n club van 50 jongens. En ik meen zelfs, dat.... ze uit Amsterdam kwamen. Fijne muziek. Die jongens hadden dan ook veel succes. Een heele brief telt 8 kantjes, daar blijf ik bij. Dag beste Nich.je. Tot later. Hand en groet.

Marietje van Leeuwen te Haarlem. Ik weet niet, of dit antwoord wel in Kl. thuis hoort, want er, staat niets boven den brief. Toch begrijp ik niet beste Nichtje, dat je zoo maar die kansen laat voorbij gaan. Enfin, ieder moet het zelf weten maar wie niet meedoet, heeft zeker geen kans. O ja, even nog: een heele brief heeft 8 kantjes. Daag. Hand en groet van Oom.

Annie de Jong, te Assendelft. Lieve Nichtje, ik hoop van harte, dat je bij ontvangst van dit antwoord weer heelemaal hersteld zijt. Niets aan om ziek te zijn, en zeker niet, als het zoo lang duurt. Heb je geen portret, waar je samen met je tweelingbroer Jan op staat? Stuur dat dan eens. Ja? Een heele boel broers en zusjes: hoeveel is dat? Dag Annie. Stevige hand en voor Jan veel groeten.

Corrie Uyttewaal, te Bilderdam. Ja, Bilderdam, waar ligt dat toch ergens, vragen mogelijk veel Neefjes en Nichtjes, die het briefje lezen? Laat ik gauw zeggen, dat het ligt tusschen Uithoorn en Leimuïden in. Uithoorn ligt nog in Noord-Holland en Leimuïden in Z.H. dus: Bilderdam zoo ongeveer op de grens van beide provinciën. En nu wou Corrie wel graag een prijsje winnen. Die liefhebbers zijn er wel. Je weet, Blickman is de prijzenbaas. Vijf jaar al in Kl. zegt Corrie. En — zegt Oom — nu pas komen meedoen met de wedstrijden? Enfin, beterschap, Nichtje. Daag. Hartelijke groeten en een hand van Oom.

Martinus Stoelendrijer, Tulpstr. 28, Hilversum. Goed gezegd, beste Neefje, gezondheid is hoofzaak. En het leeren komt wel terecht. Wees nu maar zoo verstandig om nooit meer ziek te worden. De prijzen zijn voor de gelukkigen. Al-ze-leven zoo geweest. We hopen samen. Dag beste Neef. Veel hartelijke groeten van Oom.

Beppie Dekker, Langestraat 1 (Centrum), Amsterdam. Graag, dat Beppie ook eens een brief stuurt. Niets makkelijker dan brieven schrijven. Je zet gewoon alles op papier, net of je met iemand praat. Iederen dag een stukje. Want zoo'n lange brief hoeft *niet* in eens af te zijn. Is Doortje werkelijk zoo'n lieve poes? Voor katten en voor

stiefregen moet je anders voorzichtig zijn. Is broer nu al weer beter? Wordt hij later ook mijn Neefje? Voor ieder een stevige hand en voor Bep veel groeten van Oom. Wat 'n mooie roos boven den brief. Weet je dat er twee boven elkaar zaten? Daag.

Leo Schiphorst, te Deventer. Welkom in de rij. We hopen, dat Blickman mijn nieuwe Neefje niet vergeet. Geregeld meedoen is het beste. Daag. Hand en groet. Wat kort briefje heb je geschreven! Denk er aan: 8 kantjes is de mode.

Agnes Elsdijk, Hasebroekstr. 351, Amsterdam. Dank je wei, beste kind, we zijn allebei nog goed gezond, Tante en ik. En in den winter blijven we samen maar fijntjes in de warme kamer, bij een geurig kopje thee. Werk heb ik altijd volop met de briefjes. Wees nooit bang, dat Oom geen tijd heeft, om naar je te luisteren. Hoe langer de brieven, hoe liever. Hoe gaat het met de piano? Hoeveel uur oefen je geregeld per dag? Ja, zoo'n uitstapje naar IJmuiden is heerlijk, vooral als je mooi weer treft. Die groote steenblokken moeten de kracht van den golfslag breken. Ben je in Scheveningen ook wel 's op de pier geweest? Daag. Veel groeten.

Lenny Scholten, Duivenvoordestr. 78, Haarlem. Nooit boos zijn, beste Nichtje. Het antwoord blijft wel lang uit, maar ééns komt de beurt. Veel kinderen wachten. Heb je nu het vorige antwoord óók gelezen? Zal wel. Wat een grappig beestje zit daar boven je brief. Echt leuk. Briefje was kort. Daag. Hand en groet.

Nico Potiek, Rijlst, St. Nicolaasga. Welkom, van harte, beste Neefje. Ik hoop je nog heel dikwijls in de bus te ontmoeten. Zeker komt broer dan ook wel mee. Veel groeten ook voor Theo.

Truusje Jansen, *Weertsche weg* 143, Nijmegen. Hartelijk welkom, in onzen kring. Truusje schrijft wel een aardig briefje, maar kort. Zoo even het 8ste part van een gewonen brief. Ik verwacht ook eens een heel langen brief. Daag. Tot later. Hand en groet.

Adriana Blom, Noord-einde, Zevenhoven. Of Adriana ook mag komen meedoen? Wel wis en drie, zeker mag dat. En graag, drie jaar al het Kl. gelezen en nog nooit eens meegedaan. In 3 jaar zijn er $4 \times 3 = 12$ groote wedstrijden met eenige duizenden prijzen geweest. Wat een kansen heb je laten voorbij gaan. Beterschap. Dus mijn Nichtje speelt gewoonlijk met haar poppen, met de poesjes en met de konijntjes. Hoeveel poppen heb je. Maak je de kleeren ook altijd zelf? Zijn ze nooit ziek? Armen of beenen breken of zoo iets. Konijntjes vind ik ook echt lieve beestjes. Van poesen zeg ik maar niets. Ja, ja, koeien melken, 't zal er naar zijn, denk ik. Je bent immers nog lang niet sterk genoeg. Brief was netjes geschreven en goed verteld ook. Zie je nu wel, dat 't vanzelf gaat, als je nu en dan maar een stukje doet. Veel hartelijke groeten en een stevige hand van Oom.

Lena Mooyman, 's-Gravenhage. Wel, beste Nichtje, dat vind ik heel natuurlijk, dat je met neef Karel samen de oplossing stuurt. Hoe komt het toch, dat Lena zooveel mooier schrijft dan Karel? Ik hoop, dat Blickman eens 't goede adres vindt, want op den brief staat het niet. Van ieder een stevige hand en veel groeten van Oom.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: ZEERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR. PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 6970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

HET CADEAU VOOR ZUSJE

Mijn zus-je is ja-rig, zij viert
van-daag feest.

Wat zul-len we pret-tig-jes
spe-len!

Ik schenk haar een boek, waar
zij gaar-ne in leest,

Dan zal zij zich nooit meer
ver-ve-len!

Een Kleu-ter-boek is het, met
plaat-jes er bij.

En grap-pi-ge lie-de-kens
vroo-lijk en blij.

En sprook-jes van fee-ën in
bosch en in wei.

Die dan-sen en dart'len in
wie-gen-de rei!

Mijn zus-je is o, zoo ver-heugd
op haar feest!

Zij kijkt in het boek met de
plaat-jes.

Ik luis-ter als zij een ver-tel-sel-
tje leest.

Wij zijn twee ge-zel-li-ge
maat-jes!

MARIA.

Daar hoor-de Ku-kel tot haar groo-te vreug-de weer 't stem-me-tje van den ka-bou-ter. Maar heel erg vrien-de-lijk klomk het niet, toen hij vroeg: „Wil je nu op-eens een hond wor-den? Neen, zoo'n on-te-vre-den dier als jij bent, heb ik nog nooit van mijn le-ven ge-zien! Best, je zult een hond wor-den, dat wil zeg-gen, dat je er uit zult zien als een hond. Maar al geef ik je een hon-den-vel-le-tje, een kip zul je zijn en blij-ven! Je zult niet als een hond kun-nen blaf-fen; ka-ke-len zul je, zoo-dra je iets wilt zeg-gen. Denk daar wel aan. En loo-pen zul je als een kip, ook al heb je vier hon-den-poot-jes. En wat wil je zijn, een jacht-hond of een waak-hond?”

Ku-kel wist niet, dat de hond, die straks den pa-trijs had mee-ge-no-men, een jacht-hond ge-noemd werd, maar zij dacht wel aan den hond op de boer-de-rij, die al-tijd zulk lek-ker e-ten kreeg, dat hem drie keer per dag werd ge-bracht, en daar-om zei ze dan ook da-de-lijk: „Ik wil hond op een boer-de-rij wor-den, en pa-trij-zen e-ten.....”

„Dus een waak-hond wil je wor-den,” zei de ka-bou-ter. „Kom dan maar mee.”

Op-eens stond toen weer de ka-bou-ter zelf voor Ku-kel, en vóór-dat die iets kon zeg-gen, had het ke-rel-tje haar bij de pa-trij-zen-vleu-gels ge-pakt, en voort ging het toen in woes-te vaart. En toen ein-de-lijk de ka-bou-ter stil-stond en de vler-ken los-liet, zag de on-te-vre-den kip, dat zij bij het hon-den-hok ston-den op de boer-de-rij, waar Ku-kel ge-bo-ren was en zoo lang had ge-woond. En toen be-merk-te zij ook met ver-ba-zing, dat

zij er nu juist zoo uit-zag als Ne-ro, die al-tijd zulk lek-ker e-ten kreeg. Maar Ne-ro was er niet meer. „Jij zelf komt nu in Ne-ro's plaats,” zei de ka-bou-ter. „En denk er wel aan, dat je niets anders meer kan wen-schen, dan weer een ge-wo-ne kip te wor-den. En zoo-dra je weer on-te-vre-den bent, word je wer-ke-lijk weer de kip Ku-kel, be-gre-pen?”

„O, ik zal nu niet meer on-te-vre-den wor-den,” be-loof-de Ku-kel. „Ik ben nu veel te blij, dat ik een hond ben, ook al kan ik niet blaf-fen. En waar-om zou ik ook blaf-fen?”

De ka-bou-ter zei niets. Hij brom-de al-leen wat in zijn lan-gen, wit-ten baard, en dat ver-stond Ku-kel ge-luk-kig niet.

Ku-kel, die nu Ne-ro was, had zich, juist zoo-als vroe-ger de hond, neer-ge-legd vóór het hok, wach-tend op zijn mid-dag-maal, dat ook wel-dra door de boe-rin zelf werd ge-bracht.

„Nou, dat is een fijn maal,” dacht Ku-kel. „'t Was toch wel erg ver-stan-dig van me, dat ik een hond wensch-te te zijn.....”

Maar een kip kan niet zoo vlug een scho-tel vol e-ten naar bin-nen schrok-ken als een hond, en een kip was Ku-kel ge-ble-ven, ook al had ze nu een hon-den-vel-le-tje. Ze at dus als een kip, pik-te gre-tig stuk-je voor stuk-je weg, pik-te ook het vleesch van de kluif. Maar ze had nog niet het vier-de ge-deel-te van het maal op, of daar kwam heer Haan met zijn kip-pen aan-stap-pen!

„Tok-tok-tok!” riep de haan tot zijn kip-pen, „tok-tok-tok, kijkt toch eens wat een heer-lijk e-ten Ne-ro van-daag

in den scho-tel heeft! En wat eet hij lang-zaam! Ze-ker niet veel trek! Kom, we zul-len hem eens hel-pen....."

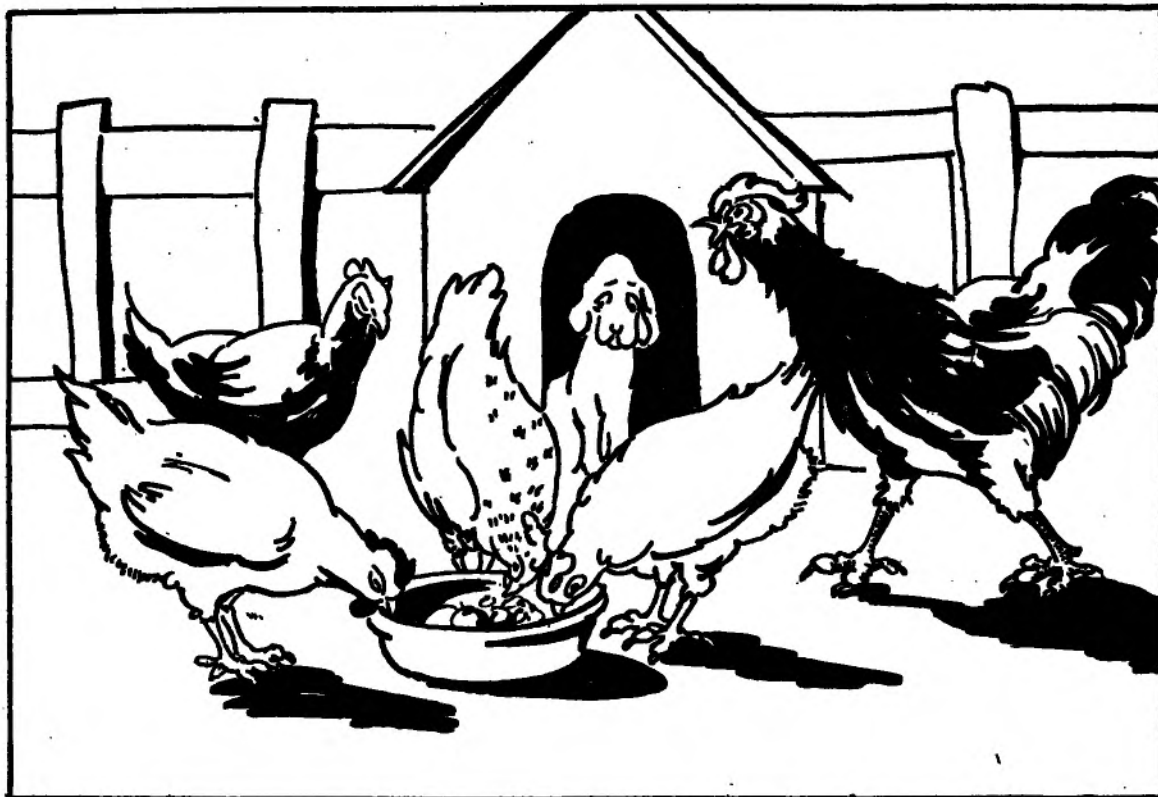
„Tok-tok-tok!” rie-pen de kip-pen, „We vin-den het best, dat hij van-daag niet al-les op-schrokt; we heb-ben juist zoo'n hon-ger!”

Zoo was de haan met zijn kip-pen bij het hon-den-hok ge-ko-men, maar hij, nõch zijn ge-volg, her-ken-den in den hond hun vrien-din Ku-kel. Al-len dach-ten,

er geen krui-mel-tje meer o-ver was. Daar-na gin-gen zij pas heen.

„En ik had nog lang niet ge-noeg ge-ge-ten,” dacht Ku-kel, „en vóór mor-gen zal ik wel niets meer krij-gen.....”

Juist toen ze hier o-ver stond te tob-ben kwam de ech-te Ne-ro naar zijn hok ge-wan-deld. Hij keek naar het af-ge-klo-ven been, zag den lee-gen scho-tel en ook..... den vreem-den hond, die juist zijn hok bin-nen-ging. „Hè, wat is dat nu?”

Zoo was de haan met zijn kippen bij het hondenhok gekomen.

dat het Ne-ro was, die daar zoo vreemd in den scho-tel pik-te. Doch wel ke-ken ze Ne-ro eens aan, toen die be-schaamd het hok wil-de bin-nen-gaan.

„Tok-tok-tok, wat loopt Ne-ro van-daag gek!” ka-kel-den een paar kip-pen. „Hij trip-pelt als een kip.....”

„Hij gromt van-daag hee-le-maal niet!” riep heer Haan. „O, hij is be-paald ziek!” En nu hij niet bang voor Ne-ro's ge-grom be-hoef-de te zijn, pik-te heer Haan al het vleesch van de kluif, en be-gon toen met zijn kip-pen aan den scho-tel; en ze ble-ven maar door-pik-ken, tot-dat

grom-de hij. „Wie is die vreem-de snoes-haan? Wat doet die in mijn hok? En wat doet hij mijn e-ten op te e-ten? Zoo'n bru-ta-le in-drin-ger! Wacht, ik zal hem eens lee-ren!”

On-der een woe-dend ge-grom liep toen de ech-te Ne-ro op de ar-me Ku-kel toe; hij volg-de haar tot in het hok, beet haar in het hon-den-staart-je, waar Ku-kel ge-luk-kig niets van voel-de, omdat het bij 't hon-den-vel be-hoor-de. Al-leen was Ku-kel erg bang, dat Ne-ro haar in den kop zou bij-ten, want in den hon-den-kop zat haar ei-gen kip-pen-kop.

Van angst ver-gat ze, dat ze niet blaf-fen, ja, zelfs niet grom-men kon, zoo-dat ze op-eens heel luid en ang-stig be-gon te ka-ke-len. Ja, de angst deed haar zelfs ge-heel ver-ge-ten, dat ze geen kip meer wil-de zijn, want al maar luid ka-ke-lend leg-de zij op-eens een..... groot ei.....!"

Ne-ro was er be-duusd van. „Wat was dat nu toch voor geks?" dacht hij. „Een hond, die als een kip ka-kelt, die een ei legt als een ech-te kip? Neen, daar moest hij toch den haan en al-le kip-pen van het erf eens bij roe-pen! Zoo iets had hij nog nooit be-leefd....."

Hol-lend, als-of hij een dief ach-ter-na zat, ren-de hij het erf op, om de kip-pen te zoe-ken, en toen hij ze dáár niet vond, ren-de hij het veld o-ver, kort-om, hij zocht net zoo-lang, tot-dat hij al-le kip-pen ge-von-den had.

Doch in dien tijd voel-de Ku-kel zich lang niet op haar ge-mak. „Wat zou die hond nu gaan doen?" vroeg zij zich af. „Wie weet haal-de hij den boer en de vrouw en al-le men-schen er niet bij....."

Toen be-treur-de de on-te-vre-den kip het ein-de-lijk, dat zij ge-wenscht had een an-der dier te zijn; dat zij, als dood-ge-wo-ne boe-ren-kip, zoo on-te-vre-den was ge-weest, en toen ku-kel-de zij heel luid haar wan-hoops-kreet: „Ach, wat was ik toch een dom-me kip! Waar-om was ik niet te-vre-den, zoo-als de an-de-re kip-pen op het erf? Waar-om wil-de ik geen kip blij-ven? Maar nu helpt het kla-gen mij niets meer! Nu wil de ka-bou-ter mij toch niet meer hel-pen! En ach, ik heb zoo'n vree-se-lijk groot be-rouw! Ach, kon ik toch maar weer een ge-wo-ne boe-ren-kip wor-den!" Zoo ka-kel-de al maar luid en droef Ku-kel en ze wist nog niet, dat de ka-bou-ter, die me-de-lij-den met haar had ge-kre-gen, haar hon-den-vel-le-tje had weg-ge-no-men, en dat zij daar nu weer stond als de dik-ke, grij-ze kip, Ku-kel! Ze be-merk-te dit pas op het oo-gen-blik, dat Ne-ro met den haan en de kip-pen aan kwam loo-pen.

„Wel, waar is nu die vreem-de hond, die heeft ge-ka-keld en een ei heeft

ge-legd?" vroeg hem toen heer haan.

„Kom maar mee in mijn hok," zei Ne-ro en weer grom-de hij heel nij-dig.

Zoo volg-de toen heer Haan Ne-ro in het hon-den-hok en daar vond hij geen hond; hij vond daar al-leen..... Ku-kel en het ei, dat zij in haar groo-ten angst had ge-legd.

„Maar noem jij een kip een hond?" kraai-de toen heel vroe-lijk heer Haan. „Zag jij on-ze Ku-kel voor een hond aan?" En toen kraai-de hij tot de kip, die eens zoo on-te-vre-den was: „O, Ku-kel, en kom je nu bij ons te-rug? O, wat pret-tig! Want ik zie nu, dat je niet meer on-te-vre-den bent; je staakt niet meer! Je hebt we een ei ge-legd! O, kom gauw mee! Wat zul-len je zus-ters blij zijn!"

„En de an-de-re kip-pen, Ku-kel's zus-ters, wa-ren wer-ke-lijk blij, toen zij de grij-ze, dik-ke kip te-rug-za-gen," zoo be-sloot Moe-ze-poes haar sprook-je, „en zij vroe-gen niet, waar Ku-kel was ge-weest. Maar toen Ku-kel op een dag zelf be-gon met hun al-les te ver-tel-len, en hoe zij ook een hond was ge-weest, en toen van angst in 't hon-den-hok was ge-kro-pen, en dáár een ei had ge-legd, toen sloe-gen al-le kip-pen van ver-ba-zing hun twee poo-ten te-gen el-kaar. En heer Haan stamp-te heel hard met zijn spo-ren, luid kraai-en-de, dat het een vreem-de ge-schie-de-nis was, maar dat ze toch al-le-maal heel blij wa-ren, dat nu Ku-kel weer voor-goed bij hen te-rug was.

„En wat zei Ne-ro, de ech-te hond, er-van, Moe-ze-poes?" vroeg Zwart-Jan, die met groo-te oo-gen had zit-ten luis-te-ren.

„Die," zei Moe-ze-poes, „die heeft het nooit wil-len ge-loo-ven. Die heeft heel zijn le-ven lang ge-dacht, dat het een hond was ge-weest, die ge-ka-keld had en toen een ei had ge-legd."

„Ver-telt u ons mor-gen weer wat moois, Moe-ze-poes?" vroeg Streep-je.

„Als jul-lie nu zoet gaat sla-pen, mis-schien wel," be-loof-de Moe-ze-poes.

„We zul-len zoet gaan sla-pen, Moe-ze-poes," mi-auw-den al-le kat-jes, en zoo de-den ze toen ook da-de-lijk.

SLOT VOLGT

KLEINE NORA

Toen No-ra nog heel klein was, en op moe-der's schoot zat, riep ze al: „Hè-bbe!” Dan stak ze haar mond-je naar vo-ren, bal-de soms haar klei-ne vuist-jes of sloeg haar klei-ne arm-pjes in 't rond.

Wat er dan was? Wel niets. Haar broer-tje Pim speel-de dan met een bal of zus-je kleed-de een pop aan, die Noor-tje dan op-eens heb-ben wou. Als ze niet da-de-lijk en om al-les boos ge-wor-den was, dan zou ie-der na-tuur-lijk veel van haar ge-hou-den heb-ben, want ze was een lief meis-je met blon-de krul-len, fris-sche, roo-de lip-jes en melk-wit-te tand-jes.

Maar als haar mond-je pruil-de en de on-der-lip neer-hing, als Noort-je een lang on-te-vre-den ge-zicht-je trok, dan was ze zoo lee-lijk, dat nie-mand haar lief kon vin-den.

Eens bracht Va-der een mooi pren-ten-boek voor haar mee; ze klap-te in de han-den van de pret. Het was een pracht-boek; er ston-den hui-zen in met bloei-en-de tui-nen er voor en win-kels met al-ler-lei lek-kers in de uit-stal-kas-ten. Er ston-den ook al-ler-lei wil-de bees-ten in: be-ren, leeu-wen, o-li-fan-ten en tij-gers en a-pen, die aan hun staart hin-gen.

Er was een plaat, de laat-ste, met een aan-ge-klee-den vos er op, een def-tig heer-tje met een hoo-gen hoed, een wand-el-stok en een wit vest, waar-op een dik-ke, gou-den ket-ting hing. Maar on-der zijn jas-je uit, daar kwam zijn roo-de pluim-staart kij-ken. Naast Va-der, die Noor-tje op zijn knie had, ston-den Pim en Em-my op de teen-tjes om ook wat te zien. Maar het ging niet goed.

„Mo-gen wij het nu eens heb-ben?” vroeg Em-my vrien-de-lijk, en Va-der zei: „Ze-ker,” en hij gaf het hun.

Maar dat was Noor-tje niet naar den zin. Hard schreeu-wend strek-te ze de arm-pjes uit en wil-de Em-my het boek uit de han-den trek-ken; ze greep, trok en daar hield ze een stuk van het mooi-e, nieu-wé pren-ten-boek in de hand. Toen kwa-men de tra-nen bij stroo-men, maar ze kon-den het mooi-e boek niet

meer heel ma-ken. Het was Noor-tje's ei-gen schuld.

Een an-de-ren keer, het was een mooi-e zo-mer-dag, speel-den Em-my en Pim en Noor-tje in den tuin.

Ach-ter in den tuin was een klei-ne zand-hoop; koek-jes van zand wer-den ge-bak-ken. Wat een heer-lij-ke koek-jes, taart-jes en tul-ban-den! De

Toen Nora nog heel klein was.

kin-dé-ren wa-ren naar bin-nen ge-gaan om moe-der te trak-tee-ren. Ze had-den een pud-ding ge-maakt en moe-der was er wát mee in haar schik.

„Ik zal hem van-mid-dag op ta-fel bren-gen!” be-loof-de moe-der, „wat zul-len we smul-len!”

Pim en Em-my gin-gen den tuin in om een paar bloe-me-tjes te pluk-ken en wil-den die er bo-ven op zet-ten.

„Ik-ke heb-be! — Ik-ke doen!” riep Noor-tje; en ter-wijl trok ze het bord, waar-op moe-der den pud-ding vast-hield om en ze viel par-does op Noor-tje's hoofd!

Er was geen stuk-je van heel ge-ble-ven, in dui-zen-den kor-rels viel hij uit-een. Al haar blon-dé krul-len za-ten vol fijn zand, in haar hals, tus-schen de jurk door, in haar mond-je was 't ook ge-ko-men, het kraak-te tus-schen haar tan-den. En 't erg-ste van al-les was, 't zat ook in haar oog-jes! Wat kost-te het een moei-te om de zand-kor-rels uit haar oo-gen te krij-gen! Van den lek-ke-ren zand-pud-ding kreeg dien mid-dag nie-mand een stuk-je, wat heel jam-mer was.

Een paar da-gen hield Noor-tje zich goed. Ze nam haar zus-je niets meer af, maar ze wou wel eens paard zijn, als ze met Pim paard speel-de. Het liefst was ze koet-sier. Pim moest dra-ven en zij klap-te met de zweep in de lucht; na-tuur-lijk zoo, dat het klonk. „Nu moet jij eens paard zijn,” zei Pim en hij wil-de het leid-sel van haar o-ver-ne-men. Maar dat was Noor-tje niet naar den zin. „Ik-ké heb-be — ik-ke koe-sier,” riep ze. Pim lach-te om-dat ze het woord niet goed kon uit-spre-ken; toen nam Noor-tje de zweep op en als Moe-der niet tus-schen-bei-den was ge-ko-mén, zou ze Pim ze-ker een klap heb-ben ge-ge-ven. Moe-der til-dé haar van den grond op: „Klein stout ding, jij mag geen koet-sier meer zijn,” zei ze, „de hee-le week niet meer.” En voor haar straf moest klei-ne No-ra heel al-leen bin-nen-blij-ven, ter-wijl Em-my en Pim voo-lijk in den tuin rond-hup-pel-den. Het gaf niets of Noor-tje vlei-de en smeek-te, ze moest haar straf in de ka-mer uit-zit-ten!

VOOR HET ALTAAR

O, lie-ve Je-zus, kom tot mij:
Gij ziet, ik kom tot U;
Och, maak mijn Ziel-tje weer eens blij,
Toe kom — be-zoek mij nu.

O, lie-ve Je-zus, toef niet lang:
Gij ziet, ik wacht op U;
Gij weet ook, hoe 'k naar U ver-lang,
Toe kom — be-zoek mij nu.

Als Gij toch in mijn hart-je zijt,
Dan valt mij niets te zwaar,
Dan ben ik voo-lijk en ver-blijd,
Och Je-zus, kom nu maar.

Gij zijt die goe-de „Lie-ve Heer”,
Die veel van kind'ren houdt,
Och, kom dan Je-zus, kom een keer:
Dan ben ik nooit meer stout.

O, lie-ve Je-zus, kom tot mij,
Ach zie, ik kom tot U;
Dan voel ik mij weer vrij en blij:
Nog voo-lij-ker dan nu.

En als Gij dan weer bij mij zijt,
Dan zeg ik U: „Heb dank!”
Maar help mij im-mer en al-tijd,
Mijn ziel-tje is nog zoo krank.

Want als Gij komt met Uw ge-ná,
Dan ben ik sterk en kloek;
Geen vij-and doet mij dan meer schâ:
„Mijn dank voor Uw be-zoek.”

VAN ES

NOOR-TJE'S VER-JAAR-DAG

Toen Noor-tje ze-ven jaar werd, gaf Moe-der een groot feest. Het weer was heer-lijk, al vooi het ook. De bloe-men ston-den op de rui-ten, maar het zon-ne-tje gluur-de er voo-lijk door en lang-zaam aan smol-ten de bloe-men en gle-den in drup-pels op de ven-ster-bank.

Klei-ne No-ra ver-sliep zich. Em-my

en Pim wa-ren al lang op en aan-ge-kleed. toen zus nog te sla-pen lag.

„Mo-gen we haar roe-pen, Moe-der ?” vroeg Em-my. Maar Moe-der schud-de het hoofd, Noor-tje moest uit-sla-pen, want ze had den a-vond te vo-ren maar niet in slaap kun-nen ko-men, en-kel van blijd-schap, dat ze den vol-gen-den mor-gen ja-rig was.

Em-my had heel graag, dat Noor-tje wak-ker werd, want ze mocht een mooi-e pop ge-ven, en Pim een nieuw ro-zen-krans-je met echt pa-rel-moe-ren dop-je.

De pop, die Em-my mocht ge-ven, had een erg vrien-de-lijk ge-zicht-je, met dik-ke wan-ge-tjes, waar je zoo in knij-pen zou, en prach-ti-ge groo-te oo-gen, hel-der-roo-de lip-jes en spier-wit-te tand-jes. Ze had een prach-tig pol-ka-kop-je van echt haar en ze droeg in de klei-ne oo-ren groo-te rin-gen, van echt goud!

Em-my had zelf mee-ge-hol-pen om de pop net-jes aan te klee-den. Moe-der had een rood wol-len jurk-je ge-maakt met een rond uit-ge-sne-den hals en Em-my had heel al-leen het onder-jurk-je ge-naaid. Beel-dig stond het! En de wit-te

kous-jes had ze ook zelf ge-breid. Em-my was al ne-gen jaar en heel han-dig; pop had ook een hoed ge-kre-gen, van rood flu-weel met een snoe-zig veer-tje er op. Pop was in één woord een schat en Em-my brand-de van ver-lan-gen, haar aan Noor-tje te ge-ven. Moe-der had de pop in een doos ge-legd en er een ro-ze vloei-pa-pier-tje o-ver-heen ge-spreid. Om ne-gen uur ging Moe eens kij-ken hoe het met de lang-slaap-ster stond. Ja-wel, daar lag de jon-ge-juf-frouw nog en sliep als een roos-je. Maar toen Moe-der zoo keek, werd ze on-rus-tig en toen Moe zich o-ver haar heen buk-te en haar een kruis-je op haar hoofd-je gaf en heel voor-zich-tig een kus, sloeg ze de oo-gen op. Ze sprong over-eind in haar lang wit pon-ne-tje en sloeg bei-de ar-men om Moe-der's hals. Ze bad eerst met Moe haar mor-gen-ge-bed-je en toen zei Moe-der:

„Ik fe-li-ci-teer je van har-te, meid!” en ze kus-te en knuf-fel-de haar lie-ve-ling.

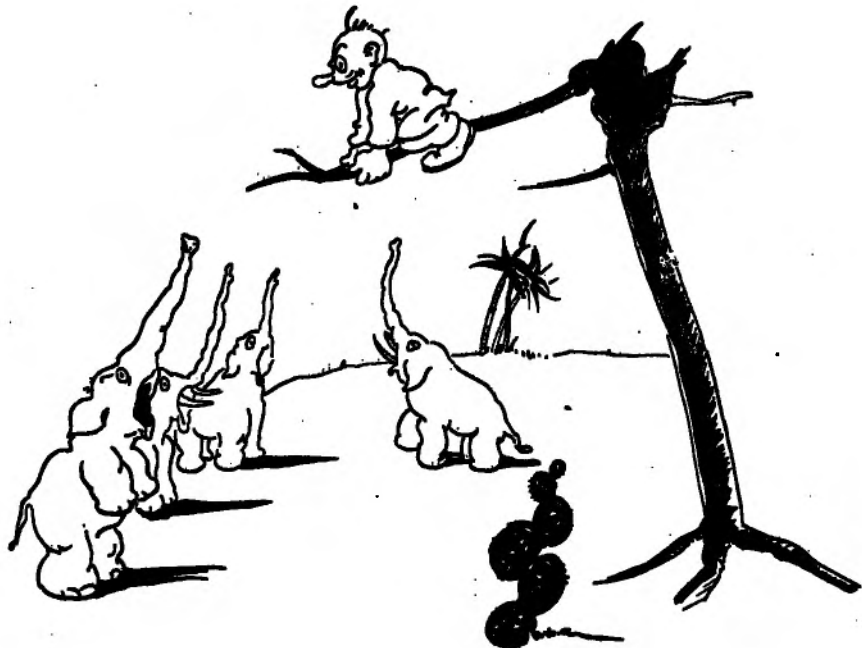
„Nu ben ik ze-ven,” zei Noor-tje en ze wil-de zich nu al-leen was-schen.

„Ja,” zei Moe-der, „maar nu moet je

MEESTER TIM OP JACHT

DE VLUCHT.

Half waan-zin-nig bij het o-ver-den-ken van z'n droe-vig lot, sprong Tim op-eens van zijn be-la-gers weg. Ge-luk-kig kon hij juist be-rei-ken een na-bij-ge-le-gen boom, en klom om-hoog, vlug en rap als 'n kat. Tot-dat hij kwam aan 'n klei-nen tak, waar-op hij hij-gend ne-der-zat. La-chend keek hij naar om-laag op o-li-fan-ten-snui-ten, die hem wil-den bij-ten in z'n kui-ten. Maar Tim zat hoog en droog.

ook een ech-te groo-te, flin-ke meid zijn en je best doen, om niet meer te kib-be-len. Op-eens klonk er een la-waai in de gang en Pim en Em-my kwa-men met hun ge-schen-ken in de hand naar bin-nen. Noor-tje was erg blij met den mooi-en ro-zen-krans, maar toen ze de pop in de doos zag, werd ze stil; haar oo-gen wer-den groo-ter en ver-won-derd zag ze naar Em-my en naar Moe-der en de mooi-e pop. Zóó een had ze nog nooit ge-zien. Noor-tje boog zich o-ver haar kind-je heen en kus-te het. Op-eens dacht ze aan Em-my, die haar de mooi-e pop ge-ge-ven had en die ge-dul-dig stond te wach-ten, blij, dat zus-je zoo in haar schik was met het ca-deau; ze pak-te haar groo-te zus nu eens flink en be-dank-te haar vrien-de-lijk. „Ik zal je uit de doos ne-men, lie-verd-je,” zei Noor-tje te-gen de pop; maar Moe-der vond het be-ter, dat Noor-tje zich eerst zelf aan-kleed-de. Nu daar had ze zelf ook niets te-gen, want ze kreeg haar nieu-we blau-we jurk aan.

Toen de klok half tien sloeg, was Noor-tje kant en klaar. Haar ge-zicht-je straal-de van blijd-schap en haar blon-dé ha-ren krul-den wel eens zoo mooi als an-ders. „Hoe moet de pop heë-ten?” vroeg Em-my.

„Mie-ke,” zei No-ra be-slist.

Mie-ke werd in Va-ders groo-ten stoel ge-zet, ter-wijl Noor-tje haar bo-ter-ham op-at.

„Wan-neer ko-men de kin-der-tjes om te spe-len, Moe-der?” vroeg Noor-tje.

„Van-mid-dag,” zei Moe, „jul-lie kunt nu eerst wat sa-men spe-len.”

Pim kwam in de ka-mer met zijn trom-pet en be-gon te bla-zen ter ee-re van de ja-ri-ge. „Te-re-tè,” klonk het.

„Nu ik!” riep Noor-tje, ze dacht niet meer aan de mooi-e pop, die op haar schoot lag en ook niet aan wat ze Moe-der 's-mor-gens be-loofd had.

Pim liep een-paar pas-sen ach-ter-uit, hij wou zijn mu-ziek-stuk-je toch e-ven uit-bla-zen. „te-re-tè-tè-tè, tet-te-tè-tte-tè.” toe-ter-de hij. Maar Noor-tje kon het niet lan-ger uit-hou-den. Ze liet zich van den stoel glij-den; ze merk-te niet,

dat Mie-ke ook van haar schoot op den grond glee-d. Ze dacht maar aan één ding: ze wou de trom-pet van Pim heb-ben, ze kon niet ve-len, dat hij er op blies en drif-tig wou ze op hem toe-loo-pen, om hem de trom-pet af te ne-men. In de haast strui-kel-de ze o-ver haar ei-gen, op den grond ge-val-len pop en daar lag nu Noor-tje luid schrei-end bo-ven op Mie-ke. „Kraak!” klonk het en toen Moe-der Noor-tje had op-ge-raapt, wat lag daar toen hul-pe-loos met uit-ge-strek-te arm-pjes op den grond? O, 't was ont-zet-tend: Mie-ke had haar neus ver-lo-ren, Mie-ke's neus was ge-bro-ken, toen Noor-tje bo-ven op haar ge-val-len was. Ach, wat zag ze er zie-lijk uit, zon-der dat snoe-zi-ge neus-je!

Gróo-te tra-nen big-gel-den o-ver Noor-tje's wan-gen en zelfs Em-my had een kleur ge-kre-gen van schrik. Pim had da-de-lijk met zijn toe-te-ren op-ge-hou-den en stond er nu ver-sla-gen bij te kij-ken. Maar Moe-der was erg boos.

Noor-tje ver-tel-de: „Die na-re Pim, die wou niet de trom-pet ge-ven, toen ik er om vroeg.”

Maar Moe-der be-greep het al.

„Zoo gaat 't met kin-der-tjes,” zei ze, „die kib-be-len op hun ver-jaar-dag. Je kunt zoo niet met Mie-ke spe-len, ze is erg ziek, eerst moet de pop-pen-dok-ter er bij ko-men.”

Het was een hár-d ge-lag voor Noor-tje, toen Moe-der Mie-ke in de kast sloot.

„Wordt ze nu weer be-ter?” vroeg No-ra, „Ik zal goed voor mijn kind-je bid-den!”

„Je mag ook wel eens wat bid-den,” zei Moe, „dat je eens een lie-ver kind-je wordt en niet meer zoo kib-belt.” Toen spron-gen op-nieuw tra-nen in Noor-tje's oo-gen.

„Wees maar zoet,” zei Moe-der, „lief Heer-tje zal je vast wel hel-pen, als je maar je best doet.”

No-ra be-loof-de op-nieuw nooit meer te kib-be-len. Toen gaf Moe-der haar een kus en droog-de met haar zak-doek Noor-tje's be-huild ge-zicht-je af.

MEVR. M. STEYGER-
ASPERSLAGH,

ONS KLEIN BUURMEISJE

DOOR THERESE

Een tijd ge-le-den heb ik eens iets ver-teld o-ver dat klei-ne buur-meis-je van ons. Je weet wel, met dat roo-de man-tel-tje en muts-je en die zoo grap-pig praat-te, ze kon im-mers de r niet zeg-gen? 'k Zal nog eens meer van haar ver-tel-len.

Ie-de-ren dag kwam ze bij ons. Soms keek haar blon-de kop-je 's-mor-gens om acht uur al om de tuin-deur. En o, als het dan wel eens ge-beur-de, dat on-ze ach-ter-deur nog op slot zat! Dan had je 't be-teu-ter-de ge-zicht-je eens moe-ten zien. Op 'n hol-le-tje ging ze 't dan thuis ver-tel-len: „Moe-ke, ze zijn nog niet wak-ker ge-sjaapt.” Tel-kens ging ze dan weer kij-ken of de deur nu nòg niet o-pen was. Tot ein-de-lijk ja hoor, ze kon er in, en met vlug-ge trip-pel-pas-jes ging ze dan naar bin-nen.

Eens, toen ik met haar voor het raam zat, kwam er 'n man door de straat, die 'n var-ken bij zich had. An-nie's oog-jes volg-den nieuws-gie-rig het beest. Het var-ken liep juist o-ver-al heen, waar z'n baas het niet heb-ben wil-de. De boer klap-te in z'n han-den en riep en schreeuw-de, om het dier mee te krij-gen, tot groo-te pret van An-nie.

In-eens vroeg ze me: „Zeg, waar is dat vark van-daan ge-ko-men?”

La-chend om haar pracht-vraag zei ik, dat 't wel van de boer-de-rij zou komen en naar den sla-ger ge-bracht werd, om ge-slacht te wor-den.

„Dan wordt-ie op-ge-geet hé? Ar-me vark!”

Maar toen werd haar aan-dacht weer dooriets an-ders ge-trok-ken. Daar kwam 'n ver-pleeg-ster aan, die 'n paar hui-zen bij ons van-daan woon-de. Na-tuur-lijk ook een groo-te vrien-din van An-nie.

„Dag Zus-té,” riep ze met haar hoog ge-luid-je, „ga je zie-ke men-schen be-ter ma-ken?”

An-nie kwam veel bij haar, al-tijd maar e-ven, maar soms wel drie maal op een dag....., want de Zus-ter had o-lie-noot-jes in huis, zoo'n groo-te trom-mel vol.

En o-lie-noot-jes, daar had An-nie nu een-maal een zwak voor. Dat de Zus-ter die lek-ke-re noot-jes al-tijd in huis had, kwam om-dat ze een pa-pe-gaai had. Zoo'n mooi-e grij-ze met licht-roo-de vee-ren.

„Hij eet de o-jie-noot-jes net zoo as ik,” zei An-nie dan, als ze tel-kens weer vol be-won-de-ring voor de kooi stond te kij-ken, hoe het dier de noot-jes op-peu-zel-de.

Vrien-de-lijk was het meis-je te-gen ie-der-een. Rechts naast An-nie's huis woon-de 'n ou-de heer; daar was ze ook de bes-te maat-jes mee. Eens kwam ze hem 's-Zon-dags-mid-dags te-gen toen ze met haar va-der en moe-der aan 't wan-de-len was.

„Dag Me-neer Koot,” riep ze al van ver-re, „heb-ie je Zon-dag-ge man-tel aan?”

„Maar kind,” zei haar moe-der, „je moet niet zoo hard roe-pen op straat. Waar-om vraag je dat nu?”

„Om-dat-ie door-de-daags dien man-tel niet an-hebt,” ver-klaar-de An-nie.

Stout kon An-nie ook wel eens zijn, maar 't was al-tijd 'n hee-le toer om echt boos op haar te wor-den. Ze zet-te dan zoo'n be-rouw-vol toet-je, dat de erg-ste stand-jes meest-al uit-ble-ven. Ver-le-den zo-mer haal-de ze zoo wat moois uit. Haar moe-der zei al-tijd, dat 't zoo ge-zond was om veel kar-ne-melk te drin-ken. „'t Zui-vert je bloed, kind-je.” Nu was An-nie dol op kar-ne-melk. Op 'n mor-gen stond een kan vol op de keu-ken-ta-fel en 't kind had er juist een be-ker-tje van ge-had. Maar ze zou zoo graag nog wat heb-ben.

„Krijg ik nog-ge wat, Moe-ke?”

„E-ven wach-ten, meid, als de zus-jes uit school ko-men.”

Maar wach-ten tot twaalf uur, dat was ver-schrik-ke-lijk. An-nie had toch zóó'n trek er in. Toch wist ze wel, als Moe-der een-maal „nee” ge-zegd had, viel er bit-ter wei-nig aan te ver-an-de-ren. Tel-kens

keek ze eens om den hoek van de keu-ken-deur. Ja, de kan stond er nog, maar..... Moe-ke was weg. Zou ze 'n beet-je ne-men, 'n klein slok-je maar? Ja, maar dat mocht toch niet! Toch kon ze de ver-lei-ding niet weer-staan. Een heel klein beet-je dan! Ze zou 't zoo uit de kan ne-men, dan merk-te Moe-ke niets. Zich rek-kend op haar klei-ne voet-jes trok An-nie de kan voor-zich-tig naar zich toe. Hè, wat was die nog zwaar! Toch ging 't. Nu een klein beet-je voor-o-ver hou-den, dan kon ze zóó wat ne-men. Ze stak haar roo-de lip-jes voor-uit, zet-te ze aan de kan, toen..... ging de deur o-pen. 't Was moe-der! E-ven stond An-nie ver-bou-we-reerd en liet van schrik de kan haast glip-pen. Dan zei ze met een gui-tig-ver-le-gen lach-je: „Moe-ke 't is zoo ej-jeg ge-zond!”

E-ven moest moe-der la-chen, maar heel e-ven slechts, want ze wil-de toch niet heb-ben, dat An-nie zoo maar uit zich-zelf iets weg-nam. — Met speel-goed speel-de 't kind bij-na nooit. Pop-pen, daar gaf ze niets om, om bal-len of spring-touw ook niet. 't Lief-ste had ze een tasch-je.

„Mag ik-ke je tasch-je?” vroeg ze al-tijd, wan-neer ze van plan was, een poos-je te blij-ven. 't Leuk-ste vond ze 't om dat tasch-je te heb-ben, wat ik zelf al-tijd ge-bruik-te, maar als ze dat niet kreeg, was ze met 'n oud din-ge-tje ook te-vre-den. Als er maar „'n pot-te-me-nee” in zat en 'n „ho-ze-kans” en al-ler-lei plaat-jes en kaar-tjes. Dan ging ze bood-schap-pen doen en moest er tel-kens uit de „pot-te-me-nee” be-taald wor-den, of ze ging op vi-si-te of kaar-ten naar de post brengen, al-le-maal denk-beel-dig na-tuur-lijk.

An-nie kon ook aar-dig zin-gen. „On-der Moe-ders Pa-ra-plu” en „Toen on-ze Mop een Mop-je was” wa-ren haar lie-ve-ling-s-deun-tjes. Als ze zong „nu bomt-ie al-le da-gen en bijt nog bo-ven-dien” wees ze al-tijd met haar vin-ger-tje naar bo-ven.

„Wel-ke Dien is bo-ven?” vroeg ze eens.

Maar nu gaat ze al be-ter pra-ten, of-schoon ze de r nog niet hee-le-maal goed

zegt. Ze gaat ook sinds Au-gus-tus al op de groo-te school, dus dat wil wat zeg-gen. Ze komt nu niet meer zoo dik-wijls bij ons als eerst, want ze heeft nu al-ler-lei vrien-din-ne-tjes, waar ze tel-kens mee spe-len gaat.

Toen ze met haar eer-ste rap-port thuis kwam, was ze den ko-ning te rijk, ze had toch zul-ke mooi-e cij-fers. Ze kan heel goed lee-ren en doet flink haar best, al-leen met re-ke-nen heeft ze wat moei-te.

„Ben je wel eens stout op school, An-nie?” vroeg ik haar kort ge-le-den.

Ze lach-te gui-tig-ver-le-gen.

„Ja,” zei ze toen eer-lijk. „'k Heb drie keer in den hoek moe-ten staan, omdat ik om-ge-kijkt had, en één keer heb ik op school 'n ap-pel ge-geet.”

Haar mis-sla-gen zijn dus nog-al te ver-ge-ven. En als An-nie zoo haar best blijft doen, wordt ze 'n flin-ke, knap-pe meid, waar-van va-der en moe-der veel ple-zier zul-len be-le-ven.

HET SOMBERE KERKGEBOUW

Hen-nie mocht met Pa naar de kerk. Dat vond hij o, zoo fijn. Want de kerk was mooi en ruim. Op het al-taar ston-den ook al-tijd veel bloe-men.

Hen-nie was pas vijf jaar. Maar toch wist hij al, dat in de kerk Ons-Lie-ve Heer-tje woon-de.

Pa deed de zwa-re kerk-deur op-en. Toen nam Hen-nie zijn muts-je af en maak-te een kruis.

Maar o, wat keek hij nu vreemd op. Hij meen-de heusch dat Pa een an-dere kerk was in-ge-gaan.

Want de mu-ren le-ken nu niet be-schil-derd net als an-ders. En op het al-taar prijck-te geen en-ke-le roos of le-lie.

O-ver-al waar ons ven-tje keek, hin-gen zwar-te doe-ken en gor-dij-nen! Om het al-taar heen, en ook langs de mu-ren. Hij greep va-der ang-stig vast, en wil-de heen-gaan.

Maar Pa zei héél, héél zacht-jes: „Kom jon-gen, we gaan e-ven naar het

al-taar. Daar ligt on-ze goe-de Pas-toor. Hij is gis-te-ren ge-stor-ven!"

Op hun tee-nen lie-pen zij nu de kerk door, tot aan het al-taar. Daar ston-den zes groo-te kan-de-laars met bran-den-de kaar-sen er in. Mid-den tus-schen die kaar-sen was een doods-baar ge-plaatst. Daar-op lag de Pas-toor stil en vre-dig. Hij droeg een gou-den kelk in de han-den. 't Was net als-of de doo-de rus-tig sloop.

„De Pas-toor!" zei Hen-nie zacht-jes. „Hij was zoo goed, hè Pa?"

„Ja," sprak va-der met tra-nen in de stem. „On-ze Pas-toor was een hei-li-ge man!"

Hen-nie zet-te zich op zijn knie-tjes. Hij vouw-de de hand-jes, en bad met Va-der mee:

„Heer, geef on-zen Pas-toor de eeu-wi-ge rust.

Het eeu-wi-ge licht ver-lich-te hem. Dat hij rus-te in vre-de. A-men.

MARIA

CORRESPONDENTIE

Quirinus Beugels, Groenordstr. 5 Leiden. We hopen, dat vader Blikman ook den ijver van mijn goede Neef waardeert. Dan komt het wel in orde. Het vorige antwoord heb je nu wel gevonden. Hoe gaat het met kleine broertje Piet? Met zingen en kraaien en spartelen brengt hij zeker zijn tijd wel door in de wieg. Knijp hem even van me in de wang. Voor allen mijn groet.

Dirkje van Vliet, Willeskop 5, Montfoort. Kwam nog net op tijd. We hopen samen. Ben je nu weer heelemaal hersteld? Zal wel. Mooi zoo, de lange brief komt dus wel. Veel groeten van Oom.

Bertus Schruer, Lareystraat 40, Rotterdam. Wel zeker, beste jongen, gerust mag Moe wat helpen als 't moet. Maar toch heb ik het liefst, dat mijn kleuters alles alleen doen. Dan zijn de briefjes veel aardiger. Antwoord komt er altijd. Veel hartelijke groeten, ook aan broertje en zusje van Oom.

Maria Herbericks, te Brunssum. Welkom in de groote rij, beste Nichtje, dubbel welkom, want Nichtjes van de 7e klas, die al zoo netjes en regelmatig schrijven, heb ik niet veel. Geen wonder, als je thuis veel geoefend hebt. Echt netjes gedaan. Ja, ik geloof niet, dat Celesta me vroeger ook eens geschreven heeft. Waar blijft ze tegenwoordig? Toch niet boos, hoop ik, omdat mijn antwoord lang uit blijft? Maar kindje, de brief is zeer goed, al heb ik dan ook liever 8 kantjes dan vier. Oom is zeer tevreden. Veel groeten aan Celesta, Paula en Gerard. Daag.

Mia Kneepkens, te? Ja, Oom heeft graag lange brieven, zoo ongeveer 16 maal zoo groot. Dit was toch wel heel klein. Zeker wel veel pret gehad bij Keetje. Net iets voor een langen brief. Waar woont Mia? Hartelijkste groeten van Oom. Daag.

Truus Budel, Oranjestraat 30, Velp (G.). Welkom in onze familie. We hopen samen, Kort briefje. Daag.

Ali Dovendal, te Amsterdam. Ik weet niet zeker, of ik den naam van mijn Nichtje wel goed geschreven heb, want hij was onduidelijk. En omdat Ali bovendien vergeten heeft het adres op te geven, voeg ik er maar even bij, dat ze vijf oudere broertjes heeft, en één zusje van zeven jaar. Dan belooft ze, dat ze heel dikwijls schrijven zal,

waar Oom heel blij mee is. En nu heb ik nog haast vergeten haar welkom te heeten in onze familie. Ik hoop haar nog dikwijls te ontmoeten, en ook dat Blikman eens het goede adres vindt. Daag.

Bertus van der Lubbe, Veenestraat 53, Leidschendam. Wel zeker mag Nelly wel even schrijven voor Bertus. Volgende maal kom je dan wel samen op bezoek. We hopen dat Blikman ook eens zijn goede gaven geeft. Voor ieder een hand van Oom.

Anna Bouma, Harlingerweg 16, Franeker. Of al die prijzen niet veel geld kosten, vraagt mijn goede Nichtje Anna. Gaat nog al, tenminste zóó is het nog wel te betalen. Soms zou ik wenschen heel rijk te zijn, om aan ieder kind die meedoet een prijs te kunnen sturen. Maar dat kan de bruine niet trekken. We hopen maar, dat Blikman ook eens wat naar Franeker stuurt. Maar heel graag hoor ik, dat mijn Nichtje op school goed haar best doet. En nóg liever hoor ik, dat ze al zoo mooi stoppen kan. Heb je veel broertjes? Weet je ook waarom ik dat vraag. Daag. Hartelijkste groeten van Oom.

Antoon Raemaekers, te Weert. Mijn beste Neef uit Weert zondt me een verslag van de kermis. Goed gedaan en graag gelezen. Nu volgt zeker ook wel gauw een lange brief. Ja? Daag.

Barbara en Ida Limberg, te Baarle-Nassau. Wat een stevigen brief krijg ik weer van mijn goede Nichtjes aan de grens. Zoo maar even 10 kantjes en alles heel netjes geschreven en vlot verteld. Zoo mag ik het graag zien. Als er maar duidelijk boven den brief staat, welk blaadje je leest; komt mijn antwoord vanzelf terecht, zooals je ziet. Ja, volhouden, elken keer, is het beste wat ik zeggen kan: Blikman is zoo kwaad niet, Wat een uitstapjes: Tilburg, bekend van vroeger, Strijen, ook bekend, zelfs den Mookhoek nog, Vogelenzang, bij Haarlem, Heemstede, Voorhout, het mooie bloemenland. Doet me veel plezier, dat je van bloemen houdt. Met een beetje zorg kan je er zelf veel kweken, van alle soorten. Wat een genoeg. Maar beste Nichtjes: ieder een nieuwe fiets op je verjaardag. Wees toch voorzichtig. Zelfs op de stille wegen van Baarle Nassau kan je nog te hard rijden. Ik heb het altijd graag gedaan, met de fiets een tochtje maken, maar.... nooit reed ik hard. Kalmpjes aan, dan krijg je geen ongelukken. Zal je 't echt doen? O, maar ik bedoelde niet, iets van dn

oorlog te vertellen, dat jezelf hebt meegemaakt. Dat zal wel niet gaan. Maar je hebt daar stellig wel veel uit dien tijd hooren vertellen. Overigens noemde ik dat ook maar om *iets* te noemen, waar je allicht over vertellen kon. Zoo, woonden jullie toen in Dies-sen. Of ik dat dorpje ken? Zeker, kort bij Hilvarenbeek. Was er toen ook al een bus uit Tilburg? En ben je daar geboren? Wat mooie duifjes zijn toch die „nonnetjes”. Jammer dat je geen koppel hebt van dat soort. Geloof ik best, dat Zuster die poesen niet binnen zou laten. Deed ik ook niet, stellig niet. En waarom is nu Turnhout zoo tegengevallen. Ik vond het vroeger een echt vriendelijk stadje. Zeker, sommige menschen *moeten* er Zondags werken, en dat vinden wij samen heel jammer, maar die zijn er in andere steden ook wel. En wordt er in Baarlo ook al kermis gehouden? Wat heb ik schik gehad met die beschrijving. Dag beste Nichtjes. Tot later alweer. Veel hartelijke groeten en voor allen een hand.

Johan Soonius, Molenaarstr. 60, 's-Gravenhage. Natuurlijk mag Johan ook komen meedoen. Wel-

De kinderen Berkvens uit Eindhoven.

mijn neef Pierre. Ik ben u zeer dankbaar voor de wenschen, die er in staan. Dag Pierre. Tot later alweer.

Theo Bransz, Hoflaan 70, Arnhem. „Voor den eersten keer doe ik nu mee. Dat mag toch wel, beste Oom?” Zoo schrijft mijn nieuwe Neeffe Theo. Wel zeker mag dat. Hartelijk welkom in de rij. Hoop nog veel mooie briefjes van Theo te krijgen. En lange ook. Daag. Tot later.

kom in de rij. Maar het briefje was erg kort. Ik hoop er gauw een te ontvangen van 8 kantjes. Daag.

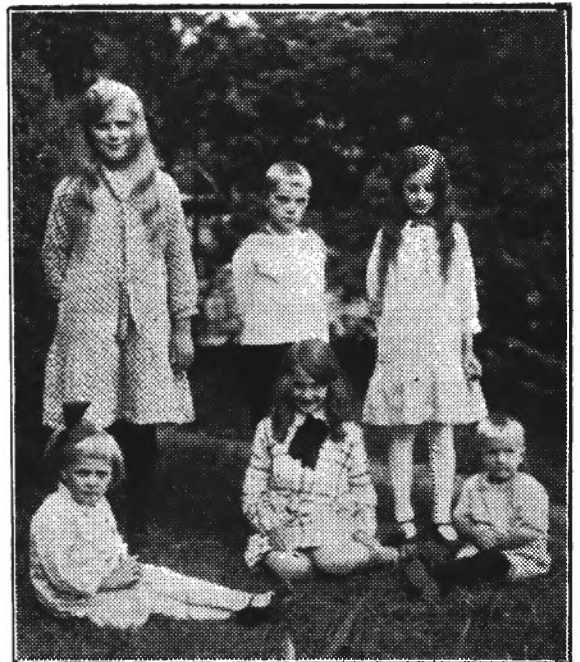
Ali Huiskens te Schiedam. Welkom in onze familie. En ontmoet ik je nu voortaan geregeld in de bus? Graag een goed woordje gedaan bij Blikmanianus. Zou 't helpen? Ja, het Sterrebosch ken ik wel zoo'n beetje. Hoe heet kleine broer? Geef hem een hand voor mij. Daag. Tot later.

Esther v. Wijsbergen, Havenstr. 148, Hoofdplaat. Welkom in de rij. Ja, we zullen samen maar het beste hopen. Wat kort briefje schrijft m'n lieve Nichtje. Daag. Hand en groet.

Pierre Peskens, Mijnstraat 79, Heerlen. Wat een mooi versje stuurt

De kinderen Eurlings met hun vriendinnetje uit Brunssum.

De kinderen de Ponti uit Didam met hun vriendinnetje uit Nijmegen.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

CHOCOLADE

Het keteltje kookt er;
Het watertje bruist!
De damp kringt uit 't tuitje
En neuriet en suist!

Klein broerke, die kraait er
En trappelt van pret;
Hij klapt met z'n lipkens
Choc'laad wordt gezet!

Daar doet Moe uit 't buske,
Wat bruins in een tas
En ook nog wat suiker,
Die glinstert als glas!

Een lepelke roert er
Dat al door elkaar,
En maakt er met melkje
Een pappeke klaar!

Nu stroomt kokend water
Het kommeke vol;
Het damp't er en geurt er —
Ons broerke wordt dol!

„Ja, ja,” lacht de moeder,
„Geduld, wilde klant!
Eerst moet het wat koelen,
Geen lipkens gebrand!

Nog enk'le minuutjes,
M'n kindeke zoet!
Dan doet ge uw buikske
Aan 't lekker je goed!”

Daar geeft Moe hem 't kopke;
Ons Baaske is in rust!
Z'n oogskens, ze glimmen,
Van louteren lust!

PIET VAN 'T BOSCHKE

*MOE-ZE-POES VER-TELT VAN EEN
POES-JE, DAT ERG NIEUWS-
GIERIG WAS.*

Nu zal ik jul-lie eens ver-tel-len, wat Snor-rie, een van mijn nicht-jes, eens o-ver-kwam," be-gon Moe-ze-poes op een dag, toen de zes kat-jes weer erg druk ge-weest wa-ren. „Komt nu al-le zes eens heel dicht bij me lig-gen en luis-tert maar goed, want zoo -iets kan jul-lie la-ter ook wel o-ver-ko-men, voor-al Vlek-je, die nu al zoo heel erg nieuws-gie-rig is.”

Vlek-je, het wit-te poes-je met de zwar-te vlek-jes, mi-auw-de e-ven heel zacht : „Ik zal al-le-bei mijn oor-tjes wijd o-pen zet-ten en goed naar het ver-haal-tje luis-te-ren, Moe-ze-poes. Maar zoo nieuws-gie-rig als Zwart-Jan ben ik toch niet.....”

„Dat ben je wel!” mi-auw-de Zwart-Jan. „Je bent wel hon-derd maal nieuws-gie-ri-ger dan ik, hoor Vlek.....”

„Kom, niet zoo ha-te-lijk te-gen el-kaar, kin-der-tjes,” sus-te Moe-ze-poes goe-dig. „En weest nu heel stil, want ik be-gin met mijn ver-tel-ling.”

Muis-stil wa-ren al-le zes de poes-jes en toen be-gon Moe-ze-poes : „Ik had eens een nicht, die de men-schen Snor-rie noem-den, om-dat ze zul-ke prach-ti-ge, lan-ge snor-ren had. Ze was ook, zoo-als al-le kat-ten, die lan-ge snor-ren heb-ben, een bes-te mui-zen-vang-ster. Daar-om had-den de men-schen dan ook Snor-rie in hun huis ge-no-men ; en in dien tijd, dat ze er woon-de, had Snor-rie al heel wat muis-jes en zelfs rat-jes ge-van-gen, want al-tijd lag Snor-rie op de loer,

zelfs als ze at of dronk. Ze scheen, ook als ze sliep, da-de-lijk een muis-je te rui-ken, zoo-dat de men-schen dach-ten, dat Snor-rie al-tijd één oog o-pen hield, en zoo in haar slaap kon zien, als er een muis-je voor-bij trip-pel-de. Maar dit was toch niet zoo, want Snor-rie sliep, zoo-als al-le kat-ten, met al-le-bei haar oo-gen dicht.

Op een nacht ter-wijl Snor-rie in haar mand-je lag en zich juist lek-ker in-een-rol-de, om te gaan sla-pen, meen-de zij ge-rit-sel te hoo-ren in de voor-ka-mer. 't Kon niet an-ders zijn dan een muis, dacht ze, en daar-om kwam ze heel stil uit haar mand-je en sloop op haar flu-wee-len poot-jes naar de voor-ka-mer. Dáár zag ze al heel gauw een aar-dig, grijs muis-je bo-ven op de ta-fel.

Snor-rie kwam al dich-ter en dich-ter bij, en toen ze vlak bij de ta-fel was, zag ze, dat het muis-je zich te goed deed aan een taart, waar-op vier klei-ne kaars-jes ston-den. „Wel, heb je ooit zoo'n bru-taal dier ge-zien,” dacht Snor-rie. „Dáár eet me nu zoo'n muis van de heer-lij-ke taart, die voor den ver-jaar-dag van klei-nen Wim is be-stemd ! Wat ge-luk-kig, dat het gul-zi-ge dier nog niet van de vier kaars-jes heeft ge-ge-ten, want die moe-ten mor-gen al-le vier te-ge-lijk bran-den, om-dat Wim-pje mor-gen vier jaar oud is.....”

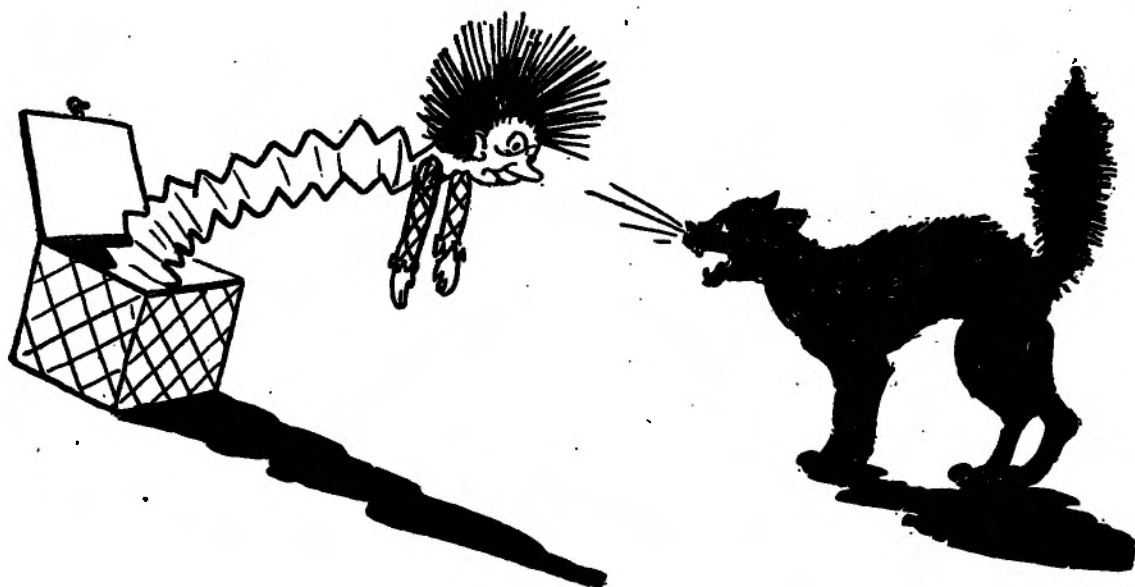
Ter-wijl Snor-rie zoo dacht, sprong ze bo-ven op de ta-fel, maar de muis was vlug-ger dan poes en die sprong toen „wip” op den grond en liep met het bek-je vol taart naar haar hol-le-tje te-rug.

„Hé, dat lek-ke-re hap-je gaat mijn neus voor-bij,” dacht toen Snor-rie, en

ze keek nog eens naar de heer-lij-ke taart, waar-in de scher-pe mui-zen-tand-jes een groot gat had-den ge-knaagd. „Jam-mer, erg jam-mer,” dacht Snor-rie. „Maar ge-luk-kig is die stou-te kna-ge-lijn nog niet aan de kaars-jes ge-weest.”

Snor-rie be-keek toen nog eens heel nauw-keu-rig de vier klei-ne kaars-jes, en daar-na be-keek ze het speel-goed, dat Wim-mie zou krij-gen, en dat óók op de ta-fel voor hem was ge-reed ge-zet. „Ja, 't ziet er al-le-maal prach-tig uit,” vond Snor-rie. „Die wol-len beer lijkt wel echt, en die aap ook. En die pren-ten-

klein haak-je, 't zat, heel bo-ven-aan 't kist-je, in een klein oog-je. Te-gen dit haak-je duw-de toen Snor-rie haar na-gel-tjes, doch daar haak-te een na-gel-tje zich in 't oog-je vast. Snor-rie werd bang, dat zij haar poot-je niet meer van 't kist-je los kon krij-gen, en al maar trek-ken-de rol-de Snor-rie met het kist-je van de ta-fel op den grond. En toen..... toen ge-beur-de er zóó iets vree-se-lijks, dat Snor-rie's ha-ren van schrik o-ver-eind gin-gen staan. Haar staart werd zóó dik als hij nog nooit was ge-weest, want uit het kist-je, dat door het val-len

Woest begon ze tegen het leelijke gezicht, dat haar aangrijnsde, te blazen.

boe-ken zien er ook wel mooi uit. Maar..... wat zou daar toch in dat vier-kan-te, roo-de kist-je zit-ten? Mis-schien wel iets heel moois! Hé, wat zou ik toch graag e-ven in dat kist-je wil-len kij-ken! Wat zou daar toch wel in zit-ten?"

Snor-rie, die vree-se-lijk nieuws-gie-rig was, liep al maar om het klei-ne kist-je heen; ze dacht niet meer aan het muis-je; ze keek naar niets an-ders dan naar dat kist-je. Ze be-gon er nu met haar rech-ter-poot-je te-gen te du-wen, den-kend, dat het dan mis-schien wel o-pen zou gaan. En toen dit niet hielp, krab-de zij er te-gen met haar scher-pe na-gel-tjes. Doch ook met krab-ben ging het kist-je niet o-pen. Daar zag ze ein-de-lijk een

van-zelf was o-pen-ge-gaan, sprong op-eens, en wel vlak te-gen Snor-rie's kop-je, een lee-lijk ding met een men-schen-ge-zicht, dat heel rood was, en twee ar-men had. Snor-rie wist geen raad van angst; woest be-gon ze te-gen het lee-lij-ke ge-zicht, dat haar aan-grijns-de, te bla-zen. Maar daar gaf het roo-de du-vel-tje niet om, naar het scheen, want 't was juist als-of het lee-lij-ke ge-zicht Snor-rie uit-lach-te. En de ra-re dun-ne bee-nen, die hee-le-maal ver-draaid uit het kist-je te voor-schijn kwa-men, tril-den, en het af-schu-we-lij-ke, roo-de hoofd tril-de óók, en 't grijns-de maar. Snor-rie wist niets an-ders te doen, dan te-gen het vree-se-lij-ke ding te grom-men en te bla-zen.

En toen ze be-merk-te, dat haar poot-je los was van 't doos-je, hol-de ze hals o-ver kop de ka-mer uit. Tril-lend op al-le vier haar poot-jes kwam Snor-rie in de keu-ken, maar daar voel-de zij zich óók niet vei-lig. „Ver-beeld je, dat het lee-lij-ke ding, dat zoo heel hoog uit het doos-je is ge-spron-gen, me na-sprong tot hier toe,” dacht ze. Want de dom-me Snor-rie, die voor de eer-ste maal in haar le-ven „een dui-vel-tje in 'n doos-je” had ge-zien, wist niet, dat het dui-vel-tje niet ver-der kon sprin-gen dan de spi-raal-veer lang was. Daar-om wist ze geen raad van angst ; ze sprong op de keu-ken-ta-fel en van-daar op de ka-chel, die ge-luk-kig niet brand-de, en toen op de ven-ster-bank. Ge-luk-kig, 't ven-ster stond half o-pen, en daar-uit wip-te toen Snor-rie vlug den tuin in. Maar ook dáár keek ze nog naar al-le kan-ten uit, of het lee-lij-ke ding soms ook niet door het ven-ster in den tuin was ge-ko-men. Wacht, daar stond een om-ge-keer-de mand bo-ven op een bank-je ! „Als ik eens on-der die mand kroop, dan zou het lee-lij-ke ding me dáár

toch nooit kun-nen vin-den,” dacht weer Snor-rie. „En 't is juist zoo heer-lijk don-ker hier in den tuin.”

Zoo kwam Snor-rie bij de om-ge-keer-de mand, die op het bank-je stond. Doch dit was geen mand ; 't was een bij-en-korf, die vol bij-en was. Maar Snor-rie wist dat niet ; ze had ook nog nooit een bij-en-korf ge-zien, want die was pas dien dag daar neer-ge-zet, op-dat de bij-tjes den heer-lij-ken ho-ning uit de bloe-men kon-den zui-gen.

„Hoe moet ik nu toch in die mand ko-men ?” vroeg Snor-rie zich af, toen ze niets dan een klei-ne ron-de o-pe-ning aan den voor-kant van de mand zag. „Hé, wat een gek-ke mand is dat toch ! Daar zit toch ze-ker wat in ? Wat zou er in zit-ten ?”

Nieuws-gie-ri-ge Snor-rie wil-de zóó heel graag we-ten, wat er in de mand zat dat ze het a-von-tuur met het lee-lij-ke ding, dat uit het doos-je was ge-spron-gen, al bij-na ver-ge-ten was.....

't Was nacht ; de bij-en slie-pen, en daar-door was het heel stil in den bij-en-

MEESTER TIM OP JACHT

ZIJN VAL. — Op 't laatst be-gon de tak te kra-ken : Onze Tim-mie bleek te zwaar. Krik, krak, krik, krak ! en 't tak-je brak ! En zon-der vlieg-ma-chien kon men 'n vlie-ger zien, die neer-streek op het veld. Met 'n zach-ten plof en met 'n ge-kreun heel dof, kwam Tim neer op 't dik-ke kleed, dat voor z'n bed-je lag. Met wijd o-pen oo-gen en mond zat Tim-mie op den grond. „Ha, ha !” zoo klonk z'n lach. „'t Was dus niet waar, al wat ik zag ! Maar al was 't slechts 'n droom, vast ga ik nooit op jacht.”

Vlug bracht hij weer in or-de de la-kens en de de-kens, en kroop ge-heel ge-rust-ge-steld op-nieuw in 't koes-te-rend bed. Hij pro-beer-de voor de mor-gen kwam, geen o-li-jant maar 'n ul-tje nog te van-gen.

E. DEES.

korf. Doch die stil-te maak-te Snor-rie nog nieuws-gie-ri-ger, zoo-dat zij met haar scher-pe na-gel-tjes langs de mand begon te krab-be-len. Zoo stond ze toen op haar twee ach-ter-poot-jes, al maar krab-be-lend en du-wend, tot-dat ze ein-de-lijk zóó nieuws-gie-rig werd, dat ze te-gen den korf op-sprong en haar klauw-tjes in de klei-ne o-pe-ning tracht-te te bo-ren.

Doch door dit ge-wrie-mel aan den korf ont-waak-ten de bij-en en wer-den on-rus-tig, zoo-dat nu Snor-rie be-we-ging bin-nen den korf hoor-de. Dit maak-te haar toen nog veel nieuws-gie-ri-ger, zoo-dat ze bo-ven op den korf kroop en daar in een lang niet ge-mak-ke-lij-ke hou-ding zat af te wach-ten, of 't soms een muis-je kon zijn, dat in die mand zoo te keer ging, en dat er dan straks na-tuur-lijk wel zou uit-ko-men. Maar we-ten *moest* ze het, ook al zou ze er u-ren lang moe-ten zit-ten.

Al heel gauw werd het dag en nog wist Snor-rie niet, wat er in de mand zat. Toen stak ze haar neus-je in een der gaat-jes. „Au..... au.....” daar voel-de zij op-eens een ve-nij-ni-gen steek, toen nog een en nog een! Van schrik en pijn wil-de zij van den korf sprin-gen, maar ze deed dit zóó on-han-dig, dat de korf kant-el-de en toen..... „mi-auw..... mauw... mau-we.....” kerm-de toen Snor-rie, want de bij-en kwa-men naar bui-ten ge-vlo-gen en sta-ken de nieuws-gie-ri-ge poes o-ver-al, waar ze haar maar kon-den ra-ken. Schreeu-wen-de en bla-zen-de en ach-ter-volgd door den bij-en-zwerm, liep Snor-rie naar huis. Haar ro-se bek-je, haar neus-je, haar oor-tjes, haar staart, ja, zelfs haar klauw-tjes wa-ren vree-se-lijk ge-zwol-len. Met moei-te kwam ze door het ge-o-pen-de keu-ken-ven-ster, en wag-gel-de naar haar mand-je. Daar dicht-bij stond haar scho-tel-tje met melk, maar ze kon er niet van drin-ken, zóó dik en op-ge-zwol-len was haar bek-je. Kreu-nend kroop ze in haar mand-je, maar sla-pen kon ze niet. En het vree-se-lijk-ste kwam voor het nieuws-gie-ri-ge poes-je, toen Wim-mie dien mor-gen met „het dui-vel-tje in 't doos-je” in de keu-ken rond-liep. „O, daar is dat vree-se-lij-ke ding weer,” dacht toen

Snor-rie, en ze vlucht-te, op haar nog pijn-lijk ge-zwol-len poot-jes, on-der het for-nuis, en daar zat ze te bla-zen met een dik-ken staart. En ze dacht, hoe heel an-ders het zou ge-gaan zijn, als ze niet zoo nieuws-gie-rig was ge-weest. „Dan zat ik nu in de ka-mer,” dacht ze, „en niet hier en 'k had ook niet zoo'n vree-se-lij-ke pijn..... Neen, ik zal nooit meer zoo erg nieuws-gie-rig zijn.....”

„Ik ook niet, Moe-ze-poes!” riep Vlek-je.

„Neen, wij ook niet!” mi-auw-den Streep-je en Grijs-je.

„En jij, Zwart-Jan?” vroeg Moe-ze-poes.

„Nou, er zijn toch niet o-ver-al bij-en en lee-lij-ke din-ge-n in een doos-je,” zei Zwart-Jan.

Moe-ze-poes schud-de haar kop-je. Ze ken-de Zwart-Jan, en wist, dat hij ook wel eens nieuws-gie-rig was. Maar dat zou hij, la-ter als hij groot was, wel af-lee-ren, dacht ze. Daar-om gaf ze hem, en ook haar an-de-re poes-jes, een lik-je en zei: „Slaapt al-le-maal lek-ker, hoor!”

Dit was Moe-ze-poes' laat-ste ver-tel-ling aan haar kin-der-tjes, want den vol-gen-den dag wer-den Vlek-je en Streep-je door de men-schen uit het mand-je ge-no-men, en een paar da-gen la-ter wa-ren Grijs-je en Zwart-Jan weg. En toen weer mis-te zij op een dag haar twee laat-ste poes-jes. Wel een week lang zocht toen Moe-ze-poes naar haar kin-der-tjes, en ze was zóó be-droefd, dat ze tel-kens heel zacht mi-auw-de. En toen ze geen van haar poes-jes te-rug-vond, schik-te zij zich ein-de-lijk in haar lot, en dacht, als een ver-stan-di-ge poes: „Ja, ja, zoo gaat het al-tijd bij ons, poe-sen-moe-ders. Maar mijn kin-der-tjes zul-len het nu óók wel goed heb-ben; ze zul-len wel bij goe-de men-schen zijn.....”

Toen rol-de Moe-ze-poes zich in haar warm mand-je en ze ver-gat, al sla-pen-de, haar groot ver-driet.

EINDE

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Ik Ge-loof, dat ik jul-lie al veel scheld-naam-pjes ge-ge-ven heb. Bosch-wach-ter-tjes, ek-sters, en Ma-nus-jes! Maar daar zijn jul-lie niets boos om, hé? Doen jul-lie nog als de Bosch-wach-ter? Versier je ook mooi het huis-je van je hart, als Je-zus daar 's-mor-gens komt? En doe je dan ook als de ek-ster? Luis-ter je goed, naar wat Je-zus zegt, als Hij zoo blij in 'n rein, ver-sierd hart-je komt? En de-ze laat-ste veer-tien da-gen zijn jul-lie ge-loof ik, ech-te Ma-nus-jes ge-weest. 'k Zal jul-lie eens iets ver-tel-len van-daag van 'n jon-gen, die héél dank-baar was en dat ook toon-de.

Wim, heet-te de vrop-lij-ke, klei-ne on-deugd. 't Was een heer-lij-ke, ge-zon-de jon-gen met 'n hart van goud. En Je-zus wist 't bes-te, hoe goed en hoe goud dat hart was. Op de speel-plaats en op straat was Wim 'n ech-te rob-be-does. Ook in school had de Broe-der wel eens

last van hem en Moe-der thuis ook. Wim wil-de wel graag braaf zijn, maar 't luk-te niet al-tijd. Al-leen in de kerk hoef-de men Wim nooit te ver-bie-den. De flin-ke jon-gen wist dan, dat hij daar bij God was, de hoog-ste en de bes-te. Daar-om was hij al-tijd erg eer-bie-dig in de kerk. Wim dacht er ook dik-wijls aan, dat Je-zus zoo-veel, zoo heel veel voor hem ge-daan had. Soms keek hij heel lang naar de twaalf-de sta-tie, waar Je-zus sterft aan 't kruis. En dan had hij zoo'n me-de-lij-den met dien ar-men Je-zus, die dat al-le-maal voor hem ge-le-den had. En dan bad hij dik-wijls: „'k Wou, dat ik ook iets voor U kon doen, Je-zus!” En dik-wijls dacht hij er o-ver na, hoe hij 't bes-te aan Je-zus kon too-nen, dat hij veel van Hem hield. Hij had in de school wel ge-hoord van den Broe-der, dat we maar goed moe-ten zijn voor de men-schen. Dát was de bes-te ma-nier om Je-zus blij te ma-ken. En op-eens viel 't hem in: als hij eens mis-si-o-na-ris werd! Dan kon hij heel veel ar-me men-schen en kin-de-ren goed doen. Dan kon hij zwar-te ziel-tjes blank doo-pen. Wat zou Je-zus dan blij zijn! Al die ziel-tjes zou-den an-ders mis-schien ver-lo-ren gaan; maar hij zou ze God lee-ren ken-nen. Hij zou ze lee-ren, hoe ze braaf en goed moes-ten le-ven.

Dat ver-tel-de Wim al-le-maal aan den Broe-der. Die zei eerst niets; hij keek Wim heel lang aan en lach-te fijn-tjes.

„Wim,” zei de Broe-der toen, „geef mij eens hon-derd gul-den!” Wim keek den Broe-der ver-won-derd aan.

„Die heb ik niet, Broe-der!” lach-te hij ver-le-gen.

Nu lach-te de Broe-der ook en klop-te Wim op z'n schou-der.

„Wat je niet hebt, kun je ook niet ge-ven, hé vent!”

„Nee,” schud-de Wim. Wat wou de Broe-der toch, dacht hij. Maar de Broe-der keek Wim strak aan en zei:

„En wou jij nu aan an-de-re men-schen gaan lee-ren om braaf te zijn, jon-gen? Maar dat gaat zoo ge-mak-ke-lijk niet, als je denkt. Jij kunt an-de-re men-schen niet ge-ven, wat je zelf niet hebt. Dus

ke-rel-tje, eerst lee-ren zelf braaf en goed te le-ven. En om dat te lee-ren moet je naar een groo-te kost-school. Mis-schien heb je daar wel eens ver-driet, om-dat goed le-ven niet al-tijd ge-mak-ke-lijk is. Maar als je daar heel veel jaar-tjes je best hebt ge-da-an, dan kun je pas mis-si-o-na-ris wor-den. Dat gaat niet zoo maar in-eens !”

Wim keek stil voor zich uit. Daar had hij nooit aan ge-dacht. Hij zou 't liefst zoo maar in-eens mis-si-o-na-ris wil-len zijn. Maar toch heeft Wim ge-pro-beerd en 't is ge-lukt ook. Hij is 'n flin-ke mis-si-o-na-ris ge-wor-den. Eerst heeft hij zelf veel ge-leerd en dat kan hij nu aan al de hei-den-sche kin-der-tjes en men-schen lee-ren.

Wij moe-ten ook net doen als Wim, kin-de-ren. Jul-lie wil-len la-ter na-tuur-lijk al-le-maal flin-ke men-schen wor-den, die ook aan an-de-ren lee-ren om braaf te zijn. Mis-schien zijn er wel 'n paar jon-gens, die mis-si-o-na-ris of meis-jes, die mis-sie-zus-ter wil-len wor-den ? Of wou Jan ook Broe-der wor-den en dan al die Hol-land-sche kin-der-tjes lee-ren ? Maar of we nu naar de mis-sie gaan of on-der-wij-zer wor-den, of la-ter chauffeur of smid, bak-ker of sla-ger, naai-ster of huis-moe-der-tje wor-den, we moe-ten al-le-maal „a-pos-te-len” wor-den. Je weet wel, wat dat be-tee-kent hé ? Al-le-maal moe-ten we Je-zus lee-ren ken-nen, aan de men-schen om ons heen, die Je-zus niet of niet goed ken-nen. Maar dat zul-len we la-ter nooit kun-nen, als we nu niet pro-bee-ren om eerst zelf goed te zijn. Als Ge-rard la-ter ver-ver is en hij heeft 'n knecht, die Zon-dags niet naar de kerk gaat, dan kan hij niet boos zijn op dien knecht of hem spre-ken o-ver die stou-tig-heid, als hij zelf niet héél braaf is. Dan lacht de knecht hem uit en zegt : „Kijk eerst naar je ei-gen baas !”

Jul-lie zijn nu nog jong, m'n klei-ne baas-jes en ba-zin-ne-tjes. Je hebt nu nog veel tijd om te lee-ren. Hoe vroe-ger je be-gint, hoe be-ter en hoe meer je leert. Meis-jes, die nu niet snoe-pen, doen 't la-ter ook niet. En als de meid-la-ter iets weg-pakt, dan kan 't klein me-vrouw-tje

ge-rust zeg-gen, dat ze 't erg lee-lijk vindt ; maar als me-vrouw-tje zelf snoept en de meid weet dat, kan ze niets zeg-gen.

Jon-gens, die nu lee-ren ge-hoor-za-men, kun-nen 't la-ter ook. En de knech-ten zul-len wel goed luis-te-ren naar zoo'n flink baas-je. Meis-jes, die nu niet kat-tig zijn en stie-kum, wor-den la-ter lie-ve, op-rech-te meis-jes, waar ie-der-een veel van houdt. Niet zulke spo-ken, waar ie-der-een bang voor is. En kin-de-ren, die nu al-tijd de waar-heid spre-ken, wor-den la-ter ook flin-ke men-schen, waar ie-der-een op aan kan. Zul-len wij nu eens sa-men gaan pro-bee-ren ? Niet al-les te-ge-lijk, hoor. De een moet niet meer lie-gen, Ben-nie niet meer mop-pe-ren, Klaar-tje niet meer snoe-pen, Cas-par niet meer lui zijn. Ie-der kind-je weet dat zelf 't bes-te.

Wat zul-len jul-lie la-ter al-le-maal flin-ke baas-jes en me-vrouw-tjes wor-den !

A. POSTEL.

Bloemen-Moedertje

Gietertje in 't handje,
Schortje netjes voor,
Gaaf ons kleine Truusje
Naar haar bloempjes, hoor!

Die zijn o zoo dorstig
Van de warme zon!
Nu geeft Truusje water
Uit de regenton.

M.v. O.

MAX

Allen stonden ze in de gang: Va-der, Moe-der, Hans, Miek-je en de nieu-we hond. Miek-je keek 'n beet-je bang naar den hond; hij had grap-pig dik-ke poo-ten, en zijn kleur was bruin-geel; net als de schoen-tjes die Miek-je voor haar ver-jaar-dag had ge-kre-gen, zei Hans.

„Hoe heet-ie nu, Va-der?” vroeg Hans.

„Maks,” zei Va-der.

„Bijt-ie?” vroeg Miek-je.

„Nee hoor, hij bijt al-leen maar die-ven,” stel-de Va-der ge-rust. „Zul-len we eens een eind-je met Maks gaan wan-de-len?” Nu, dat de-den ze graag, na-tuur-lijk! Vijf mi-nu-ten la-ter lie-pen ze al met Va-der en Maks op straat; Maks liep aan een riem en sprong en hup-pel-de zoo-veel ie maar kon. „Mor-gen moe-ten jul-lie eens al-leen met Maks gaan wan-de-len, hoor!” zei Va-der. „Je zult wel last met hem heb-ben, hij is erg woest. Laat Hans dan den riem maar vast-hou-den.”

„En ik dan, Va-der?” vroeg Miek-je.

„Miek-je mag ook eens, niet waar, Hans?”

„Ja Va-der,” zei Hans.

Den vol-gen-den mor-gen gin-gen Hans en Miek-je met Maks wan-de-len; het was va-can-tie; ze had-den dus tijd ge-noeg. Het zon-ne-tje scheen heer-lijk. Hans hield Maks aan den riem.

„Mag ik nu Maks eens vast-hou-den?” vroeg Miek-je.

„Nee, nog niet; straks,”
zei Hans.

„Nee, nù,” zeur-de Miek-je.

„Straks,” zei Hans.

„Ik wil nù-ù-ù-ù!” zei Miek-je, en een paar groo-te tra-

nen rol-den o-ver haar bol-le wan-gen en o-ver haar man-tel-tje; toen be-gon ze hard-op te hui-len.

„Stil nu maar!” zei Hans. „Ik weet wat, iets heel fijns!”

„Wat dan?” vroeg Miek-je, en ze hield op met hui-len.

„We zul-len Maks los la-ten loo-pen,”

„Loopt-ie dan niet weg?”

„Wel nee!” zei Hans. Toen gin-gen ze den riem van Maks' hals-band los-ma-ken; 't ging heel moei-lijk, maar ein-de-lijk had-den ze den riem los-ge-peu-terd; Hans stak hem in zijn zak. Maks, die het trek-ken van den riem niet meer voel-de, keek eens om. Hij ge-loof-de 't nog niet erg, dat hij nu los kon loopen. Toen begon hij te sprin-gen, dat het een lust was. En blaf-fen! Nee maar, vree-se-lijk, zoo hard als Maks kon blaf-fen. Maar op-eens, daar zag Maks in de ver-te een an-de-ren hond. Maks ren-de weg. De

Hans hield Max aan den riem.

vreem-de hond ver-dween om den hoek van de straat. Maks ook. Hans en Miek-je be-gon-nen he-vig ver-schrikt te loo-pen, zoo hard ze kon-den, naar den hoek waar Maks ver-dwe-nen was. Maar toen ze op de plaats aan-kwa-men : géén Maks. Ze lie-pen nog een eind ver-der. Maks was nergens te zien. „'t Is jouw schuld,” zei Miek-je.

„'t Is niet,” zei Hans.

„Wel,” zei Miek-je, en ze huil-de al-weer, en ging op het stoep-je zit-ten, dat 't dichtst bij was. Hans stond nog naar Maks uit te kij-ken ; toen kwam hij ook op 't stoep-je zit-ten : daar za-ten nu twee kin-der-tjes naast el-kaar, met de knuist-jes in de be-huil-de oo-gen.....

Maks was on-der-wijl door al-ler-lei stra-ten ge-hold. Daar zag hij op den hoek van de straat een poes zit-ten ; 'n zwart-te met een rood lint-je om. 't Was Mi-net van den sla-ger. Maks stoof er op af en Mi-net..... vloog vl... ens-vlug een boom in. Maks stond be-ne-den te blaf-fen ; Mi-net ging een tak-je hoo-ger. Nu pro-beer-de Maks in den boom te klim-men, hij krab-bel-de als een ra-zen-de te-gen de boom-schors aan. „'t Is toch nog moei-lijk hoor, in zoo'n boom te klim-men,” dacht Maks, ter-wijl zijn poo-ten telkens weer naar be-ne-den gle-den. Toen gaf hij het maar op. Hij keek nog eens om naar Mi-net, toen ging hij eens in den win-kel van den sla-ger snuf-fe-len. Hè, wat 'n lek-ke-re kluif-jes la-gen daar ! Nu, hij had er wel een ver-diend, vond Maks. Maar.....net toen hij met de kluif den win-kel uit wou slui-pen, pak-te de sla-gers-jon-gen hem ste-vig beet.

„Ik zal je lee-ren,” zei de sla-gers-jon-gen. „Geef dat touw eens aan, Jan.”

Jan, zijn ka-me-raad, kwam met een flink stuk touw aan-dra-gen ; hij hielp mee Maks vast te hou-den, en zoo bon-den ze het touw om den hals van Maks. Maks beet na-tuur-lijk, dat het een aard had, maar ze hiel-den hem ste-vig vast. Tot op-eens Maks een ruk deed. Het touw brak mid-den-door en Maks ren-de den win-kel uit. Hij hol-de 'n paar stra-ten door ; toen ging hij zit-ten. De kluif,

die hij ge-luk-kig niet ver-lo-ren had in 't ge-vecht, be-gon hij lek-ker op te peu-ze-len. Jon-gens, wat smaak-te dat ! Nu kon hij eens rus-tig door de stra-ten gaan wan-de-len ! Maar dat zou niet lang du-ren. Een kwar-tier-tje la-ter werd hij ge-von-den door den va-der van Hans en Miek-je, die hem da-de-lijk her-ken-de. Hij be-greep wat er ge-beurd was en nam Maks mee naar huis.

Toen Va-der thuis kwam wa-ren Miek-je en Hans juist Moe-der aan 't ver-tel-len, hoe Maks weg-ge-loo-pen was, en hoe ze ge-rend had-den en hem niet meer kon-den vin-den.

„Dag jon-gens,” zei Va-der.

„Dag Va-der,” zei-den Hans en Miek-je met ban-ge stem-me-tjes.

„Hier is Maks weer, hoor !” zei Va-der. Maks ! Maks was te-rug ! Hans en Miek-je dans-ten van ple-zier.

„Hij heeft een stuk touw om zijn hals !” zei Miek-je.

„Wau,” grom-de Maks. Waar-mee hij zeg-gen wil-de : „Dat heeft die lee-lij-ke sla-gers-jon-gen ge-daan !”

J. TH. J.

UITSLAG WEDSTRIJD No. 2

Ja, daar is ie, de uitslag van den wedstrijd.

Jullie hebt er zeker al met verlangen naar uitgezien. Ten minste de kinderen, die de oplossing naar Venlo hadden ingestuurd...., bijtijds.... en in een brief, die voldoende gefrankeerd was. Die twee laatste dingen worden nog al eens vergeten. Zoo kwam de postbode mij dezen keer op één dag 29 brieven tegelijk aanbieden, die niet, of te laag gefrankeerd waren. Jullie begrijpt wel, dat ze alle moesten worden geweigerd. Dat voortaan goed onthouden : „Het minste port, dat op een brief moet, is een zegel van 6 cent. Op zware brieven waarin een partijtje oplossingen tegelijk worden verzonden, behoort een postzegel van 12, of soms van 15 cent.

Het aantal inzendingen was beduidend kleiner dan den vorigen keer. Zeker omdat het nog langer dan een week vacantie was. En dan voeren de kleuters gewoonlijk niet veel uit. Vooral als het zulk mooi lenteweer is.

Veel fouten waren er niet in. Toch wel enkele, bijv. zoo rood als steen of : zoo wit als een lelie, is niet goed ; omdat niet alle steen rood is. Denk maar eens aan hardsteen, of stoepsteen. En behalve witte lelies zijn er nog gele, bruine, gestreepte of gevlekte lelies. Nu zal ik eens een rijtje van oplossingen laten volgen, die wèl goed waren. Dan kunnen jullie zelf verder nagaan, of je de oplossing goed gehad hebt :

Zoo zwart als roet, zoo wit als krijt, zoo wit als een

lijk, zoo wit als melk, zoo wit als een laken, als kalk enz.

Zoo geel als citroen, zoo geel als saffraan, zoo geel als boter, zoo geel als oker, zoo geel als 'n kanarie, een boterbloem enz.

Zoo bruin als koffie.

Zoo rood als een kreeft, zoo rood als een kroot, zoo rood als vuur, als scharlaken enz.

Zoo blauw als de hemel, zoo blauw als de lucht, als de zee enz.

Zoo grijs als een duif enz.

Ziezo, nu weten jullie alles. Behalve wie de prijzen bij de verloting gewonnen hebben. En daar komt het toch vooral op aan. Daarom zal ik de namen maar gauw opschrijven :

Een beeld H. Maria : Dientje Venus, St. Bonifacius-school, Doornboomstraat 1, Utrecht.

Een groote stoommachine :

Kees Kniknie, St. Thomasschool, Poirterstraat 3, Tilburg.

Een „Spranger” bouwdoos :

Wilhelmus Ypelaar, St. Bernardusschool, Telefoonstraat, Kaatsheuvel.

Een spoor op rails :

Helmuth Rudnicki, St. Ant. school, Veldkuilstraat, Bleijerheide.

Een prachtige vliegtuig :

Wim van Rooij, St. Aloysius-school, Aloysiuslaan, Vught.

Een luxe klokje :

Peter Enhardt, St. Vincentius-school, Schoolstr. 2, Rumpen ; Irène Sanders, St. Theresiaschool, Hemelrijken 85 B, Eindhoven.

Een stoommachine :

N. Blonkendaal, R.K. jongensschool St. Aloysius, Koornlaan, Alkmaar ; Wim Dashorst, St. Vitusschool, St. Vitusstraat, Bussum.

Een bouwdoos :

Ant. Wilbers, R.K. jongensschool, Gennep.

Een borduurdoos :

Cato Hamond, St. Theresiaschool, Elinkwijk, Zuilen.

Een mooi schrijffétui :

Loeke Daenen, Mariaschool, Eindstraat, Geleen ; A. Marée, St. Bernulphusschool, Bernulphuspad, Oosterbeek bij Arnhem.

Een kinderservies :

Bertha Vereijcken, Vincentius-school, Markt 47, Helmond.

Een groote zelfdrukkerij :

Maria Marinus, R.K. meisjesschool, Molenstraat, Cuijk a. d. Maas ; Trudy de Jonge Cohen, St. Jacobusschool, Banstraat 5, Amsterdam Zuid ; Simon Schouw, St. Lambertusschool, Amsterdamsche straat 61, Haarlem.

Een mooie pop :

M. Nichtig, St. Franciscusschool, Busken-Huetstraat 20, Utrecht ; Annie Bruns, St. Theresiaschool, Pijnackerstraat, Amsterdam Zuid ; Annie Henning, St. Antonius-school, Van Hasseltstraat 2, Bergen op Zoom ; Betsie Janssens-Cardon, St. Jacobusschool, Vlasmarkt, Goes ; J. de Vijlder, St. Willibrordusschool, Lange Bellingstraat, Hulst ; M. Kröger, St. Joannesschool, Rustenburgerstraat, Amsterdam Zuid.

Een „Spranger” bouwdoos No. 1 :

Kees Stravers, St. Bartholomeusschool, Wal 32, Schoonhoven.

Een presse-papier :

Sjef Schellekens, O.L. school, Dreef, Terheijden ; Martin Kloth, St. Antonius-school, Veldkuilstraat, Bleijerheide.

Een ex. Zondags-evangeliën :

Martha de Nies, St. Franciscusschool, Gaffelstraat 1-3, Rotterdam ; Dora v. Vugt, R.K. meisjesschool, Voorstraat B 76, Vlijmen ; Mientje v. Zogel, St. Theresiaschool B 167, Berlicum ; Mientje Bombecck, St. Annaschool, Noord Koninginnewal, Helmond.

Een naai-étui :

Toosje Reuvers, R.K. meisjesschool A 167, Kerkdriel ; Clasina van Velzen, St. Hildegardisschool, Hammerstraat 25, Rotterdam.

Een lei-telraam :

Dina Lamers, Mariaschool, Kloosterstraat 5, Arnhem ; Willy Versteegen, H. Hartschool, Langestraat, Delden (O.).

Een flacon eau de cologne :

Gondje Dielissen, Eerw. Zusters, Kerkenhoek 267 Rosmalen ; Lies Keizers, R.K. meisjesschool, Kom A 115, Mill ; Mies Piël, R.K. meisjesschool, Zijdelveld 20, Uithoorn.

Een stencil-boek :

Tonny Thoer, Mariaschool, Kromme Steenweg, Helmond ; Annie Scherjon, School v. h. H. Hart, Dorp A 9, Sevenum.

Een relief :

Marie Welschen, H. Engelbewaardersschool, Jozefstraat 26, Rotterdam ; D. Reijmers, R.K. meisjesschool, Korte Kapoeniestraat, Doetinchem ; Mien Jansen, St. Antonius-school, Poelstraat, Tilburg.

Een collier :

Cecilia v. d. Berg, school van den H. Nicolaas, Dorpstraat, Nieuwveen ; Annie v. d. Kaaij, Inst. St. Lucia, Aert van Nesstraat 29, Rotterdam.

Een mech. spel :

Tonia van Kan, R.K. meisjesschool, Hammerstraat 25, Rotterdam ; Eddy Riemersma, R.K. Meisjesschool, Lichtenberg 9, Gulpen ; L. Schopen, Ursulinenschool, St. Pieterstraat 108, Chèvremont.

Een doos clitter-wax :

Marie de Graaf, St. Lambertusschool, Waterlostraat 188 a, Rotterdam ; Henriëtte Tervooren, Zustersschool, Kerkstraat, Gemert ; M. v. Essen, Jansschool, Jansstraat 8, Arnhem.

Een doos carts :

H. Seignette, St. Agathaschool, Peperstraat 42, Beverwijk ; Niny Schlüter, St. Jacobusschool, Banstr. 5, Amsterdam Zuid.

Een toiletspiegel :

Annie Aelsemgeest, St. Rosaschool, Oosteinde 6, Delft ; Greetje van Kessel, school Zr. Dominicanessen, Rosastichting, Neerbosch.

Een rozenkrans in etui :

N. Renne, School v. h. H. Hart, Papenhulst 3, 's Hertogenbosch ; V. Damoixaux, Zustersschool, Kerkweg, Schinnen.

Een ex. Martelaren van Alkmaar :

Agat van de Meer, St. Jozefschool, Beijerskoop 16, Boskoop ; Marietje Vervaeck, Annaschool, Noord Koninginnewal, Helmond ; A. Bennis, St. Odilia-school, Dalweg 4, Rotterdam ; Coba Witteman, Mariaschool, Koningstraat 24, Haarlem.

Een vliegboot :

Wim Vloedmans, St. Thomasschool, Koninginnelaan, Nijmegen ; Jan de Gouw, Mariaschool, Gasthuisstraat, Kaatsheuvel ; Franciscus van Gils Wzn, St. Bernardusschool, Marktstraat, Made N.Br..

Een verfdoo :

Truusje v. Leeuwen, St. Jozefschool, Plantsoensteeg, Wijk bij Duurstede ; Nellie Hartemink, R.K. meisjesschool, Kloosterstraat, Doesburg.

Een metaal-piano :

Pieta Schellekens, St. Nicolaasschool, Communale weg D 123, Helvoirt.

Een kleurboek :

A. v. Grinsven, St. Jozefschool, Da Costakade Amsterdam West ; Beppie Stolwijk, p.a. Mej. Stolwijk, Noordzij 101, Bodegraven ; Elza de Maat, School v. h. H. Hart, Hoofdstraat A 46, Sint Jansteen ; Gerarda Jonkers, Bijzondere Meisjesschool, De Eerde ; Marietje Oremans, R.K. Meisjesschool, Haarsteegsche Zijde E 39, Haarsteeg ; Gretha Ravestein, St. Jozefschool, Bagijnhof 166, Medemblik ; Cor Kornuijt, St. Canisius-school, Molenstraat 221, Helmond ; Wim v. d. Oudenhoven, St. Bernardusschool, Wijk C 132, Best ; Thee van Altforst, p.a. Mej.

Kunst, Megen; Johan Schoenmakers, St. Augustinus-school, Meerpad 10, Amsterdam (Noord).

Een gezelschapsspel:

Jeanne Pekels, R.K. Meisjesschool, Dorpstraat, Stampersgat; Maria Spronck, Meisjesschool, Kerkweg, Schinnen; P. Jutte, St. Matthiasschool, Nanningstr. 22, Rotterdam; Marietje Bouwman, St. Antonius-school, J. Pz. Coenstraat 60, Utrecht; Alexa Sterneberg, Mariaschool, Overveen; Bertha Jacobs, Bijz. Meisjesschool, Antoniuslaan, Blerick; Annie v. d. Elshout, Catharinaschool, Verlengde Besterdstraat, Tilburg; Lies van den Broek, Mariaschool, Wychen; Jo van Gool, St. Franciscusschool, Leuvenaarsstraat, Breda; S. v. Denderen, Andreasschool, Rozenstraat, Zeist; Paula Izydorczyk, St. Antonius-school, Verlengde Hoofdstraat 183, Hoensbroek; M. Hogenes, St. Willibrordusschool, Wijk A straatweg, Breukelen; Dolf Meewis, St. Martinusschool, Wal, Weert.

Een prentenboek:

Nellie Fris, St. Odiliaschool, Dalweg 4, Rotterdam; Lena Hopmans, St. Antoniusgesticht, Van Hasselstraat 2, Bergen op Zoom; Corrie van Reisen, St. Annagesticht, Hoofdstraat, Sassenheim; Sjannetje v. d. Burgt, Cordi Sacratissimo, Jolstraat, Scheveningen; Jantje Wiedenhoff, St. Bonifacius-school, Van Vredenburgweg, Rijswijk Z.H.; Jacob Mettes, St. Laurens-school, Stortenbekerstraat, 's Gravenhage.

Een gekleurde kunstfoto:

Zefke van Neer, St. Jozefschool, Wilhelminastraat 30, Sittard; G. de Rijck, R.K. Jongensschool, Karnelelkstraat, Yzendijke; Trien de Jong, St. Bonifacius-school, Spanbroek N.H.; Marie Koetseryter, St. Ant. gesticht, Lepelstraat, Halsteren; Marie Stuyfzand, St. Jeroenschool, Oltmansstraat 2, Den Haag; Cathrientje Halkes, St. Willibrordusschool, Boschlaan, Vlaardingen; José Heijgele, Zusters-school, A. K. J. Boschstraat, Maastricht; Gerardus Dirksen, R.K. Jongensschool, Heerenweg, Vinkeveen; Jo v. d. Weijden, St. Jozefschool, Bronkhorststraat, Noordwijk; Antoon Hondong, Stationstraat N. 54, Blerick bij Venlo.

Een kaatsbal:

Marie Seveke, Mariaschool, Koningstraat, Haarlem; Sjaan Beijck, St. Franciscusschool, Gaffelstraat 1-3, Rotterdam; Marietje de Wit, St. Brigidaschool, Papenvoort 8, Zesgehuchten.

GRATIS PRIK- EN BORDUURKAARTEN

De fabrikante van Ranja en Rojo stelt gratis beschikbaar voor leerlingen der Voorbereidende scholen fraai uitgevoerde Prik- en Borduurkaarten.

Onderwijzers(essen) behoeven slechts naar N.V. C. POLAK Czn., Groningen te schrijven, onder vermelding van den naam hunner scholen en het aantal kinderen, waarvoor de kaarten gewenscht zijn, en deze worden gratis en franco toegezonden.

CORRESPONDENTIE

Bernard Lieshout, te? Welkom in de rij. En, als Bernard dit briefje zelf geschreven heeft, maak ik mijn compliment. Want Neefjes van 7 jaar, die dat kunnen, heb ik niet veel. Hoe oud is kleine broer nu al? Geef je hem een hand van mij? Je leest hem zeker wel eens voor uit Kl. Daag. Hand en groet.

Gerard van Hoorn, Haringpikkerstraat 75, Rotterdam. Nu mijn Blikkerd het adres van Dieneke gevonden heeft, komt de zaak wel in orde, willen

we hopen. Veel groeten aan Lucia, Miep, Jet, Jeanne, Annie, Bertha en Dien. Daag. Voor Gerard een hand. De raadsels waren nog al bekend. Heb je nog andere? Tot later alweer.

Mia en Charles Verbruggen, Heuvelstr. 11, Tilburg, Graag, dat ook Mia even kwam kennismaken. Wel zeker mag dat. Volgende maal komt Charles zeker ook mee: ieder dan met een heel langen brief. Ja? Veel groeten van Oom.

Gerda Roelofs, Wolstraat 374, Doetinchem. En wat aardig heeft Gerda dat gedaan, voor een Nichtje van pas 8 jaar. Oom is best tevreden. Ik hoop maar, dat Blikman ook eens zijn tevredenheid toont. Je weet immers wel, dat de prijzen worden verloot onder de goede oplossers? Als deze brief komt, zullen Annie en Tonie wel samen door de kamer wandelen. Leuk' zoo'n grappige tweeling. Je hebt zeker wel een portret van die twee? Dat moet je me dan stellig eens sturen. Veel groeten ook voor Bertha. Daag. Stevige hand van Oom. Tot later dan.

Annie Vagevuur, Nachtegaalstr. 10 I, Amsterdam. Welkom in deze groote familie. Hartelijk welkom. Graag zal ik hebben, dat ook Vera eens komt kennis maken. Spreekt vanzelf, dat ze nog niet zoo mooi behoefte te schrijven als Annie. Daag. Voor ieder een stevige hand van Oom.

Hortentia Verbiest, te Bergen op Zoom. Ben ik volkomen met je eens, beste Nichtje. Toch hebben natuurlijk heel veel menschen spijt, dat ze toen het groote luchtschip niet gezien hebben. Vooral de menschen, die er op gerekend hadden. Veel hartelijke groeten van Oom.

Mia van der Heijden, te Nieuwkoop. Wel een aardig briefje, al was het kort. Terèse kan zeker nu wel door de kamer rond stappen en een beetje praten ook wel. De woordjes waren niet allemaal goed. Zeker wel gezien? We hopen samen op een goede bui van Blikman. Daag.

Mia Op de Coul, te Tilburg. Hartelijk welkom in onze familie. Graag, dat mijn nieuwe Nichtje even met Oom komt kennis maken. Aardig briefje al. Ik heb het bewaard om eens te kijken, of je veel bent bijgeleerd als je weer schrijft. We hopen samen, dat mijn Blikman een goede bui heeft. Veel groeten aan allen, en voor Mia een stevige hand. Daag.

J. Toussaint, te Spekholzerheide. Ja, graag help ik hopen, maar je weet, Blikman heeft en houdt de beslissing. Doet me genoegen, dat je graag in Kl. leest. Daar wordt het voor geschreven. Hand en groet. Tot later.

Anna de Bruin, te Kwintshuil. Wel een aardig opstelletje. Graag gelezen. Plaatsen in Kl. kan nooit. Ik heb altijd ruimte te kort voor de brieven. Dag beste Nichtje. Hand en groet van Oom.

Nellie Kersten, te Rotterdam. Ja, we blijven samen maar hopen op een goede bui van mijn Blikmanianus. De prijzen zijn voor de gelukkigen. Veel hartelijke groeten ook voor Paula en voor Jacques. Voor kleine Corrie afzonderlijk een kneepje in de wang. Vraag maar even of Moeder het wil doen, want zoo iets moet heel zachtjes gebeuren. Dag Nellie. Tot later.

Fientje Rute, Jacob van Lennepkade 27 huis, Amsterdam. Net briefje voor een Nichtje van bijna 9 jaar. Is de verjaardag nog al meegevallen? En — heb je werkelijk vroeger al eens een briefje geschreven? Je weet, Oom antwoordt alleen maar

op de brieven. Niet op gewone inzendingen. Maar antwoord komt er altijd, zooals je ziet. Duurt heel lang soms. Goed uitkijken altijd. Dag Fientje. Tot later.

Gerard van der Lint, Dorpsstraat 245, Oud-Gastel. Graag, dat mijn Neefje uit Oud-Gastel eens kwam kennis maken. O, maar ik weet nog heel goed den weg naar jullie dorp. Komt het uit, als ik zóó tel: 3 broertjes en 1 zusje is samen 5? Reken maar eens na. Ik hoop, dat zusje al lang weer hersteld is, als dit antwoord komt. Dag Gerard. Tot later.

Edmond Salden, Eygelshoven. Hartelijk welkom in onze club. We hopen samen nu maar het beste. Gerust mag Miety ook eens mee doen. Weet je wat? Stuur de oplossing ieder om de beurt, en — dan ook telkens samen een heel langen brief erbij: zoo een van 8 kantjes. Doe je 't? Daag. Veel groeten samen.

Theo Frissen, Boschstr. 48, Maastricht. Doet me veel genoegen, beste Neef, dat mijn goede Blickman het juiste adres al eens gevonden heeft. Hij weet nu den weg. Leeft de mondharmonica nog? Zeker, Tante mag gerust wat helpen, al heb ik liefst, dat mijn kleuters alles alleen doen. Wie zoo'n flinken brief schrijft, kan wel meer, zou ik zeggen. Goed gedaan Theo. Ja, Oom stuurt altijd

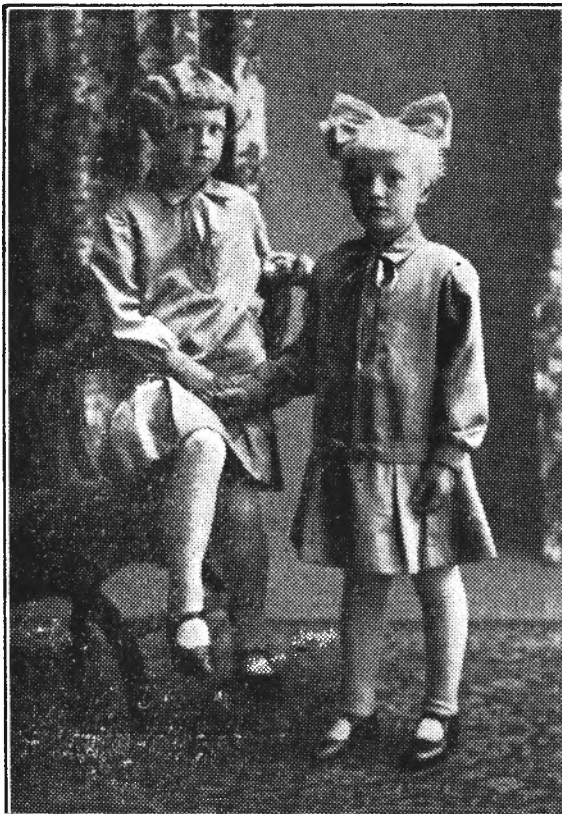

Leo v. d. Branden
uti Moergestel.

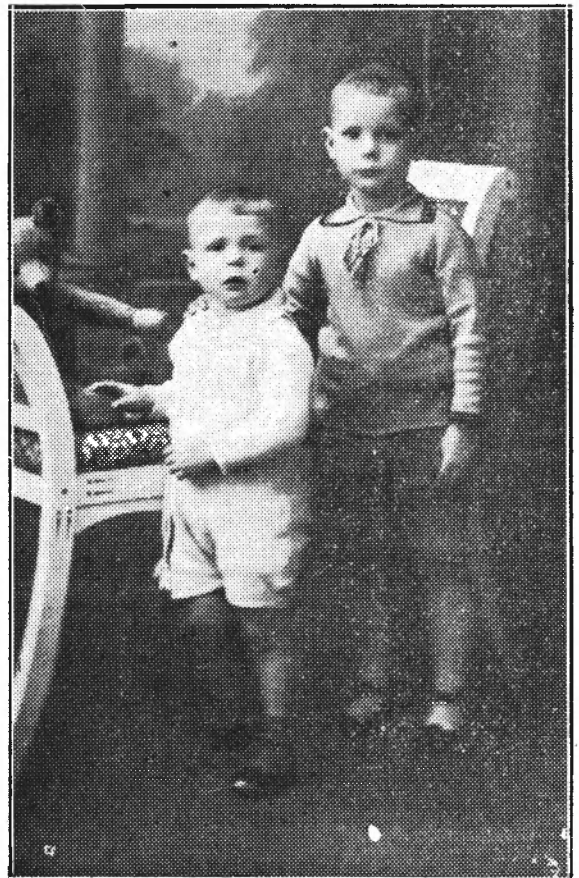
antwoord terug. Duurt wel eens lang, maar vergeten doe ik niemand. Graag hoor ik intusschen, dat mijn goede Neef veel geduld heeft. Ook zooveel geduld, om een brief van 8 kantjes te schrijven? Daag. Hand en groet.

Petrus Oerlemans, Voorstr. 68, Made. Eerst even mijn hartelijkste welkom voor mijn nieuwen neef Piet. Hoop, dat hij nog dikwijls zoo'n aardig briefje stuurt. Op een prijs hopen we samen. Maar nu. Een heel grooten brief moet je niet in eens willen afmaken. Iederen dag een klein stukje, dan heb je in twee weken een heel dikken kanjer bijeen. Probeer. Gaat van zelf. Dag Pietje. Tot later.

P. Coenen, Ziekenhuis, Sittard, zaal 4. Ik hoop dat mijn Neefje dit antwoord thuis leest. Nergens beter dan thuis. Die raadseltjes zijn wel aardig, maar ze hebben een paar jaar geleden al in Kl. gestaan. Dus de meeste kinderen kennen ze wel. O, maar je mag Kl. gerust blijven lezen, al ben je 10 jaar. Dat meenen meer kinderen. Nog iets: je moet nooit brieven naar Haarlem sturen. Dan duurt het veel langer eer je antwoord hebt. Het gewone adres staat altijd bij iederen nieuwen wedstrijd. Schrijf je me nu eens gauw, of je heelemaal hersteld zijt. Daag. Veel hartelijke groeten en een stevige hand van Oom.

Adriana Kuys met haar oudste zusje uit Beverwijk.
Rechts: *Jantje en Jozef van Luyck uit Tilburg.*

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR. PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPÅARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

DROOMEN

's A-vonds prompt om ze-ven
(uur,

Stapt Mar-go in 't bed-je;
En dan gaat zij — is 't niet
(fijn? —

Rei-zen voor een pret-je.
Goo-tje, 'k wed m'n lie-ve kind,
Dat je dit wel heer-lijk vindt!

Soms vliegt zij naar 't fee-ën-
(land,

Waar de el-fen zin-gen;
Waar de zon-ne al-tijd schijnt,
't Land van wond're din-gen!

Goo-tje, ja, ik weet het, kind,
Dat je 't vlie-gen heer-lijk
(vindt!

Nu eens vaart ze o-ver zee,
Dan weer gaat ze rij-den:
Meis-je, neem me ook eens mee,
'k Kan je soms be-nij-den.
Goo-tje, 'k zeg je, lie-ve kind,
Dat ik va-ren 't heer-lijkst vindt!

„Goo-tje, reis maar pret-tig voort
In het land der droo-men,
Als je 's mor-gens ze-ven uur,
Maar te-rug wilt ko-men.
Fluks dan aan het werk ge-gaan,
Want het droo-men is ge-daan!”

MARIA

TWEE BRAVE BENGELS

Door TOM BLANKENBURG

Tip-py en Top-py

wa-ren twee broer-tjes. Tip-py was bij-na zes en Top-py bij-na vijf jaar oud. Het wa-ren ech-te ge-zon-de jon-gens, met bol-le, roo-de wan-gen en gui-ti-ge oo-gen. Je kon wel aan ze zien, dat het een paar ben-gels wa-ren. Hun moe-der kon daar een woord-je o-ver mee spre-ken. Min-stens een paar maal per dag brach-ten ze moe-der in angst of de-den ze va-der's ha-ren te ber-ge rij-zen met hun on-deu-gen-de stre-ken of ge-vaar-lij-ke grap-pen. Elk oo-gen-blik prak-ki-zeer-den ze wat an-ders en als moe-der hun een of an-der ver-bo-den had, dan von-den ze da-de-lijk weer iets nieuws, dat soms nog veel er-ger was. Voort-du-rend moes-ten de twee hee-ren in de ga-ten wor-den ge-hou-den, an-ders was het mis. Als Tip-py en Top-py iets pret-tig of aar-dig von-den, wel, dan dé-den ze het en ze vroe-gen zich héé-le-maal niet af, of het wel mocht, en of het niet ge-vaar-lijk was. Ook Ber-ta, de meid, had heel wat met de jon-gens te stel-len.

Ze had-den hun ei-gen ka-mer-tje. Daar-in ston-den een ta-fel, leu-ke klei-ne arm-stoel-tjes en een kast-je, waar-in al hun speel-goed lag. In een hoek stond nog een groot bord op een e-zel. Daar tee-ken-den ze met kleur-krijt op. 's Win-ters speel-den ze daar al-tijd en 's zo-mers ook, als het slecht weer was. Bij mooi weer speel-den ze lie-ver in den tuin. Als het twee-tal in den tuin speel-de, moes-ten moe-der en de meid dub-bel op-let-ten, want dan de-den ze soms al-ler-lei ge-waag-de din-gen. Eens wa-ren de lie-verds geen van bei-den te

vin-den. Moe-der en Ber-ta zoch-ten en rie-pen, doch ze von-den en hoor-den niets. Daar wa-ren die twee deug-nie-ten toch heel hoog in een ou-den ap-pel-boom ge-klom-men. waar ze za-ten te grin-ken, toen ze merk-ten, dat nie-mand hen kon vin-den. Moe-der was blij, dat ze al-le-bei zon-der hals-bre-ken be-ne-den aan-kwa-men.

Een an-de-ren keer hoor-de Ber-ta, toen ze in de keu-ken aan het werk was, héél luid schrei-en. 't Was Top-py. De twee broer-tjes wa-ren in den zand-bak aan het spe-len ge-weest, en Tip-py was op het i-dee ge-ko-men, om Top-py eens te gaan be-gra-ven, een heel ge-vaar-lijk spel-le-tje. Ten laat-ste stak Top-py's hoofd al-leen nog maar bo-ven 't zand uit. Het spreek-t van-zelf, dat Top-py het on-der dat zwa-re vracht-je be-nauwd kreeg en toen Tip-py hem niet gauw

„Zeg maar eens, hoe je heet,” zei de agent.

ge-noeg kon uit-gra-ven, zet-te Top-py het op een schreeu-wen. Ge-vaar ken-den ze niet. Toch meen-den ze het zoo kwaad niet. Ze had-den ook wel goe-de ei-gen-schap-pen. Dat bleek bij-voor-beeld du-de-lijk op Ber-ta's ver-jaar-dag. Toen wil-den ze haar eens ver-ras-sen. Moe kreeg op haar ver-jaar-dag altijd veel bloe-men en moe zei dat ze dat heer-lijk vond. Dus Ber-ta zou daar óók wel blij mee zijn. Maar hoe moes-ten ze nu aan bloe-men ko-men? Uit den tuin pluk-ken dat mocht niet. Daar ble-ven ze dus als ge-hoor-za-me jon-gens wel uit. „Ik weet hee, veel mooi-e bloe-men te staan,” zei Tip-py. „Die zijn niet van va-der en moe-der en ze heb-ben nóóit ge-zegd, dat we die niet mo-gen pluk-ken.” „Waar staan die dan?,” vroeg Top-py nieuws-gie-rig.

„In het park,” zei Tip-py. Ja, dat was zoo, en stie-kump-jes gin-gen de twee dreu-mes-en naar het park. Ze hiel-den van Ber-ta. Ze kre-gen wel eens brom-mers van haar, maar dan had-den ze het ook wel ver-diend en klont-jes, of lek-ke-re bab-bels kre-gen ze óók wel eens. En om de beurt moch-ten ze het pud-ding-pan-ne-tje leeg maken, waar-in Ber-ta wel eens flink wat had la-ten zit-ten. Ja, 't was toch wei een bes-te meid. Ze zou-den haar nu óók eens blij ma-ken. Han-den-vol mooi-e bloe-men pluk-ten ze af. Roo-de paar-se, ge-le en wit-te; ze kon-den ze haast niet meer vast-hou-den. Juist zou-den ze naar huis te-rug gaan. toen daar plot-se-ling een a-gent aan-kwam, die met een boos ge-zicht op het twee-tal toe-trad. „Zeg, on-deu-gen-de ben-gels, wat doen jul-lie hier?” klonk zijn bar-sche stem.

„Bloe-me-tjes pluk-ken, me-neer,” zei Tip-py. „Voor Ber-ta, die is ja-rig,” zei Top-py. „Maar drom-mel-sche jon-gens, weet je dan niet, dat je hier geen bloe-men mág af-pluk-ken? Kom maar eens mee.”

„Oh nee, nee..... nee, mijn-heer de po-li-tie,..... nee..... we moe-ten naar huis, ik durf niet

mee..... ik ga niet mee.....” huil-den de twee sna-ken. De bloe-men had-den ze van schrik al op den grond la-ten val-len. „Zeg maar eens, hoe je heet,” zei de a-gent weer.

„Ik heet Tip-py.” „En ik heet Top-py.” „Zoo,” zei de a-gent, „en waar woon je?” „Daar,” en met den vin-ger wees Tip-py het huis aan, waar ze woon-den. De po-li-tie nam de kna-pen mee en Va-der, die juist naar zijn lie-ve-lin-gen aan het zoe-ken was, zag de mis-da-di-gers aan-ko-men, thuis ge-bracht door den a-gent. En ze had-den het toch zoo goed be-doeld! Toen va-der het twee-tal naar hun ka-mer-tje had ge-bracht, be-gon Top-py weer te hui-len. „Nu heeft Ber-ta nóg geen bloemp-jes op haar ver-jaar-dag,” snik-te hij. Toen va-der hun ei-gen-lijk plan-ne-tje had ver-no-men, toen vond hij goed, dat Tip-py en Top-py een gul-den uit hun spaar-pot haal-den. En voor dien gul-den koch-ten ze Ber-ta een mooi-en rui-ker. Het was wel niet ge-mak-ke-lijk ge-gaan, maar Ber-ta had nu toch bloe-men en ze was er de jon-gens erg dank-baar voor. Te-ge-lijk had-den ze nu al-weer ge-leerd, dat ze ook in het park geen bloe-men moch-ten pluk-ken. Maar ze had-den nóg veel te lee-ren.

Tippy was bezig hem in te zeepen met vader's scheerkwast.

TIPPY ALS BARBIER

„Wel hee-re-men-tijd, wat zal er nu weer ge-beu-ren!”, riep moe-der, toen ze de kin-der-ka-mer bin-nen-kwam. „Wat ben je toch in 's he-mels-naam aan het uit-voe-ren?” „O moe, we spe-len kap-per-tje,” zei Tip-py met een leuk ge-zicht. Top-py zat ach-ter-o-ver in een klein leun-stoel-tje, met het ta-fel-kleed om zijn hals ge-knoopt. Tip-py was be-zig hem in te zee-pen met va-der's scheer-kwast. Bij hem op het ta-fel-tje stond een kop-je wa-ter, een bak-je groe-ne zeep en ver-der lag er nog va-der's scheer-mes. Wijd o-pen lag het op 't ta-fel-tje te blin-ken. Tip-py was dien mor-gen naar een kap-per ge-weest, om zijn ha-ren te la-ten knip-pen en nu had hij zin ge-kre-gen, om óók eens kap-per-tje te spe-len. Top-py zou zijn klant zijn. In de naai-doos van moe-der vond hij al gauw een schaar en niet lang daar-na dwar-rel-den groo-te vlok-ken van Top-py's blon-de krul-len op den grond. Ten laat-ste leek het bol-le-tje van Top-py meer op een stop-pel-veld, dan op een hoofd. Toen het haar-knip-pen klaar was, zou Tip-py hem óók nog e-ven sche-ren. Top-py had er wel niet erg veel zin in, maar als Tip-py het zei, moest het na-tuur-lijk ge-beu-ren. Tip-py had het al zóó vaak van zijn va-der ge-zien, zei hij, dat hij het best kon. IJ-ve-rig had hij va-der's scheer-doos na-ge-zocht, doch hij had al-leen het mes en den kwast maar kun-nen vin-den. Zeep en een wit-te doek hoor-den er toch óók bij. Hij ging naar de keu-ken en ter-wijl Ber-ta e-ven weg was, had hij den groe-ne-zeep-bak ge-pakt en was er vlug mee naar de kin-der-ka-mer ge-loo-pen.

In-plaats van den wit-ten doek, nam hij het ta-fel-kleed maar. Dat was wel niet wit, maar kon toch e-ven-goed dienst doen. Toen stak hij den scheer-kwast flink diep in de zeep, zoo-dat er een flin-ke klod-der aan zat en be-gon Top-py in te zee-pen. Zoo nu en dan doop-te hij den kwast ook e-ven in het wa-ter. Hij wil-de ook zulk mooi, wit schuim ma-ken, zoo-als va-der dat al-tijd had,

doch dat wou maar niet luk-ken. Top-py keek nog-al erg be-nauwd en scheen het niks pret-tig te vin-den. Hij had wel graag ge-wild, dat Tip-py er mee op-ge-hou-den had, maar hij durf-de het niet goed te zeg-gen en bo-ven-dien kòn hij het haast niet zeg-gen. Want Tip-py had zijn hee-len mond dik onder de groe-ne zeep ge-smeerd! Ook on-der zijn neus zat een dik-ke laag, zoo-dat hij haast geen a-dem meer kon ha-len. De snor moest er óók af, had Tip-py ge-zegd en dus moest hij on-der den neus óók in-zee-pen. Tip-py smeer-de met zijn kwast, als-of hij al ja-ren-lang kap-per was ge-weest en Top-py kreeg hoe lan-ger hoe meer een zeep-smaak in zijn mond. Op het laatst kon hij het niet meer uit-hou-den. Tra-nen kwa-men in zijn oo-gen, zweet-drup-pels ston-den op zijn voor-hoofd en toen Tip-py zijn hee-le neus vol-ge-smeerd had, be-gon hij te hui-len. Het ge-folg was na-tuur-lijk, dat zijn mond vol zeep liep! Zóó droe-vig klonk zijn ge-schrei, dat moe-der haas-tig toe kwam snel-len, om te zien, wat er aan de hand was. Je kunt wel begrij-pen, hoe moe-der schrok, toen ze den kap-pers-win-kel bin-nen-trad! Ze ken-de den ar-men Top-py haast niet meer te-rug, zóó had Tip-py hem toe-ge-ta-keld. Top-py werd door Ber-ta schoon ge-was-schen en kreeg een bon-bon-ne-tje, om den vie-zen zeep-smaak kwijt te ra-ken. De ge-vaar-lij-ke kap-per moest voor straf al-leen op de kin-der-ka-mer blij-ven. Een ech-te kap-per moest het stop-pel-veld op Top-py's hoofd ge-lijk knip-pen, doch de mooi-e krul-len wa-ren ver-dwe-nen. Toen Tip-py 's a-vonds aan va-der een nacht-zoen kwam ge-ven, moest hij plech-tig be-lo-ven, nóóit meer aan va-der's scheer-doos te zit-ten. Top-py zei, dat hij nooit van zijn le-ven meer ge-scho-ren wil-de wor-den. Zóó slecht was het hem be-val-len! Zou-den ze van nu af bra-ve jon-gens zijn?

Wordt vervolgd

MET DE TANTES NAAR HET BOSCH

DOOR JOH. RAM

Jan, Rie en Wil hadden heel veel tan-tes. Voor-al de twee meis-jes hiel-den daar veel van. Jan ook wel, na-tuur-lijk, maar die had toch een beet-je meer op met z'n ooms.

Maar..... ooms heb-ben nooit zoo-vee-tijd; zoo-dat Jan ook al blij was, als er tan-tes kwa-men.

„Al-le tan-tes zijn lang niet het-zelf-de,” zei Jan dik-wijls heel ge-wich-tig te-gen z'n zus-jes.

„Ik vind tan-te Mien de fijn-ste,” vond Rie. En dat wa-ren ze al-le drie met el-kaar eens. Want tan-te Mien was de ba-na-nen-tan-te. Als die op vi-si-te kwam, had ze al-tijd voor ie-der een fij-ne ba-naan in d'r tasch. Tan-te An en tan-te Jo wa-ren ook heel aar-dig. Daar kre-gen ze vaak lek-ke-re cho-co-laad-jes, of soms wel een zak-je drups van. Eén tan-te was niet erg in tel.

Toen Moe dan ook op een mid-dag in de va-can-tie vroeg:

„Raadt nu eens, wel-ke tan-te jul-lie mor-gen komt ha-len, om fijn een hee-len dag naar 't bosch te gaan!” toen ant-woord-de Jan da-de-lijk:

„Na-tuur-lijk tan-te Mien, moe!”

„Of tan-te An!” raad-de Rie.

„Nie-tes Tan-te Jo!” deed klei-ne Wil mee.

„Nou Moe? Wie heeft 't ge-ra-den?” vroeg Rie.

„Jul-lie hebt 't al-le-maal ge-ra-den. Al-le drie de tan-tes ko-men jul-lie ha-len!”

„Ha fijn! Heer-lijk! Za-lig!” juich-ten de kin-de-ren.

't Liefst had-den ze da-de-lijk wel op stap wil-len gaan. Maar heel ge-dul-dig moes-ten ze wach-ten tot den vol-gen-den mor-gen.

Ze ston-den vroeg op; gin-gen naar de H. Mis. a-ten hun bo-ter-ham-men... en..... net wa-ren ze daar mee klaar, of een luid ge-klin-gel van de huis-bel deed ze al-le-drie van hun sto-e-len op-sprin-gen, om de deur te o-pe-nen.

Daar ston-den de tan-tes.

„We ko-men e-ven zeg-gen, dat we niet gaan!”

plaa-g-de tan-te An.

Maar dat wis-ten de kin-de-ren wel be-ter. Dat kon-den ze wel zien aan de dik-ke tas-schen, die de tan-tes bij zich had-den.

Na-tuur-lijk moes-ten de tan-tes e-ven bin-nen-ko-men, om ook moe en pa goe-den dag te zeg-gen.

Maar 't duur-de ge-lük-kig niet lang, of ze gingen al. Met een fij-ne au-to-bus kon-den ze heel dicht bij een groot bosch ko-men.

De tan-tes wa-ren al-le drie nog jong en dus hee-le-maal niet bang om 'n eind-je te loo-pen.

„We gaan een heel eind 't bosch in,” zei tan-te Jo: zoo gauw ze weer uit de bus wa-ren.

„Ja, heel ver.” be-gon tan-te An al weer te pla-gen. „Naar een plek, waar hee-le-maal geen men-schen meer zijn, en waar al-ler-lei wil-de die-ren rond-loo-pen.”

„He, o bah! A-jak-kes!” riep Wil da-de-lijk uit.

„Ach, laat je niks wijs-ma-ken!” hielp Jan. „D'r be-staan hier geen wil-de die-ren meer Al-leen maar mie-ren! En daar is tan-te An zelf bang voor!”

„Zoo, dat kan jij weten!” lach-te tan-te An. „Maar we gaan toch heusch een fijn, rus-tig plek-je op-zoe-ken, waar haast nie-mand komt.”

Nu, daar had-den de kin-de-ren niets op te-gen. 't Was ei-gen-lijk o-ver-al heer-lijk in 't bosch. O-ver een smal zand-paad-je lie-pen ze tus-schen hoo-ge, dun-ne den-ne-boo-men.

Dié ro-ken zoo heer-lijk! En er za-ten zul-ke fij-ne knoes-ten aan, dat Jan er wel da-de-lijk in wil-de klim-men. Maar van der-ge-lij-ke din-gen hiel-den de tan-tes niet. Dat wist Jan wel.

En daar-om bleef ie dan ook maar net-jes met ze mee-wan-de-len. 't Ging heu-vel op, heu-vel af; 't werd steeds rus-ti-ger.....

„Zie-zoo!” riep in-eens tan-te Jo, „Hier blij-ven we. Hier is 't za-lig!”

„Hé ja!” zei-den ze al-le-maal.

„Een fijn o-pen zand-plek-je, heu-vels met den-ne-boo-men om ons heen en fij-ne, dich-te strui-ken om in weg te schui-len, wat wil je nog meer!” riep tan-te Mien uit. En tan-te An ant-woord-de lach-end.

„Iets lek-kers om te e-ten, dat mag je heusch wel we-ten.” „Dat zou ik haast ver-ge-ten!” rijm-de ook tan-te Mien, en met-een be-gon ze d'r tasch o-pen te ma-ken.

„Wat den-ken jul-lie, dat tan-te Mien van-daag bij zich heeft!” vroeg tan-te Jo heel ern-stig.

„Ba-na-nen na-tuur-lijk!” rie-pen de drie kin-de-ren te-ge-lijk.

„Hoe kun-nen jul-lie dat nou ra-den” vroeg tan-te Mien ver-won-derd; maar lach-end haal-de ze 'n groo-ten tros ba-na-nen te voor-schijn. E-ven la-ter zat 't hee-le troep-je van de fij-ne vruch-ten te smul-len.

„Wat zul-len we 't eerst spe-len?” vroeg tan-te An al gauw.

„Ver-stop-per-tje!” riep Jan da-de-lijk.

„Dat kun je hier zoo fijn tus-schen al die strui-ken!”

„Nou reu-ze!” vond Rie.

„Als ik 'm maar niet hoef te we-zen.” zei Wil bang. Ze wil-de niet graag al-leen blij-ven zit-ten!

„Nee hoor!” zei tan-te An. „Jan heeft 't spel-le-tje voor-ge-steld, die is 'm 't eerst.”

„Mij goed!”

En Jan ging al met z'n hoofd in 't zand zit-ten.

„Stopt u maar gauw weg. Ik tel tot hon-derd! Dan kom ik kij-ken!”

Toen Jan bij vijf-tig was, viel er al nie-mand meer te zien. Hij had heel wat werk, om al de ver-stop-ten te kun-nen vin-den. Maar ein-de-lijk was 't ge-lukt en toen moest tan-te Jo 'm zijn. Die had nog meer werk, om ie-der-een te vin-den. Voor-al Jan was ner-gens meer te zien.

Ein-de-lijk riep ze dan ook: „Kom maar uit je hok, Jan.”

Nieuws-gie-rig ke-ken ze al-len, waar Jan zich ver-stopt had. In-eens za-gen ze den guit, vlak bij, met rood-lach-end ge-zicht, on-der een dich-ten struik van-daan krui-pen. Zoo de-den ze nog een paar spel-le-tjes, tot ze moe wer-den en de tan-tes voor-stel-den wat te gaan rus-ten. Pas za-ten ze weer of tante Jo zei: „'k Zal 'ns kij-ken, of er nog wat lek-kers in mijn tasch zit.”

Na-tuur-lijk zat er iets fijns in.

Voor ie-der n heer-lij-ke reep cho-co-la. Die smaakte!

„Zul-len we da-de-lijk nog een spel-le-tje gaan spe-len?” vroeg tan-te Mien. „Nou graag tan-te! Maar wat?”

„Geen ver-stop-per-tie meer!” vond Jan. „Een spel-let-tje waar we al-le-maal rus-tig bij kun-nen blij-ven zit-ten!” stel-de Rie voor.

„Zoo'n spel-le-tje weet ik!” riep tan-te Jo da-de-lijk. „Luis-ter maar 'ns goed. Jul-lie zul-len 't vast wel leuk vin-den.” 't Duur-de nog wel even, voor de kin-de-ren, voor-al Wil, goed be-gre-pen, wat tan-te Jo be-doel-de. Maar ein-de-lijk wis-ten ze toch wel zoo wat, hoe 't spel gaan zou. Ze zou-den 't in ie-der ge-val maar eens pro-bee-ren.

„Nu moet tan-te Mien een eind-je van ons af zit-ten gaan, dan kun-nen wij wat af-spre-ken!” zei tan-te Jo. „Best hoor,” riep tan-te Mien, en ze kroop met-een al een heel eind weg. „Kijk,” ver-tel-de tan-te Jo nu, „ik leg hier op 't zand die twee ba-na-nen, deze tasch, m'n hoed, m'n rozen-krans en Jan's pet. Zie-zoo! Nu moet tan-te Mien strak-jes deze ba-na-nen in de tasch doen. Daar weet ze na-tuur-lijk niets van. Maar wij hel-pen haar met ons zin-gen!

„Boer daar ligt een kip in 't wa-ter!” zong Jan al.

„Pre-cies!” ging tan-te ver-der. „Jul-lie weet hè, als tan-te Mien 't goeie ding pakt, gaan we har-der zin-gen. Hoe be-ter ze 't doet, des te har-der zing-en we.”

„Maar als ze 't ver-keert doet, zin-gen we zoo zacht-jes, dat ze 't niet hoo-ren kan!” zei Rie gauw.

„Prach-tig!” lach-te tan-te Jo. „Jul-lie we-ten 't al! Kom maar tan-te Mien.”

Langzaam kwam tan-te aan-ge-wandeld. Ze keek eens goed naar de dingen die op 't zand la-gen. De an-de-ren zongen heel zacht-jes van: „Boer, daar ligt een kip in 't wa-ter.” En dat ble-ven ze doen, toen tan-te naar den ro-zen-krans greep, Jan's pet wil-de op-zet-ten, en de tasch wou pak-ken. Maar toen ze d'r handen naar de ba-na-nen uit-stak, be-gon-nen de an-de-ren in-eens har-der te zin-gen.

„Ha! Nou is 't goed!” juich-te tan-te Mien al. Maar ze was er nog niet, want ze ble-ven maar zin-gen. En dat zin-gen kon nog veel har-der. „Wacht,” dacht tan-te, „mis-schien mag ik die ba-na-nen wel op-e-ten.” Ze deed dan ook net, of ze de schil al van de vruch-ten wou af-trek-ken. Maar de an-de-ren be-gon-nen in-eens heel zacht-jes te zin-gen.

Op-e-ten mocht tan-te ze dus niet. Mis-schien moest ze de ba-na-nen aan Jan of aan Rie ge-ven? Nee ook al niet.

„Gos-sie-mij-ne!” zucht-te tan-te. „Ik weet 't haast niet! Wat moet ik nou met die din-gen doen?”

Ze zwaai-de er een beet-je mee in de rond-te. In-eens be-gon-nen de an-de-ren har-der te zin-gen. De ba-na-nen wa-ren nu vlak bij de tasch. „Nou heb ik 't juich-te tan-te. Ze greep de tasch.

„Boer daar ligt 'n kip in 't wa-ter!” schreeuw-den Jan en Rie bo-ven de tan-tes uit.

Toen tan-te Mien de tasch o-pen-deed en de ba-na-nen er in teg-de zon-gen ze al-le-maal uit al-le macht en tot slot klap-ten ze in hun han-den.

Tan-te Mien had 't goed ge-daan. „Da's leuk!” rie-pen de kin-de-ren al-le drie tegelijk.

Ie-der kreeg z'n beurt om e-ven weg te gaan! Tel-kens moes-ten ze wat anders doen, en tel-kens was 't e-ven leuk. Al-leen bij Jan ge-beur-de er nog iets bij-zon-ders. De tan-tes en z'n zus-jes had-den af-ge-spro-ken, dat Jan uit een zak-je, dat ze ook op 't zand ge-legd had-den, een bal-le-tje pak-ken zou, en dat aan Wil ge-ven moest.

Zoo gauw Jan bij 't troep-je kwam,

zag ie, dat er een zak-je bal-le-tjes bij ge-ko-men was.

„Dat moet ik na-tuur-lijk heb-ben,” dacht de slim-merd. Hij greep 't en met-een be-gon-nen ze al-le-maal har-der te zin-gen.

„Prach-tig.” dacht Jan. „Dat gaat goed. Na-tuur-lijk moet ik 't o-pen-ma-ken.”

De an-de-ren zon-gen al-weer har-der. In-eens kreeg Jan een bes-te ge-dach-te. Hij greep vlug een van de bal-le-tjes. Nog lu-der werd 't ge-zang.

En toen,..... voor-dat de an-de-ren zelfs maar tijd had-den, om zach-ter te gaan zin-gen, stak Jan dat bal-le-tje in z'n ei-gen mond.

„Wat een ge-mee-nerd!” riep Rie, maar ze moest toch met de an-de-ren har-te-lijk mee-lach-en.

„O, doe ik t' ver-keerd?” vroeg Jan on-noo-zel. „Moest Wil dat bal-le-tje heb-ben. As-je-bliedt hoor! Neem er maar een-tje.”

„We zul-len 'm maar la-ten gaan.” lach-te tan-te Jo. „We gaan maar een en-ke-len keer naar 't bosch.” 't Duur-de lang voor de kin-de-ren van dit spel-le-tje ge-noeg had-den. Maar tan-te An maak-te er een eind aan, door haar tasch voor den dag te ha-len. Dat was 'n groo-te tasch; daar kon heel wat in zit-ten.

„Jul-lie-ra-den 't nooit”, plaag-de tan-te An. Ze nielde de tasch ex-pres een hee-len tijd ge-sio-ten. Ein-de-lijk deed ze haar o-pen, heel lang-zaam na-tuur-lijk.

„Ha!” juich-te Jan al gauw. „Brood-jes met vleesch. Net waar ik reu-zen-trek in heb!”

Nu, dat had-den ze al-le-maal. Want in een oo-gen-blik-je was de tasch leeg.

„Ziezoo!” Nu kun-nen we er weer te-gen! zei tan-te Mien, toen ze 'n kruis-je ge-maakt had-den. „Nu gaan we nog een fij-ne wan-de-ling ma-ken en straks op een an-der plek-je nog een paar leu-ke spel-le-tjes doen.”

Toen de kin-de-ren dan ook 's a-vonds dood-moe thuis kwa-men, kon-den ze niet uit-ver-teld ko-men, o-ver 't fij-ne dag-je, dat ze met hun tan-tes ge-had had-den.

Haastige Mien

Het was Za-ter-dag-mid-dag en Moe-der had al haar kin-de-ren, acht stuks in ge-tal, den ge-hee-len mid-dag thuis.

Mien en Truus, de twee oud-ste doch-ter-tjes, kon-den Moe-der al flink helpen

En dat de-den ze ook. Voor-al 's Za-ter-dags, als er veel te doen was.

Van-daag was 't ech-ter niet noo-dig want ze zou-den uit-gaan.

Er was kin-der-voor-stel-ling in den wit-ten bi-os-coop. Dat werd zoo nu en dan eens voor de schooi-kin-de-ren ge-ge-ven.

't Was mooi en leer-rijk. Ie-der kind, dat goed op-let-te, kon er zijn voor-deel mee doen.

Daar-om had Moe-der het dan ook toe-ge-staan, en moch-ten de kin-de-ren er heen, en nog wel vier te-ge-lijk.

Mien en Truus en hun broert-jes Henk en Frans.

Ze wa-ren al-le vier net-jes aan-ge-kleed, en ston-den al een uur van te vo-ren klaar.

„Zeg, kin-de-ren,” vroeg Va-der, „is jul-lie huis-werk af?”

„O ja!” rie-pen ze, „al-les is in or-de Va-der!”

„En heb-ben jul-lie de wasch al op-ge-schre-ven en in-ge-pakt?” vroeg Moe-der aan Mien en Truus.

„O gunst neen, Moe-der,” schrik-ten ze.

„Ja maar kin-de-ren dat moet toch heusch ge-beu-ren,” zei Moe-der. Als je-lui straks thuis komt, is het zes uur, dan is 't op zoi-der don-ker, en bo-ven-dien, van-a-vond komt de blee-ker de wasch ha-len.”

„Hoe laat komt die man dan?” vroeg Va-der. „Om ze-ven uur al-tijd,” ant-woord-de Moe-der.

„Ja, meis-jes dan zit er niets an-ders op, dan dat jui-lie het nu maar aan-stonds e-ven doet,” zei Va-der.

Ze ke-ken een beet-je sneu.

Daar had-den ze nu hee-le-maal geen zin in.

DOOR NELLY

„En we heb-ben on-ze mooi-e jurk al aan,” zei Mien, die pro-beer-de er af te ko-men.

„O, dat is niets,” meen-de Moe-der, „dan doe je maar een schort voor.”

„Maar dat kun-nen we toch niet meer klaar krij-gen!” pruil-de Truus.

„Kind met ge-mak,” zei Va-der. Als je nu aan-stonds be-gint ben je in een goed half uur klaar, en heb je nog al-len tijd om naar den bi-os-coop te gaan.”

Maar de bei-de meis-jes had-den niet erg veel zin, en geen van bei-de maak-te aan-stal-ten om naar bo-ven te gaan.

„Als-je-blijft,” zei Moe-der, „hier is de wasch-lijst en hier is een pot-lood en nu een twee drie naar bo-ven, of..... ook niet naar den bi-os-coop!”

Dat hielp! Zon-der 't min-ste te-gen-sput-te-ren lie-pen ze vlug naar bo-ven en be-gon-nen maar aan-stonds.

„Tien, elf, twaalf! Twaalf la-kens!” riep Mien, „Voor-uit Truus, schrijf op, gauw!”

„Zes, ze-ven, acht! sloo-pen, acht! Toe, vlug op-schrij-ven, schiet op!”

Zoo tel-den ze en schre-ven op, zoo vlug ze maar kon-den.

„Ver-gis je nu niet met tel-len, Mien,” waar-schuw-de Truus „dan zit-ten we la-ter met de moei-lijk-heid.”

„Och meid, zeur niet,” lach-te Mien, „ik kan toch wel tel-len!”

„Hè wat een berg schor-ten,” brom-de Mien, „we ko-men nooit op tijd klaar.”

„Ze-ven, acht, ne-gen..... Toe Truus, kijk gauw e-ven op den kerk-to-ren hoe laat het is door 't dak-raamp-je kan je 't net zien,..... tien, elf, twaalf, der-tien, veer-tien..... O, is 't al half drie, nou nog maar een half uur! Voor-uit, schrijf op, schor-ten veer-tien!”

Zak-doe-ken als-je-blijft,..... acht-tien, ne-gen-tien, twin-tig..... groo-te goed-heid, er komt geen eind aan, een, twee, drie, vier en twin-tig.”

„Zijn jul-lie klaar?” riep een stem op de trap.

„Neen Henk, nog niet,” riep Mien. „Toe help ook e-ven, toe dan!”

„Ben je niet goed,” riep Henk te-rug, „dat is toch geen jon-gens-werk!”

De trap-deur ging weer dicht.

De berg op-ge-schre-ven wasch werd steeds groo-ter.

Daar speel-de de stads-to-ren! E-ven-tjes maar.

„Kwart,” riep Truus, „kwart voor drie.”

„Nou maar zeg, dan wordt 't toch ook hoog tijd!” zei Mien.

„Nu, we zijn toch klaar!”

„Ja, al-leen nog in-pak-ken. Voor-uit, fij ook in-stop-pen!”

Ze sleep-ten de zwa-re mand vlak bij het goed, en stop-ten de wasch er in.

Zie zoo, nu den zak nog dicht-bin-den.

Mien bond en trok haas-tig aan het touw. Knap, daar brak 't mid-den-door.

„Ook dat nog!” brom-de ze boos.

Ze nam de twee eind-jes, en knoop-te ze vlug aan el-kaar.

„Dat is niet sterk ge-noeg, Mien; je moet het véél ste-vi-ger doen!”

„Ben je mal, dat houdt best hoor! Jij bent ook zoo'n se-cuur-tje!”

„Al klaar,” riep Mien, toen ze het touw had dicht ge-bon-den en nu weg, 't kan nèt nog.”

Toen ze be-ne-den kwa-men, wa-ren de broert-jes al ver-trok-ken.

„De wasch in-ge-pakt?” vroeg Moeder.

„Ja, Moe-der, en nèt nog op tijd klaar,” riep Mien.

„Dà-àg, tot straks!”

Vlug lie-pen ze, en toen de klok drie uur sloeg, za-ten ze al op hun plaats-je in den bi-os-coop.

't Werd al een beet-je sche-mer-don-ker, toen Moe-der den knecht riep.

„Jan,” zei Moe-der, „wil jij eens e-ven naar den zol-der gaan, en de wasch-mand met de ka-trol naar be-ne-den la-ten zak-ken? Straks komt de blee-ker, en de mand is nog bo-ven.”

„Goed me-vrouw,” zei Jan.

Jan stap-te naar bo-ven, trok het zwa-re touw door de ka-trol en hing de mand met het ee-ne oor aan den haak.

Ze keek verschríkt naar boven

Voor-zich-tig liet hij toen de mand naar be-ne-den zak-ken.

De mand hing aan een oor, wat scheet en daar-van was 't ge-volg, dat de vol-le zak met wasch naar een kant van de mand o-ver-hel-de.

Door de zwaar-te van het wasch-goed, knap-te het touw pre-cies op de-zelf-de plaats, waar Mien het zoo haas-tig had vast-ge-knoopt. De zak liet los en o he-mel-tje, stuk voor stuk viel het wasch-goed naar be-ne-den.

De knecht, die van uit het zol-der-raam de mand voor-zich-tig ver-der liet zak-ken, zag het wel, maar kon het niet ver-hel-pen.

Hij floot e-ven naar be-ne-den; de ach-ter-deur ging o-pen en Jans-je, de meid, kwam om de mand aan te pak-ken en den haak los te ma-ken.

Daar zag ze ach-ter het huis op he-trot-toir een paar stuk-ken wasch-goed lig-gen. Ze keek ver-baasd! Pats, daar kwam een la-ken naar be-ne-den val-len, nóg een, nóg een! Ze keek ver-schrikt naar bo-ven. Toen zag ze het al. Het touw was ge-bro-ken!

Daar rol-den sloo-pen, twee, drie, vier; ze ging een eind-je op zij, an-ders vie-len ze nog op d'r hoofd!"

De mand was nog maar half-weg be-ne-den. Wat zou dat wor-den! Toch moest ze lach-en. Zóó iets had ze nog nooit be-leefd.

Daar kwam een bak-kers-jon-gen aan-rij-den. „As je me nou!" riep ie lol-lig. „Dat zie je niet al-le da-gen!"

Boem! Daar rol-den een paar schor-ten. pats, mid-den in de goot, nóg een paar!

De bak-kers-jon-gen was af-ge-stapt, en bleef, leu-nend te-gen zijn fiets, aan den o-ver-kant kalm staan te kij-ken.

Twee da-mes kwa-men aan-wan-de-len.

„Voor-zich-tig juf-frouw," riep de bak-kers-jon-gen. „an-ders krijg je een schort op je bol!"

Jans kon zich niet hou-den van 't lach-en.

„Houd je toch stil, jon-gen," riep ze naar den o-ver-kant. „We heb-ben toch al be-kijks ge-noeg!"

De da-mes ke-ken van be-ne-den naar bo-ven. en van bo-ven naar be-ne-den.

Boem, weer drie, vier schor-ten, te-ge-lijk. al-le-maal in de goot.

Gauw lie-pen ze met een bocht-je voor-bij, en gin-gen op een vei-li-gen af-stand staan kij-ken en lach-en.

„Laat toch zak-ken. Jan, vlug, ik schaam me dood!" riep Jans naar bo-ven.

In de ver-te hoor-de ze jon-gens aan-ko-men. O lie-ve he-mel, als die het za-gen, was ze niet ge-luk-kig.

Ha! Daar was de mand! Vlug pak-te zij ze aan zet-te ze op den grond, maak-te den haak los en in een oo-gen-blik raap-te ze het ge-val-len wasch-goed op, en stop-te het weer in den zak.

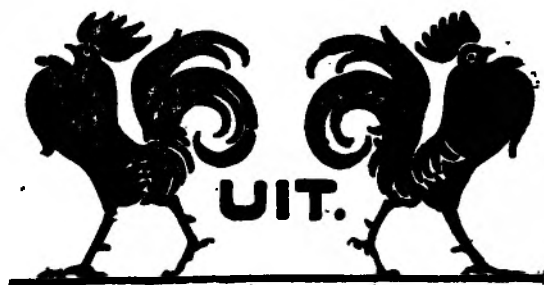
Juist was ze klaar, toen een troep jon-gens joe-lend en schreeu-wend voor-bij trok.

Mensch, wat een ge-luk, dacht ze, dat ik net klaar ben. Je zou wat be-leefd heb-ben.

Een heer stap-te af en reed zijn fiets door de ach-ter-deur het huis in. 't Was Va-der. Hij had al-les in de ver-te ge-zien, en was maar stil-le-tjes weg-ge-ble-ven, tot Jans het zaak-je had op-ge-knapt.

Bin-nen ver-tel-de hij 't aan Moe-der. „Die rak-kers!" zei Moe-der. „Dat komt van dat haas-ten!"

Va-der lach-te maar eens en toen de kin-de-ren te-rug kwa-men, en Jan hun vertelde, wat er met de wasch gebeurd was, zei Vader met een grap-pig ge-zicht „Mien, je deed het veel te gauw, om-dat je naar den bi-os-coop wil-de, hè? Nu, je had wel hier kunnen blij-ven, dat leek hier óók wel bi-os-coop! En leer-zaam was hij ook, voor-al voor meis-jes, die wat druk en haas-tig van aard zijn.

WEDSTRIJD NUMMER

3

Nog pas heb je den uitslag van den vorigen wedstrijd gelezen, of er komt alweer 'n nieuwe. En een heel mooie ook. Omdat het gauw vacantie wordt en jullie op school nog druk moet leeren voor je rapport, heb ik de opgave van den wedstrijd maar niet moeilijk gemaakt.

Jullie bekijkt eerst heel goed het plaatje. Dan neem je een blaadje papier en schrijft het lesje netjes over. Hier en daar is er wat uitgelaten. Dat moeten jullie dus invullen. Waar een streepje staat, moet je één of meer lettertjes invullen, en waar puntjes staan een woordje. Dat kunnen jullie wel, hé! Op school al zoo vaak gedaan!

Dan maar goed opgepast, en ook op het schrift gelet. Hier volgt het lesje:

STOUTE POES

Moe heeft voor haar verj—rdag een goudvischkom gekr—gen. Een paar kleine v—zwemmen daar lustig rond in het heldere Wat hebben de vroolijke beestjes een sch—k! Maar, o wee, daar komt stillertjes in de kamer. Zulke mooie v— heeft ze nog nooit gezien. Wat zullen die lekker sm—ken! Met een wip spr—ngt ze op de vensterb—nk. Nu zit ze daar met allebei haar p—tjes op van de kom. Poes heeft wel erg veel tr—k in zoo'n heerlijk

h—pje. Maar ze is een beetje bang voor w—ter. Dus wacht ze maar liever tot een van de — — — naar boven k—mt.

En dan?

Wie de oplossing goed, en niet te laat inzendt, mag meeloten naar de onderstaande mooie prijzen:

- 1 zilveren jongens- of meisleshorloge
- 1 prachtig H. Hartbeeld
- 1 prachtig H. Mariabeeld
- 2 mooie spoor op rails
- 1 groote stoommachine
- 1 Spranger-bouwdoos No. 7
- 3 groote vliegmachines
- 2 stoommachines
- 1 collegetasch
- 1 toiletdoos
- 3 bouwdoozen
- 2 kinder-serviezen
- 6 groote zelfdrukkerijen
- 2 Spranger-bouwdoozen No.
- 3 briefkaartenalbums
- 6 presse-papiers
- 6 mooie poppen
- 2 timmerdoozen

- 10 ex. Zondags-Evangeliën
- 2 gr. mondharmonica's
- 10 stencilboeken
- 6 reliefs
- 6 collers
- 12 flacons eau de cologne
- 6 mechanische spelen
- 10 ex. Mart. van Alkmaar
- 12 vulpenhouders (Im. Parker)
- 12 groote verfdoozen
- 6 kindertaschjes
- 20 kleurboeken
- 50 gezelschapspelen
- 10 vlechtdoozen
- 100 schimmen-tooneelspelen

Verder wordt de oplossing op de volgende wijze ingericht:

Wedstrijd No.....

Voor de kleuters.

Schrijf daar netjes onder:

- a. *Je naam* (onderstreep 'm).
- b. Hoe oud je zijt.
- c. Stad of dorp, waar je woont (weer onderstrepen).
- d. Op welke school of anders waar je wekelijks het Kleuterblaadje ontvangt.

e. In welke straat de school ligt.

f. In welk leerjaar je zit.

g. Als de kinderen het Kleuterblaadje *niet* op school ontvangen, moet behalve je woonplaats ook de straat en het huisnummer opgegeven worden. Gaarne wil de Raadseloom van zijn lieve kleuters anecdoten en briefjes ontvangen; maar dan moeten die op een *afzonderlijk* velletje papier geschreven zijn, en apart van naam en woonplaats worden voorzien.

Ter besparing van porto-kosten doen de abonneetjes van eenzelfde school verstandig, als ze de oplossingen in één enveloppe sluiten. Schrijf aan de achterzijde van de enveloppe: „Wedstrijd voor de Kleuters”.

Zorg ervoor, dat de inzending vooral niet te laat komt, dus *uiterlijk* vóór 1 Augustus en aan niemand anders dan aan: Mej. Jo van den Donk, Hamburgersingel No. 5 te Venlo.

Vergeet niet op je brieven het juiste bedrag aan postzegels te plakken. Sommige kinderen schrijven er op: drukwerk, en doen er een 1½ cents-postzegel op; dat mag niet. Een brief kost op z'n minst 6 cent aan port. Zwaardere brieven moeten gefrankeerd worden met 12 of 15 cent.

De Raadseloom.

V O O R H E T R A P P O R T

Almaar leeren repeteeren,
Lessen groot en lessen klein,
En dan moet het zomer wezen,
En zoo'n heerlijk weertje zijn.
Almaar leeren repeteeren,
Lessen groot en lessen klein,
'n Rapport vol mooie cijfers,
Dat zal de belooning zijn.

A. Sutorius.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

Broerke

Moe :

„Broer-ke, waar-om toch zoo
treu-rig?
Wel, „wat scheelt er klei-ne mán?
Is je Fik-je soms gaan loopen,
Poes-je stout? — wat scheelt er dan?

Toe, m'n baas-je, droog je traan-tjes,
Ga maar gauw weer aan het spel;
Heb je lie-ver, dat ik e-ven
Van Rood-kap-je wat ver-tel?”

Broerke :

„Och, m'n Moe-ke, och, wat spij-tig
Wat 'n on-ge-luk, zoo groot!
'k Reed daar gin-der met m'n
paard-je
En den wa-gen in de sloot!

Bles-je is er vast ver-dron-ken,
Och, och, och, dat goe-de beest!
't Is toch al-tijd lief en aar-dig
En zoo trouw voor me ge-weest!

Nooit weer ga ik nu uit-rij-den,
Nooit weer naar de ver-re stad,
Om 'n kar vol koek en klant-jes,
Och, wat a-ke-lig is dat!”

Moe :

„Kom, m'n schat-je droog je
traan-tjes,
Wees maar vroo-lijk, klei-ne guit!
'k Haal er aan-stonds Bles en wa-gen
Vlug de mod-der-sloot weer uit!”

„'k Wasch dan bei-de met een
spons-je
En wat zeep-sop schoon en glad,
En je rijdt dan lus-tig flui-tend,
Mor-gen-och-tend weer naar stad

PIET VAN 'T BOSCHKE.

TWEE BRAVE BENGELS

Door TOM BLANKENBURG

TIPPY EN TOPPY
KRIJGEN VISITE

Op een mooi-en mid-dag kwam tan-te Ti-ne Moe-der een be-zoek bren-gen. Dat ge-beur-de wel meer, maar de-zen keer had ze haar „schat-ti-ge Mi-mi” mee-ge-bracht. Mi-mi was een héél klein, aar-dig hond-je, pik-zwart, met een bruin borst-je en brui-ne vlek-jes om de oog-jes. Zijn rug ein-dig-de in een klein stomp-je staart. Die staart was wel lan-ger ge-weest, maar om-dat een kort staart-je mooi-er stond dan een lang, had men, wat er te veel aan zat, af-ge-knipt.

Vaak had-den Tip-py en Top-py al aan Tan-te ge-vraagd, of ze het hond-je eens mee wou bren-gen en of ze er dan eens mee moch-ten spe-len, maar steeds had-den ze een wei-ge-rend ant-woord ge-kre-gen.

„Jul-lie bent veel te wil-de jon-gens, hoor ; je zou het dier-tje maar pijn doen,” zei Tan-te dan al-tijd. Maar de-zen keer had Tan-te ze-ker een erg goe-de bui, want niet al-leen had ze Mi-mi mee-ge-bracht, de jon-gens moch-ten er zelfs óók mee spe-len, als ze er maar héél voor-zich-tig mee wa-ren en er héél lief voor zou-den zijn. Nu, daar zou het niet aan man-kee-ren, dat spreekt van-zelf. En zoo ge-beur-de het, dat Tip-py en Top-py vi-si-te kre-gen op de kin-der-ka-mer. Dat was een pret.

„Wat zul-len we er nu eens mee doen ?” vroeg Top-py.

„Mi-mi zal wel hon-ger heb-ben,” zei Tip-py. „Ik zal eens naar de keu-ken gaan, om te zien, of ik iets voor hem te e-ten kan vin-den.”

In de keu-ken vond hij ech-ter niets. Toen naar de pro-vi-sie-kast. Daar-in lag een groot stuk ge-bra-den vleesch. Dat kwam goed van pas. Tan-te had im-mers ge-zegd, dat ze lief voor Mi-mi moes-ten zijn. In een wip was Tip-py

te-rug in de kin-der-ka-mer en Mi-mi werd voor de schaal mèt vleesch ge-zet. Eerst lik-te hij er e-ven aan, maar heel spoe-dig be-gon hij er aan te knab-be-len, tot groot ver-maak

van de twee kleu-ters, die met ge-noe-gen za-gen, hoe Mi-mi zich dik at aan zoo'n on-ge-woon hap-je.

„Zie je wel,” zei Top-py, „wat een kort staart-je Mi-mi maar heeft ? 't Is wel lan-ger ge-weest, hè ? Zul-len we het weer eens wat lan-ger ma-ken ?”

„Lan-ger ma-ken ? Hoe wou je dat dan doen, Top-py ?” vroeg Tip-py.

„Wel, een stok-kie er aan bin-den of zoo iets.” Ja, dat zou wel leuk staan, maar 'n goed stok-je en een touw-tje

kon-den ze ge-luk-kig niet vin-den en dus be-slo-ten ze, het staart-je maar zoo klein te la-ten. Mi-mi, die maar rus-tig door knab-bel-de, wist niet, aan welk groot ge-vaar hij ont-snapt was!

„Wat eet hij lek-ker, hè!” zei Top-py. „Of hij ook hon-ger had. Nu zal Tan-te toch niet kun-nen zeg-gen, dat we niet goed voor hem zijn. Zeg, Tip, zou hij ook kunst-jes kun-nen ma-ken?”

„Dat weet ik niet,” zei Tip-py, „maar weet je nog, hoe die groo-te hond zwom in den vij-ver van het park? Al-les wat die man in het wa-ter gooi-de, haal-de de hond er-uit.’

„Ja,” zei Top-py, „zou Mi-mi óók kun-nen zwem-men?”

„Zul-len we het eens pro-bee-ren?” zei Tip-py.

Ja, ze zou-den het eens pro-bee-ren! De ar-me Mi-mi werd van zijn lek-ker hap-je weg-ge-haald en de jon-gens gin-gen er-mee naar bo-ven, naar de bad-ka-mer. Daar was wel geen vij-ver, maar ze zou-den er wel een-tje ma-ken. Spoe-dig was de bad-kuip tot aan den rand ge-vuld met wa-ter en Mi-mi zou zijn zwem-kunst kun-nen too-nen. En ter-wijl tan-te Ti-ne be-ne-den héél ge-zel-ig met Moe-der praatte en een lek-ker kop-je thee dronk, lag haar ar-me Mi-mi bo-ven te spar-te-len in een kuip ijs-koud wa-ter. Het ar-me dier-tje jank-te van angst en van kou. E-ven-tjes von-den de jon-gens het wel leuk om het beest-je te zien plas-sen, maar al heel gauw be-grepen ze, dat ze iets ver-keerds de-den en ze kre-gen me-de-lij-den. Vlug nam Tip-py Mi-mi uit het bad. Het dier-tje was bij-na ver-dron-ken. Van kou kon het niet meer loo-pen. Kreu-nend lag het te rit-len. Met de pret was het in-eens ge-daan Top-py keek Tip-py en Tip-py keek Top-py aan en geen van bei-den zei iets. Plot-se-ling kreeg Tip-py een i-dec-tje. Hij nam Mi-mi, die nog droop van het wa-ter, op en vloog er-mee de trap af. Top-py liet de kuip leeg-loo-pen en kwam toen óók be-ne-den. Toen hij de kin-der-ka-mer bin-nen-kwam, zag hij, dat Tan-te's mof op den leun-stoel lag.

„Waar is Mi-mi?” vroeg hij ang-stig.

„In de mof,” zei Tip-py met een tri-om-fan-te-lijk ge-zicht. „Daar-in zit hij lek-ker warm en dan zal hij wel gauw droog zijn.”

„Doe nog maar een stuk-je vleesch in de mof,” zei Top-py en Tip-py nam een stuk van de schaal af en stop-te dat bij Mi-mi in Tan-te's mof. Al-le-bei wa-ren ze on-der den in-druk en ze spra-ken bij-na geen woord.

Na een poos-je kwa-men Tan-te en Moe eens kij-ken, hoe de jon-gens met Mi-mi speel-den. Ze za-gen de be-druk-te ge-zich-ten van de twee zon-daars en Moe-der be-greep da-de-lijk, dat er iets niet in or-de was.

„Waar is Mi-mi?” vroeg ze.

„In de mof, Moe,” zei Tip.

„In de mof? Wel-ke mof?”

„Van Tan-te, Moe.”

Tan-te gaf een gil-le-tje van schrik.

„In mijn mooi-e mof? Maar hoe kom je daar nu bij,” en Tan-te pak-te voor-zich-tig haar mof op en voel-de, of Mi-mi er-in zat. Ze haal-de er iets uit en toen ze het zag, schrok ze ge-wel-dig. Een stuk ge-bra-den vleesch! Toen voel-de ze nõg eens en van schrik liet ze de mof bij-na val-len. Ze haal-de Mi-mi te voor-schijn, druip-nat, de ha-ren aan el-kaar ge-plakt, bib-be-rend van kou en ziek van het ve-le vleesch, dat hij ge-ge-ten had. Ter-wijl dik-ke tra-nen van spijt o-ver hun wan-gen rol-den biecht-ten Tip-py en Top-py eer-lijk op, wat ze met Mi-mi uit-ge-haald had-den.

Na-tuur-lijk zou-den ze het nooit meer doen. Voor hun on-na-den-kend-heid kre-gen ze een flin-ke straf. Mi-mi is ge-luk-kig weer be-ter ge-wor-den en de boo-ze bui van Tan-te is ook al-weer ge-zakt. Maar Mi-mi komt nõit meer op de kin-der-ka-mer!

HET WEGGEROLD KWARTJE

Groen-ten of aard-ap-pe-len van-daag, Me-vrouw? Moci-e bloemkool, wit als sneeuw, 'n reu-ze-koop-je, vijf en der-tig cent. Bes-te roo-de-kool, kei-hard, of dik-ke wor-te-len!"

't Was de groen-te-boer, die ie-dere week twee-maal z'n koop-waar langs de hui-zen bracht.

Me-vrouw Mol-mey-er kwam zelf aan de voor-deur, om de groen-ten uit te zoe-ken. Baas Grol-le-man deed het gekoch-te al-le-maal sa-men in 'n klein mand-je en me-vrouw Mol-mey-er droeg het naar bin-nen.

„Hoe-veel is 't, baas?" vroeg ze nog aan de deur.

„35 cent van de kool, 8 van de wor-te-len, 80 cent van de aard-ap-pe-len met de sa-voy-en, da's sa-men één gul-den 23, Me-vrouw."

„Heb je te-rug van 'n rijks-daal-der?"

„Ik denk 't wel, Me-vrouw," en baas Grol-le-man voel-de in z'n broek-zak, die ram-mel-de van al-ler-lei munt-stuk-jes.

„Hier, Fien-tje, geef dien rijks-daal-der 'ns aan Grol-le-man."

Fien-tje, 't twaalf-ja-rig doch-ter-tje, nam het geld-stuk aan en ging er-mee naar de voor-deur.

„Als-je-blijft, baas Grol-le-man hier is 't geld."

„Mooi, juf-fer-tje. Ik zal 'ns kij-ken wat ik voor je te-rug heb."

De man stak z'n hand in den zak en haal-de ze er met klein geld ge-vuld weer uit. Han-dig tel-de hij..... „één vier en twin-tig, één vijf en twin-tig, één vijf-tig en 'n gul-den. Zie zoo, al-weer klaar. Lust u 'n si-naas-ap-pel. Kijk 'ns wat 'n dik-ke!"

„Dank je wel, baas," zei Fien-tje blij.

Juist kwam Moé-der met 't lee-ge mand-je te-rug. Baas Grol-le-man stop-te de hand-vol klein-geld weer in z'n zak, maar hij merk-te niet, dat er 'n geld-stuk-je tus-schen de straat-stee-nen te-recht kwam.

Ook Moe-der had niets ge-zien, maar Fien-tje wel. Juist wou ze er den groen-te-boer op at-tent ma-ken, toen 'n lee-lij-ke ge-dach-te haar in-viel.

„Waar-om zou ik het ei-gen-lijk ook zeg-gen, de man heeft het ver-lo-ren, en zal het wel hee-le-maal niet mis-sen."

„Maar het is ste-len," fluis-ter-de 'n stem in haar bin-nen-ste.

„Och kom, ste-len!" dacht Fien-tje, „je mag toch wel 'n geld-stuk-je op-ra-pen, dat je op straat vindt."

„Ja dat wel," sprak de stem van bin-nen weer, „maar nu weet je, wie de ei-ge-naar van het geld is en daar-om moet je 't hem te-rug-ge-ven."

„Ja, ik zal het gauw gaan zeg-gen," dacht Fien-tje. Zij liep de straat op en zocht naar het weg-ge-rol-de geld. Ha, daar lag het! 'n Kwart-je! Vlug liep ze 'n eind-je de straat af, maar ze zag den groen-te-man niet meer.

„Ze-ker gind-schen hoek al om," dacht Fien-tje en stak het kwart-je in den zak. „Ik zal 't vast en ze-ker o-ver-mor-gen ge-ven."

„Fien, 't is tijd om naar school te gaan; vlug kind, an-ders kom je te laat," riep Moe-der, toen Fien-tje de gang weer in kwam.

„Ja, Moe-der, ik ga al," riep Fien-tje te-rug, deed d'r man-tel aan, trok 'n rond muts-je o-ver d'r oo-ren, zei Moe-der goe-den-dag en hol-de den weg op naar school. Hal-ver-we-ge haal-de ze 'n paar vrien-din-ne-tjes in, stak gauw d'r ee-ne arm door dien van Jet en haak-te den an-de-re bij Truus in.

Wel-dra wa-ren ze in druk ge-sprek. 't Was ook 'n fijn on-der-werp, dat ze te be-pra-ten had-den, An-nie van Dae-le, ook 'n vrien-din-ne-tje, zou naar kost-school gaan, heel ver weg en tot af-scheid mocht ze al d'r vrien-din-nen op 'n feest-je uit-noo-di-gen. Fien en Truus en Jet wa-ren al-le drie van de par-tij en daar-door had-den ze stof ge-noeg voor heel ge-wich-ti-ge ge-sprek-ken.

„Zeg,” zei Truus, „wat vinden jul-lie, als we An-nie 'ns 'n sou-ve-nier van ons mee-gaven?”

„Ja, da's euk,” von-den de bei-dé an-de-ren, „maar wat.”

Truus was voor 'n mooischil-de-rij-tje, Jet zag lie-ver 'n por-tret van hun drie-tjes en Fien stel-de voor 'n doos mooi-e zak-doeck-jes.

Na-dat het schil-de-rij-tje èn het portret ver-wor-pen wer-den, om-dat An-nie die mis-schien niet eens mocht heb-ben of op-han-gen in die vreem-de kostschool bleef al-leen het i-dee van de zak-doeck-jes. En dat moest dan maar uit-ge-voerd wor-den ook. Ze stel-den zich voor, er-ge fij-ne wit-te te koo-pen, met 'n pracht-kant-je er langs.

„Ja, en dan moet ie-der van ons er 'n paar mooi-e let-ter-tjes op bor-du-ren, dan zijn ze ook nog 'n beet-je verschil-lend.”

„Da's waar, want ik bor-duur heel wat be-ter dan jij,” plaag-de Truus te-gen Fien.

„Ik zal m'n ui-ter-ste best doen, zoo-dat zelfs Soeur Ca-roli-ne paf zal staan,” lach-te Fien te-rug.

„'t Zou voor 't eerst zijn,” spot-te Jet.

De school-bel maak-te 'n eind aan 't ge-sprek der vrien-din-ne-tjes en net-jes ach-ter el-kaar stap-ten de meis-jes zwij-gend hun klas bin-nen.

Fien-tje had het ge-von-den kwart-je hee-le-maal ver-ge-ten. Toen de school uit was en zij het laat-ste eind ge-heel al-leen liep — de an-de-re meis-jes gin-gen al-le-maal 'n an-de-ren kant op — kwam ze voor-bij den groo-ten win-kel van Rie-ter. 't Was 'n ga-lan-te-rie-zaak, bij-na 'n ba-zar, want ze ver-koch-ten er ge-woon van al-les.

Fien kon er nooit voor-bij loo-pen, zon-der e-ven de é-ta-la-ges te be-kij-ken.

... barstte in tranen uit en viel op een stoel.

Er la-gen dik-wijls zul-ke leu-ke din-gen.

Kijk nu weer. Wat 'n snoe-pe-rig bloem-bak-je! Dat was iets voor Moe-der, als ze de vol-gen-de maand ja-rig was.

Nee, kijk daar! Wat 'n beel-dig hals-ket-tink-je! En zoo'n fijn me-dail-lon er aan! Ze-ker goud! 't Blonk zoo prach-tig. Zoo-iets zou Fien zelf nou wel 'ns graag heb-ben. Stel je voor, wat zou ze geu-ren op 't feest bij An-nie.

Maar er was na-tuur-lijk geen den-ken aan. 't Zou veel te duur zijn en Moe-der dacht er vast niet aan, om zoo maar op 'n ge-wo-nen dag haar zoo'n fraai ding ca-deau te doen.

Als ze nu nog ja-rig was, of als 't Sin-ter-klaas was; maar al-le-bei die fees-ten

wa-ren nog maar pas voor-bij. 'n Re-den te meer, om geen hoop te heb-ben, want toen was ze flink be-deeld.

„'t Zal ook wel naar cent-jes rui-ken,” dacht Fien en druk-te d'r neus half plat te-gen het raam van de é-ta-la-ge, om het prijs-je, dat hee-le-maal on-der-op hing, te kun-nen le-zen. Ze las en schrok, keek nog eens en zag het toen dui-de-lijk. Er stond op „vijf-en-twin-tig cent”. Dan was 't na-tuur-lijk geen goud, zelfs geen dou-blé, maar mooi bleef het. Je zou zwe-ren, dat het echt goud was.

Toen dacht Fien-tje op-eens aan het kwart-je, dat ze dien mor-gen ge-von-den had.

Haar ge-zicht werd rood en bleek, maar zon-der goed te o-ver-den-ken, wat ze ze ging doen, stap-te ze naar de deur, en ging den win-kel in.

Toen pas drong het tot haar door, dat ze op weg was, iets heel lee-lijks te doen en schie-lijk wou ze zich om-draai-en en weg-loo-pen. Maar juist kwam 'n win-kel-juf-frouw op haar af, en vroeg: „Wat wenscht u, jon-ge-da-me?”

Nu kon ze niet meer te-rug en vijf mi-nu-ten la-ter stond ze, met 'n klein pak-je in haar hand ge-klemd, weer op straat.

Ze hol-de nu in één ren naar huis, naar bo-ven, naar haar ka-mer-tje.

Daar haal-de zij het ket-tink-je voor den dag, sloot het om haar hals en be-keek zich in de spie-gel.

Prach-tig stond het in één woord. 't Schit-ter-de en 't blonk, dat Fien-tje nòg niet kon be-grij-pen, dat 't ei-gen-lijk 'n goed-koop na-maak-ting was.

„Nie-mand kan 't er aan zien,” zei ze tot zich-zelf en zoo blij was ze met haar schat, dat ze er niet meer aan dacht, op wel-ke on-eer-lij-ke ma-nier zij er aan ge-ko-men was. Ter-wijl ze zich-zelf nog steeds stond te be-won-de-ren, riep Moe-der's stem van be-ne-den: „Fien, kom je e-ven, broer-tje is zoo vree-se-lijk las-tig! Ik moet zoo noo-dig naar 't e-ten kij-ken, houd hem 'ns e-ven vast.”

„Ja, Moe-der, ik kom.” Fien probeer-de het ket-tink-je los te ma-ken,

maar of het nu kwam, dat ze 'n beet-je ge-haast was, of dat zoo'n goed-koop ding 'n slech-te slui-ting had, 't sie-raad kon ze niet af krij-gen.

„Moe-der mag het toch niet zien en ik heb 't toch ook niet graag ka-pot,” dacht het meis-je. Daar-om stop-te ze het gauw tus-schen haar on-der-jurk, en ging naar be-ne-den.

In de keu-ken nam ze klei-nen Jan van Moe-der o-ver en wan-del-de met hem rond de ta-fel.

't Vent-je, dat last had van tand-jes, en zelfs op Moe-der's arm al-door aan het zeu-ren was ge-ble-ven, kwam na 'n oo-gen-blik hee-le-maal tot be-da-ren. Moe-der draai-de zich ver-heugd van het kook-for-nuis om. „Nou, meid, jij hebt er slag van hoor! Je mag het meer doen!”

„A-da-ta-ta,” kraai-de het vent-je en trok het mooi-e ket-tink-je naar bo-ven. 't Ke-rel-tje had het blin-ken-de ding op-ge-merkt en net zoo lang ge-frie-meld, tot hij 't te pak-ken had.

Fien wou het vlug weer weg-stop-pen, maar Moe-der had het al ge-zien.

Ze nam het ket-tink-je uit Jan-tje's vin-ger-tjes, keek haar doch-ter-tje aan en vroeg: „Fien, kind, hoe kom je hier-aan?”

Fien barst-te in tra-nen uit en viel op 'n stoel neer. Moe-der nam Jan-tje op den arm, streel-de Fien's ha-ren en vroeg be-droefd: „Mag Moe-der 't niet we-ten? Ver-berg jij wat voor mij?”

Brok-je voor brok-je ver-tel-de Fien, al-door he-vig snik-kend, wat er was ge-beurd.

„Maar kind, dat is ste-len! Wist je dat niet?”

„Ja, Moe-der,” ant-woord-de het meis-je be-schaamd, „ik was ook vast van plan het aan Grol-le-man te-rug te ge-ven. Ik ben hem nog na-ge-loo-pen van-mor-gen, maar ik kon hem niet meer vin-den. En toen ik straks dat mooi-e ket-tink-je be-keek en zag, dat 't maar 'n kwart-je kost-te, kon ik aan de be-ko-ring niet weer-staan en heb het ge-kocht.”

„'t Is ver-keerd, kind, hee-le-maal

ver-keerd. Je moet het ket-tink-je da-de-lijk te-rug gaan bren-gen. Zet je hoed maar op en roep Di-na, of ze e-ven d'r werk wil la-ten wach-ten om op Jan-tje en den kook-pot te pas-sen, dan gaat Moe-der met je mee."

„Waar heb je het ge-kocht?" vroeg Moe-der, toen ze op straat ston-den.

„Bij Rie-ter, Moe," kwam het be-vend van Fien-tje's lip-pen. Ze zag er vree-se-lijk te-gen op, om naar den win-ke! te-rug te gaan en den koop on-ge-da-an te ma-ken. Mis-schien moest ze wel zeg-gen, dat ze 't geld ge-sto-len had.

„Ge-luk-kig nog-al niet ver uit de buurt," zei Moe-der, „des te eer-der heb-ben we die a-ke-li-ge bood-schap ach-ter den rug."

Wel-dra ston-den zij sa-men in den win-ke! bij Rie-ter. De ei-ge-naar der zaak kwam zelf op hen toe.

Fien-tje klem-de Moe-der's hand stijf in de ha-re en deed met tril-lend stem-me-tje haar woord.

„Me-neer, hier is het ket-tink-je te-rug, dat ik straks bij u ge-kocht heb. Mag ik nu als-tu-blijft ook mijn kwart-je te-rug?"

„Ge-kocht is ge-kocht, zus, of.... man-keert er soms wat aan?"

„Nee.... nee, dat niet," stot-ter-de Fien. Waar-om maak-te die man het haar ook zoo moei-lijk! En waar-om zei Moe-der niets! Ze voel-de de tra-nen al in d'r oo-gen ko-men."

„Waar-om wou je je koop dan on-ge-da-an ma-ken, jon-ge-da-me?"

Met 'n hoog-roo-de kleur barst-te Fien-tje los:

„'t Was 'n ver-gis-sing me-neer, 't kwart-je was niet van mij!"

Eerst keek de me-neer van den win-ke! erg ver-baasd, maar toen hij Fien-tje's Moe-der 'ns aan-keek, be-greep hij. „O, dat is 'n an-de-re zaak."

Hij nam 't ket-tink-je aan en e-ven la-ter hield Fien-tje het geld-stuk-je weer in d'r hand.

„Dank u wel, me-neer," zei ze op-ge-lucht.

„Dat was 'n zwa-re gang, hé kind-je?" zei Moe-der har-te-lijk, toen ze weer op den te-rug-weg wa-ren. „Ge-luk-kig,

dat je je fout nog kon her-stel-len."

„Nou Moe-der, da's ze-ker, ik dacht in den win-ke! al, dat die me-neer 't niet wou ge-ven. Moe," ging ze ang-stig door, „zou die man be-gre-pen heb-ben, dat ik 'n dief was!"

„'k Denk het niet, kind," troost-te Moe-der, „hij kan e-ven-goed mee-nen, dat 't een ver-gis-sing was."

„'k Ga 't geld straks gauw naar Grol-le-man bren-gen; 't brandt me in de vin-gers," zucht-te Fien.

's Mid-dags kwam Fien-tje hee-le-maal op-ge-mon-terd bij Moe-der thuis.

„Moe, baas Grol-le-man heeft me al-weer 'n si-naas-ap-pel ge-ge-ven, en hij zei, dat ik 'n braaf, eer-lijk meis-je was. Hij moest 't eens we-ten, hé Moe? En zeg, Moe-der-tje, weet u wat 'k nog meer ge-da-an heb? 'k Ben gauw bij de Pa-ters we-zen biech-ten, en nu ben ik lek-ker o-ver-al van af."

„Goed ge-da-an, zus, nu zul je je wel blij en ge-luk-kig voe-len, is 't niet?"

„Nou, Moe-der, maar dien si-naas-ap-pel heb ik toch niet ver-diend, hé. 'k Zal 'm aan Jan-tje ge-ven, want als hij 't ket-tink-je niet uit m'n jurk ge-trok-ken had, mis-schien was 'k dan wel nooit meer 'n eer-lijk meis-je ge-wor-den."

Moe-der lach-te te-vre-den.

's A-vonds toen Fien-tje in bed lag, en Moe-der nog 'ns e-ven kwam kij-ken, voel-de ze op-eens twee ar-men ste-vig om d'r hals, en tus-schen twee zoe-nen door, fluis-ter-de Fien-tje:

„Nacht Moe-der-tje. Ik ben zoo blij, dat de-ze ver-schrik-ke-lij-ke dag om is. Voortaan zal 'k nooit — nooit meer on-eer-lijk zijn."

„Nou, als je dat vol-houdt en de-ze dag 'n blij-ven-de waar-schu-wing voor je is, dan noemt Moe-der 't van-daag 'n ge-luks-dag.

Nacht klein-tje."

„Nacht Moe."

Op An-nie van Dae-le's feest prijkte om Fien-tje's hals 'n echt gou-den ket-tink-je.

Daar had die goe-de Moe-der voor ge-zorgd.

JOS.

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Ik heb jul-lie al lang geen sprook-je meer ver-teld, is wel? Nu komt er weer een, hoor!

In 'n groo-ten tuin ston-den heel veel boo-men bij-een. Klei-ne boom-pjes met wit-te, ge-le en roo-de ro-zen, den-ne-boom-pjes met groe-ne en blauw-grij-ze naal-den: 'n goe-di-ge, ou-de no-te-boom en ka-le ker-se-boom: 'n boom met zu-re, en een met zoe-te ap-pe-len, en te-gen 'n muur klom-men de tak-ken van mo-rel-le-boo-men om-hoog.

Vlak naast den dik-ken pe-re-boom stond een vreem-de boom, waar-aan geen groo-te vruch-ten kwa-men.

't Was een heer-lij-ke zo-mer, en al-le boo-men had-den goe-den zin. 't Had juist flink ge-re-gend, en nu hie-ven al-le boo-men heel hoog hun tak-ken en bla-de-ren naar de zon. Die warm-de en droog-de de nat-te bla-de-ren en de

geu-ri-ge ro-ze-blaad-jes met de re-gen-tra-nen. Heel lief lach-te de zon te-gen de ron-de, dik-ke ap-pel-tjes, en stoof-de er een lek-ker rood kleur-tje op. En op al-le tak-ken le-ken de blaad-jes wel te la-chen, zulke blij-de kleu-ren too-ver-de de zon in de re-gen-drup-pels. Al-leen die ee-ne, vreem-de boom liet z'n tak-ken af-han-gen. De blaad-jes we-zen niet naar bo-ven, maar diep naar den nat-ten grond. De boom was on-te-vre-den en klaag-de: „Bah! die na-re zon. Wat steekt ze toch!”

„Ha, ha,” lach-te een klein ro-ze-boom-pje. „Nu is hij kwaad op de zon, en straks schold hij op dien nat-ten re-gen! ha, ha, ha!” En al-le ro-ze-boom-pjes lach-ten mee, dat ze de drup-pels van de bloe-men schud-den.

„'t Is zoo licht met die zon!” klaag-de weer de vreem-de boom.

„Och wat,” zei de pe-re-boom, „'t is heer-lijk die zon!”

Maar de zon ging sla-pen. 'n Hee-le roo-de streep liet ze na in de lucht. Al-le boo-men von-den 't prach-tig, al-leen die ee-ne mop-per-de weer:

„'t Lijkt wel brand! Bah! wat a-ke-lig!”

Toen werd 't hee-le-maal don-ker. De bloe-men slo-ten zich en ne-gen de kop-jes. Nog heel e-ven hoor-de men de blaad-jes fluis-te-ren in den tuin: „Wel te rus-ten!” Toen was al-les stil. Maar op-eens kwam weer die kla-gen-de stem: „Wat is 't toch don-ker!”

„Wel wa-rem-pel,” riep heel hard de goe-de no-te-boom, die bij-na sliep. „Eerst was 't te licht en nou te don-ker. Jou is 't ook nooit goed. Slaap maar!”

De vreem-de boom was ge-schrok-ken, en hield zich gauw stil. Die no-te-boom had zoo'n har-de stem. Maar e-ven la-ter be-gon hij weer.

„Er kruipt een rups o-ver een blad! Bah, wat naar!”

„Er knaagt een worm-pje aan mijn wor-tel! Oei!”

„Er krast een raaf tus-schen mijn tak-ken, foei!”

„Het wordt zoo koud nu, zon-der zon. Och! Och!”

„k Kan niet sla-pen, 'k ben zoo naar ! Hé ! Hé !”

Toen wer-den ap-pel-boo-men en ker-se-boom, mo-rel-le- en pe-re-boom, ja al-le boo-men zóó kwaad ! 't Was of er een storm waai-de in den tuin, zoo he-vig be-wogen de tak-ken en ruischten de bla-de-ren. En al-le-maal wer-den ze boos op dien vreem-den boom, met z'n laag af-han-gen-de tak-ken en va-le bla-ren en z'n kla-gen-de, zeu-ren-de stem.

„Zeur-piet !”
 „Klets-kous !”
 „Za-nik-trien !”
 „Ou-we klaag-ster !” „Ver-ve-len-de zeur !”
 zoo klonk 't door-een.

„Nee,” zei de groo-te, goe-de no-te-boom, „voor-taan zul-len we hem dan treur-boom noe-men. Maar ik zeg je, dat je maar al-leen moet treu-ren.

Wij wil-len niets meer van je hoo-ren ! Wij hou-den van de zon om haar licht, en van de don-ker-te om te rus-ten.

Nooit zal meer een boom van de-zen tuin te-gen je spre-ken !

Toen werd al-les dood-stil, en de boomen slie-pen weer. Al-leen de treur-boom treur-de stil, en schrei-de heel veel tra-nen. Toen de an-de-re boo-men 's mor-gens wak-ker wer-den, wa-ren de tak-ken van den treur-boom nog die-per ge-bo-gen, en er on-der stroom-de een beek-je. Dat wa-ren de tra-nen van den treur-boom.

Zou-den jul-lie nu graag zoo'n treur-boom zijn ? Nee, hè ? O. L. Heer-tje houdt ook veel meer van vroe-lij-ke, op-ge-wek-te kin-de-ren, die zin-gen, lach-en en spe-len. Ook de men-schen hou-den niet van kin-de-ren, die al-tijd kla-gen, dan o-ver kou, dan o-ver warm-te. Soms heb-ben ze kies-pijn, dan weer buik-pijn ; van-daag is 't hoofd-pijn, mor-gen pijn

't been. Woens-dags brom-men ze o-ver de re-ken-les, en Za-ter-dags o-ver de lees-les.

Nooit is 't e-ten goed, en om niets hui-len-ze. Zorg maar, dat jul-lienooit zul-ke treur-wilgen wor-den. Als je soms ook 'n beet-je pijn hebt, pro-beer 't te ver-ge-ten en lach er mee. Dan is 't het eer-ste o-ver. Zit niet te zuch-ten als een oud best-je, of trek geen ge-zicht als een oor-wurm. Na-tuur-lijk, als je er-ge pijn hebt, mag je dat ge-rust zeg-gen. Maar niet zoo klein-zee-rig zijn en al-tijd

kla-gen. Nee, je moet pro-bee-ren om nooit te kla-gen. Al-le kin-der-tjes heb-ben wel eens iets, wat ze ver-ve-lend vin-den. Stel je voor, dat ze daar al-le-maal o-ver zeur-den ! Dan zou er wel een zee ko-men van al die traan-tjes. Als 't Zon-dags re-gent, niet met een lee-lijk ge-zicht voor 't raam gaan zit-ten, en dan maar zuch-ten : „Bah, wat een weer !”

... en er onder stroomde een beekje. Dat waren de tranen van den treurboom.

Wel-nee ; be-denk een of an-der leuk spel-le-tje en lach den re-gen uit daar bui-ten : „'k Trek me van jou niets aan, dom-me re-gen ! 'k Speel e-ven goed !”

Dat doen we van de week, hé ? Geen treur-wilg-jes moet O. L. Heer-tje kunnen zien. Al-le jon-gens en meis-jes, die 'het Kleu-ter-blaad-je le-zen, heb-ben de-ze twee we-ken goe-den zin. En als 't erg moei-lijk is, wel, dan ga je maar eens meer te Com-mu-nie. Je-zus kan

je 't bes-te lee-ren, nooit te kla-gen. Hij klaag-de zelfs nog niet, toen de Jo-den hem met lee-ren rie-men sloe-gen, en Hem met tou-wen ran-sel-den, toen Hij viel on-der Zijn Kruis. Ja, Hij klaag-de zelfs niet, toen Hij zoo vree-se-lijk veel pijn had aan 't kruis. Vraag dat eens in de H. Com-mu-nie, ja ? Je-zus zal jul-lie ze-ker hel-pen, om niet te kla-gen.

A. POSTEL.

Zijn verdiende straf

Jan, let toch op,” zei Mees-ter. „Je zit maar te draai-en en kijkt niet naar de kaart. Zóó zul je in 't rei-zen geen bol-le-boos wor-den.”

„Jak-kes, die land-kaart,” mop-per-de Jan. „Ik wou lie-ver, dat we zang-les kre-gen !”

„Wat prut-tel je daar, vent ?” vroeg de mees-ter.

Jan zei nu hard-op wat hij dacht.

Toen schud-de Mees-ter het hoofd. „Och, mal-le jon-gen,” zei hij. „Ver-beeld je eens, dat jul-lie hier den hee-len dag niets an-ders de-den dan zin-gen. Wat zou ik dan een dom-me klas krij-gen !”

De Mees-ter wees nu op de kaart de spoor-lijn aan van Den Haag naar Am-ster-dam.

„Bah, hoe saai,” dacht Jan. Hij keek eens naar de pla-ten aan den muur, en hoest-te een paar maal uit ver-ve-ling.

„Jan, let je wel op ?” vroeg mees-ter Ver-koorn.

„Ja....a, Mees-ter,” zei Jan. Toen tel-de hij de mooi-e bal-len aan het tel-raam.

.... „Zes roo-de.... drie wit-te.... vijf blau-we,” tel-de Jan.

Mees-ter wees nu den Rijn aan. Hij ont-sprong in Zwit-ser-land.... en kwam bij Lo-bith in ons land.

„Jan, waar komt de Rijn in Ne-der-land ?” vroeg de Mees-ter.

„On-der aan het tel-raam,” zei Jan suf-fe-rig.

De klas proest-te het uit. Zoo'n dom ant-woord had nog nie-mand ooit ge-ge-ven.

De Mees-ter schud-de het hoofd, en ver-tel-de nu iets o-ver Am-ster-dam. Hij zei, dat het de hoofd-stad van Ne-der-land was.

Jan zat nu met z'n vul-pot-lood te spe-len.

„Jan, noem eens de hoofd-stad van Ne-der-land ?” vroeg mees-ter Ver-koorn.

De jon-gen dacht e-ven na. Hij liet zijn pot-lood op den grond val-len. Toen wreef hij zich o-ver den neus. „Zwam-mer-dam,” zei hij toen.

„Jou dom-me knaap,” sprak de Mees-ter boos. „Jij let nooit op on-der de aard-rijks-kun-de. Dus ver-dien iii ook een flin-ke straf.

Vol-gen-de week ga ik met de klas naar Am-ster-dam. Daar is veel moois te zien voor kin-de-ren, die graåg wat wil-len lee-ren. Maar een dom-oor als jij trekt daar toch geen nut uit ! Je blijft stil-le-tjes thuis !”

Toen be-gon de dom-me Jan wel een deun-tje te hui-len ; maar hij mocht dien zo-mer niet mee met het school-reis-je...

MARIA.

CORRESPONDENTIE

Wim Stumpel, Hooigracht 40, Leiden. Zeker, gerust mag Annie nog wat helpen, als Wim nog niet met de pen kan omgaan. Nu zal het wel gaan, denk ik; dus: Wim komt dan wel met een eigen briefje. Vorige antwoord zeker wel gelezen al. Daag. Hand en groet.

Lea Smulders, Brugstr. 29, 's-Hertogenbosch. Blij, dat ik weer eens wat van Lea hoorde. Laat ik vooraf even zeggen, dat ik het plaatje boven den brief zoo echt leuk vond. Jammer, dat de velletjes zelf zoo klein zijn. Al schrijf je nu 8 kantjes vol, dan heb je zóó nog maar goed de helft van een gewonen brief. Ja, Deventer is een prettige stad. Heb je daar ook de Lebuïnuskerk gezien? Weet je waarom ze zoo heet? En het stadhuis ook gezien? En — waren er in dien speeltuin inderdaad zoo ontzettend veel wespen? Nou, of ze gevaarlijk zijn. Ik heb er tenminste niet graag mee te doen. Zwolle en Hattem ken ik ook, maar: de Leemkuil — nee, die ken ik niet. Hoor ik daar nog wel van? Als 't portretje goed duidelijk is, mag je het sturen. Dan maken we een groote reis door ons land en nog verder. Veel hartelijke groeten van Oom. Tot later.

Stijnje Wentholt, Ittersumdwardsstr. 14, Zwolle. Zeker, gerust mag zus wel helpen. Toch denk ik, dat mijn beste Nichtje nu voortaan wel alles alleen kan. Probeeren maar. Gaat van zelf. Briefschrijven is niets anders dan; praten op papier. Net opschrijven, of je met iemand zit te praten. Veel hartelijke groeten en een stevige hand van Oom. Daag.

Henriette en Emma Biesta, Rotterdam. Welkom in de groote familie, met twee handen tegelijk — van ieder een. Wel zeker mag Emma ook komen meedoen. Wat graag, als ze zoo nu en dan een grooten brief stuurt. We hopen samen dat Blickman eens wat geeft. Daag. Hand en groet van Oom.

Adrianus van Nunen, Winterdijk 40, Waalwijk. Goed gedaan, beste Neef, dat je weer eens een kansje komt wagen. Wie niet meedoet, heeft zeker geen kans. We hopen samen. Daag. Tot later.

Rita Dresens, Capucynenstr. 120, Maastricht. Ik was er zelf blij om, beste Nichtje, dat Blickman je adres gevonden had. Den dank heb ik hem overgebracht. Je ziet wel, hij is zoo kwaad niet, al krijgt hij van alleman op zijn harden kop. Dag beste Nichtje. Tot later.

Anny van Bommel, Hoog Geldrop 49, Zesgehuchten. Welzeker is mijn Nichtje Anny hartelijk welkom in onze familie. Hoe is het met Zwarte Piet afgeloopt? En hoe gaat 't met de poesjes? Nog geen reden tot klagen. Ja, onze Blickman haalt wel meer zulke staaltjes uit. Gewoonlijk heeft echter zoo'n gelukkig Nichtje wel een broertje, die de gave graag overneemt. We zullen maar hopen, dat Blickman Anny ook eens gedenkt. Daag. Hartelijkste groeten van Oom.

Catharina Westenberg, 1e Rembrandtdwardsstraat 15, Leeuwarden. Ja, het was wel lang geleden, dat ik wat van mijn Nichtje hoorde. Blij, dat je er weer bent. Het duurt een heelen tijd voor mijn antwoord gedrukt wordt, maar ééns moet toch de beurt komen. Jammer, dat de hond nu weg is. Ik weet nog uit je vorigen brief, dat jullie allemaal zooveel van Hertha hieldt. Portret komt

dan wel eens. We zullen zien, of het duidelijk genoeg is. Denk je ook nog eens aan den heel langen brief? Ja? Hartelijkste groeten en een hand van Oom.

Irene Pieters, Meessenerweg 315, Maastricht. Hartelijk welkom in onze familie. Hoop mijn nieuwe Nichtje heel dikwijls in de bus te ontmoeten. Wat een keurig rapport. Zoo iets hoor ik altijd graag. Zeker in Bergen-aan-Zee wel prettige dagen gehad. Hoor ik daar nog wat van? Net iets voor een heel langen brief. Is de poes nog altijd „heel lief”? Waarvoor zouden de menschen er bang voor zijn? Eerlijk gezegd, ik zou 't er ook niet op hebben. Die Angora's zijn niet altijd zoo aardig. Ik heb dit antwoord nog maar ik Kl. gezet, in de hoop, dat je het wel vindt. Daag. Hand en groet. Tot later alweer.

Johan Kool, Schapenstr. 17, Hilversum. Goed gedaan, beste Neef, dat je eens komt kennismaken. Welkom in de familie. Stevige hand, ook voor broertje en zusje. Daag.

LASTIGE POPPEN

Twee kin-der-tjes ke-ken naar bui-ten,
Ze we-zen el-kan-der aan,
„t Is mod-de-rig, vies, het is mis-tig,
We kun-nen niet spe-len gaan.”

Dat had-den har-le-kijn en de pop-pen
Met da-ni-gen schrik ge-hoord,
Die zet-ten echt boo-ze ge-zich-ten,
En toon-den zich heel ver-stoord.

Toen brom-den de pop-pen-ma-maa-tjes,
„Heb j'ooit zoo'n kleu-ters klein!
Je hoeft hier niet te mop-pe-ren,
Waar wij te-vre-den zijn!”

A. R.

Willy.... te....? Ja, wat moet ik nu doen. Alleen de voornaam staat onder den brief. Het korte briefje is heel netjes geschreven. Het begint zoo: „Lieve oom, ik ben blij dat ik een brief kan schrijven.” Oom zegt: „Ik ben blij, dat Willy komt kennis maken, maar ik zou toch ook wel graag willen weten, waar hij woont en hoe hij heet.” Je ziet, ik schrijf altijd terug, en ik hoop maar, dat mijn antwoord terecht komt. Daag. Hoor ik nog wat?

Carlo Carri te Nijmegen. Nooit gehoord, zegt Carlo, of ik een prijs gewonnen heb. Bij elken nieuwen wedstrijd staat een lijst van gelukkige prijswinnaars bij een vorigen wedstrijd. Zie altijd goed die lijst na. Graag altijd ook volledig adres. Hand en groet van Oom.

Jan Wilhelm te Joppe. Eerst wist ik werkelijk niet, waar ik Joppe ergens zou moeten zoeken op de kaart. Maar daar ik in het briefje las: „Wij fietsen naar school in Gorssel,” begreep ik, dat ik daar ergens in Gelderland moest zijn, in de omgeving van Zutphen. En ik heb uit het briefje begrepen, dat mijn nieuwe Neefje vroeger in Indië gewoond heeft. Waar ergens? Ja, vooral in den zomer is het fijn in Gelderland. Als deze brief komt, zal de winter wel voorbij zijn. Er komen zooveel briefjes, dat ik mij streng moet houden aan den regel: „Ieder zijn beurt”. Schrijf me dan eens, hoe je onzen winter gevonden hebt. Wanneer krijgt Oom een heel langen brief, waarin je dan alles vertelt, over Indië, over de reis naar hier, over school, over alles wat je zoo al doet. Daag beste Neef. Tot later dan.

Theo ten Hoedt, St. Janskerkstraat 37, Arnhem. Eerst mijn hartelijke welkom in onze familie. Oom is heel blij, dat je nu weer heelemaal hersteld zijt. Ook het leeren op school komt wel terecht. Gezond zijn is het voornaamste. Ja, ik reken er op, dat je nu voortaan telkens van de partij bent. En ook reken ik op lange brieven. Daag.

Gonnie Thomeer, Graaf Florisstraat 82a, Rotterdam. Vooraf mijn welkom in onze club. Hoop Gonnie nog heel dikwijls in de bus te ontmoeten. Wat keurig mooi geschreven briefje. Hoe oud is Gonnie al? Ja, in Nijmegen is het altijd prachtig, vooral in den zomer. Maar Rotterdam met al zijn drukke beweging en al zijn schepen is toch ook een stad, waar ieder graag woont. Vroeger hield ik wel van schaatsen, maar als je oud bent, gaat het niet meer. Toch gaan we samen, Tante en ik, nog wel 's kijken. Mooi rijden zie ik nog altijd graag. Daag beste Nichtje. Tot later alweer.

Adriaan Vissers te Bussum. Graag, dat mijn nieuwe Neef even kwam kennis maken. Welkom in de rij. Briefje was zeer in orde voor een jongen

van pas 8 jaar, kwam nog net op tijd. We hopen samen, dat Blickman ook eens zijn goede gaven geeft. Daag beste Neef. Veel hartelijke groeten en een hand van Oom.

G. Zuiderwijk, Vredebestlaan 94, Poeldijk. Weer allereerst mijn beste welkom aan dit nieuwe Neefje. Waar is het, dat ik den laatsten tijd heel weinig briefjes ontvang uit Poeldijk. Vroeger schreven nog al eens enkele Nichtjes. Ik hoop, dat ze nu weer eens gauw op bezoek komen. Vroeger, ja, ben ik wel 's in Poeldijk geweest, maar nu in veel jaren niet meer. Van de nieuwe veiling had ik in de krant gelezen. Schijnt een mooi feest geweest te zijn. Daag beste Neefje. Kom je gauw weer eens terug? Tot later.

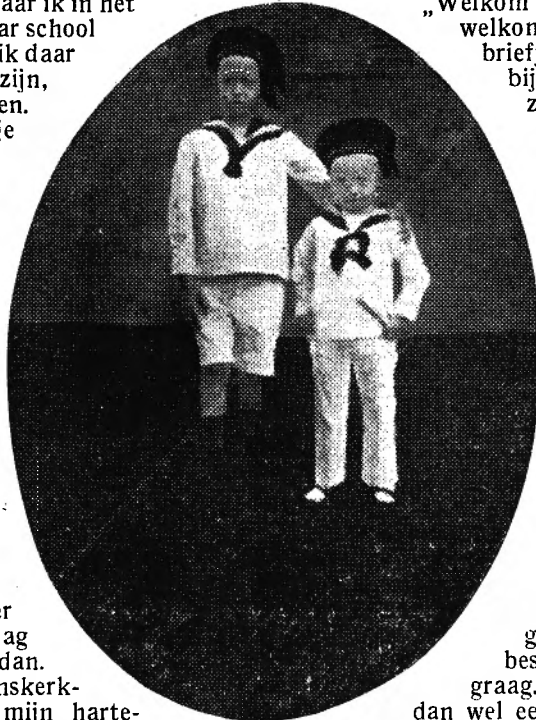
Mia Stregels, Joh. Verhulststr. 164, Amsterdam. Ik zou graag ook een Nichtje van U willen worden,” schrijft Mia. En Oom zegt: „Welkom in onze familie.” Hartelijk welkom, want ze schrijft een net briefje. En Wim wil ik er ook wel bij. Als dit antwoord komt, zal hij stellig een briefje kunnen schrijven. Doe je 't Wim? We hopen samen dan maar, dat Blickman het goede adres vindt. Daag.

Annie Mul, te Alkmaar. Zoo ben ik in eens op de hoogte van alle broertjes en zusjes. Voor ieder afzonderlijk een hand. Wil Annie even voor me rondgaan? Vraag 's of Ali en Adriaan een volgende maal meekomen, ieder met een eigen briefje. Jan en Marietje zetten er dan wel een kruisje onder. Heel blij ben ik, dat je zoo nu en dan eens een Weesgegroetje voor Oom en Tante bestemt, dat hebben wij altijd graag. Afgesproken. Portret komt dan wel eens. Hartelijkste groeten voor allemaal. Daag.

Catharina Eijmer, te Koudekerke. Welkom in onze familie. Blij, dat je nu weer hersteld bent. Ook het leeren komt wel in orde. Gezond zijn is het voornaamste. Wel zeker mag ook Leentje mee op bezoek komen. Wat graag zelfs. Hoe is het met St. Nicolaas gegaan? Veel groeten ook aan Marietje. Daag. Tot later alweer.

Jantje Detollenaere, Bothalaan 50, Zeist. Graag, dat mijn Nichtje Jeane ook eens komt meedoen. Ik hoop, dat ze nu voortaan geregeld van de partij is. De prijzen komen in elk geval altijd ergens terecht. Vele groeten en een stevige hand van Oom.

Gretha Gantier, Vooruitstraat 84, Purmerend. Heel graag, dat mijn nieuwe Nichtje even kwam kennismaken. Ik denk, als dit antwoord komt, zal Gretha wel zelf een aardig briefje kunnen schrijven. Je weet, ik heb maar liefst, dat mijn Nichtjes alles zelf doen. Dan leer je dadelijk een mooi briefje schrijven. Kom je nu voortaan altijd meedoen? Veel groeten en een hand. Daag.

Beer en Kees Patist Weltevreden (N.I.)

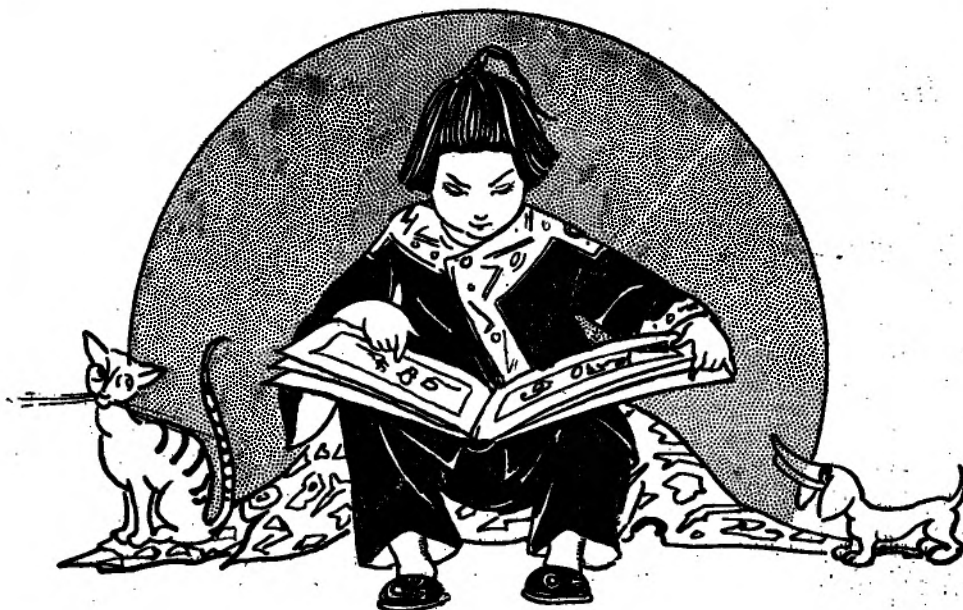
KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING No. 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

Het leerboek van Pi-Sang-Koo.

Kind-ren. kent gij
Pi-Sang-Koo?

Dat is een Ja-pan-nees-je.
Hij kreeg 'n aar-digsprook-jes-boek
Van buur-man Hoep-La-Kees-je.

Dat boek leest Pi-Sang-Koo nu uit,
Van ach-te-ren naar vo-ren.

Wil jul-lie we-ten wat hij leest?
Ga zelf dan maar eens hoo-ren?

MARIA.

TWEE BRAVE BENGELS

Door TOM BLANKENBURG

TIP-PY HEEFT EEN SLECH-TEN DAG.

Zoo-als ge-woon-lijk gin-gen Va-der, Moe-der, Tip en Top op een Zon-dag-mid-dag naar Groot-va-der en Groot-moe-der. Die woon-den een half uur-tje van hen van-daan. Om-dat het mooi weer was, zou de fa-mi-lie er heen wan-de-len. De twee lie-ve jon-gens za-gen er piek-fijn uit. Mooi-e, wit-te ma-tro-zen-pak-jes had-den ze aan. 't Was een lust om ze te zien. Bij Groot-va-der had-den ze al-tijd veel pret. Hij was een aar-di-ge, vroe-lij-ke man, waar ze het uit-ste-kend mee kon-den vin-den. Van Groot-moe-der kre-gen ze al-tijd lek-kers en dus was zij ook de kwaad-ste nog niet. De mees-te schik had-den de ben-gels, als ze op zol-der spe-len moch-ten. Daar la-gen al-ler-lei din-gen, waar je zoo fijn mee kon spe-len, als ou-de stoe-len, lee-ge doo-zen, een pa-ra-sol, een paar ou-de pa-ra-plu's en niet te ver-ge-ten een man-gel.

Met dien man-gel had-den ze al-tijd veel pret, want dat was hun draai-or-gel! Om de beurt moes-ten ze er aan draai-en, maar dan kwam er na-tuur-lijk nog geen mu-ziek. Dat was ech-ter geen be-zwaar. Voor-al Tip-py had er slag van, héél dui-de-lijk hoor-baar mu-ziek te ma-ken. Als hij draai-de, dan zong, of lie-ver schreeuw-de, hij er ge-ducht op los en de ou-de man-gel piep-te, kners-te en steun-de, dat hoo-ren en zien ver-ging.

De-zen mid-dag zou-den ze zich weer eens heer-lijk gaan a-mu-see-ren. En ze trof-fen het bui-ten-ge-woon. Al zoo vaak had-den ze op-ge-merkt, dat er op zol-der nog een deur was, die maar al-tijd ste-vig op slot zat. Die ge-slo-ten deur was al-tijd iets ge-heim-zin-nigs voor hen ge-weest. Wat zou er ach-ter zijn? Vaak had-den ze er naar ge-gist. De meid van O-pa had-den ze er al dik-wijls naar ge-vraagd, maar die zei, dat ze niet zoo nieuws-gie-rig moes-ten zijn en dat ze

voor-al niet moes-ten pro-bee-ren, de deur o-pen te ma-ken, want het was de deur van een groot hok. Top-py dacht, dat er mis-schien wel een groo-te beer in zou zit-ten, of zoo iets.

Daar-om had hij al-tijd een beet-je angst om dicht bij die deur te ko-men. De-zen mid-dag moch-ten ze weer e-ven op zol-der spe-len. Ze draai-den weer aan den man-gel en ren-den soms als cir-cus-paar-den o-ver den zol-der, tot Tip-py in eens voor-stel-de, spoor-trein-tje te spe-len. Een groo-te, rie-ten stoel werd op den grond ge-legd, klei-ne-re stoe-len er achter ge-scho-ven en..... de trein was klaar. Toen ze met een „reu-ze-vaar-tje” re-den, be-merk-te Top-py plot-se-ling, dat de ge-heim-zin-nige deur op een kiert-je stond en nu en dan door den tocht een eind-je o-pen-ging en dan weer dicht-sloeg. Hij werd bij-na wit van schrik.

„Oh! Tip-py, die deur is los! Maak haar toch gauw dicht. Ik ben zoo bang, dat er iets uit zal ko-men.” Tip-py werd er ook e-ven stil van, maar hij was im-mers de oud-ste en de groot-ste, dus moe-dig be-sloot hij er eens op af te stap-pen. Toen hij er dicht bij ge-ko-men was, bleef hij e-ven staan en met klo-pend hart-je luis-ter-de hij, of er niets te hoo-ren was. Hij ging door het kier-tje kij-ken en wel-dra be-merk-te hij, dat het een ka-mer-tje was, waar hee-le-maal geen beer of zoo iets in zat. Voor-zich-tig maak-te hij de deur hee-le-maal o-pen, keek nog eens goed rond en ging toen bin-nen. Top-py snap-te niet, hoe Tip-py dat durf-de. E-ven la-ter kwam Tip weer te-rug en zei: „Kom eens Top-py, hier kun-nen we fijn spe-len, zeg! Hier staan groo-te kis-ten en doo-zen en er is een kast vol met klee-ren.” Het was zoo. Drie kis-ten ston-den er, waar Groot-va-der 's win-ters de an-thra-ciet op-borg. Eén kist was nog niet ge-heel leeg. Oók was er nog een kast, waar-in ou-de klee-ren hin-gen. In een doos vond Tip nog een ou-den, hoo-gen hoed. Nee maar, hier zou-den ze fijn spoor-tje kun-nen spe-len!

De stoe-ien wer-den al-le-maal naar het pas-ont-dek-te ka-mer-tje ge-bracht en de kist met ko-len werd ach-ter de lo-co-mo-tief ge-scho-ven. De hee-le trein werd ver-der in el-kaar ge-zet en Tip zou de ma-chi-nist zijn. Top vond het plan-ne-tje zóó prach-tig, dat hij al-le vrees ver-gat. De ou-de hoed werd vóór op de lo-co-mo-tief ge-zet. Dat was de pijp! Heer-lijk zou het gaan. „Nu moet je nog e-ven wach-ten. Top-py.” zei Tip. Ik ga e-ven naar be-ne-den om te drin-ken, als ik te-rug-kom, dan zul-ien we den trein eens hééi hard la-ten rij-den.” Tip naar be-ne-den.

In de keu-ken vroeg hij de meid iets te drin-ken. Toen hij langs de tuin-ka-mer kwam, zag hij, dat O-pa. O-poe. Va-der en Moe-der in den tuin wa-ren, om O-pa's mooi-e ro-zen te be-won-de-ren. O-pa's

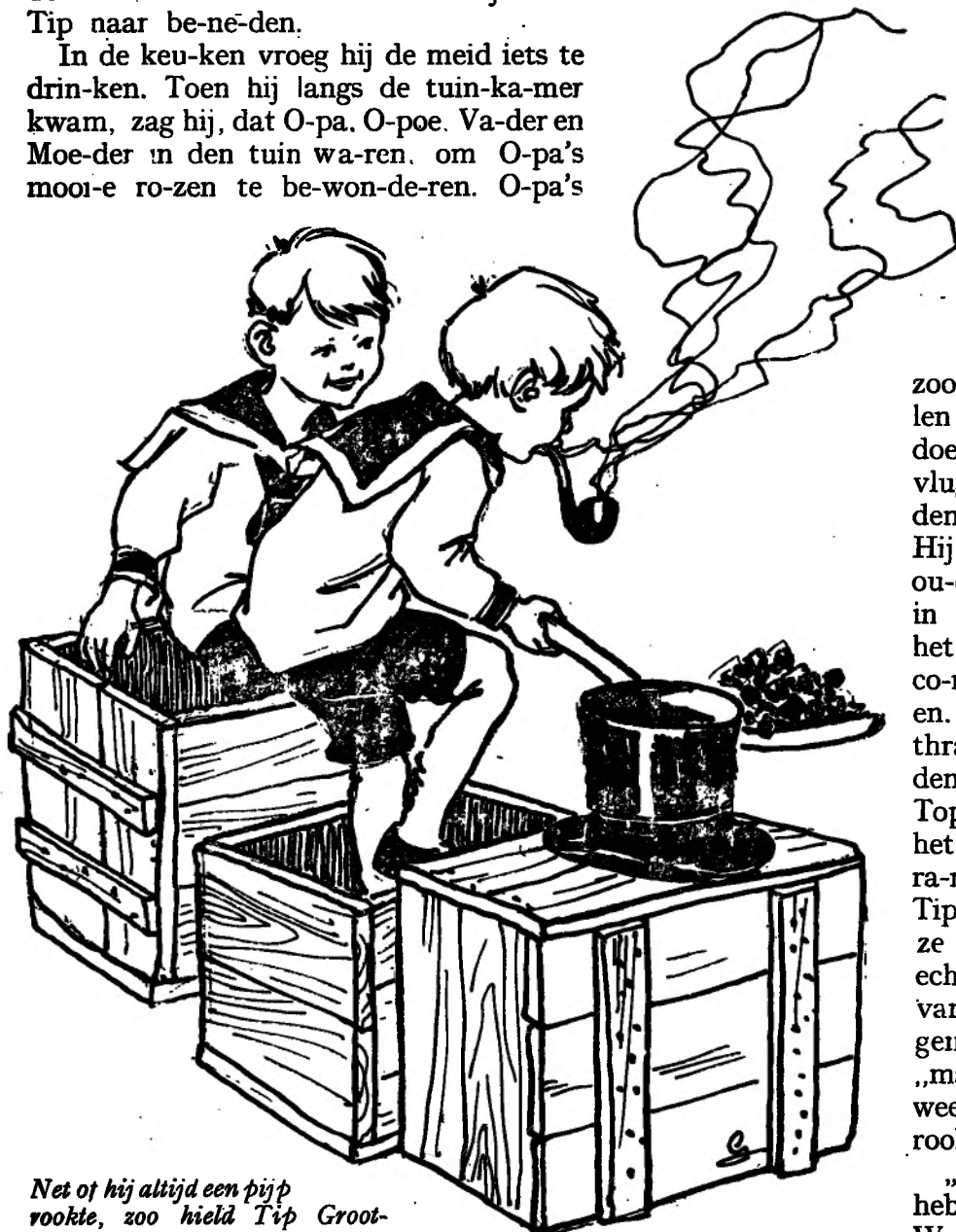
pijp lag in het asch-dak-je. Dat was een bui-ten-kans-je! Hij had op het sta-ti-on vaak een ma-chi-nist ge-zien, die een pijp rook-te. Zou hij nu óók kun-nen. Vlug nam hij de pijp van het bak-je en in een wip was hij er-mee op zol-der.

„Kijk eens Top, nu is het hee-le-maal echt. Ik heb O-pa's pijp te pak-ken kun-nen krij-gen en er is nog ta-bak in. Stap maar in hoor, daar gaat ie.” Top-py klom op een stoel ach-ter den ko-len-wa-gen. Tip stap-te op zijn lo-co-mo-tief, gaf een gil en de trein ver-trok. Net of

hij al-tijd een pijp rook-te, zoo hield Tip Groot-va-der's pijp in den mond en blies dik-ke rook-wol-ken uit. Top-py be-won-der-de zijn broer-tje, die dat al-le-maal

zoo kon. „E-ven ko-len op het vuur doen,” zei Tip en vlug sprong hij in den ko-len-wa-gen. Hij be-gon met een ou-den schop, die er in lag. ko-len op het vuur van zijn lo-co-mo-tief te gooi-en. De brok-ken an-thra-ciet klet-ter-den op den vloer! Top-py brul-de van het la-chen om die ra-re sto-ke-rij van Tip. Wat had-den ze een pret. Net echt. Tip klau-ter-de van den ko-len-wa-gen weer op de „ma-chi-ne” en blies weer reus-ach-ti-ge rook-wol-ken uit.

„Wat een vaart heb-ben we, hè Top! Wat vlie-gen de

Net of hij altijd een pijp rookte, zoo hield Tip Groot-vader's pijp in den mond.

boo-men en de hui-zen voor-bij," en Top ge-noot. „Je moet nõg har-der rijden," zei Top-py. „Goed, nõg snel-der dan," zei Tip, „maar dan moet ik eerst nog eens flink sto-ken." En weer klom hij van de lo-co-mo-tief in den ko-len-wa-gen en op-nieuw ha-gel-de het an-thra-ciet-stuk-ken op den vloer. Top lach-te zich tra-nen.

Bij dat sto-ken hield Tip de pijp van Groot-va-der tus-schen de tan-den en rook-te als een ou-de hoef-smid. De snelheid van den trein werd voort-du-rend groo-ter. „Ik word er dui-ze-lig van, zóó hard gaan we," zei Tip-py. „Ja," zei Top. „het is heer-lijk ! Hoe-ra ! We ko-men nog in A-me-ri-ka !" Maar zoo-ver kwa-men ze niet. Tip had den twee-den keer het „vuur" zóó op-ge-pord, dat de meid be-ne-den het ge-knet-ter hoor-de ! Ze ren-de naar bo-ven en be-merk-te vol schrik, dat de jon-gens op de ko-len-berg-plaats te-recht ge-komen wa-ren. Ze vond de twee rei-zi-gers.

De „ma-chi-nist", die nog steeds ste-vig rook-te, zag zoo wit als een doek en Top-py had een hoog-roo-de kleur van het lach-en.

Tip, die ge-lijk het baan-tje van sto-ker had uit-ge-oefend, zag er ook wer-ke-lijk als een sto-ker uit ! 't Prach-tig wit-te ma-tro-zen-pak-je zat vol ko-len-vlek-ken en ko-len-stof. Zijn han-den wa-ren zwart als roet. In-plaats van in A-me-ri-ka, ar-ri-veer-den de twee huis-ge-noo-ten in O-pa's keu-ken. Top-py was er als pas-sa-gier nog-al goed af-ge-komen. Wat schrok Moeder, toen ze den ma-chi-nist-sto-ker zóó vond. Ook Va-der, Opa en O-poe kwa-men kij-ken, wat er nu weer aan de hand was. Na-tuur-lijk kreeg Tip een flink stand-je, maar hij zag er zóó ver-ma-ke-lijk uit, dat Va-der en Moe-der en ook O-pa en Opoe toch e-ven moe-ten lach-en, toen ze in een an-de-re ka-mer kwa-men. Maar hier-mee is de ge-schie-de-nis nog niet hee-le-maal uit. Een pijp roo-ken is nu een-maal geen kin-der-werk-je. Tip voel-de zich dan ook erg naar wor-den en ee-ni-ge oo-gen-blik-ken la-ter deed hij iets.....en-fin, mis-schien kunt ge wel ra-den wat ! Hij schaam-de

zich, voor-al voor Top-py, want wat hij ge-daan had, de-den al-leen héél klei-ne kin-de-ren ! Twee da-gen is hij nog ziek ge-weest en ge-du-ren-de dien tijd nam hij zich wel hon-derd-maal voor, nõóit meer een pijp te roo-ken. En hier-mee was hij al-weer een goed voor-ne-men rij-ker ge-wor-den. (SLOT VOLGT)

ANECDOTEN

ZOO'N DEUGNIET

Kareltje gaat met het dienstmeisje wandelen.

„Kaatje, heb je ook koekjes meegenomen ?"

Kaatje: „Koekjes ? Waarvoor ?"

Kareltje: „Als ik nou midden op straat 'ns begin te schreeuwen ?"

IEDER VAN ZIJN KANT

Vader, die een lap goed voor 'n nieuwe jas gekocht heeft, vraagt aan z'n zoontje:

„Hoe vind je de stof ?"

„Mooi, vader."

„Maar je bekijkt de stof aan den verkeerden kant, jongen."

„Ja vader, maar ik krijg er immers pas een pak van, als ze omgekeerd is."

Ingez. door Jantje Verhoef, Arnhem.

OP.SCHOOL

Onderwijzer, die bezig is te leeren wat een half is: „Jan, je moeder geeft je een kadetje ; je breekt het midden-door en eet van de stukken er een op. Hoeveel heb je dan op-gegeten ?"

Jan: „'n Half kadetje, meester."

Onderwijzer: „Best, en wat heb je dan nog ?"

Jan: „Nog honger, meester."

Moeder: „Waarom huil je, Wimpie ?"

Wimpie: „Frans heeft gisteren hoofdpijn gehad, en toen heeft hij den heelen dag fram-bozen-limonade gehad, tot de flesch heelemaal leeg was. Als ik nou eens hoofdpijn heb, dan krijg ik zeker niks."

Beide ingez. door Veronic Reijp te Grootebroek.

Moeder op de kinderpartij: „Wimpie, weet je niet, dat het niet netjes is, voortdurend maar naar de koekjestrommel te grijpen. Heb je geen tong ?"

Wimpie: „Jawel, Ma, maar ik kan er met m'n armen veel beter bij."

Ingez. door Corrie Beuman, Delft.

Vrienden

Ber-tie, waar-om was je niet da-de-lijk thuis uit school?"

Geen antwoord.

„Kom Ber-tie, vertel het moe-der maar. Moest je school-blij-ven?"

Weer geen ant-woord.

„Ber-tie," zei moe-der, „kom eens op schoot-je."

Kijk, dat kind was wel ze-ven jaar, maar waar-om zou hij niet op het schoot-je ko-men? Dat is toch niets erg! Zoo lek-ker dicht bij Moe-der, en dan kan je al-les zeg-gen, wat an-ders niet ge-zegd kan wor-den.

Bert neemt een voe-ten-bank-je en klau-tert op den bree-den schoot van moe-der.

„Rech-ter-arm of lin-ker-arm?" vraagt moe-der.

Jul-lie we-ten niet waar-om, hè! Nou, dat zal ik dan e-ven ver-tel-len.

Moe-der heeft twee jon-ge-tjes, ieder heeft een ei-gen hoek-je op schoot. Dat kan met twee kin-de-ren best, niet-waar? Nou, moe-der laat ie-der kind al-tijd den hee-len schoot heb-ben, als hij er al-leen is; maar hij mag al-leen in den rech-ter-arm zit-ten, als hij zoet is. Want, zegt moe-der, dan is het net of je la-ter moe-ders rech-ter-hand zal wor-den, dat is de hulp van moe-der.

Denk maar niet, dat een van de twee jon-gens, als-ie stout ge-weest was in den rech-ter-arm zou krui-pen. Dat doet-ie be-slist niet, hoor!

Bert kroop in den rech-ter-arm.

Dus er wa-ren geen stou-tig-he-den.

Nu zou moe-der 't gauw hoo-ren.

„Kom Bert, ver-tel me maar, waar-om was je nu zoo laat. Am-ster-dam is druk, en moe-der kan een groot kind van ze-ven jaar toch niet uit school ha-len."

„Nee mam-mie, ajak-kes nee!"

„O zoo! Maar wat was er dan? Mag ik het niet we-ten? Is 't zoo iets ge-heims?"

En fluis-te-rend kwam het won-der-woord. „Wimmie!"

O, dom-me moe-der van Bert, had ze dat ver-ge-ten! „Wim-mie!" Wat een dom-me moe-der toch.

„Was je bij Wim-mie?"

„Ja", knikt Bert.

„Mocht je dat niet di-rect aan mam-mie ver-tel-len?"

„Ja mam, maar ik wou eerst kij-ken of Wim-mie nog wat van me wou we-ten."

„Nou, en wat zei Wim-mie?"

„Hij is weer mijn vriend-je," zei Bert, blij dat al-les nu goed kwam. „Mag hij eens ko-men spe-len?"

„Dat mag be-slist hoor," zei moe-der.

Nu we-ten jul-lie nog niets van Wim-mie, hè? Nou moe-der wist het op-eens.

Dat ze zoo kon ver-ge-ten, waar Bert vroe-ger al-tijd zoo graag kwam. O, wat kun-nen die groo-te men-schen toch dom doen.

Moe-der had prij-zen uit-ge-deeld een jaar ge-le-den voor kin-de-ren, die keu-rig plant-jes had-den ver-zorgd. En daar was Wim-mie, die klei-ne Wim-mie, ook bij ge-weest.

Zijn va-der had een mooi-en volks-tuin, en la-ter wa-ren Ber-tie en moe-der nog vaak op vi-si-te ge-weest. Maar nu wa-ren de ou-ders van Ber-tie ver-huisd en vlak in Wim-mie's buurt ko-men wo-nen. En moe-der, die het druk had met ver-hui-zen, had aan Wim-mie niet zoo gauw ge-dacht. Maar Bert-je, die pre-cies wist, waar het jon-ge-tje woon-de, na-tuur-lijk wel.

En nu is Wim-mie een ge-zel-li-ge gast in Ber-tie's huis 'en ze spe-len al-le mid-da-gen om beur-ten bij el-kaar. En ze heb-ben een zoo pret-ti-gen tijd, als vrien-den maar kun-nen heb-ben.

Wat goed hè, dat er op schoot zoo'n boel ver-teld kan wor-den! An-ders was moe-der het vast nooit te we-ten ge-ko-men.

Loke was een al-ler-aar-digst klein peu-ter-tje van nog geen drie jaar.

Ei-gen-lijk heet-te ze Joke.

Maar om-dat 't klei-ne ding de j nog niet zeg-gen kon, noem-de ze zich-zelf Lo-ke.

Den hee-len dag hoor-de je dan ook : Lo-ke dit Lo-ke dat.

„Lo-ke moet wa-ter heb-ben. Lo-ke is moei Lo-ke lek-ker sla-pen! „Lo-ke fijn spe-len. Lo-ke in een boek le-zen.”

't Meis-je be-schouw-de zich-zelf als de voor-naam-ste. Ie-der-een moest naar haar luis-te-ren en ja..... haar ook ge-hoor-za-men.

Als Va-der soms eens e-ven in de kin-der-ka-mer kwam om te zien of Jo-ke en d'r broer-tje Hans zoet sla-pen gin-gen kwam de klei-ne meid op d'r va-der af-ge-spron-gen :

„Pa-pa mag niet in de kin-der-ka-mer. Gauw, voor-uit, er-uit zeg ik je!”

Na-tuur-lijk had ze al die woord-jes van Moe-der ge-hoord en bab-bel-de ze die nu een paar keer ach-ter-el-kaar na, zon-der dat Va-der er iets om gaf. Die man blééf toch ! Die vond 't véel te leuk om z'n klei-ne peu-ter zoo be-zig te zien. Want pret kon je met die twee, en voor-al met Jo-ke, heb-ben.

Als Va-der 's a-vonds lek-ker in een grooten stoel z'n krant zat te le-zen, nou... dan duur-de 't niet lang of er stond ie-mand vlak bij 'm. Heel zacht-jes klonk 't dan :

„Lo-ke ef-fe op pa-pa's schoot zit-ten ? Lo-ke ef-fen op pa-pa's schoot zit-ten ?”

En voor Va-der ant-woord kon ge-ven deed Jo-ke 't zelf :

„Voor-uit dan maar ! Eén keer-tje !” riep ze lach-end en met-een klom ze om-hoog. Maar pas zat ze, of o-ver den grond kwam nog wat aan-ge-kro-pen.

„Ta-ta-ta-tà ! Pa-pa-pa-pa !” kraai-de Hans. En een oo-gen-blik la-ter stónd-ie met z'n dik-ke knuist-jes aan Va-ders bee-nen te trek-ken. Hij moest er ook bij we-zen. En zoo kon Va-der, in-plaats van z'n krant le-zen, met twee van die

LOKE

DOOR JOH. RAM

ben-gels aan 't schuit-je va-ren gaan.

Na-tuur-lijk speel-de Jo-ke zoo'n beet-je de baas o-ver Hans-je. Als ze sa-men op va-ders knie za-ten, hield zij d'r broer-tje

ste-vig vast.

Je kon nooit we-ten, niet-waar ! Zoo'n dom-me man kon dat klei-ne vent-je wel eens la-ten val-len. Kreeg Jo-ke o-ver-dag een koek-je van -Moe-der, dan was 't al-tijd : „Voor Han-nie ook één!”

Lief hé ?

Ja, dat leek wel zoo ! Maar Jo-ke was slim. Ze wist al heel goed, dat als die ster-ke. dik-ke Hans geen koek-je kreeg, hij 't ge-woon van haar af-ne-men zou.

Daar-om vroeg ze ook al-tijd een twee-de koek-je of pop of bal.

Dan was ze zelf ten-min-ste vei-lig. Soms ge-beur-de 't wel, dat Hans al-les wou heb-ben. Dan greep ie met z'n dik-ke hand-jes naar 't boek of de pop, die Jo-ke dan stijf te-gen zich aan-ge-drukt hield. En dan be-gon-nen ze al-le-bei te schreeu-wen net zoo lang tot Moe er weer bij te pas kwam.

„Jul-lie zijn me twee ba-zen hoor ! Hier, ie-der je ei-gen speel-goed. Jij hier zit-ten en jij daar.”

Heel lang duur-de de vre-de niet ! Want Hans was een reu-ze-baas, die al-les maar heb-ben wil-de en Jo-ke een meis-je, dat al be-gon te hui-len voor Hans nog er-gens aan-zat.

Op 'n keer wa-ren ze weer zoo be-zig.

„Han-nie wil de pop pak-ken!”

„Han-nie heeft 't boek ka-pot ge-maakt.”

„Han-ni neemt de blok-kies van Jo-ke af !”

Al drie keer was Jo-ke hui-lend bij Moe-der ge-ko-men.

Toen kreeg die er ge-noeg van. Ze werd zelfs een beet-je kwaad en riep :

„Zie-zoo hoor ! Nou is 't uit. Hans gaat den stoel in en jij blijft op den grond spe-len !”

En toen Jo-ke nog door bleef hui-len werd Moe echt boos en dreig-de: „Ik

zet je in de keu-ken in een hoek hoor, als je zoo blijft jan-ken !”

„Zie-zoo, dat helpt !” dacht Moe-der. Want Jo-ke hield in-eens op. Maar Moe wist toch niet goed, waar-om Jo-ke zoo in-eens stil hield. Jo-ke had een nieuw woord ge-hoord. Dat moest ze ont-hou-den.

E-ven la-ter be-gon Hans te mop-pe-ren. Die had 't niets naar z'n zin, in zoo'n stoel. Die kroop lie-ver vrij rond. Niet lang duur-de 't of hij be-gon te hui-len.

Dat vond Jo-ke ver-schrik-ke-lijk.

„Wacht maar Hans !” bab-bel-de ze. „Hier is 'n mooi-e pop. Wat zegt Han-nie nou?”

Maar Hans zei niets en duw-de de pop van den stoel af op den grond.

„Hier dan!” zei Jo-ke weer.

„'n Mooi boek ! Kan Hans le-zen ! Lek-ker pla-ties kij-ken !”

Ook van 't boek en al de an-de-re din-gen, waar-mee 't meis-je kwam aan-dra-gen wil-de de klei-ne rak-ker niets we-ten. Al-les gooi-de-n-ie op den grond. Hij bleef maar schreeu-wen. En Moe deed na-tuur-lijk net of ze niets hoor-de.

Wacht ! Jo-ke wist nog iets. Ze zou 't wel 'ns e-ven aan Moe-der gaan zeg-gen. Vlug trip-pel-de ze naar de keu-ken.

„Ma-ma ! Kom 'ns ! „Han-nie zit te lan-ken.”

„Wat zeg je ?” vroeg Moe.

„Han-nie zit te lan-ken !”

In-eens be-greep moe 't. Ze zei maar niets meer. Ze ging met Jo-ke naar de ka-mer en liet Hans weer krui-pen.

„Weet je wat Jo-ke !” zei Moe. „Ga jij maar met je ser-vies-je spe-len. Mag je bij de ta-fel zit-ten !”

Nou, dat was wat voor Jo-ke.

Op een mooi rood blaad-je kreeg ze

'n Mooi boek ! Kan Hans lezen !

'n echt kof-fie-pot-je en vier kop-jes en scho-tel-tjes.

„Melk in ?” vroeg Jo-ke en ze hield Moe 't kof-fie-pot-je voor.

„Nou, voor-uit dan maar,” zei Moe en deed uit 't melk-kan-ne-tje van de thee-ta-fel een beet-je melk in Jo-ke's kof-fie-pot-je.

Och, och, wat zat Jo-ke nu fijn te spe-len !

Heel voorzichtig liet ze in al-le kop-jes een beet-je melk vloe-ien.

„Nou Lo-ke lek-ker op-drin-ken !” zei ze heel te-vre-den te-gen zich zelf. Ach-ter ei-kaar dronk ze nu de vier kop-jes leeg.

„Lo-ke nog 'ns in-schen-ken !”

En me-teen be-gon 't spel weer op-nieuw.

On-der-hand was Hans ook nieuws-gie-rig ge-wor-den. Hij pro-beer-de om ook op Jo-ke's stoel te klim-men. Maar dat ging nog niet Toen greep ie maar naar den rand van de ta-fel. „Han-nie mag niet aan-ko-men !” riep Jo-ke da-de-lijk en vlug duw-de ze d'r ser-vies-je 'n beet-je ach-ter-uit. Hans na-tuur-lijk aan 't kraai-en Juist kwam Moe de ka-mer weer eens in.

„Han-nie wil kop-jes pak-ken !” ver-klaar-de Jo-ke gauw.

„Hans-je heeft ze-ker ook dorst,” zei Moe. „Geef 'm ook maar 'n kop-je melk.”

Jo-ke durf-de het haast niet te doen. Heel erg ver-trouw-de ze den klei-nen ben-gel niet. Toch gaf ze Hans maar één van d'r kop-jes.

En ja hoor! Daar had je 't al. Zoo gauw de rak-ker 't mooi-e kop-je vast had, liet ie zich op den vloer zak-ken. Of 't beet-je melk o-ver z'n schort-je rol-de. kon hem niet sche-len. Hij had 't kop-je. Kraai-end van pret rol-de-n-ie er mee o-ver den vloer.

Jo-ke na-tuur-lijk aan 't schreeu-wen. „Han-nie heeft 't kop-pie ge-pakt.”

„Hier schelm!” lach-te Moe „Gauw dat kop-je aar Jo-ke te-rug-ge-ven. Neem jij den bal maar.”

Nu, dat vond Hans ook al goed.

Jo-ke speel-de ver-der. Op-nieuw dronk ze de melk op. Maar jam-mer! Toen ze weer in-schen-ken wou, was 't kof-fie-pot-je leeg. Jo-ke keek eens rond. Moe-der was in de keu-ken. En daar op 't klei-ne ta-fel-tje stond nog dat melk-kan-ne-tje waar-in vast nog wel een hee-le-boel

melk zat. Jo-ke be-dacht zich niet lang.

„Lo-ke nog meer spe-len. Lo-ke zelf een beet-je melk ne-men

Voor-uit dan maar !”

Han-dig greep ze 't melk-kan-ne-tje en zet-te dit op de ta-fel Toen klom ze weer op d'r stoel.

„Zoo! Nou 't dek-sel er af! Zoo!” En heel lang-zaam liet Jo-ke de melk in d'r kof-fie-pot-je stroo-men. Hup! Daar stond ze al weer op den vloer en bom daar stond 't melk-kan-ne-tje weer op de thee-ta-fel.

Toen Moe e-ven la-ter bin-nen-kwam, zat Jo-ke weer rus-tig in te schen-ken. „Daar be-grijp ik niks van ” dacht Moe. Maar in-eens zag ze 't melk-kan-ne-tje niet in 't ge-wo-ne bak-je maar 'n heel eind daar van daan staan.

„Wel heb ik van m'n le-ven!”

Of Moe wil-de of niet, ze moest toch e-ven om d'r slim-me meis-je la-chen.

„Lo-ke lek-ker in-schen-ken. Lo-ke melk ge-no-men! Lek-ker, fijn”

En la-chend keek de guit d'r moe-der aan, als-of ze zeg-gen wou: „Heb ik dat niet fijn ge-daan?”

„Jo-ke mag niet aan de melk-kan ko-men, hoor! Dan is Jo-ke stout!” zei Moe heel ern-stig.

„Lo-ke zoet! Lo-ke zoet!”

„Ja ja! Maar niet meer aan 't melk-kan-ne-tje ko-men hoor.”

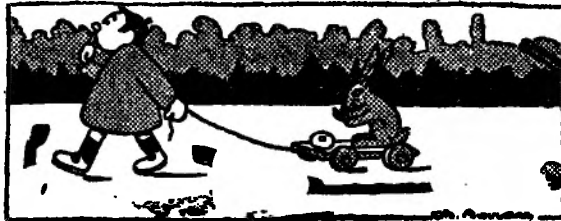
Jo-ke was al-weer aan 't in-schen-ken. In-eens hield ze Moe een kop-je melk voor:

„Ma-ma óók drin-ken! Lek-ker!”

„O, dank je wel!” lach-te Moe. En ze dronk 't kop-je leeg.

Toen liet ze de twee maar weer spe-len. Ze wa-ren nog te klein, om pre-cies te be-grij-pen wat Moe al-le-maal zei.

GELUKKIG GERED

Hoe het achtervolgde konijntje z'n leven reddde!

DE BOLBLOEMEN IN DE KAS

DOOR MARIA

Het is hier lek-ker warm vindt u niet?" vroeg een jon-ge ge-le tulp aan haar buur-tje. „Het lijkt zoo waar wel zo-mer!"

„Ja," zei de ro-se tulp. „De tuin-knecht stookt er dap-per op los."

Een groo-te dik-ke spin kwam uit een hoek krui-pen.

„'t Is hier véél te heet," mop-per-de ze.

„Niks te héét, hoor," riep de ro-se tulp.

Maar de spin kroop naar een an-de-ren hoek. Daar was het wat koe-ler.

„'t Is hier erg toch-tig," klaag-de een nar-cis. „Zeg juf-frouw Spin, stop jij dat raam e-ven dicht? Jij hebt ga-ren ge-noeg bij je."

De spin klom te-gen de ruit aan, en spon een zwaar web voor het gat.

„Dat hélt een beet-je," zei de nar-cis.

„Zeg, zou de ka-chel erg hard bran-den?"

„Ik denk het wel," meen-de de spin.

„Wacht maar, ik ga e-ven kij-ken!"

Zij ging weg uit de gla-zen kast. Nu stond zij in een klein hok-je, vlak bij een hoo-ge ka-chel.

„Oef, oef," wat brand-de die ka-chel hard! De knecht stond in het vuur te po-ken.

Heel zacht liep juf-frouw Spin ver-der. Nu kwam zij in het por-taal. De deur was wijd-o-pen. En wat zag nu de spin door die deur? Wel sneeuw! Sneeuw en an-ders niets..... Ja, toch wat..... bo-ven de sneeuw zag ze wit-te punt-jes. Zij tel-de de-ze gauw. Het wa-ren er meer dan dui-zend. Toen sloop ze gauw te-rug naar de broei-kast.

„De ka-chel is gloei-end heet," zei ze.

„Hoe ziet zoo'n ka-chel er wel uit?" vroeg de nar-cis.

„Niet erg mooi, maar ste-vig is ze wel! Zie je al die ij-ze-ren bui-zen, zeg?"

„Wel-ke bui-zen?" riep een dom sneeuw-klok-je. „De bui-zen hier op den grond? Die zit-ten al-le-maal aan de ka-chel vast. Daar-om zijn ze zoo lek-ker warm." De tuin-knecht kwam bin-nen. Hij keek naar de lie-ve sneeuw-klok-jes.

„Wat zijn ze mooi," zei de knecht. Bui-ten zit-ten ze nog on-der de sneeuw.

Hij nam de sneeuw-klok-jes uit de aar-de, en deed ze in klei-ne mand-jes. In een au-to bracht hij ze naar een win-kei. Daar wer-den ze voor het raam ge-zet. En al-le-men-schen koch-ten zoo'n snoe-zig mand-je.

„De sneeuw-klok-jes zijn al weg," begon nu weer de ge-le tulp. „Wie weet hoe gauw het on-ze beurt wordt."

De zon scheen door het gla-zen dak van de broei-kas. Nu glans-den de bloe-men als goud.

„Wat wordt het bui-ten nu mooi," zei de spin, ter-wijl ze door de ra-men keek.

„Wat zie je daar?" vroeg een hy-a-cint. „Al-le-maal wit-te klok-jes," zei de spin. „Ze wor-den hoe lan-ger hoe mooi-er!"

De sneeuw-klok-jes klom-men tot bo-ven de sneeuw.

„Goe-den dag," rie-pen ze voo-lijk.

„Jul-lie zijn aan de beurt," sprak de tuin-knecht. Hij haal-de de bloem-pjes uit den grond en bracht ze weg met den au-to.

De sneeuw zonk weg. De zon scheen warm.

In de kast ver-dwe-nen voor en na al-le bloe-men. De tuin-knecht haal-de ze al-le-maal weg. De ro-se en de ge-le tulp gin-gen het laat-ste. De broei-kas was nu leeg. De bui-zen wa-ren koud.

De tuin-knecht poet-ste de ka-chel wat op. Hij schrob-de de broei-kas schoon. Juf-frouw spin kroop door het gat naar bui-ten. Daar ston-den nu héél veel bloe-men!

„Hier is het nu be-ter dan in de broei-kas," zei ze.

De tul-pen en de nar-cis-sen bloei-den in lan-ge rij-en. Hy-a-cin-ten geur-den heer-lijk! Wat was het hier bui-ten nu fijn!

„Al-le-maal ro-se, ge-le en wit-te stre-pen," zei de spin. „En ver-der-op zie ik rood, o-ran-je en paars!"

„Waar ga je naar toe?" vroeg een wit-te tulp.

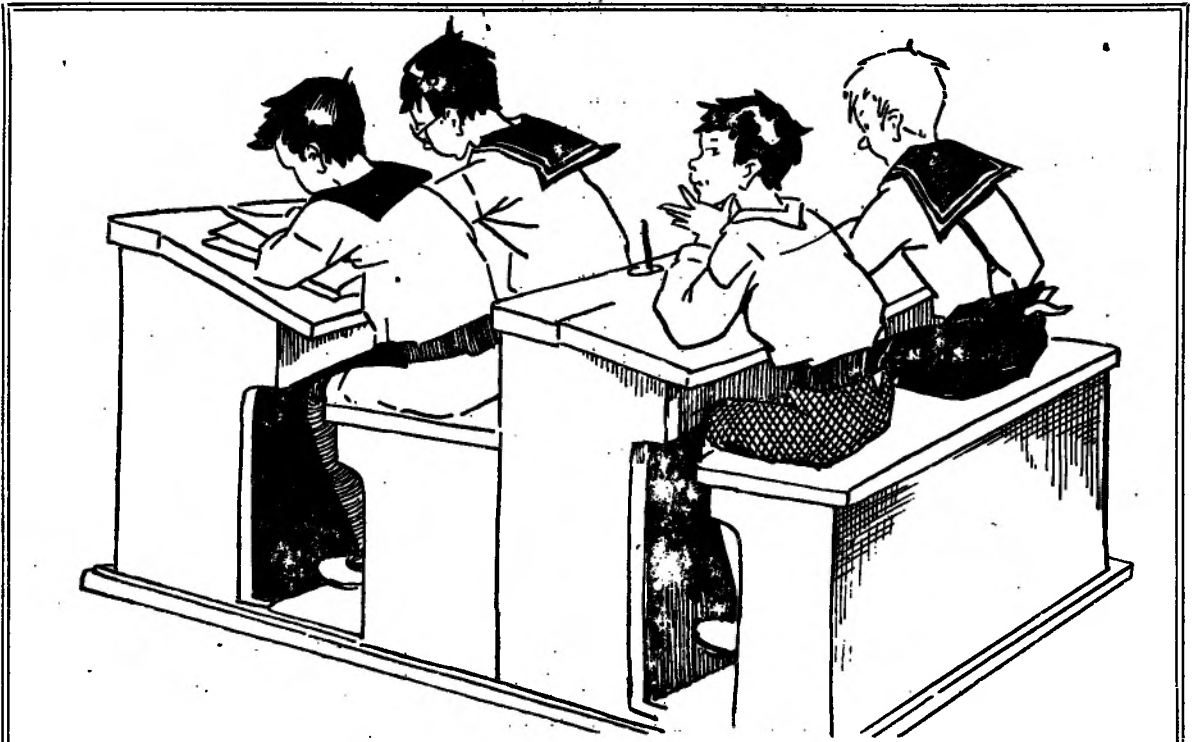
„Wel," zei de spin, „ik blijf hier bui-ten. Net zoo-lang tot het weer win-ter

wordt. Dan kruip ik fijn door het gat in de ruit naar bin-nen. Ik heb het daar goed naar mijn zin in de broei-kas. Vliegen en mug-gen zijn er in o-ver-vloed. En het is er altijd lek-ker warm."

De tuin-knecht vond bij het schoon-ma-ken het gat in de ruit. „Die moet ge-maakt wor-den," zei hij. „An-ders gaan mijn bloe-men dood van de kou!"

Van schrik sloeg de spin haar tan-ge poo-ten uit. Op-eens zag de man haar. „Wel foei," zei hij, „wat een lee-lijk beest. Dat heeft mijn kast vol spin-rag ge-han-gen. O-ver-al za-ten die vie-ze grij-ze web-ben!"

Met zijn stof-fer sloeg hij de spin dood. Nooit za-gen de bloe-men haar in de broei-kast te-rug.

AAN EEN LUI JONGENTJE

Ben je daar nu blij-ven zit-ten.
mocht je niet mee o-ver-gaan?
Jon-gen, jon-gen, had maar be-ter
al dien tijd je best ge-daant!

Als de kin-de-ren braat en stil
in d'r boek-jes ke-ken,
dan zat jij te spe-len, hé,
jij met al je stre-ken!

Als ze al-len, mooi en net,
in d'r schrif-ten schre-ven,
jouw schrift bleef heel dik-wijls wit —
't was jou om 't e-ven!

Of je zet-te let-ters neer,
't le-ken ha-ne-poo-ten.
En je vlek-te tel-kens weer —
of zat Kees te stoo-ten.

Al-tijd kwam je laat in school,
was weer blij-ven spe-len.
Keek de Juf-frouw boos of niet —
't kon je wei-nig schie-len.

O, wat zal jouw en-gel-tje
toch ver-drie-tig kij-ken —
Wei-nig gou-den let-ters staan
In zijn boek te prij-ken!

Nee, jij wordt geen flin-ke man.
Jij moet ter-mer lee-ren.
Als 't eerst wat moei-lijk gaat —
nòg maar eens pro-bee-ren.

Dan pas mag je o-ver-gaan
met de and'ren sa-men.
En dan hoeft de Juf-frouw zich
niet voor jou te scha-men! M.S.

KLEINE HUIB

Klei-ne Huib is een leuk, dik vent-je van vijf jaar. Hij heeft git-zwar-te ha-ren en twee zul-ke dik-ke wan-gen, met zóó'n roo-de kleur, dat 't pre-cies twee ap-pels lij-ken.

Hij gaat al 'n poos op de be-waar-school, ie-de-ren mor-gen brengt z'n zus-je hem er heen.

„Dag Zus-ter Ba-ta,” zegt Huib dan. De Zus-ter heet, „Li-be-ra-ta”, maar dat is voor den jon-gen 'n veel te lan-ge en moei-lij-ke naam.

Toen hij voor 't eerst op de be-waar-school kwam en de Zus-ter zag, trok hij een heel me-de-lij-dend ge-zicht-je. Nog nooit had-ie 'n Zus-ter ge-zien. Hij ging vlak voor haar staan en be-keek ze goed van al-le kan-ten, dan vroeg-ie zacht-jes: „Heb jij hoofd-pijn?”

„Waar-om vraag je dat, vent-je?” ver-won-der-de Zus-ter Li-be-ra-ta zich.

„Jij heb doek om je hoofd!” leg-de Huib-je uit.

De Zus-ter moest er erg om la-chen. Ook om-dat de jon-gen zoo maar „je en jij” zei maar ze ver-tel-de hem toch, dat hij net-jes „u” moest zeg-gen.

„Ja,” zei Huib.

„Wat heb jij u daar han-gen?” vroeg-ie, wij-zen-de op den ro-zen-krans. „Kas-tan-jes?”

„Wel nee,” lach-te de Zus-ter „dat is 'n ro-zen-krans.”

„Oh,” deed Huib. „Ik heb ook 'n ro-zen-kans, maar niet zóó. 'n Kein-tje.” En hij haal-de trotsch z'n ro-zen-krans-je uit z'n zak.

„Mooi-e, goe-ne kaal-tjes, hè?”

Huib vond 't heer-lijk op de be-waar-school. Spe-len met die mooi-e blok-jes, tee-ke-nen van die grap-pi-ge plaat-jes en dan dat spe-len op 't plein. Hij ge-noot, wan-neer hij in den kring mocht staan. Dan wer-den zijn bol-roo-de wan-ge-tjes nog roo-der en glin-ster-den z'n oog-jes van pret. En dan, dat spel-le-tje van „Scheep-je zei-len.” Dan moes-ten al-le kin-de-ren net doen of ze den wind in het zeil blie-zen; héél hard lie-pen

ze dan ach-ter el-kaar met op-ge-bla-zen wan-ge-tjes en ge-strek-te ar-men.

Huib-je deed dan voor-al z'n best, hij hijg-de en paf-te 't meest van al-len.

Dan was er nog zoo'n fijn spel-le-tje. „Kies, wie je wil.” Als Huib-je dan aan de beurt was om te kie-zen, koos hij al-tijd klei-ne Leen-tje, 'n meis-je haast nog dik-ker dan hij zelf. Dan zong hij: „Kies, wie je wil ik kies Leen-tje in de king!” Al-le kin-der-tjes had-den dan pret om die twee klei-ne dik-ker-tjes, daar mid-den in den kring.

Als je aan Huib-je vroeg: „Zeg jon-gen, hoe kom je toch aan die lek-ke-re dik-ke wan-gen, dan zei hij al-tijd: „Van de zon en den wind!” Ie-der-een had er schik in en hon-derd keer werd hem het-zelf-de ge-vraagd, maar steeds gaf hij het-zelf-de ant-woord.

Eens zat Huib-je thuis, met z'n neus-je plat-ge-drukt te-gen het raam, naar bui-ten te kij-ken. Ie-der-een zwaai-de hij ge-dag en te-gen al-le be-ken-den moest hij iets roe-pen. Eerst kwam de ver-pleeg-ster, die in 'n huis naast Huib-je woon-de voor-bij. „Dag Zus-ter,” riep Huib héél hard, „dag, ga je zieke men-schen be-ter ma-ken?”

Toen zag Huib iets moois. Daar kwam een man aan, die een var-ken bij zich had. Maar 't beest had blijk-baar geen zin om zoo recht de straat door te loo-pen. 't Hol-de van den ee-nen kant naar den an-de-ren en de man moest er maar steeds ach-ter-aan dra-ven. Huib-je had schik voor twee.

„Moe-der,” vroeg-ie, „waar is dat vark van-daan ge-kwam?”

„Hé?” vroeg Moe-der”.

„Waar is dat vark van-daan ge-kwam?” her-haal-de Huib.

„O,” be-greep nu Moe-der, die moest lach-en om 't kron-me pra-ten van Huib. „Die man heeft 't bij 'n boer ge-kocht.”

„Wordt dat vark nou op-ge-geet?”

„Ja, dat zal wel, vent!”

Huib vond 't jam-mer, toen 't dier ten

laat-ste ge-wil-lig mee-ging. „Hè, wat was dat leuk!”

Nu gaat Huib van 't voor-jaar naar de groot-te school en dat vindt hij wat leuk.

„Wil je dan zoo graag bij mij weg?” vroeg de Zus-ter van de be-waar-school wel eens.

„Nee,” zegt hij dan, „maar u gaat mee.” En dat denkt hij heusch. dat Zus-ter „Ba-ta” mee gaat. En de-ze lacht dan maar en denkt ze bij zichzelf: „Ik zal je heusch nog mis-sen, klei-ne Huib.”

THÉRESE

CCORRESPONDENTIE

Willy Faassen, Gekruis 13, Schimmert. Hartelijk welkom in de rij. Goed briefje al voor een Nichtje van pas 7 jaar. Zoo mag ik het graag zien alles zelf doen, dan leer je vanzelf brieven schrijven. Heel aardig heb je nog van de broertjes verteld. Maar ik zie wel, dat Willy van de kleinste peuter het meest houdt. Geef je hem een handje voor mij? Ja, tot later alweer. Kom je weer gauw terug, met een zelf geschreven brief? Mooi zoo. Daag.

Mien de Wit, 's-Gravenhage. Wel, hemeltje lief, zeker mag Mien komen meedoen. Welkom met twee handen. Zoo, zoo, dus mijn nieuwe nichtje is goed in Venlo bekend. Ja, Blerick is nog al kort bij. Komt Nelly ook niet eens mee op bezoek. Ieder dan met een brief van 8 kantjes. Gaat vanzelf, als je iedereen dag een stukje schrijft. Veel groeten van Oom.

Adr. van Gend, te Utrecht. Kort briefje, kort antwoord. Nee, het luchtschip heb ik toen niet kunnen zien. Zou je wel hebben meegewild? En Opoe? Zal wel niet. Veel hartelijke groeten en een hand van Oom.

Truus Nymeyer, Holtenbroekerweg 36, Zwolle. Ja, dat is werkelijk een heel mooi gebedje. Heb je dat van een Pater? Zeker, heel graag, als je ook nu en dan eens aan Oom denkt. Daag. Hand en groet van Oom.

Jopie Gerritsen, Dubbelstraat 72, Bergen op Zoom. Heel graag, dat Jopie voortaan komt meedoen. Goed gedaan al, vóór een jongen van pas 8 jaar. Komt Ria ook mee op bezoek bij Oom? Geef Willie een hand. Ja, Oom schrijft altijd terug, als zijn Neefjes en Nichtjes een brief sturen. Hartelijkste groeten en een hand.

Kees van Loon, te Haarlem. Welkom in de rij. We hopen samen op een goede bui van Blikman. Besten groet aan Vader en Moeder, mede voor Wim en Rinus. Tot later dan. Dag Kees.

Mia Arts, Overloonscheweg 15, Venray. Wel zeker mag Mia mee loten. We hopen dat Blikman om je denkt. Hartelijkste groeten ook aan Trina en Annie. Dag Mia.

Truda Kramer, Amsterdam, Da Costakade 20. Graag, dat mijn Nichtje eens kwam kennismaken. Welkom in de rij. We hopen samen op goeden uitslag. Hand en groet.

Jan van der Salm, te Rijswijk. Nee maar, geen kleinigheid, zoo maar een fiets gekregen. Wees toch voorzichtig met al die wagens en auto's op den weg. Ja, de foto zal wel gebruikt kunnen worden, denk ik. Je vindt ze wel eens, misschien nog vóór deze brief gedrukt wordt. Stevige hand en veel groeten.

Bernard Kuiper, Veldweg 37, Bussum. Wel zeker mag Bernard ook komen meedoen. En wat graag. Maar een flinke jongen van 8 jaar kan best zelf een langen brief schrijven. Probeer maar. Dag beste Neef. Veel groeten van Oom.

Cato Paap, Smidstr. 36, Zaandam. Welkom in de rij. Zeker mag Cato komen meedoen. Maar je weet, dat Oom over de prijzen niets te zeggen heeft, die verdeelt Blikman. We hopen maar, dat hij eens een goede bui heeft. Dag beste Nichtje. Tot later alweer.

Jeantje Köhler, te 's-Gravenhage, Laan van Eik en Duinen 111. Vooraf weer mijn hartelijkste welkom in onze familie. Heb ik het goed begrepen, dat kleine zus nog niet op school is? En speelt die dan zoo maar den heelen dag met poes? Als dat maar goed afloopt. Hoe heet de hond? Is het fruit van 't jaar goed gelukt? Hier in 't Zuiden waren zelfs de fijne appelen en peren betrekkelijk goedkoop. Aardig briefje al. Daag. Voor allen een stevige hand. Ga je even voor me rond?

Lambertus Zandbergen, te Zevenbergen. Ik kan natuurlijk moeilijk vooraf zeggen, of de foto geschikt is. Ze is al opgezonden naar de drukkerij en dan wachten we maar af. Zoo, heeft mijn Blikman al eens een prijs gegeven. Goeie vent, zeg ik maar. Ik hoop van harte, dat zus al lang weer beter is, als deze brief komt. Ziek zijn is niet alles. Hoe is het met St. Nicolaas gegaan? Zeker wel naar wensch. Voor allen een stevige hand en veel groeten van Oom.

Lena Knapen, Groen van Prinsterenstr. 39 huis, Amsterdam. Wel stellig mag Lena ook mijn Nichtje worden. Hartelijk welkom in onze familie. Goed briefje voor een kind van pas 7 jaar. Goed gedaan. Afgesproken, een volgende maal dus een heel langen brief. Veel groeten ook voor de zusjes en nog afzonderlijk een hand voor Lena. Daag.

Beb Biemans, te Groningen. Even vooraf weer mijn beste welkom in de groote familie. Ja, ik ik geloof wel, dat ik me Mientje en Annie nog herinner. Die schreven wel eens, toen nog al veel Nichtjes uit Groningen op bezoek kwamen. Maar kind, door de Radio met al mijn Neefjes en Nichtjes praten! Weet je wel, dat ik dan een heele reis naar Amsterdam zou moeten maken, en het gaat zoo niet meer, als men oud wordt. Gauw terug schrijven gaat niet. Er ligt altijd heel veel, dat voor is. Daag. Hartelijkste groeten aan alle Nichtjes van Groningen. Tot later.

Annie van Uden, Van 't Santstraat 74, Nijmegen. Ja, wat zal ik zeggen: er komen den laatsten tijd zooveel brieven voor Kl. dat er geen doorkomen aan is. Geduld dus, veel geduld. In elk geval: ieder krijgt zijn eerlijke beurt. Het vorige antwoord heb je zeker wel gelezen. Maar heere-mijntijd, gaat die Nico zoo maar boven op een echt levend paard zitten. Ik zou het hem niet graag nadoen. Dat wil ik wel zeggen. Ik ging liever kippen en duiven verzorgen. Annie zeker ook? Daag. Hand en groet van Oom.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F. 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

HET VINKENNESTJE

Ik zag 'n vink-je wip-pen
Zoo lus-tig door het hout;
Het had daar in de tak-ken
Een wo-nink-ie ge-bouwd!

Dat zat er leuk ver-bor-gen,
Be-schut door twijg en groen,
Op-dat er aan het nest-je
Toch nie-mand kwaad zou doen!

Het was be-kleed van bin-nen
Heel zacht met mos en veer
Een vijf-tal ei-tjes la-gen
Op 't war-me bed-je neer!

En enk'le we-ken la-ter,
Toen hoor-de men wiet-wiet!
En 't vink-je zong vol blijd-schap
Zijn mooist en hoog-ste lied!

De klei-ne kleu-ters groei-den;
Het huis-je werd te klein,
Toen vlo-gen ze naar bui-ten
Door groen en twij-gen heen.

Daar klon-ken blij-de zan-gen
Op kla-te-ren-den toon.
En 't win-de-ke zong nie-de
Hoog in de bla-der-kroon!

PIET VAN 'T BOSCHKE

TWEE BRAVE BENGELS

Door TOM BLANKENBURG

TOP-PY OP STAP

Op ze-ke-ren mid-dag was Top-py spoor-loos ver-dwe-nen. Moe-der, Ber-ta en Tip-py had-den 't hee-le huis af-ge-zocht, doch al-les te-ver-geefsch. De klei-ne rak-ker wàs weg en bleef weg en het is te be-grij-pen, dat Moe-der zich erg on-ge-rust maak-te. Ber-ta ging zoeken in het park en Tip keek nog eens in al-le don-ke-re hoek-jes op den zolder, in den kel-der en in den tuin, doch Top-py bleef on-vind-baar. Na een uur zoeken was hij nog niet te-recht. Ein-de-lijk zag Tip-py vier kin-de-ren de tuin-poort bin-nen ko-men. Een van die vier was Top-py. De an-de-re drie wa-ren twee jon-ge-tjes en een meis-je. Het wa-ren vree-se-lijk ar-me kin-de-ren; dat kon je aan de klee-r-tjes wel zien en ook wel aan de blee-ke, ma-ge-re ge-zicht-jes.

Top-py had al lang met het plan rond-ge-loo-pen om eens uit wan-de-len te gaan. Met Moe-der of Ber-ta mee, dat vond Top wel aar-dig, maar zoo hee-le-maal al-leen eens een wan-de-ling te ma-ken, dat leek hem pas echt. Dien mid-dag was het mooi weer en daar-om be-sloot hij, er maar eens van te pro-fi-tee-ren. On-ge-merkt stap-te hij het huis uit en ging langs den sin-gel. Leuk was dat; je kon nu loo-pen, waar je wou. An-ders hoor-de hij voort-du-rend de stem van Moe of Ber-ta; nu was hij ei-gen baas. Hij voel-de zich al echt groot en hij keek de men-schen aan, die hij voor-bij ging om te zien, of ze wel be-merk-ten dat hij al héél al-leen op stap was. En hij let-te op de mooi-e boo-men, op de mus-schen, die vroe-lijk in het gras hup-pel-den en op de eend-jes in de gracht, die tel-kens on-der-do-ken en die net zoo vrij wa-ren als hij nu was.

Na een eind heer-lijk ge-kui-erd te heb-ben, kwam hij een a-gent te-gen.

Nou is dat hee-le-maal niet erg, maar, zie je, het was de-zelf-de a-gent, die

hem na dat bloe-men pluk-ken naar huis had ge-bracht. En van dien dien-der moest Top-py niets heb-ben. Vlug schoot hij een larg, smal zij-straat-je in. Daar zou hij een oog-gen-

blik-je wach-ten, tot de po-li-tie-man voor-bij was. Maar die scheen niet hard te loo-pen, want het duur-de een hee-len tijd voor hij ver-scheen en, o, he-mel!, daar stap-te de a-gent wa-rem-pel óók het straat-je in! Wat moest Top-py doen? Bij de deur van een klein ar-moe-dig huis-je zag hij een klein jo-chie staan. Top liep re-gel-recht op het vent-je toe en vroeg: „Mag ik e-ven bij je bin-nen-ko-men? Ik ben een beet-je bang voor dien a-gent, daar.”

Ver-baasd keek het ke-rel-tje Top-py aan, maar hij vond het goed en Top-py ging bin-nen. Wat don-ker was het in dat huis-je. Er was maar één raam in en daar hing een oud vuil gor-dijn voor.

In het be-gin zag Top bij-na niets. Toen hij wat aan de dui-ter-nis ge-wend was, zag hij, dat ach-ter in de ka-mer een le-di-kant-je stond. Bij dat le-di-kant-je zat een klei-ner broer-tje van het jo-chie en in het le-di-kant-je lag een nog klei-ner zus-je heel droe-vig te schrei-en. „Waar-om huilt je zus-je?” vroeg Top-py.

„Ik denk, dat Tie-ne-ke hon-ger heeft,” ant-woord-de het vent-je.

„Geef haar dan een bo-ter-ham,” zei Top-py. „We heb-ben geen bo-ter-ham-men meer, an-ders zou ik het al lang ge-daan heb-ben. Moe-der is van-daag uit wer-ken en als ze van-a-vond te-rug-komt, brengt ze weer wat voor ons mee. Ik heb zelf óók hon-ger,” zei Ger-rit-je, de oud-ste, „en Ni-co ook.” „Krijg je dan niets meer te e-ten voor van-a-vond?” vroeg Top-py, ter-wijl hij de drie kin-der-tjes me-de-lij-dend aan-keek. „Nee,” zei Ger-rit-je. Dat vond Top vree-se-lijk.

„Weet je wat,” zei Top-py, „ko-men jul-lie maar met mij mee, dan mo-gen jul-lie bij ons e-ten zoo-veel als je maar wilt.” En in zijn ij-ver liep Top al naar de deur, maar juist stap-te daar, heel op zijn ge-mak, de a-gent voor-bij. E-ven-tjes

schrok Top en gauw deed hij de deur weer dicht. „E-ven-tjes wach-ten, Ger-rit-je, tot die a-gent weg is.”

Een oo-gen-blik la-ter stap-ten vier kleu-ters het smal-le straat-je uit en gin-gen den sin-gel op. Top-py had een kleur van op-win-ding. Hij stel-de zich al voor, hoe die drie ar-me, hon-ge-ri-ge kin-de-ren in lek-ke-re dik-ke bo-ter-ham-men zou-den hap-pen. Jon-gens, jon-gens, wat zou hij ze la-ten smul-len! Ger-rit-je, Tie-ne-ke en Ni-co zei-den niets. Ze wa-ren erg ver-won-derd en ver-le-gen en lie-pen lang-zaam. Top-py was ze ten-min-ste voort-du-rend een pas of drie vóór. Ze wis-ten ei-gen-lijk niet wat er ging ge-beu-ren. „Zie je daar dat groo-te huis?,” zei Top-py. „Daar woon ik. We zijn er nu zoo en dan zal de hon-ger wel gauw o-ver zijn.” Bij den in-gang van den tuin ble-ven de drie ar-me peu-ters ver-le-gen staan. Ze durf-den niet ver-der. „Komt maar,” riep Top-py, „weest maar niet bang. Ik zal je heusch niets doen,” en ter-wijl hij dat zei, duw-de hij ze een voor een door de tuin-poort en deed het hek dicht. Tip-py zag het span-ne-tje aan-ko-men en riep vlug zijn Moe-der. Moe-der zag, dat Top met de drie kleu-ters het huis wil-de bin-nen-gaan en ze kwam hen bij de deur te-ge-moet. Ze wou op Top-py brom-men, om-dat hij al-leen weg-ge-loo-pen en zoo lang uit-ge-ble-ven was, maar Top-py luis-ter-de er nog niet eens naar. Hij was trou-wens hee-le-maal ver-ge-ten, dat hij iets ver-keerds ge-daan had.

.... stapten vier kleuters het straatje uit.

„Wat moet je met die kin-der-tjes hier doen?” vroeg Moe-der.

„De-ze kin-der-tjes zijn mijn vriend-jes, Moe-der. Straks kwam ik dien boo-zen a-gent van laatst te-gen en toen heb ik bij Ger-rit-je mo-gen schui-len. En nu mo-gen Ger-rit-je en Ni-co en Tie-ne-ke bij me ko-men e-ten, heb ik ge-zegd, want ze heb-ben al-le drie er-gen hon-ger en hun moe-der komt van-a-vond pas thuis.” De ar-me kin-der-tjes ston-den de moe-der van Tip-py en Top-py voort-du-rend aan te kij-ken, maar ze zei-den geen woord. Ni-co had Tie-ne-ke aan de hand en Ger-rit-je stond ach-ter hen. Moe-der kreeg ook me-de-lij-den, toen ze de drie ar-me stak-kerds zoo zag staan met hun blee-ke, in-ge-val-len ge-zicht-jes. Ze ver-gat hee-le-maal op Top-py te brom-men en vond goed, dat hij ze mee naar de kin-der-ka-mer nam. Tip-py bracht ze er heen en Top-py hol-de naar Ber-ta. Hij kwam de keu-ken bin-nen-stor-men, dat ze er bij-na van schrok. „Ber-ta, je

moet een hee-len bér-g lék-ke-re bo-ter-ham-men klaar-ma-ken voor mijn vriend-jes," en zon-der meer te zeg-gen ren-de hij naar de kin-der-ka-mer.

Tip-py had ze al-le drie in een stoel-tje bij de ta-fel ge-zet. De peu-ters ke-ken hun oo-gen haast uit. Zoo'n ge-zel-li-ge kin-der-ka-mer had-den ze na-tuur-lijk nog nooit ge-zien. En zoo-veel speel-goed als er in was. E-ven-tjes la-ter kwam Ber-ta bin-nen. In een oo-gen-blik was de ta-fel ge-dekt en stond er een hee-le sta-pel brood op en voor ie-der een be-ker melk. Of Ger-rit-je en Ni-co en Tie-ne-ke smul-den. Tip en Top ston-den blij toe te zien, maar Top-py had de mees-te pret, om-dat hij daar nu voor ge-zorgd had. Ook Moe-der kwam e-ven kij-ken hoe de klei-ne gas-ten het maak-ten. Toen ze al-le drie ge-noeg ge-ge-ten had-den, moch-ten ze nog een poos-je met Tip-py en Top-py blij-ven spe-len.

Al het speel-goed moch-ten ze zien en o-ver-al e-ven mee spe-len. De drie kleu-ters had-den dol-veel pret. Toen dat zoo een paar uur-tjes ge-duurd had, kwam Ber-ta zeg-gen, dat ze de kin-de-ren weer naar huis zou bren-gen. Toen liep Tip-py naar Moe-der toe en vroeg haar, of hij niet een stuk-je speel-goed aan Ger-rit-je en Ni-co en Tie-ne-ke mocht ge-ven.

„Zal je daar dan geen spijt van heb-ben, jon-gen?“, vroeg Moe-der.

„Nee, Moe-der,“ zei Tip-py, „ik heb toch speel-goed ge-noeg en die ar-me kin-der-tjes heb-ben niets. Mag ik ze eens blij ma-ken?“

Moe-der vond het goed. Toen Top-py hoor-de, dat Tip-py wat mocht ge-ven, wou die na-tuur-lijk niet ach-ter-blij-ven en zoo ge-beur-de het, dat Ger-rit-je en Ni-co en Tie-ne-ke door Ber-ta naar huis wer-den ge-bracht. Ger-rit met een bouw-doos, Ni-co met een paard-en-wa-gen en Tie-ne-ke met een groo-ten bal en een pren-ten-boek. Eéns per week ging Ber-ta voor-taan naar het lan-ge, smal-le straat-je. Het mand-je, dat ze dan al-tijd droeg, was zwaar als ze ging, licht als ze te-rug kwam. Graag gin-gen Tip-py en Top-py dan met Ber-ta mee, om hun ar-me vriend-jes nog eens te zien. Top was wel

erg on-deu-gend ge-weest dien mid-dag, dat hij al-léén uit wan-de-len was ge-gaan, maar Ger-rit-je en Ni-co en Tie-ne-ke en hun moe-der wa-ren er blij om.

Naast de ve-le on-deu-gen-de stre-ken, die Tip-py en Top-py uit-haal-den, de-den ze óók wel goe-de din-gen.

„Het zijn een paar ech-te deug-nie-ten,“ zei Va-der al-tijd, „maar ze mee-nen het niet kwaad èn..... ze heb-ben een goed hart.

EINDE

RAADSELS

1. In welk potje kookt men niet?
2. Wat is de overeenkomst tusschen een eiland en de letter t?
Ingez. door Jozef Habets, Valkenburg.
3. Hoeveel is zes en een half dozijn?
4. Waarom regent het nooit twee dagen ach-tereen?
5. Welke bijen steken niet?
Ingez. door J. Faase, Anna Paulowna.
6. Wat is kleiner dan een pluus?
7. Wie mag men zonder gevangenisstraf den hals breken?

AFTELRIJMPJE

Kir-re, kar-re, kor-re!

Jan Draad-je loopt met lor-ren:

Je ziet 'm hier

Bij juf-frouw Lier;

Je ziet 'm daar

Bij juf-frouw Laar.

En loopt Jan *niet* met lor-ren,

Dan gaat z'n maag-je knor-ren!

Kir-re, kar-re, kor-re!

Bij 't laat-ste „kor-re.“ ben je „af.“

H. M. S.

WAAROM HET HONDJE BLIJVEN MOCHT

DOOR N. B.

Her-man was uit-ge-weest. Hij had hood-schap-pen voor zijn Moe-der ge-daan. 't Was al bij-na don-ker, toen hij thuis kwam.

Hij woon-de op een bo-ven-huis in een rus-ti-ge straat.

Toen hij ge-beld had, trok Moe-der de deur o-pen.

„Ik ben 't Moe-der,” riep ie, ter-wijl hij de deur weer dicht deed.

Vlug ging ie de trap op.

Toen ie in de huis-ka-mer kwam, zag Moe-der, dat ie iets in zijn jas te-gen zich aan-hield.

„Wat heb je daar, Her-man?” vroeg ze.

„O Moe-der,” zei ie „nu moet u toch eens hoo-ren. Bij den tuin-man van Wim wa-ren vier klei-ne hond-jes. Toen Wim en ik er van-mid-dag wa-ren, vroeg de baas ons, of we er ie-der een van wil-den heb-ben. Nou, wij graag, na-tuur-lijk, en nu heb ik er een-tje mee-ge-bracht. 't Mag toch wel hè, Moe-der? Wim mag 't ook heb-ben van zijn Moe-der!”

Ter-wijl Her-man dit zei, haal-de hij een lief klein hond-je te voor-schijn.

Moe-der en zijn zus-je An-nie kwa-men aan-stonds na-der-bij om het dier-tje te be-kij-ken.

„'t Is een lief beest-je,” zei Moe-der. „maar ik vind het nog zoo klein.”

„Och Moe-der,” zei Her-man, „'t is niet zoo héél erg klein meer, en ik zou 't toch zoo erg graag hou-den. Toe Moes mag het? Ja?”

„Hè ja, Moe-der-tje,” vlei-de An-nie, het hond-je stree-lend, „toe maar, zeg u maar ja; 't is zoo'n schat-tig dier-tje, kijk toch eens.”

„Hoor eens, kin-ders,” zei Moe-der, „ik zal het straks eerst eens aan Va-der vra-gen. We zul-len eens hoo-ren, wat die er van zegt. Leg het maar zoo-lang in een kist-je.”

Her-man en An-nie von-den spoe-dig een kist-je. Ze leg-den er een oud stuk kleed in en zet-ten het hond-je met kist-je en al in de keu-ken.

Te-gen den a-vond kwam Va-der thuis en ze gin-gen e-ten.

Nau-we-lijks za-ten ze aan ta-fel, of Her-man zei: „Toe Moe-der, vraag 't nou aan Va-der, toe nou!”

„Wat is er te vra-gen, Moe-der?” zei Va-der nieuws-gie-rig.

Moe-der ver-tel-de van het hond-je en toen zij uit-ver-teld was, rie-pen Her-man en An-nie te-ge-lijk: „toe Va-der-tje, mo-gen we het hond-je als-'t-u-blijft hou-den?”

Va-der stem-de niet aan-stonds toe. „Ach jon-gen,” zei hij. „Zoo 'n klein hond-je geeft niets als last, voor-al als je op een bo-ven-huis woont. Dat is al-le-maal goed voor men-schen, die in een be-ne-den-huis wo-nen en een tuin heb-ben.”

Zij speelden er nog even mee.

„Och Va-der,” hield Her-man aan, „maar als ik er nu goed voor zorg en er al-le da-gen mee naar bui-ten ga, is het toch niet zoo héél erg last-ig. Bo-ven-dien, het kan toch ook nog op de ver-an-da loo-pen en spe-len.”

„Ik zal er nog eens o-ver den-ken hoor!” zei Va-der. „Mor-gen zal ik het jul-lie dan wel ver-tel-len.”

„Mag het dan van-nacht in de keu-ken blij-ven?” vroeg An-nie.

„Ja, dat is goed,” zei Va-der. „Als we ge-ge-ten heb-ben, zal ik eens e-ven mee gaan kij-ken, wat het voor een hond-je is.”

Toen Va-der la-ter mee ging kij-ken, vond hij het hond-je heel lief en aar-dig, maar hij be-loof-de toch nog niet, dat het blij-ven mocht.

Vóór-dat Her-man en An-nie naar bed gin-gen, moes-ten ze nog gauw e-ven naar het hond-je kij-ken. Het had wat wa-ter en melk ge-dron-ken en een klein beet-je van het e-ten op-ge-knab-beld.

Zij speel-den er nog e-ven mee en gin-gen toen naar bed. Her-man ging naar zijn ka-mer-tje, dat te-gen-o-ver de keu-ken lag.

Hij kon niet gauw in-sla-pen. Maar al-door dacht ie aan het hond-je. Och, als ie het toch maar mocht hou-den!

Hij hoor-de Va-der en Moe-der pra-ten. Zou-den ze het o-ver 't hond-je heb-ben? Zou Moe-der een goed woord-je voor hem doen bij Va-der? Hè, hij hoop-te maar van ja.

Ein-de-lijk sliep ie in. In z'n droom speel-de hij voort met het klei-ne, brui-ne hond-je.

Toen ie een poos ge-sla-pen had, werd ie wak-ker. Wat hoor-de hij toch? Net, of ie hoor-de jan-ken! Och, na-tuur-lijk, dat deed het hond-je in de keu-ken!

Och-arm, wat zou het beest-je sche-len? Wacht, hij zou héél zacht-jes e-ven gaan kij-ken. Voor-zich-tig stoot-te hij de deur van zijn ka-mer-tje o-pen, die ie den vo-ri-gen a-vond op 'n kier had la-ten staan.

Hé, dacht ie, wat ruikt het hier raar op de gang. Rook ie nou gas, of was 't wat an-ders?

Héél zacht-jes deed ie de keu-ken-deur o-pen. Ja, daar had je 't al! O, wat een gas-lucht!

Flug liep ie naar de groo-te slaap-ka-mer.

„Va-der!” riep ie, „kom eens gauw! 't Ruikt zoo naar gas!”

In een oo-gen-blik stond Va-der op de gang. Eerst liep ie naar de huis-ka-mer. „Neen,” zei ie, „hier is 't niet!”

Toen vlug naar de keu-ken. „O, ja, hier is 't!” In don-ker tast-te Va-der naar 't gas-stel. „Neen,” zei ie, „de twee klei-ne kraan-tjes zijn dicht. O, wacht, daar staat het groo-te kraan-tje o-pen van het gas-for-nuis! Foei, hoe zou dat nu toch ko-men!”

On-mid-del-lijk draai-de Va-der het dicht en zet-te ra-men en deu-ren o-pen. Al heel spoe-dig trok de lucht weg.

Moe-der en An-nie wa-ren ook uit bed ge-ko-men en toen de ra-men ge-slo-ten wa-ren, praat-ten ze nog e-verf met el-kaar, hoe 't toch wel ge-ko-men was, dat het groo-te kraan-tje o-pen was blij-ven staan. „Ik be-grijp er niets van,” zei Moe-der, „zoo-iets ge-beurt me toch nooit!”

„Mis-schien heb ik er wel te-gen aan ge-stoo-ten, Moe-der,” zei An-nie, „toen ik gis-te-ren-a-vond in don-ker nog e-ven het hond-je heb ge-streeld!”

„Dat is bèst mo-ge-lijk,” zei Va-der, „want het kist-je staat on-der 't gas-for-nuis!”

„Wat een ge-luk, Her-man,” zei Moe-der, „dat jij wak-ker ge-wor-den en op-ge-staan bent. Hoe kwam dat? Je staat toch an-ders nooit op?”

„Ja Moes, ik hoor-de jan-ken, en toen ik goed wak-ker was, be-greep ik, dat na-tuur-lijk het klei-ne hond-je in de keu-ken dat deed. Toen ben ik e-ven héél zacht-jes gaan kij-ken en toen rook ik het!”

„Ja,” her-nam Va-der, „dat is ze-ker ge-luk-kig, dat jij op-ge-staan bent. Had je door-ge-sla-pen, en niets ge-merkt, dan was hier wel-licht een groot on-ge-luk ge-beurd.”

„En Her-man zou 't eer-ste ge-stikt zijn,” riep An-nie, „want hij ligt er het dicht-ste bij!”

„Nou,” riep Her-man, „en ik had nog wel de deur op een kier staan!”

„Va-der,” ging ie plot-se-ling ver-der, „ei-gen-lijk heeft nu toch 't hond-je ons le-ven ge-red! Had het niet ge-jankt, dan was ik niet op-ge-staan!”

„Dàt is waar!” zei Va-der. „Dààr heb je ge-lijk in, jon-gen!”

„En Her-man heeft het hond-je zijn le-ven ge-red!”, zei Moe-der lach-end. „Want als hij niet in de keu-ken was gaan kij-ken, zou het ar-me dier-tje ook door de gas-lucht ge-stikt zijn!”

„Nu jon-gen,” lach-te Va-der blij, als dat dan zóó is, dat het hond-je jouw le-ven en ons al-len ge-red heeft, en dat jij het hond-je ge-red hebt, dan vind ik, dat twee zul-ke red-ders maar bij el-kaar moe-ten blij-ven en goe-de ka-me-raad-jes moe-ten wor-den. Houd jij dan je hond-je maar, hoor jon-gen! Vindt u ook niet Moe-der?”

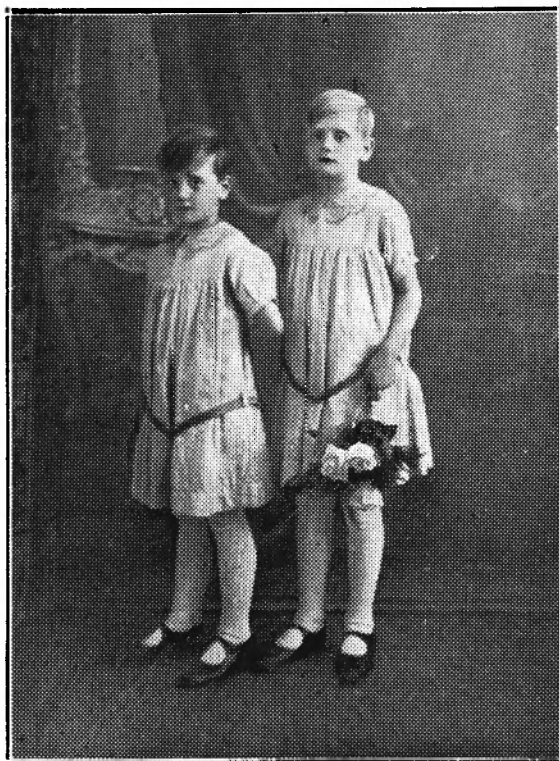
Moe-der knik-te lach-end: ja ja!

Of Her-man blij was! Hij sprong lach-end op. „Dank u wel Va-der! En Moe-der ook hoor!”

„Maar nu heb ik nog één ding te zeg-

Maria Verhaak uit Grave.

Gies en Mientje Knippenborg uit Zevenaar.

gen,” zei Va-der „en dat is: dat je voortaan je hond-je maar mee neemt naar je ei-gen ka-mer-tje. Daar zijn ten-min-ste geen gas-kraan-tjes en dan weet ik ook ze-ker, dat er geen on-ge-luk-ken zul-len ge-beu-ren. Mor-gen mag je een mooi-e mand voor hem gaan koo-pen.

„En nu,” zei Va-der, ter-wijl hij op-stond, „als de drom-mel weer naar bed hoor, lek-ker on-der de wol en gauw gaan sla-pen!”

Of Her-man gauw sliep! En of ie weer droom-de? Na-tuur-lijk! Hij lach-te in zijn droom soms zóó hard, dat Va-der en Moe-der in de ka-mer naast hem het kon-den hoo-ren.

Boer: „Wat doe jij in m'n papelboom?”
 Jongen: „Ik wou er m'n vlieger uithalen.”
 Boer: „Ja, maar die zit er al drie weken in.”
 Jongen: „Dat weet ik wel, maar toen waren de appels nog niet rijp.”

Heer: „Wat? Jij bedelt en houdt twee petten omhoog?”

Bedelaar: „Ja meneer, de zaak ging-zoo goed dat ik ze moest uitbreiden.”

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Van de week kwam ik een van m'n klei-ne vrien-din-ne-tjes te-gen, ons jo-lig, oo-lijk, aar-dig Mar-leen-tje. Ze gaf me een hand-je en 'k vroeg de klei-ne krul-le-bol, hoe ze 't maak-te. Toen keek ze me zoo ver-le-gen aan met haar heel groo-te, don-ker-brui-ne oog-skens en ze fluis-ter-de:

„U hebt ons al zoo-veel ge-leerd, me-neer ka-pe-laan. 'k Weet niet, hoe ik dat al-le-maal moet ont-hou-den!”

„O, jij klei-ne deug-niet,” lach-te ik.

„Maar er zijn nog meer jon-gens en meis-jes, die wat ver-ge-ten zijn!” zei ze schalks.

„Als je één ding maar goed ont-houdt, Mar-leen-tje, dan komt 't an-de-re van-zelf.”

„Ja, 'k ga wel el-ken dag te com-mu-nie,” be-ken-de ze. „En 'k zeg dan ook wel aan Je-zus, dat ik veel van Hem

houd. Maar ziet u, al dat andere.....!”

„Welk an-de-re, Mar-leen-tje?” 'k Trok haar e-ven aan een krul-le-tje en heel moe-dig zei 't klei-ne ding:

„Ja, dat „an-de-re” weet ik juist niet meer!”

„Je be-doelt van dat wit-te ziel-tje, waar geen en-kei-vel-je op mag ko-men?”

„O ja,” me-neer ka-pe-laan. „'k Pas wel op, maar zoo af en toe, ziet u..... zoo voor 'k 't zelf weet.....!”

'k Nam de lie-ve, blo-zen-de krul-le-bol in mijn han-den en keek Mar-leen-tje in de groo-te oo-gen.

„Je-zus is al blij, als je je best doet, kind-je! En je hebt toch ook ge-leerd van 'n ak-te van be-rouw en van de biecht!”

„O ja!”

„Zie je wel, m'n kra-ni-ge meid weet nog al-les!”

„Ja, maar..... er was toch nog veel meer. We moes-ten im-mers net doen als Fre-de-rik, de bosch-wach-ter; ons hart-je ver-sie-ren en ver-war-men. En dat vergeet ik zoo dik-wijls!”

„Ja, dat kun je niet al-le-maal zoo in-eens. Maar ver-tel eens klein-tje, kan m'n klei-ne ek-ster al luis-te-ren?”

„Ja, me-neer ka-pe-laan!” 't Hee-le lie-ve ge-zicht-je straal-de.

„'k Pro-beer 't el-ken mor-gen! En soms is 't net of Je-zus te-gen me zegt, dat Hij veel van me houdt. 'k Ver-beeld me al-tijd maar, dat ik 't klein-ste ben en bij Je-zus op schoot mag zit-ten!”

„Jij, lief klein Mar-leen-tje! Wat heb jij al-les goed ont-hou-den. 'k Wil-de, dat al-le klei-ne vrien-d-jes en vrien-din-ne-tjes 't zoo goed wis-ten. Heb je ook nog wel eens ge-dacht aan Ma-nus, den dank-ba-ren Ma-nus?”

„Ja, me-neer ka-pe-laan. Soms wel eens. En weet u 't van Kees-je?”

„Nu, wat is daar-mee?”

„O, Kees zegt nu, dat hij 't ge-luk-kig-ste jon-ge-tje van de we-reld is. En vroe-ger mop-per-de hij al-tijd!” lach-te ze on-deu-gend. „'t Was net een dik brom-beer-tje want op een treur-wilg leek hij hee-le-maal niet!” 'k Moest har-

te-lijk mee-lach-ten met dat on-deu-gend Mar-leen-tje.

„Heeft hij nu al-tijd goe-den zin?“ vroeg ik.

„Ja, me-neer ka-pe-laan, meest-al wel. Soms mop-pert hij nog wel eens, maar dan krijgt hij in-eens een hee-le kleur, als hij er aan denkt.“

„Heb jij hem daar mee ge-hol-pen, Mar-leen-tje?“

„Zoo'n beet-je. wel!“ bloos-de ze ver-le-gen.

„Hoe deed je dat dan, kind-je?“

„Wel, me-neer ka-pe-laan, 'k heb hem al-les op-ge-noemd, wat hij van O. L. Heer-tje ge-kre-gen heeft. En daar had hij nog nooit aan ge-dacht.“

„Je bent een echt, klein A-pos-tel-tje!“

„Maar dat kan ik toch ei-gen-lijk nog niet zijn, me-neer ka-pe-laan!“

„Waar-om niet, kind. Daar ben je nooit te klein voor.“

„Ja, maar 'k kan toch niets ge-ren. wat ik zelf niet heb, zei u!“

„Nee Mar-leen-tje, dat kun je niet. Maar als jij zelf wel eens dank-baar bent, dan mag je 't ge-rust aan an-de-ren lee-ren. En als je zelf je best doet voor iets, dan kun je ook wel eens aan je zus-jes of vrien-din-ne-tjes lee-ren dat zij ook hun best moe-ten doen. Sa-men gaat 't dik-wijls veel be-ter. En op die ma-nier ben je ook 'n klei-ne A-pos-tel!“

Daar kwa-men Mar-leen-tje's vrien-din-ne-tjes aan-stor-men. An-ne-lies-je, Roos-je en Jo-se-phien-tje.

„Dag me-neer ka-pe-laan!“ rie-pen hun hoo-ge stem-me-tjes.

„Dag m'n klei-ne A-pos-tel-tjes!“ 'k Wist, dat ze dat wa-ren.

„Dat wil Je-zus mis-schien niet eens!“ zei de ern-sti-ge Jo-se-phien-tje.

„Niet wil-len, Fien? Hoe kom je daar bij!“

„Wel me-neer ka-pe-laan, de a-pos-te-len, die vroe-ger bij Je-zus wa-ren, wa-ren al-le-maal man-nen. Er was geen en-kel meis-je bij!“

„On-ze Jan zei 't ook,“ be-aam-de An-ne-lies-je.

„O, jul-lie dom-me gans-jes! Laat je niets wijs-ma-ken door die jon-gens. Denk dan eens aan de H. Maagd. Zij was wel geen A-pos-tel, maar hoe-veel men-schen en kin-der-tjes heeft zij niet be-keerd of dich-ter bij Je-zus ge-bracht! En vroe-ger had Je-zus al-tijd A-pos-te-len, leer-lin-gen en ook vrou-wen bij zich, die Hem hiel-pen en be-dien-den. Zij wa-ren a-pos-te-len door hun voor-beeld. Zij preek-ten wel niet, maar al-le men-schen spra-ken ze o-ver Je-zus. En wie wa-ren on-der 't kruis bij Hem? Drie vrou-wen: Ma-ri-a, zijn Moe-der en haar Zus-ter en Ma-ri-a Mag-da-le-na en één man maar, die veel van Hem hield: Jo-an-nes. En ook na Zijn dood liet Je-zus zich het eerst zien aan een vrouw, aan Ma-ri-a Mag-da-le-na. Dus mijn klei-ne meis-jes hoe-ven heusch niet bang te zijn, dat Je-zus meer van de jon-gens houdt, dan van de meis-jes. En A-pos-tel-tjes mo-gen en kun-nen jul-lie e-ven goed zijn, al mag je dan la-ter ook geen

pries-ter wor-den. Is 't nu goed, klei-ne meis-jes?“

„Ja,“ knik-ten vier stra-len-de ge-zicht-jes. En 't zijn vier goe-de A-pos-tel-tjes, hoor! Zijn al mijn klei-ne vrien-din-ne-tjeszoo-flink?“

Leest

A. POSTEL.

Mieke Huilebalk

Daar staat ze nu, met haar zak-doek voor haar oo-gen, als-of ze het grootste ver-driet had.

Men zou den-ken, dat ze heel on-ge-luk-kig was.

Ik zal jul-lie ver-tel-len, waar-om Mieke huilt — om-dat haar ve-ter is ge-bro-ken. 't Ee-ne laars-je ligt op den grond. Waar-om vraagt ze dan geen an-de-ren ve-ter, dat zou toch elk kind doen ?

Ja-wel, maar Mieke is niet als een an-der kind; zoo-dra ze haar ve-ter brak, is ze hard gaan hui-len, en heeft ge-schreeuwd: „een ve-ter, een ve-ter, ik moet een ve-ter heb-ben.”

Na-tuur-lijk heeft Moe-der er haar toen geen ge-ge-ven, maar ge-zegd: „Als je er be-leefd om vraagt, krijg je er een, maar an-ders niet.”

Toen is Mieke veel nar-der gaan schreeu-wen en is gaan stamp-voe-ten. Ze heeft haar laars-je op den grond ge-gooid en is zoo on-deu-gend ge-weest, als 't maar kan.

Zoo is ze al-tijd, bij 't min-ste is ze stout.

Laatst zat ze lief te spe-len met haar broer-tje en zus-jes, want ze kan wel lief zijn, maar 't is ge-re-geld van korten duur. Nu ze speel-den dan „Moe-der-tje.” Mieke was de Moe-der en broer-tje en zus-jes haar kin-der-tjes, de pop-pen en de beer speel-den ook mee.

Mieke was pas ja-rig ge-weest. Ze had van O-ma een prach-ti-ge pop ge-kre-gen, die zat naast haar en al-les ging goed. Greet-je, 't jong-ste zus-je, vroeg of ze e-ven met de nieu-we pop mocht spe-len.

„Neen, hoor, a-ke-lig kind, speel met je ei-gen pop en me-teen gaf ze Greet-je een duw de-ze viel op den grond en huil-de ver-drie-tig.

Daar-op kwam Moe-der en vroeg wat er te doen was.

„Mieke wil me niet e-ven haar pop ge-ven en ze heeft me ook zoo'n pijn ge-daan, snik-te Greet-je.

„Foei, Mieke,” knor- door M. S. A. de Moe-der, „wat ben je toch een las-tig kind; kom, geef Greet-je je pop; ze zal haar niet be-der-ven. Hier Greet-je, speel er maar zoet mee,” zei Moe. Doch ja-wel, dacht je, dat Mieke hier-mee te-vre-den was ?

Daar-voor was ze veel te on-deu-gend.

Pas ziet ze, dat Greet-je de pop in haar hand-jes heeft, of wip..... daar vliegt ze op haar af en trekt de pop weg.

Greet-je hield ze na-tuur-lijk ste-vig vast; al-le-bei be-gon-nen ze aan die ar-me pop te trek-ken.

Daar be-gint Mieke te hui-len, wordt drif-tig en weet niet meer wat ze doet. Ze trekt op-eens zoo hard aan de pop, dat de-ze uit Greet-je's han-den valt en te-gen den muur te-recht komt; waar-door haar mooi kop-je in dui-zend stuk-ken breekt.

Wat zon-de, die beel-de-ri-ge, nieu-we pop, hee-le-maal ka-pot! Ik be-hoef jul-lie niet te zeg-gen, hoe boos Moe-der was en wat een er-ge straf Mieke kreeg.

Maar dat hielp niet, ze was en bleef een krib-be-kat-je, wil-de nooit iets toe-ge-ven en grien-de en huil-de, dat 't ver-schrik-ke-lijk was.

Eens zou-den ze 's mid-dags gaan wan-de-len; broer kreeg zijn jas-je aan en de zus-jes een man-tel-tje, want Moe-der had 't ge-zegd. Doch Mieke huil-de en schreeuw-de weer en riep: „Ik wil geen man-tel aan heb-ben, ik wil in mijn jurk gaan.”

„Kom,” zei Di-na, 't meis-je, „wees nu eens lief; 't is im-mers veel te koud om zon-der man-tel uit te gaan.”

„Neen,” schreeuw-de Mieke, „ik doe 't toch niet.”

„Dan blijf je maar thuis, en ter-wijl deed Di-na de deur dicht en liet Mieke aan haar lot o-ver.

Ze huil-de en grien-de den hee-len mid-dag, maar 't hielp niet. Toen de kin-de-ren thuis kwa-men, ver-tel-den ze

aan Moe-der, dat ze veel pret had-den ge-had.

Ze wa-ren Oom Jac-qu-es in zijn au-to te-ge-n-ge-ko-men; hij had den chauffeur ge-zegd stil te hou-den en ge-vraagd of 't meis-je en de kin-de-ren ple-zier had-den met hem mee te rij-den. Ze had-den een fijn tocht-je ge-maakt, terwijl Mie-ke al-leen was thuis ge-ble-ven, om-dat ze zóó on-deu-gend was ge-weest.

Wat had ze een spijt. Ze be-loof-de be-ter-schap, maar 't duur-de niet lang of ze be-gon op-nieuw en wel op de vol-gen-de ma-nier:

Ze moest voor de Zus-ter van school een vers-je lee-ren. 's Mor-gens aan 't ont-bijt vroeg Moe-der, of zij 't ken-de.

„Nee, Moe, nog niet heel goed,” ant-woord-de Mie-ke.

„Lees het dan eens een paar maal goed o-ver en zeg het dan eens bij mij op, vóór-dat je je pap op-eet,” zei Moe-der.

„Hé, neen, eerst mijn pap en mijn bo-ter-ham.”

„Ach,” zei Moe-der, „be-gin je nu weer te grie-nen; eerst je vers-je lee-ren, dan kun je je pap e-ten. Ze is toch veel te warm. Mie-ke gaf geen ant-woord, maar huil-de tra-nen met tui-ten.

„Toe, kind, geen ge-huil, ik heb nu al hoofd-pijn van dat ge-grien. Leer je vers-je en daar-mee uit!”

„Hi, hi, hi,” klonk het, „ik wil eerst pap, hi, hi!”

Toen stond Va-der op. Mie-ke werd bang, want ze wist, dat de-ze niet mak-ke-lijk was.

„As-je-blijft, juf-frouw hui-le-balk, ga jij hier-naast maar je deun-tje uit-zin-gen. Hier heb ik je mu-ziek niet noo-dig Va-der pak-te Mie-ke bij den arm en zet-te haar uit de ka-mer.

„Zoo moet je voort-aan maar al-tijd doen,” zei hij tot zijn vrouw, „dan ben je er met-een van af.”

Ja, dat kon Va-der den-ken!

Mie-ke trap-te te-ge-n de deur en riep zoo hard als ze kon: „Ik wil niet lee-ren, eerst mijn pap, ik wil bin-nen-ko-men.” Va-der zei geen woord, zet-te een ern-stig ge-zicht en schud-de 't hoofd.

Nie-mand sprak meer men hoor-de al-leen 't ge-schreeuw van 't stou-te kind.

„Moe-der, mo-gen 'wij dan-ken en op-staan?” zei-den de an-de-re kin-de-ren.

„Ja-wel,” zei Va-der, „ga maar gauw naar school, en zeg te-ge-n de zus-ter, dat ik Mie-ke wel bren-gen zal.”

Mie-ke's Va-der was dok-ter en reed el-ken dag in z'n au-to naar de zie-ke men-schen toe.

Hij bracht Mie-ke's hoed-je en man-tel-tje en zei: „Kleed je aan, ik zal jou van-daag eens naar school rij-den.”

„Nee, huil-de ze weér, „ik kleed me niet aan; ik ga niet naar school, ik wil eerst mijn pap e-ten.”

„Zoo,” zei Va-der, „wil jij je niet aan-kee-den, best hoor; dan ga je maar zoo.”

Toen nam hij Mie-ke in zijn ar-men en zet-te haar in den au-to. Hij bracht haar zon-der e-ten naar school en ver-zocht de Zus-ters zijn on-deu-gend doch-ter-tje net zoo lang te wil-len hou-den, tot ze ge-ne-zen zou zijn van haar kunst-jes.

Dat hielp. Een poos lang ging zelfs al-les heel goed met Mie-ke. Maar van-daag is 't toch weer 'ns mis, zoo je ziet. Want ze staat nu weer te grie-nen en te hui-len, om-dat ze niet da-de-lijk een nieu-wen ve-ter krijgt. Zoo'n dom kind!

CORRESPONDENTIE

Ida Bauer, Vijverlaan 146, Arnhem. Wat 'n aardig plaatje boven den brief. Echt lief. Geduld maar. Blickman is zoo kwaad niet, net zoo min als Zwarte Piet. Hij vindt wel eens het goede adres. Daag. Hand en groet van Oom.

Gretha Spijtholt, Nieuwedijk 76, Klarenbeek. Zie, dat is nu weer eens een brief, zooals ik ze graag heb. Netjes geschreven, over van alles verteld en — de 8 kantjes vol. Mooi zoo. Mijn lieve Nichtje begint met te zeggen, dat het wel wat al te lang geleden was, dat ze aan Oom geschreven heeft. Ook ik begreep dat zoo goed, hoe het gaat. Den eenen keer geen tijd, dan weer eens geen zin, dan weer: ik weet niets om te schrijven; nog weer eens uitgesteld, en... zoo gaat het van de eene week in de andere. Maar al begreep ik dat nu, dan keur ik het nog niet goed. Een kind moet van jongsaf leeren, dadelijk een brief te beantwoorden. Zoo hoort het. Nu weet ik wel, dat er honderd Nichtjes opspringen, en zeggen „En Oom dan?” Ja, hoor eens, ik beantwoord alle brieven, zoo gauw ik kan. Dat dan die antwoorden in Haarlem op de drukkerij nog lang moeten liggen omdat er geen plaats is, vind ik heel jammer, maar er is niets aan te doen. Zie, beste Nichtje, zoo weet ieder het schoon te vegen voor zijn eigen deur. Ja, ik meen, dat ik me den naam van zus Riek nog herinner. Is dat al lang geleden, dat Blickman haar bedacht? Weet je, waarom ik dat vraag? Ik kreeg laatst een brief van een Neefje, die schreef: „Papa heeft vroeger ook heel dikwijls naar U geschreven, Oom, dus Papa is vroeger ook Uw Neefje geweest.” En Papa schreef er onder, of ik nog wist, dat hij me vroeger geregeld geschreven had, en of ik nog wist, dat hij eens met de fiets in 't water was gereden. Ik moest tot mijn spijt erkennen, dat ik het niet meer wist. Maar ik was toch blij, dat ik nu zijn zoontje weer tot Neef had gekregen. En als ik nu hoor, dat Truus al getrouwd is en broer ook al en Toos al vijf jaar in Velp is, en Jan al op kantoor, dan denk ik zoo, waar is de tijd toch heen. En dan zeg ik wel 's tegen Tante: „Wat worden we samen oud”. En dan dank ik O. L. Heer, dat ik al zoóveel jaren, met al die kinderen uit heel ons land, hun liet en leed heb mogen bepraten. Ik doe niets liever dan al die briefjes beantwoorden. En 'k hoor Gretha zoo graag vertellen van haar hondjes en poesjes en poppen, groote en kleine. Wat een gekke namen hebben toch die poesen. Dat ze van pannekoek houden, begrijp ik. Maar... kunnen ze ook nuizen vangen, en — doen ze het ook? Ik zou nog veel moeten schrijven naar aanleiding van je heerlijken brief, maar ik zie tot mijn schrik, dat mijn antwoord veel te lang wordt. Dus veel groeten terug aan Riek en Marie en voor Gretha zelf een stevige hand van Oom. Tot later.

Anna van Kampen, Brielschestr. 4, Schiedam. Goed gedaan, beste Nichtje. Aardig briefje voor den eerste keer. Welkom in de rij. Och, brieven-schrijven is heel niet moeilijk, als je maar gewoon over van alles kunt vertellen, net of je tegen iemand praat. Ja, ik ken Schiedam nog wel en het Sterrebosch ook. Dat gaat toch niet weg, hoop ik? Of bedoel je het tuintje? Zal wel. Hoor ik daar nog wat van? Veel groeten van Oom.

Ltes Stichter, te Veendam. Welkom in de familie. Afgesproken, geregeld komt dus Liesje nu meedoen, en — zooals je zegt: lange brieven heb ik ook graag. Het lijstje van de gelukkige prijswinners komt altijd in Kl., als ik weer een nieuwen wedstrijd opgeef. Daag. Hand en groet.

Maria Collara, Kruisheerenstr. 18, Roermond. Goed gedaan, dat je ook eens een kansje komt wagen. Welkom. Ik hoop Maria nog dikwijls in de bus te ontmoeten. Daag. Hand en groet van Oom.

Jeanneke Dumaulin, Groote Gracht 28, Maastricht. Hartelijk welkom in onze familie. Blij, dat mijn Nichtje eens kwam kennismaken. Oom zal er voor zorgen, dat er nog veel kleine verhaaltjes komen. Zal Jeanne dan voor veel groote brieven zorgen? Ja? Daag. Tot later.

Mina Jongsma, te Deventer? Ik hoop, dat de woonplaats goed geraten is, want het adres stond niet op den brief. Toch welkom. Ja, Oom heeft graag, dat de Nichtjes alles alleen doen, dan lees je het vanzelf. Lang geleden ben ik wel eens in Kampen geweest. Ik vond het een aardig stadje en ik kan me best begrijpen, dat je er nog altijd graag heen gaat. Deventer zal ook wel zijn prettige dagen geven. Dag beste Nichtje. Tot later.

Wim Peeters, Roessingel 7, Roermond. Wel Wim, mijn eerste woord is een woord van hartelijk welkom. En graag zeg ik erbij, dat ik het briefje zeer goed lezen kon. Ik wou dat alle Neefjes zoo'n flinke, forsche letter schreven. Natuurlijk hoopt ieder op een goede bui van baas Blickman. Afgesproken, foto komt dan wel eens. Dag Wim. Stevige hand en veel groeten.

Willy de Beer, te Nieuw-Heeten. Of Willy mij voortaan ook Oom mag noemen, vraagt ze. Wel lieve deugd, zeker mag dat, zoo heet ik, en alle menschen noemen me zoo. En heel graag had ik, dat Willy met Oom wat kwam praten. Zoo'n gezellig briefje krijg ik niet alle dag. Eerst dacht ik: Nieuw-Heeten, waar ligt dat toch ergens. Ik had wel eens gehoord van Heeten bij Raalte in O. en zoo onderstelde ik maar, dat 't daar wel zijn zou. Wat een leuke grappenmaakster is toch mijn kleine Thetje. Die wil ik later ook graag hebben als mijn Nichtje. Vraag maar of ze 't doet. En Lize kan nu al wel lezen en schrijven, dus die verwacht ik ook mee op bezoek. Van Anny krijg ik dan wel een heel langen brief van 8 kantjes. Ik hoop, dat dit eerste briefje gevolgd wordt door veel anderen. Daag. Voor ieder afzonderlijk een stevige hand en veel groeten.

Maria Vogels, Vlotstr. 6, Heerlen. Zoo heeft Blickman toch eindelijk eens aan Maria gedacht. Daar ben ik echt blij om. En komt Wim nu voortaan op bezoek. Graag. Ja, in de 5e en 6e klas 's heel wat te doen. Toch hoop ik dat Maria nog wel 's tijd vindt voor een heel langen brief. Daag. Tot later alweer.

Leontie v.d. Poel, te Ossendrecht. Welzeker, ik maak de wedstrijden altijd zóó, dat ieder met een beetje inspanning de oplossing vinden kan. Niet te moeilijk, maar ook niet gemakkelijk. We hopen samen. Maar beste Nichtje, wie in de 3e klas al zóó netjes schrijft, die kan óók wel een langen brief schrijven. Probeer. Daag. Hand en groet van Oom.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3¹/₂ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING No. 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

D E S M U L P A R T I J

Ca-ro-lien-tje krijgt be-zoek,
En nu gaat ze ko-ken,
Daar-om moet ze al-ler-eerst
Flink de ka-chel sto-ken.

Ca-ro-lien bakt erw-ten-taart
En rog-ge-meel-pas-teit-jes.
Lie-ve kind, ik vind dat heusch
Wat vreem-de lek-ker-nijt-jes!

Ca-ro-lien, ik vrees er voor,
Dat ze héél niet smul-len;
Je hoeft stel-lig ieder bord
Maar één keer te vul-len!

MARIA.

Twee ka-bou- ters woon-den in een groot bosch. In den stam van een dik-ken boom had-den ze hun ka-mer-tje ge-maakt. De toe-gang tot hun wo-ning was on-zicht-baar, want de twee slim-merds had-den voor den boom al-ler-lei bosch-plan-ten ge-poot. De va-rens sta-ken hun bla-de-ren hoog in de lucht, zoo-dat het on-der-ste deel van den stam on-zicht-baar was.

CAS EN FRED

DOOR L. F.

Spin-nen zijn nut-tige bees-ten en lee-lijk zijn ze ook lang niet al-le-maal. Kijk ze loo-pen, ze is ze-ker ook ge-schrok-ken."

Bei-den ke-ken naar de lang-poot, die nu te-gen een va-ren-blad op-klom, om van-daar af ze-ker een web te spin-nen.

„En Cas wat denk je nu mor-gen te doen?"

Op een mooi-en zo-mer-avond za-ten Cas en Fred bei-den op een groo-ten pad-den-stoel wat uit te rus-ten. Ze had-den dien dag hard ge-werkt en moch-ten nu wel wat uit-bla-zen.

„Ja, Fred, dat zal ik je zeg-gen. Ik had zoo ge-dacht, we moes-ten eens een flin-ke por-tie ei-kels gaan ver-za-me-len, dan kun-nen we van den win-ter de hon-ge-ri-ge beest-jes in het bosch nog eens goed voe-den."

„Wat is het een mooi-e a-vond, Cas" zei Fred, toen hij zijn pijp-je aan-ge-sto-ken had.

„Een reu-zen-plan," riep Fred. „Nou kan ik mer-ken, dat je een jaar-tje ou-der bent dan ik, want daar zou ik niet aan ge-dacht heb-ben. „Houd me niet voor den gek. Fred-je, want an-ders krijg je geen li-mo-na-de meer en drink ik al-les zelf op. Maar luis-ter eens, ik heb nog meer en dat zal je aan-staan. Mor-gen be-gin-nen we met vijf kar-re-tjes te ma-ken, van die kip-kar-re-tjes, die ken je wel. Wan-ri-er je die een duw-tje geeft val-len ze op zij om en al-les rolt er uit. Nou wat zeg je er van?"

„Zeg dat wel. Een prach-ti-ge zo-mer is het. Goed weer voor mug-gen en spin-nen! Je weet, ik ben al me-nig jaar-tje ou-der dan jij, maar zóó heb ik het nog nooit ge-zien."

„O, be-gin je weer van : me-nig jaar-tje ou-der," zei Fred. „Ik krijg toch ook al grij-ze haar-tjes in mijn baard?"

„Prach-tig Cas, dat heb je goed be-dacht. Mag ik nog een glaas-je li-mo-na-de?"

„En toch ben ik de oud-ste en dus de baas," liet Cas er lach-end op vol-gen. „Haal maar eens gauw twee flesch-jes li-mo-na-de."

Dat was te-gen geen doo-ve ge-zegd. In een wip was Fred o-ver-eind en spoedig had hij den fris-schen drank ge-haald.

„Nou voor-uit dan maar. Doch luis-ter dan met-een ver-der. We ma-ken er dek-sels op. Die vijf kar-re-tjes vul-len we met ei-kels, en dan zul-len we ze al-le vijf naar huis trekken. Nou weet jij ze-ker wel, waar de dek-sels voor moe-ten die-nen."

„Zie zoo, nou gaan we van-a-vond eens echt ren-te-nie-ren," zei Cas.

We doen niets dan een pijp-je roo-ken li-mo-na-de drin-ken en sa-men eens pra-ten o-ver wat we mor-gen zul-len doen.

Nou dat is nog al een-vou-dig," riep Fred. „De bosch-weg is hob-be-lijk en dan zou-den we de helft van de ei-kels wel ver-lie-zen."

„Hè, wat moet jij daar?" Dit zei hij te-gen een dik-ke spin, die zich aan een draad-je naar be-ne-den liet zak-ken en net te-recht kwam in de mouw van zijn jas.

„Goed be-gre-pen. Nou is er maar één moei-lijk-heid meer. De ei-ke-boo-men die het dichtst bij zijn, staan langs die sloot."

„O, ze gaat er al van-door, ze merkt ze-ker dat ze bij ons ver-keerd is."

„Nou wat zou dat! Ik kan zwem-men, als ik er in mocht val-len."

„Had ze dood-ge-trapt, dat vie-ze beest," riep Fred. „Je zou je dood-schrik-ken, een dik-ke spin in je mouw. Ik krijg er kip-pen-vel van."

„Neen dat is het niet," sprak Cas zacht. „Maar er woont een groo-te rat in die buurt en....."

„Ach, waar-om nou dood-ma-ken?"

„Daar moet ik om lachen,” riep Fred in-eens.

„Een rat! Denk je dat ik bang ben voor een rat? Nog voor geen tien!”

„Ja, dat zeg je nou, maar als zij je maar eens achter-na had-den ge-ze-ten zoo-als mij, dan zou je wel an-ders pra-ten.”

„Nou Cas ge-loof me nou, die rat is geen be-zwaar. Als ze komt, neem ik mijn pijl en boog en schiet ze mors-dood!”

„Voor-uit dan maar,” gaf Cas toe. „Als jij niet bang bent, dan gaan we dáár de ei-kels ha-len.”

Nog wel een uur za-ten ze bui-ten te ge-nie-ten van den schoo-nen a-vond. Toen echter de maan op kwam, kro-pen de twee ka-bou-ters in het hol-let-je van den boom en wel-dra slie-pen ze als een roos.

Den vol-gen-den mor-gen werd Cas met een schok wak-ker, want daar-bui-ten hoor-de zij le-ven. Doch spoe-dig wist hij wat het be-tee-ken-de.

Fred was reeds ij-ve-rig be-zig en toen Cas be-ne-den kwam zag hij al-les al voor het tim-mer-werk ge-reed lig-gen. Ja, er wa-ren zelfs al ver-schil-len-de plank-jes voor de kar-re-tjes op maat ge-zaagd!

„Dat noem ik nou pas wer-ken Fred-je.”

„Ja, Cas, ik was vroeg wak-ker van-mor-gen en dacht zoo, laat ik maar vast be-gin-nen aan ons tim-mer-werk.”

Dien dag werd er hard ge-werkt. Met ij-ver zet-ten ze de vol-gen-de dag-en hun ar-beid voort en wel-dra wa-ren de vijf kar-re-tjes klaar.

Daags daar-op zou-den ze hun eer-sten tocht naar de ei-ke-boo-men be-gin-nen. Reeds vroeg wa-ren ze uit de vee-ren. Doch één was er vroe-ger, na-

Op een mooien zomeravond zaten Cas en Fred beiden op een grooten paddenstoel.

me-lijk het eek-hoorn-tje, dat van-uit de hoo-ge boo-men al het tim-mer-werk ge-zien had en nu een grap-je wil-de uit-ha-len. Stil-le-tjes had ie het laat-ste wa-gen-tje met een touwt-je aan 'n struik-je vast-ge-bon-den en zat nu van-af een hoo-gen tak al-les af te zien.

„Zie zoo Cas, daar gaan we dan,” riep Fred. En de twee ka-bou-ters na-men het touw op en trok-ken aan. E-ven-tjes kwam er be-we-ging en toen stond al-les strak ge-span-nen.

„Trek-ken, Fred,” riep Cas.

„Ik trek al wat ik kan, maar jij moet har-der trek-ken!”

Maar er kwam geen be-we-ging in.

„Daar be-grijp ik niets van,” riep Cas kwaad. „Nog eens! En nou ge-lijk. Een, twee, drie! Nou kwam er wel be-we-ging,

na-me-lijk in de ka-bou-ters, want het touw brak en bei-den tui-mel-den lang-uit in de va-rens ! De dik-ke spin zag tot haar spijt, dat de punt van een muts haar web had ver-scheurd.

Bei-den moes-ten bij al hun te-gen-spoed toch nog hard-op lach-en.

„Zoo ko-men we er nooit Cas !”

„De wie-len wil-len niet draai-en !” riep Fred.

„Dat is klets ! De wie-len draai-en best. Ik heb ze goed met o-lie ge-smeerd. Er moet wat an-ders aan man-kee-ren.” En met-een stap-ten ze er naar toe. Wel-dra za-gen ze het.

„Kijk nou toch 'ns ; daar heb-ben ze met het wa-gent-je vast-ge-bon-den ! Wie zou dat grap-je uit-ge-haald heb-ben ?” Het eek-hoorn-tje hield zich ech-ter schuil. Maar toen de ka-bou-ter-tjes er met de vijf wa-gent-jes van-door gin-gen, klom ie in een wip naar be-ne-den en had ze spoedig in-ge-haald. De ka-bou-ters za-gen er niets van, want ze had-den het touw o-ver hun schou-ders ge-wor-pen en lie-pen zoo la-chend voor-waarts.

Het eek-hoorn-tje wip-te nu han-dig op het twee-de wa-gent-je, knoop-te het touw-tje los en..... Cas en Fred trok-ken nog maar één kar-ret-je. Toch scheen Cas spoedig wat te mer-ken, want hij keek om en riep plot-se-ling : „Wat is dat nou weer. Ho Fred-je, we zijn er vier kwijt. We heb-ben er nog meer één ach-ter ons !”

„Wat is daar nou weer aan de hand ?” Dat touw kan toch van-zelf niet los gaan ?”

„Och, je hebt het na-tuur-lijk niet goed vast-ge-bon-den !”

„Wat ? Niet goed vast-ge-bon-den ? Neen maar ik zou nog geen strik kun-nen leg-gen !”

„Sst, kom maar, dan gaan we de an-de-re vier daar-ginds ha-len. Maak maar geen ru-zie.”

Bei-den gin-gen weer te-rug.

„Nou Fred, ik ge-loof dat er één-tje is, die ons wat voor den gek houdt. Ik zal eens zien, of ik den deug-niet niet vin-den kan.” En on-der-zoe-kend keek hij rond. Bij het laat-ste wa-gent-je ge-

ko-men, be-gon ie zacht te la-chen en wenk-te Fred.

Toen wees hij naar de brui-ne haar-tjes, wel-ke nog juist tus-schen de twee dek-sel-deu-ren heen-sta-ken.

Het eek-hoorn-tje was na-me-lijk in het laat-ste kar-re-tje ge-klom-men, had de deur-tjes dicht ge-sla-gen en meen-de zóó 'n mooi reis-je te ma-ken. Hij wist nog niet eens, dat hij ontdekt was.

Wat had-den Cas en Fred nu een pret ! Heel stil wier-pen ze een touwtje o-ver het kar-re-tje en de eek-hoorn zat ge-van-gen ! Nog had ie niets ge-merkt. Hij wacht-te nog maar steeds, dat de trein zou gaan rij-den. Doch nu voelde hij, dat er plot-se-ling aan z'n staart werd ge-trok-ken.

Au, au, piep-te de eek-hoorn zacht.

Cas en Fred moes-ten hun buik vast-hou-den van 't la-chen.

Weer een ruk-je aan de punt van den staart. „Au, au, au !” Dat deed zeer.

Nu merk-te de eek-hoorn, dat ie ont-dekt was. „Ik spring er gauw uit,” dacht ie, „en ga er van-door.” Maar dat viel te-gen, want het dek-sel zat vast.

„Ja dat komt er van,” riep Cas. „Je wilt er ze-ker wel graag uit, hé ? Heb jij die twee stre-ken uit-ge-haald ?”

„'t Wa-ren maar grap-jes, niet kwaad be-doeld.”

„Nou Fred, wat moe-ten we doen ?”

„Wel,” zei Fred, „we moes-ten den eek-hoorn maar de vrij-heid ge-ven ; ech-ter op voor-waar-de, dat hij de vier kar-retjes trekt en dat ie straks de ei-kels uit den boom schudt dan krijgt ie er van den win-ter ook nog wat van.”

„O graag,” zei de eek-hoorn, „ik zal jul-lie wel hel-pen.”

Toen werd het touw los-ge-knoopt en de eek-hoorn sprong blij uit zijn ge-van-ge-nis.

Wat moes-ten ze al-le drie la-chen.

„Ja lang-staart, dat had je niet ge-dacht, hé, dat we je zoo fijntjes zou-den vin-den ?”

„Ik be-grijp nog niet, dat je me zoo gauw zag !”

„Ja, onze ka-bou-ter-oog-jes zien scherp. En nou voor-uit.”

(Slot volgt)

De slaapmuts van Roodneus

Rood-neus-je keek uit het ven-ster van zijn ka-bou-ter-wo-ning.

Jul-lie moe-ten we-ten, dat Rood-neus-je 'n groot huis be-woon-de, waar-in plaats was voor 100 ka-bou-ters. Op het ein-de van de week moest ie-der zijn pen-sion-prijs be-ta-len; daar-voor had ie-de-re gast 'n keu-rig bed en heer-lijk e-ten.

Jam-mer ge-noeg klop-ten de re-ke-nin-gen niet al-tijd, want Rood-neus kon slecht re-ke-nen. Voor den een schreef hij de re-ke-ning te hoog, voor den ander te laag. Nu was dit erg ver-ve-lend, want daar-door kre-gen de ka-bou-ters met Rood-neus-je en ook on-der el-kan-der, dik-wijls ru-zie.

Den laat-sten tijd was dit zóó erg, dat de ka-bou-ters bij de elf-jes, waar ze in be-trek-king wa-ren, hun nood gin-gen kla-gen.

Nu ech-ter was het gróót feest, want van-daag was Rood-neus-je dui-zend jaar oud, wat zelfs voor een ka-bou-ter 'n hoo-ge leef-tijd is.

In de groo-te eet-zaal wa-ren de tien lan-ge ta-fels fees-te-lijk ver-sierd, voor al-le bord-jes ston-den vin-ger-hoe-den, wel-ke tel-kens door de mei-ke-ver ge-vuld wer-den met mei-wijn!

Scheel-oog-je, een ka-bou-ter, die aan de-zelf-de ta-fel zat als Rood-neus, hield zijn vin-ger-hoed met mei-wijn om-hoog en sprak:

„Ka-bou-ters, hier al-len ver-ga-derd, la-ten wij drin-ken en klin-ken op on-zen dui-zend-ja-ri-gen Rood-neus. Dat zijn neus-je steeds roo-der mag wor-den en dat hij lang aan het hoofd blij-ve van ons pen-si-on!”

„Hoe-ra! Hoe-ra!” rie-pen de ka-bou-ters. „Lang zal hij le-ven!” Ze zwaai-den met de vin-ger-hoe-den, de mei-ke-vers be-dien-den ij-ve-rig.

In-eens ging de deur van de eet-zaal o-pen en bo-ven op 'n huis-jes-slak reed El-vi-ra, de ko-nin-gin der el-fen, naar

bin-nen. Ze was om-ringd door 'n stoet van elf-jes. In haar han-den droeg ze 'n gou-den kof-fer-tje.

Bij Rood-neus ge-ko-men, hield de slak stil. El-vi-ra boog zich lief-tal-lic naar den fees-te-ling en reik-te hem het gou-den kist-je toe.

„Kijk Rood-neus-je, als be-wijs van on-ze toe-ge-ne-gen-heid schenk ik u uit naam van al-le el-fen dit kof-fer-tje, waar-van de in-houd u niet an-ders als tot ze-gen kan strek-ken.”

Met 'n klop-pend hart nam Rood-neus-je het ge-schenk aan en toen hij het gou-den sleu-tel-tje om-draai-de, dat in het slot stak, sprong het dek-sel-tje van 't kist-je om-hoog en Rood-neus-je slaak-te 'n kreet van ge-luk; want in het kof-fer-tje lag het slaap-muts-je van Ko-ning Rood-neus I.

Ko-ning Rood-neus I re-geer-de eens heel lang ge-le-den o-ver het ka-bou-ter-rijk en aan de slaap-muts, wel-ke de-ze ko-ning droeg, werd 'n bij-zon-de-re kracht toe-ge-kend; al wie de-ze slaap-muts droeg, zou nooit meer re-ken-fou-ten ma-ken.

Elvira knik-te Rood-neus-je vrien-de-lijk toe. „Vre-de en ge-luk mo-gen steeds on-der jul-lie heer-schen,” sprak ze.

Rood-neus-je's neus werd bleek van ont-roe-ring en al-le ka-bou-ters wa-ren ont-daan.

Geen ver-keer-de re-ke-nin-gen meer, al-tijd vre-de. „O hoe heer-lijk!” rie-pen de ka-bou-ters in koor.

En Rood-neus-je zet-te het muts-je da-de-lijk op en in-eens zag hij, dat 2 maal 2 vier was en geen vijf. Rood-neus-je kon niet an-ders dan wee-nen van ple-zier en toen El-vi-ra de kre-kels uit-noo-dig-de mu-ziek te ma-ken, o-pen-de ze mét Rood-neus-je het bal. En er werd véél en lang ge-danst en als ze nu niet klaar zijn daar-me-de, wel dan dan-sen ze nog.

WAT GROOTMOEDER NIET MOCHT ZIEN

Frans-je en
Fons-je zijn
tweeleu-ke broer-
tjes van drie en
vijf jaar.

DOOR A. VAN DER PUTTEN

uit, stap-ten de
gang door en
Fons-je draai-de
de deur o-pen van
de sa-lon.

Ze heb-ben drie zus-jes, die al-le-maal
groot-ter zijn dan zij. Eerst komt Em-my.
Die gaat ook nog niet naar school. Dan
heb je nog Lot-je en Ma-rie-tje. Die
bren-gen el-ken a-vond dik-ke school-
tas-schen vo' boe-ken en huis-werk mee.
De vijf kin-de-ren heb-ben een lie-ve.
zorg-za-me moe-der, maar va-der is —
nu juist twee jaar ge-le-den — al naar
den he-mel ge-gaan.

Met zoo'n kin-der-schaar heeft moe-
der-al-leen dus veel te stel-len.

Op een a-vond, toen al die kin-de-ren
al slie-pen, viel er een groot-te brief in
de bus.

Die was van tan-te Ma-rie.

Er stond in of Moe-der eens een dag-je
bij haar kwam. Nu, dat deed Moe-der
wel graag.

En een week la-ter, toen op een dag
de zon mooi scheen, wuif-den vier kin-
der-hând-jes Moeder goe-den dag.

Nee, geen vijf, want Em-my mocht
met Moe-der mee. Ma-rie-tje ging met
Lot naar school en de twee broer-tjes
ble-ven bij Trien, de meid.

Trien moest het e-ten ko-ken, de bed-
jes op-ma-ken bood-schap-pen aan-
ne-men en zoo al meer. Trien had het
dus nu heel druk.

Ze was blij, dat de twee klein-tjes
's mid-dags wat gin-gen sla-pen.

Toen ze wak-ker wa-ren, gin-gen ze
zoet zit-ten spe-len met een boek vol
lied-jes en plaat-jes.

Fons-je wees met zijn vin-ger langs
de no-ten-bal-ken en dan zong klein.
broer-tje er bij, heel hard.

Dat von-den ze al-le-bei leuk. Trien
hoor-de het in de keu-ken en ze neu-
rie-de zacht-jes mee.

Zoet-jes aan werd het stil in de ka-
mer. Het zin-gen was ge-daen en de
klei-ne baas-jes trip-pel-den de kamer

Ze ke-ken al-le-bei recht in het ge-
zicht van Groot-moe-der. Het was geen
ech-te, leven-de Groot-moe-der, maar een
heel groot ge-schil-derd por-tret, dat aan
den muur hing.

Als je er naar keek, was 't juist of
Groot-moe-der je echt aan-keek, heel
stil en ern-stig.

En wat had ze een mooi-e kan-ten
muts op, met lan-ge, breed-zij-den linten.
Haar ja-pon was ook al van zij. Ze was
hee-le-maal op haar Zon-dagsch ge-kleed,
met kan-ten en ju-wee-len.

Maar haar oo-gen ke-ken van-daag een
beet-je boos. Dat kwam na-tuur-lijk,
om-dat haar klein-kin-de-ren zoo on-
ge-hoor-zaam wa-ren. Ze moch-ten im-
mers nooit al-leen spe-len in de sa-lon.
En als ze iets de-den wat niet mocht, dan
keek groot-moe-der al-tijd zoo boos.

Soms ke-ken haar oogen heel vrien-de-
lijk. Als Frans-je zijn brood-korst-jes
hee-le-maal had op-ge-ge-ten, of als ze
heel den dag niet één keer-tje ge-kib-
beld hadden. Dan nam moe-der haar
jon-gens 's avonds bij de hand tot vóór
het por-tret van Groot-moe-der en dan
ver-tel-de moe-der hoe flink ze had-den
op-ge-past.

Heusch, dan was 't juist of Groot-
moe-ders oo-gen heel blij naar hen ke-ken.

Maar nu durf-den die twee niet op te
kij-ken naar het groot-te schil-der-ij.

Frans-je hup-pel-de langs de groot-te
stoe-len. Toen keek hij ver-won-derd
naar een ko-pe-ren vaas, waar de on-der-
gaan-de zon op scheen. Wat blonk dat
mooi! Je kon er niet lang naar kij-ken.
Je moest je oo-gen dicht-knij-pen, zoo
schit-ter-de het!

Frans-je was o-ver-al aan 't rond-
snuf-fe-len. Hij had een klein, zwart
doos-je in zijn hand en dat pro-beer-de
hij o-pen te peu-te-ren.

Wacht, Fons-je zou hem wel hel-pen 't Zat met een haakje vast en o! wat was het mooi van bin-nen: hee-le-maal van licht-blau-we zij!

Er la-gen drie din-ge-tjes in van zil-ver: een vin-ger-hoed, een naal-den-ko-ker en een schaar-tje.

De naal-den-ko-ker kon nog o-pen maar er za-ten lee-lij-ke spit-se naal-den in. Die prik-ten je al-tijd, als je er mee spe-len wou. Die ken-den ze.

Frans-je pak-te den vin-ger-hoed. „Net een klein em-mer-tje,” dacht hij. „Er kan wat in.”

Fransje zat heel stil.

En hij schep-te er zand mee uit Moe-ders groo-ten plan-ten-bak. Wat werd die mooi-e vin-ger-hoed vuil! Maar daar gaf Frans-je niets om.

Fons-je knip-te met zijn schaar-tje in de lucht. Pik, pik, zei dat tel-kens, als je het dicht-klap-te.

„Kijk Frans-je,” zei de klei-ne man, „de schaar heeft zil-ve-ren bee-nen. Kijk, zij zet ze wijd uit-een..... Ik laat ze loo-pen!”

En de scher-pe pun-ten prik-ten om de beurt in het mooi-e ta-fel-kleed. Oooo! wat keek Groot-moe-der boos.....

„Ik wil er iets mee knip-pen,” zei Fons-je. Maar hij wist niet wat.

Toen kwam er een heel lee-lijk plan in zijn hoofd-je op. 't Was vree-se-lijk on-deu-gend, wat hij wou doen.

„Kom eens hier, Frans-je,” riep hij, „ik weet iets leuks. Maar Groot-moe-der mag 't niet zien..... Kom hier maar zit-ten.” Op han-den en voe-ten kroop hij on-der de ta-fel. Kraai-end van pret kroop Frans-je hem na en hij riep ook: „Groot-moe mag niet zien!”

„Doe je oogen dicht,” zei Fons-je, „dan doe ik 't!”

En wat deed hij? Met het zil-ve-ren schaar-tje knip-te hij een punt-je af van Frans-je's blon-de krul-len.

Frans-je zat heel stil. Hij kneep de oo-gen dicht en hij hoorde het schaar-tje knip-pen, maar hij wist niet wat het was.

„Kijk hier,” zei Fons-je, „dat heb ik bij jou af-ge-knipt. Het doet geen pijn hé?”

„Doet geen pijn,” zei Frans-je weer na.

„Nu den an-de-ren kant,” zei Fons-je.

Frans-je vond het spel-le-tje van groo-ten broer erg leuk en hij zat heel stil met de oo-gen dicht. Maar nu had de on-deugd hem een hee-le krul af-ge-knipt. Die ging dan-send op en neer in zijn hand. Het was één van die mooie, blon-de krul-len, waar moe-der zoo graag naar keek.

„Hier,” zei Fons-je, „die is voor jou Krijg ik er ook een, Frans-je?”

„Ook een” her-haal-de het klei-ne broer-tje, dat nog niet zoo goed be-greep dat Frans-je heel erg on-deu-gend was

Nu knip-te Fons-je weer zoo'n mooi-e kru! af..... en nog een..... en weer een..... Frans-je stal-de ze net-jes uit op het mooi-e vloer-kleed van de sa-lon.

De ar-me krul-len la-gen als groo-te, dik-ke vraag-tee-kens ron-dom de kin-de-ren heen. En tel-kens kwam er een-tje bij. Op-eens hoor-den ze blij ge-juich in de gang.

Dat was moe-der met de drie zus-jes.

Fons-je vlucht-te van schrik onder den di-van en liet het ar me, kaal-ge-knip-te broer-tje al-leen on-der de ta-fel zit-ten.

„Waar zijn de klei-ne man-nen?” riep Moe-der blij.

Maar ant-woord kreeg ze niet.

Daar ging de sa-lon-deur o-pen. Fons-je gluur-de door de fran-je van het di-van-kleed. Hij zag moe-der's voe-ten door de ka-mer stap-pen. Hij zag ook, hoe die voe-ten in-eens stil ble-ven staan en hij hoor-de moe-der's be-droef-de stem:

„Frans-ke, klein schaa-p-ke, wat heb je ge-daan?”

Ze til-de den dreu-mes op en groo-te tra-nen kwa-men in haar oo-gen. Was dat haar klei-ne krul-le-boi van van-mor-gen? Ze ken-de hem haast niet te-rug met die on-ge-lijk ge-knip-te ha-ren.

Toen de klei-ne man die tra-nen in moe-der's oo-gen zag, wou hij ook aan 't hui-len gaan en hij wees met boos ge-zicht naar den di-van. „Fons-je ge-daan,” zei hij bang. Toen wees hij naar de ar-me krul-len op den grond. „Weer aan-doen?” zei hij, en hij sloeg op zijn bol-le-tje. „weer aan-doen?”

„Nee, klei-ne vent,” zei Moe-der half-lach-end „dat gaat niet. Nie-mand kan ze er weer aan maken..... O, foei, wat is Fons-je stout ge-weest.”

Nu kwam er een jam-mer-lijk ge-schrei van onder den di-van uit, want Fons-je had be-rouw, groot be-rouw. Hij riep al hui-lend, dat hij het nooit meer zou doen.

„En wat kijkt Groot-moe-der boos,”

zei moe-der. „Nu is die lie-ve Groot-moe-der ook al ver-drie-tig.”

„Groot-moe mag niet zien,” riep 't klei-ne broer-tje.

„Mocht Groot-moe-der 't niet zien?” her-haal-de Moe-der. „Zeg maar gauw aan Groot-moe-der, dat jul-lie voor-taan heel braaf zul-len zijn. En Groot-moe-der moet al-les mo-gen zien, wat de kin-de-ren doen..... Zeg 't eens gauw!”

„Ik zal 't nooit meer doen,” zei Fons-je en zijn be-huil-de oo-gen ke-ken naar het groo-te por-tret.

„Nooit meer doen,” zei Frans-je hem zacht-jes na en hij keek met zijn groo-te, blau-we oo-gen naar Groot-moe-der's por-tret.

En ja, nu ke-ken die goei-e oo-gen weer vrien-de-lijk, juist als op de da-gen, dat ze flin-ke jon-gens wa-ren.

Wiegeliedje

Moe-der-ke zingt bij haar kin-de-ke klein

Slee-pend en smee-kend een lied

„Zal je nu sla-pen gaan kin-de-ke mijn,

Zal je nu moe-der's schat-te-ke zijn:

Hoor je dan 't zin-gen der en-gel-tjes niet!”

Sla-pe-doe, sla-pe-doe dijn,

Sla-pe-doe, kin-de-ke, kin-de-ke mijn.

Moe-der-ke zingt bij haar vent-je een lied,

Klaar is haar stem-me en rein.

„Waarom nou slaapt er mijn man-ne-ke niet?

Heeft er mijn ven-te-ke dan soms ver-driet,

Heeft er mijn ven-te-ke dan soms ook pijn?”

Sla-pe-doe enz.

Moe-der-ke zingt voor haar jon-get-je klein,

Neurnet nog zacht-ies een lied:

„Slaap nu maar; slaap nu maar, kin-de-ke

|mijn;

'k Wist wel, jij zou er wel zoe-te-kes zijn;

Als je maar hoo-ren wilt Moe-der-kes lied.”

Sla-pe-doe enz.

KEES VAN ETTEN

Wiegeliedje

Tekst: Nees v. IJlen

Musiek

Pieterman

Moderato

1. Moe-der-ke zingt bij haar kin-de-ke klein Slae-peden snee hand een Lied;

Zal je nu sla-pen gaan kin-de-ke mijn, Zal je nu moe-der-kes schat-te-ke zija;

Nacht wegend
 Maar je dan kin-gen der In-gel-ijes niet? Sla-pe-doe, sla-pe-doe d'ij - ne

Sla-pe-doe d'ij-ne, Min-de-ke, Sla-pe-doe d'ij-ne Min-de-ke mijn
 rit.

DE MORIAAN

Het gebeurde al lang, lang geleden in een No-vem-ber-maand. Nou dan! Daar was eens 'n jongen, die wel zeventien lange namen had. Zoo-iets van Bar-tho-lo-meus, A-dri-a-nus, Ca-ro-lus, I-si-do-rus, E-ver-har-dus, Fre-de-ri-kus, Gijs-ber-tus en nóg tien an-de-re. Die jongen was erg verwend. Alles wat-ie zag, en wat hem 'n beet-je raar leek, bespot-te-n-ie.

Nu was in die be-wus-te No-vem-ber-maand Sin-ter-klaas al in 't land ge-komen. De Sint had na-tuur-lijk zijn knecht, Pie-ter Roet, ook uit Span-je mee-ge-bracht.

Eén van de eer-sten, die Sint en Piet ont-moet-te, was toe-val-lic de jon-gen met de ze-ven-tien na-men.

„Hé!” lach-te-n-ie, op Zwar-te Piet wij-zend, „hi-hi-hi! Wat is dát voor 'n mal-le nik-ker!”

Piet dreig-de hem boos met zijn vuist. Mis-schien was den jon-gen al da-de-lijk in den zak te-recht ge-komen. Maar Sin-ter-klaas kwam juist na-der-bij ge-tre-den, en hief de hand op.

„Jongen,” zei de grij-ze Bis-schop streng, „waar-om lach je mijn knecht uit?”

„Om-dat-ie zoo zwart als roet is,” gi-chel-de de jon-gen met de ze-ven-tien na-men. „Hij heeft zich zeker in geen hon-derd jaar ge-was-schen?”

„Hij wascht zich ie-de-ren mor-gen,

vent,” zei Sin-ter-klaas kalm; „maar Piet kan niet hel-pen, dat z'n huid wat don-kerder is dan de jou-we. Wil je hem om ver-ont-schul-di-ging vra-gen, dat je hem uit-lach-te?”

„Nee, dat doe 'k niet..... nooit!” ant-woord-de bru-taal de jon-gen met de ze-ven-tien na-men.

Toen werd Sin-ter-klaas wer-ke-lijk boos. Hij gaf Piet 'n wenk, en op een-maal voel-de de jon-gen zich op-ge-tild, en mee weg-ge-dra-gen..... Hij schreeuw-de moord en brand, maar Piet stoor-de zich geen zier aan zijn hulp-ge-roep. E-ven la-ter zag de jon-gen met de ze-ven-tien na-men, dat-ie in 'n groot-e werk-plaats werd ge-bracht. Daar wa-ren 'n mas-sa men-schen be-zig, on Sin-ter-klaas-boe-ken en -pren-ten te druk-ken. En er stond mid-den in 't ver-trek 'n reus-ach-tige tob-be, vol met git-zwar-ten inkt.

„Doop hem dáár-in!” ge-last-te Sint.

Piet ge-hoor-zaam-de aan-stonds. En toen hij den spar-te-len-den jon-gen weer om-hoog haal-de, was de-ze pik-, pik-zwart ge-wor-den.....

„In or-de!” zei Sin-ter-klaas streng, ter-wijl hij met zijn staf op den vloer stamp-te — „van-af dit oo-gen-blik heet jij *Morlaan*; en je zult er aan moeten ge-wen-nen, om door ie-der-een te wor-den uit-ge-lach-en. Dat is je wel-ver-dien-de straf!” Zoo was het en zoo bleef het.

ROLSCHAATSEN

„Wat gaat dat fijn! Had 'k nu ook maar rolschaatsen!”

„Wacht ik krijg 'n idee!”

„De rolletjes van deze club-janteuil!”

En Mo-ri-aan werd al z'n levens-dagen uit-ge-lach-en, ja, de straat-jon-gens maak-ten zelfs 'n spot-rijmp-je op hem. Ze zon-gen :

*Mo-ri-aant-je, zwart als roet
Ging eens wand'len zon-der hoed.
En de zon scheen op z'n bol-le-tje,
Daar-om droeg-ie 'n pa-ra-sol-le-tje!*

HENDR. M. SMITS.

CORRESPONDENTIE

Annie Bertels, te Beesd. Maar kind, wat heb je mij verrast met dat mooie idee. Moet je hooren. Annie heeft van Blikman een mooie pop. De 7e klas maakt allerhande mooie kleeuren. Dan wordt de pop verloot voor één dubbeltje per lot. De opbrengst is voor de Missie. Prachtig, schrijf me eens, hoe dat is afgelopen. Veel hartelijke groeten aan al mijn goede Nichtjes uit Beesd en een stevige hand voor Annie.

Maria Lemmens, Pletstraat, Bunde. Wel beste Nichtje, vier jaar al Kl. gelezen, en nog geen eens meegedaan. Vier jaar, is 16 wedstrijden, met enkele duizenden mooie prijzen, die... allemaal in andere handen zijn gekomen. Ieder moet natuurlijk weten, of hij meedoet, maar wie niet mee doet, heeft zeker geen kans. Beterschap. Daag.

Stephaan Collé, Wim v. d. Dungen, Henk v.d. Hoef, George Haalmans, Tony Klemann, Henk Koopman, Janus Ooms, Henk Schenninck, Kees van Straaten, Henk Heerdenburg, Jo van Zanten en Otto van Zoelen, twaalf Neeffjes uit Culemborg. Hartelijk welkom allemaal in onze familie. Ik vind het wel jammer, dat deze 12 Neeffjes samen slechts één brief schrijven, maar ze hebben er toch ieder hun eigen naam onder gezet. Ja, wat zal Blikman doen? Niemand weet het. Afwachten is de boodschap. En volhouden, net zolang tot hij wat geeft. Wanneer komen jullie nu weer samen, ieder met een heel langen brief? Voor ieder een stevige hand. Wil Stephaan even voor me rondgaan? Tot later dan.

Betty Smit, te Alkmaar, Schermerweg 62. Maar kind wat een treurigheid vertel je me toch. Zóólang ziek geweest, tweemaal in 't ziekenhuis,

en nu broertje weer er heen. Ik hoop, dat je lang weer genezen bent, als dit briefje komt. Kleine Pietje ligt zeker intusschen in de wieg te spartelen en te kraaien van plezier. Knijp hem even voor me in de wang. En kom je dan gauw weer terug? Daag. Tot later dan.

Mieke Weimar, Valkenboschkade 290, 's-Gravenhage. Graag, dat mijn Nichtje even kwam kennismaken. We hopen maar, dat mijn Blikkerd even tevreden is, als Oom over het briefje. Gauw antwoord kan nooit. Daag. Veel groeten.

Johan Broeks, Huize Uift, te Uift. Wei zeker en secuur mag Johan ook komen meedoen en wat graag. Goed briefje al — maar kort. De lange komt zeker wel. Hartelijkste groeten ook voor Annie en Liesje. Daag.

Bartje en Gretha de Groot, te Rotterdam. Hartelijk welkom in onze familie. Kort briefje — kort antwoord. Groeten aan broertje en zusje en een stevige hand van Oom.

Theo Viljeer, 2e Achterstraat 34, Iel. Ja, was wel lang geleden. Blij, dat ik weer 's wat hoorde. Je ziet, niemand wordt vergeten. Gerust mag zusje wat helpen. Toch: ook eens zelf probeeren. Daag. Hand en groet.

Jan Bartels, Jansstr. 6, Arnhem. Vorig antwoord nu wel gelezen. Ja, duurt lang, kan niet anders. Goed geschreven voor een jongen uit de 3de klas. Je mag het meer doen, wat keurig mooie foto boven den brief. Echt „missiepapier”. Daag. Veel groeten van Oom.

Rina v.d. Zalm, Gevers Deynootstr. 20, Loosduinen. Welkom in de familie. Wat leuk plaatje boven den brief. Kan Kees ook al wat schrijven? Zal wel. Hebben jullie al wel eens met Toosje door de kamer gewandeld? Geef haar een hand voor mij, Rina. Och ja, 3 kantjes is wel aardig, maar 3 is toch nog 5 minder dan 8. Hand en groet.

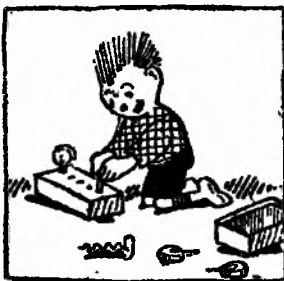
Jozepha Wilms, te Treebeek. Nog nooit gewaagd om een brief te schrijven, zegt mijn goede Nichtje. Maar kind, en ik ben altijd heel blij met nieuwe Nichtjes, ook al schrijven ze hun briefjes soms in drukletters. Welkom hoor, en — ook ik hoop, dat je nog veel brieven schrijft aan Raadseloom. Deze eerste brief was al netjes.

Gerlach Russel, M' Laan 31 III, Vaals. Welkom in de familie. Graag hoor ik, dat Gerlach wel 'ns de versjes van Kl. van buiten leert. Flink zoo. Wel zeker mag mijn nieuwe Neeffe komen meedoen. En wat graag. Aardig briefje al, en leuk plaatje er boven. Daag. Tot later.

Frans Pont, Sophiastraat 15, Leiden. Ja, het briefje was kort, maar ik houd mijn nieuwe

„En een paar sterke kistjes...”

„Geven de fijnste rol-schaatsen!”

„Ja, mijn rolschaatsen gaan vlugger dan die van jou. 't Is het nieuwste soort!”

Neeffe aan zijn woord. Afgesproken: er volgen er nog meer, óók lange. Welkom. Daag.

Nellie Kampman, te Noordwijk. Welzeker is Oom tevreden over dit eerste briefje van Nellie. Ik hoop, dat het gevolgd wordt door veel andere, dan kan ik meteen zien of mijn Nichtje veel bij leert met schrijven. Stevige hand van Oom.

Leo, Johan, Marie, Jan, Rika, en Corrie van Dongen, te Rotterdam. Denkelijk heeft Leo den brief geschreven. Ja? Goed gedaan voor een tweede klasser. Maar — kort. Zoo'n ferme schrijver kan ook wel een lange sturen. Daag.

Betsy de Roy, te Tilburg. Welkom in onze groote familie. Ja, wat zal ik zeggen van de prijn. Blickman is de baas, en ik kan er werkelijk niet over beslissen. En — ik blijf er ook maar liever tusschen uit, anders komt er ruzie in mijn rustig huis. Hoe heet het jongste broertje? Van een Raadseloom heeft hij nog geen begrip, anders zou ik vragen, of hij later ook mijn Neeffe wordt. Is de nieuwe kerk al klaar? Ja, ik ben dikwijls in Tilburg geweest. en ik weet den Besterd ook wel. Dag Betsy. Veel hartelijke groeten en een hand van Oom.

Theo Roovers, Brandewijnstr. 116, Rotterdam. Goed gezegd, beste Neef: eerst gezond zijn, en dan flink leeren. Gezondheid is 't voornaamste. De rest komt wel in orde, as-je flink aanpakt. We hopen samen, dat Blickman ook eens zijn goede gaven in de Brandewijnstr. laat afgeven. Daag.

Nico Coutzen, Terwinselen, Tunnelweg 26. Ja, we zullen samen maar hopen, Nico. Blickman is zoo kwaad niet. Maar — hij beschermt de kinderen, die veel geduld hebben. Daag. Tot later.

Jan Witte, te Bergen (N.H.). Wel Jan, 't was naar mijn zin, dat je komt meedoen. Welkom in de groote club. We hopen samen, dat Blickman een goede bui heeft, of krijgt. Komt Nico nu ook nog met vacantie thuis? Alles verlaten en alles offeren om in de Missie alleen te werken voor O. L. Heer, vind ik altijd zoo hoog en zoo schoon. Veel groeten aan broers en zusjes en voor Jan een stevige hand. Daag.

Anna Breuker, Fred. Handsstr. 20, Kampen. Wat een keurig geschreven briefje, voor een Nichtje van pas 10 jaar. En dan — te lezen, dat Anna eerst haast niet durfde. Waarom toch? Welkom van harte, en ik hoop, dat Anna en Nelly en Jo en Coba een volgende maal samen op bezoek komen, ieder met een langen brief. Minie komt dan later ook wel in de rij. Ik hoop van harte, dat Nelly weer gezond is, als deze brief komt. Graag heb ik mede een Weesgegroetje afgezonden. Graag hoor ik dat je ook van muziek en zingen houdt en van handwerkjes. Tante zal zorgen, dat er geregeld wat te doen valt. Veel hartelijke groeten aan broer en aan de zusjes van Oom en een hand voor Anna.

Carel Valies, Veltstr. 198, Ulft. Maar beste Neeffe, is Opoë al zóó lang ziek geweest. Toch blijven we samen hopen, dat zij nog eens op voorpraak van O.L.Vr. van Lourdes mag genezen. Kindergebed vermag zooveel. Goed briefje voor een Neef van pas 7 jaar. Kom je nu gauw weer terug? Daag. Hand en groet, ook voor Opoë.

Wim Palet, Geraniumstr. 29, Utrecht. Goed gedaan, Wim, dat je ook eens een kansje komt wagen. Heb ik dat nu goed gelezen, dat het vogeltje al 114 jaar oud is? Zoo stond er toch. Moet het

niet zijn: 14 jaar, en dan is het nog veel. Natuurlijk raak je aan zoo'n beestje gehecht. Maar, dat het zóó oud al werd, is toch het beste bewijs, dat het altijd goed verzorgd werd. Wat is het voor een vogeltje? Dag Wim. Hand en groet van Oom.

Sjanie en Sjake Everts, Kampstr. 52, Amersfoort. Welkom, van harte, in onze familie. Ja, Oom heeft altijd graag, als de broertje en zusjes samen komen kennis maken, maar.... dan moeten ze ook ieder een brief schrijven. Zoo, was een jongen van school de gelukkige fietswinner. Je kunt het maar treffen. We hopen samen. Ik denk wel, dat de foto geschikt zal zijn. Je vindt ze dan wel eens, misschien lang voor deze brief gedrukt wordt. Voor ieder een stevige hand en veel groeten van Oom. Daag.

Gerta Vugts, Kerkweg 6, Rotterdam. Het antwoord op het vorig briefje heb je nu wel gelezen. Spijt me wel, dat het zóó lang duurde, maar ieder moet zijn beurt hebben. Intusschen, ieder kan er verzekerd van zijn, dat het antwoord altijd komt, al duurt het nóg zoo lang. Sommige kinderen worden wel eens boos of ongeduldig. Ik ben blij, dat Gerta een lief briefje schrijft, om eens te informeren. Dag beste Nichtje. Veel hartelijke groeten van Oom. Tot later weer.

Frits Buyinck, te Diepenveen. Welkom in de familie. Maar, beste Neeffe, dat is geen kleinigheid, zoo maar drie kwartier van school af. Toch is het gezond, elken dag zoo'n afstand loopen. Kinderen, die ver van school en kerk wonen, zijn altijd gezond. Ja, een fiets is wel gemakkelijk, maar gevaarlijk. Ook in Deventer rijden veel auto's en wagens. Voorzichtig. Daag.

Henkie en Freek Kroonen, Amstedijk Noord t. 35, Uithoorn. Graag, dat Henkie ook eens kwam meedoen. Wie niet waagt, wie niet wint. Ik hoop, dat hij dan een volgende maal ook zelf zijn briefje schrijft. Een flinke jongen van de 2e klas kan dat best. Probeer maar. En als dan Freek ook op school is, komt hij wel mee op bezoek bij Oom. Afgesproken. Portret komt dan wel eens. Als het geschikt is, begint de groote reis door heel ons land. Daag. Voor ieder een hand.

Leonie aan 't Hooft, Nieuwstr. 98, Hoensbroek. Denkelijk zal het portret wel afgedrukt kunnen worden, dan vind je 't wel eens. Misschien nog wel vóór deze brief gedrukt wordt. Ook catechismus is niet zoo moeilijk, als je eerst maar goed leert, en dan herhaalt. Komen Jan en Louis ook niet eens mee op bezoek? Veel groeten. Daag.

Jopie Saelman, Floralaan 21, Hilversum. Natuurlijk schrijf ik ook graag voor mijn beste Jopie een antwoord, al is zijn briefje kort. Kleine Willie kan misschien al een paar woordjes zeggen, als deze brief komt. Misschien al wel alleen staan. Knijp haar even — heel zachtjes — voor mij in de wang. Voor Jopie een stevige hand.

Grietje Pijs, Brugstr. 2, Beek (L.) Zeker wil ik graag een goed woordje doen, maar — ik sta nergens voor in. Moed houden. Ik geloof wel, dat het portret kan worden afgedrukt. Opgezonden is 't al. Nu maar goed uitkijken. Je ziet, ik heb het oude adres maar boven dit antwoord gezet. Die anecdoten waren nog al bekend. Ik houd me altijd aanbevolen voor alle grapjes en raadsels. Daag. Veel groeten.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3/4 CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING No. 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

Niet zoo be-doeld

Toen Jan een klei-ne jon-gen was
en Rie een klei-ne zus,
Toen speel-den Jan en Rie te saam
Ge-zel-lig-jes en knus.

Ze speel-den, dat zus moe-der was.
en pa was klei-ne Jan.
En al-le pop-pen-kin-der-tjes
't was Piet-je, Fien en Stan.

Maar was dit spel ge-noeg ge-speeld,
dan ging 't weer naar den tuin,
Daar werd ge-gra-ven en ge-spit
of 't was aan strand en duin.

Doch bij die kui-len-gra-ve-rij
maakt Jan, die leu-ke man,
Om Rie te ne-men bij d'r neus,
een heel on-deu-gend plan.

Hij maakt een put, heel groot en
diep,
Hij legt daar tak-ken op,
Be-dekt die fijn-tjes met zwart
zand
en denkt: da's nou tip-top!

Om zus te fop-pen; wacht maar
eens,
straks tui-melt ze d'r in!
En zon-der dat z'er erg in heeft
gaat ze de diep-te in!

Zeg Rie, ik weet wat, kom eens mee
— maar 'k zeg het niet hard-op —
ik zeg het heel stil in je oor,
't Is van je mooi-ste pop!

En fluis-te-rend neemt Jan ze mee.
Hij leidt ze o-ver 't gat.
Maar met een gil valt Rie er in,
och he-mel, wat is dat?

Ma-rie-tje kan er niet meer uit.
't Is er-ger dan Jan dacht,
Want Va-der kwam en nam haar op,
heeft zus naar bed ge-bracht.

Klein Jan-tje huil-de naast 't bed
och zus-je, doet 't pijn?
Och Rie-tje, 'k zal het nooit meer
doen.
Zal Rie gauw be-ter zijn?

C. S.

De eek-hoorn nam
het touw in

den bek en toen de vier wa-
gen-tjes op gang wa-ren, spron-
gen Cas en Fred er op. Dat ging fijn!

„Dat vijf-de kar-re-tje kan ik er nog
wel bij heb-ben,” zei de eek-hoorn, toen ze
bij het eer-ste ge-ko-men wa-ren.

Maar daar wil-de Fred niet van hoo-ren.
Hij trok mee en Cas speel-de al-leen voor
koet-sier. Zoo kwa-men ze ein-de-lijk
bij den groo-ten ei-ken-boom aan.

Langs den sloot-kant gin-gen ze eerst
wat rus-ten.

„Kijk,” zei Cas, „daar ginds heb je het
gat, waar de rat tel-kens uit komt.”

„Zoo, zei Fred, „dan zul-len we die
eens een kop-je klei-ner ma-ken, als ze
komt. Ik zal mijn pijl en boog klaar
leg-gen. En nou gaan we ei-kels zoe-ken.
Voor-uit aan 't werk.”

De eek-hoorn zat in een om-me-zien-tje
in den boom.

„Op-ge-let!” riep-ie en plot-se-ling viel
er een re-gen van ei-kels naar be-ne-den.
Cas en Fred, die bei-den naar bo-ven
ston-den te kij-ken, wis-ten niet hoe
gauw ze moes-ten weg-ko-men, want bij
tien-tal-len kwā-men de ei-kels op hun
punt-muts-jes neer. Fred kreeg nog net
een op het punt-je van zijn neus.

„Au,” riep hij. „Die is raak.”

De eek-hoorn schud-de van 't la-chen
en tui-mel-de van den tak af. Doch met
z'n staart wist-ie zich nog wat te stu-ren
en kwam zon-der on-ge-luk-ken op den
grond neer.

Nu moest de neus van Fred be-ke-ken
wor-den. 't Was nog-al mee-ge-val-len.

„Maak je zak-doeek in de sloot maar
wat nat en houd dien er maar te-gen, dan
is het zoo o-ver,” zei Cas.

Fred liep naar de sloot en net wil-de
hij zich buk-ken, toen plot-se-ling de
rat te voor-schijn kwam.

Wat schrok de dap-pe-re ka-bou-ter!

„Daar komt de rat aan,” schreeuw-de
hij, en wist niet hoe gauw hij er van-
door moest gaan. Hij zag de rat te wa-ter
sprin-gen en dwars de sloot o-ver-ste-ken.
Maar voor ze den oe-ver be-reikt had, was

CAS EN FRED

DOOR L. F.

Fred te-gen den
kant op-ge-kro-pen.

Nog juist zag hij, dat Cas in
een kip-kar-re-tje wip-te en de
dek-sels dicht-trok. Het eek-hoorn-tje
was ook al ver-dwe-nen.

Fred ver-gat zijn pijl en boog, hol-de
naar den ei-ke-boom en klau-ter-de
gauw te-gen den stam op om zich te
ver-schui-len op een dik-ken tak.

Van-daar zag hij, dat de rat vlug te-gen
den sloot-kant op-klom. Wat keek ze
ver-won-derd, dat de ka-bou-ter ver-
dwe-nen was. Maar ze zou hem wel vin-
den. Snuf-fe-lend o-ver den grond liep ze
naar de kar-re-tjes en stak toen haar
snuut om-hoog. „Ha” daar zit-ie, dacht ze.
En vlug sprong ze er bo-ven-op.

„Wil je er eens uit ko-men?” Doch er
volg-de geen ant-woord.

„En toch zit-ie hier in,” meen-de de rat.
„Wacht maar, ik zal hem! Kom je er uit
of ik breek het dek-sel o-pen.”

„Zoo,” riep nu Cas te-rug. „Pro-beer
dat maar eens. Ik heb de deu-ren aan den
bin-nen-kant ge-slo-ten!”

Toen werd de rat kwaad. Ze ruk-te
en trok, maar kon het dek-sel niet o-pen
krij-gen.

„Toch, zal ik je wel vin-den. Ik heb nog
scher-pe tan-den, en zal het hout wel
stuk krij-gen!” En met-een be-gon ze
aan het dek-sel te kna-gen.

Daar had Cas niet op ge-re-kend. Nu
be-gon het ge-vaar-lijk te wor-den. In
z'n angst dacht Cas na op wel-ke wij-ze
hij de rat het bes-te zou kun-nen weer-
staan.

„Als ik ze een trap op d'r neus kan
ge-ven, krijgt ze dien,” o-ver-leg-de Cas.
„Ik heb wel eens ge-hoord, dat een rat
daar niet te-gen kan.”

En on-der-wijl knaag-den de scher-pe
rat-te-tan-den maar steeds aan het hout.

Fred had al-les ge-zien en ge-hoord.

„O wee,” dacht hij, „dat wordt mis.
Had ik nu maar mijn pijl en boog.”

De-ze la-gen ech-ter langs den sloot-
kant en het was te ge-vaar-lijk om die te
ha-len.

„Als ik eens met ei-kels be-gon te

gooi-en ?' dacht hij weer. Maar neen daar kon hij de rat niet mee doo-den. Hij voel-de in zijn zak-ken of daar niet wat in te vin-den was. Neen. daar zat al-leen een klu-wen dun touw in.

„Hè, wist ik maar uit-komst,” en met zijn vin-ger te-ge-n het voor-hoofd dacht hij na. Daar schoot hem plot-se-ling wat te bin-nen! En als-of het plan-ne-tje al ge-lukt was. be-gon hij in stil-te te la-chen. „Ja dat zul-len we heb-ben,” zei hij zacht.

Voor-zich-tig schoof hij o-ver den tak, tot hij juist bo-ven de rat was. Toen maak-te hij een lus in het touw en liet dit voor-zich-tig naar be-ne-den zak-ken. De rat knab-bel-de maar door en merk-te niets.

De lus zat al voor de punt van den staart. Nu wat op-schui-ven en de lan-ge staart stak door de o-ver-ge-scho-ven lus. Fred kon zich haast niet vast-hou-den van het la-chen. Plot-se-ling trok hij aan, de lus sloot en..... piep..... piep..... piep! riep de rat, want in-eens voel-de ze zich om-hoog ge-trok-ken en zweef-de in de lucht.

Fred bond gauw het touw aan den tak en riep ter-wijl hij naar be-ne-den klau-ter-de: „Cas, kom er maar uit. De rat zit ge-van-gen.”

Wat had-den de twee ka-bou-ters 'n schik! Pie-pend hing de rat aan d'r staart te schom-me-len in de lucht.

„Laat me los,” schreeuw-de ze. „Ik zal jul-lie niets meer doen. O, mijn staart!”

„Kun je be-grij-pen,” zei Cas. „Neen man-ne-tje, daar zal je je straf heb-ben. Kom Fred, we zul-len eerst zor-gen, dat ze die scher-pe tand-jes niet meer kan ge-brui-ken.”

Ze maak-ten weer een lus en de-den die om den bek van de rat

„Zeg Cas,” zei Fred, „ze kon nu wel voor paard spe-len. Wat denk je er van?”

„Op-per-best Fred. Dat zul-len we heb-ben!”

„Rat-je hoor eens,” riep hij toen. „Wij gaan nu die kar-re-tjes vul-len met ei-kels en die trek jij naar ons huis. Be-gre-pen?”

„Ja,” knik-te de rat

„En als je niet goed loopt, krijg je met de zweep,” riep Fred.

„Ja,” knik-te weer de ge-van-ge-ne.

„Fred, bind jij nu het touw-tje bo-ven los en laat ons paard-je zak-ken, dan zul-len we het voor-loo-pig aan den boom vast-bin-den.”

Dat was zoo ge-beurd, en de rat was al blij, dat ze niet meer tus-schen he-mel en aar-de hing.

De hon-der-den ei-kels wer-den nu op-ge-zocht en de kar-re-tjes ge-vuld.

„Zie zoo,” zei Cas” nu de deur-tjes dicht-en ons paard-je er voor.

„Waar gaan we naar toe, Fred?”

„Wacht e-ven Cas, ik moet eerst nog een zweep ma-ken. De rat moest soms on-der-weg 'ns ku-ren krij-gen.”

Een tak-je was gauw ge-sne-den en wel-dra klap-te de zweep in de lucht.

„Zie zoo, nu voor-uit, rat-je.” De-ze had wel niet veel zin, maar wat kon zij er aan doen. Al een uur had zij er o-ver ge-dacht, hoe los te ko-men : mear zij had niets kun-nen vin-den, want haar bek zat ste-vig vast-ge-snoerd.

Het ee-nig-ste was dus voor-loo-pig te trek-ken. Wie weet wat on-der-weg kon ge-beu-ren.

De ka-bou-ters span-den haar er voor en klom-men zelf op den voor-sten wa-gen.

„Voor-uit Bles,” riep Cas en daar ging het heen.

„'t Gaat reu-zig,” lach-te Fred „jam-mer, dat het al a-vond be-gint te wor-den, an-ders haal-den we nog een vracht-je.”

„Van den eek-hoorn heb-ben we niets meer ge-zien. Die moest er ook nog bij zijn,” zei Cas.

„Voor-uit Bles” en Fred klap-te met zijn zweep door de lucht.

De rat was bang voor een zweep-slag en trok wat zij kon. Ze kre-gen een prach-tig gan-ge-tje:

„Hoe moet het nu van-a-vond? ' fluis-ter-de Cas heel zacht, zoo-dat de rat het niet hoo-ren kon.

„Wel,” ant-woord-de Fred, we zet-ten Kna-ge-lijn-tje op stal. Dan schuif ik met een stok-je het touw weg, en we la-ten haar wat e-ten. Mor-gen vroeg moet ze weer ge-wil-lig de lus om la-ten doen, want an-ders schie-ten we haar dood!”

„Voor-uit Bles!” riep Cas, want de rat be-gon lui te wor-den. En voort rol-den de vijf wa-gen-tjes weer.

Tot nu toe was al-les goed ge-gaan. Maar iets vree-se-lijks stond hun nu te wach-ten!

Want van-uit een gat 'n een ou-den boom kwam de kop van een uil te voor-schijn.

Het was nu zoo lang-za-mer-hand voor hem tijd om op jacht te gaan.

Daar za-gen z'n scher-pe ui-len-oo-gen plót-se-ling iets loo-pen. Was dat geen

rat? In eens was de uil klaar wak-ker en met on-hoor-ba-re vleu-gel-sla-gen schoot hij door de lucht.

„Voor-uit Bles!” riep Cas, maar pas had hij het ge-zegd, of hij hoor-de een ge-suis ach-ter zich, en de rat scheen op hol te slaan. In een vaart schoot de rat voor-uit en de bei-de ka-bou-ters rol-den hals o-ver kop op den grond en za-gen nog juist, dat een groo-te vo-gel zijn klau-wen in de rat sloeg.

Te-ge-lijk spron-gen ze ech-ter op om de kar-re-tjes te red-den : doch nau-we-lijks had-den ze het laat-ste vast-ge-gre-pen, of de uil vloog met de rat de lucht in.

Maar ook de kar-re-tjes gin-gen mee en..... de ka-bou-ters!

„Houd goed vast, Cas,” riep Fred ang-stig, „als je los laat, breek je ar-men en bee-nen.”

„Waar gaan we naar toe, Fred?”

„Ik denk naar de maan,”

„Jon-gen, jon-gen, dan ga ik niet mee hoor, dan laat ik lie-ver los.”

„Jô, doe dat nou niet, want we zijn al zoo hoog dat je dood zou val-len.”

„Ja maar ik wil niet naar de maan.”

„Ik ook niet,” zei Fred „maar wat moet je dan? Wacht nou weet ik wat. Zoo gauw als we daar lang- dien groo-ten tak gaan, grijp jij hem vast en laat het kar-re-tje los. Pas op daar gaat-ie.....”

„Los!” riep Fred in-eens en het luk-te. Ze had-den den tak te pak-ken. Nu kon-den ze be-ko-men van den schrik en wat rus-ten.

Maar de uil scheen ook op zijn plaats te zijn aan-ge-ko-men, want hij zet-te zich neer op een la-gen dik-ken tak en be-gon gul-zig zijn prooi te ver-slin-den. Daar-bij schoot het touw los. De vijf kar-ret-jes tui-mel-den naar be-ne-den en kwa-men te-recht in de va-rens voor de wo-ning van de twee ka-bou-ters. Toen de-ze thuis kwa-men, wa-ren ze wat blij, toen ze de wa-gen-tjes von-den en me k-ten, dat er maar twee wie-le-tjes ge bro-ken wa-ren!

Vroeg gin-gen ze dien a-vond naar bed, om den vol-gen-den mor-gen het werk voort te zetten.....

EINDE.

H e t P o p p e n h u i s

door Marie

De kin-de-ren had-den een vrij-en dag. Ze hoef-den niet naar school. En daar het in 't mid-den van Ju-ni was, wil-den ze graag naar de zee.

Pa zei : „Je moest lie-ver niet gaan van-daag. De lucht ziet er niets mooi uit !”

Maar Ans riep : „Och pa, de zon schijnt zoo mooi ! Het blijft stel-lig droog.”

Moe stond in ge-dach-ten..... ze wist maar niet wat ze doen zou. Doch de meis-jes zeur-den : „Moe, ga toch mee !”

„In 's-he-mels-naam dan maar,” zei moe-der toen. „We zul-len wel zien wat het wordt !”

De kin-de-ren lach-ten en spron-gen. Nu had-den ze hun zin. Vroo-lijk stap-ten ze naar de tram. Ans droeg twee em-mer-tjes, Rie vier schop-pen, Jo en Cor-rie lie-pen naast Moe. El-ly ging voor-uit. Zij wist den weg best te vin-den.

De tram kwam al aan. El-ly wil-de er in stap-pen. Maar och, daar vie-len in-eens héél dik-ke drup-pels uit de lucht. Moe schrik-te er-van. Ze zei : „Kin-de-ren, zóó gaan we heusch niet uit ! Als 't re-gent. kun-nen we be-ter thuis blij-ven !”

Dat gaf me e-ven een ge-huil en ge-jam-mer !

Ze had-den zoo stel-lig ge-re-kend om naar zee te gaan.

Nog een kwar-tier ble-ven ze wach-ten in het tram-huis. Maar het be-gon al-door har-der te re-ge-nen ! Toen ging het met lan-ge ge-zich-ten naar huis !

Ze kwa-men aan een mooi-en win-kel. Daar ver-koch-ten ze al-ler-lei speel-goed. Moe bleef e-ven staan met haar troep-je. Ze za-gen zoo'n prach-tig pop-pen-huis !

„Be-ne-den is de keu-ken,” zei El-ly. „En daar naast de kel-der !”

„Wat een groot huis !” riep Jo. „Er zijn drie ver-die-pin-gen.”

„Moe, wat zijn dat voor ka-mers ?” vroeg Rie. „Daar, op de twee-de ver-die-ping ?”

„De sa-lon en de huis-ka-mer,” wist Moe te ver-tel-len.

„En daar bo-ven zijn nog vier klei-ne ka-mers,” sprak El-ly.

„Twee slaap-ka-mers,” zei Jo. „Een bad-ka-mer en.....”

„Een man-gel-ka-mer,” lach-te Rie. „Fijn, daar kun je pop-pen-goed man-ge-len.”

„En in de keu-ken kan je ko-ken,” zei Jo al-weer.

„Ja,” riep El-ly. „Dat zou je wel kun-nen, als die keu-ken van jou was !”

„Kom nou maar mee,” zei Ans. „Wij krij-gen dat pop-pen-huis toch niet. Het is veel te duur !”

Maar Moe zei : „Het is hier uit-ver-koop. Ik zal eens vra-gen naar den prijs.”

„O-o-o,” rie-pen ze al-le vijf.

Moe ging den win-kel in, en vroeg wat het pop-pen-huis kost-te. Het was niet zoo héél duur, want er werd op-rui-ming ge-hou-den. Doch koo-pen deed Moe-der niet. Ze zou zich nog eens be-den-ken en ver-liet den win-kel weer. Toen ging zij met de kin-de-ren naar huis.

Het bleef maar re-ge-nen. Va-der kwam om één uur kof-fie drin-ken. Hij lach-te : „'t Is mooi weer om thuis te blij-ven. Vin-den jul-lie ook niet ?”

Maar de meis-jes schud-den van „neen” Toen praat-ten Pa en Moe e-ven zacht-jes met el-kaar. Pa ging naar de te-le-foon in de gang. En na een kwar-tier kwam er een wa-gen voor. En raad eens wat daar uit-kwam ? Het mooi-e pop-pen-huis ! Wat waren de kin-de-ren blij.

Het huis was een beet-je stof-fig. Maar dat hin-der-de niets ! El-ly boen-de het-schoon met zeep-sop. Ze zeem-de de ra-men af. Ans wreef de me-u-bels ste-vig op. En Moe naai-de ven-ster-gor-dij-nen. Zoo zag 't huis er spoe-dig net-jes uit.

Rie bracht haar pop-pen naar de bad-ka-mer. Die moes-ten eens flink ge-was-schen wor-den. Cor-rie wasch-te de pop-pen-kleer-tjes uit. Dat deed ze in den kel-der van het pop-pen-huis.

Ans kach-el-tje pas-te mooi in de keu-ken. Moe stak het vlam-me-tje aan. Toen

zet-te Rie een ke-tel-tje wa-ter op. „Da's voor de thee,” zei ze. „Nu trek ik eerst mijn pop-pen schoo-ne klee-r-tjes aan. Dan kooft straks het wa-ter.”

El-ly zorg-de voor het mid-dag-maal. Zij trok de sla-blaad-jes af en wasch-te ze goed. Jo poet-ste het ko-per.

„De thee is klaar,” zei Rie. „Kom je-lui e-ven 'n kop-je drin-ken? De pop-pen wach-ten al in den sa-lon!”

Wat za-ten die snoe-zi-ge pop-jes daar leuk op mooi-e kus-sen-stoe-len. Zij had-den het stel-lig naar hun zin, want ze ke-ken erg op-ge-wekt!

Cor-rie gaf de kop-jes rond. Rie pre-sen-teer-de koek-jes.

„Het is hier veel leu-ker dan aan zee,” zei Ans toen.

„Ja,” lach-te El-ly. „Ge-luk-kig dat het van-mor-gen zoo re-gen-de!”

„De zon schijnt weer,” riep Rie op-eens. „Ik zal het pop-pen-goed maar bui-ten han-gen!”

„En ik zal een ei ko-ken voor de sla,” zei El-ly.

Ze keek naar het wa-ter, dat op de kach-el stond. Het kook-te van ge-weld. Toen leg-de zij het ei in de pan.

„De pen-du-le in on-zen sa-lon is wel mooi,” zei El-ly „maar 't is toch jam-mer, dat ze stil staat!”

„Kijk maar op mijn klok,” lach-te Moe. „Die gaat al-tijd!”

Na zes mi-nu-ten was het ei hard.

„Wat ga je nu doen, El-ly?” vroeg Rie.

„Aard-ap-pels bak-ken,” ant-woord-de zus. „Dan kun-nen de pop-pen aan ta-fel gaan.”

„Laat mij die e-ven dek-ken,” vroeg Ans.

Zij leg-de een ser-vet o-ver de ta-fel in 't pop-pen-huis. Cor-rie droeg zes klei-ne bord-jes aan en wreef de vor-ken en le-pels wat op. Toen blon-ken ze als zil-ver!

Moe bracht een schaal-tje met ge-sne-den ham.

„Wat zul-len de pop-pen nu smul-len,” zei Rie.

Jo zet-te de pop-pen al-le-maal op een stoel. Toen bracht Ans de scha-len bin-nen Rie leg-de op elk bord-je een schijf-je ham. Cor-rie deed er wat sla bij en ge-

bak-ken aard-ap-pels. Toen kon-den de pop-pen be-gin-nen. Maar de stou-terd^s be-lief-den weer niets.

„De pop-pen zijn toch niet ziek?” vroeg Moe.

„Nee Moe, 't is niets dan stou-tig-heid,” zei Rie.

„Als pop-pen stout zijn, dan ver-die-nen ze straf,” sprak Moe-der. „Rie, ik zou ze maar naar bed bren-gen, hoor!”

„En wij e-ten jul-lie bord-jes leeg,” zei Cor-rie te-gen de pop-pen. „Fijn, hoor!”

Rie bracht de pop-pen naar bed. Ze slie-pen op de bo-ven-ste ver-die-ping.

Toen a-ten de meis-jes de bord-jes leeg. Of ze ook smul-den!

Daar kwam va-der thuis. „Wel kin-ders heb je ple-zier ge-had van-mid-dag?” zoo vroeg hij.

„Ja, Pa, dol-veel!” riep Cor-rie. „Er zijn zoo-veel mooi-e ka-mers in ons pop-pen-huis!”

„En nu moe-ten mijn pop-pen aan ta-fel ko-men!” lach-te Moe-der.

Ze kre-gen ook al sla met ham. En ge-bak-ken aard-ap-pels, en na-tuur-lijk 'n ei o-ver de sla.

Aan 't des-sert kwam nog een ver-ras-sing. Het dienst-meis-je bracht een wij-den scho-tel bin-nen. Daar-op lag een zee van room-ijs. En ach-ter de zee ston-den dui-nen. Die dui-nen wa-ren van no-ga.

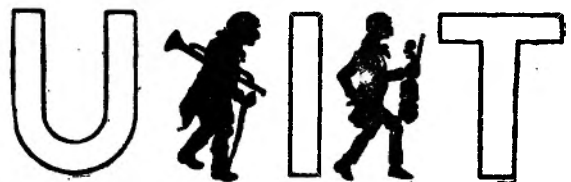
„Ha-a-a!” juich-ten ze al-le-maal.

„Wat een heer-lij-ke zee!” riep El-ly. „Die heeft Moe-der ge-maakt!”

Zij kre-gen al-le-maal een goe-de por-tie.

En toen? Ja, toen moes-ten de kin-dren ook naar bed. Moe bracht ze naar bo-ven. Rie lag het eerst in bed. In-eens schrik-te ze. Haar pop-pen-goed hing nog bui-ten. Ans haal-de het in huis. 't Was kurk-droog.

Na een paar mi-nu-ten slie-pen ze al-len. En droom-den van hun mooi-e pop-pen-huis.

UIT BED GEVALLEN

Cor-rie Rijns-ma had het op de kost-school heel erg naar haar zin. Ze kon goed mee met de klas, er wa-ren aar-di-ge Zus-ters, leu-ke vrien-din-nen had ze, 't was heusch wel om uit te hou-den. Op de slaap-zaal kreeg ze 'n cel, juist waar ze die 't lief-ste zou ge-had heb-ben. Kon 't mooi-er? Vlak voor het raam! Zoo heer-lijk licht was 't er al-tijd! En als je op den stoel ging staan, kon je juist nog e-ven op de straat zien. 't On-der-ste ge-deel-te van het raam was mat-glas, maar 't bo-ven-ste ge-luk-kig niet. Nu ja, ei-gen-lijk mocht je wel niet door dat raam heen glu-ren, op de slaap-zaal hoor-de je te sla-pen, zei de Zus-ter, maar zoo af en toe héél e-ven, Cor kon het niet la-ten.

Eens op 'n a-vond, Cor lag net on-der de wol en 't was nog hel-der licht, daar 't vol-op zo-mer was, hoor-de ze op straat 'n ge-wel-dig le-ven. Mu-ziek klonk er, fiets-bel-len-ge-rin-ke, hon-den-ge-blaf, ge-roep van al-le kan-ten.

„Zoo laat nog mu-ziek,” dacht Cor. Maar toen be-dacht ze, dat 't zoo heel laat nog niet was. Net ne-gen uur. Ze

moes-ten ook al-tijd zoo vroeg naar bed! Zou ze eens kij-ken? De Zus-ter was ook in haar cel, dus 't kon ge-mak-ke-lijk! Zoo zacht mo-ge-lijk stond ze op. Hè, wat was dat toch al-tijd moei-lijk om iets heel stil te doen. Nu stoot-te ze weer te-geen haar stoel. Maar ge-luk-kig, de Zus-ter vroeg niet, wat er ge-beur-de.

Nieuws-gie-rig klom Cor op haar stoel en keek bo-ven 't mat-glas uit. Nee, zoo kon ze toch nog niet veel zien. Wacht, ze zou op 't raam-ko-zijn klim-men, dan zat ze wat hoo-ger. Ja, dat ging best! Wat 'n druk-te bui-ten! 'n Hee-le rij ker-mis-wa-gens trok voor-bij. O ja, dat was ze-ker voor 't cir-cus. Cor had er o-ver hoo-ren pra-ten, er zou hier 'n cir-cus ko-men voor 'n week. Wat 'n leu-ke, brui-ne kin-der-tjes lie-pen er bij op bloo-te voet-jes en met grap-pi-ge roo-de om-slag-doek-jes om. Daar klonk weer mu-ziek! De hee-le troep stond stil en voor-aan maak-te een groep-je zi-geu-ners wat mu-ziek en de klei-ne kin-der-tjes haal-den geld op bij de ve-le men-schen, die ston-den te kij-ken. He-mel, Cor rek-te zich nog ver-der uit, daar kwam

de po-li-tie aan en ging naar de men-schen toe. De mu-ziek hield in-eens op. De po-li-tie wenk-te de men-schen, dat ze door moes-ten loo-pen. 't Mocht ze-ker niet, zoo laat mu-ziek ma-ken. Nee, Cor-rie had 't wel eens meer ge-hoord, dat dat ver-bo-den was.

Ge-wil-lig lie-pen de men-schen ver-der, dat viel nog-al mee. Waar gin-gen ze nu heen? Cor-rie rek-te zich nòg ver-der.

In-eens: „bons”.

Voor Cor er erg in had, lag ze op den grond. Ze was ver-ge-ten, dat ze maar op 'n smal raam-

Groep abonneetjes uit Bern bij Sittard.

ko-zijn zat en zoo-doen-de was ze naar be-ne-den ge-tui-meld. O, wat deed haar knie pijn en haar hoofd bons-de. In-eens hoorde ze roe-pen: „Cor-rie, wat ge-beurt daar?”

Geen ant-woord.

„Cor-rie, dat le-ven kwam toch uit jouw cel? Wat is er?”

„'k Ben ge-val-len,” sta-mel-de Cor.

Om het wit-ge-plooi-de gor-dijn kwam 'n nieuws-gie-rig meis-jes-kop-je glu-ren. Het was Cor-rie's vrien-din. Truus be-duid-de haar stil te zijn, maar voor ze iets na-der ver-kla-ren kon, hoorde ze, dat de Zus-ter op-ge-staan was en naar haar toe-kwam. In een wip was het vrien-din-ne-tje in d'r ei-gen cel te-rug. 't Was streng ver-bo-den bij een an-der bin-nen te gaan.

Cor was op-ge-staan, maar haar knie deed zóó'n pijn, dat ze zich aan haar le-di-kant vast-hield. Wat moest ze toch te-gen de Zus-ter zeg-gen? Jok-ken wil-de ze niet, maar om 't te zeg-gen viel ook niet mee, er zou wat op-zit-ten. Toch zou 't wel moe-ten.

Daar had je de Zus-ter al.

„Wat is hier te doen?” vroeg ze streng. Maar toen ze het meis-je zag, dat op den rand van haar bed zat en haar pijn-lij-ke knie wreef en met 'n dik op-ge-zet oog haar ver-bou-we-reerd aan-keek, schrok ze er van en meêlij-dend vroeg ze: „Ben je uit bed ge-val-len, kind?”

„'k Ben ge-val-len, ja.....” zucht-te Cor-rie. Ze vond 't een pracht-op-los-sing, zoo. De Zus-ter dacht, dat ze uit bed ge-tui-meld was. Ja, ei-gen-lijk was 't niet heel eer-lijk van haar, maar ze had er

Daar had je de zuster al...

im-mers niet om be-hoe-ven te jok-ken. Ze moest 't nu maar zoo la-ten. Dat a-ke-li-ge val-len was al straf ge-noeg.

„Had je ake-lig ge-droomd, kind?” in-for-meer-de de Zus-ter ver-der. „Je droomt wel eens hard-op ook! Heb je je er-ge pijn ge-daan?”

„O, 't gaat wel wat o-ver,” zei Cor en ze hoop-te in stil-te maar, dat de Zus-ter gauw weg zou gaan. Want ze vond het toch wel ver-ve-lend, dat de Zus-ter zoo har-te-lijk voor haar was, ter-wijl ze het hee-le-maal niet ver-dien-de.

„'k Zal e-ven 'n ver-band-je om je knie doen,” be-loof-de Zus-ter Clo-til-de, „ga maar vast in bed.”

Ter-wijl de Zus-ter e-ven weg was, gluur-de Cor-rie's vrien-din-ne-tje weer nieuws-gie-rig om den hoek.

„Ben je heusch ge-val-len?” vroeg ze on-ge-loo-vig.

Cor-rie wees naar het raam en toen be-greep 't vrien-din-ne-tje ge-noeg. Weg wip-te ze weer, want ze hoor-de ie-mand aan-ko-men.

De zee-re knie was gauw ver-bon-den.

„Nu gauw gaan sla-pen, hoor,” zei Zus-ter Clo-til-de, „ik zal den stoel voor 't bed zet-ten, dan kan je er niet meer uit rol-len.”

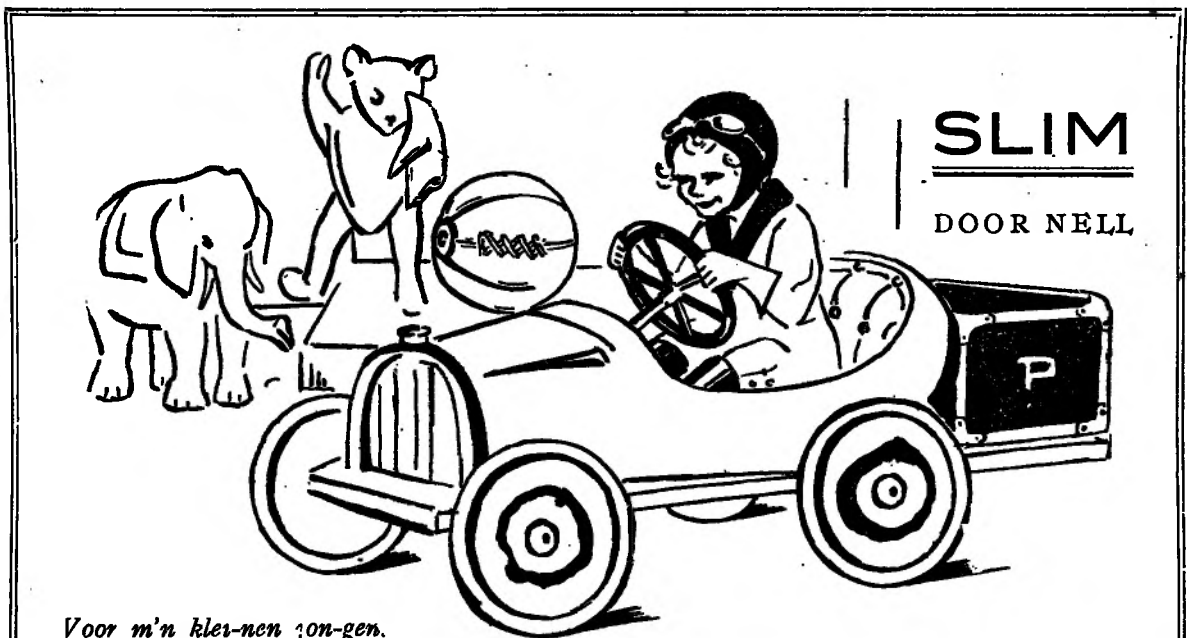
E-ven la-ter lag Cor-rie in haar warm bed-je te schud-den van 't la-chen. Ze vond toch, dat 't prach-tig af-ge-loo-pen was, dat ze er zon-der jok-ken zoo af-ge-ko-men was. De pijn werd ge-luk-kig ook al min-der. Al-leen, dat ze nu mor-gen met zoo'n dik oog zou loo-pen, dat was

knap ver-ve-lend. De vrien-din-nen schat-ter-den 't den vol-gen-den dag uit, toen Cor hun ver-tel-de, hoe 't ei-gen-lijk ge-gaan was.

„Maar Cor-rie,” werd er tel-kens door de een of an-de-re Zus-ter ge-vraagd, „hoe kom je aan zoo'n blauw oog?”

„Ze is op den vloer van haar cel ge-val-len Zus-ter,” ant-woord-den dan de vrien-din-nen voor haar. „Ze had zoo naar ge-droomd o-ver cir-cus-men-schen.”

Cor-rie zelf zei er niet veel op, ze was er toch wat ver-le-gen mee, al vond ze 't ge-val wel grap-pig. Maar van haar klim-par-tij-en op het raamkozijn was ze voor goed ge-ne-zen. Thérèse.

Voor m'n klei-nen jon-gen.

In Paul-tje's klei-ne le-ven-tje,
Was een heel groot ver-driet.
En Moe-der, die van Paul-tje hield,
Had 't druk en zag het niet.

In Paul-tje's klei-ne hoof-de-ke
Ging toch al heel veel om;
Hij vond z'n speel-goed vrees'lijk saai,
Z'n bees-ten vond hij dom.

En 't klei-ne, dom-me ke-rel-tje,
Kreeg er-gen kwa-den zin!
Wat gaf hij om z'n au-to nog!
Hij kon er toch niet in!"

Bij boo-zer, klei-nen Pau-le-man
Had 't speel-goed het ver-bruid,
't Hield hem maar in ka-mers vast.
Hij mocht er nooit mee uit.

Z'n jon-ge, lie-ve Tan-te-ke,
Die zag z'n groot ver-driet.
Ze zei „Wat wil m'n klei-ne baas?
'k Hoor Paul-tje's lach-je niet!"

Toen teg-de 't slim-me ke-rel-tje,
De hand-jes om haar kin,
Zei zacht „Ik wil 'n au-to, ja!
Maar... met 'n man er in!"

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

„Al-le jon-gens zijn boos op U,” zei Joep van-mid-dag te-gen me. En hij zelf keek ook boos.

„Boos? Op mij?” deed ik ver-won-derd.

„Wel ja! U he-melt de meis-jes zoo op. En te-gen ons zei U geen woord ver-le-den keer.”

„Joep is ja-loersch!” lach-te ik hem uit.

„O nee!” min-acht-te Joep. „Maar die meis-jes krij-gen zoo'n ver-beel-ding. Stel U voor, me-neer ka-pe-laan, ze wil-len ons be-kee-ren!”

„O, er zijn veel meis-jes die 'n hoop be-ter zijn dan jon-gens, dus.....!”

„Ja maar, dan moe-ten ze er niet zoo mee te koop loo-pen! Om die bra-vig-heid geef ik niets. Jon-gens gaan toch ook geen meis-jes be-kee-ren en die kun-nen la-ter nog wel pries-ter wor-den!”

„Ja Joep, 'n beet-je ge-lijk heb je wel.

Zoo'n o-ver-dre-ven ij-ver en voor-al als je er mee te koop loopt, dat is niet je wa-re.”

Joep was weer te-vre-den en ging. Maar nu wil ik jul-lie eens iets ver-tel-len van de klei-ne H. The-re-si-a van 't Kind-je Je-zus. Die ken-nen jul-lie ze-ker wel al-le-maal? Nu dan.

Toen Trees-je nog een klein meis-je was, had ze al-tijd spijt, dat ze geen jon-gen was. Want als Trees-je een jon-gen was ge-weest, dan was ze vast en ze-ker mis-si-o-na-ris ge-wor-den. Soms was de klei-ne Trees er zoo be-droefd om, dat ze stil-le-tjes zat te schrei-en. Moe-der had haar ver-teld, dat een van de laat-ste woor-den, die Je-zus sprak aan 't kruis, wa-ren: „Ik heb dorst!” En daar be-doel-de Je-zus niet al-leen mee: ech-ten dorst, maar Je-zus had dorst of ei-gen-lijk ver-lan-gen naar bra-ve men-schen en kin-de-ren. En daar-om gin-gen veel mis-si-o-na-ris-sen ver weg om heel veel ziel-tjes tot Je-zus te bren-gen, op-dat Je-zus toch niet meer zoo'n dorst zou heb-ben. Ar-me Trees-je wil-de dat ook zoo graag; maar ze was 'n meis-je. Nu den-ken jul-lie na-tuur-lijk, dan moest Trees-je maar mis-sie-zus-ter wor-den. Mis hoor! Trees-je wist iets, waar-door ze nog véél meer ziel-tjes kon red-den voor Je-zus. Toen ze wat groo-ter werd, vijf-tien jaar on-ge-veer, mocht ze al zus-ter wor-den. Daar kwam 't klei-ne zus-ter-tje in dat groo-te kloos-ter en weet je wat ze 't mees-te deed? Den mees-ten tijd ging ze bid-den. En dan bad ze voor-al voor de pries-ters en bij-zon-der voor de mis-si-o-na-ris-sen. En heel veel ziel-tjes kon-den de mis-si-o-na-ris-sen nu doo-pen door dat ge-bed van Zus-ter The-re-si-a. Je-zus hielp de mis-si-o-na-ris-sen nu nog veel meer. En ook bad 't jon-ge zus-ter-tje voor de jon-gens, die nog thuis wa-ren, dat er toch veel pries-ter en mis-si-o-na-ris moch-ten wor-den. Zie je, zoo moe-ten jul-lie nu ook doen. Je moet niet pro-bee-ren om te pree-ken, daar zijn jul-lie nog veel te klein voor. Maar wel moet je vee bid-den voor de mis-si-o-na-ris-sen en voor al-le pries-ters. Ook voor jul-lie me-neer ka-pe-laan, ja? En

al m'n klei-ne vrien-din-ne-tjes moe-ten bid-den voor de klei-ne jon-gens. O. L. Heer-tje zal dan wel veel van on-ze vrien-d-jes pries-ter la-ten wor-den. De jon-gens moe-ten er zelf na-tuur-lijk ook goed voor bid-den. Want je kunt 't niet wor-den als je wilt. 't Zou ook niet goed zijn, als al-ie jon-gens mis-si-o-na-ris wer-den. Maar daar hoef je niet bang voor te zijn. Er zijn nog zóó-veel ar-me, zwar-te ziel-tjes, die wach-ten om ge-doopt te wor-den, dat er niet gauw te veel mis-si-o-na-ris-sen zul-len zijn.

Dus dat is af-ge-spro-ken de-ze veer-tien da-gen? Heel veel bid-den voor de mis-si-o-na-ris-sen en al-le pries-ters. Jon-gens, jon-gens, wat zul-len er dan veel ziel-tjes blank wor-den in de-ze twee we-ken. Mis-schien is er wel zoo'n flink kind bij, die z'n Zon-dagsch cen-tje in 't mis-sie-bus-je wil gooi-en! Want je be-grijpt wel, dat ze daar-ginds graag veel geld heb-ben. Daar moe-ten ker-ken wor-den ge-bouwd en scho-len, want die zijn er nog niet. En soms ook moet de mis-si-o-na-ris ver-re rei-zen ma-ken. Heel veel zwart-jes bren-gen ook hun kind-jes naar den pa-ter en dan moet de pa-ter die kin-de-ren e-ten ge-ven en klee-r-tjes. Daar is ook geld voor noo-dig. 'k Ben nu eens echt be-nieuwd, wie de-ze week 'n klei-ne mis-si-o-na-ris is! Bid-den voor-al, en ook 'n cent-je of-fe-ren.

A. POSTEL.

CORRESPONDENTIE

Marietje Broekman, te Zwolle. Heel netjes be-gint Marietje met zich voor te stellen. En Oom zegt, dat het hem zeer aangenaam is, dat zijn nieuwe Nichtje te komen kennismaken. Welkom in de familie. Zie zoo, nu krijg ik zeker wel gauw een heel langen brief? Dag Marietje. Veel groeten ook aan Corrie. Tot later.

Marietje en Nellie van Doornick, Oudewijkersdwarstr. 14, Utrecht. Stellig heeft Marietje nu al lang het vorige antwoord gelezen. Ieder moet zijn eerlijke beurt hebben, anders komt er on-eenigheid in de familie. Graag weer eens een goed woordje gedaan bij Blickman. Zou 't helpen? Wel zeker, heeft Oom graag, dat ook Nellie mee op bezoek komt met een zelf geschreven brief. Welkom. Misschien worden Gijs en Corrie later ook wel mijn Neefjes. Geef ze maar vast een hand van Oom. Gauw antwoord kan nooit. Nellie,

maar in ieder geval komt het. Daag. Hand en groet. *Johanna Spoor*, St. Maartenstr. 2, 's-Bosch. Geen wonder dat mijn goede Nichtje graag in Eersel was. Ik ken die dennenbosschen. Maar: Oost-West, thuis best. Maar kind, wat ben ik geschrokken, toen ik las, dat broer in de Haven gevallen was. Die zal wel niet meer op 't kantje gaan spelen. Hij mag O.L. Heer wel alle dagen danken, dat hij nog bijtijds gered werd. Dag Johanna. Tot later alweer.

Luca Huynen, Westwal 36, 's-Bosch. Hartelijk welkom in de familie. Hoop mijn nieuwe Nichtje nog dikwijls in de bus te ontmoeten. Kort briefje, kort antwoord. Daag.

Catharina Bakker, Eijkenweg 80, Heerlen. Welkom in onze club. Maar kind, het briefje is heel goed en heel netjes voor een Nichtje van pas 8 jaar. We zullen zien, of je een volgende maal al beter schrijft. Zal wel. Komt Annie dan ook mee op bezoek? Veel groeten ook voor Johan en Gré. Voor ieder een stevige hand.

Netty Tra, Ramen 14a, Alkmaar. Welkom in de rij. Ja, maar geregeld komen meedoen, dan is er van zelf kans. Je weet immers, dat de prijzen worden verloor. Daag. Veel hartelijke groeten van Oom.

Aan...., te....? Ja wat nu gedaan. Geen naam en geen adres. Eerst staat er: "Ik heb nog nooit met een wedstrijd meegedaan". Dan lees ik: Moeder en Vader zeiden, doe maar mee. Maar ik had er weinig zin in." Ik weet werkelijk niet, wat ik met zoo'n briefje moet aanvangen. Enfin, ik wensch de schrijver beterschap.

Truitje Gerrits, Spoorstr. 8, Nijmegen. Aardig briefje al, van dit kleine Nichtje. En heel graag zal ik hebben, dat ze mij nog eens komt vertellen van de Burgemeesterfeesten. Maar dan liefst een lange brief. Doe je 't? Daag.

Wim van den Munekhof, Grootestr. 28, Venray. Hartelijk welkom in onzen kring. En ik hoop, dat broertje ook gauw komt kennismaken. Blickman is zoo kwaad niet. Dag Wim. Tot later.

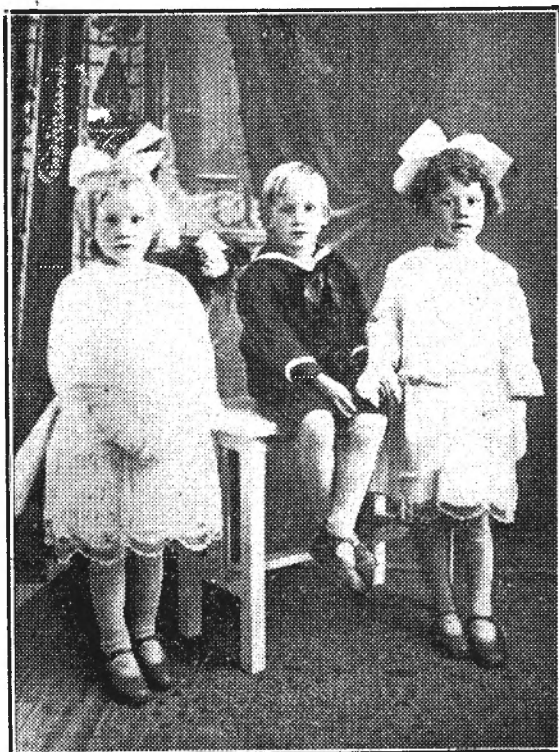
Mia Bergens, Heistraat 29, Helmond. Welkom in de rij. Zeker, goed gedaan al, maar kort. Wanneer nu een heel lange brief? Daag.

Marietje Jorissen, Hilledijk 261/B., Rotterdam. Toch zie ik wel, dat Marietje best een langen brief kan schrijven met allerhande dingetjes van school, van huis, van vriendinnetje, van alles wat je hoort of ziet. Probeer nu eens, alle dagen een stukje. Gaat immers vanzelf. Wel zeker vond ik dat vertelseltje leuk. Vooral vond ik het aardig omdat het goed verteld is. Wie dat kan, kan ook een langen brief schrijven. Doen. Daag.

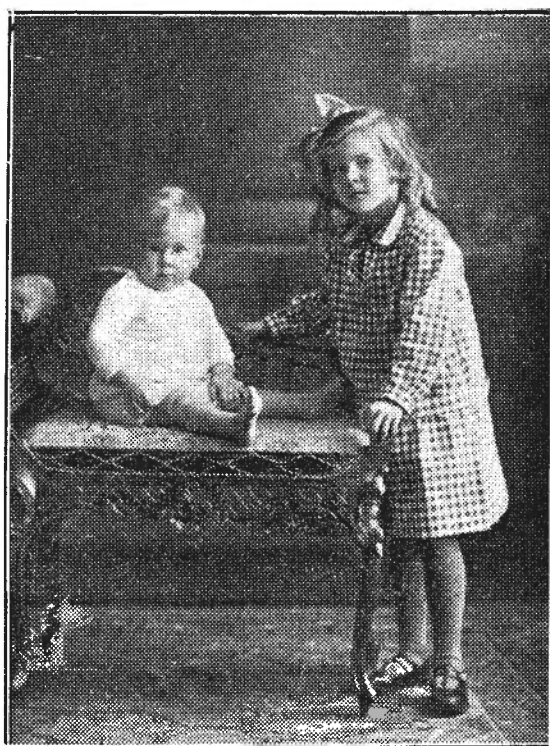
Lena Spliet, Springweg 125bis, Utrecht. Maar beste Nichtje, dat spreekt toch van zelf, wie in 't ziekenhuis is, mag gerust met potlood schrijven. Ik hoop maar, dat je nu al lang weer thuis zijt. Nergens beter dan bij Moeder zelf — vind je ook niet Lena? Wat Blickman doen zal, moeten we samen afwachten. We hopen maar, dat hij 't adres eens vindt. Daag.

Elia Rietmeyer, Voorstr. 157, Noordwijk (Binnen). Wees gerust, beste Nichtje, er gaat geen enkele brief of foto verloren. Daar zorg ik secuur voor. Het vorige antwoord heb je nu wel gelezen. Misschien óók wel de foto gezien, want ik geloof wel, dat ze kan afgedrukt worden. Daag.

Uit onzen Familie-kring

Rika Harmsen met d'r broertje Gerard en d'r nichtje Dora Kusters uit Ooy bij Zevenaar.

Dientje Doomernik met haar broertje uit 's Hertogenbosch.

Polka- en krullekopjes uit Maastricht.

De zusjes v. d. Meer uit Amsterdam.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z. EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3/4 CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR. PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

FIKJE

Koosje:

„Zeg, Fikje, jou stouterd,
Wat hoorde ik daar?
Je trokt er Minetje
Aan 't staartje zoowaar!

Je gaf er, al vechtend,
O, foei, wat is dat?
Een hap in de ooren
Der goedige kat!

Aan razen en ruzie,

Heb 'k duchtig het land!
Leeft samen in vriendschap,
Dut bei in je mand!”

Fik:

„Dat 's waar, beste Koosje,
Maar ook Poesjenel
Deed gister onhebb'lijk,
Wat ik je vertel!

Ze snoepte al de melk op
En liet niets voor mij;
Toen kwam het tot grommen
En vechten daarbij!”

Koosje:

„Nou, 'k hoorde genoeg al!
Weest wijzer voortaan!
Kijk, juist komt Minetje
Daar huppelend aan!

Geef gauw haar 'n pootje
En maak dan 't besluit,
Om nooit meer te vechten,
Mijn Fikje, mijn guit!”

PIET V. 'T BOSCHKE.

Piep piep

en het glazen Vat

DOOR MARIA

I. HET VATWORDT WEG-GE-NO-MEN

„Hoe lang woon jij al hier?” vroeg de rie-ten stoel, die zoo juist z'n plaats op het rom-mel-ka-mer-tje ge-von-den had, „je bent een mooi vat, en ziet er zoo frisch uit!”

„Al meer dan twin-tig jaar,” zei 't ou-de vat 'n tik-je spij-tig. „Vroe-ger werd ik al-tijd ge-bruikt om bes-sen-wijn of krui-den-a-zijn in te ma-ken. Toen had ik de ee-re-plaats be-ne-den in de pro-vi-sie-kast!”

„Ja, ja, zoo gaat het als je oud wordt,” zucht-te de rie-ten stoel op zijn beurt, „ik heb vijf-tien jaar lang in de ser-re ge-pronkt, en nu neemt me-vrouw het mij kwa-lijk, dat ik wat slap en kra-ke-rig ge-wor-den ben.”

„Ik weet me hier best te schik-ken,” lach-te 'n ou-der-wet-sche ta-fel, die reeds bij-na ze-ven-tien ja-ren in haar ver-ban-nings-oord stond op-ge-slo-ten. 't Is

hier al-tijd erg ge-zel-ig, en ik hoop, dat het zóó blij-ven mag.”

„Waar heb jij vroe-ger ge-staan?” vroeg de rie-ten stoel haar.

„In den sa-lon en daar was 't vóór een kwart-eeuw wel pret-tig, want ik pas-te vol-ko-men in m'n om-ge-ving. Maar op een kwa-den dag wer-den al-le stoe-len weg-ge-da-an, je weet wel, van die de-ge-lij-ke, ma-ho-nie-hou-ten ze-tels, e-ven flink en ste-vig als ik zelf, en daar-voor in de plaats kwa-men nu van die na-re, wan-ke-le din-ge-tjes, waar-op de be-zoe-kers zich bij-na niet durf-den neer-zet-ten, om-dat ze bang wa-ren er af te val-len. Nou, die nes-ten had-den heel wat druk-te, en plaag-den me voort-du-rend met m'n lomp-heid. Ik had, zoo-als te be-grij-pen is, een zuur le-ven, en was blij, toen Gree-tje, de meid, me op een keer naar dit ka-mer-tje bracht.”

„Piep-piep,” klonk het op-eens, en met één sprong zat er 'n lan-ge, ma-ge-re muis op de ou-de ta-fel; ze snuf-fel-de on-der-zoe-kend langs den rie-ten stoel, en zei: „Piep-piep, is hier een nieu-we-ling? Ei, ei..... mijn-heer Stoel, aan-ge-na-me ken-nis-ma-king, hoor!”

Op dát oo-gen-blik viel de deur wijd o-pen, en 'n groo-te, zwart-te kat vloog het rom-mel-ka-mer-tje bin-nen.

„Mi-auw, mauw!” deed ze nij-dig, ter-wijl ze snel naar 't muis-je wip-te, in de stel-li-ge ver-wach-ting, dat 't lek-ker bout-je haar de-zen keer niet voor-bij den neus zou gaan.

„Pie-iep!” Met een he-vi-gen angst-kreet liet grau-w-tje zich val-len in 't wij-de, gla-zen vat, waar ze voor-loo-pig wel vei-lic was. Poes sloeg haar poot door de nau-we o-pe-ning van 't vat, maar kon de muis on-mo-ge-lijk pak-ken, zoo-als ze daar in-een ge-roid als 'n bal-le-tje in't uiter-ste hoek-je zat.....

„'k Zal je tòch wel krij-gen,” dreig-de poes, en zet-te zich neer bo-ven de o-pe-ning van het vat, zoo-dat het ar-me dier on-mo-ge-lijk kon vluch-ten zon-der in haar wree-de poe-se-klau-wen te val-len.

„Ar-me muis,” be-klaag-de de ta-fel het beest, „'k wou, dat ik je maar hel-pen kon!”

Doch nu kwam Gree-tje ij-lings naar bo-ven stui-ven, en greep poes bij het nek-vel „Kom mee, Moor,” riep ze ze-nuw-ach-tig. „d'r zit een muis in de keu-ken, en die moet jij van-gen!”

Moor grom-de, en krab-de haar boos o-ver den arm, doch het meis-je hield haar ste-vig vast, en draai-de, be-ne-den ge-ko-men, de keu-ken-deur in 't slot, zoo-dat poes er on-mo-ge-lijk van-daan kon.

„Piep. piep!” juich-te het muis-je, en sprong weer uit het vat. Zie eens, ik ben er nog!”

„Hoe-ra voor Piep-piep!” juich-ten het vat. de stoel en de ta-fel.

Weer kwam er ie-mand bin-nen, en 't muis-je kroop ang-stig on-der een ta-fel-poot.

„Daar heb je wa-rem-pel me-vrouw zelf,” fluis-ter-de de stoel, „zou zij me weer in de ser-re plaat-sen? Of in 't pri-ëel. wie weet!”

Me-vrouw keek glim-lach-end naar 't gla-zen vat, waar-in juist de gou-den zon zich prach-tig weer-spie-gel-de, zoo-dat het ver-trek-je in 'n krans van stra-len scheen ge-huld.

„Jou kan ik nu eens goed ge-brui-ken,” zei me-vrouw, ter-wijl zij het vat on-der den arm nam.

„Wat zal er nu met je ge-beu-ren?” vroeg ang-stig de ron-de ta-fel.

„Ik weet het niet,” sprak het vat be-vend van schrik. „Vaar-wel, doe mijn groe-ten aan Piep-piep!”

Het muis-je had van-uit zijn schuil-hoek ge-zien hoe 't ou-de vat door de vrouw des hui-zes was weg-ge-no-men; ze schrei-de 'n paar mui-ze-tra-nen, en nam zich toen voor een in-spec-tie-tocht door heel het huis te hou-den, in de hoop heur goe-den ka-me-raad te vin-den.

„Kom je ons straks ver-tel-len waar 't vat ge-ble-ven is?” vroeg de ta-fel.

„Ja..... ten min-ste..... als Moor me niet heeft op-ge-ge-1.....” be-loof-de Piep-piep met som-be-rèn ernst. Zij kroop door een nau-we spleet, en snuf-fel-de den rui-men zol-der af; toen klom ze naar de vlie-ring..... 't goei-e, ou-we vat was ner-gens te zien. Mis-troos-tig

sloop het muis-je de trap weer af, en sprong het ka-mer-tje van Greet bin-nen. Daar la-gen op 'n ta-fel-tje twee mooi-e hals-snoe-ren; Piep-piep ver-gat 'n oog-en-blik haar bit-ter leed om het vat, en sloeg het kost-baar-ste voor-werp, 'n gou-den ket-ting, om 'r mui-zen-hals-je, keek toen e-ven in den spie-gel om te we-ten hoe 't stond. Ze hap-te nog e-ven in een stuk ro-zen-melk-zeep, en be-gon daar-na ver-schrik-ke-lijk te hoes-ten.

„Wat is er..... wat ge-beurt er?” rie-pen de meu-bels.

„Och u-che, u-che..... die Greet houdt er zulk a-ke-lig sui-ker-goed op na,” riep Piep-piep on-der haar hoest-bui door.

„Dat komt van je snoe-pen,” riep de ta-fel streng, „doe lie-ver je best om on-zen ka-me-raad op te spo-ren!”

Piep-piep, 'n beet-je be-schaamd, liet de ket-ting van zich af glij-den, en maak-te een nieuw gat in 't be-hang. Wel-dra zat ze er ach-ter, en voel-de zich weer in haar e-le-ment.

„Rrrratsch,” krab-bel-den haar poot-jes, ter-wijl zij vlug naar be-ne-den schoof, en knab-bel-de, daar aan-ge-ko-men, het ste-vi-ge lin-nen ka-pot..... 'r scher-pe tand-jes ble-ven lus-tig kra-ken, tot het mooi flu-wee-len be-hang een o-pe-ning be-zat, juist groot ge-noeg om haar smal-le mui-zen-lijf-je door te la-ten. Eerst keek ze voor-zich-tig de ka-mer rond, en waag-de het toen on-der de pi-a-no te krui-pen, om van-daar de huis-ka-mer rond te zien.

Mijn-heer en me-vrouw za-ten aan de kof-fie-ta-fel, en twee doch-ters zorg-den sa-men voor melk en fruit.

„Wat een lek-ke-re aard-bei-en, moe-der,” zei de jong-ste doch-ter na er 'n paar te heb-ben ge-proefd, „zijn er nog erg veel in den tuin?”

„O ja, nog een hee-le mas-sa,” lach-te me-vrouw ver-heugd, „kind, weet je wat mijn plan is? Ik wil een flin-ke hoe-veel-heid com-pô-te maken, en die naar Mien in In-dië zen-den. Ze is zoo dol op aard-bei-en, hè?”

WORDT
VERVOLGD.

DE PIC-NIC VAN HET JAAR 1880

W e had-den 't hee-le jaar ge-spaard om naar de zee te gaan! Mijn vader en moe-der, m'n tan-te Jo en oom Henk, nicht-je Bet-sy en neef-je Jan en ik!

't Spaar-var-ken stond bij ons in de kast, en werd al maar dik-ker en vet-ter! Op een a-vond tel-den we 't geld sa-men na, en 't som-me-tje viel erg mee.

Toen werd er een prach-tig o-pen rij-tuig ge-huurd, en wij stap-ten er met ons ze-ve-nen in. De pro-vi-and werd in groo-te kof-fers on-der de bank ge-scho-ven, en oom Henk nam mijn pop op z'n knie. Ter-wijl we weg-re-den, zong hij heel vroo-lijk van: „We gaan nog niet naar huis!”

Wij kre-gen on-der-weg veel vij-gen, zuur-tjes en a-pen-noot-jes; daar-om al-leen von-den we 't al leuk om uit te gaan!

't Was een heer-lij-ke zo-mer-dag; de zon scheen door het boom-groen van den bui-ten-weg, waar we o-ver heen re-den.

„Daar zijn de dui-nen,” riep Bet-sy op-eens.

„'t Is hier erg zon-nig,” vond tan-te Jo, en zet-te haar pa-ra-sol op. 't Was een wit-te met vuur-roo-de stre-pen er dwars door heen.

„Wat een mooi-en hoed heb jij op,” zei Bet-sy te-gen me; „'k wou, dat ik ook zoo'n groo-ten lui-perd kreeg met bree-de lin-ten van ach-ter. Maar Tan-te vond, dat ze zoo mooi ge-noeg was met haar zwart flu-wee-len ca-lot-je.

Aan 't strand was het heer-lijk, je zag er in dien tijd nog geen prach-ti-ge bad-ho-tels, doch juist daar-om ge-no-ten we veel meer van de rus-ti-ge stil-te aan de zee.

De kust was mooi breed, want 't was laag wa-ter.

„We zul-len maar in 't mid-den van het strand gaan zit-ten, dan kan de vloed ons straks niet ver-ras-sen,” zei Oom.

Moe-der leg-de een ta-fel-la-ken op het zand, en wel-dra ston-den er tal van lek-ker-nij-en uit-ge-stald.

Moe bond mijn sjerp nog eens ste-vig vast, toen le-ken de strik-ken op m'n rug pre-cies de vleu-gels van een zee-meeuw. Tan-te droeg net zoo'n sjerp als ik, en haar ja-pon sloot zóó nauw om haar lijf, dat ze veel had van een be-zem-steel, maar... dat was nu een-maal mo-de!

Op Moe-ders hoed kwam een vo-gel zit-ten. en pik-te heel on-deu-gend in 'n paar ker-sen, die de mo-dis-te er pas den vo-ri-gen dag op had vast-ge-naaid.

Toen wierp oom Henk on-ver-wacht zijn ba-ret o-ver 't niets ver-moe-dend dier-tje, dat nu niet meer heen of weer kon. Het krab-bel-de wat met z'n poot-jes, en sloeg wan-ho-pig de vleu-gel-tjes uit, maar Oom riep: „Neen kwa-jon-gen, nu ga je in 'n kooi voor straf!”

„Die mooi-e ker-sen,” zucht-te Moe spij-tig, „ze heb-ben zoo-veel geld ge-kost, en nu moet ik er weer nieu-we op la-ten ma-ken!”

Oom hield de o-pe-ning van zijn ba-ret goed dicht, zoo-dat het dier-tje met geen mo-ge-lijk-heid ont-vluch-ten kon!

„Tjip-tjip!” klaag-de 't vo-gel-tje nu, „och, geef me de vrij-heid weer; mijn vriend-jes wach-ten op me, daar ginds ach-ter de dui-nen!”

Maar Oom wil-de het mee naar huis ne-men; hij hield wel van zoo'n aar-dig zan-ger-tje in de ka-mer.

„Het ar-me dier,” zei Moe, „'t zal heusch niet lang meer le-ven als je 't zijn vrij-heid ont-neemt.”

Het vo-gel-tje werd ver-ge-ten; wij ke-ken naar de vis-schers-kin-de-ren, die op hun bloo-te voe-ten door de gol-ven waad-den. Wij moch-ten zoo iets nooit doen, want in den ou-den tijd moest men, ook als kind, z'n klee-ren vree-se-lijk ont-zien. Dat noem-de men „zui-nig we-zen.”

Bet-sy en ik dren-tel-den wat o-ver het strand. Zij keek trotsch naar haar mooi-e, la-ge schoe-nen, met lan-ge pun-ten er aan, en ik?..... Och, 'k vond de groo-te strik-ken van mijn sjerp toch zoo prach-tig! Tel-kens keek ik e-ven o-ver m'n schou-der heen! Ja, in den ou-den

tijd wa-ren de kin-de-ren wel eens ij-del !
Maar neef-je Jan was ver-schrik-ke-lijk
stout : Hij had een krab ge-van-gen in
z'n nieu-we pet ; het zee-wa-ter droop
door de glim-men-de zij-de. Toen zei
tan-te Jo, dat hij nooit meer mee mocht.

Jan werd nu in-eens heel braaf, en tel-de
de bloe-men van zijn Moe-ders hoed.

De vloed kwam op, doch wij ble-ven
rus-tig zit-ten, we wa-ren im-mers nog
een eind van de zee af ?

„Ga jij maar een berg ma-ken,” zei
oom Henk te-gen Jan, en in een oog-
wenk had-ie een flin-ken heu-vel ge-reed.
Mijn pop werd er bo-ven op ge-zet, en die
vond het daar ge-loof ik wel pret-tig.
Wij had-den het ook naar on-zen zin,
want Moe en Tan-te maak-ten lek-ke-re
brood-jes voor ons klaar, met ham en
os-sen-vleesch. Bij elk bord-je werd een
ap-pel ge-legd, de groo-ten kre-gen een
glaas-je wijn, de kin-de-ren 'n be-ker melk !

Een kist vol si-ga-ren stond tus-schen
Oom en Va-der in, maar het trofslecht,
dat ze geen van bei-den lu-ci-fers of
zwa-vel-stok-ken had-den. Ge-luk-kig wer-
den zij ge-hol-pen door een ou-den vis-
schers-man.

Nu zou-den wij eens heer-lijk gaan

smul-len aan on-zen leu-ken disch. We
za-ten al op de hur-ken, en wil-den het
kruis-tee-ken ma-ken, doch..... dat be-
hoef-de niet..... On-ge-merkt was de
vloed al hoo-ger en hoo-ger op-ge-ko-men.
En op-eens sloeg een hoo-ge golf ver-
ra-der-lijk tus-schen ons door.

Met be-traan-de oo-gen ston-den Bet-sy
en ik de ver-sna-pe-rin-gen na te sta-ren,
die spoe-dig in de wij-de zee ver-dwe-nen !
De bloe-men van tan-te's hoed hin-gen
dru-i-lig o-ver den rand. Het wa-ter sij-
pel-de aan al-le zij-den af. De pun-ten
van Bet-sy's schoe-nen sta-ken recht-op
de hoog-te in, en mijn mooi-e sjerp hing
als een spring-touw om m'n mid-del !

Zoo liep on-ze pic-nic al-ler-treu-rigst af.

Doch weet ge wie erg blij was om dien
on-ver-wach-ten vloed ? Geraadt het wel :
Het was de ar-me vo-gel in Oom's
ba-ret ; want die wist bij de groo-te
ver-war-ring te ont-snap-pen, en riep te-
gen mijn lie-ve pop, die van haar heu-
vel-tje sloeg : „Tjip-tjip ! Ik kom er
be-ter af dan jij, hè ?”

Toen vloog hij heen, en pop-je-lief
ver-zonk in de gol-ven.

MARIA

AAN ZEE

Aan het strand liep klei-ne Nie-kie,
Met z'n roo-de broek-je aan.
Op z'n klei-ne, bloo-te voet-jes
Is hij in de zee ge-gaan.

Gol-ven spoel-den rond z'n been-tjes,
Spat-ten dan weer vlug uit-een.
Rol-den speelsch en pla-gend ver-der,
Scha-te-rend liep Nie-kie heen.

„Pak me dan maar, stou-te golf-jes,
Pak me dan maar als je kan !”
Toen op-eens, daar rol-de drei-gend
'n Groo-te golf op Nie-kie an.

Gil-lend vlucht-te 't klei-ne baas-je,
Maar wat hielp ons vent-je dat ?
't Golf-je had 'm al te pak-ken :
't Roo-de broek-je was al nat !

Jaapje's Klompen

Door N. WESSELING

Ha, kijk eens, „Ja-pie loopt op klom-pen,”

gil-de Kees naar zijn vriend-jes, waarmee hij aan 't bok-sprin-gen was. Dadelijk werd het spel ge-staakt, sommige jon-gens zeiden: „Nou, wat zou dat,” maar an-de-ren lach-ten met Kees mee.

„Een klom-pen-boer-tje kan niet bok-sprin-gen, hoor,” sar-de Kees, toen Jaap lang-zaam bij hun kwam. Zoo héél graag had hij ook mee-ge-spron-gen, want hij wist wel, dat hij veel be-ter kon sprin-gen dan Kees. Nu keer-de hij zich af. Bah, wat een flau-we ke-rels! Jaap's lip be-gon ver-ra-der-lijk te tril-len. Wat had hij er te-ge-op ge-zien, op klom-pen te loo-pen; maar ook..... Wat had moe-der's stem weer op-ge-wekt ge-klon-ken, toen ze zei: „'t Zal ons zoo heel veel sche-len, jon-gen; je slijt zoo-veel schoe-nen, en nu zus-je zoo lang ziek is, moe-ten we op al die klei-ne din-gen let-ten. Jij bent mijn flin-ke ke-rel, hé Jaap.” Moe-der had hem een ex-tra-zoen ge-ge-ven, en hem nog lang na ge-wuifd, toen hij, wat on-ge-woon nog, naar school liep. Daar moest Jaap-je nu aan den-ken. Wat kon-den hem die flau-we jon-gens sche-len; maar hij wist wel, voor-eerst speel-de hij niet met Kees.....

De jon-gens wa-ren hem al ver voor-uit, toen Jaap om vier uur naar huis ging. Hij had wat ge-treu-zeld met zijn jas aan-doen, om het ge-plaag te ont-loo-pen. Nu gauw naar huis. In de ver-te hoor-de hij de jon-gens brul-len van 't lach-en. Drie meis-jes, uit de eer-ste klas, speel-den krij-ger-tje voor hem uit. Jaap moest lach-en om An-ne-ke's gek-ke spron-gen. Tel-kens wist ze haar vien-din-nen te ont-loo-pen, tot op-eens.....: „An-ne-ke, pas op,” had Jaap nog wil-len roe-pen, maar 't was te laat, An-ne-ke was te ver op den berm ge-loo-pen, vlak langs den sloot-kant en door haar mal-len sprong uit-ge-gle-den.

„Kees, Kees,” gil-den haar vien-din-ne-tjes. „Je zus-

je ligt in 't wa-ter.”

Jaap-je ren-de toe; ge-lijk met de an-de-re jon-gens, die op het ge-schreeuw kwa-men aan-loo-pen, was hij bij de plaats, waar An-ne-ke ge-val-len was. Maar Kees bleef maar staan, niet we-tende door zijn angst, wat hij zoo gauw doen moest. Een duw, een plons..... Daar sprong Jaap te wa-ter! Ge-luk-kig, dat ik di-plo-ma zwem-men heb, dacht hij nog vlug. Hij zag niet meer de jon-gens, die hem ge-plaagd had-den, al-leen An-ne-ke, An-ne-ke moest hij hel-pen. Met heel veel moei-te kreeg hij haar naar den kant, waar de jon-gens op hun buik in 't gras la-gen, en hen op-trok-ken. Ril-lend ston-den ze aan den kant. Ge-luk-kig, dat ze dicht bij huis wa-ren. Kees zijn vriend-je droe-gen An-ne-ke, die heel erg huil-de naar huis, en ook Jaap-je hol-de zoo vlug hij kon, op z'n kou-sen weg.

In het gras ston-den zijn klomp-jes, Kees nam ze mee.

Toen Jaap-je een uur-tje la-ter lek-ker warm on-der de de-kens lag, fijn toe-ge-stopt door moe-der, kwam Kees. 't Had hem veel moei-te ge-kost, maar nu hij er een-maal was, wil-de hij ook Jaap spre-ken.

„'t Spijt me zoo, Jaap,” zei hij zacht, en hij zet-te de klom-pen, die Jaap had ver-ge-ten, op 't bed. „Speel je mor-gen weer mee?”

Toen straal-den Jaap-je's oo-gen en hij streel-de lief-koo-zend zijn nat-te klomp-jes. En als-of hij hee-le-maal geen ver-d'et had ge-had, zei hij te-ge-moe-der, cue ver-baasd toe-keek: „Lief van Kees, om ze nog e-ven te bren-gen, hè; 'k zal er voort-aan be-ter op pas-sen.”

UDERS WAAKT OVER DE
LECTUUR UWER KINDEREN!

DROPWATER MAKEN

Door JOH. RAM

Zin-gend kwam Niek de ka-mer bin-nen.

„Moe! Moe!” riep-ie blij
„k Heb twee cen-ten ge-kre-gen!”
„Twee cen-ten?” vroeg Moe ver-won-derd. „Van wie dan?”

„Van de buur-vrouw Moe! Ik heb 'n paar bood-schap-pen voor haar ge-da-an.”
„Da's flink van je hoor! Je mag voor dat ou-de vrouw-tje ge-rust 'n paar bood-schap-pen doen. Maar ze be-hoeft je er geen geld voor te ge-ven! Da's niet noo-dig!”

Niek zei niets! Na-tuur-lijk vond-ie 't niks erg als-ie een paar bood-schap-pen voor ie-mand doen moest, zon-der daar-voor iets te krij-gen. Maar als-ie dan een en-ke-len keer 'ns iets kreeg, nou dan vond-ie dat na-tuur-lijk heel fijn.

Daar-om was Niek dan ook zoo blij met z'n twee cen-ten.

In el-ke hand had ie er één, zoo bleef ie met vra-gen-de oo-gen bij z'n moe-der staan.

„Nou Niek?” zei die. „wat wou je?”

„Mag ik voor één keer-tje iets koo-pen voor m'n cen-ten?” vroeg Niek heel zacht-jes. Hij wist wel, dat Moe-der niet zoo heel erg van al dat ge-snoep hield.

„En wat wou je dan koo-pen?” vroeg Moe-der.

„Drop Moe!” zei Niek da-de-lijk. „Van die ster-ke drop!”

„Ze-ker om-dat je 'n beet-je ver-kou-den bent hé? Nou weet je wat! Ja, je mag drop koo-pen. Maar je moet Rie en klei-ne Jan-ne-man er ook wat van ge-ven!”

„Ja ja, Moe!” juich-te Niek. „Ik zal eer-lijk met ze dee-len.”

Geen min-uut-je la-ter liep Niek al op straat. In den win-kel zocht-ie de fijn-ste drop-pen uit, die hij vin-den kon en wel-dra zat hij weer mid-den in de ka-mer met Rie en Jan vlak bij 'm.

Wat ke-ken die twee of hun oud-ste broer wel eer-lijk deel-de.

Nog be-ter let-ten ze op, toen er twee drop-pen o-ver ble-ven.

„Weet je wat!” zei Niek,

„die geef ik aan Moe. Die is ook 'n beet-je ver-kou-den!”

„Ha!” lach-te Moe. „Krijg ik ook wat? Dat is aar-dig hoor. Dank je wel. Nu zal ik eens kij-ken, wie 't langst met z'n drop-pen doet. Hoor je 't Jan-ne-man? Dus niet zoo gauw ach-ter el-kaar op-e-ten hoor!”

Maar toen Jan-ne-man de eer-ste drop-jes ge-proefd had en nu wist hoe heer-lijk ze smaak-ten, kon-ie ze heusch niet lang in z'n schort-zak-je la-ten zit-ten. 't Ee-ne drop-je na 't an-de-re ver-dween ach-ter z'n wit-te tand-jes. Ook Rie had nog niet zoo heel veel ge-duld. Ze snoep-te wel iets lang-za-mer, maar 't duur-de toch heusch niet zoo heel lang, of haar drop-jes wa-ren ook op. Toen gin-gen de twee eens bij Niek kij-ken.

„Zijn jouw drop-jes al op?” vroeg Rie.

„Wel-nee! Nog lang niet! Ik heb iets fijns uit-ge-dacht!”

„Wat dan Niek? Ver-tel 't 'ns!” vlei-de Rie.

„Wacht maar ef-fe-tjes. Dan zal je 't zien. Ik ga 't da-de-lijk doen. Nog e-ven die ee-ne plank op-rui-men.”

't Duur-de niet lang of Niek had z'n werk van el-ken Woens-dag-mid-dag klaar. De speel-goed-kast was weer 'n beet-je op-ge-ruimd.

„Zie-zoo!” riep Niek. „Da's klaar! Nou gaan we be-gin-nen.”

Met-een liep-ie naar de keu-ken, naar Moe-der.

„Moe! Hebt u een leeg flesch-je voor me? Zoo'n drank-jes-flesch-je.”

„Wat moet er dan ge-beu-ren?” vroeg Moe-der.

„k Wou drop-wa-ter gaan ma-ken Moe. Dan doe ik van-zelf heel lang met m'n drop-jes.”

„O! Jij be-denkt nou ook tel-kens wat an-ders. Als je maar op-past dat je niet knoeit hoor. Hier! Dit is een mooi flesch-je er-voor!”

Moe-der spoel-de 't flesch-je goed om en vul-de het toen tot voor-bij de helft met wa-ter. Ge-voigd na-tuur-lijk door Rie en Jan, stap-te Niek weer naar de ka-mer.

Rie en Jan ke-ken hun broer eens aan, maar zei-den niets.

„Nou!” zei Niek, „geef op dan!”

„Als jul-lie me nu al-le-bei één drop-je ge-ven, krijg je straks ook 'n beet-je van m'n drop-wa-ter!”

de drop-jes naar den bo-dem zag zak-ken.

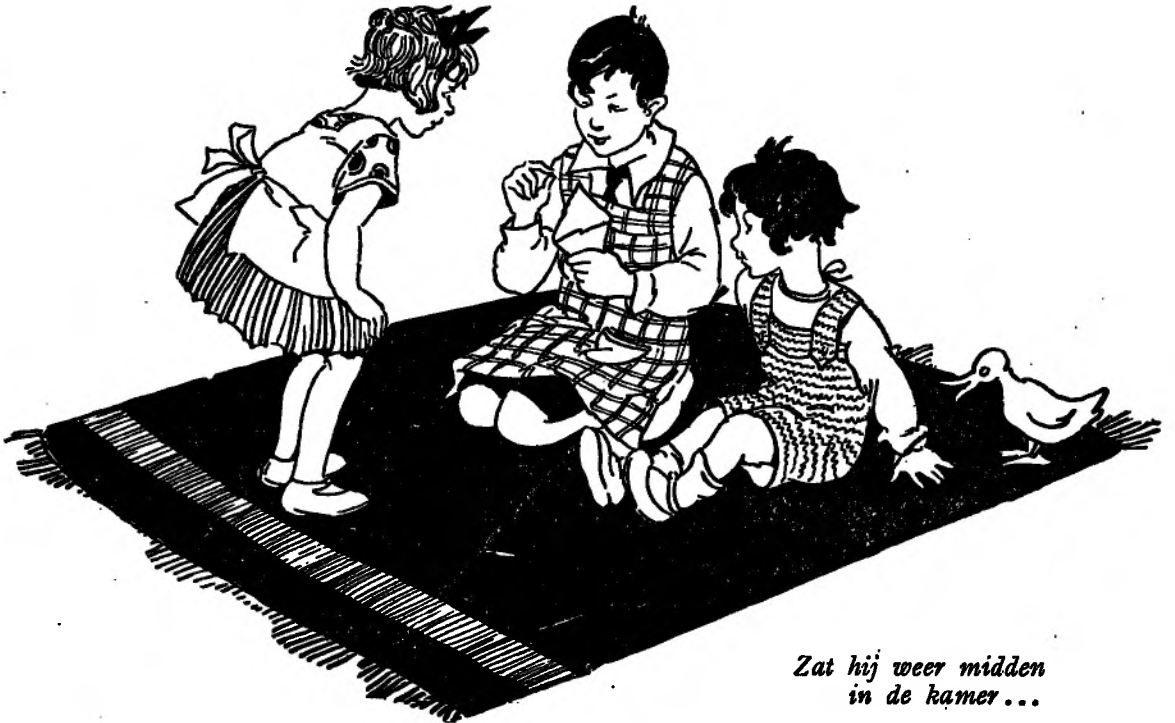
Jan zei niets, maar keek heel be-teu-terd. Hij vond 't vast jam-mer, dat die lek-ke-re din-gen zoo maar in 't wa-ter ge-gooid wer-den.

Waar de drop-jes la-gen, be-gon 't wa-ter zwart te wor-den.

„Kijk, 't be-gint al!” juich-te Niek.

Rie be-greep er niets van.

„Kun-nen we 't nu al op-drin-ken?” vroeg ze.

*Zat hij weer midden
in de kamer...*

Nog zei-den de twee snoe-pers niets. „Waar zijn jul-lie drop-jes?” vroeg Niek ein-de-lijk.

„Hier!” zei Jan en hij stop-te z'n vin-ger in z'n mond.

„Hier!” riep Rie en ze trom-mel-de met haar hand-jes op haar buik.

Toen be-gon-nen ze al-le-bei te la-chen.

„Dan zal ik m'n ei-gen drop-je er maar in doen!” zei Niek ein-de-lijk.

„En krij-gen wij dan geen drop-wa-ter?” vroeg Rie da-de-lijk.

„Mis-schien wel hoor! Maar dan moe-ten jul-lie ner-gens aan-ko-men. Kijk, daar gaan m'n drop-jes!”

Eén voor één liet Niek de zwar-te stuk-jes in 't wa-ter val-len.

„Ze ver-drin-ken!” riep Rie toen ze

„O nee! Nog lang niet!” lach-te Niek. „Ik moet eerst een hee-len tijd schud-den.”

En Niek be-gon met-een maar. Schud-den dat-ie deed! Ver-schrikke-lijk! Hij kreeg er een kleur van. Na een poos-je hield hij op.

„Kijk 'ns Rie! Hoe bruin 't wa-ter al is!”

„Ach!” riep Rie. „Nou zal 't wel tek-ker zijn. Laat 't eens proe-ven Niek!”

„Ik ook proe-ven!” deed Jan mee. „Ik heb ook dorst!”

„Strak-jes hoor!” zei Niek. „Eerst moet al-le drop weg zijn en 't wa-ter zwart we-zen. Wacht..... ik zal 't zoo-lang on-der in de kast zet-ten.”

In een don-ker hoek-je van de kast ver-stop-te Niek het flesch-je drop-wa-ter,

„Pas op hoor!” waar-schuw-de hij z'n broer-tje en zus-je nog. „Niet aankomen! Nou gaan we eerst een poos-je spelen!”

Spe-len met Niek von-den Jan en Rie fijn! Maar toch moes-ten ze tel-kens weer aan dat flesch-je daar on-der in de kast den-ken. In-eens werd Niek ge-roepen.

„Je moet e-ven een bood-schap voor me doen! Een rol be-schuit ha-len. Maar vlug! Ik wacht er op!”

Zoo gauw-ie kon, ging Niek weg! Maar jam-mer ge-noeg stond de win-kel vol men-schen, zoo-dat-ie nog-al lang wach-ten moest.

En dat was heel jam-mer.

Want toen Niek zoo gauw, zon-der iets te zeg-gen, weg-hol-de, ble-ven Rie en Jan al-leen ach-ter.

„Hij gaat ze-ker op straat spe-len!” zei Rie.

E-ven bleef ze mid-den in de ka-mer zit-ten wach-ten of-ie soms gauw te-rug-kwam.

Jan had zoo-veel ge-duld niet eens; die zat al bij de kast.

„Ik heb dorst! Drop-wa-ter!” bab-bel-de-n ie.

„Ja wacht!” riep Rie nu ook. „We zul-len 'ns e-ven kij-ken of 't drop-wa-ter al goed is!”

Ze liep naar de kast, deed de deur o-pen en greep naar 't flesch-je. Bij die don-ke-re kast leek 't wa-ter na-tuur-lijk heel erg zwart.

„Ja hoor!” lach-te Rie, „'t is al goed. 'k Zal 'ns e-ven proe-ven, hoe lek-ker 't smaakt!”

Met-een peu-ter-de ze de kurk van de flesch en zet-te die aan d'r mond. Pas had ze een paar slok-jes ge-no-men, of Jan stak z'n han-den al naar de flesch uit.

„Ik ook! Ik ook!” riep-ie ang-stig.

En zon-der lan-get te wach-ten trok-ie de flesch uit Rie's han-den.

„Ai! Dat doe jij!” jam-mer-de Rie. En ver-schrikt keek ze naar de lan-ge zwar-te streep, die o-ver d'r wit-te schort-je liep. Met d'r zak-doek pro-beer-de ze het drop-wa-ter van d'r schort af te ve-gen; maar dat ging niet. Daar-door

werd de vlek juist nog groot-er. En toen Rie dit zag liep ze hui-lend naar Moe.

On-der-hand zat Jan-ne-man te genie-ten. Die had da-de-lijk de flesch aan z'n mond ge-zet. In 't be-gin ging de helft er wel naast, maar dat kon hem niet sche-len. Al gauw had-ie de flesch zoo goed tus-schen z'n lip-pen, dat 't heer-lij-ke drop-wa-ter in een bree-den stroom z'n mond bin-nen-vloei-de.

De klei-ne ben-gel had zelfs moei-te al-les goed door te slik-ken. Juist toen-ie de flesch hee-le-maal leeg had, zoo-dat die zoo-wat recht om-hoog stond, kwam Moe met hui-lend Rie-tje en Niek met de rol be-schuit bin-nen. Och, och, wat ke-ken die Moe en Niek.

„Lek-ker! Drop-wa-ter!” zei Jan nog en hij lik-te z'n lip-pen eens af. Maar toen hij in-eens Moe en Niek bij de deur zag staan, schrok-ie toch. Hij duw-de de flesch in 'n hoek-je van de kast en kroop zelf met een hoofd als vuur ach-ter een stoel.

Toen moes-ten Moe en Niek toch e-ven om den klei-nen ben-gel la-chen. Maar heel ple-zie-rig vond Niek 't toch niet.

„Wees maar niet boos op Jan!” zei Moe te-gen Niek. „Hij is nog zoo klein! Maar Rie had veel ver-stan-di-ger moe-ten zijn.”

„Ik had al-leen maar e-ven wil-len proe-ven!” snik-te 't meis-je nog.

„Nou, stil maar. 't Is de eer-ste en laat-ste keer, dat jul-lie drop-wa-ter ma-ken!”

„Re-ken maar!” zei Niek. „Als ik weer eens drop-jes heb, eet ik ze zelf op.”

„Hier heb je er nog twee!” zei Moe. „Die ko-men jou wel toe!”

Niek wou de twee drop-jes te-ge-lijk in z'n mond stè-ken. Maar toen-ie 't ar-me Rie-tje zoo hui-lend bij 'm zag staan, kon-ie haar niet toe la-ten kij-ken.

„Hier!” zei-ie, „heb jij er ook een.”

Met-een kwam Jan-ne-man on-der den stoel uit-ge-kro-pen.

„Daar dan!” lach-te Niek toen. „Daar ben-gel, heb jij 't laat-ste drop-je.”

E-ven la-ter za-ten ze met hun drie-ën aan ta-fel een leuk spel te doen. De drop-jes wa-ren op..... en Niek had er niets van ge-had.

CORRESPONDENTIE

Jan Beyer, Rombout Hogerbeetsstr. 59 1, Amsterdam (W.). Ik hoop, dat mijn beste Neef Jan, dit briefje vindt, anders wil misschien een vriendje wel even zeggen, dat er antwoord is voor Jan. Want het zal nog wel wat duren eer het gedrukt wordt, en — in dien tusschentijd is mogelijk mijn Neeffe de R.J. gaan lezen. Ja, ik houd ook veel van bloemen, heel veel. In den zomer staan er altijd op mijn schrijftafel en voor het H. Hartbeeld in mijn kantoor. Ook nog dikwijls in den Winter. Je kunt er thuis, in de kamers, in de gang, voor de ramen, ook heel wat kweken. Vraag maar aan de Juffrouw, hoe je dat doen moet
 Dag beste Neeffe. Hartelijkste groeten van Oom
Marietje van Doornmalen, te Kerkdriel. Welkom in onze familie. Ik hoop Marietje nog heel dikwijls in de bus te ontmoeten. O, ja, de kinderen vinden het allemaal leuk, als zij een prijs hebben. Maar, je weet, Blickman deelt ze uit. Heel veel groeten, ook een deel voor de pop. Daag.

Cor v.d. Nieuwendijk, Prins Hendrikstr 8,

Gouda. Beste Nichtje, ik stort mede bittere tranen om de boosheid van mijn Blickman. Nog nóóit prijs gegeven, en — hij heeft er zoo veel. En hij blijft maar altijd ongevoelig voor tikjes op de schouder, voor een goed woordje, voor een knip-oogje, voor alles waarmee ik soms probeer om hem aan te halen. Wegjagen doe ik hem niet. Een eerlijke knecht is zijn gewicht aan goud waard. En, wat het mooiste van alles is: hij bewaart den vrede in mijn familie. Of ik van gymnastiek houd? Vroeger wel. Nu ben ik te oud. Onderstel dat zoo'n oude Raadseloom nog lid was van D.O.S. En... dat er dan hard-loop-oefeningen werden gehouden. Maar van muziek houd ik des te meer. O, ja, de dierentuin van Rotterdam is mooi — maar die van Amsterdam en Antwerpen zijn heel wat mooier. Daag. Hand en groet van Oom.

Anna Verdam, te Schalkwijk. Doet me veel genoegen, dat Blickman toch eindelijk het goede adres eens gevonden heeft. Ik heb den dank aan hem overgebracht. Je ziet wel: hij is nog zoo kwaad niet. Hand en groet van Oom.

EEN CHINEESCHE PARTIJ

Chi-nees Sing Foor is ja-rig.
 Chi-nees Sing Foor viert feest!
 Zijn vrien-den zijn ge-ko-men,
 En smul-len om het meest.

Sing Foor is met zijn mak-kers
 Ge-ze-ten op den grond.
 Zij schui-ven kan en scho-tels
 Maar tel-kens in het rond.

Zij e-ten taart en tul-band,
 En drin-ken ker-sen-wijn.
 Zeg kind'-ren zoo'n di-nee-tje
 Vind jul-he vast wel fijn!

Sing Foor, toe, houd wat
 stoe-len,
 En ook een ta-fel klaar,
 Dan ko-men on-ze kleu-ters
 Mis-schien een vol-gend
 jaar!

MARIA

Willy Verlinden, Paredisstr. 2, Roermond. We hopen samen. Blikman is zoo kwaad niet. Maar wat hij niet heeft, kan hij niet geven. Er zijn veel liefhebbers. Hand en groet van Oom.

Leo Hendricks, te Kerkrade. Maar, beste Neef, al jaren Kl. gelezen en nog nooit eens meegegaan. Hoe is het mogelijk dat je al die kansen liet voorbij gaan. Beterschap en — veel geluk. Daag. Tot later alweer.

Marietje van Riele, Oldenzaalschestr. 139, Hengelo (O.). Gerust mag zus Annie wat helpen. Toch heb ik liever, dat mijn kleuters alles alleen doen. Oom weet heel goed, dat een klein Nichtje nog niet zoo mooi kan schrijven. Heelemaal niet erg. Dat wordt immers elke week mooier. Probeer en: gaat van zelf. Dag Marietje. Hand en groet van Oom.

Piet Beursgens, Azaleastr. 16, 's-Gravenhage. Of Piet ook altijd mag komen meedoen, vraagt hij. Wel lieve deugd — zeker mag dat. En wat graag. Ik hoop van Piet nog veel lange brieven te ontvangen. Dag beste Neef. Hartelijke groeten en een hand van Oom.

Marije van Bleijswijk, te Schiedam. Welkom in onze groote familie. Wel zeker is het goed, dat je eens komt kennismaken. Graag. We hopen samen op de gunsten van Blikman. Daag.

Cornelis Mul, Noordscharwoude. Afgesproken, zoo nu en dan krijg ik dus een flinken langen brief van mijn beste Neefje. En als Jan dan ook mee op bezoek komt zal ik ook hem graag welkom heeten. Zoo zoo, zijn Wim en Rein tweelingen. Daar moest je mij dan eens een portret van sturen. Dan laat ik ze samen een gratis reisje maken, door een groot deel van de wereld. Geef ze vast ieder een stevige hand van Oom. Doe je 't? Nee maar, dat noem ik geluk hebben: den eersten keer, dat je kwam meedoen, al prijs. Ik hoop, dat je het antwoord nog in Kl. leest: anders wil misschien een vriendje wel even zeggen, dat er antwoord is. Daag. Veel hartelijke groeten en een hand van Oom.

Mientje v. d. Mespel, te Delft. Of Mientje ook mag komen meedoen? Wel wis en waarachtig, mag dat. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd. We spreken dus af, dat Mientje voortaan geregeld van de partij is. En Oom verwacht nog veel lange brieven over alles en nog wat. Daag.

Trussje Hofstee, Nieuweweg 41, Laren (N.H.). Hartelijk welkom in onzen kring. Net briefje al, maar erg kort. Je weet zeker wel, dat de prijzen worden verloot onder al de goede oplossers. Wie meedoet heeft kans. Veel groeten van Oom.

Odiilia Bouwmans, te Beek en Donk. Welkom in de rij. Zeker, het briefje was in orde, maar kort: je weet: 8 kantjes is de mode. Een prijsje uitzoeken, kan ik niet. Blikman is de baas. Maar we hopen samen. Kom je gauw weer 's terug? Daag. Hand en groet.

Christ Feijen, Lindenlaan 5, Philipsdorp, Eindhoven. Maar beste Neefje — het stemt mij altijd treurig, als ik verneem, dat er een antwoord stond in Kl. voor een kind, dat sindsdien overleden is. Dadelijk heb ik graag een Weesgegroetje afgezonderd om aan O. L. Heer te vragen, dat Broer gauw in den Hemel wordt binnengelaten. En ik hoop, dat alle kinderen, die dit antwoord lezen, ook een Weesgegroetje voor Broertje zullen bidden. En, wie zegt nu, dat je brief niet goed geschreven is? Ik verzeker je dat het goed is. Maar altijd

langzaam, dan wordt het van zelf heel mooi. Vraag eens of Jo ook mee komt op bezoek en Theo en Zusje? Voor ieder een stevige hand van Oom. En dan weer: tot later.

Fons Leijten, Bredaschebaan, Etten (N.Br.). Maar, dat is al een flinke brief van mijn nieuwen Neef Fons. Hartelijk welkom in onze groote familie. Nu moet ik eerst eens vragen, of Fons echt niet boos is geweest op Raadseloom, omdat het zoo lang duurde, eer dit antwoord kwam. Het spijt me, maar er is niets aan te doen: ieder moet toch zijn eerlijke beurt hebben, vin-je ook niet? We zullen samen maar hopen, dat Blikman den een of anderen keer zijn goede gaven stuurt. Geduld, beste jongen, hij zoekt overal in het land zijn vriendjes, maar wie het treft is er goed mee. Er zijn kinderen, die den eersten keer, dat ze mee doen, al prijs hebben. Andere laat hij wachten — wachten. Wat doe je er aan. De kleine Bertha is zeker al aardig gegroeid. Spartelen en kraaien en lachen kan ze stellig wel. Ook zingen? Fons, wil je haar even — heel zachtjes — voor mij in de wang knijpen? Maar zachtjes hoor, anders krijg ik misschien een boozen brief van Mama. Zoo, zit mijn Neefje al in de 5e klas. Prachtig. En pas 8 jaar. O, ja, je schrijft, dat het klassen zijn van 9 maanden. Maar dan is het nog dik in orde. Heel netjes geschreven. Maar langzaam, altijd heel langzaam, Fons. Je zal eens zien, hoe mooi het dan wordt. Vraag 's, of Jos ook mee op bezoek komt. En Gretha? Voor Jantje een stevige hand. Wordt die later ook mijn Neef? Zal wel. Hoe ver ben je nu met Fransch? Welk boek heb je al? Dan weet ik zoowat, hoever je bent. Wat jammer dat Mollie weg is. Loopt hij nog wel 's met den melkboer mee? En hoe stel je het met die kat? Ik had vroeger een oude Tante, ergens midden op de Veluwe, en die zei altijd: "Voor stiefregen en voor katten moet je voorzichtig zijn". En daar blijf ik bij. Is de kauw gewoon dood gegaan, of: heeft ze oorlog gehad met de kat? Ik hoop, dat het mooi zonnig weer is, als je weer naar Noordwijk aan zee gaat, en — dat je dan speelt en rolt en tuimelt met en bij Jantje. Weet je waarom ik dat zeg? Wat een heerlijkheid, zoo'n tuin vol met vruchtboomen. Vooral in September en October. Op warme dagen heb je wel een plekje in de schaduw, om er een heel mooi boek te lezen. Nog eens, Fons — het was een flinke brief. Je mag het meer doen. Tot later dus. Stevige hand en veel groeten voor allemaal. Daag.

Ali Magdalijs, Wateringschestr. 246, 's Gravenhage. Of Ali nu ook mag komen meedoen, vraagt ze. Heel graag, beste Nichtje. Van harte welkom in onzen kring. Dat is al een goed briefje voor een kind van pas 8 jaar. En broertje mag ook mee komen, en zusje het volgend jaar ook al. Doet me genoeg, dat je samen zoo graag in Kl. leest. Ja, als al die blaadjes ingebonden zijn, heb je een

OPLOSSING RAADSELS VAN No 30.

1. In een spaarpotje — 2. Beiden zitten in 't midden van water. — 3. Twaalf — 4. Omdat er altijd een nacht tusschen is. — 5. Aardbeien — 6. Een pluise. — 7. Een flesch.

prachtig boek. Je zal eens zien, wat je daar later nog dikwijls in kijkt. Veel hartelijke groeten voor allen, en voor ieder een hand van oom. Daag.

Tini en Erna de Leljis, Nieuwe Boschstr. 23a. Breda. Moet je hooren: nu schrijft Tini, dat ze nog méér dan 10 Tantes heeft: het zijn er — wel geteld: 15. En dan is er zeker de Raadseltante nog niet bij. Dan waren 't er zoo maar even 16. Daar was een grappig sommetje van te maken: Tini had 16 Tantes. Om de beurt vroegen de Tantes haar een week te logeeren in de vacantie. De vacantie duurde 4 weken. In hoeveel jaren was Tini overal geweest? Voorzichtig, want een goed rekenaar vraagt dadelijk: „Woonden de Tantes allemaal afzonderlijk? Hoe is St. Nic. afgeloopen Tini? Dan komt Erna ook met een echt aardig briefje. Ze begint met de mededeeling, dat ze probeeren zal 8 kantjes te schrijven. Ze brengt het maar tot de helft. Enfin, Oom is ook tevreden met goeden wil. Wat leuke plaatjes boven den brief. Verjaardag? Dag beste Nichtje, tot later alweer. Veel hartelijke groeten en een stevige hand van Oom.

Dikkie van Hoorn, De Wetlaan 54. Zeist. Ja, 't deed me plezier, dat het portret zoo goed gelukt was. Gauw terug schrijven kan nooit. Ieder zijn eerlijke beurt, anders komt er ruzie. Waarom kwam Alfred niet mee op bezoek? Voor Henriëtte een hand, ook voor Jeanne. Blijft Corrie goed gezond? Beste groeten van Oom.

Marietje Houniet, Maarlan 41, Rotterdam. „Mijn nieuwe Nichtje wou ook graag bij de Neeffjes en Nichtjes komen”. Treed binnen en wees hartelijk welkom in onze club. Een Nichtje van pas 7 jaar, dat al zoo'n flinken brief schrijft, mocht ik wel dubbel welkom heeten, maar ze zegt dat ze moe geworden is van 't schrijven. En — de brief was nog maar 3 kantjes groot. Veel groeten ook aan Everard en Nellie. Daag. Tot later alweer.

Joke Hendriks, Bijmanstr. A. 164, Deest. Waarom het toch zoo lang duurt eer het portret komt? Omdat ieder zijn beurt heeft, beste Nichtje. Waarom het toch zoo lang duurt, eer het antwoord komt op den vorigen brief? Omdat ieder zijn beurt heeft, beste Nichtje. Toch denk ik dat: antwoord en portret al wel in Kl. hebben gestaan, vóór deze brief komt. Gauw antwoord kan eenvoudig niet. Spijt me wel, maar er is nu eenmaal niets aan te veranderen. Daag. Tot later

Annie Martin, Timorstr. 45, Lutterade. Even vooraf mijn beste welkom voor dit nieuwe Nichtje. Veel genoeg deed het me, dat ze graag brieven schrijft. Ik hoop dus, dat we samen veel en prettig kunnen correspondeeren. Ik zeg maar altijd: wie graag wil leeren briefschrijven, moet het ook doen. Zeker, ook mag je dat portret sturen, als het goed scherp is. Geduld echter, want er ligt nog veel, dat vóór is. Niet de prijzen gaat het zóó. Wie de oplossing goed heeft, mag meeloten. Die heeft dus kans. De gelukkige prijswinnaars komen in Kl. te staan. Goed kijken altijd, of je naam er bij is. Staat hij er niet bij, dan maar weer gehoopt op later. Daag.

Johanna van Leeuwen, te Amsterdam. We zullen maar samen hopen, dat Blickman eens royaal is. Wat een kort briefje stuurt mijn nieuwe Nichtje. Toch welkom. Wanneer een heel lange? Daag. Veel groeten.

Tini Lodenstijn, te Nijmegen. Hartelijk welkom in onze familie. Ik hoop, dat Tini nu voortaan geregeld komt meedoen, al... was deze eerste oplossing fout. Wel jammer, Moed houden. Daag.

Marietje Boxma, Kanaalstr. 45; Assen. Zie, dat vind ik nu eens een flinken, netten brief van een Nichtje, dat pas 9 jaar is. Oom is zeer tevreden. We zullen zien of de foto van Marietje en van Regina kan worden afgedrukt. Denk van wel. Ik hoop nog heel dikwijls zoo'n brief te ontvangen. Hij mag ook gerust nog langer zijn, over alles en nog wat. Je weet: 8 kantjes is de mode. Hoe heeten al de poppen? Zeker, die brengen heel wat werk mee, vooral wanneer je alles in de puntjes wilt hebben. Toch hoop ik Marietje heel dikwijls in de bus te ontmoeten. Veel groeten, ook voor Regina en een hand van Oom.

Anna van Etten te Vierlingsbeek. Graag, dat Anna kwam kennismaken met Oom. Briefje was kort, maar netjes. Volgende maal nu eens de volle 8 kantjes. Probeeren maar Anna. Goed. De foto komt dus wel eens. Vraag nu eens, of Marietje en Klaartje en Stientje ook mee komen op bezoek bij Oom. Als dan Jetje en Pietje en Rika ieder een kruisje onder den brief zetten, heb ik ze allemaal bijeen. Doe je 't? Daag. Voor ieder afzonderlijk een stevige hand van Oom.

Marietje van Loo, St. Christinaschool, Amsterdam. Graag, dat mijn Nichtje weer eens kwam meedoen. We hopen voor de toekomst maar het beste, maar deze oplossing was fout. Geen moed verloren. Veel hartelijke groeten en een hand van Oom.

EIGEN TUINTJE

Ach-ter in den groo-ten tuin,
Is een heel klein stuk-je
Vol met bloe-men. keu-rig net... --
't Is de tuin van Puck-ie.

Ied'-ren dag kweekt hij daar-in
Bloem-pjes voor zijn Maa-tje:
De aard-bei wordt ook goed ver-zorgd
d'Eer-ste is voor Paa-tje.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W.VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3/4, CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

ECHT WAAR!

Vroeg naar je bedje;
Vroeg er weer uit;
Dat is het beste,
Mijn kleine guit!

Blijf je wat zeuren,
Je plaagt dan je Moe;
Jij doet dan dikwijls
Geen oogje meer toe.

Ga maar vroeg slapen;
Vroeg al weer op;
Dat doet gezond zijn,
Jij, aardige mop.

Vroeg uit de veeren;
Vroeg ook naar bed:
Dan zijt ge jolig,
Dan hebt ge pret.

Ga je soms 's avonds
Wat laat er naar toe,
Dan zijt ge 's morgens
Vaak lastig en moe.

Vroeg uit de veeren;
Vroeg er ook in:
Dat geeft u 's morgens
'n Prettig begin.

Vroeg naar je bedje,
Vroeg er ook uit,
Dat is het ware,
Mijn kleine guit.

door VAN ES

Piep piep

en het glazen Vat

DOOR MARIA.

II. SA-MEN OP REIS

„Waar-in wilt u de com-pôte ver-zen-den, Moe?” vroeg het oud-ste meis-je.

„Wel, in het gla-zen vat, dat nu reeds zoo-veel ja-ren op de rom-mel-ka-mer heeft ge-staan,” ver-tel-de moe-der, „daar gaan wel twin-tig ki-lo's in. Het staat al in de keu-ken, Greet heeft het vol wa-ter ge-go-ten, om 't bin-nen in schoon en frisch te krij-gen.”

„k Wou, dat ik een muis was,” lach-te Bet-sy, „dan kroop ik stil in de kist, en maak-te een klein gaat-je om er van tijd tot tijd eens uit te kun-nen krui-pen!”

„Net als 'n twee-de Hu-go de Groot,” gi-chel-de haar zus.

„Zou Moor-tje nog in de keu-ken zijn?” vroeg Piep-piep zich af.

U-ren lang bleef ze on-der de pi-a-no zit-ten, te bang om naar de keu-ken te gaan.

„Waar zit poes toch?” vroeg me-vrouw

ten laat-ste, ter-wijl zij heel e-ven met 'r stof-doek on-der de pi-a-no wreef.

„Op de rom-mel-ka-mer, me-vrouw,” riep Greet van-uit den sa-lon, daar schijnt er-gens een muis te zit-ten. In de keu-ken heeft ze haar niet kun-nen pak-ken!”

„Dat wordt een dub-be-le te-gen-val-ler voor Moor-lief,” grin-nik-te Piep-piep en ze wip-te naar de keu-ken, waar ze haar goe-den vriend te-rug vond.

„Je gaat naar In-dië,” ver-tel-de ze met tra-nen in de oo-gen.

„Ik weet het,” zei 't vat; „dat ligt ge-loof ik dicht bij Am-ster-dam. Me-vrouw ver-tel-de zoo iets aan 't meis-je. Mis-schien zie ik jul-lie nooit meer te-rug. Pas maar op, ik ben ge-vuld met wa-ter hoor..... Piep-piep, hou je maar goed, en doe mijn groe-ten aan on-ze ken-nis-sen op de ka-mer bo-ven.”

„Mauw!” knor-de Moor, en Piep-piep sprong in 'n muur-gat, waar ze sinds ja-ren en da-gen den weg al wist. Op de rom-mel-ka-mer ver-tel-de ze haar we-der-va-ren, en bracht de groe-ten o-ver van hun ou-den buur. Héél den mid-dag hing er een ge-druk-te stem-ming, en Piep-piep ver-lang-de erg om nog eens naar het vat te kun-nen slui-pen. In den a-vond, toen 't pik-don-ker was, en Moor-tje in den tuin wan-del-de, waag-de zij het nog eens om naar de keu-ken af te da-len. 't Gla-zen vat was nu tot bo-ven toe ge-vuld met een heer-lijk uit-zien-de ge-lei, en..... wat Piep-piep erg jam-mer vond..... ste-vig af-ge-slo-ten.

„Mor-gen-mid-dag ga ik weg,” zei het vat, „'t schijnt een hee-le reis te we-zen. Eerst per trein en dan nog een eind va-ren!”

„k Wou, dat ik met je mee kon,” zei Piep-piep.

„Ik ook,” zucht-te het vat, „maar dat zal moei-lijk gaan.”

't Muis-je ver-dween weer, doch be-loof-de den vol-gen-den och-tend te-rug te ko-men.

„Luis-ter eens,” zei Piep-piep ern-stig, toen ze rus-tig met h'un drie-ën het droef ge-val be-spra-ken, „mor-gen ga ik voor de der-de maal naar de keu-ken, en als je me dan niet meer te-rug ziet, moet

je maar den-ken, dat 'k met het vat mee ben ge-reisd."

„Jij ?” riep de ta-fel he-vig ver-schrikt, „jij met het ou-de Glas-vat op reis ? Hoe leg je dat aan, zeg ?”

„Ik weet het òg niet,” zei 't muis-je na-den-kend..... mis-schien ge-beurt het ook niet eens..... maar 'k zal er m'n ui-ter-ste best voor doen !”

„We zul-len voor-loo-pig maar af-scheid ne-men,” sprak de Stoel den an-de-ren mor-gen,..... „bes-te Piep-piep, 't ga je goed op de groo-te reis.....”

„Ben je daar ?” zei 't vat den an-de-ren mor-gen, toen Piep-piep in de keu-ken ver-scheen. „Aan-stonds ko-men ze me ha-len met een goe-de-ren-wa-gen. Zie je daar die kist op het aan-recht staan ? Dat is mijn reis-cou-pé..... op den bodem ligt een mas-sa hout-wol..... mevrouw is bang, dat ik on-der-weg bre-ken zal daar-om maakt ze mijn huis-je zoo zacht mo-ge-lijk.”

„O..... zoo.....,” zei Piep-piep..... ze keek e-ven o-ver den rand van de kist..... en Glas-vat zag haar niet meer.

„Piep-piep, waar ben je ?” riep ze ang-stig..... maar het muis-je gaf geen en-kel ge-luid. U-ren lang stond het vat daar een-zaam op de keu-ken-ta-fel, tot Gree-tje kwam, en het in de kist plaat-ste. Me-vrouw stop-te de o-pen ruim-ten zorg-vul-dig toe met hout-wol ; toen werd het dek-sel er bo-ven op ge-tim-merd, en Glas-vat zat van nu af in die-pe dui-ter-nis.

Een tijd-je la-ter werd het ge-lei-vat in een goe-de-ren-wa-gen ge-la-den..... dik-ke wie-len scho-ven snel voor-uit langs een ij-ze-ren baan..... „Nu is mijn reis be-gon-nen,” zei Glas-vat som-ber.

„En de mij-ne ook,” piep-te een fijn stem-me-tje van-uit de hout-wol..... „Glas-vat, ik had je toch ge-zegd, dat 'k graag met je mee wou ?”

(Wordt vervolgd.)

POPPENVERDRIET

DOOR JULIE STERK

Alle kin-de-ren slie-pen.
 t. Was zóó stil in huis,
 dat je wel een speld kon hoo-ren val-len.
 Soms sloop heel zacht-ies de wind langs de
 ra-men, o zoo zacht-jes ! op wol-len sok-jes,
 want hij mocht de kin-de-ren niet wak-ker
 ma-ken. Soms doet de wind dat tòch
 wel eens : als-ie erg on-deu-gend wil zijn
 — dan loopt-ie hol-der-de-bol-der met
 groo-te, zwa-re schoe-nen aan, door de
 stra-ten, en dan maakt-ie al-ie men-schen
 wak-ker.

Maar toen dien nacht niet. Toen was 't
 zoo stil, zoo stil.....

Jan en Fien en Ri-nie en A-lie la-gen
 heel rus-tig in hun bed-jes te sla-pen.
 Ze droom-den nog van de leu-ke spel-
 le-tjes, die ze ge-daan had-den. Ze had-den
 koek-jes ge-bak-ken in 't zand, en een
 groot huis ge-bouwd met de blok-ken,
 en ze wa-ren we-zen wan-de-len met àl
 de pop-pen bij zich. Wel zès pop-pen.
 Fien had er twee ge-dra-gen en Jan ook ;
 Ri-nie en A-lie wa-ren nog erg klein,

die had-den ie-der een pop
 — niet ge-drà-gen hoor —

ze had-den ze zoo maar bij d'r beenen
 ge-pakt en ach-ter zich aan ge-sleept !

Nu la-gen de pop-pen al-le zes in den
 hoek van de ka-mer, op en door el-kaar.
 Lie-se-bet lag bo-ven-op pop Saar-tje en
 daar-naast slie-pen Jan en Pie-ter met
 hun bee-nen in de lucht. De twee an-de-
 ren, Kit-ty en Dol-ly, kon-den haast
 geen a-dem ha-len, want met hun ge-
 zich-ten la-gen ze stijf te-gen den vloer
 aan-ge-drukt.

Op-eens werd pop Jan met 'n ver-
 schrik-ke-lij-ken die-pen zucht wak-ker.

„Oei, oei, wat doen m'n bee-nen zeer,”
 piep-te hij met 'n kla-gend stem-me-tje.

„Die ver-ve-len-de kin-de-ren ook,”
 brom-de-n-ie ver-der, „ze slee-pen me
 maar aan m'n been mee, net of ik dat
 niet voel ; — 't is toch erg, dat wij pop-
 pen o-ver-dag niet kun-nen pra-ten, want
 dan zou 'k af en toe wel 'ns heel hard
 schreeu-wen !”

„Nou, nou, wat lig je te mop-pe-ren,” piep-te Pie-ter, die in-tus-schen ook wak-ker ge-wor-den was. „Denk je soms, dat ik zoo'n lol-lig le-ven-tje heb? Kun je be-grij-pen! Mij sjo-ren ze nèt zoo goed mee aan m'n lan-ge bee-nen; van-mid-dag zelfs schuur-de m'n hoofd langs de har-de straat-kei-en.”

„Och, och, maar wij dan,” klonk 't in-eens van-uit den hoek, waar Kit-ty en Dol-ly la-gen. „Wij stik-ken hier haast, we lig-gen met den mond in 't stof van den vui-len vloer.”

„Nou, draai je dan om,” riep Pie-ter.

„Ja dat kun-nen we juist niet; dat kind, dat al-tijd met ons speelt — Fien heet ze ge-loof ik — wil-de ons van-daag was-schen, en toen heeft ze ons in een kuip met wa-ter ge-duwd en daar heeft ze ons wel een paar uur in la-ten lig-gen. En nou zijn we zoo stijf ge-wor-den, we kun-nen ons niet be-we-gen.”

De ar-me Kit-ty en Dol-ly huil-den.

„Kom, kom,” troost-te Pie-ter, „wij zul-len je dan wel hel-pen.” Eén — twee, hup twee — en met z'n lan-ge, hou-ten ar-men draai-de hij Kit-ty en Dol-ly om, zoo-dat ze nu met hun ge-zicht-jes naar bo-ven la-gen en ten min-ste fris-sche lucht kon-den hap-pen.

„Hè, nou moes-ten Lie-se-bet en Saar ook maar wak-ker wor-den,” vond Jan. „Dan kun-nen we met z'n zes-sen nog 'n beet-je ge-zel-ig bab-be-len.”

„Ja goed,” riep Dol-ly, „we zul-len sa-men 'n beet-je hard gaan lig-gen schreeu-wen, dan wor-den ze van-zelf wel wak-ker.

En Jan en Pie-ter, en Kit-ty en Dol-ly be-gon-nen te gil-len van: „he-la, ho-la! hei, hei, hei, wordt 'ns wààààk-ker!”

„Au, oh, hè, wie schreeuwt daar nou zoo,” piep-te de ar-me Lie-se-bet. „Ik sliep juist zoo lek-ker; o, en nou heb 'k weer zoo'n pijn in m'n hoofd; ze heb-ben van-daag school-tje met me ge-speeld en 'k kreeg niks an-ders dan klap-pen, links, rechts, om m'n oo-ren.”

„En ik,” jam-mer-de Saar-tje, „ik moest in den pop-pen-wa-gen rij-den en toen heb-ben ze me met wa-gen en al on-derst-bo-ven la-ten rol-len!”

„Ja,” zei Pie-ter met 'n vree-se-lijk treu-ri-ge stem, „wij pop-pen zijn de on-ge-luk-kig-ste we-zens, die er be-staan. Als 't dag is kun-nen we niet pra-ten en ons ei-gen niet be-we-gen, en daar-om kun-nen de kin-de-ren ons net zoo hard mis-han-de-len als ze maar wil-len. O! ik wou, dat ik maar nooit een pop ge-wor-den was; 'k was nog lie-ver een hond, diè kan ten min-ste nog blaf-fen en bij-ten.”

Met tra-nen in de oo-gen had-den de vijf an-de-ren naar Pie-ter ge-luis-terd. Ze kre-gen in-eens zoo'n me-de-lij-den met zich-zelf, dat ze al-le-maal be-gon-nen te snik-ken en te hui-len van je wel-ste. En hoe lan-ger hoe har-der. Saar-tje's roo-de verf-ge-zicht was klets-nat en roo-de verf-tra-nen lie-pen langs d'r wangen.

Zoo huil-den ze wel 'n uur lang.

Maar toen, in-eens, was 't weer dood-stil. Door 'n heel klein kier-tje van de gor-dij-nen was de zon ko-men glu-ren, en als de zon er een-maal is, dan wor-den de pop-pen weer stijf en dan kun-nen ze niet meer pra-ten en hui-len.

..... Toen werd Fien wak-ker. Sla-pe-rig wreef ze haar oog-jes uit en keek de ka-mer eens rond.

Hè, fijn, 't was van-daag Zon-dag, dan kon-den ze den hee-len dag met de pop-pen spe-len. Waar wa-ren de pop-pen? O ja, daar la-gen ze in dien hoek. Hé, wat was dat nou? Gis-ter-a-vond had ze Kit-ty en Dol-ly met hun ge-zicht-jes op den grond neer-ge-gooid, en nou la-gen ze net-jes op hun rug de lucht in te kij-ken.

En Saar-tje! Nee maar! die d'r ge-zicht was hee-le-maal nat! Fien be-greep er niets van.

Maar jul-lie be-grij-pen 't nu wel hè, want wij heb-ben stil-le-tjes ge-luis-terd en ge-ke-ken naar 't pop-pen-ver-driet!

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Jul-lie heb-ben nu al-le-maal lek-ker-tjes va-can-tie en denkt niet meer aan mijn-heer Ka-pe-laan, is wel? Maar ik ben m'n klei-ne vriend-jes en vrien-din-ne-tjes niet ver-ge-ten. Van de week kreeg ik een brief-je van Kees en Lies-je, die nu bij hun groot-ou-ders ge-lo-geerd zijn. Ze a-mu-see-ren zich kos-te-lijk, die twee, ge-loof dat maar. En Piet, m'n buur-jon-gen, zond me een an-sicht-kaart uit Am-ster-dam. Leuk, dacht ik, dat die ben-gels in de va-can-tie toch nog eens aan mijn-heer Ka-pe-laan den-ken. Maar op-eens kreeg ik zoo'n a-ke-li-ge ge-dach-te: ze zul-len Je-zus toch niet ver-ge-ten in de va-can-tie? En 'k dacht aan Jo-pie en Riek-je. Die twee wa-ren in de groot-te va-can-tie ook uit lo-gee-ren. 't Had heel wat ge-kost, eer 't zoo-ver was. Va-der en moe-der za-gen wel 'n beet-je op te-gen de reis-kos-ten en de kin-de-ren moes-ten al-le-bei nieu-we

schoen-tjes heb-ben, als ze gin-gen. Ook was Riek-je's man-tel-tje niet mooi meer en Joop moest nieu-we kou-sen. Wel 'n week lang had-den va-der en moe-der 's-a-vonds ge-teld en ge-teld, of 't niet zou gaan. Zoo graag gun-den ze hun lie-ve kin-de-ren dat pret-je. Al-tijd wa-ren ze zoo op-ge-slo-ten in 't bo-ven-huis in de groot-te stad. En nu had tan-te Riek, de peet-tan-te van Riek-je, ge-schre-ven of ze kwa-men. Die tan-te Riek woon-de op 'n groot-te boer-de-rij in Bra-bant. Joop's en Riek's oog-en had-den zoo stra-lend en te-ge-lijk zoo smee-kend ge-ke-ken! En ein-de-lijk be-slo-ten va-der en moe-der om 't twee-tal maar te la-ten gaan. 'n Vriend van va-der, die ook naar Bra-bant moest, zou ze bren-gen tot Bre-da, en daar zou oom Jan, de man van tan-te Riek, ze ko-men ha-len met z'n rij-tuig-je. Je be-grijpt de vreug-de en blijd-schap van die twee. Joop maak-te dol-le spron-gen, zoo-dat de juf-frouw van één hoog, die vlak onder hen woon-de, kwam kla-gen. Moe-der maan-de tot kalm-te, maar 't was las-tig voor Joop. Riek was bui-ten-ge-woon lief voor moe-der. Ze hielp met al-les, ver-tel-de al-ler-lei aar-di-ge din-ge-n en gaf op de on-ver-wacht-ste oog-en-blik-ken moe-der op-eens 'n zoen. Maar ein-de-lijk was 't tijd. Va-der bracht hen naar den trein. Ze zwaai-den en wuif-den tot ze hun goe-den va-der niet meer za-gen. Jon-gens! Wat was dat een heer-lij-ke reis. Zoo-veel kre-gen ze te zien. Voor-al die groot-te brug o-ver den Moer-dijk. Riek deed e-ven-tjes de oog-en dicht van angst. Ook 't rit-je in de zacht-vee-ren-de til-bu-ry van oom Jan, met 't vu-ri-ge, zwart-te paard-je er voor, was iets nieuws voor de kin-de-ren. En dan die goe-de, lie-ve tan-te Riek. Zelf had ze geen kin-der-tjes en nu ver-wen-de en ver-troe-tel-de ze die twee uit Am-ster-dam maar. En of die 't fijn von-den?

„k Wist niet, dat 'k zoo'n lie-ve peet-tan-te had!” vlei-de Riek-je. „En die zul-ke heer-lij-ke ap-pel-bol-len kon bak-ken,” vul-de Joop aan. Ie-de-ren dag was er iets nieuws te zien op de boer-de-rij. De groot-ste pret had-den

ze met de knech-ten en Riek was al gauw vriendin-ge met 'n paar aardige meisjes. De vacantie vloog om.

Maar thuis in Amsterdam, twee-hoog in de benauwde, zonnige straat, zat moeder alleen. En als 't tijd was voor de post, werd ze heel onrustig en ging wel tien keer in de brievenbus kijken. Maar er was niets. Eén kaart hadden ze gehad van oom Jan, waarop hij schreef, dat de kinderen goed waren aangekomen. Nu waren ze al drie weken weg, en niets..... niets hadden ze meer gehoord. Als vader 's-a-vonds thuis kwam, moe van 't werken, was z'n eerste vraag: „Is er al iets van de kinderen?” Soms kreeg moeder wel een traan in haar ogen, als ze weer „nee” moest schud-den.

„Ze denken niet meer aan ons!” zei ze eens bedroefd.

„En daar heb je nu zoo-veel voor gedaan!” zei vader boos. „Onze laatste centjes geofferd, om 't hun prettig te maken.

En eindelijk, de laatste week, kwam er een kaart van tante Riek, dat de kinderen Donderdag weer naar huis kwamen, met denzelfden vriend van vader. Vader ging zelf naar 't station. In de verte zag hij Joop al zwaaien met z'n zakdoek. Och, hij was wel blij, dat die twee weer terugkwamen. Ze namen 'n trammetje naar huis, om gauw bij moeder te zijn. Aan praten geen gebrek. Moeder luis-ter-de lachend toe naar hun verhalen. Ze pakten den koffer uit en bracht de vuile wasch en kaapotte kousen weg.

„Weer werk voor moeder!” zei ze lachend en wees naar den vullen rommel.

„Hebben jullie niets anders meegebracht?” vroeg vader.

„Och!” zei Riek en sloeg haar handje voor den mond.

„Vergeten!” zei Joop nu ook, 'n beetje spijtig.

„Ja, zie je,” zei vader, „dat vonden moeder en ik nu niet aardig, dat je in de vacantie niet één ker-tje aan ons hebt gedacht. Geen briefje, geen Ansicht, niet eens iets meegebracht!”

en ging wel tien keer in de brievenbus kijken.

Joop en Riek vonden 't akeelig. Ze waren vader en moeder vergeten!

„'t Is erg leelijk van ons!” zei Joop en Riek kon de opdringende traan-tjes niet meer weerhouden.

„Hebben jullie zoo ook gedaan in de vacantie met Jezus? Heeft Jezus 's-morgens in de kerk vergeefs op jullie gewacht? Ook in de kerk op 't dorp van Opa en Grootmoeder, ook in de kerk van Amsterdam is dezelfde Jezus. En overal wacht Hij op jullie, ook in de vacantie. Hebben jullie Hem ook bedankt voor de prettige vacantie? Voor de uitstapjes en gezellige dagen thuis? De vacantie is nog niet om. Als je 't nog niet gedaan hebt, doe 't dan nu, m'n goede ker-tjes, ja?”

A. POSTEL.

HET POESENDORP

DOOR TRUUS

Al heel lang ge-le-den was er eens 'n dorp-je, waar, in plaats van men-schen, niets an-ders dan poe-sen woon-den. Ze leef-den sa-men heel rus-tig en te-vre-den en voor-al de klei-ne poe-sjes wa-ren zoo aar-dig, dat ie-der-een er schik in had. Maar het duur-de niet heel lang of on-ze klei-ne dier-tjes be-gon-nen ook kat-te-kwaad uit te ha-len, echt kat-te-kwaad hoor! Ze plaag-den de fruit-poes, die met groen-ten op de markt stond; ze klom-men te-gen de kan-ten gor-dij-nen op, tot er soms groo-te scheu-ren in kwa-men; ze dans-ten in de plas-sen en gooi-den el-kaar — en wat nog veel lee-lij-ker was — de voor-bij-gan-gers met wa-ter en stee-nen.

De poe-sen-moe-ders wis-ten op den duur niet meer wat ze met hun kin-de-ren aan moes-ten van-gen, maar ge-luk-kig kreeg één moe-der een ge-luk-ki-gen in-val. De poe-sen-kin-de-ren moes-ten naar school, naar een heu-sche school. Heel best, maar wie moest de poe-sen-on-der-wij-ze-res zijn? Dat was een moei-lijk ge-val, want er was nog nooit een poe-sen-school ge-weest en ze wis-ten dus niet goed, hoe ze zoo iets moes-ten aan-leg-gen. Maar de bur-ge-mees-ter-poes wist raad. In een zij-straat-je van het groo-te markt-

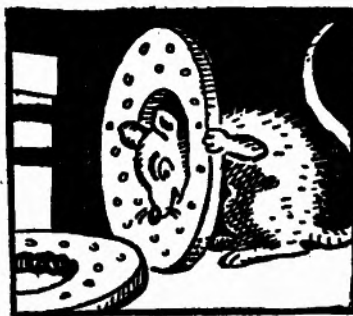
plein woon-de in een keu-rig huis-je een poes, die meer dan vier jaar in een huis-hou-den had ge-leefd van een on-der-wij-zer, in een stad waar men-schen woon-den. Juf-frouw Weet-al — dat was de naam van de poes, om-dat zij zoo ge-leerd was — had zelf geen kin-de-ren meer in huis en dus had zij goed den tijd om de poe-sen-kin-de-ren les te ge-ven en wat be-te-re ma-nie-ren te lee-ren. Zij liet dus haar voor-ka-mer als school-ver-trek in-ri-ch-ten, met ban-ken, ta-fels, land-kaar-ten, pren-ten en een groot zwart bord, waar-op de poe-sen-leer-lin-gen met krijt moes-ten schrij-ven.

's-Maan-dags-och-tends om 9 uur wer-den al de poe-sjes door hun moe-ders naar school ge-bracht, net als bij de klei-ne kin-de-ren, die voor 't eerst naar school gaan, hè! De juf-frouw wees hun al-le-maal een plaats aan, en leer-de ze hoe ze e-ven-als de men-schen-kin-der-tjes op hun ach-ter-poot-jes moes-ten loo-pen en net-jes recht-op in de ban-ken zit-ten, an-ders kon-den ze de juf-frouw niet goed zien. Dat was wel niet ge-mak-ke-lijk voor de poe-sjes, want tot nu toe had-den ze maar steeds op hun vier poot-jes rond-ge-loo-pen en als ze het kon-den doen in de boo-men en op de hei-nin-gen

SLIM BEDACHT

Kon ik dat gebak maar naar m'n kindertjes dragen!"

„Ik geloof, dat ik er wat op gevonden heb.”

„Klaar is Kees. Heb 'k'm dat niet fijn geleverd?"

ge-klau-terd. Toen al de poes-jes op hun plaats za-ten, be-gon de juf-frouw eerst een mooi ver-haal-tje uit een groot boek voor te le-zen, waar-op met ver-gul-de let-ters stond: „Hoe wij de vo-gels moe-ten lief-heb-ben,” en waaruit de poe-sen-kin-de-ren lee-ren kon-den, dat zij de lie-ve vo-gel-tjes niet moch-ten van-gen en op-e-ten.

Den eer-sten mor-gen wa-ren al de poes-jes heel lief en ge-hoor-zaam ge-weest, en toen zij om twaalf uur thuis kwa-men, von-den zij het heel pret-tig dat zij om half twee weer naar school moch-ten. Zoo zijn al-le klei-ne kind-jes niet, ge-loof ik; maar de poe-sen-kin-de-ren wel, hoor!

Ze leer-den flink en na en-ke-le maan-den kon-den zij al le-zen, schrij-ven en klei-ne som-me-tjes ma-ken.

De poe-sen-ou-ders wa-ren heel blij dat het zoo uit-ge-val-len was en uit dank-baar-heid kreeg de poe-sen-moe-der, die het eerst op het i-dee was ge-ko-men, een heer-lij-ken scho-tel ge-stoof-de mui-zen met saus thuis-ge-stuurd.

Het ging zoo ee-ni-gen tijd heel goed, tot-dat het nieuw-tje er af be-gon te gaân en som-mi-gen weer be-gon-nen te ver-lan-gen, om op straat te loo-pen en kat-te-kwaad uit te ha-len. Maar juf-frouw wist goe-de or-de te hou-den en als er eens een-tje on-deu-gend werd, kreeg hij met een stok-je een ge-voe-lic tik-je.

Op ze-ke-ren dag — ik durf het bij-na niet te ver-tel-len — ge-beur-de er iets op school, wat juf-frouw Weet-al ge-wel-dig kwaad maak-te.

De juf-frouw had klei-ne Pol-lie, Mi-mi, Piet-je, Mi-net en Wit-je voor het bord ge-roe-pen, en liet ze daar de les op-zeg-gen die zij den vo-ri-gen dag ge-leerd had-den. Zwart-jan, die zag dat de juf-frouw met den rug naar hem toe stond, greep op-eens de inkt-flesch en maak-te een groo-te zwar-te vlek op den mooi-en wit-ten rug van de juf-frouw. Net op dat oo-gen-blik keek de juf-frouw om en van schrik liet Zwart-jan toen den inkt-pot uit zijn poot val-len, zoo-dat de rest van den inkt nog o-ver den schoo-nen vloer liep. Eerst had-den de an-de-re

Arm Voğeltje

Een leuk en aardig voğeltje
Zong in de kooi zijn lied.
Maar Pietje wou niet luisteren,
Verstond het liedje niet.

Waarom zong 't kleine zangertje
Zijn smeekend wijsje uit,
En klonk door heel de tonenrij
Een bée, nu zacht dan luid?

Het vroeg om 't vrije leventje
In bosch en veld en wei.
„Och 't is ons eenig rijk bezit
Voor 't vrouwtje en voor mij.

Toe laat ons leven zoo 't hoort,
Ik zing mijn mooiste lied
En 't vrouwtje maakt een wiegje
klaar,
Heel warm en zacht in 't riet.

Daar legt ze dan vijf eitjes in
En na twee weken, Piet,
Zijn 't even zooveel voğeltjes,
Een lust, als je ze ziet.”

Doch Pietje wou niet luisteren,
Hij gunde 't beestje niet
Zijn vrijheid en z'n kindertjes...
Maar hoorde nooit meer 't lied.

Want toen het vroolijk zangertje
Een week in 't kooitje zat,
Was 't of 't met vrijheid en geluk
Z'n stem verloren had.

poe-sen er-om ge-la-chen, maar toen ze za-gen hoe kwaad de juf-frouw er om werd, wer-den ze toch bang en ze sta-ken hun kop-jes gauw ach-ter de boe-ken, die ze in hun voor-poot-jes hiel-den. De juf-frouw zei geen woord, maar greep Zwart-jan bij zijn nek-vel vast en zet-te hem op het straf-bank-je, waar hij een hal-ven dag moest blij-ven zit-ten. Toen hij naar huis ging, kreeg hij een brief-je mee, waar-in stond dat hij voor straf zon-der e-ten naar bed moest. Den vol-gen-den mor-gen bracht zijn moe-der hem weer naar school te-rug en hij moest toen vóór de klas be-lo-ven, dat hij voort-aan niet meer zoo on-deu-gend zou zijn.

Maar hij was en bleef een stout dier. Hij sloeg en beet de klei-ne poes-jes en kneep de groo-te in hun staart; hij scheurde de bla-den uit zijn boe-ken, brak de lei-en, stak zijn tong uit te-gen de juf-frouw en ken-de nooit zijn les. Voor-al Tom-mie, een zoet wit poes-je, had veel van hem te lij-den. Als Tom-mie zijn werk zat te ma-ken, kwam Zwart-jan stil-le-tjes ach-ter hem aan en kneep hem in zijn oor, zoo-dat het ar-me poes-je mi-auw-de van de pijn. Als Tom-mie soms eens iets lek-kers van thuis had mee-ge-bracht, nam Zwart-jan het af en at het voor zijn oo-gen op. Daar Zwart-jan een groo-te ster-ke poes was, kon geen der an-de-re poe-sen hem baas. Ie-der-een was dan ook bang voor hem, maar hij had geen en-kel vriend-je. Op het laatst wou nie-mand meer met hem om-gaan en als de an-de-re poe-sen een spel-le-tje speel-den, mocht hij niet mee-doen.

's-Woens-dags en 's-Za-ter-dags was de school ge-slo-ten; dan moch-ten de poe-sen vrij bui-ten rond loo-pen en had-den de groot-ste pret. Soms kwa-men er ook kun-sten-ma-kers op de markt, met ge-dres-seer-de mui-zen, dan wa-ren de poe-sen uit-ge-la-ten van ple-zier en klom-men op el-kaars rug om toch maar voor-al goed te kun-nen zien. Maar Zwart-jan, de on-deu-gen-de Zwart-jan, moest al-tijd 's-mid-dags school-blij-ven en als de an-de-re poe-sen den vol-gen-den mor-gen spra-ken van de pret, die zij ge-had

had-den, krab-de en beet Zwart-jan ze uit kwaad-heid, om-dat hij op-ge-slo-ten was ge-weest.

Hij werd met den dag las-ti-ger en on-deu-gen-der. Maar 't zou ver-an-de-ren.

Op ze-ke-ren dag was hij weer heel stout geweest, en moest hij op het straf-bank-je staan met zijn voor-poo-ten op zijn rug ge-bon-den. Het was één dag voor de groo-te va-can-tie. De boe-ken wa-ren al op-ge-ruimd en de juf-frouw had de poes-jes be-loofd dat ze hun voor ze naar huis gin-gen, een mooi ver-haal zou ver-tel-len. Het was de ge-schie-de-nis van een poes, die al-tijd stout en on-deu-gend was ge-weest, en daar-om van school was weg-ge-jaagd. Toen hij ou-der werd, be-gon hij hoe lan-ger hoe slech-ter te wor-den; hij stal al-les wat hij kon krijgen, hij loog en be-droog zijn ou-ders en deed ver-der al-les wat ver-bo-den was.

Op een a-vond dat hij weer stil-le-tjes uit huis was weg-ge-loo-pen, pak-te een man hem beet, stop-te hem in een groo-ten zak en nam hem mee. Toen de man thuis kwam, nam hij een knup-pel en sloeg met-een de poes hard-stik-ke-dood.

De poes-jes had-den op-let-tend naar dit vree-se-lij-ke ein-de zit-ten luis-te-ren en al-le-maal ke-ken zij naar Zwart-jan, die op het straf-bank-je stond. Op-eens sprong Zwart-jan van zijn bank-je en be-gon hard te schrei-en. Hij ging naar de juf-frouw en be-loof-de dat hij zich voort-aan be-ter zou ge-dra-gen. Juf-frouw Weet-al zag dat hij op-recht be-rouw had, schonk de poes ver-gif-fe-nis en toen de school uit-ging kreeg hij van de juf-frouw een ex-tra poot.

En Zwart-jan hield woord! Toen de poe-sen na de va-can-tie te-rug-kwa-men, was hij hee-le-maal ver-an-derd. Hij was vlij-tig, net-jes en ge-hoor-zaam. leer-de zijn les-sen en hielp juf-frouw Weet-al zoo-veel hij kon. Al-le poe-sen gin-gen nu van hem hou-den; zijn bes-te vriend-je was de klei-ne Tom-mie, die hij vroe-ger zoo dik-wijls had ge-plaagd. En toen hij ja-rig was kreeg hij van de juf-frouw op school 'n mooi-e wit-te strik om den hals met 'n fijn ko-pe-ren bel-le-tje er aan.

Of Zwart-jan ook blij was!

NAAR OOME

Jaak Rem-mers-waal mocht met z'n broer-

tje naar oome Piet. Die woon-de in een klein dorp aan den an-de-ren kant van de Waal. Op den vrij-en Woens-dag-mid-dag stap-ten Jaak en Frans als ech-te rei-zi-gers naar de Waal om o-ver-ge-zet te wor-den. Jaak, die dat al meer ge-daan had, ging kaart-jes koo-pen. Hij wist ook pre-cies wat 't kost-te : 4 cent voor hem en 4 cent voor Frans, sa-men 8 cent. Hij gaf 't kaart-je aan z'n broer-tje en ze stap-ten op de pont. Er ston-den 'n hee-le boel au-to's op met nog 'n paar kar-ren en veel men-schen. Die moes-ten ook al-le-maal aan den an-de-ren kant zijn, maar niet bij oo-me Piet.

On-ze twee gin-gen net-jes op de bank zit-ten. Toen deed 'n man de pont dicht met 'n ket-ting, 't ding be-gon te stam-pen en te zuch-ten en..... daar gin-gen ze ! Wat was dat leuk op 't wa-ter ! Er wa-ren juist veel sche-pen, die de ri-vier op en af gin-gen. De pont maak-te 'n grooten zwaai en kwam aan den an-de-ren kant. De man maak-te 'm di-rect met den ket-ting vast en een voor een re-den de au-to's en de kar-ren er-af. Toen gin-gen Jaak en Frans er ook af en lie-pen heel voor-zich-tig langs den kant.

Ze kwa-men aan den grooten weg en..... ge-luk-kig, daar stond oom Piet al te wach-ten met z'n kar-re-tje. Wat er voor dat kar-re-tje stond, had-den de twee nog nooit ge-zien. 't Was geen paard, geen e-zel, geen bok, geen geit, ze wis-ten 't niet. Oom zei, dat 't een heel klein soort paard was. Hij noem-de dat beest-je 'n pon-nie. Ja, 't was 'n klein paard, met lan-ge ha-ren in z'n nek en kor-te poo-ten. Dat beest-je was nog klei-ner dan Jaak, maar loo-pen als die pon-nie kon ! Met z'n klei-ne poo-ten klep-per-de n-ie op den weg, net of al-les van hout was. De twee ge-no-ten van dat rit-je en kwa-men jui-chend aan de boer-de-rij aan, waar tan-te al op den uit-kijk stond. Toen kwa-men al de neef-jes en nicht-jes goei-en dag zeg-gen. Bij oom Piet wa-ren Jaak en Frans al-tijd wel-kom.

't Doel van de reis was ei-gen-lijk ooms

boom-gaard. Die had heel veel fruit-boo-men,

en on-ze twee hiel-den wel van een ap-pel-tje of een peer-tje. Oom pluk-te de rij-pe vruch-ten af en de broer-tjes a-ten ze op. Voor-al Jaak kon fruit e-ten. Den hee-len tijd peu-zel-de-n-ie, dan aan 'n ap-pel, dan weer aan 'n peer en dan weer aan 'n pruim. Frans deed ook mee, maar hij speel-de toch lie-ver met den pon-nie. Dat was 'n echt mak beest. Je kon er-mee doen wat je wou. Dien mid-dag heeft 't beest-je heer-lijk kun-nen e-ten, want Frans stop-te van al-les in z'n bek ; hee-le pe-ren gin-gen zoo-maar naar bin-nen, als-of 't niets was.

Toen ze van al-le boo-men ge-proefd en met de neef-jes en nicht-jes in 't gras ge-ra-vot had-den, moes-ten ze naar bin-nen. Tan-te klap-te in de han-den, want de kof-fie stond klaar. Jaak en Frans wa-ren weer zeer ge-hoor-zaam en de-den goed hun best. Na 't kof-fie-drin-ken, moes-ten ze naar huis. Oom zou ze weer met 't kar-re-tje weg-bren-gen. De klei-ne Til-da mocht ook mee, want oom moest in de stad voor haar 'n paar nieu-we schoe-nen koo-pen.

Langs 'n an-de-ren weg ging 't nu naar de pont. De pon-nie klep-per-de weer o-ver den straat-weg. 't Kar-re-tje rol-de voor-uit, heel zacht-jes op z'n gum-mi-ban-den. Zoo kwa-men ze weer aan de pont. Jaak mocht weer de kaart-jes ne-men, maar de-zen keer was 't meer, want er kwam 15 cent bij voor 't kar-re-tje. 't Kon er nog pre-cies op, zoo vol stond 't met au-to's. Aan den an-de-ren kant ge-ko-men, na-men ze af-scheid van oom en Til-da en gin-gen naar huis. Oom ging met den pon-nie den an-de-ren weg op. Thuis ver-tel-den ze van 't leuke uit-stap-je en maak-ten toen hun zak-ken leeg.

„Wat 'n hoop pe-ren en ap-pels !” zei moe-der, „k ge-loof, dat jul-lie naar de markt bent ge-weest in plaats van naar oom Piet.”

De jon-gens lach-ten, maar vóór den vol-gen-den mor-gen was de hoop ap-pels en pe-ren ver-dwe-nen. B. C.

CORRESPONDENTIE

Gijsje Boom, St. Jozefstr. 135, Oosterhout. Hartelijk welkom in onze groote familie. We hopen samen nog dikwijls brieven te schrijven. Wel zeker vind ik het ook echt jammer, dat er dezen winter zoo weinig gelegenheid was om schaatsen te rijden. Zelf doe ik het niet meer : ik zou ook niet meer mogen van Tante. Het gaat ook zoo niet meer, as-je de tachtig ziet aankomen. Maar ik mag toch al die jongelui graag zien zwieren. Hoe is het : hoort Gijsje onder de „snelrijders”, of onder de „mooirijders” ? Veel groeten ook aan de zusjes en een hand van Oom. Daag.

Mientje de Winter, Dientje Doomernik, Marietje de Louw(?) Annie Hagemans, Mimi van Loenhout, Dina van Raamsdonk, Joke Pieters, Thea de Haas, Lena de Jager en Anny Hoevenaars, allemaal Nichtjes van de H. Hartschool, Papenhulst, 's-Hertogenbosch. Blij, dat mijn Bossche Nichtjes weer eens samen op bezoek komen. Dat heb ik altijd graag en Tante ook. Mientje is de eerste van de rij. Ze vraagt mij, om voortaan R. J. te sturen inplaats van Kl. Maar kindje, dat kan toch op school wel in orde gemaakt worden. Portret komt wel eens. Veel geduld. Net briefje voor een Nichtje van pas 9 jaar. In orde. Dan volgt Dientje, die ik nog van vroeger ken. Jammer, dat ze nu misschien dit antwoord niet meer in Kl. leest. Maar dan ziet ze het, hoop ik, wel van de andere Nichtjes. Ja, R. J. is veel grooter en er komen ook veel langere verhalen in, en van alles wat leerzaam is. Dit jaar komt Mijnheer Kapelaan eens praten met al mijn kinderen. Zoo, zoo, is Dientje ook al aan 't borduren. Geen wonder, dat Moeder blij was met de kleedjes. Ik zal eens informeeren naar het portret. Gebeurt wel meer, dat het vrij *duidelijk* is en — toch niet *scherp* genoeg. De derde is Marietje. Ik heb een ? gezet achter den naam, omdat hij niet goed leesbaar was. Heb ik goed geraden ? Je zal eens zien, wat mooie verhaaltjes er dit jaar weer komen. Er ligt van alles klaar. Annie is aan

de beurt. Graag hoor ik, dat je wel van Kl. houdt, en — ook de versjes geregeld leest. Leer je die ook wel 's van buiten ? Ik hoop, dat Blikman eens wederkeerige tevredenheid toont. Nu komt Mimi. Als ik het goed begrijp, leest ze nu al R. J., maar ik zal maar denken : samen uit, samen thuis. Graag hoor ik, dat ze veel van lezen houdt. Want lezen is nuttig, als het langzaam gedaan wordt. Veel verhaaltjes verslinden is niets gedaan. Kalmpjes aan. En ook eens wat lezen van dieren en planten, en Geschiedenis en Aardrijkskunde en vooral van Godsdienst. R. J. geeft zoo wat van alles. En nu Dina en Jansje. Wie van de twee den brief geschreven heeft, staat er niet bij. Mag ik eens raden ? Dan : Dina. Hoe oud is Piet ? Lezen kan hij zeker nog niet. Maar nu : heeft St. Nic. werkelijk alle Kleuterblaadjes mee naar Spanje genomen ? En niet teruggebracht ? Dat ziet er gek uit. Dan krijgen we Joke. Of Oom niet boos wil zijn, omdat ze in Kl. blijft, vraagt ze. Maar kind, hoe kom je er bij. Oom is nooit boos, en vooral niet op zijn talrijke Nichtjes. Misschien dacht ze dit, omdat ze R. J. nog „wat onbegrijpelijk” vindt. Weet je wat Oom onbegrijpelijk vindt ? Dat een Nichtje, dat zoo'n flinken brief schrijft, de verhaaltjes van R. J. moeilijk noemt. Briefje was goed, maar wat vlug geschreven. En zoo is nu Thea aan de beurt, ook een lezeresje van R. J. Kan me best voorstellen, dat iederen Zaterdag het vervolgnummer welkom is. Ook dat je dan thuis een gezellig hoekje uitkiest, om gezellig te kunnen lezen. Wat lees je altijd het eerst ? Volgt Lena. Ze heeft wel haast het mooiste geschreven van allemaal. Complimentje. Afgesproken, telkens verwacht ik haar op bezoek met de andere Nichtjes. Ja, versjes komen er genoeg in ons blaadje. Leer je die ook wel 'ns van buiten ? De laatste van de rij is Anny. Ze gaat ook R. J. lezen, zegt ze. En . . . ze wou graag een 10 voor lezen hebben op 't rapport. Die liefhebbers zijn er meer, Anny. Intusschen ben ik het graag met je eens, dat het beste middel is : *goed* lezen. En nu ik alle briefjes weer beantwoord heb, wou ik nog even zeggen, dat ze allemaal zoo kort waren. Zoo'n kunst is het toch niet, een brief van 8 kantjes te schrijven, *als* je maar elken dag een stukje doet. Probeer. Veel hartelijke groeten van Oom, ook van Tante en voor ieder afzonderlijk een stevige hand. Daag. Tot later dus alweer

ALS IK GROOT BEN

Moe-der-tje-lief, als ik groot ben,
Wil ik gaan wer-ken voor U,
'k Zal dan veel cent-jes ver-die-nen,
Net zoo-als Va-der-tje nu.

'k Koop je dan zij-den ja-pon-nen,
'k Koop je dan rin-gen van goud,
'k Koop je ook doo-zen vol lek-kers,
Al-les maar waar je van houdt.

Moe-der-tje-liet, als ik groot ben,
Koop ik j'een huis-je, heel fijn,
'k Koop je een tuin vol met bloe-men,
Zal 't niet ver-ruk-ke-lijk zijn?

ANNA SUTORIUS.

W. v. d. Tweel, Groote Spui 5, Amersfoort. De oplossingen van de wekelijksche raadsels moet je maar nooit insturen. Ten eerste omdat er geen prijzen aan verbonden zijn. Ten tweede vin-je die oplossingen toch altijd in het volgende nummer, en dus kun je van zelf zien, of ze goed waren. Maar aan de groote prijs-wedstrijden moet je stellig geregeld deelnemen. De prijzen zijn het waard, zooals je wel gezien zult hebben bij den Januari-wedstrijd. Zeker, de prijzen zijn voor de gelukkigen, maar iemand moet ze toch hebben, dat is zeker. Daag. Veel groeten en een hand van Oom.

100ste Luyben, Koopvaardijstr. 15, Tilburg. Wel zeker is ook mijn nieuwe Nichtje Toos van harte welkom. Ik hoop haar nog dikwijls op bezoek te krijgen. Ook de leuke foto was welkom. Die vin-je wel eens in Kl. Maar veel geduld. Dag Toosje. Hand en groet van Oom.

Wim Redeker, Nieuwe Kruisstr. 18, Haarlem. Hartelijk welkom, Wim Ja, zoo'n briefje er bij vind ik ook veel aardiger. We zullen nu allemaal samen maar het beste gaan hopen. Is 't al lang geleden, dat Anny en Jo mijn Nichtjes waren? En Sjef? Voor ieder een hand, ook voor Tonny. Daag.

Franka van der Putt, Elzentlaan 28, Eindhoven. Laat ik eerst mijn nieuwe Nichtje een hand geven tot welkom. Want ik zie, dat ze echt haar best gedaan heeft op den eersten brief. Wel wat gauw schrijft ze: „Nu weet ik toch niets meer, heel echt niets meer” — maar dat komt wel in orde, als ze den brief maar niet ineens wil afhebben: elken dag een klein stukje, dan krijg je vanzelf de 8 kantjes bijeen. Niet boos zijn, als mijn antwoord wat lang uitblijft. Er zijn zoo veel Nichtjes, die voor zijn. Veel hartelijke groeten met een stevige hand van Oom. Kom je gauw terug?

Annie Keizer, Ooievaarstr. 26 Deventer. Zoo zien we dus alweer, dat mijn Blikman zoo kwaad niet is, als de menschen meenen. Hij zoekt zijn vriendjes overal. Proficiat. Wie weet, wat er nog gebeurt, nu hij het goede adres gevonden heeft. Als dit briefje komt, is natuurlijk de prijs al lang gearriveerd. Begint Jopie nu al te loopen? Zal wel. Knijp hem even voor mij in de wang. Voor Tienus en voor Dientje ieder een hand. Dag Annie. Tot later. Veel groeten van Oom.

Jozef Hermans uit Chèvremont

De kinderen Jacobs uit Alkmaar

Henk Hermans Pauwelstr. 23 Nijmegen. Hartelijk welkom in onze familie. Briefje was wel klein, maar netjes. Och, als dit antwoord gedrukt wordt, ken je stellig wel alle hoofdletters. Dag Henk. Tot later alweer.

Ria Nelissen, Bosschepad 47, 's Hertogenbosch. Vooraf weer mijn hartelijkste welkom aan Ria. Wel zeker, gerust mag zus wat helpen bij den brief, al heb ik liever, dat Ria alles alleen doet. Zal best gaan: probeer maar eens. Oom weet heel goed, dat kleine Nichtjes nog niet zoo keurig netjes schrijven kunnen als groote zussen. Dat komt wel. Dag Ria. Tot later.

Jacoba Zaal, Boyenkerk. We zullen samen maar het beste hopen, want Oom heeft over de prijzen niets te zeggen: Blikman verdeelt ze. Als dit briefje komt, heeft de uitslag ook al lang in Kl. gestaan. Dag beste Nichtje. Hand en groet.

Lena van Aadrichem, Drawstr. 33, Schiedam. Hartelijk welkom in de rij, beste Nichtje. Wie van de zusjes heeft het briefje geschreven, Lena? Volgende maal hoop ik er een te krijgen van Lena zelf. Kan dat? Daag. Veel groeten aan allen.

Noortje Hijdehaage, Koornmarkt 7, Delft. En dat heeft Noortje maar wat netjes gedaan, dit eerste briefje. Zoo wil ik het graag zien. Leuk plaatje óók op het papier. Aardig ook van Rina, dat ze nog even een groet erbij heeft geschreven. Volgende maal zet Louis wel even een kruisje er onder, dan is hij ook van de partij. Zeker, Oom stuurt altijd een antwoord. Maar.... het duurt heel lang eer ieder zijn beurt heeft gehad. Niet boos zijn, Noortje. Daag. Hand en groet van Oom.

Wim, Gerrit, Karel, Mientje en Annie Wennekens te Tiel. Gauw antwoord kan nooit, beste kinderen. Er ligt altijd zoo veel. Ieder zijn beurt. We hopen samen, dat Blikman ook eens zijn goede gaven naar Tiel laat sturen. Voor ieder een stevige hand van Oom. Daag.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLÖ
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR. PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 6970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

ZUSJES JAARDAG

Gis-ter was m'n zus-je ja-rig	Moe-ke bak-te lekk'-re koek-jes
En we vier-den blij haar feest.	Met ro-zij-nen in de pan,
Wel, wat is 't een vroom-lijk	Hè, wat smaak-ten die ons
dag-je,	heer-lijk,
O, wat is er pret ge-weest!	En wat smul-den wij er-van.

Daar-bij dron-ken we 'n kop-je
Van de zoet-ste cho-co-la
En we zon-gen: Lang leev', zus-je!
Lang ja lang! Hiep, hiep. hoe-ra!

Zus-lief wip-te om de ta-fel
Gier-de, en kraai-de 't uit van pret!
't Was 'n feest tot laat in d'a-vond;
Dan-send gin-gen we naar bed!

PIET VAN 'T BOSCH-KE.

Piep piep

en het glazen Vat

DOOR MARIA.

III. NAAR VER-RE LAN-DEN

„Jij bent een ech-te vriend,” zei Glas-vat ont-roerd, „och Piep-piep, wat maak je me ge-luk-kig..... 'k vind het nu hee-le-maal niet naar meer om op reis te gaan.....”

De trein stond e-ven stil, en bui-ten klonk een zwa-re stem, die riep : „Rei-zi-gers voor Haar-lem uit-stap-pen..... Haar-lem..... Haa-aa-aa-rrr-lèm !”

„Wij moe-ten er in Am-ster-dam uit,” ver-tel-de Glas-vat..... „me-vrouw zei het gis-te-ren te-gen Greet. Zeg, we gaan naar me-vrouw's oud-ste doch-ter, die woont in In-dië, dat was al-tijd een lief meis-je..... zij speel-de graag met me als kind..... Mien heet ze.”

„We zul-len er toch wel vóór den a-vond aan-ko-men ?” hoop-te Piep-piep.

„Dat denk ik wel,” meen-de Glas-vat.

In Am-ster-dam wer-den ze op de boot ge-la-den, met heel veel an-der vracht-

goed. Ze praat-ten nog een tijd-je voort, doch ein-de-lijk wer-den bei-den toch moe, en pro-beer-den te sla-pen. IJ-lings gleeed de groo-te zee-boot o-ver de gol-ven, u-ren aan u-ren..... en nog hield ze niet stil..... en nóg werd de kist met Glas-vat en Piep-piep niet af-ge-la-den.....

„'k Heb hon-ger,” zei Piep-piep..... „zegeens Glas-vat. 'k wou, dat jij niet. zoo ste-vig waart af-ge-slo-ten.”

„Knab-bel maar wat aan het hout-wol, dan krijg je ten-min-ste wat in de maag !”

„Dat kan ik wel doen, maar als ik de hout-wol ka-pot maak, breek jij vast door 't schom-me-len van de boot. Weet je wat, ik zal een klein gaat-je knab-be-len in de kist, dan kan ik op de boot wat e-ten zoe-ken.”

't Was laat in den a-vond, toen Piep-piep uit z'n ge-van-ge-nis kroop, maar toch was het dek hel-der ver-licht, en tal van pas-sa-giers za-ten er te kij-ken naar de wij-de, wij-de zee.

„Wat een wa-ter, wat een wa-ter,” dacht Piep-piep ge-heel ver-bijs-terd, „zou daar nog land ach-ter we-zen ?”

Ge-luk-kig, nie-mand zag haar slui-pen, en zij ver-gast-te zich aan de kruimp-jes van bis-cuits en koek, wel-ke op den grond ge-val-len wa-ren. Toen ging ze vol-daan naar Glas-vat, en ver-tel-de wat ze al-le-maal ge-zien had.

Den an-de-ren dag keek 't muis-je weer o-ver het dek heen, en was ver-baasd nog al-tijd wa-ter te zien.

„Ik ge-loof, dat In-dië niet vlak naast de deur ligt,” zei ze te-gen Glas-vat, „we va-ren nu al meer dan vier en twin-tig u-ren.”

„Ik ver-veel me een beet-je,” zei Glas-vat, „'t is zoo don-ker in die kist. Kon ik er ook maar eens uit, net als jij.”

's-A-vonds keek Piep-piep weer of er wat te e-ten was. Voor-zich-tig tip-pel-de ze ver-der, sloop door een groo-te deur, en stond in een prach-ti-ge zaal, waar rijk-ge-kee-de da-mes en hee-ren aan ta-fel za-ten.

„'n Muis !” gil-de een da-me en vloog ver-schrikt o-ver-eind.

Of Piep-piep ook bee-nen maak-te ! Haas-tig kroop ze door 'n gaat-je.

Nu stond ze in een veel kleiner vertrek. Vermoeid bleef ze een paar minuten lang tegen den muur leunen en bemerkte toen op-nieuw tot haarschrik, dat ze lang niet alleen was: 'n Tien-tal boots-lieden zaten met smaak hun avond-boterham te eten; ze dronken er veel koffie bij, en maakten onderwijfpret met elkan-der. Daar liet er één van hen zijn blik op 't muis-je vallen, en lachte ge-noeg-lijk.

„Dat is een pas-sagier, die z'n reis niet betaald heeft.” zei hij op Piep-piep wij-zend, „wat zullen we er mee doen?”

„Kijken of ze hong-er heeft.” nam een ander zich voor, en wierp wat broodkruimels naar het dier, dat ze haastig op-peu-zelde. De scheeps-lui begon-nen schik in het ge-val te krij-gen, en voor-zagen Piep-piep ruim-schoots van e-ten.

„Wat een goe-de men-schen,” dacht ze, „ik zal den weg ont-hou-den, maar door die mooi-e eet-zaal ga ik nooit meer!”

Elken avond op den-zelf-den tijd sloop het muis-je naar de ka-mer der varens-gasten, en vond er een goed ont-haal. De boots-lieden speel-den met haar en bon-den Piep-piep een rood lint-je om den hals als her-ken-nings-tee-ken.

De boot voer al maar verder, een en-ke-len keer lag ze wel eens aan wal, en dan hoop-ten Piep-piep en Glas-vat dat ze nu ein-de-lijk zou-den wor-den af-ge-la-den doch er scheen geen ein-de

te ko-men aan die lan-ge, lan-ge reis.

Hoe verder ze kwa-men, des te warmer werd het en op een goe-den dag had-den al-le sche-pe-lin-gen hun wol-len klee-ren ver-ruild tegen een luch-tig wit pak. Ve-le rei-zi-gers wer-den ziek, door-dat ze in Hol-land zoo'n he-vi-ge hit-te niet ge-woon wa-ren, en ook konden hun ma-gen nog niet tegen de In-di-sche maal-tij-den, wel-ke van lie-ver-le-de meer wer-den op-ge-diend. 't Schomme-len van de boot droeg er nog toe bij om en-ke-len dood-ziek te ma-ken. De boots-lui ble-ven ge-luk-kig al-le-maal kern-ge-zond, ze wa-ren aan de rei-zen en den scheeps-kost ge-woon.

„'t Is hier zoo pret-tig,” ver-tel-de ze op een dag aan Glas-vat. „Wil je wel ge-loo-ven dat ik graag op het schip zou wil-len blij-ven?”

„Doe het dan,” raad-de 't vat haar aan. „Aan land zul je 't wel-licht slechter krij-gen!”

„Nee, ik blijf bij jou,” be-sloot Piep-piep. „Je bent en blijft mijn goe-de ka-me-raad.....!”

„Land in 't zicht!” galm-de de ka-pi-tein o-ver het dek.

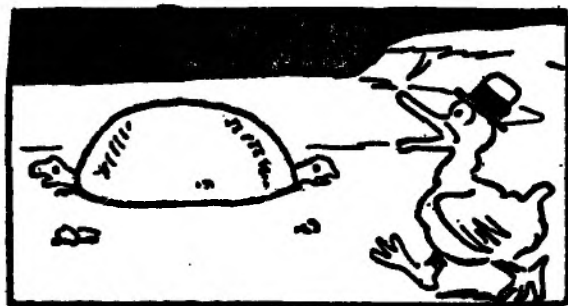
„Hoe-ra!” klonk het uit hon-der-den mon-den.

„We zijn in In-dië,” ver-tel-de een heer vroo-lijk naar al-le kan-ten.

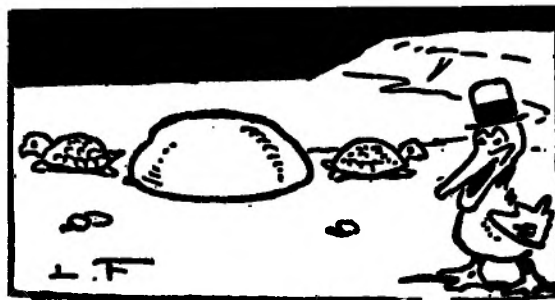
„Nu wor-den we af-ge-la-den,” ver-tel-de Piep-piep aan Glas-vat.

Slot Volgt.

HET NATUURWONDER

„Ha, 'n natuurwonder! Reuze schildpad met 2 koppen!”

„Och, daar heb ik verkeerd gekeken!”

De Uitvoering

De Woensdag-middag was volgens Rie-tje de fijnste middag van de heele week, want dan hadden ze gymnastiek en dat was nu eenmaal iets, wat ze zoo graag deed. Ze kon 't ook al zoo aardig, of-schoon ze pas acht jaar was. Lang al voor ze naar de groote school ging, had ze 't afgekeken van de zusjes thuis. Als die dan aan 't oefenen waren, deed ze heel parmantig mee. Toen ze dan ook op school kwam en de jufvrouw met de kleintjes voor 't eerst naar 't gymnastiek-lokaal ging, was Rie-tje wat trotsch, dat zij de eenigste was, die netjes in den pas kon loopen en wist, dat je al-tijd met je linkerbeen-tje moest beginnen. Maar nu was er wel heel wat bijzonders aan de hand. Rie-tje was met opgewonden gezichtje thuisgekomen.

„Moeke, luis-ter eens, wat de jufvrouw gezegd heeft? Wij mogen een uitvoering geven voor allemaal groote menschen. U mag komen en Pappie ook en allemaal. En dan krijgen we versierde hoepeltjes en ballen en we moeten ons mooie gympakje aan. Nog zoo fijn! Alle kinderen van de gym doen mee, ie-de-re klas mag wat doen. En dan krijgen we limonade en taartjes!”

't Kwam er in één adem uit.

„Maar kindje toch,” zei Moe-der, „is dat heusch waar? Zoo'n klei-ne meid als jij! En wan-neer moet dat gebeuren?”

„Als 't avond is,” zei Rie trotsch.

„Als 't pik-donker is!”

„Maar meis-ke,” schrok Moe-der, „je bent nog nooit 's avonds buiten geweest, dat zal wat worden! 't Zal best 's mid-dags zijn!”

Maar toen even later de groote zusjes thuiskwamen, hoorde Moe-der, dat Rie-tje 't goed verteld had. 't Zou 'n uitvoering zijn van de St. Elisabeth-vereeniging en daar-bij zouden de schoolkinderen wat gymnastiek uitvoeren. Rie-tje leefde in 'n andere

door Thérèse

wereld. Voor haar bestond er maar één ding meer: „het feest”. Met de poppenkin-

deren speelde ze „uitvoering”. Op haar tekenblaadjes tekende ze versierde hoepels en linten. Ze droomde er van en kon den tijd haast niet afwachten.

Ze moesten nu dikwijls oefenen, soms wel drie-maal in de week. Maar 't zou dan ook mooi worden, o zoo mooi!

De dag kwam al meer en meer nader! De gymnastiekpakjes werden extra opgeknapt, Rie-tje kreeg 'n mooi-e blauwe strik erop: dat stond zoo deftig, vond ze.

Den avond te-voren werd ze extra vroeg naar bed gebracht. „Kindje anders kan je morgen-avond niet goed wakker blijven,” zei Moe-der.

Ein-de-lijk..... de avond was er.

Rie-tje kon van opwinning haast niet eten.

„Nee Moe-ke, geen boterham,” smeekte ze.

Maar toen Vader zei: „Nee Rie-te-piet, die boterham moet op, eerder mag jij niet weg,” toen was ze 'm maar vlug op gaan eten. Verbeeld je, dat ze thuis zou moeten blijven! En ja, als Vader zoo iets zei, daar viel niet mee te spotten.

't Was „pik-donker” wat Riet natuurlijk heerlijk vond.

„O Moe-der, kijk dan toch, wat 'n mooie sterretjes. Net gouden knikker-tjes! En wat 'n mooi-e winkels, allemaal zoo-veel licht op! Wat is 't hier 's nachts mooi!”

Toen ze in de groote zaal kwamen, bleef ze ook verwonderd staan. Ja, ze was hier wel dikwijls geweest, maar nog nooit, wan-neer er licht op was. Haar blauwe kijkers keken naar alle kanten rond. Was dit de gewone zaal, waar ze zoo dikwijls in oefende hadden? Die zaal, die nu zoo mooi leek met de groene slingers en vlaggen, met de tafeltjes, waarop mooi-e kleedjes la-

„Maar meiske! schrok moeder, „je bent nog nooit 's avonds buiten geweest!”

gen en op elk een vaas-je bloemen. Ach-ter de scher-men van 't too-neel wer-den de kin-de-ren in de rij ge-zet. Rie-tje liep voor-op, want ze was de klein-ste.

„Nu op-let-ten hoor,” zei de juf-trouw „'t gor-dijn gaat zoo op. Dan tel ik tot drie en dan.....”

Rie-tje stond te trap-pe-len van on-ge-duld. Daar ging zacht schui-vend 't gor-dijn om-hoog.

„Een, twee drie.....”

Twaalf paar klei-ne voet-jes trip-pel-den maat-vast 't too-neel op en twaalf paar oog-jes knip-per-den e-ven door 't plot-se-lin-ge o-ver-gaan in 't hel-le licht.

„Niet de zaal in-kij-ken, hoor,” had de juf-frouw ge-zegd, „want dan kun je niet op-let-ten! Goed naar 't tel-len luis-te-ren!”

Ja, maar e-ven moes-ten de kin-de-ren toch kij-ken, waar Va-der en Moe-der za-ten of an-de-re be-ken-den. Rie-tje had ook al gauw haar Moe-ke ont-dekt,

ze stak e-ven haar hand-je om-hoog, waar ie-der-een om la-chen moest.

„Op-let-ten Riet, waar-schuw-de de juf-frouw. Ze ston-den nu met vie-ren naast el-kaar: „Een, twee, drie.....”

Twaalf keu-rig ver-sier-de hoe-pel-tjes wer-den om-hoog ge-he-ven, dan weer om-laag. Hè, wat ging 't heer-lijk op de maat van de mu-ziek. veel pret-tiger nog dan an-ders!

„Halt!”

Naast el-kaar ston-den nu de twaalf klein-tjes.

„Af-mar-chee-ren,” zei de juf-frouw.

En ge-lijk-ma-tig met 't ge-stap der voet-jes brak nu het ap-plaus los. De klein-tjes had-den pret voor zes en klap-ten zelf mee.

„Goed ge-daan hoor,” prees de juf-trouw, „de men-schen von-den het prach-tig!”

Nog 'n paar maal dien a-vond moest Rie-tje mee-doen en ze deed tel-kens al-les goed. Soms gluur-de ze hei-me-lijk de zaal in, dat kon ze niet la-ten.

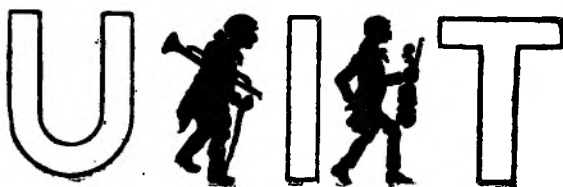
Tus-schen het spe-len door kre-gen ze heer-lijk-ke ge-bak-jes en li-mo-na-de. 't Werd 'n smul-par-tij. Al-le-maal von-den ze het e-ven jam-mer, toen de uit-voe-ring af-ge-loo-pen was.

„'t Is nu mid-den in den nacht, hè?” zei Rie, toen ze, ste-vig Va-der's hand vast-hou-dend, naar huis gin-gen.

„Ik wou dat 't ie-de-ren a-vond zoo'n teest was; hè! wat zou dat heer-lijk zijn,” ver-zucht-te ze e-ven la-ter.

„Maar ik wou 't niet,” lach-te Moe-der, „want dan werd m'n Rie-te-piet nooit 'n groo-te meid. Al-tijd zoo laat naar bed, daar kan je niet van groei-en.”

Tien mi-nu-ten la-ter lag Riet al in haar bed-je en droom-de van al de heer-lijk-he-den, die ze dien a-vond be-leefd had.

ONZE PRINS

DOOR
TANTE FIE

On-ze Prins heeft geen kou-sen of schoe-nen aan, niet eens 'n paar hou-ten klom-pen.

Ar-me Prins, hè? Hij draagt ook nooit een pet of hoed, al is het nog zoo koud. Maar een mooi pak-je heeft hij *wel* aan. El-ken dag kun je hem zien loopen, keu-rig

uit-ge-dost, een hel-der wit-te kraag om zijn hals, en een spier-wit front voor; niet zoo klein, maar lang, zoo-als def-ti-ge hee-ren wel eens dra-gen.

Zijn haar zit al-tijd keu-rig glad met een naad in het mid-den.

Hij draagt geen baard, wel een klei-ne snor en..... een staart!

Hij kan veel har-der loo-pen dan ik; hij heeft niet twee bee-nen, maar..... vier poo-ten! Weet je nu, wie on-ze Prins is?

Ja hoor, de *hond*. On-ze hond heet Prins. Vin-je dat geen mooi-en naam voor een hond? Hij is zelf erg blij met zijn naam. Je moet eens zien, hoe def-tig hij zijn kop op-steekt, als hij zijn naam hoort. Net of hij wil zeg-gen: „Roep je Prins? Dat ben ik.”

Of hij groot is? Nou hoor, haast zoo groot als een kalf-je. Van het punt-je van zijn glim-men-den neus tot het be-gin van zijn staart ge-me-ten hon-derd en vijf en een hal-ven cen-ti-me-ter, en van zijn groo-ten teen tot zijn oor zeven-en-zestig en een hal-ven cen-ti-me-ter.

Of hij kunst-jes kan ma-ken? Neen, dat is hem als prins te min. Toch is hij niet dom; want als we heel zacht-jes pra-ten van uit- of mee-gaan, of van lek-kers, dan ver-staat hij dat heel goed.

Wat hij eet? Wel, een kluif-je vindt hij heel lek-ker; maar hij lust ook graag een koek-je, een bab-be-laar of een cho-co-laad-je! Al-leen va-nil-le-pud-ding lust hij niet. Jul-lie ze-ker wel, hè? Weet je, wat hij mooi kan? Dan-sen! Ja, heusch, hij kan dan-sen, wat net-jes, op zijn achter-ste poo-ten, flink recht-op, voor-uit, ach-ter-uit, en in het rond. En zon-der mu-ziek er bij! Het mooi-ste doet hij het, als er iets lek-kers te ver-die-nen valt. Van wien hij dat dan-sen ge-leerd heeft? Ik ge-loof, maar je moet het niet ver-der ver-tel-len, want ik weet het niet ze-ker — dat zijn groot-va-der vroe-ger dans-les gaf, op de kost-school voor def-ti-ge, jon-ge hond-jes. Nou, het zou *kun-nen*, vin-je ook niet? Van je groot-va-der kun je dik-wijls heel wat lee-ren.

Eén ding moet ik je nog ver-tel-len van on-zen Prins. Hij kan ook mui-zen van-gen; van-och-tend had hij er nog een te pak-ken. Het beest-je zat in de schuur, ach-ter een bak met kip-pen-voer. Prins er op af..... en al gauw had hij het ar-me dier dood-ge-be-ten: op-e-ten doet hij zul-ke din-gen niet. Kun je hem zoo iets na-doen? Ik ge-loof het niet.

Nu is on-ze Prins 6 jaar ge-wor-den en moet dus met Mei naar school. Maar waar? Wie van jul-lie heeft een plaats-je voor hem in de bank?

HOE DE MAAN-ELFJES VLEUGELS KREGEN

Heel, héél lang ge
 le-den hiel-den de klei-ne
 maan-elf-jes er geen vleu-gels op na
 en 't was voor hen dus 'n hee-le toer
 om naar de we-reld af te da-len. De ee-ni-
 ge ma-nier was toen, om langs ma-ne-
 stra-len naar be-ne-den te glij-den Maar
 dat was na-tuur-lijk ten eer-ste erg
 slecht voor hun kleer-tjes, en ten twee-de
 kon-den ze niet al-tijd hun e-ven-wicht
 be-wa-ren, en dan kwa-men ze soms heel
 on-zacht op den har-den grond te-recht.
 In dien tijd had de el-fen-dok-ter het o.
 zoo druk met 't zet-ten van ge-bro-ken
 ar-men en bee-nen. Maar de ko-nin-gin.
 of-schoon ze goed be-greep. dat het op
 de-ze ma-nier niet voort-gaan kon wist
 toch geen op-los-sing te vin-den.

Op ze-ke-ren dag ging 'n maan-fee-tje
 eens met 'n be-lang-rij-ke bood-schap
 naar de men-schen-we-reld. Ze had er
 haar bes-te zij-den jurk voor aan-ge-
 trok-ken, en gleed om-laag langs 'n ma-ne-
 straal, die er nog-al be-trouw-baar uit-zag.
 Maar die ma-ne-stralen wa-ren ech-te
 rak-kers, en de-ze voor-al..... In-plaats
 van 't fee-tje net-jes op den be-ganen
 grond te bren-gen, voer-den ze het mooi-e
 elf-je door 'n o-pen ven-ster-tje in.....
 'n kast. En dan nog juist niet eens op 'n
 plank maar juist net mid-den in 'n
 o-pen-staand blik stroop.....

O, foer, wat was dat 'n schrik!
 't Elf-je klem-de zich aan 'n zij-kant
 vast, en zag zoo wel kans, om zich te
 red-den. Maar vree-se-lijk wat zag het 'r
 uit..... ' D'r mooi-e jurk-je zat van
 on-der tot bo-ven vol dik-ke brui-ne
 stroop. In-tus-schen zijn maan-fee-tjes
 er niet de schep-sel-tjes naar om bij de
 pak-ken neer te zit-ten. In-te-gen-deel.
 Ons fee-tje riep 'n an-de-re ma-ne-straal
 aan, en die trok haar op uit de kast door
 't o-pen ven-ster-tje, en zet-te haar
 voor-zich-tig bui-ten neer. Ja-wel daar
 stond ze nu.

Ze kon d'r voet-jes haast niet ver-
 zet-ten, zóó kleef-den ze van de stroop.....
 Ver-drie-tig ging ze on-der 'n wui-vig
 lau-rier-boom-pje zit-ten, en dacht na,

EEN SPROOKJE

hoe ze 't bes-te op de
 maan te-rug zou ko-men. Maar
 ze zag geen uit-komst en, al den-ken-de,
 viel ze in slaap.

Toen ze wak-ker werd, was de nacht
 al 'n héél eind-je ge-vor-derd; maar de
 maan scheen hel-der, en 't was, of ze 't
 ver-la-ten fee-tje wenk-te.....

„'k Zou wel graag wil-len ko-men,“
 snik-te 't ar-me ding — „maar 'k weet
 niet hoe.....“

Zuch-tend stond ze op, ter-wijl op-
 eens de nachtwind zoet-jes om haar heen
 zweef-de.

„Kijk 'ns op je rug.....,“ fluis-ter-de
 de wind.

Het maan-elf-je pro-beer-de 't; maar 't
 luk-te niet erg. Op je rug kij-ken is ook
 erg moi-lijk. Dat merk-te 't klei-ne ding
 dan ook heei goed. Toch zag ze er iets
 van..... en nog wel juist iets, dat haar
 deed stilstaan van ver-ba-zing..... Hoe
 dat zoo kwam? Op ie-der van haar
 schou-der-tjes zat in de stroop 'n.....groot
 sier-lijk lau-rier-blad vast-ge-kleefd. En
 toen t fee-tje 't voor-zich-tig pro-beer-
 de, merk-te ze ook, dat ze die bla-ren
 be-we-gen kon.....

„Nu kun je om-hoog vlie-gen, net als
 de vo-gels,“ lach-te de vrien-de-lij-ke
 nacht-wind.

t Maan-elf-je be-dank-te hem har-te-
 lijk, en..... licht als 'n veer-tje vloog het
 de hoo-ge lucht in.

Op de maan was na-tuur-lijk ie-der-een
 ver-won-derd het zóó te zien aan-ko-
 men. Maar de fee-ën-ko-nin-gin klap-te
 blij in de han-den, en riep: „Nù heb ik
 't ge-von-den! In 't ver-volg zul-len àl-le
 maan-elf-jes van die vleu-gel-tjes dra-gen,
 zoo-als jij er 'n paar hebt! En we zul-len
 nóóit meer langs ma-ne-stralen om-laag
 glij-den, maar zwe-ven op de wie-ken
 van den nacht-wind!“

Zoo ge-beur-de 't — en van dien tijd
 af flad-de-ren de vroom-lij-ke elf-jes bij
 hel-de-ren ma-ne-schijn als bon-te vlin-
 der-tjes o-ver de sla-pen-de we-reld.

HENK VAN DORDT.

KLEINE TOOS

DOOR FRANCINE

Moes-je, mag ik bij Ma-rie-tje gaan spe-len? Ik ver-veel me zoo," vroeg klei-ne Toos-je van Da-len aan haar moe-der.

Toos-je's moe-der had het druk van-daag. Het was wasch-dag, weet je. Ze was nu maar e-ven uit de keu-ken, waar de groo-te tob-be met goed stond, ge-ko-men, om naar haar klei-ne meis-je te kij-ken, die al-leen in de ka-mer aan het spe-len was.

Aan het spe-len? Ja, was klei-ne Toos-je dat maar, dan zou ze zich niet zoo erg ver-veeld heb-ben. Maar ze speel-de juist niet. Al een hee-len tijd had ze met haar neus-je plat-ge-drukt te-gen de ruit ge-staan en naar bui-ten ge-ke-ken. En toch was het daar bui-ten niets aar-dig want het re-gen-de, weet je. O, het re-gen-de toch zoo hard! Groo-te drop-pels vie-len er, en 't was net, of ze hoe lan-ger hoe groo-ter wer-den. 't Was dus geen won-der, dat Toos-je zich ver-veel-de. Juist was ze van plan ge-weest om naar moe-der in de keu-ken te gaan, toen moe-der bin-nen-kwam.

En nu vroeg ze maar gauw of ze naar Ma-rie-tje mocht, voor moe-der weer weg-liep. Ma-rie-tje was haar vrien-din-ne-tje. Ze woon-de aan den o-ver-kant van de straat. Om-dat Toos-je geen zus-jes of broer-tjes had waar-mee ze spe-len kon, mocht ze nog al dik-wijls bij Ma-rie-tje ko-men. 't Zou dus nu ook wel mo-gen. dacht on-ze klei-ne Toos

Maar dat viel te-gen.

„Nee meis-je-lief," zei moe-der, „dat kan nu niet. Ma-rie-tje is ziek en er mag nie-mand bij haar ko-men, zelfs haar ei-gen broer-tje of zus-jes niet."

Toos-je zet-te groo-te oo-gen op. Dan moest je toch wel heel erg ziek zijn, als er nie-mand bij je mocht. Die ar-me Ma-rie-tje.

„Mag haar Moes-je ook niet bij haar?" vroeg ze, met een me-de-lij-dend ge-zicht-je.

Moe-der glim-lach-te.

„Ja hoor, die ge-luk-kig wel, Toos-je,"

zei ze. „Maar kom, nu ga ik vlug weer aan de wasch. Blijf

jij nu nog een poos-je zoet spe-len. dan komt Moes straks bij je in de ka-mer zit ten."

Toos-je ant-woord-de niet. Ze dacht aan Ma-rie tje, en toen moe-der de ka-mer uit was, ging ze weer met haar neus te-gen het raam staan. Ze keek nu naar het luiis waar Ma-rie-tje woon-de. Mis-schien zou zij haar straks wel eens kun-nen zien. Ma-rie-tje's Moes-je zou haar bed-je best voor het raam ge-zet heb-ben want dat deed de moe-der van Toos-je ook al-tijd als ze eens niet goed was. Maar hoe op-let-tend Toos ook naar de bo-ven-ra-men keek, ze zag maar niets. 't Be gon haar te ver-ve-len, en juist wil-de ze zich om-kee-ren, toen ze op-eens voor een raam be-ne-den het gor-dijn op-zij zag schui-ven. En ja-wel hoor, nu zag ze Ma-rie-tje, die voor het raam haar la-chend zat toe te wui-ven. Toos-je be-greep er niets van. Als je ziek bent, zit je toch niet te wui-ven en te la-chen? Wel-nee, dan huil je soms wel een klein beet-je. Dat deed Toos-je ten-min-ste als ze ziek was.

Maar weet je wat? Het was droog ge-wor-den. Toos-je zou maar eens e-ven naar den o-ver-kant gaan en vra-gen wat Ma-rie-tje scheel-de.

Zoo ge-dacht, zoo ge-daan.

Toos liep de ka-mer uit. de gang in, en toen stak ze hee voor-zich-tig de straat o-ver. Links en rechts keek ze om zich heen, zoo-als moe-der het haar ge-leerd had. Wel-dra stond ze bij Ma-rie-tje voor het ven-ster.

„Kom je bij mij spe-len?" vroeg Ma-rie-tje door het raam.

Toos schud-de haar hoofd-je.

„Ik mag niet van moe-der. om-dat je ziek bent."

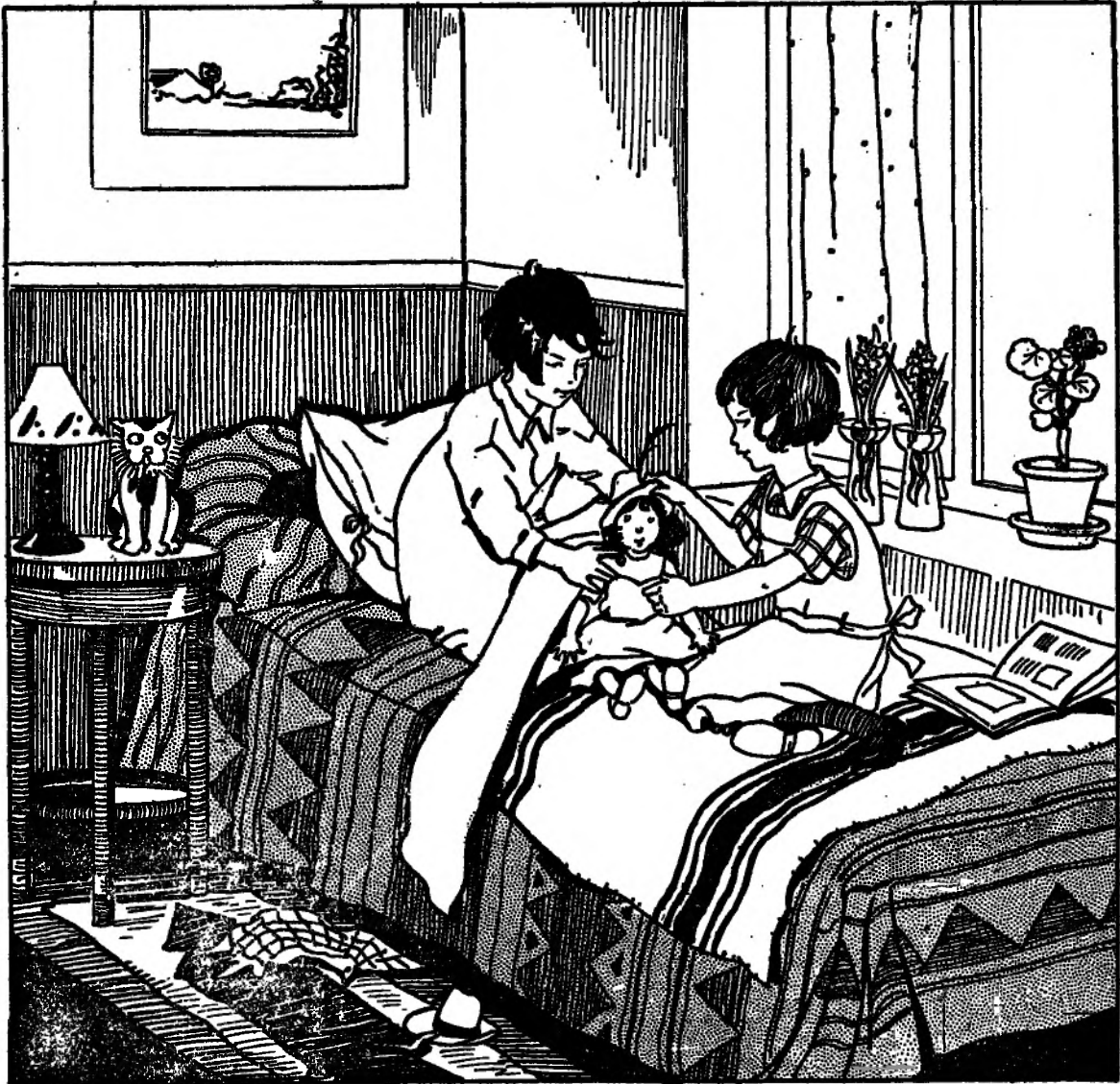
„Maar ik ben hee-le-maal niet ziek," zei Ma-rie-tje ver-ont-waar-digd. „Ik mag al-leen de ka-mer niet uit van den dok-ter. En toen heeft Moe-ke hier een bed-je voor mij op den di-van ge-maakt. Toe, kijk eens e-ven of de deur niet o-pen staat,

en kom dan maar gauw bin-nen."

E-ven aar-zel-de Toos-je nog. Maar toen stap-te ze op de deur toe, die aan een klein kier-tje stond. Moe-der had zich ze-ker ver-gist, want Ma-rie-tje zei im-

wa-ren ze druk be-zig, om Ma-rie-tje's groot-ste pop aan te klee-den, toen de deur o-pen-ging en Ma-rie-tje's Moe de ka-mer bin-nen-kwam.

Ver-schrikt bleef moe-der eerst op den

... juist waren ze druk bezig om Marietie's grootste pop aan te kleeden.

mers zelf, dat ze niet ziek was? Als ze wel ziek was, zou ze het toch zelf wel weten, zoo dacht on-ze klei-ne Toos. En ze ver-gat daar-bij, dat ze toch onge-hoor-zaam was, dat ze eerst aan moe-der had moe-ten gaan vra-gen of ze wel gaan mocht. E-ven la-ter zat Toos-je bij Ma-rie-tje op den divan. Eerst bab-bel-den ze wat sa-men en toen gin-gen ze met Ma-rie-tje's pop-pen spe-len. Juist

drem-pel staan. Toen liep ze vlug op Toos-je toe en bracht haar bui-ten de ka-mer.

„Maar Toos-je,” zei ze, „hoe kom jij hier? Heeft je moe-der dan niet ge-zegd, dat je niet bij Ma-rie-tje mocht ko-men? Ma-rie-tje is ziek.”

Toos-je be-gon te schrei-en.

„Ja,” snik-te ze, „Moes heeft het wel ge-zegd, maar Ma-rie-tje zei dat ze niet

ziek was en toen dacht ik, dat het wel mocht."

„O jou dom klein ding," zei Ma-rie-tje's moe-der, „ik zal je maar gauw e-ven thuis bren-gen."

Juf-frouw van Da-len stond nog druk te was-schen toen Toos-je en haar buur-vrouw bin-nen-kwa-men.

Moe-der keek heel ver-won-derd, toen ze die twee sa-men zag. Maar de juf-frouw van den o-ver-kant ver-tel-de haar wat er ge-beurd was.

Moe-der keek heel ver-schrikt en heel ern-stig.

„Dan is Toos-je on-ge-hoor-zaam ge-weest," zei ze, „want moe-der had ge-zegd dat ze niet naar Ma-rie-tje mocht gaan. Moe-der is boos op Toos-je ga maar gauw naar bin-nen, stou-te meid."

Schrei-end liep Toos-je naar bin-nen. Moe-der liet haar maar een poos-je aan

haar lot o-ver. Maar na een uur-tje ging ze toch eens naar haar kij-ken.

„Moes-je," zei Toos ter-wijl ze haar hoofd-je te-gen moe-der druk-te „Toos-je zal het nooit meer doen."

Moe-der pak-te haar klei-ne meid op en kus-te haar.

„Dat is goed, vrouw-tje. Toos moet al-tijd ge-hoor-zaam zijn, ook al be-grijpt ze het niet. Zul je er om den-ken?"

„Ja, Moes," fluis-ter-de Toos.

Ge-luk-kig is Toos-je niet ziek ge-wor-den. Ma-rie-tje haar buur-meis-je had rood-vonk. Dus het had licht kun-nen ge-beu-ren dat Toos dat nu ook had ge-kre-gen, om-dat ze bij Ma-rie-tje was ge-weest. Maar ge-luk-kig was dit niet zoo Ma-rie-tje had de ziek-te ook niet erg ge-had Spoe-dig was ze weer be-ter en toen kon-den de twee vrien-din-ne-tjes weer naar har-te-lust sa-men spe-len.

HET DOMME IJDELKIPJE

Daar wan-del-de een deug-niet
al door het bosch.
Het was een slim-me re-ke-l,
die loo-ze vos.

Wat of hij nu weer wil-de
dat raad je niet.
Maar liefst van al een kip-je,
als hij 't maar ziet.

Hij zou het toch maar wa-gen:
de kip-pen-ren
stond wel wat dicht bij 't huis-je,
doch 'n fij-ne hen

kon wel zijn maag be-ko-ren
met 't kou-de weer.
En dus, er op of on-der
nu de-zen keer.

Het vos-je sloop voor-zich-tig
Naar 't kip-pen-hok.
Het haan-tje werd juist wak-ker
En zei: „tok-tok".

Een kip stak ook d'r kop-je
Eens in de kou,
Dat was pre-cies nu
wat Reint-je wou.

„Och lie-ve mooi-e kip-je,
wat ben jij fijn!
Jij moet van al-le kip-pen
de mooi-ste zijn!

Toe, laat mij even kij-ken
je mooi-en staart,
Wat pracht van kam, 't is heusch
de moei-te waard."

Het trotsch en ij-del kip-je
zei toen heel dom:
„Ja lie-ve, leu-ke vos-je,
wacht maar, ik kom."

Maar 't lie-ve leu-ke vos-je
Heeft kip-je mal
Heel fijnt-jes op-ge-peu-zeld
met kop en al.

C. S.

CORRESPONDENTIE

Adri van Peer te Waalwijk. Hartelijk welkom in onze groote familie. Ik onderstel, dat Adri het kleine briefje zelf heeft geschreven en dat heeft hij heel aardig gedaan, voor een jongen uit de eerste klas. We zullen samen maar hopen, dat Blikman ook zoo goed tevreden is, dan komt de zaak wel in orde. Veel groeten van Oom. Daag.

Christ Feijen, Ginderlaan 5, Strijp, Eindhoven. Ik kan wel zien, dat het best meevalt, als Christ aan het schrijven is. Goed gedaan voor een jongen van pas 9 jaar. Vooral langzaam schrijven. Leuk heb je mij verteld van Nieuwjaar en van Jo en Theo en Annie en Stiena. Voor ieder een stevige hand van Oom. Daag. Tot later.

Grada van Dorst, Vossegatschedijk 30, Utrecht. Heel goed gedaan al, voor een 7-jarig Nichtje. Ja, mag gerust, dat zus wat helpt. Toch liever, dat je alles alleen doet. Probeer en maar. Zal best gaan. We hopen samen op een goede bui van baas Blikman. Dag Grada. Tot later.

Tonny, Frans en Ita Aben Ginneken. Wel zeker mag ook Tonny met de wedstrijden komen meedoen. Graag. We hopen, dat Blikman ook eens aan haar zal denken. Frans kan zeker zelf ook wel schrijven. Voor Ita een hand en voor Tonny 1000 groeten.

Willy Pepping te Kaatsheuvel. Doet me veel genoeg, dat Willy even kwam kennismaken. Welkom in de rij. Ja, je zal eens zien wat mooi boek dat wordt, als je alles van een heel jaar bijeen hebt. Daar kunnen Kees Gerard en Joske en Bertha later ook nog veel plezier ervan hebben. Dag Willy. Veel groeten aan allen.

J. Derksen Kanaalstr. 34 Nijmegen. Nog zoo slecht niet, dat versje. Zeker er zijn aanmerkingen te maken op woordenkeus en op meer andere dingen. Maar, alles bij elkaar genomen, heb ik gezegd: „Nog zoo slecht niet”. Opnemen in Kl. kan niet. Geen plaats: *altijd* plaats te kort. Daag. Veel hartelijke groeten met een hand van Oom.

José Haut, Kleine Straat 8, Maastricht. Wat een flinke brief van mijn nieuwe Nichtje, José. Hartelijk welkom in de familie. Ja, het kiekje vond ik echt leuk. Zal wel geschikt zijn, om in Kl. geplaatst te worden. Daar vin-je het wel eens. Niet boos zijn, omdat mijn antwoord lang uitbleef. Kan niet anders. Ieder zijn beurt. Daag.

Annie van Uden te Nijmegen. Het vorige antwoord heb je nu wel gelezen. Ja, duurt lang, eer ieder zijn beurt heeft. Wil je ook altijd boven den brief zetten, in welk blaadje het antwoord moet komen? Daag.

Nel te Melj, Voorstr. 46, Delft. Och, ja, met ziekte raak je op school wel wat achteruit, maar — gezondheid is toch het, voornaamste, vin-je ook niet. Nel? Ik wel. Blij, dat je nu weer heelemaal genezen bent en — [het leeren komt wel terecht. Veel hartelijke groeten ook aan Miek. Daag.

Clasientje Teunissen, Genderingscheweg 1, Delft. En als mijn kleine Nichtje dezen brief zelf gesteld en geschreven heeft, maak ik toch even mijn compliment. In orde! Graag, dat je eens met Oom kwam kennismaken. Welkom van harte. Spreekt vanzelf, geregeld meedoen is het beste, dan is er ook telkens kans op prijs. Hoe is het jurkje voor zus uitgevallen? Tante zegt: dat lukt nog niet

altijd. Maar dat Willemientje al handschoenen breien kan, vind ik toch flink. Ik zag er heelemaal geen kans toe. Is Johan overgegaan? Zal wel. Graag, dat hij ook eens mee op bezoek komt. Tonny en Annie studeeren zeker al vlijtig op de bewaarschool. Moe zal wel blij zijn, dat Harri en Berthie haar voorloopig thuis nog wat gezelschap blijven houden. Dag beste Nichtje. Voor ieder afzonderlijk een stevige hand en voor Clasina veel groeten.

Annie van der Horst, Rijnstr. 63, Haarlem (Noord). Hartelijk welkom in de familie. Hoop, dat Annie nog dikwijls op bezoek komt. Zeker mag je een portret sturen. Als het duidelijk is, zal het wel in Kl. kunnen opgenomen worden. Hand en groet. Daag.

Mia Gadella, Hamburgerstr. 38, Utrecht. Welkom in de rij. En waarom durfde mijn goede Nichtje niet mee komen doen? Oom heeft toch al heel dikwijls gezegd: hoe meer hoe liever. De prijzen zijn voor allemaal. We hopen samen. Hartelijkste groeten aan broertjes en aan zusje en voor Mia een hand.

Beppie Wilbers te Nijmegen. Ja, zeker, zoo was het mijn bedoeling: veel verschillende postzegels op den brief, en toch maar samen 6 cent. En nu vergeet ik nog haast mijn Beppie welkom te heeten: stevige hand. Ja, ik ben wel degelijk een echte Oom. Ik hoop dus gauw den beloofden langen brief te ontvangen, op... groot papier. Dit is ook wel mooi, vooral het plaatje, maar dat is meer bestemd voor kleine briefjes. En wie zegt nu, dat mijn Nichtje van 7 jaar niet mooi schrijft? Oom zegt, dat het heel goed, en heel netjes is. En zal Beppie nu niet boos zijn, omdat mijn antwoord lang uitbleef? Ieder zijn beurt. Daag. Hand en groet van Oom.

Herman Flick te Scheveningen. Even weer mijn beste welkom aan mijn nieuwen Neef. Maar één ding begrijp ik niet: dat Herman het briefschrijven zoo moeilijk vindt, en... 't toch zoo goed gedaan heeft. Alleen — hij schrijft wel wat vlug. Ziek zijn is niet prettig, daar ben ik het dadelijk mee eens. Zeker al lang weer volkomen hersteld. Hoe is het gegaan met de fiets? Versje was wel aardig, maar ik mag het natuurlijk niet plaatsen in Kl. Dag Herman. Tot later.

Georges Hoeberechts, St. Jozefschool, Nijmegen. Ja, het beste is: geregeld komen meedoen. Wie meedoet heeft zijn kans. En de prijzen zijn voor de gelukkigen. Zoo, heeft Blikman dus het goede adres al eens gevonden? We zullen hem dus maar te vriend zien te houden. Een langen brief moet je nooit in eens afmaken. Telkens een stukje, dat gaat veel beter. Daag.

Corrie van den Ende, Hobbemastr. 105, 's-Gravenhage. Spreekt vanzelf: huiswerk gaat altijd voor. Maar Oom is al heel tevreden, als je, zoo tusschen twee drukten in, nu en dan een stukje schrijft. Dan heb je dadelijk een grooten brief bijeen. We hopen samen maar, dat Blikman eens zijn gunsten geeft. Want Oom heeft over de prijzen niets te zeggen. Ik laat alles over aan mijn knecht. Veel hartelijke groeten en een stevige hand. Tot later. Daag.

Beppie Kaet te Amsterdam. Zoo is het: wie de oplossing goed heeft, mag meeloten. Dus: kans op prijs. We hopen dus samen het beste. Dag beste Nichtje. Veel hartelijke groeten van Oom.

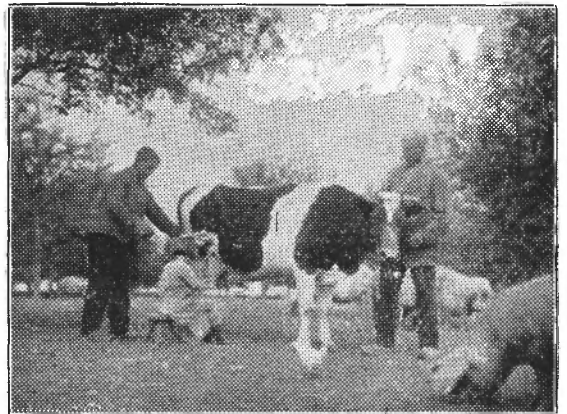
De zusjes Schetters uit Kruisland.

Boven rechts: Beb, Sjaak en Anne Helwig uit Hillegersberg.

UIT ONZE FAMILIEKRING

*Polli Meijers in de
vacantie op de
boerderij gelogeerd.*

*Links: De broertjes
Belles uit Bleierherde.
In 't midden: Marie-
tje Schipperijn uit
Utrecht met haar wed-
strijd-prijs uit 't Kleu-
terblaadje — Rechts:
De zusjes Bors uit
Tegelen.*

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: ZEERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR. PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

BROER EN ZIJN BEERTJE

„Kom beertje, mijn baasje,
mijn mollige vent,
weet jij, dat je, dikkert,
mijn lieveling bent?
Fluweelbruine pootjes
en oogjes zoo zwart,
alleen mis ik, vriendje,
't getik van je hart.

Kom hier met je pootje
en voel eens bij mij,
tik-tik gaat het klokje.
Waarom toch heb jij,
daar diep in je buikje,
zoo'n tikkertje niet?
Dan ben je geen echte,
dan leef je ook niet.

O, daarom mijn beertje
lust jij ook geen pap;
als ik je wat geef soms,
dan doe je nooit: hap.
Maar toch, kleine vriendje,
mag jij mee naar bed;
want slapen, dat kun je;
kom dat is onz' pret.”

C. S.

Piep piep

en het glazen Vat

DOOR MARIA.

IV. WEER EEN PRET-TIG THUIS

De kist werd o-ver-ge-la-den in een trein. En nu re-den Piep-piep en Glas-vat nog ve-le u-ren tus-schen hoo-ge boo-men door, zoo-als ze die in Hol-land nog nooit ge-zien had-den. Toen be-reik-ten zij het dorp Slam-bo, waar te-mid-den van ve-le een-vou-di-ge wo-nin-gen het fraai-e bui-ten lag, waar het twee-tal nu spoe-dig werd bin-nen-ge-bracht.

De muis hield zich dood-stil, en was voor-ne-mens straks in een on-be-waakt oog-gen-blik uit de kist te slui-pen, en dan 'n vei-lig heen-ko-men te zoe-ken.

„Waar zou mijn ar-me Piep-piep nu wel te-recht ko-men,” dacht het gla-zen vat bij zich-zelf. „'t Is maar te ho-pen dat zij een goe-de schuil-plaats vindt!”

De-ze zat echt muis-stil door het gaat-je van de kist te kij-ken, en nu zag ze een dienst-meis-je, met een ge-zicht als 'n ko-pe-ren doof-pot, de deur o-pe-nen.

„'n Pak van Gol-land, ja,” zei de be-

stel-ler, ter-wijl hij het vracht-je in een rui-me hal plaat-ste; „ge-na-vend, Dof-fie!”

Weg was de man, en Dof-fie liep haas-tig naar de ga-le-rij waar mijn-heer en me-vrouw ge-zel-ig bij-een za-ten tus-schen jon-ge palm-boom-pjes, en bree-de, groe-ne va-rens.

„Me-vrouw, 'n pak van Gol-land,” waar-schuw-de Dof-fie met haar zoe-tig-vlei-en-de stem.

„Uit Hol-land!” juich-te een aar-di-ge knaap, die snel uit den tuin kwam aan-loo-pen. Nieuws-gie-rig o-pen-de mijn-heer de kist, haal-de een dik-ken brief tus-schen 't hout-wol van-da-an, en nam toen voor-zich-tig het vat op.

„Het gla-zen vat,” riep ver-heugd het jon-ge me-vrouw-tje, „daar heb ik nog veel leu-ke her-in-ne-rin-gen aan; als er in het voor-jaar werd schoon-ge-maakt, mocht ik het ge-du-rig met wa-ter vul-len, en dan in tei-len en em-mers weer leeg stor-ten..... hè, wat zou daar wel in zit-ten?..... Maar ik zal eerst den brief eens le-zen, want 'k ben zoo be-nieuwd wat Moe schrijft.....”

Piep-piep wist on-op-ge-merkt uit de kist te slui-pen, en kroop on-der het buf-fet.

„'t Zijn in-ge-leg-de aard-bei-en, dat zie ik al,” zei mijn-heer, ter-wijl hij 't vat zorg-vul-dig be-keek.

„Ja, 't staat in den brief,” lach-te me-vrouw, „moe-der weet dat ik daar zoo erg van houd..... echt iets voor háár om aan zul-ke din-gen te den-ken. Ik zal van-a-vond nog een brief schrij-ven, om die goie-e Moe te be-dan-ken.”

In-tus-schen had Dof-fie op ver-zoek van haar mees-te-res het gla-zen dek-sel van 't vat ge-licht, en vul-de een mas-sa aar-den pot-jes met de Hol-land-sche lek-ker-nij.

't Muis-je lik-ke-baard-de bij 't aan-schou-wen dier heer-lij-ke ge-lei, en toen Me-vrouw ten o-ver-vloe-de voor elk een scho-tel-tje vol schep-te, kon Piep-piep haar ge-gee-rig-heid niet langer o-ver-win-nen; in een oo-gen-blik tijd zat zij naast de ta-fel, en keek men-de-lijk rond.

„'n Muis!' riep me-vrouw, „hoe komt die hier?'

„Kijk eens, ze heeft een rood lint-je om den nek,” merk-te Mijn-heer da-de-lijk op, „zou het dier ge-temd of gedres-seerd we-zen? 't Is echt een Hol-land-sche muis!”

„'n Hol-land-sche muis,” juich-te Rob, „mis-schien heeft ze wel in het huis van Groot-moe ge-woond.”

„Ze is ze-ker met het vat mee ge-reisd,” lach-te Mijn-heer, „zie eens, er is een klei-ne o-pe-ning op-zij van de kist.”

Piep-piep ver-toon-de al-ler-lei aar-di-ge kunst-jes wel-ke het scheeps-volk haar ge-leerd had: Zij dui-kel-de wel tien-maal ach-ter-een o-ver den kop, en dans-te een ou-der-wet-sche pol-ka, tot groo-te pret der toe-schou-wers: ein-de-lijk leg-de ze haar voor-poot-jes sa-men, en deed een kla-gend piep-piep hoo-ren.

„Het dier zal hon-ger heb-ben,” meen-de Dof-fie, en voor-zag haar van een kos-te-lijk rijst-maal.

„Laat mij het muis-je hou-den, moe-der?” ver-zocht Rob.

„Mij goed,” zei ze, „maar voor-zie het dan van een kooi-tje, want ik wil niet graag dat het o-ver-al heen loopt.”

„Wat denk je van het gla-zen vat? Zou dat geen aar-dig huis-je voor zoo'n Piep-piep zijn?” stel-de Pa voor.

Ie-der vond het een pracht-i-dee. en na-dat het vat zorg-vul-dig was ge-rei-nigd, sprong 't muis-je er uit ei-gen be-we-ging in.

„'n Leuk dier!” ge-noot Rob. „Moe-der ver-telt u er van aan Groot-moe als u straks schrijft?”

„Wij zijn hier goed te-recht ge-ko-men,” zei Piep-piep dien a-vond, toen het ge-zin ter rus-te was ge-gaan, „al-leen 'n beet-je warm hier in In-dië. 'k Zal blij zijn als de win-ter komt.” Maar de win-ter kwam niet, 't was en bleef warm, zoo-dat Piep-piep nog wel eens te-rug ver-lang-de naar het zol-der-ka-mer-tje, waar nu een-zaam de ou-de ta-fel en de riet-stoel ston-den.....

EINDE

DE SNOEPER

Tooneelstukje

Per-so-nen: Groot-moe-der; Hen-drik, Roos-je, An-nie, Cor-rie, Jan, Truus-je, haar klein-kin-de-ren.

't Too-neel stelt voor 'n rui-me ka-mer, in 't mid-den 'n ta-fel, ge-dekt met brood-jes, taart-jes, koek-jes en bon-bons.

Roos-je: „Hè, wat ziet dat er al-le-maal lek-ker uit. 'k Heb er reu-ze-zin in.”

An-nie: „Geen won-der, Roos-je! Wie zou daar niet graag van smul-len! (steekt ver-ma-nend d'r vin-ger op): „Maar denk er-aan, klein-tje, eet er niet te veel van, an-ders.....”

Hen-drik: (na-der-bij ko-mend) „An-ders blijft er niet ge-noeg o-ver voor m'n lie-ve nicht An-nie!”

An-nie: „Och, wat, jij! Be-gin me nou maar niet mer je pla-ge-rij-en, want je weet best, dat ie-der-een hier je dan ver-ve-lend vindt.”

Hen-drik: „Te be-gin-nen met jou, is 't niet nicht-je? En dat is de hoofd-zaak, hé!”

An-nie: „Och jon-gen, loop rond! Ik zeg niks meer te-gen jou! (tot Roos-je). Laat hem maar pra-ten hoor. Ik zei al-leen, dat je niet te veel moest e-ten, om-dat je dan wel 'ns ziek zou kun-nen wor-den. Je ziet zelf wel, dat er ge-noeg is voor ons al-le-maal.”

Roos-je: „Ja hoor, dat kun je wel da-de-lijk zien. We heb-ben toch 'n ech-te goei-e Groot-ma hé. Ie-der jaar met d'r ver-jaar-dag mo-gen we al-le-maal ko-men fees-ten. 'k Wou wel, dat 'k wat groo-ter was!”

An-nie: „Waar-om?”

Roos-je: „Dan kon ik meer koek-jes en lek-kers e-ten!”

An-nie (la-chend): „O foei, klein snoep-ster-tje. Hoe oud ben je ei-gen-lijk pre-cies?”

Roos-je: „Zes jaar en vijf maan-den.”

Hen-drik (min-ach-tend): „'n Ech-te ba-by nog!”

An-nie: „Hoor hem, die ou-de me-neer! Zeg vriend-je, hoe lang is 't ge-

le-den, dat jij zes jaar was? 'k Weet het nog best hoor en je was toen lang niet zoo flink als Roos-je nou!"

Hen-drik ('n beet-je sma-lend): „Zij zal de klein-tjes wat ko-men ver-de-di-gen. Prach-tig nicht-je, dat moet 'k be-ken-nen, maar 'k dacht ei-gen-lijk, dat je niks meer te-gen mij wou zeg-gen.”

An-nie: „Al-leen dit nog, dat je 'n na-re jon-gen bent. Nou weet je 't.”

Corrie en Jan ko-men bin-nen; ze dra-gen elk 'n schaal-tje bon-bons, die in ge-kleurd zil-ver-pa-pier ver-pakt zijn.

Cor-rie: „Kijk 'ns, nog-al meer lek-kers! 't Wordt zoo zoet-jes-aan 'n uit-ge-zoch-te ta-fel. Hier Jan, zet 't hier maar tus-schen de koek-jes.”

Jan: „Jam-mer, dat we er nog niet aan mo-gen be-gin-nen. Groot-ma zegt, we moe-ten nog e-ven wach-ten of Truus-je niet komt.”

An-nie: „La-ten we dan eerst nog maar 'ns 'n spel-le-tje doen. Hoe lan-ger je er naar kijkt, hoe meer zin je er in krijgt.”

Roos-je: „Zul-len we ver-stop-per-tje spe-len?”

Jan: „Best, tel jij maar af, An-nie, jij bent de oud-ste.”

An-nie: „Goed.”

An-nie: „Dus 'k ben êm zelf. Voor-uit gaan jul-lie je dan maar ver-stop-pen. Ik zal hier voor de deur van de ka-mer gaan staan. Daar kun-nen jul-lie je ook vrij tik-ken. Maar nie-mand mag meer in de ka-mer ko-men, hoor. Ik tel tot hon-derd en dan kom ik! een..... twee..... drie.....” enz. (De an-de-ren stui-ven weg. Na 'n poos-je ver-dwijnt An-nie ook om ze te zoe-ken).

Hen-drik (sluipt voor-zich-tig na-der-bij): „Ha, nie-mand hier, (bonst op de ge-slo-ten deur): Tik, tik, tik, ik ben vrij. Nou be-hoef ik me geen moei-te meer te doen en kan hier kalm-pjes wat gaan zit-ten. (zet zich op den drem-pel). „Ik hoop, dat de an-de-ren niet al te lang weg blij-ven. 'k Hoor an-ders niets.

Ei-gen-lijk kon-den we be-ter aan ta-fel gaan. Waar-om moe-ten we al-le-maal op Truus-je wach-ten! Dat schaap komt ook al-tijd te laat! 's Jon-gens, wat krijg

'k 'n ge-wel-di-gen trek. Die bon-bons, ze za-gen er zoo lek-ker uit. Kom-aan, 'k ga d'r een-tje ha-len. Nou of straks, dat blijft toch ei-gen-lijk 't zelf-de (gaat de ka-mer bin-nen).

An-nie: (ver-won-derd) „Nie-mand hier! Ik meen-de toch ze-ker te hoo-ren, dat ie-mand zich vrij tik-te. Kijk, de ka-mer-deur staat o-pen, en 'k heb ze straks zelf ge-slo-ten (kijkt naar bin-nen, en fluis-tert). „O, wat 'n snoe-per. Zie nou aan, de ee-ne bon-bon na de an-de-re. Wat valsch! Nou laat hem maar. 'k Ga weer zoe-ken!” (ver-trekt).

Hen-drik (komt uit de ka-mer en veegt z'n mond af): „Hè, dat smaakt. Nou ga 'k me ook maar weer ver-stop-pen, dan heeft nie-mand iets in de ga-ten.” (af).

Roos-je komt aan-hol-len, ge-volgd door An-nie en de an-de-ren. Hen-drik 't laat-ste.

Roos-je: „Tik, tik, tik, vrij. Hoe-ra 'k hoef êm niet te zijn.”

An-nie: „Nee Roos-je, jij bent vrij en Cor-rie en Jan ook. Hen-drik moet em zijn. Die komt 't laat-ste.”

De an-de-ren: „Ja Hen-drik, jij bent em. Voor-uit, tot hon-derd tel-len!”

An-nie: „Maar is hij wel ver-trouwd al-leen bij de ka-mer-deur?”

Hen-drik ('n beet-je ang-stig): „Waar-om niet?”

An-nie: „O, ik dacht.....”

Groot-ma komt op met Truus-je aan de hand.

„Kom kin-de-ren, nou kun-nen we be-gin-nen. 't Laat-ko-mer-tje is pre-sent. Gaan jul-lie mee?”

Al-le-maal: „Ja Groot-ma.”

(Al-len gaan rond-om de ta-fel zit-ten. Ie-der 'n bord-je vóór zich. Daar ziet O-ma, dat één der bon-bon-schaalt-jes half leeg is. Ze neemt het in de hand).

Groot-ma: „Maar kin-de-ren, wie heeft hier-van ge-snoept?”

Al-len kij-ken ver-won-derd, be-hal-ve Hen-drik en An-nie, die ver-le-gen op hun bord-je sta-ren.

Groot-ma: „Kom, zeg op, wie heeft dat ge-daan?” (Stil-te). „Nie-mand? Dat 's nou nog 't erg-ste, dat nie-mand

be-ken-nen wil. Foei, wat spijt me dat nou. 'k Dacht, niet dat een van m'n klein-kin-de-ren zóó iets zou doen! (kijkt naar An-nie) An-nie, kind, kijk me 'ns aan. Weet jij er meer van? O, meis-je, 'k zie het al aan je ge-zicht. En jij de oud-ste nog wel! Is dat 'n voor-beeld ge-ven? Foei toch!"

An-nie : „Maar Groot-ma. Denkt u, dat ik.....?"

Groot-ma : „Houd maar stil, kind. Ik weet, wat ik denk. Be-ken 't maar lie-ver rond-uit."

(On-der-tus-schen zit Hen-drik on-rus-tig op z'n stoel te draai-en. maar zegt niets).

Groot-ma : „An-nie, ga jij maar zoo-lang in de ka-mer hier-naast. Wij zul-len nu e-ten zon-der jou, om-dat jij 't ook zon-der ons ge-daand hebt, of lie-ver vóór ons."

An-nie gaat, de han-den voor het ge-zicht, naar de gang. De an-de-ren be-gin-nen te e-ten, maar er heerscht 'n ge-druk-te stem-ming.

Hen-drik (op-eens) : „Groot-ma!"

Groot-ma : „Ja vent, wat is er?"

Hen-drik (stot-te-rend) : „Groot-ma, mag ik op-hou-den en..... en..... e-ven naar An-nie gaan..... om d'r te troos-ten..... zoo'n beet-je?"

Groot-ma : „Best jon-gen. We schei-den al-le-maal e-ven uit en gaan wat in den tuin spe-len. Ga jij maar e-ven naar An-nie (strijkt hem in 't gaan e-ven o-ver z'n ha-ren). Je hebt 'n goed hart, vent. Kom kin-ders!"

(Al-len af. Hen-drik gaat naar de gang, waar An-nie zit te hui-len).

Hen-drik : „An-nie, ik kom e-ven bij je. Ik....." (houdt ver-le-gen op).

An-nie : „Hen-drik, waar-om liet je mij be-schul-di-gen, ter-wijl je toch wist, dat ik 't niet ge-daand had. Groot-ma zou 't je best ver-ge-ven heb-ben. als je 't eer-lijk be-kend had."

Hen-drik : „Wat! Weet jij, dat ik....."

An-nie : „Ze-ker ik heb je ge-zien, toen je be-zig was (grijpt in z'n zak). Kijk, hier zit-ten de zil-ver-pa-pier-tjes."

Hen-drik (be-duusd) : „Ja, 't is zoo. Ik heb 't ge-daand. Maar dat jij 't wist en

me niet hebt ver-ra-den, dat be-grijp ik niet! En 'k was straks nog wel zoo on-aar-dig te-gen iou. Kun je 't me ver-ge-ven?"

An-nie : „Ze-ker ver-geef ik je. Maar weet je, wat ik 't erg-ste vind? dat Groot-ma nu denkt, dat ik 'n snoep-ster en 'n leu-ge-naar ben."

Hen-drik : „Nee, nee, An-nie, ik ga 't haar zeg-gen, nu di-rect. 'k Ge-loof, ze komt juist weer bin-nen. Kom mee." (trekt An-nie bij de hand de ka-mer in. E-ven la-ter komt Groot-ma met de an-de-ren).

Hen-drik : „Groot-ma, ik moet u wat zeg-gen!"

Groot-ma : „En Hen-drik? Ver-tel maar op."

Hen-drik : „Groot-ma, ik heb de bon-bons op-ge-ge-ten!"

Groot-ma : „Wat? Dus An-nie niet?"

Hen-drik : „Nee Groot-ma, en ze wist nog-al, dat ik 't ge-daand had."

Groot-ma (trekt An-nie naar zich toe en kust haar) : „Ver-geef me kind-je, dat 'k je zoo ver-keerd be-oor-deeld heb."

An-nie : „Wil u ook niet boos op Hen-drik zijn Groot-ma? Hij heeft er zoo'n spijt van."

Hen-drik : „Ja we-zen-lijk Groot-ma. Ik zal 't nooit, nooit meer doen."

Groot-ma : „Nou voor-uit dan. La-ten we 't hee-le ge-val dan maar ver-ge-ten en ver-ge-ven. (tot Hen-drik) Al-lo, snoe-per, ga jij naast je flin-ke nicht An-nie zit-ten en be-dien haar maar 'ns goed, dat ze de scha-de van straks kan in-ha-len."

Jan : „Hiep, hiep, le-ve An-nie!"

An-nie : „Nee, nee, hiep hiep, le-ve Groot-ma!" (zet in) : „Lang zal zij le-ven, enz.

Gor-dijn valt.

JOS.

HOE DE POPPEN WEER TEVREDEN WERDEN

Een ver-schrik-ke-lij-ke her-rie was er op de pop-pen-plank. Al-le pop-pen wa-ren e-ven kwaad.

„k Vind t heel erg ge-meen!” kraai-de lan-ge Lijs. „Ik was d'r eer-ste pop en ze heeft wel twee jaar lang met me gespeeld. En nou..... ze kijkt me niet meer aan!”

„t Is wel heel erg!” zucht-te dik-ke Door. „Om mij geeft ze ook niets meer..... En ze was al-tijd zoo dol met me.....”

„En met mij dan?” snik-te on-ge-luk-ki-ge Trien-tje. „Wat heb ik niet met me la-ten gooi-en en doen. Twee ar-men en bee-nen heeft ze me uit-ge-trok-ken..... En nu laat ze me hier lig-gen.....”

„Zeg dat wel Trien!” liet ook de beer z'n brom-stem hoo-ren. „On-ge-luk-kig heeft ze ons ge-maakt. Nie-mand weet toch maar, waar die lee-lij-ke meid m'n oo-ren ge-la-ten heeft..... Ze heeft me net zoo-lang la-ten pie-pen tot m'n hee-le buik in el-kaar ge-drukt is.....”

„Stil maar, stil maar!” troost-te de grap-pi-ge pier-la-la. „Wat heb ik geen leu-ke ge-zich-ten te-gen d'r ge-trok-ken. Ik heb haar doen scha-te-ren. En nou ik me niet goed meer be-we-gen kan, ben ik on-der in de kast ge-duwd.”

„Ge-meen is t! Valsch is t,” rie-pen al de pop-pen door el-kaar. Zelfs de haan met z'n in-ge-zak-te poo-ten en de hond met het ee-ne oog jam-mer-den mee. Maar t meis-je,

waar ze al-le-maal zoo kwaad op wa-ren, merk-te daar niets van. Na-tuur-lijk hield Bep-pie nog wel veel van al d'r pop-pen, maar ze had heusch geen tijd meer, om naar ze om te zien. Ze had iets veel fij-ners om mee te spe-len. Een al-ler-aar-digst liefst zus-je van bij-na twee jaar. Met z'n twee-ën kro-pen ze den hee-len dag door de ka-mer. Ze lach-ten en praat-ten, voch-ten en rol-den, dat de pop-pen in de kast van kwaad-heid op en neer spron-gen.

„Ei-gen-lijk!” zei lan-ge Lijs heel ge-wich-tig. „ei-gen-lijk is t die klei-ne Miep d'r schuld, dat Bep-pie niet meer met ons speelt.”

„Waar-om? Waar-om?” vroe-gen de an-de-ren.

„Nou!” ver-klaar-de lan-ge Lijs, „als dat klei-ne ding er niet was, zou Bep van-zelf wel weer met ons ko-men spe-len.”

„Ja ja! Da's waar!” kraai-den ze al-le-maal.

„Weet je wat!” brom-de de beer op-eens bo-ven al-len uit, „dan ga ik dat klei-ne ding dood ma-ken. Op-e-tenga ik'r!”

Daar schrok-ken de an-de-re pop-pen van. Dat von-den ze toch wel heel erg.

„Nee, nee!” blaf-te de hond.

„Dan kan ik d'r be-ter in d'r bee-nen bij-ten. Dan moet ze naar bed en komt Bep weer bij ons.”

„Ha, ha!” lach-ten haast al-le pop-pen den hond uit. „Je kunt niet eens goed zien met je éé-ne oog. Je bijt naast d'r bee-nen, in de lucht.”

Hier dan, lachte Bep.

„Zoo, zoo!” blaf-te een-oog. „Goed hoor, ik doe al niks.”

„Laat mij 't pro-bee-ren!” kraai-de de haan. „Ik heb 'n scher-pe sna-vel, ik kan goed pik-ken!”

„Als je maar goed loo-pen kon!” lach-ten nu een paar an-de-ren weer. „Je kunt geen twee stap-pen doen, of je zakt in el-kaar.”

„Kijk, kijk!” kraai-de de haan nij-dig, „die on-ge-luk-ki-ge Trien lacht ook mee. Die heeft hée-le-maal geen bee-nen meer.”

„Da's erg ge-noeg!” be-gon Trien in-eens heel hard te snik-ken. „Als ik m'n ar-men en bee-nen nog maar had, dan zou je zien, dat Bep-pie mij al-leen kwam ha-len!”

„Hoor nou, zoo'n nest,” spot-te dik-ke Door. „Je be-grijpt toch wel, als Bep-te-mand uit-koos, dat ik 't we-zen zou!”

„Niks hoor!” be-gon nu ook lan-ge Lijs te schreeu-wen, „ik ben de oud-ste. Mij nam ze vast en ze-ker 't eerst.”

„Ma-ken jul-lie niet zoo'n la-waai,” kwam de lam-me pier-la-la er tus-schen. „Wat is er nou voor aar-digs aan jul-lie! Nee, dan moet je mij zien. Als de kin-de-ren mij zien, moe-ten ze me heb-ben. Ze heb-ben om me ge-voch-ten. Nou jul-lie!”

Al wa-ren al-le pop-pen ook nog zoo kwaad, om dien mal-len pier-la-la moes-ten ze al-le-maal la-chen. Maar zoo gauw ze uit-ge-la-chen wa-ren, be-gon de ru-zie op-nieuw. Ze rie-pen, brom-den en kak-el-den nu al-le-maal te-ge-tijk. Er was dan ook niets van te ver-staan. 't Gaf al-leen een reu-ze-her-rie. Tot plots aan de knop van de deur ge-ram-meld werd.

Met-een wa-ren ze al-le-maal dood-stil. Heel dui-de-lijk hoor-de ze de stem van de vrouw ach-ter de kast:

„Lie-ve deugd! Wat 'n spek-ta-kel ma-ken die pop-pen. Kom 'ns hier Bep. Maak ze 'ns e-ven stil!”

Met-een ging de kast-deur o-pen en naast de vrouw za-gen de pop-pen 't meis-je staan, waar ze al-le-maal zoo kwaad op wa-ren.

„Och, och, wat gaan jul-lie te keer!” lach-te Bep. „Jul-lie moe-ten zoet op een rij-tje blij-ven lig-gen. Gaan jul-lie maar sla-pen.”

„Woet, woef!” deed de hond.

„Toe dan!” fluis-ter-de lan-ge Lijs te-gen den beer. „Hap dan naar d'r, toe.”

„Voor-uit!” lach-te pier-la-la zacht-jes. te-gen den haan. „Pik d'r dan.”

Maar al-le pop-pen ble-ven rus-tig lig-gen. Nie-mand durf-de wat. In-eens hoor-den ze in de ka-mer een an-de-re stem. Klei-ne Miep was ook ko-men kij-ken.

„Mie-pie ook pop-pies zien!” bab-bel-de ze.

„Heb-ben! Heb-ben!” kraai-de ze, toen Moe haar een beet-je had op-ge-tild. „Mie-pie mee pé-je! pe-je, pe-je.”

„Wou jij met de pop-pen spe-len?” vroeg Moe. „Nou dat mag je ge-rust hoor! Geeft d'r maar een pop-je, Bep!”

Wat za-ten al die pop-pen in span-ning, wie ge-ko-zen zou wor-den. Maar Bep greep er maar één, die 't dicht-ste bij lag. Dik-ke Door!

„Hoe kan ze dat doen!” mop-per-de lan-ge Lijs nij-dig.

Maar stil! Wat riep die klei-ne Miep nu nog?

„En die..... en die!”

Ha, ze wou nog meer pop-pen heb-ben!

„Hier dan,” lach-te Bep. „Hier heb je die on-ge-luk-ki-ge Trien ook.”

„Nog meer, nog meer,” ge-bood Miep.

„As-je-blijft dan!” be-slis-te Bep in-eens, „hier heb je ze al-le-maal.”

En in één zwaai gooi-de ze al-le pop-pen te-ge-lijk op den grond.

Moe zet-te Miep neer tus-schen al die pop-pen in.

„Bep-pie ook pe-je!” ge-bood de klei-ne meid. En of Bep-pie wil-de of niet, ze moest met d'r zus-je en al d'r pop-pen gaan spe-len. Wat wa-ren die blij. Ze ver-ga-ten da-de-lijk hoe heel erg kwaad ze op Bep ge-weest wa-ren en lie-ten zich door de twee meis-jes heen en weer gooi-en en door el-kaar schud-den, zoo-veel als die maar wil-den. Zelfs toen Miep 't laat-ste oog van den hond uit z'n kop peu-ter-de, bleef 't ar-me dier nog e-ven kalm en be-daard. Met de an-de-re pop-pen was ook de hond al lang blij, dat ze niet meer ver-ge-ten in de kast la-gen.

JOH. RAM

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Zie-zoo, de va-can-tie is nu om voor de mees-ten. Jul-lie heb-ben nu weer moed en kracht voor tien. En bij-na al-le-maal naar 'n nieu-we klas! Dat zal aan-pak-ken wor-den hoor! Ben jij al in de twee-de, Henk? Zoo, mag jij dit jaar je eer-ste H. Com-mu-nie doen? Dan maar ze-ker flink aan-ge-pakt. Want om je daar-voor goed voor te be-rei-den, heb je meer dan 'n paar da-gen noo-dig. Daar moet je nu al mee be-gin-nen. Je moet dan de ou-de kleu-ter-blaad-jes nog maar eens op-zoe-ken en al-les nog eens le-zen van den bosch-wach-ter en den ge-van-gen ko-ning. En ie-de-ren dag moet je dan bid-den:

„Kom, zoe-te Je-zus kom,
Vol-doe aan mijn ver-lan-gen
Be-reid Gij zelf mijn hart.
Om waar-dig U te ont-van-gen.”
Ook de kin-de-ren, die de eer-ste H.

Com-mu-nie al ge-da-an heb-ben, moe-ten dat dik-wijls zeg-gen.

Wat zal Je-zus blij zijn, als Hij dit jaar weer zoo-veel nieu-we com-mu-ni-cant-jes krijgt. Want Je-zus ver-langt ook naar jul-lie. Luis-ter maar.

De Jo-den had-den Je-zus aan 't kruis ge-na-geld. Heel hoog op den rot-si-gen berg stond 't kruis en daar-aan hing Je-zus. Vree-se-lijk was dat! De lucht was pik-zwart, al was 't mid-den op den dag. De don-der ra-tel-de, dat de hee-le berg er-van schud-de. Af en toe kwam een blik-sem-straal als een gif-ti-ge slang door de tucht gekron-keld en dan kon je op-eens al-les goed zien. Drie krui-sen en aan 't mid-del-ste: Je-zus. Heel Zijn H. Li-chaam was be-bloed van de gee-seling; uit Zijn Han-den en Voe-ten sij-pel-de 't bloed om-laag on-der den druk van de scher-pe door-nen-kroon. De ar-me Je-zus kon niet veel meer spre-ken, want Zijn mond beef-de van pijn. Wel ver-gaf Hij nog den goe-den moor-de-naar rechts van Hem, en ook zei Hij, dat Jo-an-nes, z'n lief-ste A-pos-tel, voort-aan 't kind van Ma-ri-a zou zijn, als Hij zelf er niet meer was. Toen zei Hij 'n hee-len tijd niets meer. De ar-me Moe-der Ma-ri-a schrei-de, ge-leund op den arm van Jo-an-nes. Op-eens hief Je-zus zijn hoofd en smee-kend zei Hij: „Ik heb dorst”. Zoo drin-gend, bij-na be-de-lend klon-ken die woor-den. Ma-ri-a hief haar be-traand ge-laat om-hoog. Haar Kind, haar lie-ve Je-zus had dorst en zij kon Hem niet te drin-ken ge-ven! En-ke-le sol-da-ten hie-ven 'n spons aan 'n stok om-hoog. Die spons was ge-drenkt in a-zijn en dat zu-re, bij-ten-de nat duw-den ze te-gen den dro-gen, be-ven-den mond van Je-zus. Maar Je-zus nam hem niet en Ma-ri-a be-greep, wat Je-zus be-doel-de. Nog al-tijd klon-ken die smar-te-lij-ke, drin-gen-de woor-den in haar oo-ren: „Ik heb dorst”! 't Had zoo a-ke-lig ge-klon-ken o-ver den hoo-gen berg, tus-schen de don-der-sla-gen door. „Ik heb dorst” had Je-zus ge-zegd, te-gen de hee-le we-reld. Want dorst had Hij naar zie-len, naar men-schen en kin-de-ren, die Hem hee-le-maal hun hart ga-ven. Ar-me Je-zus! Hij ver-lang-de

maar al die kin-der-tjes, die 't Kleu-ter-blaad-je le-zen nu. En Hij zag, hoe som-mi-gen zich heel on-ver-schil-lig van hem af-keer-den. Hij zag, hoe som-mi-gen nooit naar Hem ver-lang-den en dat er zelfs wa-ren, die, net als de Jo-den, hem pijn de-den door hun zon-den en stou-tig-he-den. Zóó ver-langt Je-zus naar de men-schen en de kin-de-ren, dat 't is, als-of Hij dorst heeft. Moe-ten wij dan ook niet naar Hem ver-lang-gen? Echt ver-lang-gen naar den dag van on-ze H. Com-mu-nie en dat ook dik-wijls zeg-gen aan Je-zus!

„'k Wou, dat 'k U al mocht ont-van-gen, Je-zus!” of „'k Kan bij-na niet meer den dag af-wach-ten, Je-zus!” Dat heeft Je-zus graag. Denk maar dik-wijls aan de woor-den van Je-zus: „Ik heb dorst!” Daar dacht de H. The-re-si-a van 't Kind-je Je-zus ook im-mers aan? Je weet toch nog wel, wat ik je daar-van ver-teld heb. Juist, om-dat Je-zus zóó'n ver-lang-gen had naar blan-ke ziel-tjes, ging Trees-je veel bid-den voor de hei-den-kin-de-ren. En ook de mis-si-o-na-ris-sen gaan daar-om zoo ver weg, om zie-len te ver-o-ve-ren. Maar op de eer-ste plaats gaf de H. The-re-si-a en ge-ven ook de mis-si-o-na-ris-sen zich-zelf aan Je-zus. Ie-de-ren dag op-nieuw in de H. Com-mu-nie. O kin-de-ren, als jul-lie toch maar eens e-ven-tjes kon-den voe-len dien bran-den-den dorst en dat he-vi-ge ver-lang-gen van Je-zus om bij jul-lie te komen, dan zou je nooit een H. Com-mu-nie o-ver-slaan. De mee-sten van jul-lie kunnen el-ken dag gaan. Al moet je ook een klein of-fer-tje bren-gen. 'k Weet wel, dat Ge-rard al om 7 uur moet op-staan. En The-o moet z'n bo-ter-hammen mee-nemen naar school en krijgt dan geen kof-fie of thee er bij. Maar heusch The-o, als je 't doet voor Je-zus, sma-ken die dro-ge bo-ter-ham-men als sui-ker. En wat zou 't, als jij ook 'n beet-je dorst lijdt! Je-zus had zoo'n vree-se-lij-ken dorst. Of-fer dien dorst ie-de-ren mor-gen op, om een hei-den-kind-je te be-kee-ren of een ar-men, af-ge-dwaal-den zondaar. Wat zou jij een flin-ke mis-si-o-na-ris zijn, zon-der dat ie-mand 't wist. Wie weet,

hoe-veel ziel-tjes je daar-mee wel zou win-nen. Toe, la-ten we eens af-spre-ken, nu voor de mee-sten 't nieu-we school-jaar be-gint, dat we zoo dik-wijls we kun-nen, mis-schien wel el-ken dag, te com-mu-nie zul-len gaan. Laat dat 't groot-ste en eer-ste voor-ne-men zijn, wat je voor dit jaar maakt.

Af-ge-spro-ken al-ie-maal, jon-gens en meis-jes? En als 't moei-te kost, dan aan Je-zus den-ken op dat a-ke-li-ge kruis, toen Hij zei: „Ik heb dorst”!

A. POSTEL.

CORRESPONDENTIE

Maria de Bresser, Molenwijk B 531, te Boxtel. Wel zeker mag Cor gerust een briefje schrijven voor Marie. Spreekt immers vanzelf, dat een jonger zusje het zóó netjes nog niet kan. Geeft niets, komt wel in orde met de jaren. Afgesproken, de volgende heel lange brief is dus van Marie zelf. Zoo wil ik het graag hooren. Aan allen veel groeten van Oom.

Betsie Dogge, Zeehavenlaan 140 rood, Dordrecht. Zeker mag je gerust een portret sturen. Als het heel duidelijk is, komt het wel in Kl. te staan. Zeker, Oom heeft het heel druk met de brieven, daarom antwoord ik ook nooit op gewone inzendingen van raadsels en wedstrijden. *Brieven* echter worden altijd beantwoord. Zet er dan altijd ook boven, welk blaadje je leest, dan zijn er nooit vergissingen. Dag Betsie. Tot later.

Annie van Velzen, Dr. Schaeppmanstr. 103, Delft. Het antwoord op het vorige briefje heb je nu al wel gelezen. Ik onderstel tenminste, dat er boven stond in welk blaadje ik moest antwoorden. Wil je er dat altijd boven zetten? Dag Annie. Veel groeten.

Mientje Weenink, Vondellaan 42 Arnhem. Goed gezegd: zoo heel gemakkelijk mogen werkelijk de wedstrijden niet zijn. Dan is er immers niets aan. Heel moeilijk natuurlijk ook niet. Zoowat tusschen in, dat ieder met een beetje moeite zijn kans heeft. Zeker mag je dat portret sturen. 't Is toch bestemd voor de groote reis door heel ons land? Veel groeten, vooral aan kleine zus Daag.

Joske.... te....? Ja, wat moet ik nu beginnen met een brief zonder adres. Ik hoop, dat Joske mijn antwoord herkent, anders weet ik geen hemelschen raad. Bovendien belooft mijn goed Neeffe, dat hij veel meer en veel lange brieven ook zal schrijven, als hij Oom eerst maar wat beter kent, en hij hoopt ook, dat we samen dikke vrienden worden. Nou, dat zal wel lukken, ik houd nu al van mijn nieuwen Neef. Jos. Hij vraagt ook nog wat het woord „Anecdoten” beteekent. Dat zijn grapjes, korte lachedingetjes. Dag Jos. Als je nu dit briefje gevonden hebt, kom je dan gauw terug? Ik hoop het maar.

Jan Huijsmans, woning 5, Oostzaan bij Zaandam. Graag, dat Neef Jan weer eens wat kwam praten. Ik denk wel, beste Neef, dat de foto geschikt is om geplaatst te worden. Je gaat immers elken dag per trein? Hoe ver is het zoovat van Zaandam naar Oostzaan? Veel groeten van Oom. Tot later.

Jo v Spaendonck, Spoorlaan 10, Tilburg. Zoo wil ik het graag hooren, beste Nichtje. De eerste van de klas — dat is een proficiat waard. Die gramfoon zal welkom geweest zijn, dat begrijp ik. Veel hartelijke groeten aan Marcelle en aan Tonny. Tot later alweer.

Mientje Verbeek te Oirschot. Wel zeker, gerust mag broer een briefje schrijven, al had ik liever, dat Mientje het zelf deed. Ik houd haar dan ook aan haar woord: „binnenkort een eigen brief.” Daag.

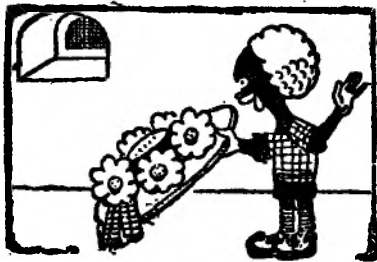
Toosje Lucassen, St. Hieronymusschool, Arnhem. Op gewone inzendingen van wedstrijden antwoord ik nooit, beste Nichtje. Wel op brieven.

Mogelijk heb je dus nooit bij de oplossingen een briefje ingesloten. Denk er aan, dat een briefje ook altijd op afzonderlijk postpapier geschreven moet zijn. Daag. Veel groeten.

Theo Kerstjens, Adm. de Ruyterweg 366111, Amsterdam (W.) Hartelijk welkom in onze familie, want dit eerste briefje ziet er netjes uit. Theo mag het meer doen. Ja, begrijp ik, dat zoo'n koorreisje naar Bloemendaal en Haarlem en Alkmaar, een fijn uitstapje was. De volgende „lange” brief zal welkom zijn. Volle doos groeten, ook aan zus en een stevige hand van Oom.

Wilhelmina Smulders te Bommel. En wat graag, dat mijn Nichtje ook eens kwam kennismaken. Als ze nu woord houdt en gauw weer terug komt, en dikwijls terug komt, is Oom heel blij met zijn nieuwtje Nichtje. Nog blijer, als ze een brief schrijft van 8 kantjes. Probeer: elken dag een stukje erbij. Stevige hand voor Jan en Henri en Corrie, Theo en Lucia. Pieter krijgt wel een stukje brood, als hij niet heel hard blaft. Daag.

ZOO'N IJDELTUIT

„Hoe vinden jullie m'n nieuwe hoed? Beeldig hè!”

„k Ga er 'ns gauw mee op stap.”

„Even rusten, je wordt moe van zoo'n wandeling.”

„En slapens van de warmte.”

„O, o, daar heeft die leelijke bok al de bloemen eraf gegeten.”

„M'n mooie hoed, m'n mooie nieuwe hoed!”

Juffrouw Struis krijgt medelijden met 't bedroefde meisje.

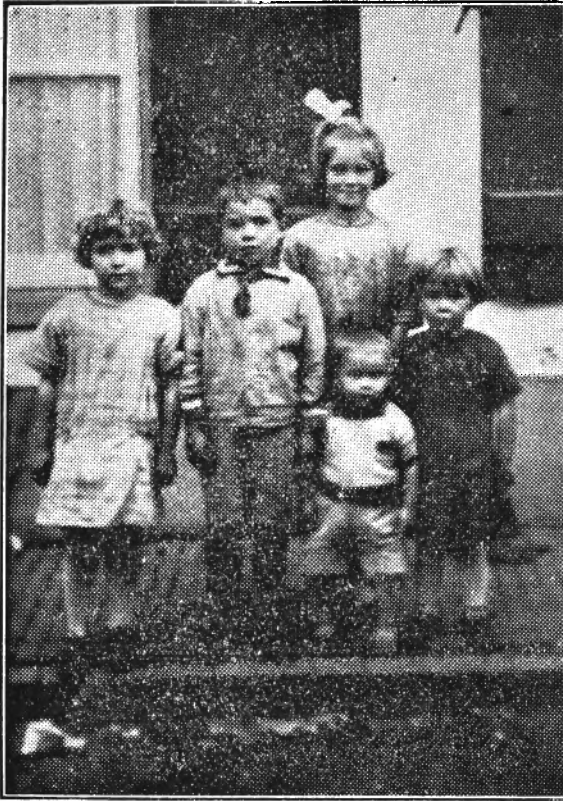
En siert den hoed op met prachtige pluimen.

„Ha! ha! Nou ben 'k nog vele mooier!”

Drika Kersten, Maria van der Goor, Anneke Wijnen, Fientje Janssen, Trina van Berkel, Tini Kamphuis, Anna v. d. Rijdt, Drika Verdellen, Truusje Franssen, Marieke Sturm, Maria Verstegen, Maria Verrijth, Truus Verrijth, Paula Sybers, Annie Scherjou en Mientje Scherjou, samen zestien Nichtjes uit Sevenum. — Laat ik even vooraf zeggen, dat Oom en óók Tante zeer tevreden waren over al deze briefjes uit Sevenum. Keurig netjes geschreven voor 8-jarige Nichtjes en goed verteld ook. Jammer, dat alle oplossingen van den wedstrijd fout waren, zoodat geen van mijn lieve, Sevenumsche Nichtjes kon meeloten. Dat spijt me des te meer, omdat alle kinderen zulke keurige brieven hebben geschreven. Maar... er is niets aan te doen. Ook Tante vond het echt jammer, zei ze. Nu begin ik maar gauw de briefjes een voor een te beantwoorden. Drika is de eerste. En wat aardig heeft ze van haar beide plaagbroertjes verteld. Een paar Limburgsche woorden, die er bij stonden, heb ik niet begrepen. Maar dat is zoo erg niet. Nu nooit meer ziek worden, Drika, streng verboden. De tweede is Maria. En nu denk ik er aan, dat er ook 3 briefjes bij het pakje waren voor R. J., die wel tegelijk beantwoord zijn, maar... die stellig veel eerder gedrukt worden. Zoodat het dus best kan, dat deze antwoorden veel en veel later komen, omdat er tegenwoordig zoo veel meer briefjes komen voor Kl. In R. J. zijn de kinderen dus beduidend veel eerder aan de beurt. Dit zoo maar even tusschen in. Ik had het over het briefje van Maria, misschien wel het mooiste geschreven van alle. Voor haar afzonderlijk dus nog mijn compliment, want zulke briefjes van 8-jarige Nichtjes ontvang ik niet alle dagen. Eerst informeert ze naar mijn gezondheid en wenscht me alle goeds. Dank je wel, kind. Dan vertelt ze van alie broertjes en zusjes, tien in getal, welgeteld. Dan over den hond en de twee katten. De hond is een bovenste beste, die zelfs orde weet te houden onder de weglappende varkentjes. Maar... die katten — ze eten zelfs de mooie duiven op. Over die beestjes zijn we het samen roerend eens, Maria. Of ik lachen zou, als ik mijn goede Nichtje op schaatzen zag scharrelen? Nee hoor, ik weet te goed, dat alle begin moeilijk is. Komt wel terecht. Doet me plezier, dat mijn Nichtje telkens met zooveel genoegen naar de Radio luistert. Maar nu zijn we het samen niet eens. Oom luistert óók wel eens naar iets moois, maar lang niet den heelen dag. Ik zou niet graag. Dag beste kind. En nu volgt Anneke. Maar kind, wat een droefheid vertel je mij: Nella dood. En dat zoo schielijk. Ik stel voor, dat alle Sevenumsche Nichtjes, die dezen brief lezen, vandaag ieder één Weesgegroetje voor Nella afzonderen. Ik doe zelf ook mee. We hopen, dat O.L. Heer haar gauw in den Hemel binnenlaat. Dan komt Fientje een en ander vertellen van broertjes en zusjes en van de heerlijke Kerstnacht Mis, en van een jongen, die met poes in bed speelde. Gevaarlijk werk, Fientje. 't Was maar een kort briefje, net als dat van: Trina. Dat is een nieuw Nichtje, die ik meteen hartelijk welkom heet. Hoe komt het, dat Nelly, Piet en Thijs ook niet eens mee op bezoek komen? Weinig heb je mij verteld van de mooie uitvoering, die „dertig meisjes uit Sittard” kwamen geven. Tini is ook een nieuw Nichtje. Even een hand vooraf. Ze vertelt mij van een mooien kerstboom. In

meer andere briefjes heb ik al eens gezegd, dat ik een kerstboom óók wel aardig vind, maar... dat ik toch heel wat meer houd van een kerstkrabbetje. Daar kan je in den kersttijd zoo echt bij bidden. De pakjes en — al wat ons blij maakt, brengt St. Nicolaas wel, of — nu ja — op verjaardag krijgen we ook al wat. Maar met Kerstmis komt er een echt godsdienstige stemming in huis. Ook op veel scholen wordt tegenwoordig een kerstkrabbetje gezet met kleine beelden, die overigens heel goedkoop zijn. Hoe denken mijn Sevenumsche Nichtjes daar over? Volgt Anna. Weer even een handje tot welkom, en een proficiat voor je vriendinnetje Liesje met haar kleine, lieve broertje. Licht zeker al druk te kraaien in de wieg. En hoe gaat het met kleinen Harrie? Staat hij alleen aan een stoel? Kan zus Liesje al wat lezen? Zal wel. Voor allemaal een hand. Drika II heeft weer een flinken brief, die wel voor acht kantjes telt. Of ik nog goed gezond ben? Dank je wel, kind, gaat best. Ja, lezen is goed, maar — je kan ook te veel lezen, net zoo goed als te veel eten. Iedere week een Kl. en dan zoo tusschen door nu en dan een mooi boek, is meer dan genoeg. Er moet ook wat gewerkt worden, vind je ook niet, kind? Graag heb ik, dat je geregeld de wedstrijden meemaakt. En nu Blikman je al eens gevonden heeft, kunnen er nog groote dingen gebeuren. Heel mooi en heel uitvoerig heeft ze mij verteld van die groote uitvoering in het patronaat. Goed gedaan. Alles met plezier gelezen. Volgt Truusje met een kort briefje. Eerst een en ander over de zusjes en over broertje Wim, dien ik ook graag eens mee op bezoek heb. Verder een heel klein stukje over de uitvoering, en over een reisje naar Venlo. Dan is het briefje uit. Van Truus krijg ik nog wel eens een heel langen brief: ik zie wel, dat ze het kan. Dag. Marieke is ook kort van stof. Blij, dat ze nu weer goed gezond is. Houd het zoo, want ziek zijn is niet gezond. Veel konijnen en kippen brengen veel werk mee. Wie verzorgt ze? Eieren rapen is wel het plezierigste. Mag je wel 's helpen? Maria II belooft een brief, waarin ze van alles zal vertellen. 't Ergste is, dat ze nog al gauw ophoudt met vertellen. Van broertjes en zusjes heb ik alles graag gelezen, omdat ze het zoo leuk vertelt allemaal. Dat ze graag in Kl. leest, doet me veel genoegen. Daar wordt het voor geschreven elke week. Van dat Kerstkrabbetje wil ik heel graag een volgenden keer wat meer vernemen. Doe je 't? Weer een Maria, de derde al. En ze heeft me werkelijk heel aardig geschreven, hoe ze met Anneke en Jan schoolje speelden, waar lezen, schrijven en rekenen geleerd werd. Het mooiste is wel, dat de schooltijd gesloten werd met een kopje koffie uit het serviesje. Zie, dat moest nu op de echte school ook zoo gedaan worden, vin-je ook niet, Marie? Ik weet zeker, dat we het nu wéér samen eens zijn. Een heel langen brief krijg ik nu van Truus, een stevigen brief met van alles erin. Mooi zoo. Ze begint met te zeggen, dat ze „graag heeft, weer eens met mij te kunnen praten”. En Oom heeft haar graag op bezoek. Wie zoo gezellig weet te praten is altijd welkom. De andere kinderen vertelden, dat de jongedames, die in 't patronaat speelden, uit Sittard kwamen. Nu lees ik in den brief van Truus: Overhoven. Is dat misschien een nieuwe buurt daar in die omgeving? Dat hoor ik dan nog wel 's. Ook lees ik

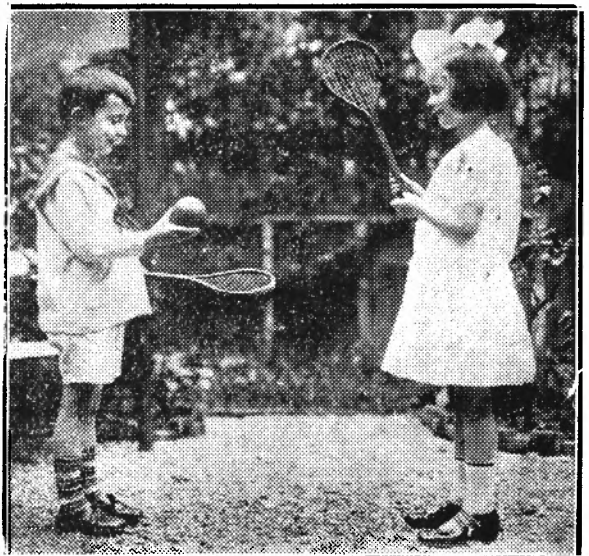
Koosje v. d. Voort met haar zusjes en broertjes.

nu van Truus voor 't eerst, dat de uitvoering gegeven werd ten bate van een nieuwe kerk, en dat de avond goed wat opgeleverd had. Zeker is die kerk nu al wel haast klaar? Zoo, zoo, leer je bij de Zuster ook al boeken inbinden? Komt goed te pas, als je de nummers van Kl. het heele jaar goed bewaard hebt. Doen de andere kinderen dat ook? Spreekt vanzelf, als moeder het druk heeft, is Truus haar trouwe helpster. Dat hoort zoo. Thuis gaat vóór alles. We zullen maar hopen, dat Blikman den een of anderen keer nu de tweede zus gedenkt. Hij weet alvast het adres nu. Zoo, gaat zus al van school af? Die zal thuis bij moeder ook welkom zijn. Die jongens hebben haast altijd hun kousen stuk, en wie zal dan zorgen, dat ze weer heel zijn? Hoe gaat het met kleine Annie? Kan wel haast loopen, en — groeit als iets, dat nog beter groeit dan kool. En wat ik nu het mooiste vind? Dat Truus belooft „op een anderen keer” nóg weer een langeren brief te sturen. Deze telt wel voor 8 kantjes. Dan zal ik nu maar vast rekenen op 12. Ja? Paula schrijft niet zoo veel, al heeft ze leuk verteld, hoe het er zóal toeging, toen ze samen thuis met 't servies speelden. Als er altijd koekjes en choc. bij komen, zullen de liefhebbers om mee te doen, wel toenemen. De laatste op één na, is Annie. Ja, kind, begrijp ik best, dat er onder de vakantie klinkende lol is in huis. Zoo'n stelletje van tien! Maar — ik begrijp ook best, dat Moeder blij is, als die drukke tijd weer om is. En — dáár zijn jullie het dan niet mee eens. Wel? Maar ik zie wel, dat Moe toch ook veel hulp heeft, van haar vakantie-kinderen. Zoo hoort het ook. Op tijd schik hebben, maar óók aanpakken op tijd. Hoe

is het gegaan met Paschen? Over naar de vierde klas? Zal wel. In elk geval voor schrijven blijf je niet zitten, want dat is in orde. En zoo hebben we nu de laatste van de rij; het is: Mientje. Zeker een zus van de vorige? O, ja ik zie het al in den brief. 't Zijn tweelingzusjes. Daarom zitten ze dus in dezelfde klas. Toch schrijft Annie een beetje mooier. Dat komt, omdat Mientje te vlug schrijft. Anders toch óók goed. Langzaam, Mien, altijd langzaam. Zoo, heb je den vorigen keer prijs gehad. Wel, dat doet me plezier, dat Blikman mijn goede Sev. Nichtjes toch gedenkt. Bij volgende wedstrijden nu goed nagedacht, want ik heb boven al gezegd, dat Blikmanianus haast heeft staan schreien, omdat hij zijn Sev. trouwe deelnemers miste. Zoo'n goeierd! Aan het einde van dezen langen brief nog even de hartelijkste groeten van Tante en van mij en voor allemaal een stevige hand. Wie gaat er even voor mij rond? Mientje zal het wel doen. Tot later alweer. Dag beste kinderen.

Piet Jassen, 7 jaar, te...? Zoo stelt mijn nieuwe Neef zich voor, maar hij vergeet zijn adres. Ik ben er ook niet zeker van, of het misschien Jansen moet zijn. In elk geval, graag vermeld ik erbij, dat Piet nog maar 7 jaar is, want het briefje is keurig mooi geschreven, en Piet zegt, dat hij alles zelf alleen gedaan heeft. Om zekerder te zijn, dat mijn antwoord herkend wordt, want er zijn heel veel Neefjes, die Piet heeten, en óók heel veel die Jansen heeten, zeg ik er even bij, dat hij twee zusjes heeft: Gretha en Jootje. Verder zegt mijn flinke Neef, dat hij nog nooit brieven heeft geschreven, en dat deze daarom maar kort is. Blij ben ik, dat hij een volgenden keer een langen belooft. Veel hartelijke groeten en een hand van Oom.

Cornelia Baut, Zaanhof 58 huis, Amsterdam. Maar kind, wat een keurig mooie vaas met bloemen boven den brief. Zeker van St. Nicolaas, of... van je verjaardag. Fijn, hoor. Goed, stuur portret maar. Is het goed duidelijk? Zoo, zoo, heeft mijn Blikkerd al eens aan je gedacht. Goeie vent is hij toch. Afsproken: volgende maal *de* lange brief. Daag.

Pollie Meijers met haar broertje uit Heerlen.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

EERSTE H. COMMUNIEDAG

Lief Je-zu-ke woont in mijn hart-je,
Het is er zoo vre-dig en blij,
„Lief Je-zu-ke, ga niet meer he-nen?
Och Kin-de-ke, blijf toch bij mij!”

„En word ik eens groot, Lie-ve Heer-tje,
Dan houd ik mijn har-te-ke rein,
Bij U is het vei-lig te le-ven,
Bij U wil ik da-ge-lijks zijn!”

„En Je-zu-ke, mag ik U vra-gen,
Een He-melsch ge-schenk-je deez’ dag?”

Och, dat ik bij U in den He-mel
Lief Kin-de-ke, wo-nen eens mag!”

„Daar blij-ven wij al-tijd te za-men
Daar zin-gen wij blij in Uw woon:
O Je-zu-ke-lief in den He-mel,
Bij U is het le-ven zoo schoon!”

H. SCHRETLEN

Ber-to, de klei-ne schaa-p-her-der, hoor-de ei-gen-lijk ner-gens thuis. Hij was een wees en mocht, toen hij daar gróót ge-noeg voor was de scha-pen van de dor-pe-lin-gen hoe-den op de hei-de. Voort-aan sliep hij toen in een scha-pen-stal op stroo en e-ten kreeg hij nu eens van de-zen, dan van dien boer. Soms werd hij ook ver-ge-ten en kreeg hij hee-le-maal geen e-ten. Dan voel-de hij zich erg on-ge-luk-kig en een-zaam.

„Nie-mand is er, waar ik bij thuis-hoor,” dacht hij dan, „nie-mand, die voor mij zorgt. Ik ben zoo arm, dat ik niets op de we-reld be-zit. Ie-der-een min-acht mij, om-dat ik maar een ar-me, klei-ne schaa-p-her-der ben, die in rom-pen ge-kleed gaat. Waar-om la-ten ze mij geen an-der werk doen, waar-bij ik kan la-ten zien, dat ik wél wat waard ben? E-ven-veel waard als de an-de-re jon-gens van het dorp?”

Nie-mand wil-de hem hei-pen en Ber-to bleef een schaa-p-her-der-tje. Da-gen-lang bleef hij bij de scha-pen op de hei-de, lag op zijn rug stil te kij-ken naar de wol-ken, die voor-bij dre-ven, of tuur-de naar het bosch in de ver-te.

„Als ik eens weg-liep?” dacht hij. „Hier word ik toch nooit iets. Mijn hee-le-ven schaa-p-her-der blij-ven, wil ik niet. Ach-ter dat bosch ligt de groo-te stad. Zou ik daar werk kun-nen vin-den?”

Vast-be-ra-den stond hij op en floot zijn zwar-ten her-ders-hond.

„Pas jij op de scha-pen. Koef: ik moet weg. Maar zoo gauw als ik kan, kom ik jou ha-len. hoor mijn bes-te. trou-we vriend!”

Be-droefd keek Koef zijn klei-nen mees-ter na, die met snel-le schre-den de hei-de o-ver liep, al maar ver-der. tot hij in het bosch ver-dween. Wat was het heer-lijk in het bosch. Hoe zoet smaak-ten en geur-den de wil-de fram boos-jes. Ber-to, die zeer hon-ge-rig was. smul-de er-van naar har-te-lust. Wat kab-bel-de het beek-je lus-tig voort, o-ver stee-nen en boom-wor-tels heen. Wat zon-gen de vo-gel-tjes blij en fijn.

Een eek-hoorn-tje wip-te voor zijn voe-ten weg. Of wàs het geen eek-hoorn-tje? Ja toch, daar snel-de het een boom in, keek van tus-schen de tak-ken met schit-te-ren-de oog-jes naar hem.

Op de plek waar het ge-ze-ten had, lag een door-schij-nend groen stok-je. Was het glas? Ber-to raap-te het op. Nee, glas was het niet. Het was licht als een veer en sterk als me-taal. Ber-to tracht-te het door te bre-ken, maar het tuk-te hem niet. Wat grap-pig! Hij zou het be-wa-ren.

Toen hij het in zijn zak stak, zag hij het eek-hoorn-tje weer uit den boom naar be-ne-den snel-len. Het keek naar hem, maar toen Ber-to be-woog, wip-te het weg en was ver-dwe-nen.

Wat was het druk in de stad, toen Ber-to er aan-kwam. Hij was er nooit

ge-weest en stond ont-zet te kij-ken naar de voor-bij-rij-den-de au-to's en trams en de haas-tig voort-stap-pen-de men-schen-drom-men. Hij durf-de de straat niet o-ver te ste-ken.

Wat moest hij nu doen om aan werk te ko-men? Zou er in den een of an-de-ren win-keel geen bood-schap-pen-jon-gen noo-dig zijn?

„Ken je goed den weg in de stad?” vroe-gen de win-ke-liers en za-gen den ha-ve-loo-zen jon-gen wan-trou-wend aan.

„Nee,” moest Ber-to be-ken-nen.

„Dan kun-nen we je niet ge-brui-ken,” zei-den de win-ke-liers.

Voor een groo-ten speel-goed-win-keel bleef Ber-to ein-de-lijk ge-heel ont-moe-digd staan. Wat moest hij be-gin-nen, wan-neer hij geen werk kreeg? Waar moest hij sla-pen?

Ach, en wat een won-der-lijk mooi-e din-gen zag hij toch in dien speel-goed-win-keel. Pop-pen die er uit-za-gen als ech-te kin-de-ren zij-de-ach-ti-ge beer-tjes trei-nen, die on-der brug-gen door-lie-pen.

„Zeg jon-gen, wil jij de-ze doo-zen voor mij dra-gen?” zei een stem vlak naast hem en Ber-to zag een da-me met een blau-wen man-tei aan, die hem drie plat-te doo-zen voor-hield. Hij nam ze aan en stap-te ach-ter de da-me voort de straat door.

Toen sta-ken ze een plein o-ver, waar het erg druk was. Ber-to stond dui-zend ang-sten uit. Het leek wel of al-le au-to's op hem toe-kwa-men en ze toe-ter-den zoo hard, of ze vree-se-lijk boos op hem wa-ren. Hij raak-te erg in de war. Waar was die vreem-de da-me nu? Daar kwam weer een au-to. Hij hol-de naar het trot-toir en keek rond. Tra-nen ston-den in zijn oo-gen. Daar zag hij den blau-wen man-tei. Hij snel-de voort. Weer een druk-ke straat in en nog een. Nu bleef de da-me staan, keek hem aan.

„Waar-om loop je mij toch na, jon-gen?” zei ze boos.

Ach, het was niet zijn da-me. Nu had hij ach-ter een ver-keer-de aan-ge-loo-pen. Ver-schrikt wil-de hij te-rug-loo-pen naar

het plein. Maar hij kon het niet meer vin-den.

Wat moest hij nu met de doo-zen be-gin-nen? Hij liep en liep. De stra-ten wer-den stil-ler en ein-de-lijk stond hij weer bui-ten en zag in de ver-te het bosch.

„Ik kan het niet hel-pen,” dacht hij, schrei-end van moe-heid en te-leur-stel-ling. „Nu sta ik hier met die doo-zen en kan weer naar huis gaan.”

Lang-zaam liep hij naar het bosch toe. En toen hij het beek-je be-reikt had, was hij zóó uit-ge-put, dat hij ging zit-ten en da-de-lijk in slaap viel.

Den vol-gen-den mor-gen, toen hij wak-ker werd, zag hij da-de-lijk de doo-zen.

Wat zou er toch in-zit-ten?

Aar-ze-lend maak-te hij de touw-tjes los, die er om-heen za-ten en til-de de dek-sels op.

Speel-goed. Een klei-ne boer-de-rij — glim-mend wit en rood. Hou-ten koe-tjes en paard-jes, var-ken-tjes, kip-pe-tjes, gan-zen, dui-ven, geit-jes, scha-pen. Snoe-zig was het.

Ber-to had nooit speel-goed ge-had. Hij zet-te de boer-de-rij op den grond en be-gon met de beest-jes te spe-len. Paard-jes met wa-gen-tjes be-span-nen, paard-jes voor ploe-gen en eg-gen wa-ren er-bij. Wacht, ze wil-den niet trek-ken.

„Voor-uit lui-e bees-ten!” riep Ber-to luid. „Moet ik met de zweep ko-men?”

Hij tast-te in zijn zak naar het groe-ne stok-je, dat hij ge-von-den had. Dat was de zweep.

Wat een mooi-e zweep was dat. Hij zwaai-de er lach-end mee door de lucht.

En toen ge-beur-de er iets heel vreemds.

De boer-de-rij leek op-eens heel erg op een ech-te wás een ech-te! De paard-jes en koe-tjes, de geit-jes, de var-kens en de an-de-re die-ren wa-ren le-vend ge-wor-den. Maar al-les was e-ven klein ge-ble-ven als voor-heen. De kip-pe-tjes ka-kel-den, de var-ken-tjes lie-pen naar het var-kens-hok toe en knor-den, want ze wil-den voer, ze had-den hon-ger.

Ber-to wreef zijn oo-gen uit en dacht, dat hij droom-de. Dat was toch al te gek.

„Tok — tok — tok” riep een kip, die

uit het kip-pen-hok-je naar bui-ten kwam.
Berto maak-te het deur-tje van het
hok-je o-pen en zag in het stroo een ei-tje
lig-gen, zoo groot als een erwt.

Daar moest hij erg om lach-en.

Nee maar, en hoe was dat al-les nu zoo
ge-ko-men ?

Door het groe-ne stok-je ? Hij keek
er nieuws-gie-rig naar. En daar op-eens

zwaai-de hij er weer mee door de lucht.

Toen kreeg hij een dui-ze-lig ge-voel.
Het leek wel of hij in-een kromp tot niets.
Ja, iets bleef er van hem o-ver. Een hee-
klein man-ne-tje, zoo groot als een pink.
De boer-de-rij leek nu heel groot en de
bees-ten maak-ten een oor-ver-doo-vend
la-waai.

(Slot volgt)

JANTJE EN POESJE

„M'n kat-te-ke, m'n schat-te-ke,
Wat dut je weer bij 't vuur ?
Kom, vang 'n muis of rat-te-ke
Daar gin-der in de schuur !”

„M'n Jan-ne-ke, m'n man-ne-ke,
Daar-toe heb ik geen lust ;
Ik snoep-te melk uit 't kan-ne-ke,
En slui-mer nu gerust !”

„M'n poe-ze-ke, m'n snoe-ze-ke,
Blijf jij zoo lui en traag,
Dan pakt een muis of ra-te-ke,
Je zelf nog bij je kraag !”

„Nee Janneke, m'n man-ne-ke,
Zoo zal het heusch niet gaan !
Die blij-ven om m'n na-gel-tjes
Het liefst van mij vandaan !”

„M'n kat-te-ke, m'n schat-te-ke,
Ik houd niet meer van jou,
Je bent te traag en vad-se-rig,
Vort, vort ! de deur uit gauw !”

„Wel vrin-de-ke, lief kin-de-ke,
Ik ga naar buiten, vlug,
En keer er na 'n ston-de-ke
Wel weer bij jou terug !”

Juf Trap-trip-trap ; Juf Grijp-greep-grap ;
Liep naar de schuur toe snel
En had er na een tij-de-ke,
Een muisje bij d'r vel !

„M'n jon-ge-tje, je ton-ge-tje,”
Zei poes, „is wat te gauw !
Hier heb ik al 'n kna-ger-tje !
Ben 'k nu nog lui ? Mi-auw !”

„Kom Jet-te-ke, Mi-net-te-ke
Dat ik je blij eens aai !
Nu ben je weer m'n schat-te-ke,
En niet meer lui, of saai !”

PIET VAN 'T BOSCH-KE.

MOEDERS JAARDAG

Ons Moe-ke is ja-rig! Vroeg uit de vee-ren,
 Hoe-zee, dat is 'n dag Vlug in de klee-ren,
 Die er we-zen mag. En dan naar de kerk;
 Tel-kens weer, Dat is het eer-ste
 Wel hon-derd keer! werk!

Ja, bid-den voor Va-der en Moe-der,
 dat doe je el-ken dag. Maar zoo'n jaar-
 dag, dat is geen ge-wo-ne dag; dan doe
 je van-zelf meer dan anders en je doet
 het be-ter dan an-de-re da-gen. Dat is
 zoo klaar als een klont-je!

Na de H. Mis flink stap-pen om gauw
 thuis te zijn. Daar staan de kren-ten-
 bol-len en lek-ke-re bo-ter-ham-men al
 te wach-ten! Maar..... eerst fe-li-ci-tee-
 ren! Had die goe-de ja-ri-ge Moe nu maar
 zes han-den en tien wan-gen, dan kon-
 den ze al-le-maal te-ge-lijk haar pak-ken
 en een kus ge-ven.

Maar dat kan nu niet, dus één voor één.
 Wie eerst? Wel de klei-ne An-ne-ke.
 Ze is pas drie jaar, maar „klein en dap-
 per.” Daar stapt ze voor-aan.

„Op zij, Prin-ses-je moet voor-bij!”
 roept Wim, de oud-ste van het groep-je.

En als een heusch prin-ses-je komt
 An-ne-ke naar Moe ge-trip-peld. Ze houdt
 een groo-ten bos bloe-men vast, bei-de
 hand-jes heeft ze noo-dig! Ze buigt net-
 jes voor Moe en zegt haar vers-je op.

Al-len luis-te-ren, hoe dat klei-ne ding
 het klaar zal spe-len.

Ons Moe-ke is ja-rig,
 Nu ben ik bij!
 Ik geef mooi-e boe-me-lies,
 En een kus-je er bij!”

Hè, hè, ze heeft er een kleur van ge-
 kre-gen. Moe zegt, dat An-ne-ke een lie-
 ve, groo-te meid is, en dan zul-ke mooi-e
 bloe-men! Al-len prij-zen haar en ze is
 er zelf grootsch op. Nu komt Hans, die
 staat al te wach-ten met zijn ge-schenk-je.

Hij is haast zes jaar en heeft wat moois
 ge-maakt voor Moe. Raad eens! Een
schil-de-rij!! Ja, dat is geen klei-nig-
 heid, hoor! Met Sin-ter-klaas kreeg hij
 een doos, en in die doos la-gen mooi-e
 pren-ten, die nog niet ge-kleurd wa-ren.

Er was ook een doos kleur-krijt bij,
 mooi-e, fij-ne kleu-ren. En nu had Hans
 de mooi-ste plaat uit-ge-zocht om voor

Moe een ech-te schil-de-rij te ma-ken.
 Moe vond het prach-tig en Va-der ook.
 Ze ge-loof-den vast, dat hun klei-ne
 Hans een knap-pe schil-der zou wor-den.

Ach-ter Hans ston-den de zus-jes al
 klaar met hun pak-jes, net-jes in mooi
 pa-pier. Li-ze, die acht jaar was en Ma-rie,
 die al elf was, kwa-men sa-men, want hun
 ge-schenk-jes hoor-den bij el-kaar.

Laatst had Moe ge-zegd, dat haar thee-
 muts zoo vuil werd, die had een nieu-we
 jurk noo-dig. Nu had Ma-rie een mooi
 lap-je sa-ti-net ge-kocht voor een nieu-we
 jurk voor de thee-muts. 't Was geel sa-
 ti-net en van zwart-te zij had Ma-rie een
 aar-dig pa-troon ge-haakt, dat o-ver het
 ge-le lap-je kwam. Dat stond heel aar-
 dig! En dan bo-ven-aan een mooi-e
 strik! Lize had ook van dat sa-ti-net en
 die haak-zij een dub-bel kus-sen-tje ge-
 maakt als hand-vat voor den thee-pot,
 dan kon Moe haar han-den niet bran-
 den. Ein-de-lijk kwam Wim, de oud-ste,
 aan de beurt. Die had met de fi-guur-
 zaag een heel mooi-e por-tret-lijst ge-
 maakt; keu-rig, hoor, hij had er zijn
 best op ge-daen. Maar een lee-ge por-
 tret-lijst, dat zou te gek zijn!

Va-der, die na-tuur-lijk al-les wist van
 de kin-ders, had een kiek-je ge-maakt
 van 't hee-le kin-der-groep-je. Voor-op
 klein An-ne-ke in haar ei-gen stoel-tje
 en de pop in haar arm; die moest er bij.
 Hans lag op den grond, op zijn el-le-bo-
 gen en hield den hond vast. Hans vond,
 dat die ook tot de fa-mi-lie hoor-de.

Het was een leu-ke fo-to ge-wor-den.
 en dan in die mooi-e lijst, fijn, hoor!

Wat was Moe ge-luk-kig en rijk!

Zul-ke zelf-ge-maak-te ge-schenk-jes
 had Moe veel lie-ver dan zoo uit den
 win-kel ge-haald. Nog een: „Lang zal
 zij le-ven in de glo-ri-a,” en toen be-gon
 de aanval op het lek-kers van de ta-fel.

En dan naar school! Want het was
 wel thuis feest, maar niet vrij van school.
 Of ze daar dien dag wel erg heb-ben op-
 ge-let en ge-luis-terd, dat ge-loof ik niet.
 Maar Moe ver-jaart maar ééns in 't hee-le
 jaar, en dan wordt er zelfs op school wel
 wat door de vin-gers ge-zien.

Berlicum,

TANTE FIE.

Van nieuwe Schoentjes en een ijdel meisje

Daar gin-der is een win-kel,
Daar zit Baas Her-man in,
Hij maakt er mooi-e schoen-tjes,
En zingt met blij-den zin.
Zijn ha-mer-tje gaat tik, tik, tik,
Zijn els en naald gaan prik, prik, prik.
Daar gin-der is een winkel,
Daar zit Baas Her-man in.

D O O R N E L L I E

En naast hem staat een huis-je,
Daar-in woont klei-ne Jet,
Haar Moe koopt voor haar lief-je
De schoen-tjes, keu-rig net.
Nu gaan de schoen-tjes stap, stap, stap
En op de stee-nen trap, trap, trap!
Daar naast hem staat een huis-je
Daar-in woont klei-ne Jet.

Met hel-der stem-me-tje had Bep dit
aar-dig lied-je ge-zon-gen, ter-wijl Moe-
der haar op de pi-a-no be-ge-leid had.

„Hè Moes,” zei ze la-chend, „dat is nu
nèt een lied-je voor mij. U gaat im-mers
straks nieu-we schoen-tjes voor me koo-
pen, ginds in den schoen-win-kel?”

„Ja hoor,” zei Moe-der van de pi-a-no
op-staan-de, „wij gaan sa-men straks
nieu-we schoen-tjes voor je koo-pen.”

„Fijn!” juich-te Bep, door de huis-
ka-mer rond-dan-send.

Een half uur-tje la-ter gin-gen ze sa-
men, Moe-der en Bep, naar den schoen-
win-kel.

Er werd ge-past, en nog eens ge-past,
maar Bep vond de schoen-tjes nog niet
mooi ge-noeg.

„Ik wil zoo graag *mooi-e* heb-ben,” zei
ze.

Ja! Bep was wel een klein beet-je
ij-del! Ei-gen-lijk mocht dat toch niet
en Moe-der had het haar ook al dik-wijls
ge-noeg ge-zegd!

Ze was toch zoo erg graag mooi!

„Kijk de-ze dan eens,” zei de mijn-heer
uit den win-kel, „*die* zal je toch wel mooi
vin-den, is 't niet?”

„O ja,” zei ze, „die zijn mooi, hè Moe-
der?”

Moe-der be-keek de schoen-tjes eens
goed.

Ze wa-ren van bruin leer met een gou-
den bies-je er bo-ven op en een gou-den
gesp-je er aan.

„Ja,” zei Moe-der „die zijn zé-ker
mooi, pas deze dan maar eens e-ven aan.”

Bep kon er wel met haar voet-jes in-
ko-men, maar toch knel-den de schoen-tjes
wel 'n beet-je.

„Zijn ze je niet iets te nauw Bep?”
vroeg Moe-der. „Dan moet je ze niet
ne-men hoor!”

„Ach neen, ze pas-sen me wel; o
ja, dat gaat best.”

Maar ei-gen-lijk ging het niet zoo héél
erg best! Bep voel-de wel de-ge-lijk, dat
de schoen-tjes wat knel-den, maar tòch
wilde ze de-ze graag heb-ben, al-léén, om
dat ze zoo mooi wa-ren.

Bep was dus al weer ij-del!

En om-dat ze dat voor Moe-der niet
wil-de we-ten, zei ze er maar niets van,
dat de schoen-tjes knel-den en deed maar
net, of ze haar goed pas-ten.

„Zijn ze nu heusch niet te nauw?”
vroeg Moe-der nog eens, „want dat kan
ik niet voe-len, dàt moet je zelf we-ten.”

„Och..... neen.....” zei Bep weer, 't
gaat wel!”

„Nu mijn-heer, pakt u dan de schoen-
tjes maar in, dan zul-len we ze mee-ne-
men.”

Bep mocht het doos-je zelf dra-gen en
Moe-der be-taal-de ze.

„Ben je er blij mee, Bep?” vroeg Moe-
der on-der-weg.

„Nou, Moe-der, en òf!” riep ze lachend.
„Ik vind ze toch zoo mooi! Ik wed, dat
geen een kind in on-ze klas zul-ke mooi-e
schoe-nen heeft.”

Dien-zelf-den a-vond mocht Bep uit.
Ze was op een kin-der-par-tij-tje ge-

vraagd bij 'n vriendin-ne-tje. Er zouden nog meer meisjes ko-men en het zou er erg leuk wor-den.

„Moe-der,” vroeg ze op-eens, toen het tijd werd, om haar mooi-e jurk-je aan te doen, „nu moest ik ook mijn mooi-e nieu-we schoen-tjes aan trek-ken! Die zul-len mooi staan bij dit fij-ne nieu-we jurk-je hè?”

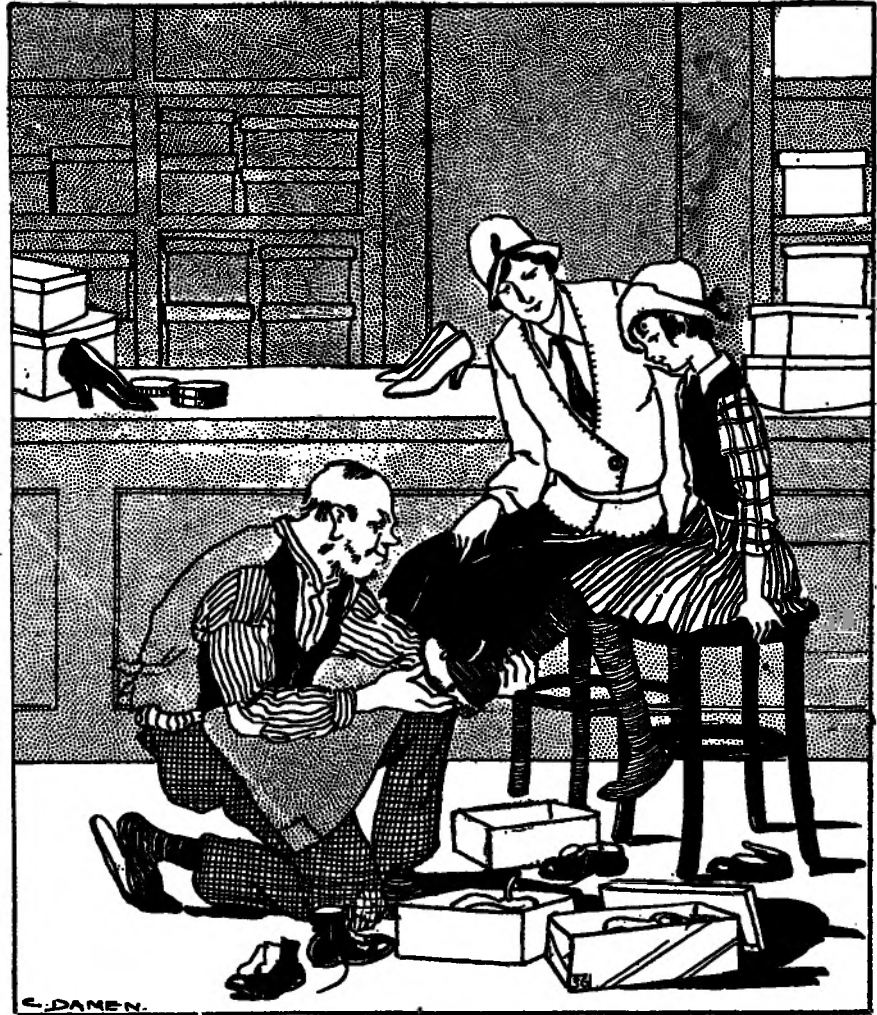
„Nu Bep,” zei Moe-der, „dat zou ik je toch maar niet aan-ra-den. Nieu-we schoe-nen zit-ten *nooit* pret-tig den eer-sten keer en voor-al niet om-dat je voor je plei-zier uit gaat en den hee-len a-vond weg blijft!”

„Och toe, Moe-der-tje,” vlei-de ze. „Ik vind het toch zoo fijn, juist van-a-vond nieu-we schoen-tjes aan te heb-ben. Ie-der kind heeft na-tuur-lijk zijn bes-te schoe-nen aan.”

„Nu ja,” zei Moe-der, „als je 't dan zoo graag wil, moet je 't zelf maar we-ten; trek ze dan maar aan. Maar je zult er mis-schien geen plei-zier van heb-ben.”

Bep was al-lang blij. Vlug liep ze naar bo-ven, trok haar mooi-e bes-te kous-jes aan en toen de nieu-we schoen-tjes!

Hè, dacht ze, toen ze e-ven heen en weer liep, 't is net, of ze nu nog méér knel-len dan straks. O, na-tuur-lijk, de Zon-dag-sche kou-sen wa-ren dik-ker dan die ze van-daag aan ge-had had. Nu be-greep ze 't. Hè, 't deed wel een beet-je pijn. Ver-beeld je, dat het zoo den hee-len a-vond zou du-ren! Zou ze maar niet

Bep kon er wel met haar voetje inkomen.

lie-ver haar an-de-re schoe-nen weer aan-doen?

„Nee hoor, ik houd ze aan,” zei ze in zich-zelf. „Ze zijn zóó prach-tig! Wat zul-len de an-de-re kin-de-ren wel den-ken?”

En het ij-de-le meis-je, dat al-tijd zoo graag mooi wil-de zijn..... moest pijn lij-den.

Het licht-roo-de jurk-je aan, de ha-ren net-jes ge-kamd, met mooi-e kou-sen, mooi-e schoen-tjes, zóó stap-te Bep-pie naar het kin-der-feest-je.

Moe-der keek haar na.

Ze loopt lang niet zoo vlug als an-ders, dacht Moe-der. Je kan zien, dat de schoen-tjes haar knel-len! 't Zal me be-nieu-wen, hoe dat gaan zal van-a-vond!

Op 't feest-je was 't èrg pret-tig. De

kin-de-ren ,er wa-ren er wel twaalf, had-den véél ple-zier Dat was hun wel aan te zien. Ze ke-ken al-len e-ven vroom-lijk. Eén-tje was er. die niet meedeed met de al-ge-mee-ne vroom-lijk-heid. Die niet har-te-lijk mee lach-te, die niet vroom-lijk keek, die stil en on-ge-zei-lig was.

En wie dat was ?

Wel. na-tuur-lijk Bep.

En waar-om ?

Wel, om-dat ze er-ge pijn aan de voetjes had. Het lek-ker-ste taart-je smaak-te haar niet ! De groot-ste pret kon haar niet aan 't la-chen bren-gen. Daar zat ze nu, met een pijn-lijk ge-zicht-je.

Och, wat de-den die schoe-nen toch pijn ! Ze knel-den hoe lan-ger hoe meer. En ze durf-de het ook niet eens te ver-tel-len, want na-tuur-lijk zou-den de an-de-ren haar uit-la-chen, om-dat ze te nau-we schoe-nen had ge-no-men al-leen, om-dat die zoo mooi wa-ren.

Al-ler-lei spel-le-tjes wer-den ge-daand Bep deed maar half mee zoo-dat om de beurt de an-de-re kin-de-ren haar vroom-geen wat ze toch had, en wat er toch aan scheel-de ?

De pi-a-no ging o-pen en ie-mand ging een vroom-lijk wals-je spe-len. In een oog-gen-blik wer-den de stoe-len op zij ge-zet en gin-gen de kin-de-ren een ron-de-dans-je ma-ken

O ! wat zou ze toch graag op-sprin-gen en mee-doen ! 't Was toch zoo leuk ! Maar neen, ze durf-de niet. Wat zou dat pijn doen :

„Kom Bep !” riep vroom-lijk-ke Jet haar toe. kom !”

„Neen !” zei ze. „Ik heb geen zin !”

„Hè flau-we meid ! Wat ben je toch saai en ver-ve-lend van-a-vond !”

Toen kon Bep het niet lan-ger uit-hou-den. Ze be-gon plot-se-ling te schreien. Ze snik-te zóó he-vig, dat ze er zichzelf voor moest scha-men. Stil-le-tjes ging ze de ka-mer uit en zei te-gen Me-vrouw. dat ze niet goed was en maar lie-ver naar huis wil-de gaan.

Bui-ten ge-ko-men, deed ze aan-stonds de schoen-tjes uit, nam ze in de hand en liep op kou-sen-voe-ten naar huis.

„O Moe der !” riep ze schrei-end, toen

ze bin-nen kwam. „Ik heb toch zoo'n pijn aan mijn voe-ten ge-had, den hee-len a-vond Moes ! Ik heb niets aan het feest-je ge-had niets ! En 't was toch zóó leuk. ze had-den al-le-maal toch zóó'n pret ! Had ik maar naar u ge-luis-terd Moe-der ! Had ik toch maar niet mijn nieu-we schoe-nen aan-ge-trok-ken !”

Zoo schrei-de en klaag-de Bep-pie ter-wijl ze haar arm om Moe-der's hal-sloeg.

Moe-der keek hee-le-maal niet ver-won-derd toen Bep zoo be-droefd thuis-kwam.

„Ik heb het wel ver-wacht Bep.” zei ze. „En zeg me nu eens eer-lijk zijn de schoen-tjes je niet een beet-je nauw ? Knell-len ze je niet ? Ik ge-loof het wel, is 't niet ?”

„O ja Moes, 't is zoo, maar om-dat ze zoo mooi wa-ren wil-de ik het maar lie-ver niet zeg-gen !”

„Bep-pie. Bep-pie !” zei Moe-der ernstig. „Wat ben je toch nog een klein, on-ver-stan-dig, dom meis-je. Je wil-de na-tuur-lijk weer eens heel mooi zijn met die schoen-tjes. Je was weer een *ij-del* meis-je. Zie nu maar eens, hoe je daar-voor ge-straft bent. Al de an-de-re kin-de-ren heb-ben een pret-ti-gen feest-a-vond en *ij* hebt..... fijn moe-ten lij-den..... door ei-gen schuld.”

Bep boog het *ij*-de-le kop-je be-schaamd om-laag. Den voi-gen-den dag ging Moe-der met de schoen-tjes naar den schoen-winkel en ver-tel-de, wat er ge-beurd was.

„O me-vrouw, zei de win-ke-lier, „dat is nog wel te ver-hel-pen. Ik zal de schoen-tjes een hee-le week op de leest zet-ten, dan wor-den ze van-zelf wij-der en dan kan uw doch-ter-tje er wel weer goed in loo-pen !”

Bep was blij, toen Moe-der met die bood-schap thuis kwam. Van dien dag af ech-ter was ze voor al-tijd van haar *ij*-del-heid ge-ne-zen.

WAAROM DE AUTOTOETERS ZOO SCHREEUWEN

DOOR HENK VAN DORDT

Het was in den tijd, dat er nog ko-bol-den op de we-reld leef-den, boo-ze ka-bou-ters, die de men-schen vree-se-lijk plaag-den. En voor-al op goet-e en vlij-ti-ge men-schen had-den ze 't erg be-gre-pen. Als ze die maar ee-nigs-zins kon-den pla-gen, wa-ren ze er al-tijd da-de-lijk bij.

Zoo was er in ze-ker dorp n bra-ve en vlij-ti-ge hand-werks-man, wiens ven-sters ze al-tijd maar weer ver-niel-den en daar kreeg-ie na-tuur-lijk zacht-jes-aan ge-noeg van. De man ging dan ook om den an-de-ren nacht op den loer lig-gen. En ein-de-lijk ving-ie acht van die las-ti-ge en on-deu-gen-de ko-bo-den.

Wat-ie met die boo-ze ke-rel-tjes nu wel deed? Hij sloot ze op in 'n bal van gum-mi dien hij toe-val-ig er-gens in z'n werk-plaats had lig-gen. Maar ko-bol-den zijn taai van le-ven. 't Spreek-woord, zegt niet voor niets: „On-kruud ver-gaat niet!” En dus hiel-den ze 't in hun don-ke-re ge-van-ge-nis best uit. De hand-werks-man be-sloot nu om al-le an-de-re ko-bol-den óók uit 't land te ver-drij-ven. En dat deed-ie op de vol-gen-de ma-nier. Tel-kens als die stou-te ka-bou-ters z'n huis poog-den te na-de-ren, nam-ie den gum-mi-bal, en..... kneep daar 'ns flink in. De acht ko-bol-den, die er in za-ten, kre-gen 't dan na-tuur-lijk duch-tig be-nauwd, en gil-den van angst. En de o-ve-ri-gen, die de stem-men van hun mak-kers her-ken-den, maak-ten als de wind, dat ze weg-kwa-men.....

Toen de men-schen dat nu ont-dek-ten, be-gon-nen ze ook ko-bol-den te van-gen en die in gum-mi-bal-len te stop-pen. En als ze el-kan-der sig-na-len of tee-kens ge-ven wil-den, dan kne-pen ze er in, en de ko-bol-den be-gon-nen te pie-pen of te gil-len.....

Daar-om zijn 'r nu geen ko-bol-den

meer op de we-reld. Want de men-schen heb-ben ze al-le-maa, ge-van-gen en in de au-to-toe-ters ge-stopt. Ge-loof je 't — of niet?

DE EENDJES

Bij 't kab-be-len-de beekje,
Tusschen groen en varenkruid,
Dra-gend, drie, vier bo-ter-ham-men,
Staat 'n klei-ne, blon-de guit.

„Kom dan bij me, lie-ve eend-jes,
Poe-le, poe-le, kom dan maar!”
En van al-le kan-ten ko-men
Er meer eend-jes bij el-kaar.

Wit-te klei-ne brok-jes val-len
In het held're wa-ter neer.
„Kwaak, kwaak, kwaak”, zoo klinkt
het dank-baar,
„Ja, wij be-lie-ven nog wel meer.”

Als de vier-de bo-ter-ham nu
Krui-me-lend is op-ge-gaan,
Zegt het ventje: „Zoo is 't goed
hoor,
Ik moet nu naar huis toe gaan.”

Bij het kab-be-len-de beekje,
Tus-schen groen en va-ren-kruid,
Zwem-men steeds veel lie-ve eend-jes,
Wach-tend op den klei-nen guit.

THÉ-RÉ-SE.

Opvoeder

C. Vriendt,
P. Eggermont.

Opgevoelt marschtempo.

Voorspel

Zon-dags ga ik alsyd

wezen - den, Ik, de hond mag mee

Heel ge-zellig, hater

al. tijd — Zijn ons met sis twee. Wij zijn, och, dat, hater je

za - den, Zele ge-de ha - ma - ra - den. Wij zijn, och, dat hater je

OP WAN-DEL

's Zon-dags ga ik al-tijd wan-d'len
 Fik de hond mag mee.
 Heel ge-zel-lig, hoor, en al-tijd
 Zijn wij met z'n twee.
 Wij zijn, och, dat kun je ra-den
 Zul-ke goe-de ka-me-ra-den. } 2X

't Zon-dagsch pak-je heb 'k dan aan.
 En ben in mijn schik.
 'k Doe dan ook om Fik zijn hals-je,
 O! zoo'n fij-ne strik.
 Want wij gaan naar de pa-ra-de
 Wij, de goe-de ka-me-ra-den. } 2X

Def-tig stap-pen wij zoo sa-men
 Ik en Fik de hond
 El-ken Zon-dag door de stra-ten
 Heel ons stad-je rond.
 Ie-der kent dat kun je ra-den.
 Ons, de trou-we ka-me-ra-den. } 2X

CORRESPONDENTIE

Toetje en Henkie Stevens, Verspronckweg 15, Haarlem. Ja, we blijven maar leven in goede hoop. Mijn Blikman kan *niet* iedereen gelukkig maken, maar . . . hij zoekt zijn kennissen overal. Wie meedoet, heeft zijn kans, dat is zeker. Heb je vroeger ook al eens een briefje geschreven, of: zoo maar gewoon de oplossingen gezonden. Doet me genoeg, dat ook Henkie zóó gauw den moed niet opgeeft. Maar, beste Neef, wat lees ik nu? Poes aan den staart getrokken? Mag niet. Streng verboden! Dag samen. Hand en groet.

Marietje Akkerman, te 's Hertogenbosch. Spijt me wel, beste Nichtje, dat je precies aan den brief begon, toen het bedtijd was. Zoo moest het briefje vanzelf heel kort zijn, dat begrijp ik. Heel graag zal Oom hebben, als je eens volgende maal 's morgens heel vroeg begint. En — dat dan enkele dagen zoo achter mekaar. Je zult eens zien, wat een kanjer het dan wordt. Doe je 't? Daag. Veel groeten van Oom.

Elentje Visscher te Nijmegen (of: in Indië). Mogelijk is mijn goede Nichtje al naar Indië

vertrokken, eer dit antwoord gedrukt wordt. Wist ik nu maar het nieuwe adres — dan had ik het er meteen boven gezet. Toch hoop ik, dat ze mijn antwoord leest, en — dat ze gauw weer eens terugkomt met een heel langen brief vol met nieuws. Wie van mijn vele Indische Neefjes en Nichtjes kan dit Nichtje vinden? Daag. Stevige hand en veel groeten uit Holland.

Herman Arkink te Bornerbroek. Of ik veel briefjes krijg uit Bornerbroek, vraagt Herman. Voorzover ik weet, is mijn nieuwe Neef de eerste, die schrijft. Dubbel welkom dus, met twee handen ineens. Tel ik goed zoo: twee broertjes en zes zusjes is samen 9? Zal wel uitkomen. Flinkte brief al, voor een jongen van pas 9 jaar. Goed gedaan. Ja, zoo'n reisje naar Amsterdam en Zandvoort is een blijdschap in het leven. Vooral de Dierentuin is alleen een heelen dag waard. Dag Herman. Tot later.

Leentje Witmus, Curaçoastraat 8, 's Gravenhage. Vier maal al geschreven en — nog geen een keer antwoord gehad, klaagt mijn goede Nichtje. Ik onderstel, dat ze telkens netjes boven den brief gezet heeft: Kl. zooals nu, dan ben ik er zeker van, dat ze *nu* wel alle antwoorden gelezen heeft. Ja, het duurt nog al wat, eer alles gedrukt is, maar één troost heb je: niemand wordt vergeten. Brieven worden altijd beantwoord, gewone inzendingen van oplossingen niet, dat weten nu wel alle Nichtjes. Niet boos zijn, Leentje, geef me de vijf, en we lachen weer samen. Hartelijkste groeten van Oom.

Kees Veltman, Ronde Hoep, Oost, Ouderkerk a/d. Amstel. Ja, zooveel kinderen schrijven me, dat ze heel dikwijls hebben meegedaan, en — dat baas Blikman altijd maar hun deur voorbij gaat. Ik vind dat natuurlijk heel jammer, maar hij laat zich door niemand raden. Het eenige, wat ik zeggen kan, is dit: altijd meedoen, dan is er ook altijd kans. We hopen samen. Veel groeten van Oom. Tot later alweer.

Tonia Vollaerts, Spaarndamscheweg 52, Haarlem. Wat een aardig mopje over die „stadsmerken”. Ik had het nog nooit gelezen. Voor een groot deel geloof ik, dat het nog wel zoo zal zijn, in elk geval zeker wat Haarlem betreft, maar zullen wij het gauw over eens zijn. Dag Tonia. Veel groeten.

Jan van der Meijs, Borneostr. 6, Tilburg. We zullen samen maar het beste hopen, omtrent den uitslag van de verloting. Langzaam schrijven, beste Neef, altijd langzaam. Veel hartelijke groeten van Oom.

Marietje Peters, Greffelkamp c 81, Didam. Ja, de prijzen zijn het waard, dat je eens een kansje kwam wagen. Heel veel kinderen hebben het gedaan, jammer maar, dat zooveel oplossingen

fout waren. Naam in de bus. We hopen, dat Blikman ie niet vergeet. Daag.

Jan Uyttewaal, Bilderdam 316, Leimuiden (Z.H.). Hartelijk welkom in onzen kring. Hoop Jan nog dikwijls in de bus te ontmoeten. Als dit briefje komt, kan Marietje wel haast loopen. Geef je haar een handje voor mij? Komt het uit, als ik zóó reken: 4 broertjes en 3 zusjes is samen 8. Hoe oud is mijn Neef Jan? Netjes geschreven. Daag.

Annie Zandvliet te...? Stellig heb je mijn vorig antwoord nu wel gelezen. Nee hoor, vergeten doe ik niemand: ieder heeft zijn eerlijke beurt. Hoe oud ik al ben? Laatst heb ik er eens een raadsel van gemaakt. Niet gelezen? Ja, de weinige haren, die ik nog heb, zijn heelemaal wit. Of ik familie ben van Oom Keesje? Nee, heelemaal niet. Ken hem zelfs niet eens. Blij, dat de rapporten weer goed waren. Dat moet ook. Dag Annie. Waar woon je? Hand en groet.

Nelly Ahsman te Groningen. H. W. Mesdagstr. 69a. Heel aardig vind ik het van Nelly, dat ze ook even met Oom komt kennismaken. Briefje was wel klein, maar de groote komt wel eens. Of Oom nog wel eens in Groningen komt? Beste kind, het reizen gaat er af, als je zoo oud wordt. En — Groningen is een heel eind. Veel hartelijke groeten en een stevige hand. Daag.

Jeanne Peukens, Rijksweg a 67, Klimmen. Wel, wat een aardig rijmpje stuurt mijn goede Nichtje Jeanne als oplossing. Werkelijk, met genoegen heb ik het versje gelezen. Graag mijn compliment, ook voor het nette schrift. Goed gedaan Dag Jeanne. Tot later.

Piet de Rooy, Harmelerwaard 39A, Harmelen. Goed gedaan, Piet, dat je ook eens komt meedoen. We vertrouwen maar, dat Blikman den een of anderen keer een goede bui heeft. Even vragen: 5 zusjes en 3 broertjes, is bij mij samen 8. Klopt dat? Klein briefje, maar netjes. Acht kantjes en toch netjes is beter. Dag Piet. Hand en groet.

A. Bus, Reitzstraat 31 hoek Engelenburgstr., 's Gravenhage. En waarom zou mijn goede Nichtje niet geregeld met de wedstrijden meedoen? Zoo moeilijk zijn ze toch niet, en de prijzen zijn altijd een „kansje” waard. Dus spreken we maar af, dat Anna voortaan geregeld van de partij is. Zeker, deze eerste is al een flinke brief, toch moet ik nog even herhalen, dat acht kantjes de mode is tegenwoordig. Zal best gaan, als je maar nu en dan een stukje afmaakt. Probeer. Dag beste kind. Hand en groet.

Regina Ottenhof, Buitenveer 11, Weesp. Kort briefje, maar keurig netjes geschreven voor een Nichtje van pas 10 jaar. Probeer je nu eens om een brief te sturen van 8 kantjes? Graag, als Regina geregeld komt meedoen. Daag. Veel groeten van Oom.

Maria Schreurs te Bruggenum. Natuurlijk heb je nu wel mijn voorlaatste antwoord gelezen. Ja, 't duurt nogal wat, eer alles gedrukt is. Komt wel terecht. Maar kind, wat droevig nieuws: Annie dood. Ik vind het zoo echt, dat jullie allemaal mee ter begrafenis geweest zijt. En — sinds heb je haar toch niet vergeten? Iederen dag even een klein gebedje voor haar, om O. L. Heer te vragen, haar gauw in den Hemel te laten. Oom heeft ook graag een weesgegroetje afgezonderd Dag Maria. Veel hartelijke groeten en tot later.

Theo Kroese, Van Coothplein 15a, Breda. Hartelijk welkom in de familie. Graag, dat mijn Neef geregeld komt meedoen. Gauw antwoord kan nooit. Er ligt altijd heel veel. Dag Theo. Tot later alweer.

Bennie v. d. Lubbe, Van Goghstr. 37, 's Gravenhage. Wat een ferme brief voor een Neef van pas zeven jaar. En heeft Ben die nu heelemaal alleen geschreven en gesteld. Jongen, dat is flink, zoo mag ik het zien. Doet me plezier, dat mijn vorig briefje toch terecht is gekomen. Ja, de lange brief komt wel eens. Veel groeten vooral aan Gerard en Frans. Voor alle anderen een stevige hand.

Mientje Cottaar te Delft. Welkom in onze familie. Ik hoop, dat Mientje nu geregeld komt meedoen. En... dat ze ook lange brieven leert schrijven. Hoe gaat het met piano? Hoever ben je al? Daag. Tot later.

Marietje Kersmis, Blauwburgwal 17 I, Amsterdam. Welkom in de rij. Ik weet niet zeker, of dit antwoord wel in Kl. thuis hoort. Wil je altijd boven den brief zetten, in welk blaadje ik moet antwoorden? Dag Marietje. Hand en groet van Oom.

Annie de Lange te Bussum (Mariaschool). Ja, de foto heb je nu wel gevonden, en het briefje ook. Geduld, beste Nichtje, veel geduld. Ieder zijn beurt. Kort briefje, kort antwoord. Daag.

M. v. d. Putten, Kerklaan 13, Heemstede. Ik vind het altijd zoo droevig, als kinderen mij schrijven, dat er een briefje in Kl. stond voor een vriendinnetje, dat sinds overleden is. Dan gedenk ik de lieve doode in mijn morgen- en avondgebed: ik ben er zeker van, dat mijn Neefjes en Nichtjes den ouden Raadseloom ook niet zullen vergeten, als ze voor eeuwig bij O. L. Heer zijn. Als iemand prijs heeft, hoef je dien niet te komen halen. Dat zou trouwens voor haast alle kinderen onmogelijk zijn. De prijzen worden per post toegezonden, zonder kosten. We hopen nu maar samen op een goede bui van Blikman. Daag.

Annie Kern, Alexanderstr. 15, Groningen. Niets aan te doen, beste Nichtje. Van alle steden en dorpen in ons land komen dagelijks de brieven bij pakken binnen. Zoo moet het wel lang duren, eer ieder zijn eerlijke beurt heeft gehad. Enfin, als mijn Nichtjes maar niet boos of ongeduldig worden, want van booze Nichtjes ben ik bang. Zou het nu zóó onmogelijk zijn, Annie, de acht kantjes vol te krijgen. Je schrijft er al vast vlot en flink vier, en heel netjes ook. Maar zoo'n brief moet je ook niet ineens afmaken. Dat doen groote menschen immers ook niet. Die hebben ook wel eens een langen familie- of vriendenbrief enkele dagen onderhanden. Probeer. Dus. Gaat best. In elk geval, graag nu al een complimentje over dezen brief. Ja, ik begrijp best, dat de broers zich vermaken met Mecano en met figuurzagen of met verfdoo's. Voor Annie en voor zus zijn poppen en de naaids en de poppenwieg heel wat prettiger speelgoed. En als je dan al de kleertjes zelf maakt, dan is er ook nog veel mee te leeren. Of ik wel eens in Groningen geweest ben? Jawel. En het raadhuis en de Martinikerk herinner ik me nog zeer goed. Ook het Doofstommeninstituut, en — het Sterrenbosch. Weet je ook waarnaar de *Gelkingestraat* genoemd is? En heb je ook ooit van Menno van Coehoorn gehoord? Schrijf me dat eens. Je ziet wel, stof genoeg voor 12 kantjes. Daag.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

DE GEVALLEN STEEK

Klei-ne An-nie zat te brei-en
Aan een jurk-je voor haar
Had geen tijd nu om te
Maar ze schoot ge-wel-dig op.

Plots-ling slaak-te zij een
angst-kreet,
Klei-ne Jan-tje schrok er van,
Staa-k-te 't spel en vroeg
mee-wa-rig:
„Heb je pijn? Wat is er An?”

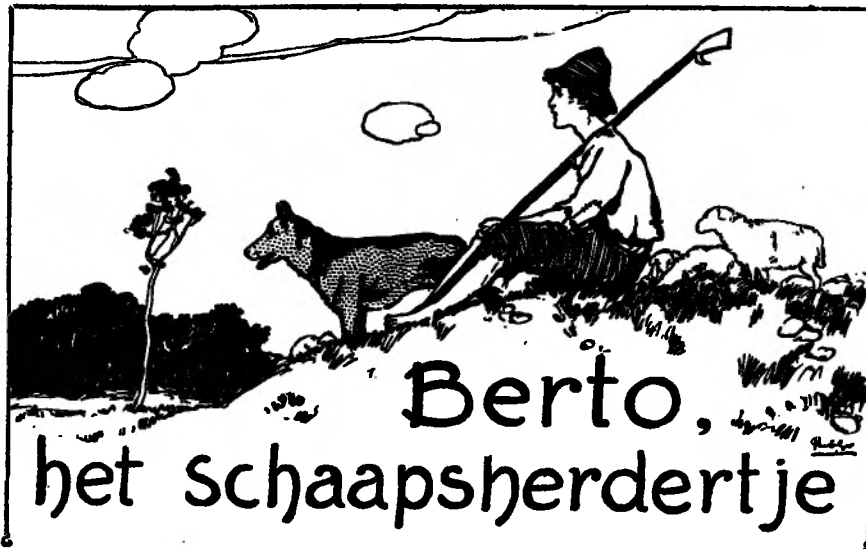
„Och, er is een steek ge-val-len,
En hoe vind ik die nu weer,
'k Kon 'm laatst ook al niet vin-den,
Dat ge-beurt me keer op keer.”

Jan zei niets, maar keek met oo-gen,
O zoo groot, de ka-mer rond.
Zocht in kast en on-der ta-fel,
Zei op 't eind met droe-ven mond:

„Zus, ik kan 'm echt niet vin-den,
Waar ik zocht en waar ik keek.....”
„Maar, wat zoek je dan toch, jon-gen?”
„Wel, ik zoek die na-re steek!”

A. SCHNEIDERS.

Berto, het schaapsherdertje

Wat moesten al die menschen, die op Ber-to toe kwa-men loo-pen? Wat za-gen ze er gek uit. Ze droe-gen zul-ke vreem-de brui-ne klee-ren en zul-ke gek-ke punt-mut-sen.

„Wat moe-ten jul-lie?” riep Ber-to luid.

„Wij zijn de ka-bou-ter-s van het bosch,” zei-den de man-nen rus-tig.

„Ja, nu zie ik het,” zei Ber-to ver-baasd. „Jul-lie lij-ken zoo groot, om-dat je zoo groot bent als ik. Maar ik ben heel klein ge-wor-den en jul-lie zijn dus e-ven klein als ik. Wat vree-se-lijk gek is al-les toch.”

„Het komt van mijn too-ver-staf-je,” zei één van de ka-bou-ter-tjes. „Gis-te-ren ver-loor ik het, toen ik voor je weg-vluch-tte.”

„Ik heb je toen niet ge-zien,” zei Ber-to ver-baasd.

„Ja-wel,” zei de ka-bou-ter, „je zag mij als een eek-hoorn. Wil je mij nu het staf-je te-rug-ge-ven, als-je-blijft?”

„Na-tuur-lijk,” zei Ber-to, het stok-je te-rug-ge-vend. „Maar je had het gis-te-ren ook wel da-de-lijk kun-nen heb-ben. Je had toch voor *mij* niet bang hoe-ven te zijn?”

„Dat kon ik niet we-ten,” zei het ka-bou-ter-tje, Ber-to vrien-de-lijk aan-kij-kend. „Je was zoo groot en je weet met men-schen nooit goed, waar je aan toe bent.”

„Het is een ge-luk, dat je het staf-je vond,” zei-den de an-de-re man-ne-tjes, „want nu ben je een der on-zen en bij

ons is het pret-ti-ger, dan bij de men-schen. En bo-ven-dien heb je nu een boer-de-rij. Dat is voor ons ook een ge-luk, want nu kun-nen we van jou melk en ei-e-ren en bo-ter krij-gen. Wij heb-ben het al-tijd zoo arm, om-dat de men-schen al on-ze fram-bo-zen, aard-bei-en, bosch-bes-sen en on-ze eet-ba-re pad-de-stoe-len ko-men weg-pluk-ken. Nu zul-len wij een heer-lijk le-ven-tje krij-gen en jij ook, als je ten min-ste op-past voor den reus Gil-dok, die eens in het jaar door het bosch rond-wan-delt en elk die hem hin-dert, op een vree-se-lij-ke ma-nier straft. Het erg-ste is, dat je nooit weet, of het de reus is of niet, om-dat ie al-tijd in een an-de-re ge-da-an-te ver-schijnt.”

In kor-ten tijd werd Ber-to een mo-del-boer-tje. De die-ren za-gen er goed ver-zorgd uit en hij zelf werd ste-vig en straal-de van ge-zond-heid en groei-de zóó hard, dat hij al spoe-dig haast een cen-ti-me-ter bo-ven de ka-bou-ter-tjes uit-stak. Dat kwam van al de melk, de ei-e-ren, de bo-ter en de kaas.

Hij be-gon ook een stuk-je bosch-grond te ont-gin-nen met be-hulp van de paar-den en de ploe-gen. De ka-bou-ter-tjes hiel-pen hem en leen-den hem van al-ler-lei nut-ti-ge din-gen. In ruil daar-voor kre-gen ze zoo-veel le-vens-mid-de-len als ze noo-dig had-den.

Maar hoe pret-tig Ber-to het ook had, toch ver-lang-de hij er vaak naar te-rug, om weer groot mensch te zijn. Waar-om wist hij ei-gen-lijk niet pre-cies. Hij wil-de graag zijn dorp eens

weer-zien en Roef en de hei-de, waar-op hij zoo lang scha-pen ge-hoed had.

Toen kwam op ze-ke-ren dag, dat Ber-to druk be-zig was op het erf, een snoe-zig klein elf-je door de poort naar bin-nen.

Haar vleu-gel-tjes tril-den, het kroon-tje op haar goud-lok-kig hoofd-je schit-ter-de. Haar blau-we oo-gen straal-den en ze zag er zoo lief uit, dat Ber-to er hee-le-maal ver-rukt o-ver was.

„Dag ka-bou-ter,” zei het elf-je met een fijn, zin-gend stem-me-tje. „Ik heb nog nooit een ka-bou-ter ge-zien, die een boer-der-ij had. Wat grap-pig! Wil je mij een beet-je room ge-ven?”

„Ik zal je den fijn-sten slag-room ge-ven, dien je ooit ge-proefd hebt, lief elf-je,” zei Ber-to, „en geu-ri-ge aard-beit-jes krijg je er-bij.”

Hij haast-te zich naar bin-nen, om den slag-room te ha-len en het elf-je ging zit-ten op een bank, die aan den kant van het erf stond. Een klein, grijs poes-je liep op flu-wee-len poot-jes naar haar toe en vlei-de om een lief-koo-zing.

Nieuws-gie-ri-g keek Ber-to, van uit de keu-ken, door het ven-ster, naar het elf-je en toen zag hij juist, dat het elf-je het poes-je op-pak-te, het heel hard kneep en aan den staart trok, het op den grond gooi-de en het zoo hard schop-te, dat het ar-me dier-tje luid krij-schend weg-ren-de.

Ont-steld snel-de Ber-to naar bui-ten en boos riep hij :

„Dat is lee-lijk van je elf-je! Het poes-je deed je niets. Hoe kan je het ar-me beest zoo valsch knij-pen en schop-pen? Nu krijg je geen aard-bei-en en room. Ga maar gauw weg van hier, ik wil niets meer van je we-ten, ook al zie je er nog zoo mooi uit.”

„O-ho-ho,” lacht-te het elf-je en ver-an-der-de plot-se-ling in een groo-ten ou-den reus.

„Dat moet de Gil-dok zijn, waar-voor de ka-bou-ters mij ge-waar-schuwd heb-ben,” dacht Ber-to. Maar hij was niet bang en keek den reus moe-dig aan.

„Voor die bru-ta-le woor-den zal ik je straf-fen,” bul-der-de de reus. „Ik leg je

de zwaar-ste straf op, die er is voor ka-bou-ters. Ik too-ver je om tot een mensch. En een ka-bou-ter, die een mensch ge-wor-den is, voelt zich heel on-ge-luk-kig, al heeft hij nog zoo'n mooi-e boer-de-rij en nog zoo-veel land. En lan-ger dan een jaar kan hij niet als een mensch le-ven, dan sterft hij. Dat staat ge-schre-ven in al-le ka-bou-ter-boe-ken. Wan-neer het niet uit-komt, wat ik je nu toe-wensch, zal ik zelf o-ver een jaar ster-ven.”

En hij lach-te zoo luid en on-aan-ge-naam, dat Ber-to zijn han-den voor de oo-ren hield.

Toen ging de reus de poort uit en ver-dween tus-schen de boo-men.

„Jij dom-me ke-rel!” riep Ber-to en keek blij om zich heen, want hij was op-eens weer groot ge-wor-den en de boer-derij was mét hem ge-groeid en ook de die-ren. Een ech-te men-schen-boer-de-rij en écht vee had hij nu. Groo-te vel-den strek-ten zich aan al-le kan-ten uit. Het beek-je liep er dwars door-heen als een vroe-lijk kab-be-lend zil-ve-ren lint.

„Nu ben ik wer-ke-lijk een boer,” zei Ber-to van vreug-de hard-op.

„Ach en wat moe-ten wij nu weer?” klaag-den fij-ne stem-me-tjes en naar be-ne-den kij-kend, zag Ber-to al de vin-ger-lan-ge ka-bou-ter-tjes om zich heen staan met be-druk-te ge-zicht-jes.

„Het bosch is nu veel klei-ner ge-wor-den, door al de vel-den, die de reus voor je ge-too-verd heeft. Nu groei-en er nog min-der bosch-vruch-ten dan vroe-ger.”

„Nu, nu,” zei Ber-to, „wat is dat nu? Klaag jul-lie, in plaats van blij te zijn, om-dat de reus zich zoo lee-lijk ver-gist heeft? En dacht jul-lie, dat ik je ver-ge-ten zou, nu ik weer groot ge-wor-den ben? Jul-lie kunt al-tijd zoo veel melk, kaas, bo-ter en al-les krij-gen als je maar wilt. Wij blij-ven e-ven goe-de vrien-den.”

„Ge-luk-kig!” zei-den de man-ne-kes en ke-ken weer vroe-lijk.

Toen liep Ber-to met groo-te stap-pen het bosch door, naar de hei-de toe. En daar vond hij een an-der bleek, ma-

„Voor die brutale woorden zal ik je straffen,”
bulderde de reus.

ger jon-ge-tje, in lom-pen, dat de schapen hoed-de. En Roef sprong, dol van vreug-de, te-ge-n zijn vroe-ge-ren baas op.

En wat wa-ren al-le men-schen uit het dorp ver-baasd, toen ze Ber-to te-rug-za-gen als een ste-vi-gen, ge-zon-den jon-gen boer. Al-le-maal lie-pen ze uit om naar de boer-de-rij te gaan kij-ken en ze ston-den stom van be-won-de-ring in het bosch naar al die rij-ke be-zit-tin-gen te sta-ren. Al-le-maal wil-den ze nu vriend-schap slui-ten met Ber-to, dien ze vroe-ger ge-min-acht en ver-waar-loosd had-den.

Maar Ber-to sloot al-leen vriend-schap met het nieu-we schaa-p-her-der-tje, dat An-ton heet-te en dat hij als zijn knecht-tje aan-nam. En ook Roef moest voort-aan bij hem blij-ven.

Met z'n drie-ën brach-ten ze toen spoe-dig een be-zoek aan de groo-te stad. En daar zocht Ber-to den speel-goed-win-ke-l op en vroeg naar de da-me, die een poos ge-le-den de doo-zen kwijt-ge-raakt was. Ja, ze ken-den haar daar. De da-me had hun het voor-val ver-teld en het speel-goed was be-stemd ge-weest voor ar-me kin-de-ren.

Toen kocht Ber-to voor de ar-me kin-de-ren het mooi-ste speel-goed, dat er te krij-gen was en gaf aan den win-ke-lier voor de da-me het geld, dat de drie doo-zen ge-kost had-den.

„Nu is de boer-derij eerst wer-ke-lijk van mij,” lach-te hij blij te-ge-n An-ton, wien hij al-les ver-teld had. Een vroe-lij-ken dag brach-ten ze door in de stad. Ber-to trac-teer-de An-ton en Roef en ze kwa-men eerst weer 's a-vonds op de boer-de-rij in het bosch aan.

En toen het jaar om was, stierf Ber-to niet, want hij was geen ka-bou-ter, die een mensch ge-wor-den was. Hij was al-tijd een mensch ge-weest.

Maar wie wel stierf, dat was Gil-dok, de bosch-reus. De ka-bou-ters hoor-den op-eens een heel har-den schreeuw. En

toen ze gin-gen kij-ken, lag daar de reus mors-dood, tus-schen de wor-tels van een knoes-ti-gen, krom-ge-groei-den eik. En nie-mand be-treur-de hem, want

er is nie-mand, die van een lee-lij-ken reus houdt, die ie-der-een kwaad doet.

L. HUIZINGA—SCAF.

De Onweersbui

Het was een war-me dag! Klei-ne Ben-nie liep te zeu-ren en te prui-len. Moe wist geen raad met hem. „Maar jon-gen,” zei ze: „ik ge-loof dat de warm-te je een beet-je ziek heeft ge-maakt.”

Ben-nie be-gon te schrei-en.

„Mal-le jon-gen.” lach-te Pa, „je bent toch ze-ker geen klein meis-je.” Toen schaam-de Ben-nie zich een beet-je.

„Foei, foei, wat is het toch warm;” zei Moc al-weer. „Toe Hans, vraag eens aan Pa, of hij met jul-lie wil gaan wan-delen.”

„Ja, dat zul-len we doen;” zei Va-der. „’t Is hier in de stad ook wel wat be-nauwd.”

Ben-nie’s tra-nen-snoet-je werd frisch ge-was-schen. Toen mocht hij met Pa en Hans mee in de tram. Dat was fijn! En na een poos-je gin-gen ze het duin in.

Pa had Ben-nie op den arm ge-no-men. Zoo gin-gen ze het duin op en af. In de ver-te lag de zee. Die was mooi groen van kleur; en de zon wierp er gou-den stra-len op.

„Hoe mooi!” zei Hans.

„Mooi, mooi!” juich-te Ben-nie. Toen in-eens ver-dween de zon. De wol-ken wer-den grijs. De zee was nu niet meer groen, maar lee-lijk zwart van kleur. Een

wind-vlaag ruk-te Va-der den hoed van het hoofd. Die was in een om-me-zien ver-dwe-nen. Dik-ke drup-pels vie-len er uit de lucht.

„Een on-weers-bui,” riep Va-der. „Hans we moe-ten hard loo-pen, jon-gen. Gauw, naar het dorp!”

Ze ren-den, ren-den, tot ze bui-ten a-dem wa-ren. De re-gen stroom-de neer. ’n Dik-ke streep van vu-rig licht schoot door de wol-ken. Dat was de blik-sen.

„Rom-bom-bom-mer-de-bom!” Ra-te-lend klonk de don-der o-ver het duin.

Klets-nat kwa-men ze in het dorp aan. Daar schuil-den ze in een klein win-kel-tje. Wel een kwar-tier lang. Toen was het on-weer be-daard. Met de tram re-den zij weer naar huis. Daar zorg-de Moe voor dro-ge klee-ren. De ta-fel werd ge-dekt, en sa-men a-ten ze lek-ke-re soep.

„’k Ben blij dat we weer thuis zijn,” lach-te Hans; en Ben-nie riep tel-kens:

„Rom-mer-de-bom-boe...”

„Jam-mer van m’n mooi-en hoed,” zei Va-der. „’t Was nog-al zoo’n héél du-re ook.....”

Bui-ten scheen de zon weer vroo-lijk. Maar het was ge-luk-kig niet meer zoo warm!

LEEST

MARIA.

EEN VREESELIJKE SCHRIK

DOOR B. C.

Pa-ter Ni-co-laas rust-te uit van de zwa-re dag-taak. Den hee-len dag was hij met z'n ne-ger-tjes be-zig ge-weest. Hij had ze de ca-te-chis-mus ge-leerd, had ze mooi lee-ren bid-den, had ze voor-be-reid voor de eer-ste H. Com-mu-nie en had er ook 'n paar ge-doopt. 't Was wel 'n ver-moei-en-de dag ge-weest, maar toch ook 'n dag van vreug-de, want O.L. Heer had van-daag ve-le klei-ne vrienden er-bij ge-kre-gen.

't Liep nu te-gen den a-vond en Pa-ter Ni-co-laas zat bui-ten op 'n boom-stam te ge-nie-ten van de fris-sche lucht en de rus-ti-ge om-ge-ving. 't Zou gauw don-ker zijn, want in die lan-den duurt de sche-me-ring nooit lang. De dag gaat spoe-dig in den nacht o-ver.

Ter-wijl hij zoo stil zat te mij-me-ren, dacht hij in-eens aan Broe-der Jan, z'n trou-wen hel-per in 't mis-sie-werk.

Broe-der Jan was van-mor-gen met de fiets ver-trok-ken naar de na-bu-ri-ge dor-pen om de men-schen voor te be-rei-den op de komst van den Pa-ter. Nu was 't al a-vond en de Broe-der was nog niet te-rug! Zou hij mis-schien ver-dwaald zijn, of was hem 'n on-ge-luk o-ver-ko-men? 't Was 's a-vonds ge-vaar-lijk door de bos-schen te loo-pen, want dan kwa-men de wil-de bees-ten voor den dag. En dat er tij-gers in de bos-schen huis-den, had de Pa-ter meer dan eens on-der-von-den. 't Was waar, Broe-der Jan was niet bang voor 'n beet-je, maar 'n tij-ger is toch geen aan-ge-na-me gast om 's a-vonds te ont-moe-ten. Dan gaan ze juist op roof uit.

Pa-ter Ni-co-laas werd on-ge-rust. Er moest iets ge-beurd zijn, an-ders was Broe-der Jan al lang te-rug ge-weest. Hij kon er niets aan doen: de Voor-zie-nig-heid moest er maar voor zor-gen. De Pa-ter nam z'n ro-zen-krans en be-gon stil-le-tjes wees-groet-jes te bid-den om be-scher-ming en red-ding van den Broe-der.

't Werd don-ker-der en hoe lan-ger

hoe meer be-gon Pa-ter Ni-co-laas voor den Broe-der te vree-zen.

Ein-de-lijk hoor-de hij ge-rucht. Hij sprong op en keek door de dui-ter-nis met hoop-vol oog, maar toch met angstig klo-pend hart. Daar ver-scheen Broe-der Jan. „De-o gra-ti-as,” riep de Pa-ter uit.

Broe-der Jan sprong van de fiets. Hij zag er bleek en ont-daan uit en beef-de o-ver z'n hee-le lich-aam. De twee mis-sio-naris-sen gin-gen naar bin-nen. Broe-der Jan kon in 't be-gin niet veel zeg-gen. Pa-ter Ni-co-laas liet hem wat op ver-haal ko-men en toen moest de Broe-der ver-tel-len wat er toch al-le-maal ge-beurd was. Broe-der Jan ver-tel-de:

„Ik had 'n erg druk-ken dag ge-had. In al-le dor-pen wa-ren er zie-ken, die ze bij me brach-ten en die ik moest ge-ne-zen. Ik heb ze al-le-maal ge-hol-pen en 'n paar kind-jes, die erg ziek wa-ren, heb ik ge-doopt.

Een van de twee is kort daar-op ge-stor-ven. Al-weer 'n en-gel-tje meer in den he-mel. Zon-der dat ik 't wist, was 't al laat ge-wor-den en ik be-sloot te-rug te kee-ren, toen 'n klei-ne ne-ger naar me toe kwam, hij-gend en hui-lend; snik-kend vroeg-ie of ik bij z'n va-der wou ko-men, die erg ziek was. Ik be-dach-me geen oo-gen-blik en ging met 't zwart-je mee. De man was wer-ke-lijk ziek en had 'n groo-te won-de aan 't been. Ik heb 'm ver-pleegd en al was 't laat, ik be-sloot toch naar huis te gaan. Ik sprong op m'n fiets en daar ging 't den koe-len a-vond in.

Op eens hoor-de ik in de strui-ken, vlak bij me 'n ge-brul en 'n groo-te ge-streep-te tij-ger schoof o-ver den grond lang-zaam naar mij toe. Wat er ge-beurd is, weet ik niet. Ik fiet-ste uit al-le kracht en ik ge-loof vast, dat ik o-ver z'n staart ge-fietst heb. Ik hoor-de 'n vree-se-lijk ge-huil en 't ge-streep-te ma-chien ver-dween weer in de strui-ken. Ik ped-del-de maar door en nu ben ik God-dank weer

hier. Al-les be-hal-ve aan-ge-naam, zoo'n ont-moe-ting in den a-vond. Ik moet be-ken-nen, dat m'n En-gel-be-waar-der goed voor mij ge-zorgd heeft."

„Ja ja," lach-te Pa-ter Ni-co-laas, „weet je, wat 't is? De tijger is bang ge-weest voor Broe-der Jan, die als 'n dol-le-man o-ver z'n staart fiet-ste. Mis-schien heeft ie wel ge-dacht, dat 't een ge-vaar-lijk beest was, dat hem aan wou val-len. En toen z'n staart er-on-der kwam, heeft ie se-kuur ge-dacht, dat ie er-aan moest. Hij is van schrik weg-ge-loo-pen om-dat ie bang was voor z'n staart. Hij heeft thuis ver-teld, dat ie 'n vree-se-lij-ke ver-schij-ning heeft ge-zien,

die als de blik-sem voor-bij-schoot en hem wou ver-slin-den.

Nu nog ligt ie in z'n hol te jan-ken en likt aan z'n staart."

De twee mis-si-o-na-ris-sen lach-ten weer en wa-ren hun schrik gauw ver-ge-ten. Ze dank-ten God voor Zijn be-scher-ming en gin-gen naar bed.

Broe-der Jan sliep e-ven rus-tig, als-of er op de-ze we-reld geen tij-gers wa-ren en den vol-gen-den dag ging ie weer op reis, fiet-ste langs den-zelf-den weg van daags te vo-ren, keek nog 'ns goed rond, maar kon z'n ge-streep-ten vij-and ner-gens ont-dek-ken.

EINDE.

MIEZE-MOEZE-MUISJE

Mie-ze-moe-ze-muis-je,
Met je zwar-te buis-je,
Met je flik-ker-oog-jes,
Wat hip-pel,
Wat stip-pel,
Wat trip-pel jij toch,
Wat krib-bel,
Wat knib-bel,
Wat dib-bel jij toch.
Zie je ginds die oog-gen wel?
Muis-je-ke, muis-je-ke, berg je snel.

Maar muis-je-ke hip-pelt,
En muis-je-ke trip-pelt,
Muis-je-ke muis-je-ke speelt.
Het denkt nu niet om kat-je,
Maar poes-je zegt: „Ik vat je.”
En mie-ze-moe-ze-muis-je
Met zijn zwar-te buis-je
En met zijn flik-ker-oog-jes
Wordt door de kat ge-snapt
En lek-ker op-ge-hapt.

JAN PETERS.

EEN SNOEPSTER GESTRAFT

DOOR B. A. VAN HAAG

Het was stil in de huis-
ka-mer. De kin-de-
ren wa-ren naar school

en moe-der moest in de keu-ken voor 't mid-
dag-e-ten zor-gen. Haar ee-nig-ste ge-zel-
schap was poes-je, die rus-tig zat toe te kij-
ken of er mis-schien niet 'n brok-je voor
haar af-viel. Maar neen hoor, moe-der had
't te druk om aan 't dier-tje te den-ken.
Straks als d'r vier hon-ge-ri-ge klant-jes
uit school thuis kwa-men, moest zij zor-
gen, dat 't e-ten klaar was.

Poes had nu lang ge-noeg ge-wacht en
toen ze zag, dat nie-mand naar haar
om-keek, sloop ze de keu-ken maar uit.
De ka-mer-deur stond op 'n kier-tje; met
'r poot-je duw-de poes de deur ver-der
o-pen en ze was al-leen in de ka-mer.
Zou hier niets voor haar te vin-den zijn?
'n Muis-je mis-schien? Neen, die kwa-
men o-ver-dag niet. Dat vo-gel-tje daar
in de kooi zou ze wel graag heb-ben, maar
daar kon ze niet bij, de kooi hing te hoog.
Toch rook ze wat. Ze sprong op 'n stoel en
toen op de ta-fel. Ja hoor, daar stond 'n
vol kan-ne-tje met melk. Nou, daar hield
ze ook wel van. Ze stak d'r lan-ge tong
in 't kan-ne-tje en be-gon te lep-pen.
Heer-lijk! wat smaak-te dat! Steeds maar
die-per ging de tong 't kan-ne-tje in en
de lek-ke-re melk ver-min-der-de da-nig.
Nog had ons poes-je niet ge-noeg; zoo'n
bui-ten-kans-je had ze niet zoo heel dik-
wijls. Ze dook met 'r kop hee-le-maal
in 't kan-ne-tje weg en lik-te maar door;
tot den laat-sten drup-pel wou ze er uit-
ha-len. Al-les was op en poes wou 'r kop
uit 't kan-ne-tje te-rug-trek-ken, maar
't ging niet meer.

Ang-stig schud-de ze met den kop om 't
ding er af te krij-gen, maar neen hoor,
't ging niet. Ze deed met 'r poo-ten wan-
ho-pi-ge po-gin-gen om den kop er uit te
trek-ken, maar 't luk-te niet. Bang sprong
ze van de ta-fel af en stiet met 't kan-
ne-tje te-gen 'n stoel, zoo-dat 't oor-tje er
af-vloog, maar poes-je bleef nog ge-
van-gen.

Juist kwa-men de kin-de-ren uit school

thuis. Ze spron-gen de
ka-mer in en za-gen
poes rond-loo-pen met

't melk-kan-ne-tje o-ver den kop

„Moe, Moe! kom 'ns kij-ken!” rie-pen
ze di-rect. Moe kwam vlug aan-loo-pen en
zag nog juist, hoe 't ge-van-gen poes-je
door de o-pen-staan-de tuin-deur naar
bui-ten hol-de. De kin-de-ren lie-pen
haar ach-ter-na. Juist toen ze vlak bij
poes wa-ren, om haar te grij-pen, hol-de
't ang-sti-ge dier met 't kan-ne-tje te-gen
'n boom aan, 't vloog in stuk-ken en 't
ge-schrok-ken poes-je was uit haar en-ge
ge-van-ge-nis ver-lost.

Eerst keek ze wel wat ont-hutst op,
maar zoo gauw poes de kin-de-ren zag
aan-ko-men, be-gre-pen ze, dat ze ver-
keerd ge-daan had en ging ze er van
door. Vlug hol-de ze naar 't schuur-tje
en klau ter de op het dak. Zie-zoo, nu
was ze ten-min-ste bui-ten hun be-reik.

Lach-end raap-ten de kin-de-ren de
stuk-ken van 't ge-bro-ken melk-kan-
ne-tje bij el-kaar en brach-ten ze naar
Moe. Maar die was er hee-le-maal niet
o-ver te spre-ken.

„Die snoep-ster komt den hee-len dag
niet meer in huis,” zei ze boos. Moe dacht
er zelfs aan poes maar weg te doen. Al-
tijd moest je op-pas-sen, dat 't beest
niet bij de ka-na-rie-vo-gels kon ko-men
en al-les moest moe-der weg-slui-ten,
an-ders snoep-te poes er van. Toch moest
poes blij-ven, om de klei-ne kna-gers, de
mui-zen, weg te van-gen, die an-ders
mis-schien nog meer zou-den op-peu-ze-
len en be-der-ven dan poes nu deed.

De kin-de-ren wa-ren er blij om, want
ze hiel-den van hun poes-je, waar ze
al-tijd zoo lek-ker-tjes mee kon-den spe-
len. Poes was heel niet valsch, nog nooit
had ze een van de kin-de-ren ge-krabd.
Toen poes 's a-vonds voor-zich-tig 't
huis bin-nen-sloop, joeg moe-der haar
da-de-lijk naar den kel-der; daar moest ze
maar ver-der haar ei-gen kost-je zien te
van-gen on-der de mui-zen, die 's nachts
voor-al te voor-schijn kwa-men.

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Zijn jul-lie weer al-le-maal ge-wend op school? Wat zeg je, klei-ne Kees? Ken jij al tot tien tel-len? Ja, Jan al tot roo, maar die zit ook in de tweede en Piet al tot dui-zend. Maar die ge-leer-de brok heeft 't ook al tot de der-de ge-bracht. Lies-je kent al van me-ters en de-ka-me-ters, die zit al op de vier-de. 'k Merk wel, dat jul-lie vol moed en vlijt be-gon-nen zijn. En hoe is 't met ons af-spraak-je? Heeft nie-mand van jul-lie Je-zus dorst la-ten lij-den de-ze twee we-ken? Zijn we al-le-maal zoo dik-wijls te com-mu-nie ge-weest als we kon-den? Ja? Dan ver-die-nen jul-lie een mooi ver-haal-tje.

In 't zelf-de bosch, waar ook de uil en de ek-ster woon-den — jul-lie kennen ze nog wel, hé? — woon-den ook eek-hoorn-tjes. In één boom woon-de de fa-mi-lie Knaag-tand en in 'n an-de-re de fa-mi-lie Spring-staart. Ze had-den

al-le-bei twaalf kin-de-ren. Va-der en Moe-der Spring-staart wa-ren den hee-len dag druk in de weer. Ze spron-gen en klom-men van den ee-nen boom in den an-de-ren en zoch-ten o-ver-al de dik-ste den-nen-ap-pels en ha-zel-no-ten. Ook de kin-de-ren Spring-staart moes-ten mee-zoe-ken, tot zelfs de jong-ste, die Hip-hip heet-te. t Liep al te-gen Oc-to-ber en ze werk-ten al-le-maal als be-ze-te-nen. Al-les wat ze von-den brach-ten ze bij el-kaar in een hol-len boom. Ie-de-ren a-vond kwam Va-der Spring-staart kij-ken, of ze ook ge-noeg bij el-kaar had-den ge-haald. Eén a-vond keek hij Hip-hip boos aan.

„Heb jij niet ge-werkt, klein-tje?” vroeg hij. Hip-hip wuif-de ver-le-gen met z'n lan-gen staart.

„k Heb met Knab-bel-tje Knaag-tand ge-speeld,” zei hij.

„Dat mag mor-gen niet meer, klein-tje!” zei Va-der streng. „Jij moet net zoo goed wer-ken als de an-de-ren, want je moet van den win-ter ook e-ten!”

Hip-hip schud-de met z'n kop-je en zei half hui-lend: „Knab-bel-tje hoeft nooit te wer-ken. Hij mag al-les op-e-ten wat hij vindt en als hij geen hon-ger meer heeft, mag hij doen wat hij wil!”

„Dat moet Knab-be-ltje zelf we-ten!” zei Va-der kort.

„En ze lach-en ons al-le-maal uit bij Knaag-tand!” pruil-de Hip-hip, „om-dat wij zoo hard wer-ken.”

„k Ben eens be-nieuwd, wie de-zen win-ter 't hardst lacht,” zei Va-der. „Want er komt een stren-ge win-ter!”

Hip-hip durf-de niets meer te zeg-gen en ging nu weer trouw ie-de-ren dag mee uit, om vruch-ten, no-ten en zaad-jes te zoe-ken.

De win-ter kwam en 't was een stren-ge, zoo-als Va-der Spring-staart voor-speld had. In Oc-to-ber be-gon 't al te sneeu-wen. De hee-le fa-mi-lie Spring-staart trok zich te-rug in hun nes-ten. Lek-ker warm rol-den ze zich in hun staart en slie-pen bij-na den hee-len dag. Al-leen als 't e-tens-tijd was, zorg-de moe-der voor de ge-droog-de pad-de-stoe-len, de lek-ke-re zaad-jes en dik-ke den-ne-ap-pels. 't Stor-mi-ge weer bleef

aan-hou-den. De ee-ne sneeuw-bui volg-de op de an-de-re. Bij-na een voet hoog lag 't kou-de, wit-te goed-je op den bosch-grond. Aan e-ten zoe-ken viel niet te den-ken. Trou-wens, de Spring-staar-tjes had-den goed ge-zorgd. De voor-raad was nog flink ge-noeg.

„Nu ben je ze-ker wel blij,” zei Va-der te-ge-n Hip-hip, „dat we zoo goed ge-werkt heb-ben.” Hip-kip knik-te, en peu-ter-de met z'n scher-pe na-gel-tjes de zaad-jes uit een spar-re-ke-gel. Va-der had al-le o-pe-nin-gen van 't nest goed dicht-ge-stopt. Geen sneeuw-vlok-je kon er in, want al-le eek-hoorn-tjes zijn bang voor sneeuw. Eén a-vond werd Hip-hip zelfs bang in z'n war-me nest-je, zoo ver-vaar-lijk gier-de en huil-de de wind.

„'t Is net, of ie-mand aan ons nest peu-tert en klopt,” zei hij angstig.- De an-de-re lach-ten hem uit, maar toen ze goed luis-ter-den, meen-de Va-der toch ook iets te hoo-ren. Hij wip-te naar den uit-gang en riep : „Wie is daar?” 'n Heel ang-sti-ge piep-stem ant-woord-de : „Knaag-tand !”

„Knaag-tand ?” zei Va-der ver-won-derd. „Wat wil je ?”

„Och laat mij toch e-ven bin-nen ?” piep-te de an-der' weer.

„Nou, lie-ver niet,” zei Va-der. „'k Moet 't hee-le nést los-peu-te-ren. Maar Moe-der had me-de-lij-den met Knaag-

tand en toen deed Va-der 't maar. Brrr ! Wat joeg die sneeuw naar bin-nen.

„Gauw er in !” zei Va-der en hij maak-te zoo goed hij kon, de o-pe-ning weer dicht. He-mel, wat schrok-ken ze van dien Knaag-tand. De dik-ke, mol-li-ge Knaag-tand, was nu zoo ma-ger en klein, als een groo-te muis.

„Hoe durf jij met dit weer bui-ten !” zei Va-der Spring-staart.

„'k Moest wel,” zei zuch-tend de ma-ge-re, zie-ke Knaag-tand. „We heb-ben al een maand geen e-ten meer. Vijf kin-de-ren zijn al dood en m'n klei-ne Knab-bel ook. De an-de-ren zijn ziek van hon-ger en 'k heb niets meer. M'n vrouw en ik hebben den hee-len dag ge-zocht in de sneeuw maar kun-nen niets vin-den !” Knaag-tand schrei-de. Och, wat had-den ze me-de-lij-den met hem. Moe-der en de oud-sten warm-den den ril-len-den, half be-vro-ren Knaag-tand met hun vol-len staart en Va-der gaf hem te e-ten.

„'t Is m'n ei-gen schuld,” snik-te de ar-me eek-hoorn. „'k Heb niet ge-noeg ge-werkt van den zo-mer !”

Hip-hip zat stil in 'n hoek-je. Knab-beltje was dood ! Dat ge-zon-de, dik-ke Knab-bel-tje, van hon-ger gestorven ! Hip-hip vond 't toch zoo naar. Hij was blij, dat Va-der en Moe-der zoo-veel e-ten mee-ga-ven aan Knaag-tand, als hij maar

„'t Is m'n eigen schuld,” snikte de arme eekhoorn

dra-gen kon en als 't op was, mocht hij te-rug ko-men. Toen de ar-me Knaag-tand 'n beet-je warm was en ge-noeg ge-ge-ten had, ver-trok hij weer door de kou-de sneeuw. Hu ! Hip-hip ril-de van die kou daar bui-ten. Hij wik-kel-de zich nog eens lek-ker-tjes in z'n war-men staart en wil-de gaan sla-pen. Maar toch hoor-de hij nog Va-ders stem, die

zei: „Nu zie je 't Hip-hip. Wie niet zorgt voor la-ter, is er slecht aan toel”

Zoo was de ge-schie-den-is van Spring-staar-ten en Knaagtanden. En jul-lie dan? Want jul-lie zijn ook klei-ne eek-hoorn-tjes. Dat vertel ik jul-lie den vol-gen-den keer. Dag Spring-staart-jes en Knaag-tand-jes!”

A. POSTEL.

CORRESPONDENTIE

Koosje Adriaens te Heerenveen. Hartelijk welkom in onze familie. Ik hoop Koosje nog dikwijls op bezoek te krijgen. De brieven worden altijd beantwoord: gewone oplossingen niet. Veel geduld. Ieder zijn beurt. Daag.

Jan Sprungorum, Jozef Israëlkade 277 1, Amsterdam. Welkom in de rij, beste Neefje. Spreekt vanzelf, dat ik altijd even terug schrijf. Maar — veel geduld. Het duurt lang eer alles gedrukt is. Doet me plezier, dat je van plan bent, Oom zoo nu en dan eens te schrijven. Maar — wie voor later goed wil leeren een brief te schrijven, moet vooral er aan denken, dat *acht* kantjes de mode is tegenwoordig. En vooral altijd heel langzaam schrijven. Iederen dag een stukje, dan heb je zoo een heelen brief bij elkaar. Dag Jan. Hand en groet.

Corrie van der Horst, Bergansiusstr. 9, Nijmegen. Mooi zoo, maar moed houden, en geregeld meedoen. Het vorige antwoord heb je nu wel gelezen. Ja, er komen tegenwoordig zooveel briefjes voor Kl., dat er geen doorkomen aan is. In R. J. hebben de kinderen gewoonlijk veel eerder antwoord. De nu gezonden anecdote is heel bekend. Daag. Tot later.

Johan Houkes, Haringpikkerstr. 75, Rotterdam. Toch denk ik, dat Johan bij ontvangst van dit briefje het vorige antwoord wel zal gelezen hebben. Tenminste, als hij toen óók boven den brief gezet heeft: Kl. Anders raakte misschien mijn antwoord in R. J. verzeild, en — dan kan ik er niets aan doen. Ben je nu aan 't piano spelen? Of nog niet? Ik vind het altijd zoo grappig: een Oom van 7 jaar. Maar dit moet ik zeggen, die zevenjarige oom kan al heel netjes schrijven. Als zijn Neefje en Nichtje het later zoo mooi kunnen, mag hij wel tevreden zijn over zijn beschermelingen. En — dan wil ik ook *die* weer heel graag hebben als *mijn* Neef en Nichtje. Zeg het maar vast, Johan. Daag.

Johanna van ten Broek, Bloemendwardsstr. 19, Breda. En wat aardig is dat versje van „stoute Jan”. En wie heeft het briefje geschreven? Als Johanna dat gedaan heeft, krijgt ze een complimentje van mij. Daag. Hand en groet.

Jan Heesakkers, Hofakker, Echt. Goed briefje al voor een Neef van 8 jaar. De 8 kantjes zijn er nog wel niet, maar dat komt wel in orde. Mijn proficiat voor de eerste H. Communie. Komt natuurlijk veel te laat, maar mijn wenschen zijn

toch even goed gemeend. Wat Blikman doet, weten we niet. Daag. Tot later alweer.

Mientje Peters te Bommel. Hartelijk welkom in de familie. De stevige handdruk bewaren we dan voor den dag, dat Mientje mij per fiets komt opzoeken. Afsproken. Met een „koeijan” bedoelt mijn Nichtje zeker een koe. En waarom vin-je dat een leelijk dier? Ik vind een koe volstrekt niet leelijk, bovendien denk eens aan wat de koe ons geeft, zelfs nog ná haar dood. Honderd groeten en voor „Pollo” een strijke over rug en kop. Daag. Tot later.

Jan Hendrikx, Ginnekestr. 115, Breda. Of Jan ook in de groote familie komen mag, vraagt hij. Wel, wis en drie, zeker mag dat. Geef me de vijf Jan, en je bent mijn Neef. Zie zoo, da's in orde, en — het briefje ook voor een jongen uit de 3e klas. En nu wacht ik je voortaan geregeld op bezoek, bij elken wedstrijd. Ja? Daag.

Piet en Wim Beckmann, Rotterdam. Nieuwe Neefjes en Nichtjes vragen altijd gauw antwoord. Beste kinderen, dat kan nooit, want ieder moet zijn beurt hebben. En nu vergeet ik haast mijn welkom: twee handen tegelijk. Goed, zend portret maar. Ik sta er niet voor in, dat het ongeschonden terugkomt. En — als je er maar één meer hebt, zou dat toch jammer zijn. Dag beste kinderen. Tot later dan.

Annie ten Hoorn, Brandtstr. 210, 's Gravenhage. Welkom in de rij. Zeker mag je voor broer de oplossing sturen. Misschien prettiger, dat je 't om de beurt doet. Ik lees: drie broertjes en vier zusjes. Maar — dan is Annie de oudste van de *acht*. Wie rekent verkeerd? Ja, de oplossingen moeten altijd zóó duidelijk zijn, dat ik goed kan zien, wat je bedoelt. Dag samen. Voor ieder een hand.

N. Huismans, Oude Antwerpschebaan 34, Bergen op Zoom. Laat ik eerst even zeggen, dat dit antwoord heel wat later gedrukt zal worden, dan dat voor Filip. Dat komt omdat er voor Kl. tegenwoordig zoo heel veel briefjes komen. In R. J. gaat het heel wat vlugger van de hand. Wat zal ik nu zeggen van mijn goeden Blikkerd? Hij strooit de prijzen waar *hij* wil. Soms geeft hij royaal twee-driemaal een mooien prijs achter elkaar aan een zelfde Neefje of Nichtje, anderen slaat hij over. Niets aan te doen. Je kunt het maar treffen. Wie meedoet heeft kans, wie *niet* meedoet, krijgt vanzelf niets. *Ik* zou zeggen: Stuur allemaal samen, inééns, de oplossingen, dan kost het voor ieder nog geen cent. Veel groeten en een hand van Oom.

Johan Toussaint, Spekholzerheide. Goed gedaan, beste Neef, dat je weer eens een kansje komt wagen. Wie meedoet heeft kans, en de prijzen zijn het waard. We hopen samen. Daag. Veel hartelijke groeten van Oom.

Jozef de Vilder, Dorp Biervliet. Ik zie met veel genoegen, beste Neef, dat je van het frissche, prettige dorpsleven houdt. Wie er aan gewoon is, vindt het op een dorp toch heel wat plezieriger dan in de stad. Dat stadsche geroezemoes, die drukte en beweging — je loopt zelfs niet eens veilig op de trottoirs. Leve het dorp — ik ben het dadelijk met je eens. Daag.

Jo Bom, Kerkstr., Kwintshul. Mooi stelletje: 8 meisjes en 5 jongens. Komen die later allemaal in bakkerij en winkel? Dan wordt het een fabriek

op zichzelf. Hoe heeten ze allemaal, en wie is er al van school af? Ja, ieder wil wel 'ns graag een prijsje winnen. Maar — Blikman is de baas. We hopen. Wat leuk plaatje boven den brief Dag Jo. Hand en groet van Oom.

Jozef Hillaert te Schuddebeurs (bij Hulst). Ik had werkelijk nog nooit van Schuddebeurs gehoord. Van Hulst natuurlijk wel. Aardige, oude plaats. Ik lees den laatsten tijd herhaaldelijk van een Vereeniging voor de geschiedenis van Hulst en omgeving. Vertel me daar eens veel van in een brief van 8 kantjes. Wie heeft dat aardige versje gemaakt? Dag Jozef. Veel groeten van Oom.

Marietje Hendriks, Zandbergerweg, Bocholtz. Graag, dat ook Marietje even kwam kennismaken. Welkom in de rij. En nu ik heb kennism gemaakt met alle broertjes en zusjes, hoop ik nog heel dikwijls bezoek te ontvangen. Jozefa en Sybilla komen zeker ook wel 'ns mee. Voor ieder een stevige hand, en een zacht kneepje in de wang voor Keetje. Tot later dan.

Kinderen Dessens, Trompetstr. 35, Delft. Ik sta er niet voor in, 1e dat de portretjes goed kunnen worden afgedrukt, 2e dat ze ongeschonden terugkomen. We zullen zien. Gauw antwoord terug kan nooit. Wel jammer, maar het gaat niet. Daag. Hoe heet de jongste? Geef broer een hand van Oom.

Jean Piets, Keizer Karelplein 8, Maastricht. Zoo wil ik het graag zien, beste Neeffe: duidelijk adres boven den brief, en ook Kl. er boven. Zoo zijn er nooit vergissingen. Och, deden dat toch eens eindelijk alle kinderen, die briefjes schrijven. Nooit zou er iemand behoeven te zeggen: „Oom, ik heb geen antwoord gehad”. Ook over den brief zelf is Oom goed tevreden. Van alles er in en leuk verteld. Schrijven moet Jean nog wat langzamer doen, je zal eens zien, dan heb je dadelijk een 8. Probeeren. Groote plannen, Jean (nee, ik zeg er lekker niks van), maar flink studeeren, en — heel goed bidden. Is er altijd vrede als jullie samen „kerk” speelt? Wie preekt er dan? Zusje natuurlijk niet, dat mag niet in de kerk — wel thuis! Frans mag toch zeker ook wel 'ns Pater zijn? Voor Pietje en voor Jet, en voor Frans en voor Elly ieder een stevige hand. Dag Jean. Tot later.

Marietje van der Zanden, Dijk, Eersel. Welkom in de rij. Hartelijk welkom. Ja, maar geregeld komen meedoen, dan is er ook geregeld kans. Afsproken. Volgende maal een heel lange brief. Dag Marietje. Tot later.

Corrie Kop te Franeker. Aangenomen, beste Nichtje, met twee handen tegelijk. En wie zegt nu, dat Corrie nog niet mooi schrijft. Oom zegt, dat het heel mooi is voor een kind uit de tweede klas. Ja, Stampersgat ken ik wel. Een heel eind uit de buurt. In 't begin kun je zeker de menschen maar half verstaan. Aardig vond ik het van Marietje, dat ze er ook een klein briefje heeft bijgedaan. Die schrijft ook al heel goed. Volgende maal *ieder* een langen brief. Doe je 't? Daag. Voor ieder een stevige hand.

Fiene Jorna te Franeker. Ja, het gebeurt nog al eens, dat ik van broertjes of zusjes, of van anderen hoor, dat een Neeffe of Nichtje gestorven is. Dat is voor mij altijd een droevig oogenblik,

maar graag gedenk ik ze allen met een klein gebedje. Ook aan Truuke heb ik gedacht. Geef je de *kleine* Truus even een hand van mij? Van een raadseloom heeft ze nog wel geen verstand, maar ik hoop, dat ze later toch mijn Nichtje wordt. Ook voor Jannie en Tjerk veel groeten. Een doos vol voor Fiene alleen. Daag.

Wim Algra te Hilversum. Welkom in de familie. Je zal eens zien, wat een heerlijk boek het is, als al de nummers van Kl. bijeen gebonden zijn. En hoe vindt Wim de *pianostudie*? Ik hoop, dat je minstens een paar keer per dag speelt. Hoe ver ben je al? En welk boek heb je? Vooral geregeld en veel herhalen, *alle* oefeningen, die je kent. Herhalen is nog meer noodig dan stukjes leeren. Dag Wim. Tot later alweer.

Jeantje, Corrie en Fransje Rath, Nieuwstraat 30 b, Rotterdam. Wat een kort briefje. Toch hartelijk welkom in onzen kring. Als Jeantje dit briefje geschreven heeft, onderstel ik, dat ze er ook best een kan schrijven van 8 kantjes met van alles er in. Doe je 't? Voor ieder een hand.

Gonda Klaver te Amsterdam. Ook al een kort briefje. Ook welkom in de rij. Misschien heeft Gonda gedacht: een eerste bezoek duurt nooit lang. Dan heb ik vanzelf een heel langen brief te goed, wanneer? Dag Gonda. Voor Coba en kleinen broer afzonderlijk een hand. Kom je gauw terug?

Lena Kappelhof, Hooglandstr. 145, Rotterdam. Zoo heeft mijn Blikman dan ook eens zijn goedheid getoond aan Lena. Doet me plezier. Och, hij is zoo kwaad niet. We houden hem nog maar voor een jaar. Dag beste Nichtje. Tot later alweer.

Dora van Gemert, Tugelastr. 25, Haarlem-N. Graag, dat Dora weer eens wat kwam praten. Eerlijk gezegd, had ik wel een brief van 8 kantjes verwacht, maar met twee ben ik ook al tevreden. Wat jammer, dat één van de tweelingzusjes gestorven is en — nog wel op haar verjaardag. Maar als O. L. Heer het liever hebben wil, dan buigen wij het hoofd. Dag Dora. Hand en groet.

Adriaan van Halderen, Verl. Singelstr. 49, Delft. Hartelijk welkom in onze familie. Neeftjes, die een prijs hebben voor getrouw kerkbezoek, heb ik graag. Brief was netjes, en goed geschreven ook. Ik hoop Adriaan nog dikwijls in de bus te ontmoeten. Mooi zoo, dat gaat dus nu naar den eersten prijs. Bij mij deelt Blikman de prijzen uit — met de oogen toe, maar dezen kan je zelf verdienen. Probeeren! Daag. Tot later.

Bernadette Huinink, te Haarlem. Westergracht 21, rood. Ik hoop maar, dat mijn lieve Nichtje, met haar mooien naam, niet teleurgesteld is, omdat mijn antwoord zóo lang is weggebleven. Ieder moet toch zijn eerlijke beurt hebben, vin-je ook niet? Of Bernadette ook een Nichtje van mij zijn mag? En wat graag heet ik haar welkom, want voor een kind uit de 4e klas heeft ze al een heel mooien brief geschreven. Je mag het meer doen, kind. Ja, lezen is goed, maar . . . je kan ook te veel lezen. Lezen moet ontspanning zijn. Eerst al het andere werk, en vooral stoppen en naaien niet vergeten, en van alles in het huishouden. Weet je ook, waarom ik Bernadette zoo'n mooien naam vind? Hartelijke groeten en een hand van Oom.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3¹/₂ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING No. 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

EEN LUCHTREIS NAAR INDIE

DOOR MARIA

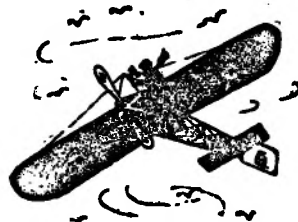
Jan-tje stap-te in z'n lucht-
schip
En hij groet-te Pa en Moe;
Want hij wou een reis gaan
ma-ken
Naar het ver' Oost-In-je toe!

Wel-dra zat hij in de wol-ken,
Héél dicht bij de zon en
maan.
Met de snel-heid van den
blik-sem,
Ging het recht op Ja-va aan.

't Lucht-schip zwenk-te en
daal-de zacht-jes
Op een In-disch rijst-veld neer,
Meer dan hon-derd brui-ne
ke-rels
Lie-pen ang-siig heen en weer...

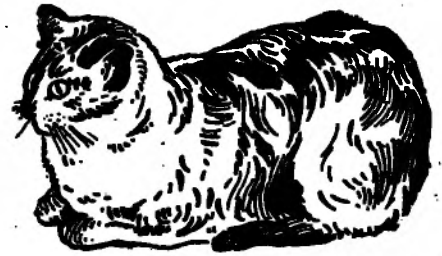
Enk'len dron-gen om het
lucht-schip,
Lie-ten boos hun vuis-ten zien,
Rie-pen: „Wat kom jij hier
zoe-ken,
Hoe-pel op met die ma-chien!”

Jan-tje heeft na kort be-zin-nen,
Zich weer gauw aan 't stuur
ge-zet,
Maar toen hij om-hoog wou
stij-gen,
Stond ie recht-op in z'n bed!

DE NIEUWE POES

DOOR NELLY

R-r-r-r-r-t! ging het ach-ter het be-
hang in de huis-ka-mer, r-r-r-r-r-t.....
r-r-r-r-r-t!

„Een muis!” riep ik ang-stig, „o, een muis!”

„Wel, wat geeft dat nu!” zei broer Jan, „die muis daar ach-ter dat be-hang doet je toch niets. wees toch niet zoo kin-der-ach-tig!”

Maar hier en daar za-ten gaat-jes in het be-hang en toen ik nu die muis hoor-de, dacht ik: aan-stonds komt ie er door!

Maar het scheen al ge-beurd te zijn, want een oo-gen-blik la-ter — we za-ten rus-tig-jes te le-zen, Jan en ik — zag ik plot-se-ling een muis met haar kop-je on-der het buf-fet uit-kij-ken.

Ik gaf een gil en sprong bo-ven op mijn stoel.

„Daar heb je 'm, daar heb je 'm,” gil-de ik.

Jan keek me aan, of ie zeg-gen wil-de: „ben je nou niet goed?”

De muis was van mijn la-waai gauw in een don-ker hoek-je ge-kro-pen.

Jan stond op en keek de ka-mer rond. „Ik zie niets,” zei hij, „waar zag je die dan?”

„Daar!” riep ik, wij-zend on-der het buf-fet. „Dáár zat ie met zijn kop er on-der uit!”

Jan ging op zijn knie-ën lig-gen en keek over-al on-der. Eerst on-der het buf-fet, toen on-der de ca-na-pé, toen weer on-der de lin-nen-kast, maar ner-gens was iets te zien.

Hij ging naar de gang en haal-de zijn wan-del-stok. Toen ging hij weer op zijn knie-ën lig-gen en stoot-te met den stok o-ver-ál on-der. Het laat-ste on-der het buf-fet.

Het ang-stig ge-wor-den muis-je, dat in het ui-ter-ste hoek-je on-der het buf-fet was ge-kro-pen, kwam plot-se-ling te voor-schijn en liep on-hoor-baar langs de plint van den muur naar de deur.

Ik zag het en riep weer e-ven bang: „dáár, dáár loopt ie!”

In ééns was ie weg. 't Leek wel, of ie tus-schen de deur en den drem-pel weg ge-slipt was.

„Weg!” riep ik, „de gang in-ge-loo-pen.”

„Laat 'm dan maar loo-pen, hoor,” zei Jan, rood van in-span-ning op-staan-de. „Ik kan 'm slecht ach-ter-na-loo-pen!”

Jan bracht zijn stok weg en kwam weer bin-nen. Hij deed de ka-mer-deur dicht en ging zit-ten le-zen.

Ik stond nog maar steeds bo-ven op den stoel met een ang-stig ge-zicht.

„Zou je er niet eens af-ko-men, Nel-ly, of ben je van plan den hee-len a-vond zóó te blij-ven staan?” vroeg Jan la-chend.

Met een zucht stap-te ik van den stoel af en ging zit-ten. Zin in le-zen had ik hee-le-maal niet meer. Die muis bleef maar voort-du-rend in mijn ge-dach-ten.

Ver-ve-lend, dat Pa en Ma nu juist niet thuis wa-ren. Ma zou me niet uit-la-chen, als ik haar zei, dat ik bang was. O neen, Ma was zelf bang en Pa? Nu ja, bang was Pa na-tuur-lijk niet, man-nen zijn nu een-maal niet gauw bang, maar Pa zou wel zor-gen voor een mui-zen-val of zoo.

Die jon-gens, die von-den al-les al-tijd zoo las-tig.

Toch nog e-ven vra-gen.

„Zeg Jan, zou je niet een mui-zen-val wil-len op-zet-ten?”

„Een wat?” vroeg Jan, ver-diept in zijn mooi-e boek.

„Een mui-zen-val. Je weet wel, zoo'n val, waar je dan een stuk-je spek in doet.”

„Och kind,” zei Jan wre-ve-lic, „die heb-ben we niet.”

„Ja-wel, die heb-ben we wel! Ik ge-loof, dat ie in de schuur op de plank staat. Toe, haal hem dan e-ven-tjes Jan!”

„Kind, zeur toch niet zoo! Zoo 'n druk-te voor die éé-ne muis! Die is al lang de voor-deur uit ge-loo-pen, ge-loof maar ge-rust! Ik heb nou geen zin meer in don-ker in de schuur naar die mui-zen-val te gaan zoe-ken, dat zul-len we mor-gen wel doen.”

„Maar de muis kan toch niet door de dich-te deur?”

„Kind, een muis kan o-ver-al door. Als er maar er-gens een spleet-je is, 't zij bo-ven, 't zij on-der de deur, dan is ie er al door hoor, des-noods glipt ie door de o-pe-ning van de brie-ven-bus.”

Ik ging naar bed. Bo-ven ge-ko-men stak ik licht op en ging o-ver-al kijken en snuf-fe-len. Ik nam mijn pa-ra-plu en ging in de kast, on-der mijn le-di-kant, on-der mijn wasch-ta-fel, ja, o-ver-al aan 't stoo-ten en stom-me-len. Ner-gens was iets te zien. Ik bleef nog een tijd-je luis-te-ren, maar ik hoor-de ge-luk-ki-g niets meer. Den vol-gen-de dag, op klaar-lich-ten-dag hoor-den we weer ge-rit-sel ach-ter t be-hang. We sloe-gen eens flink met de vuist er te-gen aan. Even was 't dan stil, maar een oo-gen-blik-je la-ter be-gon 't weer.

„Zet dan toch een mui-zen-val Jan!” zei ik een beet-je boos tegen mijn broer.

„Och, zoo'n mui-zen-val helpt niet ge-noeg,” zei Jan. „Je vangt er van-daag een en mor-gen en o-ver-mor-gen zijn ze er toch weer. Weet je wat het bes-te helpt en wat veel aar-di-ger is? Een poes-je in huis ne-men. Een leu-ke aar-di-ge poes; je zal eens zien, hoe gauw we van de mui-zen af zijn. Poes vangt ze, of zoo-als de men-schen zeg-gen, de mui-zen rui-ken, dat er een poes in huis is en ze blij-ven weg.”

„Hè ja, een poes!” riep ik. „Dat is leuk! Maar waar haal je die zoo gauw van-daan?”

„O, daar is wel aan te ko-men. Ik zal wel eens aan den melk-boer vra-gen, van-daag nog; mis-schien heb-ben we er mor-gen al wel een, wie weet!”

„Zou-den Pa en Ma het goed-vin-den, Jan? Want nu ze uit lo-gee-ren zijn en pas o-ver acht da-gen te-rug-ko-men, kun-nen we het hun niet vra-gen, en we

moes-ten toch ook maar niet wach-ten, tot ze te-rug zijn, vind je wel?”

„Na-túúr-lijk vin-den die dat goed. Ver-on-der-stel eens dat het huis vol zat, als ze te-rug ko-men!”

Jan vroeg den melk-boer en nog den-zelf-den dag brácht de-ze ons een poes.

't Was een leu-ke, pik-zwar-te poes, met wit-te poot-jes en een klein, wit snuit-je. Ik was er al aan-stonds dol mee in mijn schik! Ik gaf haar gauw een scho-tel-tje melk en 's-a-vonds bij het bo-ter-ham e-ten kreeg ze de vel-le-tjes van de worst en de korst-jes van de kaas.

Den zelf-den a-vond za-ten we weer als ge-woon-lijk ge-zel-ig in de huis-ka-mer te le-zen, toen plot-se-ling weer ge-rit-sel ach-ter het be-hang klonk.

„Stil blij-ven zit-ten,” zei Jan, „en geen le-ven ma-ken, dan komt de muis er mis-schien weer uit.”

„O bah! neen, als-je-blijft niet!”

„Ja-wèl, juist wel. En als je dan merkt, dat ie in de ka-mer is, dan haal je poes uit de keu-ken, en dan zul-len we eens kij-ken, wat ze doet!”

„O ja,” zei ik, „dàn is 't goed.”

We za-ten dood-stil, steeds maar te loe-ren naar het gaat-je in 't be-hang. Het duur-de een poos-je, maar er kwam niets.

Ik ging maar weer aan 't le-zen, toen Jan op-eens voor-zich-tig op mijn arm tik-te.

„Kijk eens,” zei ie heel zacht-jes.

Ik keek, en ja-wel, daar za-gen we mid-den in de o-pe-ning een heel klein mui-zen-snoet-je. Twee klei-ne kraal-oog-jes ke-ken de ka-mer in.

Wip! In een oo-gen-blik-je was het kop-je en het klei-ne grij-ze lijf-je van het muis-je de ka-mer in-ge-spron-gen en on-hoor-baar liep het rond.

„Nu poes ha-len,” zei Jan.

Ik stond op en deed de deur haas-tig o-pen en dicht, want het muis-je mocht er niet meer uit glip-pen. Vlug nam ik poes, die rus-tig in de keu-ken in haar mand-je lag te sla-pen, in mijn ar-men en ging te-rug naar de huis-ka-mer.

Poes was al hee-le-maal thuis bij ons en deed net, of ze al-tijd bij ons ge-weest

was. Ik zet-te haar op den grond en ging weer zit-ten. Jan en ik ke-ken nu bei-den. wat poes zou doen.

Eerst zocht ze een lek-ker plaats-je vlak bij de ka-chel, waar ze zich be-haag-lijk neer-vlei-de. Maar lang duur-de dat niet. Ze scheen al-ras iets te mer-ken. Ze ging over-eind zit-ten en spit-ste haar oor-tjes.

We be-gre-pen, dat ze iets be-gon te mer-ken. Het muis-je, on-be-kend nog met de komst van poes, werd bru-taal. Het maak-te er-gens in een hoekje be-paald la-waai!

In een oo-gen-blik stond poes o-ver-eind. Ze luis-ter-de en loer-de. Toen zet-te ze haar poot-jes vlak naast el-kaar, boog haar kop-je een wei-nig, ging met haar staart-je heen en weer en boem! daar sprong ze on-der de kast. Plot-se-ling spek-ta-kel! De muis liep wat ze loo-pen kon, poes haar ach-ter-na!

Poes bons-de in haar vaart te-gen den muur, sprong o-ver een voe-ten-bank-je, kroop bij-na plat on-der het buf-fet, toen hoor-den we een ang-stig ge-piep en poes had de muis te pak-ken.

Jan had met een la-chend ge-zicht al-les af-ge-ke-ken. Ik vond het toch wat eng en of-schoon ik doods-be-nauwd was van de muis, had ik er nu toch weer mede-lij-den mee, dat ze zoo wreed door poes werd ver-moord.

„Ik loop weg,” riep ik te-gen Jan en ging een poos-je in de keu-ken zit-ten met mijn boek. Na een kwar-tier-tje ging ik eens kij-ken. Poes lag, of er niets ge-beurd was, dood-kalm weer voor de ka-chel met toe-ge-kne-pen oog-jes.

„Waar is de muis?” vroeg ik aan Jan.

„Wel, op na-tuur-lijk!” zei ie. „Wat dacht je dan?”

„Heeft poes haar zoo met huid en haar op-ge-slokt?” vroeg ik met groo-te oo-gen.

Met huid en haar,” zei Jan la-chend, „wat dacht je an-ders?”

„Bah!” ril-de ik en nam mijn plaats-je weer in.

Dat spel-le-tje zou zich spoe-dig her-ha-len.

Dien-zelf-den nacht nog. Ik lag lek-ker

te sla-pen, maar werd in ééns wak-ker. Wat was dat? Ik hoor-de ge-stom-mel. O, he-mel-tje, er wa-ren toch geen die-ven in huis?

Zacht-jes stond ik op en deed héél voor-zich-tig mijn ka-mer-deur o-pen.

Nu hoor-de ik het ge-raas nog er-ger. Gauw deed ik de deur o-pen van de an-de-re ka-mer, waar Jan sliep.

„Ja!” riep ik, „word toch eens gauw wak-ker! Jan, Jan!”

„Wat is er?” vroeg hij sla-pe-rig.

„Hoor eens, er is zoo'n le-ven be-ne-den, er zul-len toch geen die-ven zijn?”

„Ben je mall!” zei hij. Hij ging o-ver-eind zit-ten en luis-ter-de.

Boem, boem! ging het beneden.

Plot-se-ling be-gon Jan hard te la-chen. „Dat is poes na-tuur-lijk. Nel-ly, poes, die be-zig is mui-zen te van-gen!”

Och ja, daar had ik nog heel niet aan ge-dacht. Dat was waar ook.

Ik ging weer gauw naar bed. Zoo nu en dan hoor-de ik nog e-ven iets, toen werd al-les weer stil.

Maar toen ik 's-mor-gens het eerst be-ne-den kwam en in de huis-ka-mer trad, bleef ik ver-baasd op den drem-pel staan.

Wat was hier ge-beurd?

Het ta-fel-kleed lag ge-heel scheef en was half van de ta-fel af-ge-trok-ken. De vaas met bloe-men lag lang-uit op de ta-fel, al het wa-ter was er uit ge-loo-pen; het kleed hee-le-maal nat, de bloe-men ver-spreid en de vaas, de mooi-e kris-tal-len vaas in twee stuk-ken.

„Och, och, wat zal Ma zeg-gen, als zij thuis-komt!” zucht-te ik hard-op.

Er was nog meer ge-beurd. Het mooi-e flu-wee-len voet-kus-sen, dat ik voor Ma's ver-jaar-dag had ge-maakt, en dat onder Ma haar groo-ten stoel stond, was half los-ge-trok-ken en ka-pot; de vee-ren, waar-mee het ge-vuld was, la-gen over-al op den vloer ver-spreid. Gin-der, in een hoek-je van de ka-mer, lag mijn haak-werk, ver-kreukt, ver-knoeid, het klu-wen een heel eind af-ge-rolld en in een wan-ho-pi-ge war-re-boel door-een.

Poes, de boos-wicht, de da-der van al die ver-schrik-ke-lij-ke din-ge-n lag dood-

on-schul-dig op haar plaats-je voor de ka-chel en sliep.

Ze ge-waar-dig-de zich niet eens, bij mijn bin-nen-ko-men e-ven op te kij-ken. Dood-kalm bleef ze lig-gen, of ze van al de-ze ver-woes-ting niets af wist.

Jan kwam e-ven la-ter ook be-ne-den. Ik hoor-de hem aan-ko-men en zei: „ga eens mee in de huis-ka-mer.”

„Waar-om?” vroeg ie. „wat is daar dan?”

Ik gaf geen ant-woord, maar ging hem voor. Hij keek en met één oog-op-slag zag hij al-les. Toen be-gon ie te la-chen.

„Vind je dat nu om te la-chen?” zei ik be-teu-terd. „Wat zul-len Pa en Ma wel zeg-gen, als zij die ge-bro-ken vaas zien en dat ka-pot-te kus-sen! Zou poes dat al-le-maal ge-da-an heb-ben in de jacht naar de mui-zen?”

„Wel-neen kind,” zei Jan. „Zal ik je eens wat ver-tel-len? Poes heeft zich hier van-nacht eens echt kun-nen ver-ma-ken, ze had de ruim-te! Die heeft eens naar har-te-lust ge-speeld, begrijp je?”

„Nu, maar dat had die melk-boer dan óók wel eens kun-nen zeg-gen, dat het zóó 'n rak-ker was, en zoo speelsch!” zei ik.

„Weet je wat,” zei Jan, „maak nu dat voet-kus-sen in orde van-daag, dat kan je toch wel? En dan zal ik een nieu-we vaas koo-pen en van mijn ei-gen geld be-ta-len. 't Zal me wel héél wat kos-ten, maar en-fin, 't is ook mijn ei-gen schuld: ik had ook die vreem-de poes maar zoo niet den eer-sten den bes-ten nacht in de huis-ka-mer al-leen moe-ten la-ten.”

„Dan zal ik er wel wat bij-leg-gen, hoor Jan,” zei ik, want nu had ik toch wel een beet-je me-de-lij-den met m'n broer-tje. Wie weet, wat zoo'n vaas wel kost-te, dacht ik, vast geen klein beet-je!

Dien a-vond, toen we weer na het bo-ter-ham-e-ten, ge-zel-ig, zoo-als al-le a-von-den, gin-gen zit-ten le-zen, was het voet-kus-sen al-weer ge-maakt, mijn haak-werk zoo goed mo-ge-lijk in or-de, en stond er op de ta-fel een mooi-e nieu-we vaas!

Maar poes ging 's nachts voort-aan al-tijd in haar mand-je naar de bij-keu-

ken. „Laat ze dan o-ver-dag maar mui-zen van-gen” zei Jan, „dan zijn we er ten min-ste zelf bij.”

't Was, zoo-als de men-schen ge-zegd had-den: „Muis-jes ruiken een poes in huis en blij-ven weg.” Zoo ging het ook bij ons. We hoor-den of za-gen van dien dag af ner-gens meer een muis.

Toen Pa en Ma van hun reis-je thuis kwa-men, heb-ben we on-der groo-te voo-lijk-heid de „mis-drij-ven” van poes ver-teld. Tòch is ze ge-luk-kig in ge-na-de aan-ge-no-men en mocht ze blij-ven. Ze is nu zóó aæn ons ge-wend en wij aan haar dat we haar *nooit* meer wil-len mis-sen, óók al zou ze nóg eens de mooi-e vaas bre-ken!

EEN SLECHTE DAG D O O R J O H. R A M

D ik-kie was geen kwa-de jon-gen. [Meest-al wa-ren z'n va-der en moe-der en de on-der-wij-zer op school goed te-vre-den o-ver hem.

Maar soms!

Nee, dan zou je niet zeg-gen, dat dat die zelf-de flin-ke jon-gen was. Soms kon ie toch zoo vree-se-lijk dom doen!

Dan be-dierf ie al-les weer.

Luis-ter maar 'ns!

Op 'n mor-gen lag Dik-kie lek-ker in z'n bed-je te sia-pen.

„Klop! klop!” ging 't in-eens op de ka-mer-deur. „Op-staan jon-gen! 't Is half acht!”

„Ja moe!” zei Dik-kie, nog half sla-pend.

Maar zon-der ver-der na te den-ken keer-de de jon-gen zich nog eens om en..... sliep weer in.

Moe was naar de keu-ken ge-gaan. Ze dacht niet be-ter, dan dat Dik, net als an-ders, was op-ge-staan. Da-de-lijk zou ie wel te voor-schijn ko-men.

Maar 'n mi-nuut of tien la-ter was de jon-gen er nog niet.

„Hé! Da's vreemd!” dacht moe. „Hij

is ze-ker weer in-ge-sla-pen. Ik zal 'm nog eens roe-pen!"

„Klop! klop!" ging 't weer. En meteen deed moe de deur maar o-pen om te zien of Dik-kie wer-ke-lijk nog in z'n bed lag.

Van 't nieu-we klop-pen was ie in-eens wak-ker ge-schrok-ken. Hij zat nu recht o-ver-eind in bed en keek z'n moe-der met ver-baas-de oo-gen aan.

„Gauw op-staan jon-gen! An-ders kom je niet meer klaar!"

„Hoe laat is 't dan moe?" vroeg Dik.

„Kwart voor ach-ten! Als je op-schiet kun je nog best op tijd in de kerk ko-men."

„Kwart voor ach-ten al?" vroeg Dik, nu in-eens klaar wak-ker. „Dan kan ik toch niet meer op tijd ko-men!"

„Wel ja! Sta maar gauw op!"

Maar Dik-kie scheen niet veel zin meer te hebben.

„Waar-om hebt u me ook zoo laat ge-roe-pen!" mop-per-de-n-ie. „Nou kom ik veel te laat....."

Moe-der hoor-de al niets meer van al dat ge-mop-per. Ze was al weer in de keu-ken, om bo-ter-ham-men te snij-den.

Heel lang-zaam liet de jon-gen zich uit bed glij-den; nog lang-za-mer be-gon ie zich aan te klee-den. Hij was nog niet half klaar, toen moe al riep:

„Je bo-ter-ham staat klaar, hoor Dik! Ma-rie en Henk be-gin-nen al."

„'t Kan me niks sche-len!" brom-de Dik kwaad. „Dan ga ik vandaag maar niet naar de kerk!"

Juist toen Dik z'n mor-gen-ge-bed ge-be-den had, hoor-de hij de bui-ten-deur dicht slaan. Hij keek eens door 't raam.

Ja hoor! Daar gin-gen Ma-rie en Henk al. Op hem wach-ten de-den ze na-tuur-lijk niet.

„Mis-pun-ten zijn 't!" brom-de Dik. „Ik wacht op jul-lie ook niet meer!"

„Wat man-keert jou van-mor-gen?" klonk op-eens moe's stem weer. „Met je ver-keer-de been uit bed ge-stapt?"

„U hebt me net zoo laat ge-roe-pen!" waag-de Dik nog te mop-pe-ren.

„Je droomt vent!" zei moe. „Ik heb je ge-lijk met Ma-rie en Henk ge-roe-pen. En ga nu maar gauw je bo-ter-ham eten."

Maar dat bo-ter-ham e-ten ging ook zoo gauw niet. Dik-kie was veel te boos, op al-les en ie-der-een. 't E-ten smaak-te hem niets. Toen dan ook ein-de-lijk alles op was, zag de jon-gen wel, dat 't hee-le-maal te laat was.

Dat be-greep moe ook wel.

„Prach-tig hoor! Jij be-gint den dag flink. Nu be-hoef je na-tuur-lijk niet meer te gaan."

Met een boos ge-zicht ging Dik voor 't raam zit-ten kij-ken.

Maar daar moest moe niets van heb-ben.

Wel-ja, kun je be-grij-pen! Neen vent, nu je toch thuis bent, moet je mij maar hel-pen. Breng al-les e-ven naar de keu-ken, dan kun-nen we sa-men de kopjes was-schen."

Och, och wat viel dat ons ke-rel-tje te-gen! Hij had ge-dacht, fijn 'n beet-je vroeg naar school te gaan, om daar met nog zoo'n paar van die jon-gens, die niet naar de kerk gin-gen, te kun-nen spe-len.

En nou moest ie „vaat-dro-gen"! Mop-pe-ren dat ie deed! Ver-schrik-ke-lijk! Jam-mer ge-noeg scheen moe hee-le-maal doof te we-zen. Zoo gauw 't laat-ste kop-je af-ge-droogd was, maak-te Dik zich ge-reed om weg te gaan.

„Kan ik naar school gaan, moe?"

„Nou al jon-gen? 't Is nog veel te vroeg. Wacht, je kunt nog wel even een bood-schap doen. Ik heb nog een paar stuk-ken zeep voor de wasch noodig."

't Scheel-de wei-nig of Dik was van kwaad-heid aan 't hui-len ge-gaan. Maar hij hield zich goed. Zon-der goed te luis-te-ren wat moe al-le-maal zei, nam ie 't geld aan en hol-de de deur uit.

't Sloeg juist half ne-gen.

On-ge-luk-kig ge-noeg was de win-ke-lier een klant aan 't hel-pen, die nog al veel noo-dig had.

„Wat 'n ver-ve-len-de man," brom-de Dik-kie zacht. „Schiet toch wat op! Je ziet toch wel dat ik haast heb!"

Ein-de-lijk was Dik aan de beurt.

„Twee stuk-ken zeep, me-neer?"

„Wat voor zeep vent?" vroeg de man.

Ja, dat wist Dik heusch niet! Hij wist al-leen maar dat 't voor de wasch was.

Naar wat moe-der ver-der ge-zegd had, had ie niet ge-luis-terd.

„Nou, dit zal wel goed we-zen!” besloot de man, ter-wijl ie twee stuk-ken zeep in-pak-te en aan Dik gaf..... Maar..... de zeep was niet goed.

„Je ei-gen schuld, hoor!” zei moe. „Had je maar be-ter moe-ten luis-te-ren.”

Op-nieuw moest Dik-kie naar den win-kel. Maar nu liep ie niet hard meer.

„Er blijft nou toch geen tijd over om te spe-len,” brom-de-n-ie on-der-weg.

„Dat zoo'n a-ke-li-ge krui-de-nier nou niet eens weet wat voor zeep je heb-ben moet! Voor mijn part stond z'n win-kel stamp-vol. Dan kwam ik nog te laat op school en dan hoef-de ik die na-re deel-som-men niet te ma-ken!

Maar dom Dik-kie had 'n strop. 't Was net of de win-ke-lier al op 'm stond te wach-ten.

„Ha! Ben je daar weer? Je bood-schap ver-keerd ge-daan?”

„Na-tuur-lijk!” brom-de Dik.

Hij vroeg nu de goeie zeep en een mi-nuut la-ter stond ie al weer op straat.

„Je mag wel op-schie-ten Dik!” hoorde hij op-eens een jon-gen vlak bij 'm roe-pen. „'t Is al bij ne-ge-nen!”

„Kan me niks sche-len. Zeg maar te-gen den mees-ter, dat ik bood-schap-pen moet doen voor m'n moe-der!”

Op z'n dooi-e ge-mak wan-del-de Dik naar huis.

„He-mel-tje lief! Kom je nog te-rug? Nou, ga maar gauw naar school.”

„Ik kan toch niet meer op tijd ko-men! Schrijft u maar e-ven een brief-je,” zeur-de Dik.

„Mor-gen, als Kees komt!” lach-te moe hem uit.

Met een boos gezicht ging Dik voor het raam zitten kijken.

„Als je hard loopt, ben je nog net op tijd!”

Maar klein Dik-kie had geen zin om hard te loo-pen.

Met z'n han-den in z'n zak-ken en een heel kwaad ge-zicht slen-ter-de-nie langs de straat.

Bom, bom! ging 't in eens.

Ne-gen uur sloeg de klok.

Tin-ge-ling! Tin-ge-ling! klonk de school-bel in de ver-te.

Zie-zoo! Nu kwam Dik nog te laat op school ook!

Toen ie dat ze-ker wist, werd de jon-gen nog boo-zer.

„Dat doet die mees-ter na-tuur-lijk ex-pres! An-ders belt ie ook wel eens een paar mi-nu-ten o-ver ne-ge-nen! Wacht

maar! Ik zal 'm wel kr-ijgen! Ik ga hee-le-maal niet naar school!"

Toch bleef Dik den kant van school uit-loo-pen. En er voor-bij-gaan durf-de-n-ie heusch niet. 't Leek hem net, of al-le men-schen hem aan-za-gen en ie-der-een te-ge-n hem zeg-gen wou: „Moet jij niet naar school vent-je?"

Voor ie er erg in had, bel-de Dik er aan.

Heel bang en klein-tjes stap-te-n-ie door de lee-ge gang.

De der-de deur moest ie heb-ben.

De deur van de der-de klas.

Lang-zaam en voor-zich-tig deed ie ze o-pen. Zoo gauw ie bin-nen was, zag ie al-le hoof-den zijn kant uit-draai-en.

„A-ke-li-ge mis-pun-ten!" dacht Dik boos. „Die vin-den 't na-tuur-lijk fijn, dat ik te laat ben! Nou krijg ik ook eens straf!"

In-eens stond de mees-ter vlak voor 'm.

„k Heb bood-schap-pen moe-ten doen," sta-mel-de Dik.

„Had je wat vroe-ger op moe-ten staan! Of voor 'n keer eens niet naar de kerk moe-ten gaan."

„k Ben niet naar de kerk ge-weest!" stot-ter-de Dik, ter-wijl z'n hoofd zoo rood als vuur werd.

„O zoo!" zei mees-ter streng. „Dat valt me van je te-ge-n! Ga maar gauw zit-ten. Je som-men ma-ken. We spre-ken el-kaar nog wel!"

Wat schaam-de Dik-kie zich! Al-le jon-gens ke-ken al lang voor zich en wa-ren weer druk aan 't re-ke-nen. Maar Dik dacht op z'n minst, dat ze 'm al-le-maal uit za-ten te la-chen.

„k Zal 't jul-lie wel be-taald zet-ten," brom-de-n-ie.

„Stil Dik!" zei mees-ter. „Niet zit-ten brom-men. 't Zal heusch je ei-gen schuld wel we-zen, dat je te laat bent."

Als Dik al-leen ge-weest was, zou ie vast aan 't snik-ken ge-gaan zijn, maar nu, bij al die an-de-re jon-gens, moest ie zich goed hou-den. Maar van z'n werk kwam na-tuur-lijk niets te-recht. Hij had de mees-te som-men fout en maak-te la-ter ook nog 't slecht-ste taal-werk.

„Jij bent van-mor-gen be-paald met je ver-keer-de been uit bed ge-stapt!" zei mees-ter. „Je moet om twaalf uur maar

't een en ander blij-ven ver-be-te-ren!"

Pats! Daar zat Dik! School-blij-ven! Dat was 'm in geen we-ken ge-beurd. Mees-ter was juist al-tijd zoo goed te-vre-den over 'm! En nu! Al-le jon-gens had-den 't na-tuur-lijk ge-hoord.

„Je moet school-blij-ven!" hoorde hij z'n buur-man al fluis-te-ren.

„Be-moei je met je ei-gen!" brom-de Dik kwaad en met-een gaf ie z'n buur-man on-der de bank een trap.

Voor die jon-gen z'n vin-ger op-ste-ken kon, was mees-ter er al bij.

„Trap jij, Dik? Ben je 'n paard ge-wor-den? 't Spijt me wel. Maar dan moet je zoo-lang ach-ter 't bord gaan staan. Jon-gens die trap-pen, kan ik niet ge-brui-ken!"

Dat was 't erg-ste! Voor straf ach-ter 't bord. Dik be-greep hoe al-le jon-gens hem na-ke-ken.

Maar toen Dik-kie daar zoo al-leen ach-ter 't bord stond en niets an-ders te doen had, dan o-ver al z'n dom-me din-gen van de-zen dag na te den-ken, toen be-gon 't toch wel een beet-je te krie-be-len in z'n keel. Toen kon ie toch de de traan-tjes niet meer te-ge-n-hou-den.

En toen ein-de-lijk al-le jon-gens weg wa-ren en mees-ter al-leen met hem kwam pra-ten, kon Dik zich hee-le-maal niet lan-ger goed hou-den. En ter-wijl groo-te dik-ke tra-nen o-ver z'n wan-gen stroom-den, ver-tel-de Dik-kie dat 't al-le-maal z'n ei-gen schuld was..... En dat ie 't zoo jam-mer vond..... Maar toen keek ie ook in-eens ver-won-derd op. In-plaats van een boo-zen mees-ter, zag ie een vrien-de-lijk la-chen-den mees-ter.

„Ik heb al-tijd wel ge-zegd, dat jij een flin-ke jon-gen bent. Want al-leen flin-ke jon-gens ver-tel-len eer-lijk al-les en heb-ben er-ge spijt, als ze iets ver-keerds ge-daan heb-ben. Ik hoef je al geen straf meer te ge-ven. Je zult al-les wel gauw weer in-ha-len. Ga maar vlug naar huis en smoes maar even met je moe-der, dan is al-les weer in or-de en ben je op nie-mand meer boos!"

Mees-ter had ge-lijk.

's Mid-dags was Dik-kie weer de-zelf-de flin-ke jon-gen van al-tijd.

UITSLAG 3

WEDSTRIJD No.

Net zooals ik dacht: de wedstrijd zou dezen keer niet te moeilijk voor jullie zijn. En toch heel mooi. Wat is nu leuker dan plaatjes kijken! En als er een poes met loerende oogen aan den rand van een goudvischkom zit, is het heusch niet moeilijk te raden wat de stouterd van plan is. Het lesje is dan ook heel goed ingevuld: waar de streepjes stonden één of meer letters en waar puntjes stonden één of meer woordjes. Soms was het mogelijk verschillende van die woordjes te kiezen. De Raadseloom heeft ze allemaal goed nagelezen. En wat er ook maar eenigszins mee door kon goed gerekend. Zodoende waren er van de 4485 inzendingen maar 21 fout. Twee heb ik opzij moeten leggen, omdat ik het schrift heelemaal niet lezen kon, hoeveel moeite ik er ook voor gedaan heb.

Ik zal het ingevulde lesje hieronder opschrijven. Dan kun je precies zien of je alles goed had.

Stoute Poes.

Moe heeft voor haar verjaardag een goudvischkom gekregen. Een paar kleine vischjes zwemmen daar lustig rond in het heldere water. Wat hebben de vroolijke beestjes een schik! Maar, o wee, daar komt stilletjes de poes in de kamer. Zulke mooie vischjes heeft ze nog nooit gezien. Wat zullen die lekker smaken! Met een wip springt ze op de vensterbank. Nu zit ze daar met allebei haar pootjes op den rand van de kom. Poes heeft wel erg veel trek in zoo'n heerlijk hapje. Maar ze is een beetje bang voor water. Dus wacht ze maar liever tot een van de lekkere kleine vischjes naar boven komt.

En dan....?

Hadden jullie het ook zoo?

Goed, dan is je inzending met een nummer erop in de bus van mijn Blikkerd gegaan. En welke prijzen zijn er uitgekomen? Kijk maar eens hieronder, dan weet je het terstond.

Een prachtig H. Hartbeeld:

J. Tillemans, St. Aloisiuschool Izaak Hubertstraat 25, Rotterdam.

Een mooie spoor op rails:

Hubertus Bovens, St. Jozefschool Brusselschestraat, Maastricht.

Een Spranger-bouwdoos:

Jacob van Schagen, School v. 't Goddelijk Kind, Hondeweg, Heer Hugowaard.

Een groote vliegmaschine:

Janus van Lierop, Bijz. jongensschool Ploegstraat 2, Eindhoven.

Een stoommaschine:

Nico Schumacher, St. Jozefschool Heerenweg 103, Heemstede.

Een toiletdoos:

Marietje Jaeger, St. Franciscusschool Busken-Huetstraat, Utrecht.

Een bouwdoos:

Herman Hoek, St. Jozefschool 't Riet, De Rijp.

Een kinderservies:

Annie Ydema, H. Engelbewaarderschool Jozefstraat 26, Rotterdam.

Een groote zelfdrukkerij:

Annie Waaier, Zustersschool Stompwijkse weg, Stompwijk. Annie Hekman, St. Jozefschool Da Costakade 22, Amsterdam. Rica Brekelmans, Theresiaschool Gasthuisstraat, Kaatsheuvel.

Een Spranger-bouwdoos:

Fransje Wormer, St. Josephschool, Koninginneweg 44, Hilversum.

Een briefkaartenalbum:

Mien Lijmbach, St. Antoniusgesticht Van Hasselt-

straat 2, Bergen op Zoom. Elfrida Zischg, p.a. Dr. Pilon Tesido-Monguelfo Val Pusteria, (Prov. Bolzano) Italië.

Een presse-papier:

Truusje van den Brink, St. Jeroenschool Oltmansstraat 2, Den Haag. Jaantje v. d. Krabben, St. Nicolaasschool Communale weg D 123, Helvoirt. Tineke v. d. Bosch, School v. h. H. Hart Kom A 148, Nuland.

Een mooie pop:

Rina Bardeel, R. K. meisjesschool Kom A 115, Mill. A. Buizendaal, R. K. meisjesschool, Abcoude. Julia v. d. Post, R. K. meisjesschool, Zijdeveld, Uithoorn. Rika van Boxtel, R. K. meisjesschool, Nieuwstraat Zaltbommel.

Een timmerdoos:

Henk v. Hout, St. Martinusschool, Schoolstraat, Gennep.

Een ex. Zondags-Evangelien:

Gonda van den Heiligen, St. Antoniuschool Pz. Coenstraat 60, Utrecht. Annie Burgmeijer, p.a. J. Verheggen, Egmond-binnen. H. Hertz, St. Vincentiuschool, Schoolstraat 2, Rumpen. Fr. v. d. Pasch, St. Thomasschool Poirterstraat 3, Tilburg.

Een groote mondharmonica:

Rob Zaman, St. Willibrordusschool Lange Bellingstraat, Hulst.

Een stencilboek:

Anneke Brok, Theresiaschool Kerkwijk B 167, Berlicum. A. v. Til, St. Odilia school Dalweg 4, Rotterdam. Truke Marx, R. B. Bijz. school Bruinejanstraat, Born. Maria Cordewener, St. Cecilia school Hoofdstraat 3, Hoensbroek.

Een relief:

Gretha v. d. Laan, St. Theresiaschool, Elinkwijk, Zuilen. Mien van Aarle, Mariaschool Kloosterstraat B 1, Vught. Hubertus Jonkergouw, St. Jozefschool Postelstraat, Moergestel.

Een collier:

Maria Coppes, Bijz. meisjesschool Schoolstraat 47, Velden L. Janie Groep, p.a. Mej. Stolwijk, Noordzij 101, Bodegraven. Netje Heesbeen, R. K. meisjesschool Voorstraat b 76, Vlijmen. Mien Wessels, R. K. meisjesschool Leemstraat, Gendt.

Een flacon eau de cologne:

Schmetz, R. K. meisjesschool Lichtenberg 9, Gulpen. N. Dickerscheid, R. K. meisjesschool Torenstraat 6, 's Hertogenbosch. Marietje Gillis, R. K. meisjesschool Hammerstraat 25, Rotterdam. Mientje van Gerven, Eerw. Zusters, Kerkenhoek, Rosmalen. Keetje Nijsten, Ursulinenschool St. Pieterstraat 108, Chèvremont. Bella Greweldinger, St. Lucas school Aert van Nesstraat 2, Rotterdam.

Een mechanisch spel:

Richard Paping, R. K. school Langewijk C 169, Dedemsvaart. M. Kampscheur, R. K. meisjesschool Dorpstraat Elst (O.B.) Jozef Beckers, O. L. school A 8, Schimmert L.

Een ex. Mart. van Alkmaar:

Marie van Zundert, R. K. meisjesschool Dorpstraat, Stampersgat. Marie Zorg, St. Franciscusschool Gafelstraat 3, Rotterdam. Toke Versleijen, Theresiaschool Kloosterstraat, Horst-Meterik.

Een vulpenhouder (Im. Parker):

Rina Hogenboom, Mariaschool Muurhuizen 49 b, Amersfoort. Riekie Meij, School v. h. H. Hart Papenhulst 3, Den Bosch. Riekie van de Burgwal, R. K. meisjesschool Kerklaan, Hoogland. Marietje Heldens, R. K. meisjesschool, Neerkant. Nellie v. Waardenburg, Vincentius school Markt 47, Helmond. Helmut Rudnicki, St. Ant. school Veldkuilstraat, Bleijheide. Grada Wijnen, R. K. meisjesschool Beemd, Heesch.

Een groote verfloos:

Dina Holtermans, H. Hartschool Siebengewald gem. Bergen L. Marietje Scheepers, St. Brigidaschool Zesgehuchten bij Geldrop. Marietje Oosterum, Mariaschool, Laantje Wychen, Tiny Koning, St. Jozefschool A, Kruisweg, Hoofddorp. Harry de Mooy, St.

Jozefschool Lourdesplein 12, Bergen op Zoom. Betsie IJzerdoorn, St. Jozefschool (meisjes) Ridderstraat. Culemborg.

Een kindertaschje :

Betsie v. Gils, St. Antoniuschool Poelstraat 1—3, Tilburg. Mia Kerren, Mariaschool Veldenscheweg, Venlo. Willy Kleinveld, St. Annaschool Groest 101, Hilversum. Corrie Hiemstra, B 98, Millingen.

Een kleurboek :

Fien Flament, R. K. meisjesschool, Eersel. Riet Vleer, St. Antoniuschool Poelstraat, Tilburg. Annie Hilhorst, F 46, Hamersveld. Catrientje Rinket, Eerw. Zusters A kerk 22, Polderstraat, Groningen. Aafje Kok, R. K. meisjesschool Kerkebuurt C 92, Wognum. Truusje Herder, H. Hartschool Gasthuisstraat 11, Oldenzaal M. Salden, R. K. school Wijenweg, Treebeek. Gertrud Leiting, Muloschool St. Jozefstraat, Steyl gem. Tegelen. Catrientje de Pan, St. Jacobusschool, Goes. Alie van Maanen, Gerardus Majella-school Gr. Wittenburgerstraat 17, Amsterdam.

Een gezelschapsspel :

J. Verholt, St. Bernulphusschool, Oosterbeek. M. Relou, St. Catharinaschool Hurksche str. 1, Helmond. Henriëtte Tervooren, Meisjesschool Binders eind C 116. Gemert D. Peters, Z. Dominicanessen Rozastichting, Neerbosch. To de Haan, R. K. meisjesschool Oranje Plantage 78, Delft. Jopie Poggeman, St. Jozefschool Bagijnhof W 2, Medemblik. Corrie v. d. Heuvel, St. Annaschool Noord Koninginnewal, Helmond. Jeanne Groote, St. Rozaschool Oosteinde, Delft. Cato v. d. Leur, Openb. school Hoogstraat, Cromvoirt. Bertha van de Poel, School v. h. H. Hart Hoofdstraat, Sint Jansteen. Marietje Meesters, R. K. meisjesschool Voorstraat B 76, Vlijmen. Mientje Tromp, R. K. meisjesschool Vergert A 99, Ewijk. Theresia Veltman, Eerw. Zusters Liefdegesticht. Schijndel. Willy Kraan, St. Jacobusschool Banstraat 5, A'dam. Anneliesje van der Weiden, Mariaschool Koningsstraat 20 Haarlem. Nellie Balvers, St. Ant. gesticht Lepelstraat Halsteren. Johanna Drent Zustersschool Kerlweg, Schinnen. Dina v. d. Ven, R. K. meisjesschool Rijksweg, 59 Orthen. Mientje Helwig, St. Lucaschool Aert van Nesstraat 29, Rotterdam. Cathientje van Baar, R. K. meisjesschool Peperstraat 42, Eeverwijk. Annie Want, Catharinaschool Verlengde Besterdstraat Tilburg. G. de Bont, R. K. meisjesschool Korte Kapoeniestraat, Doetinchem. Corrie van Wissen, St. Jozefschool Havenstraat 12, Monster. T. Spengkelink, H. Hartschool Langestraat 81, Delden. G. Sweep, O. L. school Dreef, Terheijden. Jana van Loon, Eerw. Zusters, Loon op Zand. Tonia Pel, St. Annaschool Groest 97, Hilversum. Joke van Hees, R. K. meisjesschool Kerkstraat, Didam. Annie Emmerig, St. Hildegardisschool Hammerstraat, Rotterdam. Joke Verhoeven, Klooster Catharinenberg Poiterstraat, Oosterwijk.

Een vlechtsdoos :

Truusje Steijens, R. K. meisjesschool, Kloosterstraat, Doesburg. Hanny Vader, Mariaschool Korte Zuilweg, Overveen. Mia Cremers, Bijz. meisjesschool Antoniuslaan, Blerick. Tini Ettema, R. K. meisjesschool Zuiderkade, Franeker. Annie Hoogland, St. Lambertusschool Hoflaan, Rotterdam. G. Schenk, St. Bonifaciuschool Doorboomstraat, Utrecht.

Een schimmen-tooneel

Nike Steins, Mariaschool Eindstraat, Geleen. Theo Reimkeus, R. K. school Wijenweg 137, Treebeek. Alberta v. d. Vorstenbosch, St. Odaschool Neulstraat St. Oedenrode. B. Scholman, St. Franciscusschool Dorpstraat, Jutphaas. Marietje Machielsen, St. Odilia-school Dalweg 4, Rotterdam. E. v. d. Reest, Vincentschool Markt 47, Helmond. Jeanne Michielse, St. Jacobusschool, Goes. Piet Spruijt, R. K. jongensschool, Ged. Oude Gracht 120, Haarlem; Marie Coppens van Oers, R. K. meisjesschool West-Achterstraat, Dinteldoorn. Liesje van Schijndel, p.a. Mej. Kunst, Megen. J. van Weel, St. Jozefschool, Plantsoensteeg, Wijk bij Duurstede. Pau-

lus Snoeren, St. Bernardusschool Telefoonstraat, Kaatsheuvel. Jan v. Gerven, St. Antoniuschool, Schoolstraat, Valkenswaard. Barbara de Wit, R. K. meisjesschool H. Hart, Ploegstraat 12, Eindhoven. Antonia Haarlemmer, St. Leonardusschool Rozen-daalscheweg, Arnhem. Frans van Beuningen, St. Wilibrordusschool Wijk A. Breukelen. Treesje de Deugd, Eerw. Zusters, Molenstr., Zevenbergen. Margriet Joosten, Mariaschool, Molenstr., Weert. Herman König, Instituut St. Louis, Oudtombosch. Harrij Heuschen, R. K. jongensschool, Lindenstraat, Vaals. Annie Nijsen, Voorzienigheidsschool Schaeppmanlaan, Santpoort; Irene Mol, St. Petruschool Rijsenburg (bij Utrecht). Francine Crolla, R. K. Muloschool, Franciscus Romanusweg, Maastricht; Jan Belderok, St. Vincentiuschool, Stadhouderskade 60, Amsterdam. Mien Ausems, Markt 46, Culemborg. Veronica Erich, St. Elisabethschool Perkstraat, Leeuwarden. Corrie de Mooij, Zustersschool Bronckhorststraat, Noordwijk-binnen. Sjaan v. d. Knaap, St. Petruschool, Dijkstraat, Honselersdijk. Phemia Bax, St. Bonifacius-school, Kerkstraat, Baarn. Johanna Thomas, St. Annaschool, Oranjeboomstraat, Breda. Godefridus Burger, St. Jozefschool, Oosterzijde, Heemskerk. Lies van Haaren, R. K. meisjesschool, Dorpstraat Elst. Truus Busard, Ursulaschool Kloosterplein, Sittard. Adriaan van Halderen, H. Hartschool, Westerstraat No. 100 A, Delft. Gretha Braker, St. Antoniusgesticht, Marktstraat, Hengelo (O.). Benny Reith, R. K. jongensschool Achterstraat, Maarssen. Tootje v. Luijken Ludwina school Amalia van Solmsstraat, Den Haag. Petrus Hack, St. Johanneschool, Veerkesweg, Oud-Ga. el. H. de Leeuw Muloschool Burchtplein, Heusden. Anna van den Bogaard, St. Thomas Aquinas-school, Lungendijk, Tiel. Johannes Mehagnoul, St. Antoniuschool Gageistraat, Eindhoven. Henrje Zwinhels R. K. school Kerkstraat Kwintshoeul. Fred. van Kleef, R. K. Par. school Zandpad Oud-Beerland. Fonsa de Wit, St. Annaschool Noord-Koninginnewal Helmond. Leendert Breere St. Aloysiuschool, Langensingelstraat, Schiedam. Karel Bockem St. Jozefschool, Schoolstraat, Nijmegen. Annie Strauss, Mariaschool Kcmetensingel 150, Amsterdam; Anny Geukers, St. Theresiaschool Kleine Houtweg 22, Haarlem. Dina Kneest p.a. de weduwe Kneest de Moienterg bij Zeddam. Toosje Vugts, Theresiaschool, Theresialaan, Vught.

CORRESPONDENTIE

Paula Haagsman te Amsterdam. Of mijn lieve Nichtje ook wel eens schrijven mag, zoo tusschen door, vraagt ze Wel zeker mag dat. En dan van alles er in. Dan leer je voor later flinke brieven schrijven. Graag altijd volledig adres en boven den brief welk blaadje je leest. Daag

Joke en Coba Witteman. H. J. Koenenstr. 13, Haarlem. Twee leuke briefjes op mooi postpapier van twee lieve tweelingzusjes, die ik samen hartelijk welkom heet. Drie jaar al het Kl. gelezen, en nog nooit meegedaan Beterschap, beste Nichtjes. Natuurlijk hartelijk welkom in den kring. Maar hoe kan Coba nu toch zeggen: „Oom, het leeren gaat niet zoo best. Maar kind, het briefje was goed, heel goed voor een Nichtje uit de 3e klas. Vooral zeg ik dat, omdat er bij staat, dat Moe wou hebben, dat je alles alleen deed. Zoo hoor ik het graag. Oom is goed tevreden over deze twee tweeling-Nichtjes. Ja, heel graag ontvang ik dan de beloofde foto. Als ze geschikt is, maken we een groote reis door heel ons land en ver daar buiten. Voor ieder een stevige hand en veel groeten. Daag.

Elsje Ruhe te Amsterdam. Wel wat een flinke brief van mijn 7-jarig kleine Nichtje Elsje. Dat mag een complimentje lijden. Nu vraagt mijn lieve Nichtje of er misschien nog vroegere jaargangen te krijgen zijn van R. J. Ik weet het werkelijk niet. Maar, wat je doet? Schrijf even een briefkaart naar de Drukkerij „De Spaarnestad” te Haarlem. Adres zie je wel in Kl. of R. J. Welke jaargangen er nog in voorraad zijn, zullen ze dan daar wel schrijven. Mogelijk komt mijn briefje kort na Elsje's verjaardag. Dus: even mijn hartelijkste proficiat. Hand en groet en tot later alweer.

Jan Beiderak te Amsterdam. En wat graag dat Jan even met Oom kwam kennismaken. Ik hoef dat niet meer te zeggen, dat ik hem hartelijk welkom heet. Heelemaal niet erg, beste Neef, dat je nog geen hoofdletters geleerd hebt. Komt vanzelf in orde. Wel zeker vind ik het goed, dat je zoo nu en dan eens een brief schrijft. Heel graag. Maar... graag óók lange brieven. Doe je 't? Dag Jan. Hand en groet van Oom.

Johanna Orij, Borneostr. 39, Amsterdam. Ik weet niet heel zeker, of ik den naam van mijn nieuwe Nichtje wel goed geschreven heb. Het was een beetje onduidelijk, ofschoon de brief zelf heel netjes geschreven was. Eerst dus even mijn beste welkom in de familie. Ja, zoo'n eerste brief, „ter kennismaking” is altijd een beetje ongewoon. Maar we hopen toch samen veel en prettig-gemoedelijk te correspondeeren. Blij was ik ook met het mooie postpapier met het O. L. Vrouwe Gasthuis er boven. Ja, dat is het. Maar... me dunkt, dat het veel grooter geworden is: ik heb het in geen 20 jaar meer gezien. Kan dat uitkomen? Goed, volgende maal hopen we dan ook eens kennis te maken met broer Corrie. Theresia, Maria en Henk zijn zeker de oudsten. Wil je ook altijd boven den brief zetten welk blaadje je leest? Ik heb nu maar gegist, dat het antwoord in Kl. moest komen. Ik hoop, dat je het leest. Anders wil misschien wel een vriendinnetje zeggen, dat er antwoord is voor Johanna. Stevige hand en veel groeten. Daag.

Leo de Kok, Loosduinen, Haagweg 583. Of Leo óók mag komen meedoen, vraagt hij. Wel heeremijntijd, zeker mag dat. Welkom in de familie en ik hoop Leo nog heel dikwijls op bezoek te hebben, maar liefst met heele lange brieven, waar van alles in staat. Ik zie wel, dat hij het kan. Nu moet het nog gedaan worden. Dag Leo. Veel hartelijke groeten van Oom.

Janus Caron, Veerscheweg, Oosterhout. Zoo wil ik het nu eens graag hooren, beste Neef. Lukt het vandaag niet, dan lukt het misschien morgen. Wie meedoet, heeft kans, en de prijzen zijn voor de gelukkigen. We zullen zien of het gezonden portret geschikt is, om te worden afgedrukt. Dan vin-je het wel, misschien wel vóór deze brief komt. Daag. Hand en groet.

Piet van Nieuwkerk, Lange Niezel 14, Amsterdam. Welkom in de groote club, beste Neef, van harte welkom. Spreekt vanzelf, wie meedoet, wil ook wel graag een prijsje. Maar dat moeten we aan Blikman overlaten. Wie heeft gezegd, dat Piet geen baas in 't schrijven is? Die krijgt met mij te doen. Oom zegt, dat het goed is. Maar waarom schrijf je niet gewoon met inkt? Dag Piet. Veel hartelijke groeten en een stevige hand van Oom.

Paul Schnebbelie te Bussum. In enkele briefjes heb ik al eens meer geschreven, dat ik voor mij meer houd van een kerstkrabbetje, dan van een kerstboom. Wat doet je nu zoo'n volgeladen boom aan het eigenlijke kerstfeest denken? En dat is toch hoofdzaak. Nee, dan honderdmaal liever een tamelijk groot eigengemaakt kerststalletje. Wat latten, wat sparregroen, tamelijke beelden, die nogal goedkoop zijn, een heel klein lampje — klaar is alles. En dáárbij kun je 's avonds zoo echt hartelijk bidden en alles aan het kerstkindje vertellen. Probeer dat eens, ik wed om een pond bruine klontjes, dat het je bevalt, en dat het iedereen bevalt. Hoe gaat het met piano? Maar beste Neef, wat een klei-kunstenaar ben je. Een bord met mes en vork, doperwtjes, sinaas-appels, biefstuk — alles van klei.... Maar ik heb toch liever het echte. Dag Paul.

Nico Bersée, Hooge Duin en Daalscheweg 7, Bloemendaal. Welkom in onze familie met twee handen in eens. Goed afgesproken: volgende keer een heel lange brief. Komt Gerda dan ook mee? Nelly zal dan wel een kruisje zetten. Antoon loopt zeker nu wel op eigen beenen door de wereld. Geef hem een handje van Oom. Dag Nico. Tot later dan, en denk aan den langen brief.

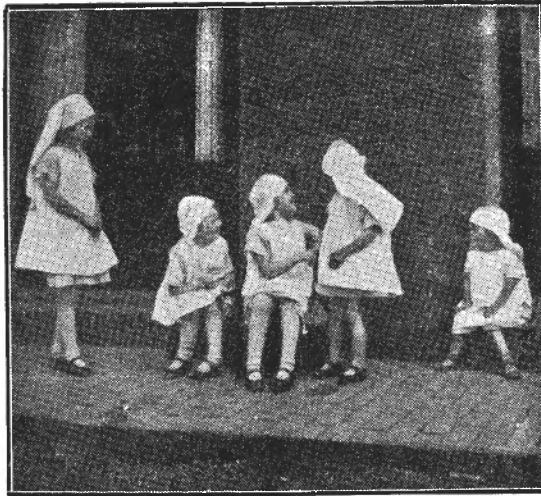
....? te....? Ja, wat moet ik nu met zoo'n briefje beginnen. Geen naam, geen adres. En als ik het niet beantwoord, krijg ik later een boozen brief, waar stellig niet boven staat: *Lieve Raadseloom*. Enfin. Ik begin, om het wat kenbaar te maken, met te zeggen, dat het geschreven is op heel klein briefpapier, met een leuk plaatje er boven. Ook aan het schrift zou ik zeggen, dat een Nichtje aan het woord is. Ze vindt het fijn, dat ze mag meedoen — Oom heeft haar ook graag op bezoek, maar Oom kent haar niet. Ze heeft een broertje, die Kees heet, en die hebben samen appelbollen gegeten — goed kostje. Dan vraagt ze, of ze ook een foto mag sturen voor het Kl. Dat mag. Als nu mijn goede Nichtje (Neeffe?) dit ook maar herkent, hoop ik weer gauw een brief met adres te ontvangen. Daag.

Martin Geerlings, Tylaasstr. 6, Sassenheim. Graag, dat Martin weer eens even op bezoek kwam en over van alles komt vertellen. Of ik de bollen-velden daar wel eens gezien heb? Meer dan eens zelfs. Ik heb meermalen gefietst van Haarlem naar Den Haag, en dan begrijp je wel, dat ik Sassenheim zoo wat ken. Heb je wel 's gehoord, Martin, van het slot Teylingen? Heb ik goed onthouden, dat de menschen daar altijd zeggen: Sassen? Graag hoor ik, dat je een mooi rapport hebt. Zoo hoort het. Dag beste Neef. Veel hartelijke groeten van Oom. Tot later.

Dora Geerlings, Tylaasstr. 6, Sassenheim. Eigenlijk had ik beter dit briefje kunnen beantwoorden tegelijk met dat van Martin. Maar... Nichtjes van pas 6 jaar, die al zoo aardig schrijven, heb ik niet veel. En heel graag heb ik alles gelezen, wat ze schrijft. Spijt me wel, dat mijn hartelijk proficiat bij haar eerste H. Communie veel te laat komt. Ik hoop, dat je altijd zoo hartelijk blijft bidden, als je op dien dag gedaan hebt, en — dat je allen blijft gedenken, die je in het briefje hebt opgenoemd: één keer óók een beetje voor — Raadseloom. Doe je 't? Nergens maak je mij blijer mee, dan met een klein gebedje. Dag Dora. Hand en groet.

*De kinderen Rademakers,
Ossenisse.*

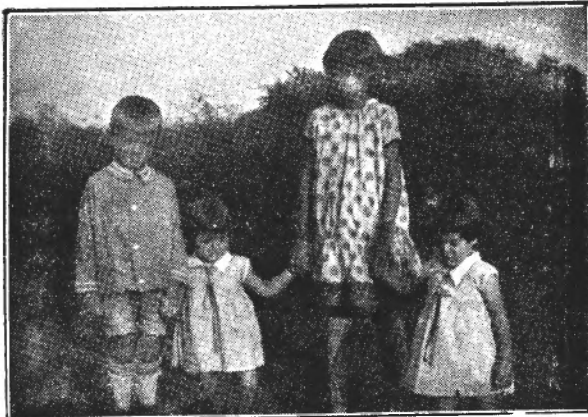
*Baarda's liliputters-kliniek,
Nijmegen.*

*Corrie en Piet van Nunen,
Tilburg.*

Hoe frisch en gezond de vroegere bleekneusjes uit de vakantie-kolonie terugkomen.

De kinderen Van Tienen uit Bergen op Zoom.

De kinderen Glandrup uit Enschedé.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

HET POPPENFEEST

Mie-ke had haar pop-pen-
kin-de-ren

Net-jes op een rij ge-zet.

Zei tot hen: „Nu zoet gaan
sla-pen,

Mie-ke-moe gaat ook naar
bed.”

Zet-te Jan-tje nog wat be-ter,

Schik-te wat aan Fien haar
been,

Zei ze al-len wel te
rus-ten,

Ging toen heel
te-vre-den heen.

Nauw-lijks was de deur
ge-slo-ten,

Of de stout-ste van het stel,

Stond op en zei on-deu-gend:
„Sla-pen gaan, wat denkt

ze wel?
Zul-len wij eens fijn gaan

spe-len?

Heel iets pret-tigs, ik weet
het al,

Wil-len jul-lie al-len
mee-gaan?

Wij gaan naar het
pop-pen-bal!”

't Was een le-ven als een oor-deel,
Jan-tje dans-te met Kath-rien
Ted-dy-beer met ne-ger-jon-gen,
Hou-ten Klaas met lan-ge Lien.
't Feest dat duur-de. tot den mor-gen,
Maar op 't laatst, van 't spe-len moe,
Gingen ze al-le knik-ke-bol-lend
Naar hun ei-gen stoel-tje toe. A. SCH.

VERTELLINGEN OVER

DE BEWONERS VAN DEN HEMEL

Luis-te-ren jul-lie eens naar de mooi-e ge-schie-de-nis van St. Ger-la-chus. Die was vast niet hei-lig ge-bo-ren hoor, en leef-de de eer-ste ja-ren ook 'hee-le-maal niet als 'n bra-ve jon-gen. Of dacht je, dat Ger-la-chus in de wieg al ro-zen-hoed-jes bad? Wel neen; als heel klei-ne dreu-mes lag-ie net zoo goed te kraai-en in de wieg, of te spe-len met z'n ram-me-laar-tje als jul-lie vroe-ger. Als moe-der hem z'n bord-je pap bracht, dan had-ie ook ple-zier en hap-te met zoe-te hap-jes al-les naar bin-nen! — En als jon-gen! Hij zat vast geen hee-le da-gen, nog niet eens hee-le u-ren in de kerk. Neen, vech-ten was z'n lust en z'n le-ven. Zoo-als jul-lie nu, nà school of onder den speel-tijd voet-bal-len of bok-sprin-gen of 'n an-der spel-le-tje doen, zoo speel-de hij al-tijd „oor-log-je” met z'n vrin-den. En Ger-la-chus was steeds de aan-voer-der. Hij schoot met z'n pijl en boog al-tijd de mees-te pun-ten, en la-ter..... vocht-ie ge-ducht mee in ech-te oor-lo-gen en werd zelfs be-roemd als 'n glo-rie-vol en dap-per e-del-man en rid-der!

Aan O. L. Heer dacht-ie wei-nig of niet. Hij dacht er wel aan, om àn-de-ren te o-ver-win-nen, maar om z'n èi-gen baas te wor-den, daar had-ie nog niets voor ge-daan. Hij was drif-tig en op-vlie-gend, di-rect erg kwaad en schop-te op 'n keer naar z'n ei-gen moe-der uit kwaad-heid.

Op ze-ke-ren dag kwa-men er mooi-ge-klee-de man-nen in Val-ken-burg, waar

Ger-la-chus woon-de, en die schet-ter-den op hun trom-pet-ten, dat al-le men-schen er naar luis-ter-den. Toen rie-pen ze heel hard, dat ie-der-een 't goed kon hoo-ren, dat 'n voor-naam rid-der uit de buurt 'n steek-spel zou ge-ven voor àl de rid-ders, die dap-per wa-ren. Nou, dat was juist iets voor Ger-la-chus, want 'n steek-spel was 'n spel, waar-bij de rid-ders moes-ten pro-bee-ren, me-kaar van 't paard af te stoo-ten. — Daar-om ging Ger-la-chus er ook heel blij naar toe, want nu kon-ie weer roem be-ha-len.

De dag van 't spel is ge-ko-men. Wat blinkt de zon op die sta-len hel-men en ij-ze-ren har-nas-sen; wat waai-en de rooi-e en wit-te pluimen prach-tig heen en weer; wat wap-pe-ren de vaan-del-tjes blij te-gen de pa-len en boo-men, die om de speel-ruim-te staan! Jon-ge! dat zal 'n pracht van 'n spel ge-ven! Ger-la-chus rijdt tus-schen de rid-ders door, en kijkt fier in 't rond. Op zij van z'n groot paard hangt 'n zwaard en in z'n hand houdt-ie 'n lan-ge speer. Hij wou maar, dat 't spel vast zou be-gin-nen!.....—Maar wat is dat? Daar komt 'n jon-gen aan-ge-loopen tus-schen al die paar-den door en holt hard naar Ger-la-chus toe met 'n zwar-ten brief in de hand..... Ver-schrikt kijkt Ger-la-chus op, neemt den brief aan, dien de jon-gen op z'n tee-nen aan-reikt, scheurt de en-ve-lop-pe vlug o-pen en..... leest..... „Uw vrouw is van-mor-gen met 't rij-tuig van 'n hoog-te naar be-ne-den ge-val-len, en was on-mid-del-lijk

dood." — Nog e-ven kijkt de rid-der strak voor zich uit, leest nog eens wat er staat en dan..... dan zorgt O. L. Heer daar-bo-ven, dat er 'n groo-te zin naar den he-mel in 't hart van den rid-der komt, dan maakt O. L. Heer zijn hart in-eens rouw-moe-dig en wil van hem een hei-li-gen rid-der ma-ken. „O," roept Ger-la-chus heel hard uit, „wat heb ik nu aan dit mooi-e spel en aan al mijn prach-ti-ge klee-ren! Mijn vrouw is dood! *Als mij dat eens o-ver-ko-men was, waar zou ik dan te-recht ge-ko-men zijn?*”

Al de rid-ders en e-de-len kij-ken ver-baasd op en..... hou-den mond en oog-en wijd o-pen o-ver wat Ger-la-chus nou gaat doen Hij gooit in-eens z'n speer op den grond, springt met 'n reu-zen-zwaai van z'n paard, zet z'n helm op den grond, zoo-dat de mooi-e pluim tot op den grond af-hangt, doet z'n bli-nkend har-nas uit, en gaat bo-ven op 'n e-zel zit-ten, die vlak bij aan 't gra-zen was. Zóó rijdt-ie héél ne-de-rig naar Val-ken-burg te-rug. „Jon-ge," denkt-ie bij zich-zelf, „wie had dat van-mor-gen ge-dacht, toen ik zoo blij naar 't steek-spel ging!"

In Val-ken-burg sprak ie-der-een van 't groo-te on-ge-luk; en toen de men-schen Ger-la-chus za-gen ko-men, op 'n e-zel en met tra-nen in de oog-en, gin-gen ze ach-ter hem aan, om bij de doo-de te gaan bid-den. Ger-la-chus be-loof-de bij 't lijk van zijn vrouw be-ter-schap aan O. L. Heer en nou moet je luis-te-ren, hoe hij ook deed, wat-ie be-loofd had.

Toen hij zijn lie-ve vrouw had be-gra-ven, gaf hij heel veel din-ge-n aan de ar-me men-schen en aan de pries-ters, en ging toen als 'n pel-grim op reis; dat wil zeg-gen: op bloo-te voe-ten en met 'n heel ruw kleed aan. Dat deed hij al vast uit boe-te o-ver zijn vroe-ge-re zon-den. Dat was mooi van Ger-la-chus hè? Want 't valt vast niet mee, o-ver-al maar op bloo-te voe-ten te loo-pen! O-ver de har-de kei-en van de stra-ten en o-ver de kie-zel-steen-tjes van de we-gen bui-ten. Zóó liep-ie naar Duitsch-land en o-ver de Al-pen naar Ro-me. Duitsch-land is 'n

Bedtijd

Als 't a-avond is ge-wor-den
En 't maan-tje vrien-de-lijk lacht,
Dan zeg ik tot mijn Jan-ne-man:
Kom vent, je bed-je wacht;
Je speel-goed in de kast ge-daan
En trek nu vlug je nacht-goed aan.

Dan knielt hij bij me ne-der
En vouwt z'n hand-jes net,
Hij doet z'n oog-jes ste-vig toe
En sta-melt 'zn ge-bed:
„O ze-gen mij, lief Kind-je klein,
Geef toch dat Jan-tje braaf mag zijn.”

Dan springt hij in z'n bed-je,
Ik stop hem lek-ker toe,
Geef hem een kus-je voor den nacht.
Hij fluis-tert zacht: „dag Moe!
Ik wensch je wel te rus-ten hoor,
'k Slaap heel den nacht aan één stuk
door.”

ANNIE SCHNEIDERS.

groot land, dat naast ons land ligt, de Al-pen zijn hee-le hoo-ge ber-gen, waar je haast niet o-ver kunt klim-men, en Ro-me is de stad, waar de Paus woont. Heel die lan-ge en moei-lij-ke reis deed-ie op zijn bloo-te voe-ten. — Maar hij had O. L. Heer vroe-ger zóó erg be-droefd,

dat Die hem nòg 'n boe-te gaf. Luis-ter :

In Ro-me ging Ger-la-chus naar den Paus, biecht-te daar al-les van z'n ge-hee-le le-ven met veel spijt, en vroeg toen: „Wat moet ik nu ver-der doen, om in den he-mel te kun-nen ko-men?” En de Paus zei zóó: „Ga naar Je-ru-za-lem, en ga daar de zie-ken hel-pen in 't hos-pi-taal.” Dat was geen ge-mak-ke-lijk be-vel van den Paus. Hij had al zoo ver ge-loo-pen, en nu moest-ie ze-ker nog ééns zoo ver, want Je-ru-za-lem is de stad waar O. L. Heer is ge-stor-ven en die ligt in 'n land vèr van Ro-me af. En dan moest-ie daar nog wel de zie-ken op-pas-sen, hij, die vroe-ger 'n voor-naam rid-der ge-weest was! Maar Ger-lachus meen-de 't nu heel ern-stig met z'n ei-gen, en als-ie maar dacht aan z'n vrouw, die zoo in-eens dood was ge-gaan, kreeg-ie weer moed. Heel eer-bie-dig ging hij van den Paus weg, en..... hij ging moe-dig op weg naar Je-ru-za-lem.

'n Groot deel van 't land, waar-in Je-ru-za-lem lag (ze noe-men dat 't Hei-li-ge Land, om-dat O. L. Heer er ge-leefd heeft) was in de macht van de Tur-ken. Dat wa-ren slech-te men-schen, die de ka-tho-lie-ken uit-schol-den, ge-van-gen na-men, pij-nig-den en zelfs dood-maak-ten. 'n Kei-zer en 'n Ko-ning met véél dap-pe-re man-nen pro-beer-den wat ze kon-den om dat stuk land weer te-rug te krij-gen. Die sol-da-ten en rid-ders, die zoo voch-ten voor 't Land van O. L. Heer. heet-ten Kruis-vaar-ders.

Toen nu Ger-la-chus in Je-ru-za-lem aan-kwam, wil-den-ie wel graag weer mee gaan vech-ten met die Kruis-vaar-ders. Want oor-log-voe-ren had-ie vroe-ger im-mers zoo-veel ge-daan: wat zou-ie strij-den voor O. L. Heer! en wat zou-ie de lee-lij-ke Tur-ken klap-pen ge-ge-ven heb-ben! Maar de Paus had ge-zegd, dat-ie de zie-ken moest ver-zor-gen, en daar-om stap-ten-ie gauw naar de „Rid-ders van St. Jan”. Dat wa-ren de rid-ders, die de zie-ken en ar-men ver-pleeg-den. Hij bel-de aan de poort van hun groot hos-pi-taal. 'n St. Jans-rid-der deed o-pen en keek ver-won-derd, toen-ie daar 'n pel-grim zag staan, die vroeg: „Och, neem me

aan als 'n knecht bij jul-lie. Ik heb den Paus be-loofd, de zie-ken te zul-len ver-zor-gen. Laat me hier bin-nen, ja?” De por-tier lièt 'm bin-nen, en de O-ver-ste van die rid-ders werd ge-roe-pen. Die zag al gauw aan 't ge-zicht van den pel-grim, dat 't een vroe-ge-re e-del-man was en daar-om liet hij Ger-la-chus heel licht en ge-mak-ke-lijk werk doen als: de stoe-len en ban-ken af-stof-fen, de klee-ren van de zie-ken wat af-bor-ste-len en op-vou-wen, wat kom-me-tjes was-schen enz.

Maar Ger-la-chus had dat zelf niet graag. Hij wil-de aan O. L. Heer la-ten zien, dat hij echt spijt had o-ver z'n vroe-ger le-ven, en dat-ie er héél veel voor wil-de boe-ten, om zoo toch nog hóóg in den he-mel te ko-men. Daar-om vroeg-ie aan den o-ver-ste van de St. Jans-rid-ders:

„Och toe, geef me as-tu-blijft wat zwaar-der en ne-de-ri-ger werk.”

Nou, de o-ver-ste vond dat goed, en om-dat de var-kens-hoe-der juist ziek was ge-wor-den, stel-de hij Ger-la-chus aan om de zwij-nen te hoe-den. Wat 'n ver-ne-de-ring hè? voor dien eerst zoo rij-ken rid-der! Ger-la-chus deed 't ech-ter di-rect uit lief-de tot O. L. Heer en ging naar den var-kens-stal, maak-te 't e-ten klaar voor de bees-ten, en hoed-de dan heel den dag de kud-de bui-ten. — Op 'n keer zat Ger-la-chus op 'n heu-vel-tje naar zijn var-kens te kij-ken, toen-ie plots uit-schoot en met z'n ee-nen voet in 'n grooten, scher-pen doorn te-recht kwam, zoo-dat de punt heel diep in den voet stak, en 't bloed er uit sprong. O! wat had Ger-la-chus 'n pijn! De tra-nen kwa-men hem in de oo-gen..... maar gauw veeg-de hij die weg, om-dat hij er aan dacht, dat 't de-zelf-de voet was, waar-mee hij vroe-ger eens zijn lie-ve moe-der had ge-schopt. — Toen moest-ie lang-zaam hin-kend ach-ter de var-kens aan naar 't hos-pi-taal gaan en zich met veel pijn la-ten ver-bin-den.

SLOT VOLGT

GOED BEDOELD, MAAR

De druk-ke da-gen van de schoon-maak wa-ren ge-luk-kig voor-bij, en de huis-ka-mer was ge-verfd en nieuw be-han-gen.

„Ja,” zei Moe-der Kam-pers, te-vre-den rond-ziend, toen de be-han-ger goe-den dag had ge-zegd, „t ziet er nu héél wat be-ter uit. 'n Beet-je kaal lij-ken de wan-den nog wel, maar als er 'n paar schil-de-rij-en han-gen, zal dat wel be-ter gaan. Jam-mer maar, dat 'k nu geen tijd heb, om er voor te zor-gen.....”

Moe-der ging de ka-mer uit, en de kin-de-ren, Rie en Her-man, die al-les ge-hoord had-den, ke-ken me-kaar eens aan. Ze wil-den met de schoon-maak al-tijd dol-graag hel-pen. Maar Moe-der had meest-al wei-nig voor hen te doen, op 't op-rui-men van hun speel-goed-kast na. En dat von-den ze nu juist weer niet zoo'n pret-tig werk-je.

„Zeg Rie,” zei Her-man, „als wij die mu-ren 'ns wat op-knap-ten, ter-wijl Moe-der in de keu-ken be-zig is.....!”

Rie vond het 'n prach-tig i-dee. Aan-stonds gin-gen ze naar hun speel-ka-mer-tje, en zet-ten zich ij-ve-rig aan 't tee-ken-en en 't kleu-ren. Her-man tee-ken-de 'n au-to-bus, en Rie 'n pop-pen-wa-gen. Ze von-den 't zelf prach-tig, en dat was toch 't voor-naam-ste.....

Toen de bus en de wa-gen klaar wa-ren, kwa-men er nog 'n paar por-tret-ten bij van 'n heer en 'n da-me, die Oom Jo-han en Tan-te Bets moes-ten voor-stel-len. Ten-slot-te nog 'n hond, die veel op 'n var-ken leek, en 'n roo-de bal, die de zon moest voor-stel-len. Daar-na zoch-ten Rie en Her-man hun ou-de tee-ken-boe-ken na, waar-in ze ook nog en-ke-le ei-gen ge-maak-te plaat-jes von-den, die best ge-bruikt kon-den wor-den. Met al die tee-ke-nin-gen gin-gen ze nu naar de huis-ka-mer. Her-man had ge-luk-kig nog 'n doos-je pu-nai-ses, en toen werd het hee-le zaak-je aan de mu-ren ge-prikt..... 't Stond wel 'n beet-je scheef hier en

daar, en 't leek meer op 'n mis-luk-te ten-toon-stel-ling dan op 'n huis-ka-mer — maar Rie en Her-man wa-ren er toch erg te-vre-den o-ver.

'n Oo-gen-blik la-ter kwam Moe-der bin-nen. Met groo-te, ver-baas-de oo-gen keek ze naar 't werk van haar bei-de kleu-ters, ter-wijl ze te-gen wil en dank e-ven moest la-chen.

„Kin-de-ren toch,” zei ze toen heel ern-stig, „t mooi-e be-hang.....!”

„En we wil-den u nog wel ver-ras-sen,” be-gon Rie op-eens te prui-len.

Nu ja, Moe-der was niet ècht boos. Maar de tee-ke-nin-gen moes-ten tóch van den muur. Broer en zus von-den 't wát jam-mer. Al hun moei-te was nu voor niets ge-daan. En ze had-den 't wer-ke-lijk zoo goed be-doeld, maar.....

HENDR. M. SMITS.

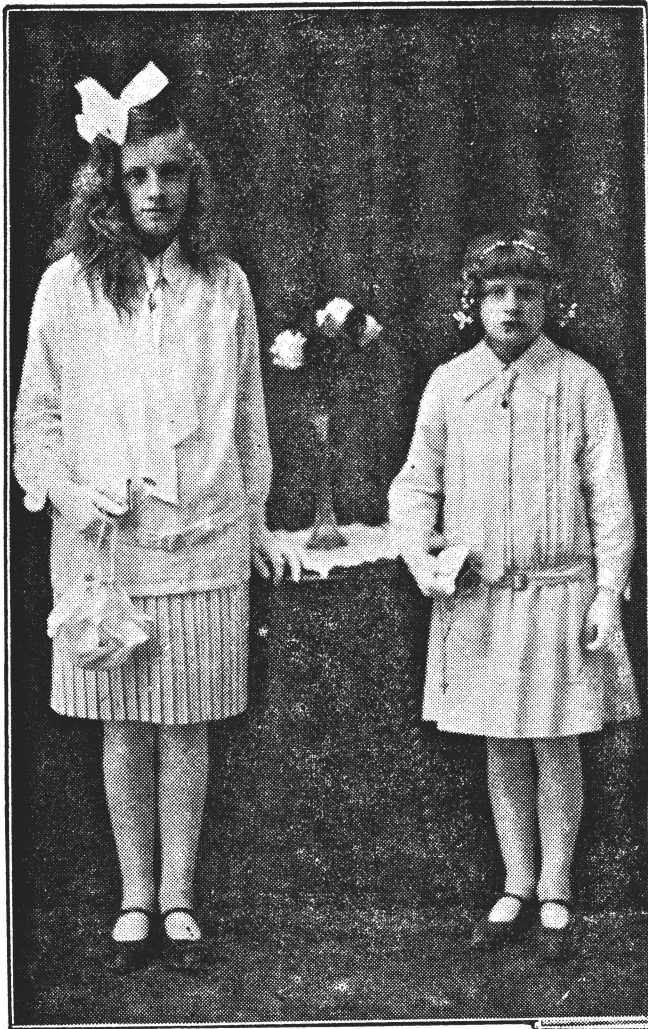

AAN ALLE KINDEREN!

Voor 't eerst zie ik 't blaadje
Genaamd het „Kleuterblaadje”
En wat denk je en wat raad je,
Hoe of ik dat vond?

Het is een leerzaam blaadje
Met een extra leerzaam praatje.
En versierd met menig plaatje,
Zooals die jager met z'n hond.

Als ik dat toch had geweten,
Dat zoo'n kleuterblad bestond,
Dan zat ik vaak, zoo na het eten,
Inplaats te spelen op den grond,
Met mijn jongens te lezen in hun blad
Genaamd het „Kleuterblad”.

Grietje en Maria Pijls te Beek.

*Wim Jansen uit Amersfoort.
Hieronder: Gerard Heystée uit Helmond.*

Beppie de Goey uit Utrecht.

Toen Heeroom over kwam

Mees-ter," ver-tel-de Jan Ver-meulen ver-heugd, toen-ie dien mid-dag op school kwam, „luis-ter eens, m'n Heer-oom komt o-ver, u weet wel, die in de Mis-sie is. Hij komt hee-le-maal uit A-fri-ka en brengt 'n pik-zwar-ten knecht mee, net zoo'n zwar-ten als Pie-ter-man, zegt Moe-der."

Nog veer-tien da-gen, dan zou Heer-oom er zijn. Jan kon niet lee-ren, niet e-ten van lou-ter op-win-ding. Hè, wat duur-den twee we-ken toch nog lang! Den hee-len dag dacht-ie er aan. Heer-oom zou ko-men! Hij had z'n Heer-oom nog nooit ge-zien, ken-de hem al-leen maar van por-tret, want hij was nu bij-na twaalf jaar in de Mis-sie ge-weest en Jan was nog maar tien. Maar op 't por-tret vond Jan z'n Heer-oom toch zoo mooi, met die wit-te toog en dan zoo'n prach-tigen lan-gen baard. Hij had wel eens 'n brief-je mo-gen schrij-ven naar A-fri-ka, want-ie zat nu al in de vier-de klas en kon best 'n brief al-leen klaar krij-gen. En meest-al schreef Heer-oom dan wat te-rug, of stuur-de mooi-e kaar-ten. Kaar-ten met al-ler-lei wil-de die-ren er op, of ne-gers of mooi-e bos-schen. Jan be-waar-de ze al-le-maal in 'n doos-je of hing de mooi-ste er-van op z'n ka-mer-tje.

Maar..... nu kwam Heer-oom zelf. Kon 't heer-lij-ker? En dan die knecht....! Zoo'n pik-zwar-te knecht! Jan hui-ver-de e-ven. Ja, want al zat-ie nu ook al in de vier-de klas en al zei-ie al-tijd, dat-ie niet bang was, in z'n hart had hij toch 'n ta-me-lij-ken schrik voor Pie-ter-man. En de-ze knecht was pre-cies een-der. Maar Heer-oom schreef im-mers, dat 't zoo'n er-ge goe-de man was, dat zou dus wel waar zijn en dus hoef-de je er ook niet bang voor te we-zen. Wat zou-den de jon-gens op school kij-ken, als ze dien zwar-te za-gen, als ze Jan def-tig met zoo'n ne-ger o-ver de straat za-gen loopen!

Ein-de-lijk was de dag ge-ko-men. Va-der ver-trok 's-mor-gens om Heer-

oom van de boot te ha-len. Mees-ter liet Jan maar wat be-gaan, want hij zag wel, dat de jon-gen dien dag met z'n ge-dach-ten heel er-gens an-ders was dan bij de som-men.

Toen Jan om vier uur thuis kwam, vol nieuws-gie-rig-heid of Heer-oom al ge-ko-men was, trok-ie nog har-der aan de bel dan ge-woon-lijk. De deur ging half o-pen en door de c-pe-ning gluur-de 'n pik-zwart ge-zicht, waar-in twee rij-en ha-gel-wit-te tan-den Jan te-gen-blon-ken. On-wil-le-keu-rig deed Jan 'n stap ach-ter-uit. Hu, wat 'n lee-lij-ke zwar-te man was dat! Maar toen de ne-ger vrien-de-lijk zei te-gen hem: „Jij niet bang zijn, ik A-mat heet, ik ge-komt met Pa-ter mee," toen ver-dween Jan z'n schrik en hij leg-de z'n klei-ne hand-je in A-mat's groo-te roet-hand.

Toen naar bo-ven, nu zou-ie z'n Heer-oom zien! Op den drem-pel bleef-ie staan en daar zag-ie in Va-ders leun-stoel Heer-oom zit-ten, dien Heer-oom, waar-ie zoo-veel o-ver ge-hoord en zoo-veel moois van ge-kre-gen had. 'n Hoog blos-je kleur-de z'n wan-gen en zacht-jes klonk 't: „Heer-oom!"

„M'n klei-ne Jan-ne-man, kom eens gauw bij me. Wat ben jij al 'n groo-te jon-gen en wat ben ik blij, dat ik je nu eens zie!"

Jan mocht naast Heer-oom zit-ten en vol be-won-de-ring keek-ie tel-kens naar hem op. Nu had Heer-oom 'n zwar-te toog aan net als al-le gees-te-lij-ken, maar hij had er 'n roo-de sjerp om, hè, wat stond dat mooi! En dan die lan-ge baard! En wat kon Heer-oom mooi ver-tel-len o-ver al-les wat-ie daar be-leefd had! Hè, Jan ril-de er-van, toen-ie hoor-de, hoe ruw som-mi-ge men-schen daar nog wa-ren en hoe ze Heer-oom wel eens had-den wil-len doo-den. Maar ge-luk-kig wa-ren ze zoo niet al-le-maal; er wa-ren heel veel lie-ve men-schen ook.

„Zeg Jan," zei Heer-oom e-ven la-ter, „geef me die groo-te tasch eens aan,

mis-schien zit er nog wel iets in voor jou."

Nieuws-gie-rig boog Jan z'n blonden krul-le-bol o-ver de tasch. Wat zou-ie krij-gen?

Maar e-ven la-ter glans-den z'n oo-gen van pret, toen hij twee mooi-e boe-ken kreeg met pla-ten er in van al de plaat-sen waar Heer-oom ge-weest was.

„Ik wist uit je brief-jes, dat je zoo van

boe-ken en pla-ten houdt. Is 't naar je zin?" in-for-meer-de Heer-oom.

„En òf!" uit-te Jan z'n be-won-de-ring. „k Laat-ze mor-gen gauw aan den Mees-ter en aan de jon-gens zien."

„Goed hoor! En weet je, wat je dan met-een aan den Mees-ter mag ver-tel-len? Dat ik op 'n mid-dag voor al de kin-de-ren van jul-lie school eens kom ver-tel-len van de Mis-sie! Vraag maar, of 't goed is."

„Hè!" Jan z'n oo-gen straal-den. *Zijn* Heer-oom op school, was dat niet o-ver-heer-lijk!

't Was 't eer-ste, wat-ie den vol-gen-den mor-gen op school ver-tel-de.

Mees-ter vond 't 'n pracht-i-dee van Jan z'n Heer-oom.

„Dan ne-men we de gym-nas-tiek-zaal Jan," zei hij, „daar kun-nen al-le kin-de-ren in."

'n Week la-ter werd 't 'n ech-te feest-mid-dag voor de school-kin-de-ren. Ze wa-ren al-le-maal er vol o-ver, dat die Pa-ter zoo mooi ver-tel-len kon. Wat moes-ten ze af en toe la-chen en dan ook wel weer moest je haast hui-len, als je hoor-de o-ver die ar-me klei-ne ne-ger-kin-der-tjes. 't Was zoo mooi ge-weest! Geen en-kel kind, dat niet aan-dach-tig ge-luis-terd had. Maar 't glans-punt van den mid-dag was..... A-mat. De zwar-te A-mat, die ook mee-ge-ko-men was. De

klein-tjes wa-ren eerst wat bang voor hem en had-den zich 'n beet-je uit de buurt ge-hou-den, maar toen ze hem zoo goe-dig za-gen la-cheh en hij tel-kens maar zei: „A-mat niet boos is, A-mat veel houdt van jul-lie," toen was er geen meer die nog bang was en ze ver-dron-gen el-kan-der om hem maar 'n hand-je te kun-nen ge-ven.

Jan-ne-man voel-de zich de held van den mid-dag. Ja, hier was nu *zijn* Heer-oom. En die A-mat, dien de kin-de-ren al-le-maal zoo leuk von-den, woon-de bij hèm in huis. 't Was toch wel echt iets om trotsch op te zijn!

„k Wou, dat Heer-oom maar

Onwillekeurig deed
Jan 'n stap achteruit.

nooit meer weg ging," zei Jan 's-a-vonds, toen z'n Moe-der hem naar bed bracht.

„Maar dat zal wel niet gebeuren vent," zei Moe-der met 'n lach-je, „'n half jaar blijft Heer-oom, dat is toch ook nog wel de moei-te!"

Dat vond Jan dan ook en met 'n ge-luk-kig lach-je aan de heer-lij-ke da-gen, die er nog zou-den vol-gen, sliep hij in.

THÉRÈSE.

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Nee maar, nu moet ik jul-lie toch iets ver-tel-len. Ver-le-den keer heb ik jul-lie al-le-maal eek-hoorn-tjes ge-noemd. Weet je 't nog? En nu ging me die ma-lle Frans van de week in 'n boom klim-men en zat daar heel sma-ke-lijk noot-jes te e-ten. Toen z'n moe-der 'm riep, zei die mal-lerd: „Me-neer ka-pe-laan heeft ge-zegd, dat 'k 'n eek-hoorn-tje ben!" Maar zóó heb ik dat niet be-doeld, hoor! En-fin, al-leen die Frans zal wel zul-ke gek-ke din-gen heb-ben uit-ge-haald. En tòch zijn jul-lie eek-hoorn-tjes. En er zijn

Spring-staart-jes bij, maar ook Knaag-tand-jes. Weet je wie die Spring-staart-jes zijn? Dat zijn de jon-gens en meis-jes, die zor-gen voor la-ter. Dat „la-ter" is, als je dood bent. dus de eeu-wig-heid. En de Knaag-tand-jes, dat zijn van die kin-de-ren, die daar nooit eens aan den-ken. Jul-lie we-ten im-mers al-le-maal, dat eens de we-reld zal ver-gaan. Dan zal God ko-men en al de men-schen en kin-de-ren zul-len daar staan. De bra-ven aan den rech-ter-kant en de stou-ten aan den lin-ker-kant. Die stou-ten moe-ten voor al-tijd in de hel, maar daar staan wij niet bij, hè? De bra-ven mo-gen met God mee naar den he-mel. 'k Zie jul-lie daar al staan. Dan vraagt God aan Lies-je: „Wat heb jij voor mij ge-daand Lies-je?" En, als Lies-je dan heel veel of-fer-tjes kan too-nen en veel H. Mis-sen en H. Com-mu-nies, dan mag ze héél hoog bij Je-zus ko-men in den he-mel.

Zie je, die Lies heeft net ge-daand als de Spring-staart-jes. Haar hee-le le-ven hier heeft ze ge-werkt voor la-ter. Daar-om heeft ze nu zoo'n groo-ten voor-raad van al-ler-lei mooi-e din-gen, die ze deed. Maar mis-schien staat er ook wel 'n klein meis-je, dat niets in haar hand-jes heeft. 'n En-ke-le H. Mis, al-leen Zon-dags en maar 'n paar H. Com-mu-nies en nooit een of-fer-tje. En weet je, wat nu 't erg-ste is? Knaag-tand kwam be-de-len bij Spring-staart en kreeg toen wat. Maar dat kun-nen wij dan niet meer. Als dat laat-ste meis-je naar Lies-je ging en zei: „Geef mij 'n paar van jouw of-fer-tjes," dan kan Lies-je die niet ge-ven, al wou ze nog zoo graag. We moè-ten dus zelf zor-gen, dat we voor-raad heb-ben voor la-ter. Wat zeg jij, Han-se-man? Kun jij niets vin-den? Nou, dan zal ik jou eens den weg wij-zen, waar 't al-le-maal

ligt Daar heb je in de eer-ste plaats de H. Mis. Jul-lie weet wel, dat dan Je-zus uit den he-mel op 't al-taar komt en zich daar voor ons op-of-fert. net als aan 't Kruis. Mid-den on-der de H. Mis hoo-ren jul-lie 't bel-le-tje van de con-se-cra-tie. Dan komt Je-zus. Doe dan gauw je handjes stijf sa-men en kijk naar die wit-te H. Hos-tie, die de pries-ter om-hoog heft en zeg dan in-nig: „Lie-ve Je-zus, ik ver-ee-nig mij met Uw of-fer!” Dat be-tee-kent, dat jij je zelf hee-le-maal aan Je-zus geeft. En dat heeft Je-zus graag. Als je nu ie-de-ren dag zoo'n H. Mis bij-woont, heb je je zelf al dik-wijls ge-of-ferd. En zoo'n of-fer te za-men met Je-zus heeft veel meer waar-de. Dan heb je al 'n hee-len-voor-raad. Nu moet je we-ten, dat er ie-der oo-gen-blik op al-le plaat-sen van de we-reld, H. Mis-sen wor-den op-ge-dra-gen. Als wij 's-nachts lek-ker sla-pen, dan wor-den in vreem-de, ver-re lan-den de H. Mis-senge-le-zen, want dan is 't daar dag. Nu moet je o-ver-dag heel dik-wijls zacht-jes zeg-gen of den-ken: „Lie-ve Je-zus, ik ver-ee-nig mij met Uw of-fer op al die ver-re al-ta-ren!” Denk eens aan, als je dat el-ken dag 'n paar keer zegt, wat een schat-ten je dan bij-een krijgt! En dan de H. Com-mu-nie! Als Je-zus in jul-lie hart-jes komt, laat Hij daar zoo-veel ach-ter, zoo-veel rijk-dom! Dat is net, als-of 'n rij-ke heer en da-me bij ar-me men-schen ko-men. Die ge-ven die ar-me men-schen ook iets bij hun be-zoek. Hoe rij-ker en be-ter ze zijn, hoe meer ze zul-len ge-ven. Nu is Je-zus de goed-heid zel-ve en hij is 't rijk-ste van al-le men-schen. Hij is zoo rijk, dat Zijn rijk-dom nooit min-der wordt, al geeft Hij nog zoo-veel. En bij ie-de-re H. Com-mu-nie geeft Hij ons iets van dien rijk-dom. Dat kun-nen we la-ter al-le-maal aan God too-nen. Hoe méér H. Com-mu-nies dus, hoe rij-ker wij zelf wor-den. Je be-grijpt, wat zoo'n kind la-ter veel aan God kan la-ten zien, dat el-ken dag de H. Mis bij-woont en de H. Com-mu-nie ont-vangt. Door die twee din-gen wor-den jul-lie 't rijkst. En dan zijn er nog zoo'n mas-sa ge-le-gen-he-den hee-den dag door, om een of-fer-tje te bren-gen. Och,

'k heb er jul-lie al meer van ver-teld. 's-Mor-gens op tijd op-staan, iets e-ten wat we niet lek-ker en niet e-ten wat we wel lek-ker vin-den. 'n Keer-tje iets af-ge-ven, wat we zelf graag zou-den heb-ben of toe-ge-ven als we toch ge-lijk heb-ben. Iets doen, waar we geen zin en iets la-ten, waar we wel zin in heb-ben. Niet kla-gen, als we 'n beet-je pijn heb-ben en lief zijn voor an-de-ren. Voor-al ook 'n keer-tje lief zijn voor 'n arm kind-je of 'n kind, waar we niet zoo-veel van hou-den. Daar moet je juist pro-bee-ren nog lie-ver voor te zijn. Speel eens 'n keer met zoo'n jon-gen of geef zoo'n meis-je 'n keer wat van je lek-kers. En weet je, wat dan meest-al ge-beurt? Dan vin-je dien jon-gen of dat meis-je op-eens veel aar-di-ger. Je kunt zelf niet be-grij-pen, dat je 't vroe-ger zoo'n mis-punt of zoo'n kat vond. En die kin-de-ren gaan jul-lie ook aar-di-ger vin-den. Want je weet wel, op de eer-ste plaats van Je-zus hou-den! Maar om-dat we Hem zoo slecht on-ze lief-de ge-ven, moe-ten we aar-dig en goed zijn te-gen zijn kin-de-ren. Net als Ma-nus. Dat her-in-ne-ren jul-lie je toch nog wel, hè?

Nu lie-ve eek-hoorn-tjes! jul-lie pro-bee-ren de-ze twee we-ken maar eens om ech-te Spring-staart-jes te wor-den. Niet in boo-men klim-men hoor! Maar zor-gen voor la-ter, voor-al door de H. Mis en de H. Com-mu-nie. Geen dag o-ver-slaan, hoor!

A. POS-TEL.

CORRESPONDENTIE

Marietje Verschuur te Bussum. Wel zeker wordt ook Marietje graag aangenomen in onze groote rij van Neeffjes en Nichtjes. Heeft ze dit briefje al zelf geschreven? Goed, een volgenden keer dan een heel lange Antwoord komt er altijd. Daag.

M. Heuwerkerjans te Weert. Goed gedaan, dat je nog eens een kansje komt wagen. Wie meedoet heeft kans. We hopen maar het beste. Je weet zeker wel, dat Oom niets over de prijzen te zeggen heeft. Zeker, portret mag je sturen, als het goed duidelijk is. Dan vin-je het later wel eens. Daag. Veel groeten van Oom.

Z. Holland, Huissen. Aardig briefje, maar kort. Komt je Nichtje Nellie ook eens mee op bezoek? De anecdoten waren nogal bekend. Voor ieder een hand van Oom.

Elsje Fernain, te Scheveningen. Graag help ik hopen, dat die droom eens uitkomt. Ja, de zending kwam nog net op tijd. En ben je nu weer heelemaal gezond? Dan krijg ik wel gauw een brief van acht kantjes? Dag Elsje. Stevige hand van Oom.

Ajke Vogelzang, Grootbeerstr. 11, Amsterdam (N.). De vorige antwoorden heb je nu zeker al wel gelezen. Wil je altijd boven den brief zetten, in welk blaadje ik moet antwoorden. Dan zijn er vanzelf geen vergissingen. Tante zegt, dat het niet zoo makkelijk is, een heel pakje te breien voor de pop. Heb je er dat goed en zonder fouten afgebracht? Flink zoo. Veel groeten voor allen en voor ieder een hand van Oom.

Brammie Verkerk, Van der Merschlaan 28, Zeist. Hartelijk welkom in onze familie, beste Neef. Hoop, dat Bram geregeld met alles komt meedoen. Goed gedaan voor een jongen van pas 7 jaar. Veel groeten ook aan de zusjes. Geef je ze allemaal een hand van mij? Afsproken: een volgende maal dan de lange brief. Dien moet je niet zoo ineens afmaken. Elken dag een stukje, dan heb je dadelijk de 8 kantjes vol. Tot later alweer.

Henny Kamer, Jan Massenstr. 15, Naarden. Welkom in onze familie, en ik hoop Henny voortaan geregeld te vinden onder de vele visites. Zoo, zoo, heeft zus vroeger eens prijs gehad! We hopen samen, dat de goede Blikkerd het adres niet vergeet. Dag Henny. Stevige hand en veel groeten.

Marietje van Vlerken te Naarden. Graag, dat ik weer 's wat van Marietje hoorde. Kleine Annie groeit zeker wel, als... het groen in de Lente. Probeer eens, of ze zich al laat optrekken in de wieg, als je haar een vinger geeft. Is Dora nu weer genezen? Mazelen zijn gevaarlijk in de gevolgen. Komt Gerard ook eens mee op bezoek? Hij kan nou wel wat schrijven al. Zeker mag je het portret sturen. We zullen zien, of het geplaatst kan worden. Dag Marietje. Voor allen veel groeten.

Lenny Scholten, Haarlem. Welzeker mag ook Kees mee op bezoek komen. Graag — hoe meer zielen, hoe meer vreugd. We hopen samen, dat Blikman het goede adres vindt. Och, hij is zoo kwaad niet. Maar... niet ieder kan een prijsje hebben, al zijn er nog zoo veel. Dag Lenny. Hand en groet van Oom.

Jaantje Janssen, Van Meterenstr. 36, Breda. Groot gelijk, dat je weer eens een kansje komt wagen, beste Nichtje. De prijzen zijn er voor. Ieder heeft zijn kans en die het treft is er goed mee. Met een beetje moeite kan ieder de oplossing vinden. Daag.

WEDSTRIJD

NUMMER VIER

We zijn alweer aan den laatsten prijswedstrijd gekomen dit jaar. Maar zooals je op de volgende bladzijde ziet, zal er dit een zijn die jullie zeker zal bevallen. Een mooi plaatje, vinden jullie niet? Je zou er

een heele vertelling bij kunnen maken. En dat mogen de kleuters dan ook gerust doen. Maar alleen mondeling. Dat alles op te schrijven zou voor jullie te lastig zijn. En de Raadseloom zou ook geen tijd kunnen vinden om alles na te lezen.

Daarom zal ik voor dit aardige plaatje uit Dierenland van jullie maar één ding vragen.

Je moet voor wat de plaat te zien geeft een *passend* onderschrift zoeken. Dus goed opgelet: een *passend* onderschrift. Wanneer je zou schrijven: „op de plaat zijn twee beertjes”, dan was dat niet goed. Omdat het niets zegt van wat er gebeurt. En dat moet het juist zijn.

Meer mag ik er niet van zeggen. Anders zou het te gemakkelijk worden. En de lezertjes van Kleuterblaadje zijn immers knap genoeg om iets zelf te bedenken. Vooruit dus maar! Je behoeft alleen dit op te schrijven

Onder het plaatje uit Dierenland zou kunnen staan.....

Onder de goede oplossers zullen dezen keer nog eens heel fijne prijzen worden verloot. Zie maar eens.

- 1 prachtig H. Hartbeeld
- 1 prachtig H. Mariabeeld
- 1 spoor op rails
- 1 groote stoommachine
- 1 Spranger-bouwdoos No. 2
- 3 groote vlieg machines
- 3 stoommachines
- 3 bouwdoozen
- 6 fraaie klokjes.
- 10 moole poppen
- 6 groote zelfdrukkerijen
- 1 Spranger-bouwdoos No. 1
- 6 Presse-papiers
- 10 ex. Zondags-Evangellën
- 6 domino-spelen
- 3 vliegbooten
- 6 reliefs
- 6 collers
- 6 mechanische spelen
- 10 ex. Martelaren van Alkmaar
- 12 groote verfdoozen
- 6 kinder-taschjes
- 50 kleurboeken
- 50 gezelschapspelen

Verder wordt de oplossing op de volgende wijze ingericht:

Wedstrijd No. 4

Voor de kleuters.

Schrijf daar netjes onder:

a. Je naam (onderstreep 'm).

b. Hoe oud je zijt.

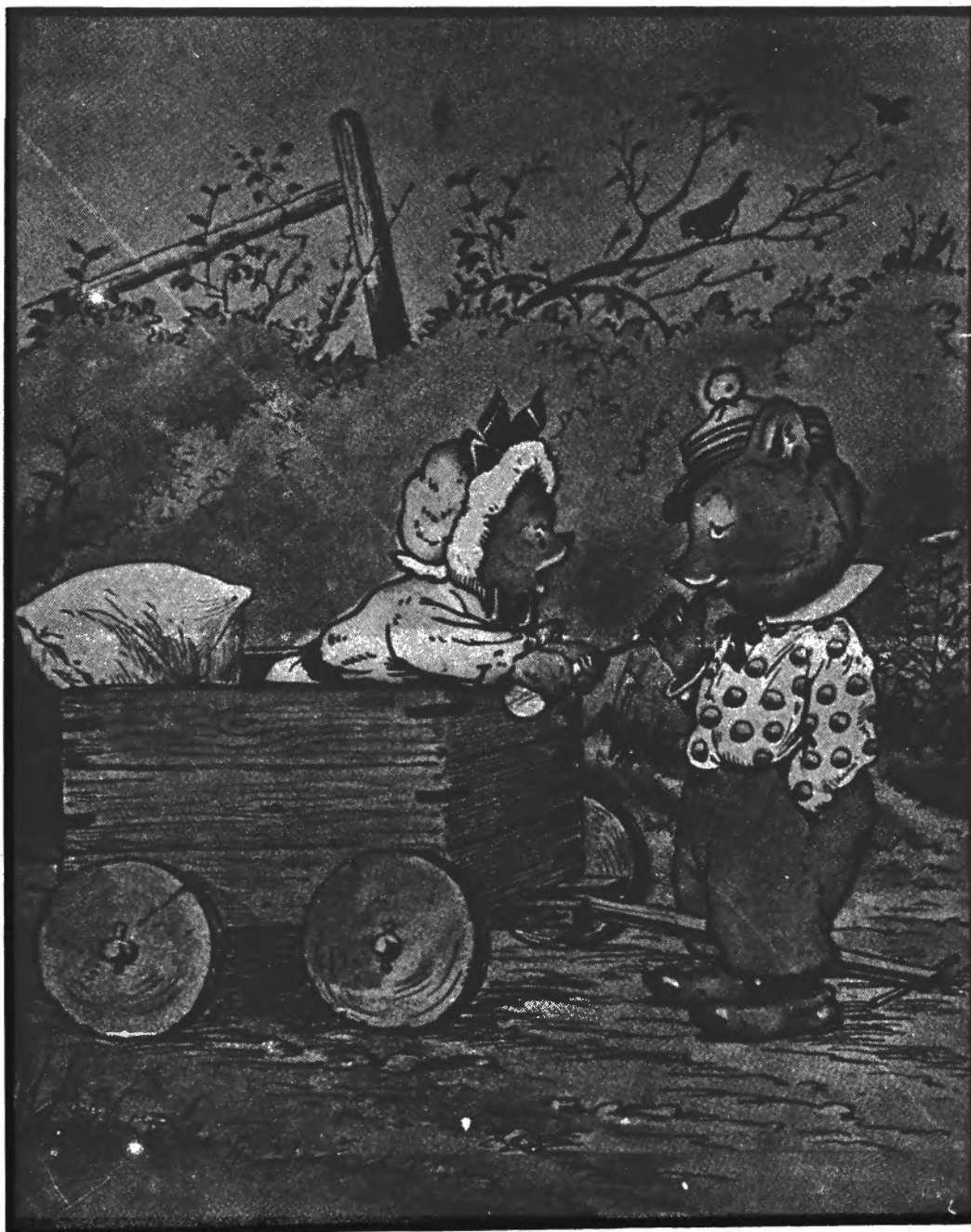
c. Stad of dorp waar je woont (weer onderstrepen).

d. Op welke school of anders waar je wekelijks het Kleuterblaadje ontvangt.

e. In welke straat de school ligt.

afzonderlijk velletje papier geschreven zijn en apart van naam en woonplaats worden voorzien.

Ter besparing van porto-kosten doen de abonneetjes van eenzelfde school verstandig,

f. In welk leerjaar je zit.

g. Als de kinderen het Kleuterblaadje *niet* op school ontvangen, moet behalve je woonplaats ook de straat en het huisnummer opgegeven worden. Gaarne wil de Raadseloom van zijn lieve kleuters anecdoten en briefjes ontvangen; maar dan moeten die op een

als ze de oplossingen in één enveloppe sluiten. Schrijf aan de achterzijde van de enveloppe: "Wedstrijd voor de Kleuters".

Zorg er voor, dat de inzending vooraf niet te laat komt, dus *uiterlijk* vóór 1 November en aan niemand anders dan aan: Mej. Jo van den Donk, Hamburgersingel No. 5 'e Venlo,

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

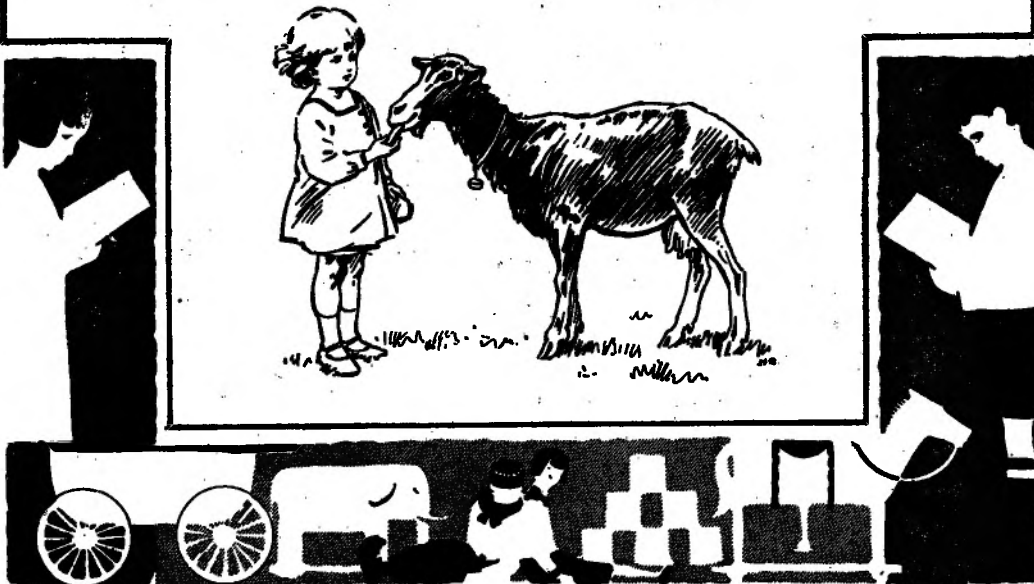
GEITJE

Geit-je, geit-je mek-mek-mek,
Waar-in heb je toch zoo'n trek?

'k Zit niet gaar-ne aan 'n touw!
Weet je wat ik lie-vor wou?
'k Liep zoo graag eens door de wei;
Waar-om mag ik nooit eens vrij?
Ach, ik ar-me mek-mek-mek!
'k Raak niet los, hoe ik ook trek!

Al de koei-en loo-pen vrij;
'k Ben toch e-ven goed als zij!
'k Geef ook melk; en let eens op;
'k Heb ook ho-rens op m'n kop!
En mijn huid; wat prach-tig haar!
'k Ben 'n nüt-tig dier, niet-waar?
Dat je mij wat ma-ger vindt,
Nou, dat is mijn schuld niet, kind!

TO HÖLSCHER.

Ger-la-chus werd in 't hos-pi-taal 'n groo-te hei-li-ge. Hij be-loof-de aan O.L. Heer nooit meer op 'n paard te zul-len rij-den, nooit meer wijn of vleesch te ge-brui-ken, en wint-er en zo-mer te zul-len vas-ten. En hij zou woord hou-den ook! Na ze-ven jaar van ver-ne-de-ring in Je-ru-za-lem zei hij de Rid-ders van St. Jan en al de zie-ken en ar-men van het hos-pi-taal goe-den-dag en ging weer naar Ro-me te-rug. Daar was on-der-tus-schen 'n an-de-re Paus ge-ko-men. Ger-la-chus ver-tel-de hem, dat hij ze-ven jaar boe-te ge-da-an had en vroeg nu aan den Paus : „Wat moet ik ver-der doen om in den he-mel te ko-men?“ Mooi hê van Ger-la-chus om dat zoo te vra-gen! De Paus zei, dat-ie weer te-rug moest gaan naar Val-ken-burg, en dat-ie klui-ze-naar mocht wor-den. Dat vond Ger-la-chus weer heel goed en hij ging weer naar Val-ken-burg te-rug. In 't eerst ken-den de men-schen van het dorp Ger-la-chus niet meer te-rug. Z'n ge-zicht was zoo ma-ger ge-wor-den, en z'n baard zoo lang en grijs! Daar-bij had hij 'n lang wit kleed aan ge-trok-ken, zoo-dat haast nie-mand den vroe-ge-ren rid-der her-ken-de. Maar toen Ger-la-chus z'n groot huis ver-kocht, en al z'n land en vee aan de ar-men weg-gaf, wis-ten ze weer, wie hij was en ze von-den 't echt mooi van hem, dat-ie zóó hei-lig ge-wor-den was.

Nou luis-ter ver-der, hoe braaf Ger-la-chus ver-der leef-de. Er stond in de buurt van Val-ken-burg 'n gróó-te eik, met

'n heel dik-ken stam. Die stam (SLOT) was voor 'ngroot deel ge-sple-ten van on-der tot bo-ven. In die hol-te brom-den de vlie-gen en ke-vers en tor-ren, en kro-pen de beest-jes te-ge-n den bin-nen-kant om-hoog en om-laag. — Maar Ger-la-chus gaf daar niets om en..... ging heusch in dien hol-len stam wo-nen. Hij pas-te er juist in, en had al-zoo 'n huis-je in den stam, zoo-als de ka-bou-ters hun wo-nink-jes on-der de wor-tels en de vo-gels hun nes-ten in de tak-ken heb-ben. Hij groef 't zand er wat uit, leg-de 'n sta-pel stee-nen er voor in de plaats, lei daar 'n mat op en — klaar was 't huis-je van den klui-ze-naar. Wat de men-schen uit den om-trek in 't be-gin vreemd ke-ken, toen ze daar dien man in den hol-len boom za-gen! Maar geen-een die er om lach-te, want ie-der-een wist, dat 't 'n hei-li-ge boe-te-ling was. — En daar leef-de Ger-la-chus nu dag aan dag, maan-den lang, jaar in, jaar uit. Al sneeuw-de 't zóó, dat de vlo-ken door de o-pe-ning naar bin-nen dwar-rel-den, en de sneeuw zich op-hoop-te voor den in-gang, al waai-de 't zóó, dat de bla-ren en tak-jes naar bin-nen vlo-gen, al was 't zo-mers zóó heet, dat zwer-men vlie-gen en mei-ke-vers en de bij-en naar bin-nen vlo-gen, Ger-la-chus blééf waar hij was, in z'n klei-ne nau-we huis-je, uit lief-de tot God.

Ie-de-ren mor-gen ging St. Ger-la-chus ook naar de H. Mis. Dan stap-te hij, bloots-voets al-tijd, uit den eik, en ging an-der-half uur loo-pen, om in Maas-tricht bij 't

graf van den H. Ser-va-ti-us de H. Mis bij te wo-nen. On-der-weg bad-ie dan al-maar tot St. Ser-va-ti-us, en gaf heel blij aan O. L. Heer wat-ie on-der-weg zoo on-der-vond van kou of pijn aan zijn bloo-te voe-ten. En hoor nu eens, hoe St. Ger-la-chus bad. Jul-lie den-ken na-tuur-lijk: „wat zal diè man ge-be-den heb-ben; zóó kun-nen wij 't toc_h niet.” Nou, dat dacht 'n klei-ne jon-gen uit Maas-tricht ook, die St. Ger-la-chus al vaak naar 't graf had zien gaan. „Ik moet toch eens stil-le-tjes zien en hoo-ren, hoe-ie bidt,” dacht dat jon-ge-tje bij z'n ei-gen. En toen Ger-la-chus 's-mor-gens weer naar de kerk kwam bid-den, kroop 't vent-je héél, heel stil ach-ter 'm aan, tot vlak bij den klui-ze-naar..... en wat hoor-de hij?..... nou dat viel 'm erg te-gen..... Ger-la-chus zei niets dan al-maar 't zelf-de: „Heer ont-ferm u on-zer”, en dan 't On-ze Va-der en 't Wees-ge-groet. Nu be-greep 't jon-ge-tje, dat O. L. Heer er niet om geeft, wát we bid-den, maar hòe we bid-den, mooi eer-bie-dig, met de han-den sa-men en de oo-gen toe, zoo-als Ger-la-chus dat deed.

Jul-lie be-grijpt, dat de dui-vel hee-le-maal niet blij was, dat Ger-la-chus zoo braaf leef-de en zoo goed ie-de-ren dag de H. Mis bij-woon-de. Hij be-gon Ger-la-chus te pla-gen. Soms spron-gen lee-lij-ke ge-daan-ten voor Ger-la-chus op den weg met uit-ge-brei-de ar-men om hem te-gen te hou-den; dan weer lie-pen die lee-lij-ke dui-vels naast hem en ach-ter hem, en lach-ten en spot-ten dan. Maar Ger-la-chus stap-te steeds dap-per door.

Eens stond de dui-vel, ver-an-derd in 'n ge-woon mensch, Ger-la-chus op te wach-ten op 'n hoek van den weg. Hij ging met den Hei-li-ge mee naar Maas-tricht en praat-te on-der-weg al-maar o-ver zon-den en nog eens zon-den. Maar Ger-la-chus had den dui-vel wel her-kend en bleef heel flink door-bid-den..... en in Maas-tricht ge-ko-men op de Maas-brug, gooi-de O. L. Heer dien dui-vel o-ver de leu-ning in 't wa-ter, ter-wijl Ger-la-chus blij door-ging naar de St. Ser-vaas-kerk. Nòg meer plaag-de de dui-vel hem. Toen St. Ger-la-chus weer eens op weg was naar de

H. Mis, kwam de dui-vel daar aan en rol-dè wel vijf ton-nen te-gen den Hei-li-gen man, om hem zoo te laat te doen ko-men in de kerk. Maar O. L. Heer liet Ger-la-chus ge-woon door loo-pen, en de ton-nen rol-den op-zij van den weg af. Toen maak-te de dui-vel 'n hoo-gen berg vlak voor Ger-la-chus, maar die nam z'n kruis-je, raak-te den dui-vels-berg er-mee aan, en die was in-eens weg.

Zoo helpt God al-tijd, die hem trouw die-nen en maar steeds blij-ven bid-den.

En O. L. Heer hield nu heel veel van Ger-la-chus, en God be-loon-de den Hei-li-ge ook daar-voor door won-de-ren. LUIS-ter eens:

Op 'n kou-den win-ter-mor-gen ging Ger-la-chus weer naar Maas-tricht. Een an-de-re hei-li-ge man ging met hem mee. 't Vroor dat 't kraak-te, en ze had-den al-le-bei erg kou-de voe-ten. De met-ge-zel van Ger-la-chus kon 't ten laat-ste niet meer uit-hou-den en klaag-de: „O! wat heb 'k kou-de voe-ten, ze be-vrie-zen da-de-lijk nog.”

„Stap dan maar in mijn voet-stap-pen,” zei Ger-la-chus en..... di-rect wer-den de voe-ten lek-ker warm als in den zo-mer.

Eens kwam Ger-la-chus zóó vroeg aan de kerk-deur van St. Ser-vaas, dat de kerk nog ge-slo-ten was. Maar nau-we-lijks stond Ger-la-chus op de stoep van de kerk, of de deur ging van-zelf o-pen, als-of O. L. Heer wou zeg-gen: „Kom maar bin-nen, m'n lie-ve vriend. Ik hou te veel van je, dan dat je bui-ten op me zou moe-ten wach-ten.”

De dui-vel plaag-de den Hei-li-ge nòg meer. Hij zorg-de, hoor toch hoe lee-lijk! dat on-deu-gen-de men-schen aan den Bis-schop gin-gen ver-tel-len, dat in de ar-me boom-wo-ning van Ger-la-chus veel goud en zil-ver ver-stopt was on-der 'n hoop stee-nen. De Bis-schop ge-loof-de 't, en ging zelf naar dien boom kij-ken. Hij nam een paar ster-ke man-nen mee, die scher-pe bij-len droe-gen. Ger-la-chus schrok, toen hij den Bis-schop zag met nog veel gees-te-lij-ken en die man-nen met bij-len! Hij kwam uit z'n hou-ten kluis en vroeg den ze-gen aan den Bis-schop. Maar die zei te-gen de man-nen

„Hak den boom om, en graaf de stee-nen, 't zand en de wor-tels weg.”

En nou werd de eik, en dus ook 't ar-me huis-je van den hei-li-gen klui-ze-naar hee-le-maal ka-pot ge-hakt. Ze haalden de stee-nen 't on-derst-bo-ven, groe-ven 't zand en de wor-tels er-uit en zoch-ten, zoch-ten naar goud en zil-ver..... maar von-den geen stuk-je geld. Toen werd de Bis-schop boos op die zoo gelo-gen had-den, en hij had spijt, de wo-ning van Ger-la-chus ver-nield te heb-ben. Van 't o-ver-ge-ble-ven hout liet hij twee ka-mer-tjes bou-wen, één om er te bid-den, en één om er wat uit te rus-ten. De dui-vel-plaag-dé Ger-la-chus nog wel eens door ver-vaar-lijk te schreeu-wen, als hij wat lag te sla-pen, maar dat pla-gen vond Ger-la-chus al heel ge-woon. In-plaats dat de dui-vel de men-schen van hem weg-hield, kwa-men ze naar hem toe, en luis-ter-den graag naar zijn schoo-ne woor-den en pree-ken.

Veer-tien jaar had Ger-la-chus zoo boet-vaar-dig ge-leefd in den ou-den ei-ke-boom en in z'n nieu-we ka-mer-tjes. Toen ge-beur-de er weer 'n won-der. Luis-ter eens wat er ge-beur-de. 'n Pries-ter, die bij hem dik-wijls de H. Mis ge-le-zen had, moest eens wat wa-ter ha-len voor den Hei-li-ge uit 'n put in de buurt. Toen hij te-rug-kwam met 'n kruik vol, wil-de Ger-la-chus drin-ken, maar riep : „O, wat hebt ge nu ge-haald ? 't Is wijn !”

„En toch heb ik 't uit den wa-ter-put ge-schept !” zei de pries-ter.

Ger-la-chus wil-de niet drin-ken, en liet op-nieuw wa-ter ha-len,..... en tot drie keer toe was 't wa-ter door O. L. Heer ver-an-derd in wijn, ze-ker om hem vast 'n voor-smaak te ge-ven van de He-mel-sche zoet-heid.

In den win-ter na dit won-der werd Ger-la-chus erg ziek. O-ver-al had-ie pijn en-ie kon niet staan of loo-pen. Een-zaam lag-ie nu in z'n cel en vroeg aan O.L. Heer, hem toch niet zonder H. Com-mu-nie te la-ten ster-ven. De men-schen uit den om-trek kwa-men hem nog wel eens be-zoe-ken, en juist toen er nog-al veel men-schen in z'n ar-moe-dig ka-mer-tje wa-ren, ging plots de deur o-pen..... 'n Heel

schoon kind kwam bin-nen, en daar-ach-ter 'n grijs-aard, hee-le-maal in 't wit en met 'n prach-tig gol-ven-den baard. Heel hei-lig en vroom gaf die aan Ger-la-chus de H. Com-mu-nie en 't H. O-lie-sel, en ver-dween toen weer..... De men-schen wa-ren vol ver-won-de-ring en ver-tel-den o-ver-al, dat de H. Ser-va-ti-us zelf aan Ger-la-chus de laat-ste H. H. Sa-cra-men-ten had ge-ge-ven. Dat was ze-ker, om-dat Ger-la-chus zoo dik-wijls naar 't graf van St. Ser-va-ti-us was ge-gaan ! Heel hei-lig en blij ging toen Ger-la-chus dood.

De men-schen be-groe-ven 't li-chaam in 'n diep graf, maar zijn ziel vloog om-hoog ; en in den he-mel woont Ger-la-chus niet meer in 'n hol-len eik hoor ! Daar heeft-ie ze-ker 'n prach-ti-gen gou-den ze-tel met glo-rie-kroon.

Ee-ni-gen tijd la-ter rees 't H. Li-chaam van Ger-la-chus van-zel-ve uit 't graf, waar-door O. L. Heer aan de men-schen liet mer-ken, dat 't o-pen-lijk ver-eerd moest wor-den. En heel veel men-schen kwa-men ook bid-den bij z'n li-chaam, dat nu in 'n prach-tig graf werd ge-legd. En zoo-als hij vroe-ger veel be-de-vaar-ten maak-te naar 't graf van St. Ser-va-tius, zoo werden ook nu veel be-de-vaar-ten ge-hou-den naar zijn graf.

Dat is de mooi-e ge-schie-de-nis van St. Ger-la-chus, den Hei-li-gen Rid-der van O. L. Heer.

Leer jul-lie van hem, toch veel o-ver te heb-ben voor O. L. Heer, dan krijg jul-lie la-ter ook 'n pracht van 'n ze-tel en 'n kroon in den schoo-nen he-mel.

BR. ALPHONSO.

Vadertje Wim

door Francine

Van-daag ga ik jul-lie eens wat ver-tel-len van Va-der-tje

Wim. Wat een grap-pi-ge naam is dat, den-ken jul-lie ze-ker : Va-der-tje Wim ! Ja, dat is het ook, maar 't was geen ech-te va-der hoor, waar-van ik jul-lie ver-tel-len ga. Nee, va-der-tje Wim was nog maar een heel klein jon-ge-tje. Hij was pas vier jaar. Nu be-grij-pen jul-lie er ze-ker hee-le-maal niets meer van, waar-om hij dan zoo ge-noemd werd, is 't wel ? Wie noemt nu een klein jon-ge-tje van vier jaar va-der-tje Wim !

Nu, als jul-lie het dan niet be-grij-pen kunt, dan zal ik het je maar eens uit-leg-gen. Va-der-tje Wim heet-te ei-gen-lijk Wim Ver-hulst. Hij was het jong-ste kind uit een groot ge-zin. Eerst kwam Al-ber-t, die al vijf-tien jaar was. Dan de twee-lin-gen. Dat wa-ren twee zus-jes. Zij heet-ten An-nie en Do-ra en wa-ren der-tien jaar oud. Met hun beid-jes kon-den ze moe-der al wát goed hel-pen, hoor. Daar-na volg-den Jan die elf, Her-man die ne-gen en Mies die ze-ven jaar was. En 't al-ler-la-at-ste volg-de Wim. Heb-ben jul-lie goed op-ge-let ? Dan weet je nu ook dat er bij Wim thuis zeven kin-de-ren wa-ren. 't Was wát een aar-dig groep-je hoor, als je ze bij el-kan-der zag. Ze kon-den het ook best met el-kan-der vin-den. Ge-kib-beld werd er maar zel-den, want daar wil-den Va-der en Moe-der niets van we-ten. Broer-tjes en zus-jes be-hoo-ren el-kan-der lief te heb-ben en niet met el-kan-der te twis-ten of el-kaar te pla-gen," zei moe-der al-tijd.

Nu, de kin-de-ren Ver-hulst hiel-den dan ook veel van el-kaar. En van de jong-ste, van „va-der-tje Wim”, dáár hiel-den ze al-le-maal al héél veel van.

„We zijn dol op hem,” had-den de twee-lin-gen eens ge-zegd. En zoo was het ook.

Maar nu we-ten jul-lie nog niet hoe „va-der-tje Wim” toch aan dien grap-pi-gen naam was ge-ko-men, hè ?

Maar dàt ga ik nu ver-tel-len, luis-ter maar.

Wim hield erg veel van zijn va-der. Maar dat niet al-leen, hij hield er ook zoo erg veel van om zijn va-der na te doen. „Als ik groot ben, word ik ook va-der,” zei hij al-tijd.

En ik denk, dat hij daar-om nu al-vast pro-beer-de om op va-der te lij-ken.

Ie-de-ren mor-gen vast liep hij met groo-te stap-pen en een boek on-der zijn arm door de gang. Dan moest hij naar kan-toor, weet je, net als va-der.

Een poos-je la-ter kon je hem vin-den aan va-ders les-se-naar. Dan zat hij met een groot vel pa-pier voor zich en een pot-lood in zijn hand te wer-ken, al-weer net als va-der.

Hee-le rij-en ge-tal-len schreef hij op dat pa-pier. Maar nie-mand kon ze le-zen, weet je en ik ge-loof hij-zelf ook niet.

Wat den-ken jul-lie er-van ?

Soms ging hij in va-ders stoel zit-ten met een krant in zijn hand-jes. Dan was het werk klaar, en ging hij het nieuws le-zen, dat er ge-beurd was, al-weer net als va-der.

En aan de-ze grap-pi-ge ge-woon-te van den klei-nen jon-gen had hij nu den naam van „va-der-tje Wim” te dan-ken. Al-ber-t had dien naam ver-zon-nen. Op ze-ke-ren keer, toen ze al-len thuis erg om Wim had-den moe-ten la-chen, toen hij be-zig was Va-der na te doen, had Al-ber-t ge-zegd :

„Jij bent net va-der-tje Wim, on-deugd. Voort-aan noem ik je zoo, hoor !”

Ie-der-een was het met hem eens ge-weest. En nu werd Wim niet al-leen door Al-ber-t, maar door al zijn broer-tjes en zus-jes „va-der-tje Wim” ge-noemd. Ja, 't ge-beur-de dik-wijs ge-noeg, dat moe-der het ook te-gen hem zei. En nu zal ik jul-lie nog iets van „va-der-tje Wim” ver-tel-len, wat een heel groot on-ge-luk had kun-nen ge-ven, maar wat ge-luk-kig nog goed af-liep.

't Ge-beur-de nog al eens, dat Wim

's mor-gens vroeg wak-ker was. Hij mocht dan nog niet naar be-ne-den, dat wist hij wel. Maar weet je wat hij dan deed? Wel, heel zacht-jes klom hij dan zijn bed-je uit en liep op zijn tee-nen naar de slaap-ka-mer van Va-der en Moe-der. Die deur was dan nog wel dicht, maar ge-luk-kig hij kon net bij den knop. Voor-zich-tig draai-de hij dien dan om en gluur-de om een hoek-je.

„Moes-je,” vroeg hij dan, „mag ik nog een poos-je bij u in bed?”

„Och,” dacht Moe-der, „hij is de klein-ste,” en ze zei: „Ja, kom maar Wim.”

Dat ge-beur-de zóó dik-wijls, dat het ei-gen-lijk haast een ge-woon-te was ge-wor-den.

Als Wim bij Moes in bed kroop, was Va-der al-tijd al op. Maar hij was nog niet al-tijd naar be-ne-den. Soms was hij nog op de slaap-ka-mer om zich te sche-ren. En als dat zoo was, lag Wim al-tijd met de groot-ste aan-dacht toe te kij-ken.

„Va-der, doet dat pijn?” had hij wel eens ge-vraagd.

„Wel-nee, jon-gen,” lach-te Va-der dan, „daar voel je niets van.”

Op den dag, waar-van ik jul-lie nu ver-tel, was

het weer zoo ge-gaan. Wim was al vroeg ge-ko-men. Va-der was nog bo-ven en moest zich gaan sche-ren.

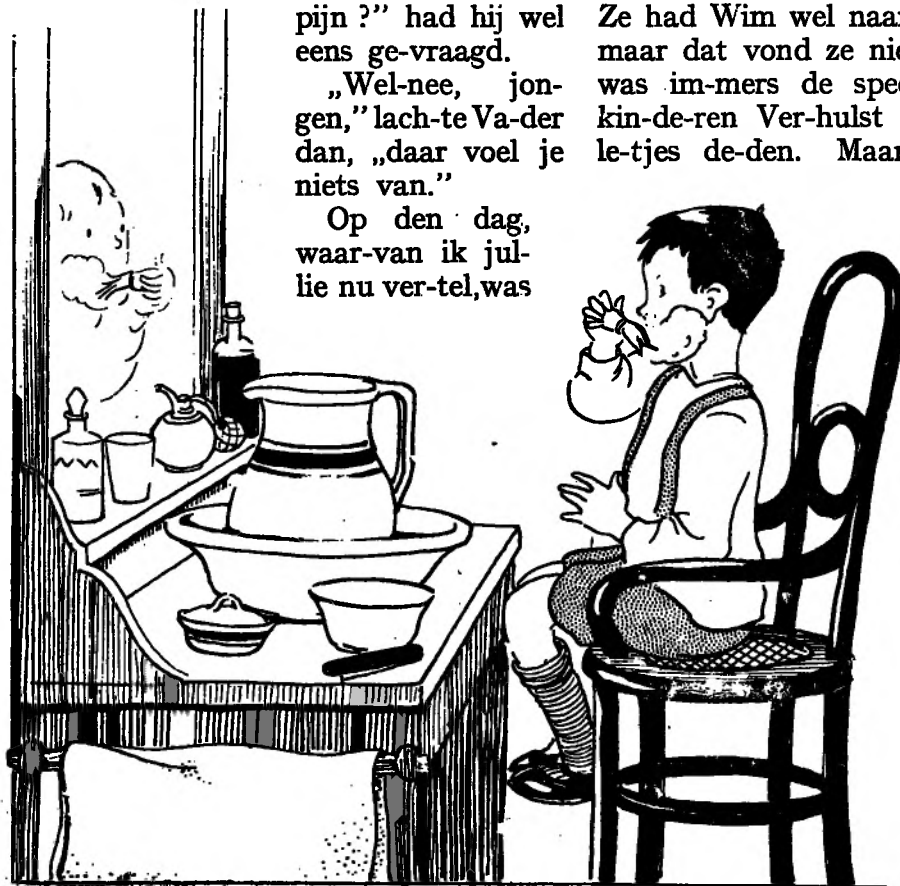
't Was heel stil bo-ven. Al-le kin-de-ren slie-pen nog en Moes was ook weer een beet-je in-ge-dom-meld.

Va-der was druk be-zig en let-te niet op Wim. Maar Wim let-te zoo-veel te meer op Va-der! Met de groot-ste aan-dacht keek hij toe en plot-se-ling kwam er een plan op in zijn klei-nen bol.

Straks, als Va-der weg was en al de ou-de-ren naar school, dan zou hij zich ook eens gaan sche-ren. Hij had het nu al zoo dik-wijls van Va-der ge-zien, hij kon het best. En 't deed im-mers hee-le-maal geen pijn, had Va-der ge-zegd. Ja, hij zou het vast doen, maar — hij zou er niets van aan Moe-der zeg-gen, want dan mocht hij mis-schien niet.

Zoo ge-dacht, zoo ge-daan.

Moe-der, die er niets van ver-moed-de, wel-ke plan-nen er in dat klei-ne hoofd-je huis-den, was aan haar werk ge-gaan. Ze had Wim wel naar bo-ven zien gaan, maar dat vond ze niets vreemd. Bo-ven was im-mers de speel-ka-mer, waar de kin-de-ren Ver-hulst al-tijd hun spel-le-tjes de-den. Maar Wim ging niet naar de speel-ka-mer. Heel zacht-jes ging hij de slaap-ka-mer van Va-der en Moe-der bin-nen. En nu be-gon hij zijn plan uit te voe-ren. Eerst leg-de hij al-le din-ge-n klaar, die Va-der al-tijd ge-bruik-te. Zoe-ken be-hoef-de hij niet. Hij wist pre-cies waar Va-der al-les weg-borg. Toen al-les klaar was, wil-de hij voor den spie-gel gaan zit-ten, net zoo-als Va-der al-tijd deed.

Eerst smeerde hij zijn kleine jongenssnuetje vol zeep.

Maar, o, wat was dat jam-mer! Als hij op den stoel ging zit-ten, kwam zijn hoofd niet bo-ven den spie-gel uit, dus — kon hij er ook niets in zien. En dat moest toch, dat wist hij. E-ven bleef hij na-den-kend bij de ta-fel staan, maar toen wist hij al-weer wat hij doen moest. E-yen kij-ken of Moe-der niet bo-ven was. Nee, ge-luk-kig niet, Moe-der was in de keu-ken; hij hoor-de z'n Moe-der een lied-je zin-gen. Vlug liep hij nu naar de speel-ka-mer en e-ven la-ter kwam hij te-rug met zijn ei-gen hoo-gen kin-der-stoel. Hij zag rood van in-span-ning, maar toch ge-luk-te het hem, dien stoel naar de slaap-ka-mer te dra-gen.

Wel-dra zat hij nu in zijn hoo-gen stoel voor den spie-gel.

Zie-zoo, nu kon hij be-gin-nen. Eerst smeer-de hij zijn klei-ne jon-gens-snuit-je vol zeep. Dat moest, want dat deed Va-der ook al-tijd. Toen nam hij Va-ders scheer-mes..... Maar wat was dat nu? Dat mes was dicht, en hoe hij ook trok en hoe hij ook peu-ter-de, het wil-de maar niet o-pen-gaan. Hoe hij zich ook in-span-de, 't ge-luk-te hem niet het mes o-pen te krij-gen. Ge-luk-kig maar hé?

On-der-tus-schen was Moe-der met haar werk in de keu-ken klaar ge-ko-men. Ze ging naar de huis-ka-mer, in de ge-dach-te daar Wim te zul-len vin-den. Hij was daar-straks wel naar bo-ven ge-gaan, maar zoo heel lang hield hij het daar nooit uit, als hij al-leen was. Maar Wim was nu niet in de huis-ka-mer en — vreemd, in de speel-ka-mer die toch vlak bo-ven de huis-ka-mer was, hoor-de ze hem ook niet.

Waar zou „va-der-tje Wim” nu zit-ten? dacht Moe-der, en wat zou hij uit-voe-ren, zoo in zijn een-tje? Vlug liep Moe-der de trap op. Eerst maar eens kij-ken in de speel-ka-mer of hij er was. Neen, zie je wel, juist zoo-als Moe-der ge-dacht had: hij was hier niet. Maar waar zou hij dan zijn? Plot-se-ling viel Moe-ders oog op de slaap-ka-mer-deur, die o-pen stond.

Heel zacht-jes duw-de Moe-der de deur een eind-je ver-der o-pen en keek toen om een hoek-je. Ze wil-de een grap-je met Wim ma-ken en hem een heel klein

beetje la-ten schrik-ken. Maar o, wat schrok Moe-der nu zelf, toen ze Wim zag! Ze ver-gat haar hee-le grap-je. Daar zag ze Wim, haar klei-nen jon-gen, met een ge-zicht-je vol zeep voor den spie-gel zit-ten, en zag ze goed? Ja, wer-ke-lijk, met Va-ders scheer-mes in de hand. Wim was zoo ver-diept in het peu-te-ren aan het mes, dat hij Moe-der hee-le-maal niet ge-hoord of ge-zien had.

Moe-ders erg-ste schrik was al gauw voor-bij, om-dat ze zag dat het scheer-mes van Va-der nog dicht was. Met een paar stap-pen liep ze op hem toe en nam hem het mes uit zijn hand-jes.

„Maar Wim,” zei ze be-ris-pend, „wat doe je nu toch?”

„Ik wil me sche-ren, Moe-der, net als Va-der,” zei hij, ter-wijl hij zijn zeep-snoet-je tot Moe-der op-hief.

Moe-der kon er niets aan doen, maar ze moest toch e-ven la-chen, toen ze dat wit-te ge-zicht-je zag.

„Kom,” zei ze, „laat ik je eerst maar eens af-was-schen en dan kun-nen we er sa-men wel eens o-ver pra-ten.”

Zoo ge-beur-de het ook.

Toen Moe-der al-le zeep van Wim's ge-zicht had weg-ge-was-schen, nam ze hem mee naar de huis-ka-mer.

„Wim,” zei ze nu, „ver-tel me eens waar-om of je dat nu wou doen? Je weet toch wel, dat je aan geen mes-sen moogt ko-men?”

„Ja maar Moes-je,” zei Wim, „ik wou me sche-ren, net als Va-der.”

„Hoor eens Wim,” zei Moe-der nu, „je moogt Va-der wel eens na-doen, maar niet al-tijd. Want jij bent nog geen groo-te va-der, je bent nog maar een klein „va-der-tje Wim”. Weet je wat we doen zul-len? Wij zul-len saam-pjes een af-spraak-je ma-ken. Als jij Va-der weer eens na wilt doen, dan kom je eerst aan Moe-der vra-gen of dat wat je doen wilt voor een groo-ten va-der is of voor een klein va-der-tje. Af-ge-spro-ken?”

„Ja, Moes-je,” zei Wim.

En hij hield woord ook. Als hij voor-taan Va-der na wil-de doen, ging hij er eerst met Moe-der o-ver pra-ten. Heel ver-stan-dig, hé?

VAN MOP EN MIMI

DOOR MARIA

Het was mid-der-nacht.
Al-le men-schen la-gen

in die-pen slaap. In de hui-zen was het nu dood-stil. En door de tui-nen woei en-keel een zacht koel-tje. Dit was het ee-nig ge-luid dat er bui-ten te hoo-ren was.

„'t Is nacht,” zei hond-je Mop te-gen Mi-mi.

„Mi-mi wreef haar klei-ne oog-jes uit. Toen keek ze op de klok. Zij kon héél goed in het don-ker zien. Dat was na-tuur-lijk erg ge-mak-ke-lijk voor haar.

„Hoe laat is het?” vroeg Mop.

„Drie mi-nu-ten o-ver twaalf,” zei Mi-mi, „'t Is goed weer om een wan-deling te ma-ken. Denk je ook niet, Mop?”

Mop grom-de van ple-zier. Hij at vlug zijn bak-je leeg. Toen k ap-te hij zich wat op, zoo-als hond-jes dat ge-woon-lijk doen. En Mi-mi wasch-te haar snuit-je schoon. De kel-der-deur stond op een kier. Sa-men lie-pen ze de trap af.

„Zie eens,” zei Mop. „daar ginds is Lui-lek-ker-land!”

Stil ble-ven ze staan en ke-ken naar 'n sta-pel ham-men, die ach-ter spij-len in 'n kast la-gen.

„Wat ruikt het hier lek-ker!” mauw-de 't poes-je. „Jam-mer dat we niet aan dat heer-lij-ke vleesch kun-nen ko-men!”

„Wij wel,” rie-pen twee muis-jes. „Wij smul-len fijn aan de ham. Wa-ren jul-lie ook maar zoo klein als wij. Dan kon je tus-schen de spij-len van 't hek door krui-pen!”

„Kom eens hier als je durft!” zei Mi-mi boos.

„Ik heb geen tijd,” lach-te de dik-ste muis. „Ik moet voor mijn klein broer-tje zor-gen!”

„En ik blijf bij mijn groo-te zus,” piep-te het klei-ne muis-je. „Piep, piep, piep! Knab-bel, knab-bel, knauw!”

Mi-mi keer-de zich nij-dig om. Zij keek niet meer naar de kast en de mui-zen. Met één sprong stond zij in den tuin.

Mop sprong haar na door het raam van den kel-der. 't Was een mooi-e nacht! De

he-mel was don-ker-blauw,
en tin-tel-de van ster-ren.

Sa-men wan-del-den zij o-ver het kie-zel-pad. Zij ke-ken niet naar de fraai-e bloem-per-ken. Daar had-den ze hee-le-maal geen ver-stand van! Mop-je en Mi-mi lie-pen recht door naar de dui-ven-til.

„Wil-len we eens 'n grap-je heb-ben,” zei Mop. „Zeg Mi-mi, ga jij wat mi-au-wen. Dan zal ik blaf-fen zoo luid ik maar kan. Wat zul-len die dui-ven dan schrik-ken!”

„Mi-auw..... mauw..... mauw!” riep Mi-mi-poes.

„Woef, woef, woef-woef-woef!” grom-de Mop.

De dui-ven schrik-ten wak-ker. Zij vlo-gen ang-stig te-gen de tra-lies van 't hok.

„Kon ik er maar één-tje pak-ken,” zei Mi-mi spij-tig.

De dui-ven ble-ven héél den nacht on-rus-tig. Ze kon-den niet meer in slaap ko-men.

„Waar-om heeft die stou-te Mop dat ge-daan?” vroegen de klei-ne duif-jes aan hun moe-der. „Wou hij ons al-leen maar e-ven bang ma-ken?”

„Hij kan jul-lie geen kwaad doen,” zei moe-ke-duif sus-send.

„En Mi-mi dan?” vroeg 't jong-ste klei-ne duif-je nu. „Wou zij dan maar e-ven een grap-je ma-ken?”

„Ik weet het niet,” sprak moe-ke. „Maar ons hok is ste-vig ge-slo-ten, hoor. Ga maar rus-tig sla-pen.”

Mi-mi en Mop lie-pen ver-der-op. Bij 't kip-pen-hok maak-ten ze weer een concert. En de klok-hen deed luid mee: O-ho-tok-ke-tok, o..... o!”

„Ha-ha,” lach-te Mop. „Is die e-ven-tjes ge-schrok-ken!”

„Ik ga de fon-tein o-pen zet-ten,” zei Mi-mi.

Ze sprong op den rand van de stee-nen kom. Het kraan-tje van de fon-tein wist Mi-mi pre-cies te vin-den. Met haar poot sloeg ze er te-gen. Toen be-gon de fon-tein te spui-ten. In een wip stond poes weer naast Mop.

„Is dat niet leuk?“ vroeg ze hem.

„Wel leuk, maar toch ook wel wat on-deu-gend,“ vond Mop-je.

„Ja, ver-schrik-ke-lijk on-deu-gend,“ klonk het op-eens.

Wie riep dat? Wel, een klei-ne aard-ka-bou-ter. Hij had u-ren-lang on-der den grond ge-werkt. Nu wil-de hij zich eens flink was-schen. Doch de fon-tein voer-de al het wa-ter vlak voor zijn neus weg. Daar was de ka-bou-ter erg boos om. Hij ren-de met zijn kor-te been-tjes o-ver het kie-zel-pad. Daar greep hij de stou-te poes bij haar oo-ren. „Mi-auw!“ gil-de Mi-mi.

„Jij stou-te-rik,“ riep de ka-bou-ter.

„Ik zal jou die frat-sen eens af-lee-ren!“

„Laat me los,“ huil-de Mi-mi. „Je han-den zijn zoo zwart; en je doet me zoo'n pijn!“

Mop zag dat de poes 'n vie-ze zwarte streep o-ver haar kop-je had. „Bah, wat ben je vuil Mi-mi!“ zei hij.

„'t Is jouw schuld, dat m'n han-den nog zwart zijn,“ brom-de de ka-bou-ter. „Ik had ze juist wil-len was-schen. Maar jij draai-de de kraan om. Toen spoot al het wa-ter bo-ven den grond.“

„Mi-mi en Mop zijn twee stou-terds,“ riep de klok-hen.

„'t Zijn plaag-gees-ten,“ koerde de moe-der-duif.

„Is dat waar?“ vroeg de ka-bou-ter aan Mop en Mi-mi. Bei-den lie-ten het hoofd han-gen van schaam-te.

„Dan heb-ben jul-lie straf ver-diend,“ zei de ka-bou-ter weer. En hij wierp de stou-te kat par-does in den vij-ver. Die was tot den rand toe vol wa-ter. Mi-mi spar-tel-de met haar dun-ne poot-jes. De dik-ke muis stond voor het kel-der-raam te dan-sen van ple-zier. Haar snuit-je glom van het vet.

„Pak me maar, als je kunt!“ lach-te ze de poes uit.

„Net goed, net goed!“ ka-kei-de de klok-hen.

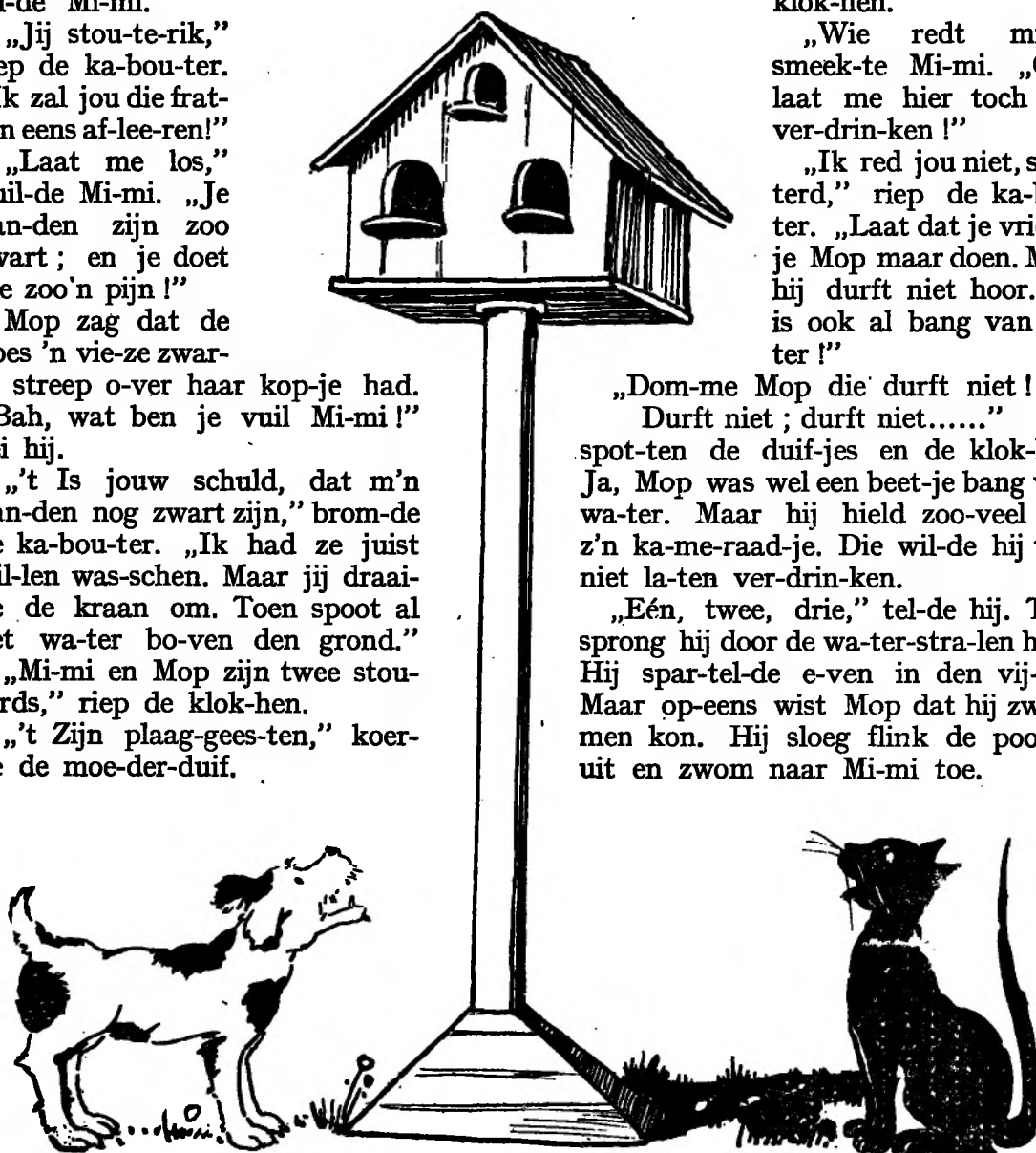
„Wie redt mij?“ smeek-te Mi-mi. „Och, laat me hier toch niet ver-drin-ken!“

„Ik red jou niet, stou-terd,“ riep de ka-bou-ter. „Laat dat je vriend-je Mop maar doen. Maar hij durft niet hoor. Hij is ook al bang van wa-ter!“

„Dom-me Mop die durft niet!“

Durft niet; durft niet.....“ spot-ten de duif-jes en de klok-hen. Ja, Mop was wel een beet-je bang voor wa-ter. Maar hij hield zoo-veel van z'n ka-me-raad-je. Die wil-de hij toch niet la-ten ver-drin-ken.

„Eén, twee, drie,“ tel-de hij. Toen sprong hij door de wa-ter-stralen heen. Hij spar-tel-de e-ven in den vij-ver. Maar op-eens wist Mop dat hij zwem-men kon. Hij sloeg flink de pooten uit en zwom naar Mi-mi toe.

Wat zullen die duiven toch schrikken.

„Mi-auw,” zei het ar-me poes-je dankbaar. Mop greep haar bij den nek. Zoo bracht hij haar naar den kant.

„Jij valt me mee, hoor Mop,” zei de ka-bou-ter. Hij trok het hond-je en de poes o-ver den rand van den vij-ver. Toen wa-ren bei-den ge-red.

„Doe nu de kraan eens net-jes dicht,” zei de ka-bou-ter te-gen Mi-mi.

„Dat kan ik niet,” zei ze wan-ho-pig.

„Dan ben je een ech-te dom-oor,” riep de klok-hen.

„Ga mee naar huis,” zei Mop.

Daar lie-pen de twee deug-nie-ten. O-ver-al waar ze gin-gen droop het wa-ter neer.

De dui-ven-moe-der keek hen na. „Ze heb-ben een goe-de les ge-had,” dacht zij. „’t Is te ho-pen dat ze mijn kin-de-ren nu niet meer ko-men pla-gen.”

Ril-lend kroop Mi-mi in haar mand-je. Mop schud-de zich in de keu-ken af. De spet-ters vlo-gen o-ver-al op ’t glim-

men-de ko-per. Maar dat merk-te ’t stou-te Mop-je niet eens.

De keu-ken-meid be-greep den vol-gen-den mor-gen maar niet, hoe het ko-per-werk zoo vol vlek-ken zat.

En toen zij in den tuin kwam, vond ze het wel ’n beet-je vreemd, dat de fon-tein o-pen-stond! Fluks draai-de zij de kraan dicht en liep naar het kip-pen-hok.

„Heb jij dat soms ge-daan?” vroeg ze la-chend aan de klok-hen.

„Kok-kok, Mi-mi, kok-kok, Mi-mi!” riep de hen.

Maar de meid ver-stond daar niets van. Zij had op school de kip-pen-taal niet ge-leerd!

HET LIEP TE BAR

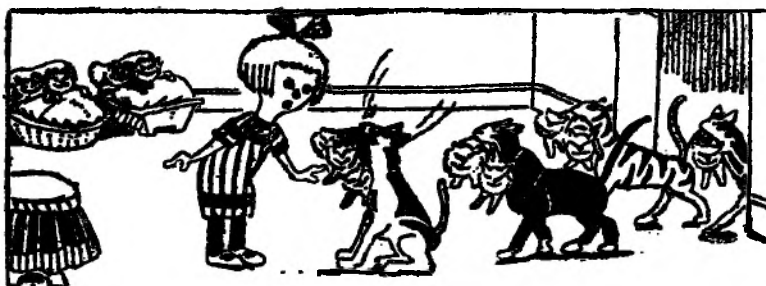
„Och, wat ’n schattige poesen-kindjes. He, laat mij die eens verzorgen.”

„Zie eens, wat ’n fijn bedje!”

„Nógal twee poesjes. Geef maar hier!”

„Wat is dat nu Minet! Alweer drie! ’t Wordt wel wat bar. O. foei, nee maar.....!”

„Vort, gauw, dachten jullie dat het hier ’n tehuis is voor jonge poesjes!”

CORRESPONDENTIE

Herman Cornelisse, Corinckstr. 79, Amersfoort. Goed gedaan, beste Neeffe, dat je ook eens komt kennismaken. Blij, dat je nu weer goed gezond zijt. Dat is toch maar het voornaamste. Leeren komt wel terecht. Schrijven, ja, altijd heel langzaam. Langzaam bij *alle* werk dat je maakt. Je zal eens zien, hoe gauw je dan al duidelijk schrijft. Dag Herman, Veel groeten van oom.

Antonette Brouwers, Knolhaven 13, Dordrecht. Mijn goede Nichtje Antonetta komt vragen, of ze astublieft mag meedoen met de wedstrijden. Wel Heerenmijntijd, oom heeft altijd graag dat alle kinderen komen meedoen. Wel zeker mag dat, heel graag zelfs. En.... mijn beste Nichtje heeft óók al een vlechtdoos gewonnen, zegt ze. Je kunt maar gelukkig zijn. Enfin, de prijzen zijn er voor om veel kinderen blij te maken. Blickman moet het zelf maar uitzoeken. Wel zeker is er nog plaats voor je portret, beste kind. Stuur maar, we zullen wel een hoekje inruimen. Maar.... veel geduld, het gaat net als met de briefjes: ieder zijn eerlijke beurt, dan heeft niemand iets te zeggen. Maar beste kind, al zóó lang ziek geweest? Zeker, vertrouw vast op O. L. Vr. van Lourdes, *die* zal je helpen. Maar blijven vragen, en *blijven* vertrouwen, dan vraagt die goede Moeder wel eens aan haar Zoon, om je weer gezond te doen zijn. En nu nóg iets, Antonette. Je schrijft: we zijn met negen: 2 broertjes, 5 zusjes en Vader en Moeder. Maar dan tel ik 10. Kan dat? Veel hartelijke groeten van oom.

Petrus Hack te Oud-Gastel. „Dit is het eerste briefje, dat ik van mijn leven schrijf,” zegt mijn nieuwe Neef Piet. En oom is er wat blij om, dat het eerste briefje voor hem is. Maar Neeffjes, die in de eerste klas al zóó netjes schrijven, die heb ik niet veel. Ik hoop dan ook gauw den langen brief te krijgen, dien hij belooft. Komen dan ook eens al de andere vriendjes van de klas mee op bezoek? Hoeven volstrekt niet allemaal zóó mooi te schrijven, oom weet heel goed, dat het er in het begin zoo niet gaat. Of u ook een prijs zal winnen? Beste Neeffe, daar kan ik niet over meepraten. Blickman is de prijzenbaas. Oom heeft er niets over te zeggen. We hopen samen. Dag beste Piet. Voor allen samen veel hartelijke groeten en vooral de vriendjes van Kl. afzonderlijk een hand van oom. Piet, ga je even voor me rond? Daag.

Willy Feij, Kerkveld, Echt. Zie, dat is nu eens een brief, dien ik best kan lezen zonder bril. Zulke stevige groote letters heeft Willy geschreven, en tóch netjes. Welkom in de rij. Wie de prijzen hebben zal, ik weet het niet. Enfin, ieder heeft zijn kans, en iemand moet de gelukkige zijn. We hopen maar. Daag.

Bertus Brekelmans te Kaatsheuvel. Goed gedaan, beste Neef, dat je ook eens met oom komt kennismaken. Welkom in de rij. En oom is goed tevreden over dit eerste briefje, al was het heel kort. De echte lange brief komt dus nog wel eens. Veel groeten ook aan Antoon, Jan en Pietje en aan zus Coba. Wie komt er mee op bezoek? Hartelijkste groeten en een stevige hand.

Mietsie Meijer, Graaf van Waldeckstr. 22, Maastricht. Dat oom werkelijk geen enkel briefje

vergeet, en.... dat hij werkelijk *alle* briefjes leest, heeft mijn goede Nichtje al wel gezien, toen ze mijn vorig antwoord heeft gevonden. Want, ik onderstel, dat ze het al lang gelezen heeft, eer dit antwoord gedrukt wordt. Of: het zou moeten zijn, dat mijn vorig antwoord in R. J. is terecht gekomen, wat best mogelijk is, omdat er ook nu weer *niet* boven staat, in welk blaadje ik moet antwoorden. Dat nu dit briefje in Kl. komt, is, omdat Mietsie vraagt, het gezonden portret in Kl. te zetten. Wil je er altijd aan denken, beste Nichtje? En dan.... veel, heel veel geduld, want er komen zóóveel brieven, dat er altijd plaats te kort is voor de antwoorden. Ieder zijn eerlijke beurt. Begrijp ik best, dat er weinig tijd over blijft om nu en dan eens te schrijven. Maar oom was met dezen langen brief in zijn nopjes; netjes geschreven, van alles er in en.... *niet* heelemaal boos. Is nu de vrede weer geteekend? Geef me dan de vijf, en.... we spreken af, dat je oom niemand vergeet, 2e, dat mijn goede Nichtje het meeste geduld heeft van al mijn Nichtjes in 't heele land.

Wat nu het briefschrijven betreft: je weet dat oom altijd zegt: zoo'n langen brief moet je niet in eens afmaken, dat doen groote menschen immers ook niet; nu en dan een stukje, dan heb je vanzelf ook telkens over wat anders te schrijven. Natuurlijk vraag ik aan al mijn Neeffjes en Nichtjes, dat ze 's morgens veel boterhammen eten. Voor zoover ik weet, doen ze dat ook allemaal; 't zou er anders op den duur slecht gaan uitzien, dan had ik gauw niets dan zieke familie. Nietwaar, gezondheid boven alles; dus iederen morgen 5 stevige boterhammen. Hoe gaat het met de piano? Veel oefenen, en vooral elken dag alles herhalen, want het komt vooral aan op telkens en altijd herhalen, dan word je vlug met de vingers en dan ben je dadelijk over de eerste moeilijkheden heen. Welk boek heb je al, en bij welk nummer ben je? Speel je ook wel 's samen met de Juffrouw? Of ik gymnastiek een prettig vak vind? Nou en of: ik heb er vroeger ook altijd veel aan gedaan, en daaraan schrijf ik het mede toe, dat ik nu nog op mijn ouden dag gelukkig zoo gezond blijf. Beste Nichtje, doe veel, heel veel aan gymnastiek, later ben je blij, dat je 't gedaan hebt. En.... wat zeg je nu van dezen kanjer? Maar nu moet ik gauw voort, want er liggen nog heele stapels op antwoord te wachten. Veel geduld hoor, en heel veel groeten van oom.

Josefientje Gosselink, *Ada Gosselink* en.... (wie is de derde?) te Haarle (O.) Als dit briefje gedrukt wordt, heb je stellig wel mijn vorige antwoorden al gelezen. Duurt lang, ja, in Kl. veel langer, dan in R. J. Den laatsten tijd zijn er voor Kl. ook zoo ontzettend veel briefjes gekomen. Geduld beste kinderen, alles komt terecht en niemand wordt vergeten. Werkelijk, ik wist niet, dat Haarle zóó groot was. Is die uitbreidig ook al van den laatsten tijd? Wel zeker mag je gerust Kl. blijven lezen, al ben je ouder dan 10 jaar. Dat vragen veel kinderen. Zie, in R. J. zijn de verhalen veel langer, en er staat in R. J. ook zoo van alles te lezen, voor oudere kinderen. Wie dat blaadje dus liever heeft, kan het nemen, maar Kl. wordt ook veel gelezen door oudere kinderen. Nu volgt *Ada* met een leuk briefje voor een kind van pas 8 jaar. Die mag het meer doen, want ze

vertelt van alle kinderen wat. Blij, dat Moe nu weer beter is; als de plaats van Moe aan tafel leeg is, is alle gezelligheid ook weg. Maar is het werkelijk waar, dat die kleine dappere Miet het Credo en het Gloria al zingen kan? Knap hoor! En kan broer Antoon dat ook al, of is hij nog aan 't leeren? Zeker, Ada schijnt een heel gemakkelijke naam te zijn om te zeggen, zelfs om om te draaien. Raadseloom is een heel moeilijke, en ik vind het echt aardig van Ada, dat ze Joke, de kleine spartelaar in de wieg, mijn naam gauw zal leeren zeggen. Als je dan haar portret eens stuurt, zet ik het ook stellig in Kl. De laatste heeft haar naam niet onder den brief gezet, zelfs heeft ze haar briefje niet eens afgemaakt. Is het misschien van Tonnie? Ze heeft al lang op een briefje van oom gewacht, schrijft ze. Beste Nichtje, het kon werkelijk niet anders; ieder moet zijn eerlijke beurt hebben. Gelukkig, dat oom en Tante goed gezond blijven. Laat ik nog even zeggen, dat alle drie de briefjes heel netjes geschreven waren, en dat oom heel graag zal hebben, als deze goede zusjes heel dikwijls bij hem op bezoek komen. Daag. Tot later alweer. Ook voor Annie en Miet en Antoon een stevige hand. Voor Joke een kneepje in de wang. Zachtjes hoor, anders zijn de rampen niet te overzien. Daag.

Dina Stroucken en Sjaantje Stroucken, Kerseboom, Hintham. Wat blijde tijding komt Dina mij nu melden: een lief klein broertje er bij. Ja, ik begrijp volkomen die blijdschap. En dat kleine Corry zich van zijn plaats voelt gedrongen, begriep ik ook, maar daar zal hij toch aan moeten wennen. Zeker Corry zal nog wel eens *minder* op schoot mogen zitten, maar Jack heeft nu voortaan toch de meeste rechten. Wil je Jack ook voor mij een handje geven, Dina? En een zacht tikje op de blozende wangen er bij? Met den eigen brief van Sjaantje was oom ook heel blij. Spreekt van zelf, dat ze nog niet zoo'n grooten schrijven kan, maar dat komt wel. Ja, ja, beste Nichtje, 't is al een heel stelletje: met zessen. Ik begrijp maar niet, waarom Arnold niet mee op bezoek komt. Dina en Sjaantje schrijven zulke gezellige brieven. Dat kan Arnold toch ook? Goed gedaan al, en ik hoop voortaan Sjaantje geregeld welkom te mogen heeten, als er bezoek is uit den „Kerseboom”. Dag beste Nichtjes. Voor allen een stevige hand en veel groeten van oom.

Marietje Feijen, Amstel 5211, Amsterdam. Of Marietje nu ook een prijs mag hebben, vraagt ze? Beste kind, over de prijzen heeft oom niets te commandeeren. Blickman verdeelt ze, eerlijk, en met de oogen toe. Ik vind het ook wel jammer, dat er telkens zooveel goede Neefjes en zooveel lieve Nichtjes moeten worden teleurgesteld, maar dat kan nu eenmaal niet anders. Als ik heel rijk was, gaf ik stellig aan iedereen, wie meedeed, een prijs. Niets aan te doen. Wat mooi briefpapier, en wat lief plaatje er boven. St. Nicolaas? Daag.

Anna en Bertus Besselink, Velswijk, Zelhem. Doet me veel genoegen, Bertus, dat je al zoo graag meeleeft in Kl. Schrijven gaat zeker nog niet vlug van de hand. Anna doet het netjes, daarom had ik ook graag een heel langen brief van haar. Probeer. Daag. Voor ieder een hand.

Poppie de Rooij, Laag v. d. Dijk 34, Teteringen, bij Breda. Gauw terug schrijven kan nooit, beste Nichtje. Er ligt altijd heel veel, dat voor is. Als

mijn goede Nichtje dit nu begrijpt, zit ze stellig niet met ongeduld „antwoord te wachten”. Ongeduldige Nichtjes heb ik niet veel, omdat ze allemaal weten, dat ieder zijn eerlijke beurt heeft. Goed, zend portret maar eens, dan komt het bij gelegenheid wel in Kl. Doet me plezier, dat alles nu op school zoo goed gaat. Veel groeten, ook voor Jopie en Corrie. Daag. Tot later.

Tini van Veldhoven te Waalwijk. We willen samen maar het beste hopen van den uitslag. Ook mijn Blickman is zoo kwaad niet. Hij zoekt zijn gunstelingen overal. Heeft het „Bruidje” op het gouden feest goed haar versje voorgedragen? Daag. Tot later alweer.

Ketie Engels, Wolfsweg 15, Eijgelshoven. Wel een kort maar toch een leuk briefje, dat kleine Ketie mij stuurt. Graag opgenomen in onzen grooten kring. Welkom. De lange brief komt wel eens. Veel groeten, ook aan Willie en Leni en Gertha. Daag.

Leentje Vendrig te Montfoort. Welkom in de rij. Hartelijk welkom. We hopen samen op een goede bui van Blickman. Dag Leentje. Lange brieven heeft oom het liefst. Tot later dan.

Rozenkransmaand

De late najaarsbloemen,
Die 'k tot een ruiker bind,
Zijn voor de Liefste Moeder,
Die mij zoo teer bemint.

Ik zet ze in een vaasje
Bij 't mooie beeldje neer,
Opdat ze heerlijk geuren,
De Lieve Vrouw ter eer.

En 'k bid tot d'Onbevleete;
„Och, houd mijn hartje rein,
Dan zal ik nu en altijd
Uw lieve kindje zijn.”

O. B.

KLEUTERBLAADJE

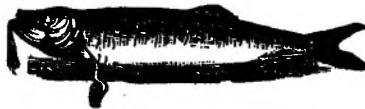
TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

HOLLANDSCHE LEKKERNIJ

Daar glijdt een sloop-je o-ver (zee.	Zie, gin-der komt een vis-scher-man.
Wat voert de schip-per daar (in mee?	Hij loopt de stra-ten af en (ân.
Kom lie-ve kleu-ters vraag het (maar	En vraag je wat hij bij zich (heeft.
Dan klinkt zijn ant-woord hel (en klaar:	Dan zegt de vis-scher heel he-leefd:
„Ha....ring als zal....lem!”	„Ha....ring als zal....lem!”

Daar zwemt een visch-je langs de
(kust,
Dat 't Hol-landsch volk zoo gaar-ne
(lust.
Dat visch-je smaak-lijk en ge-zond,
Het heet.... toe kleu-ters zing het
rond:
„Ha....ring als zal....lem!”

KASSIE EN GISSIE IN 'T KABOUTERLAND

DOOR
JOH. RAM

I HOE ZE ER KWA-MEN!

Heel rus-tig-jes za-ten ze met z'n twee-tjes op 't la-ge bank-je voor 't huis. De oud-ste, een flin-ke jon-gen, met een leu-ken zwar-ten krul-le-kop, heet-te Kas-per! Een groot pren-ten-boek hield ie o-pen-ge-sla-gen op z'n knie-ën. Vlak te-gen 'm aan, met d'r hoofd-je bo-ven 't boek, zat Cis-ka, z'n zus-je. D'r lan-ge zwar-te krul-len hin-gen langs haar hals-je, haast op 't boek. Met d'r vin-ger-tje wees ze naar de woord-jes, die on-der de prach-ti-ge plaat-jes ston-den.

Ge-dul-dig zat Kas-per te wach-ten, tot z'n zus-je al de woord-jes ge-le-zen had. Soms hielp ie e-ven.

Heel voor-zich-tig sloeg ie tel-kens de blaad-jes om.

„Wat mooi! Wat mooi!” juich-te Cis-ka voort-du-rend.

Na een half uur-tje sloeg Kas-per 't boek dicht.

„Wat jam-mer, dat 't uit is!” zucht-te Cis-ka. „Zou tan-te nog meer van die mooi-e boe-ken heb-ben?”

„Ik weet 't niet!” ant-woord-de Kas-per, „we zul-len 't straks wel eens vra-gen. Ze heeft 't nu veel te druk!”

E-ven-tjes za-ten ze stil naast el-kaar op 't bank-je. Kas-per keek naar de mooi-e bloe-men in den tuin en dacht toen ook aan z'n ei-gen tuin-tje: thuis in de stad... waar Va-der was..... en Moe-der! Maar Moe-der was niet thuis..... een groo-te lee-lij-ke au-to was ge-ko-men en had Moe-der weg-ge-haald.

„Komt Moe-der nooit meer te-rug?” had Cis-ka ge-vraagd.

„Na-tuur-lijk wel!” had Va-der ge-zegd, „In 't gast-huis zal ze wel gauw be-ter wor-den, hoor! En jul-lie, zeg! Jul-lie gaan fijn mee naar Tan-te Jo.”

Dat had-den ze erg pret-tig ge-von-den. Nu wa-ren ze hier al een week. Oom en Tan-te wa-ren heel lief, ze had-den een hee-le-boel speel-goed en mooi-e boe-ken. Maar toch..... 't was hier zoo stil..... Er kwam haast geen mensch o-ver 't weg-ge-tje langs 't huis. En an-de-re kin-de-ren om mee te spe-len, wa-ren er hee-le-maal niet.....

In-eens schrok Kas-per op

„Kas-sie, Kas-sie!” juich-te z'n zus-je, „ik had 'm haast! Kijk daar gaat ie! Wat een prach-tvlin-der!”

Kas-per was op-ge-spron-gen en liep nu naar z'n zus-je, die bij 't hek stond. Laag bij de strui-ken langs den weg zag ie ook den bruin-zwar-ten vlin-der.

„Da's ze-ker een mooi-e!” zei Kas-per.

„Maar hij is er al van-door!”

„Waar zou ie nu heen-gaan, Kas?” vroeg 't meis-je in-eens.

„Ja! Dat weet ik ook niet! Mis-schien wel naar 't bosch. Mis-schien gaat ie wel naar de ka-bou-ter-tjes, waar-van we straks ge-le-zen heb-ben!”

„Zou 't echt, Kas?”

„'t Kan best hoor!”

„La-ten wij er ook heen gaan?” vlei-de Cis-ka. „Ik wil ook zoo graag de ka-bou-ters zien!”

„Maar ik weet den weg niet eens, Cis-sie!”

„Dien kun je toch wel vra-gen! Dat doe je in de stad toch ook al-tijd!”

„Ja! Da's waar!” zei Kas-per. „Maar Tan-te zal 't niet goed vin-den!”

„Kom, dan gaan we 't vra-gen!" en 't meis-je trok d'r broer aan z'n hand mee. Ach-ter 't huis bij een schuur-tje von-den ze Tan-te.

„Ha! Is 't mooi-e boek al uit?" vroeg die.

„O ja! Al-lang!" lach-te Kas-per. „'t Was 'n erg mooi boek!"

„En, Tan-te!" be-gon Cis-ka heel lief, „nu wil-den we zoo graag eens naar de ka-bou-ter-tjes in 't bosch!"

„Naar de ka-bou-ter-s in 't bosch?" vroeg Tan-te la-chend. „Nou, dat mo-gen jul-lie ge-rust hoor! Je weet nu wel zoo'n beet-je den weg, hè Kas?"

„Ja Tan-te!"

„Wacht, dan zal ik jul-lie nog wat lek-kers mee-ge-ven! Kijk maar goed of je de ka-bou-ter-s ziet! Maar pas op, dat je niet ver-dwaalt."

Hand in hand stap-ten de twee zwart-kop-jes e-ven la-ter o-ver 't weg-ge-tje. Ze had-den ie-der een lek-ke-ren bal in hun mond en heel net-jes in een pa-pier-tje had Kas-per er nog meer in z'n zak.

„Zijn we gauw in 't bosch?" vroeg Cis-ka.

„Ja, da-de-lijk! We hoe-ven al-leen dit smal-le zand-paad-je hier maar af te loo-pen en dan zijn we er al."

't Loo-pen in 't mul-le zand ging langzoo mak-ke-lijk niet als o-ver 't stee-nen weg-je. Maar 't duur-de toch niet lang of ze wa-ren bij 't bosch.

„Da's een den-ne-bosch!" zei Kas-per.

„Kijk maar, d'r lig-gen al-le-maal van die spit-se, dun-ne naald-jes op den grond."

„Is 't een groot bosch?" vroeg Cis-ka.

„Nou! Reus-ach-

tig groot. Oom heeft ge-zegd, dat je er wel een paar da-gen in rond kunt loo-pen! En dan heb je nog niet al-les ge-zien!"

„En! En zou-den er ook wil-de die-ren in zijn?"

„Ben je mal, Cis! Wil-de die-ren zijn hier niet! Al-leen maar eek-hoorns, ha-zen, ko-nij-nen..... en mis-schien wel een vos of zoo! Maar daar ben ik ook niet bang voor."

„Ik ook niet!" lach-te Cis-ka. „En daar kijk ik ook niet naar. Ik zoek al-leen maar de ka-bou-ter-s."

„Die zul je wel niet zoo gauw vin-den," klonk op-eens een lief stem-me-tje.

Verschrikt ble-ven de kin-de-ren e-ven staan. Ze wis-ten al gauw van wie 't stem-me-tje was. 't Was van een klein vo-gel-tje, dat rus-tig op een tak van een laag boom-pje zat.

„Och, wat een lief vo-gel-tje!" riep Cis-ka blij uit. „Wat een prach-ti-ge kleu-ren heeft dat dier!"

Ze deed 'n paar stap-pen naar 't boom-pje. En vrien-de-lijk vroeg ze aan 't vo-gel-tje, dat zit-ten bleef:

en vriendelijk vroeg ze aan het vogeltje

„Weet jij dan, waar die ka-bou-ters zijn?”

„Na-tuur-lijk weet ik dat!” zong de vo-gel. „Ik heb m'n nest in hun land ge-bouwd!”

„'t Is daar ze-ker erg mooi, hè?” vroeg Kas-per.”

„O, al-les is nog veel mooi-er dan ik ben!” juich-te het vo-gel-tje blij. „Jul-lie wilt er ze-ker ook wel eens heen, hè?”

„Nou, wat graag!” rie-pen de twee te-ge-lijk.

„Goed! Goed! Wacht dan maar e-ven.” Met-een vloog 't vo-gel-tje weg.

En-ke-le mi-nu-ten ston-den Kas-per en Cis-ka daar op 't zand-paad-je. Vol ver-wach-ting ke-ken ze rond of 't vo-gel-tje te-rug-keer-de, om hun den weg te wij-zen.

„Als 't maar niet zoo ver is!” fluis-ter-de Cis-ka.

„Ssst!” deed Kas-per. „Ik hoor wat!” Een zacht, vreemd ge-luid kwam na-der-bij.

„Wat zou dat zijn?” vroeg 't meis-je. Kas-per haal-de z'n schou-ders op. In-eens za-gen ze 't al-le-bei. O-ver 't weg-ge-tje kwa-men twee zwar-te ge-daan-ten aan-ge-snel-d.

„Wol-ven!” riep Cis-ka ver-schrikt uit.

„Wel-neen! Wel-neen!” klonk 't plots heel vrien-de-lijk naast hen. „Weest maar niet bang! Dat zijn geen wol-ven. Heel lie-ve, heel goei-e vos-sen zijn 't! Kijk maar!”

Die lie-ve zang van 't mooi-e vo-gel-tje stel-de de twee kin-de-ren ge-rust. E-ven la-ter kon-den ze 't zelf ook zien, wat 'n tam-me, lie-ve bees-ten de-ze vos-sen wa-ren.

De groot-ste van de twee vos-sen kwam naar Kas-per toe; de klein-ste ging bij Cis-ka staan.

„Dat zijn jul-lie paar-den!” zong 't vo-gel-tje. „Stap maar op!”

Heel voor-zich-tig hielp Kas-per z'n zus-je op den vos.

„Als ik er maar niet af-val!” jam-mer-de Cis-ka nog e-ven.

„Houd je dan vast!” zei Kas-per. „Waar-voor zou an-ders dat prach-ti-ge dun-ne leid-sel we-zen?”

„O ja!” lach-te Cis-ka. „Dat had ik nog niet eens ge-zien.”

Nu was ze hee-le-maal niet bang meer. Ze voel-de zich zoo vei-lig, als-of ze thuis op een stoel zat.

Nu sprong Kas-per ook op z'n vos. Een zacht ge-fluit klonk uit de boo-men. Lang-zaam be-gon-nen de vos-sen te loo-pen.

Bo-ven hen vloog 't vo-gel-tje mee. 't Floot een vroe-lijk deun-tje. En op de maat van dat lied-je tip-pel-den de vos-jes o-ver 't pad.

„Heer-lijk gaat 't,” juich-te Cis-ka.

„We lij-ken wel ech-te paard-rij-ders,” riep Kas-per..... En 't fijn-ste is nog, dat we echt naar 't ka-bou-ter-land gaan.”

„Ja, ja, naar 't land der ka-bou-ters

Bren-gen wij jul-lie heen,

Daar zijn veel klei-ne huis-jes

Van sneeuw-wit-te steen.

Daar groei-en en bloei-en

On-tel-ba-re bloe-men,

Waar-van geen mensch op de we-reld

De na-men kan noe-men.

Daar le-ven de die-ren,

Heel groot en heel klein,

Zoo vreed-zaam en rus-tig,

Als 't er-gens kan zijn.

Daar wo-nen en le-ven

Die heel klei-ne men-schen,

Die steeds gaar-ne ge-ven,

Wat an-de-ren wen-schen.”

Ver-won-derd had-den Kas-per en Cis-ka ge-luis-terd naar 't vers-je, dat 't lie-ve vo-gel-tje be-gon-nen was. Nog ver-baas-der ke-ken zij om-hoog, links en rechts, toen tel-kens on-der 't zin-gen an-de-re vo-gels kwa-men aan-vlie-gen. Wat had-den al die die-ren een prach-ti-ge kleu-ren.

En wat klon-ken hun stem-men mooi hier in 't stil-le bosch.

Toen 't lied uit was, lie-ten de twee kin-de-ren van blijd-schap e-ven de teu-gels los en klap-ten in hun han-den.

Maar zie! 't Was of dat hand-ge-klap nieu-we bosch-die-ren had op-ge-roe-pen. Want plot-se-ling za-gen Kas-per en Cis-ka voor hun vos-sen uit vier flin-ke

haas-jes voort-tip-pe-len. Als ech-te rui-
ters op een paard, spron-gen in-eens vier
leu-ke vlug-ge eek-hoorn-tjes op de rug-
gen der ha-zen.

„Da's on-ze ee-re-wacht,” lach-te Kas-
per. „Zeg Cis, 't lijkt wel of we de ko-nig
en de ko-nin-gin zijn.”

„'k Ge-loof 't ook! Kijk toch 'ns,
Kas-sie. Naast me en ja, naast jou ook,
vier ha-zen.”

„Ja, ja! En ach-ter ons! Neen maar,
Cis! Kijk 'ns! Ach-ter ons nog veel meer
ha-zen. En ko-nij-nen! Wat loo-pen ze
keu-rig twee aan twee.”

De kin-de-ren had-den geen oo-gen
ge-noeg om te kij-ken. De stoet werd
hoe lan-ger hoe groo-ter. Voor de ha-zen
hip-te nu ook al een lan-ge rij van
mui-zen: heel leu-ke, klei-ne spits-muis-
jes en prach-ti-ge spier-wit-te muis-jes.

't Pad werd een beet-je bree-der; de
vos-sen lie-pen al veel lang-za-mer.

„'k Ge-loof, dat we er haast zijn, hoor!”
riep Kas-per z'n zus-je toe.

„Waar-om ge-loof je dat?” vroeg Ciska.

„Kijk dan toch 'ns! Hoe mooi alles
hier is. Zie je dan die mooi-e bloe-men
langs 't pad niet. Die groo-te rood-e daar
..... en hier, die heel don-ker-blau-we.
En daar ginds, neen maar, Cis-sie.....
't lijkt wel één groo-te muur van wit-te
bloe-men..... zoo mooi zijn ze bij Tan-te
zelfs niet.....”

Ja, nu zag Cis-ka 't ook.

Maar plot-se-ling schrok-ken ze toch
weer e-ven. Mid-den op den weg ston-den
in-eens twee klei-ne ke-rel-tjes. Ze wa-ren
ge-heel in 't rood ge-kleed; de knoop-jes
van hun pak-jes glin-ster-den als goud.

„Kas! Ka-bou-ters!” riep Cis-ka uit.

Kas-per wil-de al van z'n vos sprin-gen
om naar de ka-bou-ters te gaan, maar
deze wa-ren veel vlug-ger en ston-den al
da-de-lijk bij de vos-sen van Kas en Cis.

„De ko-nig heeft ons voor-uit ge-
zon-den, om u langs 't mooi-ste pad z'n
land bin-nen te voe-ren!”

Met-een maak-ten de ka-bou-ters een
die-pe bui-ging. Uit hun lan-ge, smal-le
jas-zak-je haal-den ze 'n lang zil-ve-ren
fluit-je te voor-schijn. Hel-de-re to-nen
klon-ken wel-dra door de lucht.

En zie! Op 't ge-luid van die mu-ziek,
ging de stoet, die e-ven stil had ge-staan,
weer voort! Maar..... be-hal-ve de twee
vos-sen, waar-op de kin-de-ren za-ten,
gin-gen al de an-de-re die-ren op hun
ach-ter-ste poo-ten loo-pen; de eek-hoorns
nu naast de ha-zen. De vo-gels zon-gen
en ju-bel-den hun mooi-ste lied-jes bo-ven
den stoet; de muis-jes piep-ten zoo luid
ze kon-den. De bloe-men langs den weg
zwaai-den hun geu-ren naar de vreem-de
rij van men-schen en die-ren, die voor-bij
ging.

Zóó kwa-men Kas-per en Cis-ka bij
't Ka-bou-terland. *(Wordt vervolgd)*

Broerke

Daar in 't wiegs-ke ligt mijn broer-ke;
O, ik houd er toch zoo van!
't Is zoo'n aar-dig krul-le-bol-ke,
't Is zoo'n dik-ke Jan-ne-man!

Zoet-jes doet hij nu een dut-je;
Roo-kes bloei-en op z'n wang!
'k Zal hem heusch niet wak-ker ma-ken...
Slaap maar, baas-ke, 'n uur-ke lang!

Moe-ke stop-te hem tot de oor-kes
Lek-ker warm-pjes on-der 't dek;
Naast hem ligt z'n ram-me-laar-ke
En z'n schaa-p-ke, mek-mek-mek!

Strak-jes zal hij zacht ont-wa-ken,
En weer blij en vroo-lijk zijn!
Dan ga 'k met hem dan-sen, zin-gen,
Bui-ten in den zon-ne-schijn!

PIET VAN 'T BOSCHKE.

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Hoe is 't met m'n eek-hoorn-tjes? Al-le-maal Spring-staart-jes ge-weest de-ze twee we-ken? Is jul-lie voor-raad flink toe-ge-no-men? Wat een rij-ke kin-de-ren zul-len jul-lie wor-den en 't leuk-ste is, dat nie-mand 't weet als O. L. Heer. Net als 't eek-hoorn-tje. Die had al z'n schat-ten weg-ge-bor-gen diep in den hol-len boom. En jul-lie rijk-dom-men zijn na-tuur-lijk diep ver-bor-gen in je hart-jes? Al die H. Mis-sen en H. Com-mu-nies, al die of-fer-tjes, zoo in stil-te ge-bracht. Wat zal dat pret-tig zijn, als we la-ter al-le-maal aan den rech-ter-kant staan en dan met schat-ten be-la-den. Wat zul-len we dan blij la-chen. O, die dom-me kin-de-ren, die dan met lee-ge han-den staan en die nu mis-schien een beet-je meer ple-zier heb-ben. Die dom-me Knaag-tand-jes! 'k Zal jul-lie eens ver-tel-len, waar 'k van de week ben ge-weest.

't Was een leuk uit-stap-je, hoor. 'k Was ge-noo-digd op 'n zil-ve-ren pries-ter-feest. De pries-ter was rec-tor in 'n wees-huis. Nu had-den de zus-ters er een hee-len feest-dag van ge-maakt. De jon-gens droe-gen een too-neel-stuk-je voor. 'k Heb har-te-lijk ge-la-chen met de zot-te zet-ten. Eén jon-gen zei een prach-tig vers op. De meis-jes zon-gen een mooi lied. Maar 't mooi-ste van al-les vond ik de rei-dan-sen van de meis-jes. Vijf-tig klei-ne wees-jes — zoo tus-schen de zes en ne-gen jaar — wa-ren hee-le-maal in 't wit ge-kleed. Om hun hoofd droe-gen ze kran-sen van ech-te ro-zen en in hun han-den hiel-den ze slin-gers van ver-sche ro-zen. Als ze bin-nen-kwa-men geur-de heel de zaal van die bloe-men. Prach-tig wa-ren die kleu-ren! Je wist niet wat 't mooi-ste was: de don-ker-roo-de, de wit-te, of de groo-te ro-se en de ge-le thee-ro-zen. En zoo sier-lijk dans-ten ze daar-mee als klei-ne elf-jes. 't Le-ken zelf ook roos-jes, die dan-sen-de, wui-ven-de meis-jes. En tot slot leg-den ze al die ro-zen, als één groo-te, geu-ri-ge rui-ker vóór den stoel van den fees-te-ling. Die vond 't ook zóó mooi.

En op-eens dacht ik aan jul-lie. Me dunkt, Je-zus zou 't ook wel pret-tig vin-den om zul-ke heer-lij-ke kran-sen van ro-zen te krij-gen. Waar-om lach jij zoo, Cor-ry? Zijn er nu geen ro-zen meer? Maar er zijn nog wel kran-sen, dom meis-je! Er zijn ro-zen-kran-sen; we zijn zelfs in de maand van den ro-zen-krans. Be-grij-pen jul-lie nu, wat ik be-doel. Al m'n klei-ne meis-jes en jon-gens moe-ten Je-zus ro-zen-kran-sen ge-ven, de-ze maand. In al-le ker-ken wordt de-ze maand de ro-zen-krans ge-be-den. Daar gaan we al-le-maal naar toe, hè? Dat is dan net, of jul-lie voor Je-zus ook zoo'n mooi-e ro-zen-rei dan-sen. Elk wees-ge-groet-je is 'n roos en hoe be-ter je bidt en hoe meer je daar-bij denkt aan Ma-ri-a of aan Je-zus, hoe mooi-er de kleur en hoe fij-ner de geur van zoo'n roos zal zijn.

Wat zul-len Je-zus en Ma-ri-a blij kij-ken, als de-ze maand el-ken avond zoo'n mooi-e, geu-ri-ge ro-zen-rei voor

hen ge-be-den wordt. Er zal wel eens 'n wees-ge-groet-je tus-schen ko-men, wat min-der mooi is, maar in zoo'n groo-ten krans valt dat niet eens op. Als je maar je best doet on-der 't bid-den te den-ken aan Je-zus, die daar in 't ta-ber-na-kei toe-kijkt en lacht naar jul-lie. En Ma-ri-a, die goe de, lie-ve Moe-der ziet 't ook. Ze hoort zoo graag, dat de kin-de-ren zeg-gen: „Wees ge-groet Ma-ri-a!” en als veel kin-der-tjes dat sa-men zeg-gen, dan is het net of ze een mooi lied zin-gen.

Jul-lie heb-ben mis-schien wel eens ge-hoord van Lour-des. Daar ver-scheen de H. Maagd eens aan een arm meis-je. Zij zag er uit als een won-der-mooie vrouw, in een wit kleed met een blauw lint om haar mid-del. Op haar voe-ten la-gen gou-den ro-zen en in haar blan-ke han-den hield ze een mooi-en, wit-ten ro-zen-krans. Sa-men met dat ar-me meis-je, dat Ber-na-det-te heet-te. bad ze den ro-zen-krans. En nu — veel ja-ren la-ter — ko-men heel veel men-schen, van al-le kan-ten van de we-reld, naar Lour-des om daar te bid-den „A-ve Ma-ri-a”, dat be-tee-kent „Wees ge-groet of goe-den dag Ma-ri-a”. 's A-vonds is er pro-ces-sie. Dui-zen-den men-schen gaan dan mee. In hun ee-ne hand hou-den ze een bran-den-de kaars, in de an-de-re den ro-zen-krans. En dan klinkt 't o-ver de hoo-ge ber-gen van Lour-des, dat de hee-le om-ge-ving 't kan hoo-ren: „A-ve, A-ve, A-ve Ma-ri-a!” Fran-schen en Duit-schers, Hol-lan-ders en Span-jaar-den, ja Chi-nee-zen en A-me-ri-kanen, al-len zin-gen 't

als een groet, één mach-ti-gen groet aan Ma-ri-a, hun al-ler Moe-der. Dat is zóó mooi.

Maar Je-zus vindt 't net zoo mooi, als in de klei-ne dorps-kerk heel veel hel-de-re jon-gens-stem-men en hoo-ge meis-jes-stem-men eer-bie-dig sa-men bid-den: „Wees ge-groet Ma-ri-a.”

Som-mi-ge kin-de-ren kun-nen niet naar de kerk, om-dat ze te ver af wo-nen of om-dat 't lof te laat is. Vraag dan eens aan moe-der, of jul-lie thuis niet sa-men den ro-zen-krans kun-nen bid-den. Jul-lie zijn zul-ke flin-ke kin-de-ren, je kunt best voor-bid-den. Mis-schien wil moe-der 't nog niet di-rect, maar vraag 't dan den vol-gen-den dag nog eens, en nog eens. Je zult zien, dat moe-der 't dan tóch doet. Dan ben je met-een een klei-ne a-pos-tel ge-weest. Wat zal dat mooi zijn van-uit den he-mel: al die hon-der-den en hon-der-den jon-gens en meis-jes, die sa-men die heer-lij-ke ro-zen-rei ma-ken voor Je-zus en Zijn Moe-der.

En la-ter, bij al-le H. Mis-sen en H. Com-mu-nies, bij al-le of-fer-tjes en ver-ster-vingen, ko-men nog die mooi-e ro-zen-krans-en! Jul-lie wor-den nog schat-rijk op die ma-nier. Nu la-chen ze jul-lie mis-schien uit, de an-de-ren, die lie-ver spe-len dan in Oc-to-ber den ro-zen-krans te bid-den. Maar „la-ter”, je weet wel wat ik be-doel, hé? — la-ter, dan la-chen wij 't hardst en wie 't laatst lacht, lacht 't best!

Dag m'n klei-ne dan-sers en dan-se-res-jes van de ro-zen-rei. Ie-de-ren a-vond hoor!

A. POSTEL.

Zij zag er uit als een wondermooie vrouw, in een wit kleed.

Waarom ze huilend thuis kwam

Zus-je was in de ka-mer met haar pop-pen aan 't spe-len. Heer-lijk ! als die groo-ten naar de school wa-ren, dan was de hee-le ka-mer voor haar, want Moe-der was meest-al aan 't werk of ze zat te naai-en. Zoo echt kon ze dan met haar pop-pen en an-der speel-goed door de ka-mer op en neer dren-te-len.

Daar hoor-de ze Moe-der roe-pen : „Zus-je, kom 'ns hier.”

Nou zus-je wist wel wat dat be-tee-ken-de ; dan was er ge-woon-lijk wat lek-kers te krij-gen. Ze lief haar speel-goed in den steek en liep vlug naar Moe-der toe, die in de keu-ken voor 't mid-dag-e-ten aan 't zor-gen was. Maar 't was de-zen keer niet zoo-als zus-je ge-dacht had. Moe-der had 'n mand-je in haar hand en 'n brief-je en zei : „Ma-rie-tje, je bent al 'n groo-te meid, hè ? en nu mag je voor Moe-der e-ven 'n bood-schap doen. Kijk, hier is 'n brief-je en daar staat op, wat je moet heb-ben. Je geeft dat brief-je maar aan den krui-de-nier en dan zal die al-les wel in je mand-je doen. Je weet 'm toch wel te wo-nen hè ?”

„Ja Moe,” knik-te Ma-rie-tje heel wijs.

„Eerst den hoek om, hè, en dan de eer-ste straat, dan ben je er.”

„Ja Moe, 'k ben er ge-weest met Jo.”

„Goed, hier heb je Jo d'r beurs-je, daar zit-ten de cen-ten in, dat geef je ook maar aan den man in den win-ke-l. Niet o-pen-ma-ken on-der-weg, hè, en niet ver-lie-zen, en ook de cen-ten niet a-la-ten ne-men, hoor !”

„Nee Moe.” Ma-rie-tje had al-les be-gre-pen. In de ee-ne hand droeg ze d'r mand-je en in de an-de-re hield ze ste-vig 't beurs-je en 't brief-je. Dap-per ging ze de straat op en naar den krui-de-nier. 't Was de eer-ste keer, dat ze al-leen voor Moe-der 'n bood-schap mocht doen. Ze was er maar wat trotsch op, dat Moe-der haar 'n groo-te meid had ge-noemd.

In den win-ke-l gaf ze 't brief-je, 't beurs-je en 't mand-je aan de win-ke-lier, net zoo-als Moe-der 't ge-zegd had. Ze had-den daar wat 'n ple-zier in 't vlugge

ding, dat zoo al-leen bood-schap-pen kwam doen.

„Zie-zoo,” zei de win-ke-lier; hij was klaar, deed al-les in 't mand-je en Ma-rie-tje kreeg nog 'n koek-je, dat ze maar di-rect op-knab-bel-de.

Wat zag ze daar ? Die man nam haar cen-ten af en Moe-der had nog wel zoo ge-zegd, dat zus-je ze niet moest la-ten af-ne-men. Op-eens be-gon ze te hui-len. De win-ke-lier en de men-schen, die in den win-ke-l ston-den, be-gre-pen er niets van.

„Wat is er ?” vroe-gen ze, „ben je ziek ?”

„Nee,” snik-te Ma-rie-tje, „die man heeft m'n cen-ten af-ge-no-men.”

De men-schen moes-ten er har-te-lijk mee la-chen, maar Ma-rie-tje huil-de nog door.

„'t Is goed zoo, hoor zus-je, ga maar met je mand-je naar huis,” zei de man. Doch Ma-rie-tje wil-de niet weg-gaan.

„Kom,” zei 'n vrien-de-lij-ke juf-frouw. „Dan zal ik e-ven met je mee-gaan, dan gaan we 't sa-men aan je Moe-der ver-tel-len.”

Snik-kend ging Ma-rie-tje nu met de juf-frouw mee. Tel-kens keek ze nog 'ns om, of die boo-ze man nu mis-schien haar cen-ten zou te-rug-bren-gen, maar die wa-ren net-jes op-ge-bor-gen in de la van de toon-bank.

Moe stond al aan de deur op 't klei-ne meis-je te wach-ten. Ze keek vreemd op, toen ze haar hui-lend kind-je naast de juf-frouw zag loo-pen en ze dacht da-de-lijk, dat Ma-rie-tje haar geld ver-lo-ren had. Maar de juf-frouw lach-te te-gen haar en toen hui-lend zus-je bij d'r Moe-der was, snik-te ze : „De man in den win-ke-l..... heeft m'n cen-ten..... af-ge-no-men.”

Ze dacht, dat Moe-der nu wel heel boos zou zijn, maar hoe ver-won-derd keek ze op, toen Moe-der ook al be-gon te la-chen. „Da's niet erg hoor,” zei ze : „die man mag jouw cen-ten wel heb-ben.”

En toen de juf-frouw weg was, moest

Moe-der aan Ma-rie-tje ver-tel-len, dat die win-ke-lier 't geld moest heb-ben voor de bood-schap-pen.

„Je moet toch al-les be-ta-len, is 't niet zus-je?”

En toen Moe-der 't nog 'ns had uit-ge-legd, be-greep Ma-rie-tje 't ein-de-lijk. Nu kon ze weer lek-ker-tjes door-spe-len met haar speel-goed.

Voor-taan mocht ze nog meer bood-schap-pen voor Moe-der doen, maar ze huil-de nooit meer, als de win-ke-lier d'r cen-ten uit 't beurs-je haal-de.

B. A. v. HAAG.

VORMEN

Wat hin-gen er een vlag-gen uit! Haast aan ie-der huis hing er één, met 'n ge-len wim-pel er-aan!

De Bis-schop werd ver-wacht. Hij zou het Hei-lig Vorm-sel ko-men toe-die-nen!

In de kerk za-ten al-le vor-me-lin-gen op hun plaats. Héé-le-maal voor-áán in de ban-ken. 'n Lan-ge rij van Pries-ters stond daar in het kerk-por-taal. Zij wacht-ten hun Bis-schop af.

Bui-ten wap-per-den de vlag-gen op de maat van het win-de-ke. Zij zon-gen hun lie-de-ke ter ee-re van den Kerk-vorst.

Een au-to reed vlug aan, en hield toen stil vlak voor de kerk. 't Por-tier ging o-pen, en daar stap-te de Bis-schop uit. Ze-ge-nend ging hij het kerk-ge-bouw door. De ge-loo-vi-gen la-gen eer-bie-dig ge-knield, en maak-ten het kruis-tee-ken. Zij wis-ten het wel: De Bis-schop was een ge-zant van God. Die kwam hier Gods wel-da-den uit-dee-len.

Daar stond de eer-bied-waar-di-ge grijs-aard aan den voet van het al-taar. Vol lief-de keek hij naar de kin-der-schaar.

Hij maak-te het kruis-tee-ken en sprak hen toe: „Lie-ve kin-de-ren, ik kom hier in den naam van God. Die wil u van-daag Zijn rij-ke ge-na-den schen-ken. De Hef-

li-ge Geest zelf zal o-ver u ne-der-da-len. Hij wil u ma-ken tot sol-da-ten van den Heer. Gij weet im-mers wel, dat het Hei-lig Vorm-sel een Sa-cra-ment is! Nu, dit Sa-cra-ment zal u ster-ken voor den strijd in het le-ven. Gij zult nu voor-taan uw Ge-loof be-lij-den, o-ver-al, waar dat noo-dig is!

Zon-der Gods hulp zoudt ge dit niet kun-nen. Maar met Hem kunt ge al-les.

Als gij uw gods-dienst durft be-lij-den voor de men-schen, dan zal God zich ook o-ver u niet scha-men. Hij zal u ge-luk-king ma-ken voor tijd en eeu-wig-heid!”

De-voot gin-gen al die jon-gens en meis-jes naar hun Bis-schop. Hij dien-de hun het Sa-cra-ment des H. Vorm-sels toe.

De groo-te men-schen ach-ter in de kerk dach-ten weer blij te-rug aan hun ei-gen jeugd. Toen had-den ze hier ook mo-gen knie-len aan het Hoog-al-taar. En de kracht van dit Sa-cra-ment was hun al-toos een hech-te steun ge-ble-ven.

De plech-tig-heid was ge-ëin-digd. Al-len kniel-den weer, en maak-ten het kruis-tee-ken. Het koor zong een dank-lied. De Bis-schop schreed weer ze-ge-nend door de kerk.

En e-ven la-ter ver-liet hij de stad.

De vlag-gen en wim-pels wuif-den Hem vroom-lijk na. MARIA.

CORRESPONDENTIE

Jan Köhler, Laan van Eik en Duinen 111, 's Gravenhage. En dat heeft Jan al netjes gedaan. Flinkte brief voor een jongen van pas 7 jaar. Zoo krijg ik ze niet alledag. Goed, volgende maal weer wat langer. Dag beste Neef. Veel groeten van oom.

Antoon Toonen, Abstederdijk 153, Utrecht. Zoo had dan Raadseloom mis geraden, toen hij probeerde te achterhalen, wat er achter die A hoorde. Er zijn ook zooveel namen, die met een A beginnen. Ja, we zullen samen maar blijven hopen op de gunsten van Blikman. Wanneer komt nu de lange brief? Daag. Hand en groet van oom.

Mientje Wellens te Boxtel. Hartelijk welkom in onze groote club. Ik hoop, dat Mientje even lange en even gezellige brieven schrijven zal als Stephanus. Maar zal mijn goede Nichtje veel ge-

duld hebben. als mijn antwoord wat lang uitsluit? Dat hoort er zoo bij. Graag, als je weer eens gauw terug komt. Daag. Hand en groet.

Harry Osendorp, Trawlerkade 34 c, IJmuiden. Wel wis en zeker mag ook Harry komen meedoen met de wedstrijden. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Ik hoop dan dat de andere brieven langer worden, met van alles er in. Geef je Annie en Tootje voor mij een hand? Truus komt zeker wel eens mee op bezoek. Daag.

Dikkie van Hoorn te Zeist. Natuurlijk heb je nu al lang het vorige antwoord gelezen. Geduld, beste Nichtje, alles komt terecht, als je maar veel geduld hebt. Ieder zijn eerlijke beurt zeg ik maar. Ja, aan die ziekte sterven de meeste poppen, tenminste als ze een porceleinen kop hebben. Toch ben ik het niet eens met uw Oom. Een pop van 7 jaar heeft wel een behoorlijken leeftijd, maar daarom hoeft ze toch nog niet dood. Broertjes hebben over 't algemeen een hekel aan al dat poppengedoe. Gek, maar 't is zoo. Laatst schreef een Nichtje, dat haar broertjes al de poppen in de schuur aan touwen hadden opgehangen, en ik schreef haar terug, dat ik het heel leelijk vond. Daag.

Johan van den Bosch, Lekstraat 62a, Schiedam. Misschien heeft mijn kleine Neefje van pas 7 jaar dit mooie briefje niet zelf geschreven. Gerust mag iemand hem wat helpen, maar oom heeft toch liever dat zijn kleuters alles alleen doen. Misschien weet mijn Johan wel, dat de prijzen onder de goede oplossers worden verloot. Wie het

treft is er goed mee. Wat oom zegt van het mooie plan? Flink leeren, goed bidden alle dagen, en hartje rein bewaren. Dan komt vanzelf alles in orde. Dag Johan. Hartelijkste groeten van oom.

Corry van Laarhoven te Zevenbergschen hoek. En wat graag, dat Corry even een kort bezoek brengt aan oom. Ik hoop dat ze dat bezoek nog heel dikwijls herhalen zal, telkens met een langen brief. Lang vóór dit antwoord gedrukt wordt, heb je natuurlijk wel den uitslag gezien. We hopen samen het beste. Goed briefje al voor een Nichtje van pas 9. Veel groeten ook aan Anny en Mieteke en Milly en Betsie en voor Janneman. Wat leuk plaatje boven den brief! Kom je gauw terug?

Appie van Reeden, Van Heusdenstr. 14, Gouda. Of ik bij Blikkeman een goed woordje doen wil, vraagt Appie. Wel zeker wil ik dat, en graag ook, maar ik ben toch bang, dat 't zoo weinig uithaalt. Enfin. Ja, ik herinner me nog, dat je over dat nieuwe ziekenhuis schreef. Zoo, is dat al heelemaal klaar? En zoo keurig fijn ingericht. We hopen nu maar, dat er weinig menschen gebruik van hoeven te maken. Of ik wel eens in Gouda geweest ben? Ja, meer dan eens en ik zou er nog best den weg vinden ook. Dag beste Nichtje. Tot later alweer.

Nanny Canters te Rotterdam. Hartelijk welkom in onze groote club. Ja, de brief was goed geschreven en netjes. Ik heb niet veel Nichtjes van pas 7 jaar, die 't zóó netjes doen. Volgende brieven zijn wel wat langer hoop ik. Beste groeten

GEVANGEN

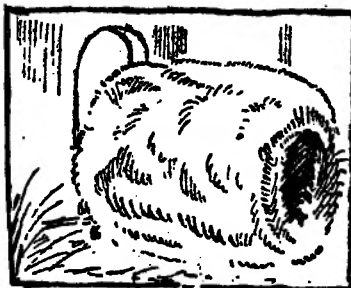
Eindelijk had Poes de opening tot het ratten-verblijf gevonden

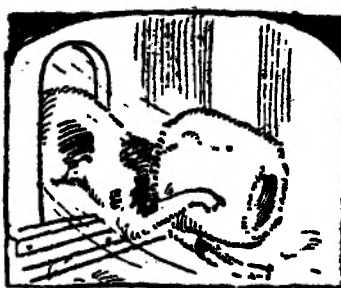
Tot grooten schrik van de rattenfamilie.

Maar ze wisten er raad op. Met drieën sleepten ze 'n oude moj naar de opening!

De ratten konden er nu nog gemakkelijk in en uit.

Maar toen de Poes haar kop er door stak...

Zai ze leelijk gevangen!

mede voor zusje en broertje. Daag. Tot later dan.

Jetje Castelein, Oude Rijn 30, Leiden. Welkom in de groote familie. Of Jetje nu ook een brief terug krijgt, vraagt ze. Wel zeker, oom schrijft altijd terug, kort of lang. Goed, volgenden keer dan de lange brief. Daag.

Bertha Kuijpers, Helbeek 15, Venlo. En wat graag, dat mijn nieuwe Nichtje Bertha ook even kwam kennismaken met een net briefje. Wel was het heel kort, maar dat komt wel in orde. Veel groeten ook aan Karetje. Tot later, Daag.

Regina Ottenhof, Buitenveer 11, Weesp. Heel aangenaam, dat Regina even met oom kwam kennismaken. Maar een klein berichtje in een van de volgende blaadjes, kan nooit, beste kind! In Haarlem op de drukkerij liggen altijd heele stapels brieven op plaats te wachten. Ieder zijn beurt, net als overal. In welke klas zit Regina? De brief was keurig mooi geschreven. Daag. Veel hartelijke groeten van oom.

M. en B. Benneker te Beuningen a/d. Dinkel (O.) gem. Losser. We blijven samen maar hopen op een royale bui van baas Blikman. De prijzen zijn voor de gelukkigen, dat is waar, maar wie meedoet, heeft zijn eerlijke kans. Is het ver van Beuningen naar Denkamp? Ik meen, dat ik er eens gefietst heb. Staan er niet hier en daar nog al dennboschen langs den weg? Daag. Stevige hand en veel groeten.

Dini, Annie en Marietje Smits, Zenderen, gem. Borne. Aardig briefje heeft Dini, voor een Nichtje van pas 8 jaar. Wel had oom het graag wat langer, maar dat komt wel. Is de das voor Vader al af? Ook al gebruikt? Eddi is mogelijk een broertje? Houdt hij nog altijd zoo van voetballen? „Hup Z.V.V.” Blij dat Marietje ook haar naam onder den brief zette. Oom heeft altijd graag, dat ze mee op bezoek komt, en.... Eddi ook. Natuurlijk vinden die twee het leuk als jullie een en ander uit Kl. voorleest, en wat van de plaatjes vertelt. Maar ik zou die twee de blaadjes niet alleen in handen geven. Gevaarlijk! Wat heeft Annie mij leuk verteld van haar lieve broertje. Ik wacht graag nog veel lange brieven. Doen hoor. Dag beste kinderen. Hartelijkste groeten en voor ieder een stevige hand. Tot later alweer.

Tootje van Eijck, Jacob Catslaan 13, Zeist. Ja, dat moesten alle kinderen doen, de Kleuterblaadjes van een heel jaar laten inbinden. Prachtige boeken zijn het dan. Geen wonder dat Corrie en Emi er lang in kunnen bezig zijn. Wel, wel, is Opa al zóó oud. Maar.... Raadseloom gaat ook al dien kant uit. Toch hoop ik, dat O. L. Heer mij nog enkele jaartjes geeft, om veel briefjes nog te schrijven. Daag. Hand en groet.

Truusje Erkamp, 2e Boomdwarsstr. 17. te....? Zooals je ziet, beste Nichtje, geen enkel briefje gaat bij oom verloren. Daar ben ik veel te secuur op. Jammer wel, dat 't zoolang duurt, maar dat is nu eenmaal niet te verhelpen, want er komen hoe langer hoe meer brieven. Beste Nichtje, wees zuinig op de pop, want als de broertjes er mee gaan spelen, zijn de gevolgen niet te overzien. Voor ieder een hand, en voor kleinen broer een kneepje. Daag.

Martha en Mathilda Korteman, Fagelstraat 62huis, Amsterdam. „En nu heb ik eindelijk 8 kantjes vol”, zucht Martha aan het eind van

haar keurig gestelden brief. Eigenlijk moest ik er tóch 11½ kantje van aftrekken voor het versje. Maar ik heb het werkelijk heel graag gelezen, en ik dacht al dadelijk, dat met dat „popje” Mathilda bedoeld was. Werkelijk heel aardig. Ja, het was weer heel wat geleden, dat ik wat hoorde van mijn goede Nichtje. Enfin, ze heeft nu haar schade dubbel ingehaald, en oom is dubbel tevreden. O, nee kind, prijzen geven voor brieven van 8 kantjes, dat kan ik niet. Dan mocht ik wel zoo rijk zijn als Croesus. Ik vraag altijd lange brieven juist, omdat mijn goede Neefjes en Nichtjes dan leeren briefschrijven. Dat is een kunst, die óók moet worden aangeleerd door veel doen, net als met pianospelen. Vond je niet jammer, dat je niet mee naar Roelofarendsveen kon? Naar alles wat je er van vertelt, moet het er fijn geweest zijn. Maar er komen veel mooie dagen in 't jaar. Wat is Tante uit Indië weer gauw vertrokken! Enfin, zooals je zegt, vier jaren zijn gauw om. Die kinderen hadden zeker wel heel wat te vertellen! Gelukkig, dat Heerom nu weer hersteld is. Hoever ben je nu al met Fransch? Welk boekje wordt er op school gebruikt? Dan komt Mathilda, ook een flinke brief, al telt hij maar 4 kantjes. Ja, van „het Gouden Fluitje” heb ik al gelezen in Martha's brief. Aardig spel. Doet me plezier, dat alles goed gaat op school. Kan ik ook wel zien aan den brief. Wel wel, wat een verjaardagen in Mei. Mijn brief komt natuurlijk veel en veel later, maar ik sluit toch nog even mijn goed bedoeld proficiat in. Dag beste Nichtjes, stevige hand en veel groeten, ook voor Jantje.

Truus Groudman, Walhofstr. 6, Enschedé. Maar beste Nichtje, vijf weken lang in het ziekenhuis geweest. Ook geen pretje. Ik kan me voorstellen, dat er feest was, toen je weer thuis kwam. Gelukkig dat nu alles weer achter den rug is. Dag Truus. Tot later.

René Hasaart, Bergeikstr. 34, Eijgelshoven. Wel, dat briefje van René heeft me genoegen gedaan. Moet je hooren. Eerst was hij werkelijk boos op oom, omdat er maar geen antwoord kwam. En.... nu „zijn we weer echt goede maatjes”, nu hij ziet, dat oom werkelijk niemand vergeet. In orde: geef me de vijf René, en.... dan voortaan veel geduld, want ieder moet zijn eerlijke beurt hebben. Zoo hoort het, anders komt er ruzie in de hut. Dag René. Tot later dus en veel hartelijke groeten van oom.

Lucie Dickmann, Varssevelder, (gem. Gendringen). Ja, we zullen weer samen maar het beste hopen. Immers: ieder heeft „het beste” het liefst. Net briefje en goed geschreven voor een Nichtje uit de 4e klas. Zus komt zeker ook wel 's mee op bezoek. Graag, maar dan ieder de volle 8 kantjes. Daag.

Corrie van Liempt, Kerkdriel A 167. Werkelijk een aardig briefje. We zullen een plaatsje open houden. Je vindt het wel 's, misschien nog wel vóór deze brief gedrukt wordt. Zóó, is Corrie een tweelingzusje! Dan komen die twee ook nog wel 's samen kennis maken. Daag. Hand en groet van oom.

Grada Folkers, Bademarkt 3a, Groningen. Jammer, dat er geen tijd meer was, dien wed. op te sturen. De prijzen zijn het waard, dat iedereen komt meedoen. Ik wacht dus Grada graag. Graag ook, als ze nu en dan veel komt vertellen

uit ons hooge Noorden. Je weet : lang is de mode tegenwoordig. Daag.

Lena van der Arend, Gabriël Metsustr. 150, 's-Gravenhage. Nu weet ik niet heel zeker, of ik in Kl. moet antwoorden, of in R. J., want het staat niet boven of niet in den brief. Als Lena soms Kl. niet leest, wil misschien wel een vriendinnetje haar zeggen, dat er antwoord is, anders komt er mogelijk later een brief, die niet begint met: *Lieve Raadseloom*. Dat zou me spijten, want mijn goede Nichtje schrijft een net briefje over: verjaardagen en Padvindere, en bovendien belooft ze spoedig weer te schrijven. Afgesproken. Ja, ik dacht dadelijk al, dat het mooie papier met het leuke praatje er boven, wel van den goeden Sint zou zijn. Dag beste kind. Kom je gauw terug?

Jan Tijdink, Spalstr. 50, Hengelo (O.) Jammer dat de inzending te laat kwam. De lijst was gesloten en dan is er niets meer aan te doen, want ik moet eerlijk zijn, tegenover alle deelnemers. Heel graag, dat mijn Neeffe komt meedoen, maar zorg dan *op tijd* te zijn. Bij haast iederen wedstrijd zijn er enkelen, die te laat komen, en dat vind ik zoo jammer. Er is toch een heele maand om in te zenden. Dag beste Neeffe. Veel hartelijke groeten van oom. Tot later.

Annie van Uden, Van 't Santstr. 74, Nijmegen. Ik geloof wel, dat deze foto geschikt zal zijn, om te worden afgedrukt. Je vindt ze wel eens, misschien nog vóór dit briefje komt. Daag.

Joke van Sprundel te Oud-Gastel. Wat een keurig klein briefje van mijn Nichtje, die pas 6 jaar is! Zoo mag ik het zien. Ik hoop, dat Joke nog dikwijls wat met oom komt praten. Jammer, dat het bijgevoegde portret niet scherp genoeg was, om te worden afgedrukt. Als je later weer eens een ander hebt, mag je dat sturen. Dag Joke.

Riekje Hoedemaker te Amsterdam. Van Oldebarneveldtstr. 26huis. Wel wis en waarachtig mag mijn nieuwe Nichtje komen meedoen! Twee handen tegelijk tot welkom. En.... oom vindt het heelemaal niet brutaal, als mijn goede Rietje nu en dan eens wat met oom komt praten. Dat vindt oom *altijd* aardig. Wat een keurig net briefje voor een kind van pas 8 jaar. Graag mijn compliment, Riekje. Maar.... spoedig antwoord kan nooit. Ieder zijn eerlijke beurt. Vin je wel goed? Dag beste kind. Hand en groet van oom.

Annie Leusink, Meibreeweg 5, Oldenzaal. Of Annie óók mijn Nichtje mag zijn, vraagt ze. En oom zegt : hartelijk welkom in de familie. Ik hoop Annie dus nog dikwijls te ontmoeten in de bus. Zoo, is die kleine Truusje al zoo knap, dat ze een mooi versje kan opzeggen? Zeg maar, dat ik haar later ook graag als Nichtje wil hebben. Kom je gauw terug? Daag.

Fientje, Anny en Ina Peters, Kapelaanstr. 342, Gemert. Graag, dat Fientje weer eens even komt praten. En ze vertelt me allerhande nieuws. Stellig duurt het nog lang, eer dit antwoord gedrukt kan worden; dus je leest het wel in Roermond. Daar heb ik ook wel Nichtjes, die geregeld schrijven. Hoe gaat het nu met piano, want daar schrijf je zeer weinig van. Blijft Ina nog lang in Gemert? Mooie gelegenheid om nu en dan wat Engelsch te praten. Hoe is het gegaan met de „kauw“ van Anny? Heeft ze ook wat leeren praten? Met het poesje van Ina loopt het mis, dat zal je zien. Nee

hoor, dan liever duiven. Dat zijn eerst zacht-lieve beestjes. Wat heb je mij leuk verteld van het mooie feest in Vucht! Of ik wel 's in Gemert geweest ben? Ja zeker, en ook gebeden in „'t kapelleke“ van O. L. Vrouw van Handel. Ik vond Gemert een mooi dorp, vooral de kom. Staat er dat kasteel nog, waar vroeger Fransche Paters gewoond hebben? Dag beste Nichtjes, veel hartelijke groeten van oom. Tot later alweer.

In 't bad

Als 't bui-ten re-gent, dat 't giet,
De stra-ten staan vol plas-sen,
Roep ik m'n pop-pen bij el-kaar,
En ga ze heer-lijk was-schen.

Of Lies-je boos kijkt, of ze lacht,
Dat komt er niks op aan:
De bad-kuip heb ik al ge-haald,
We kun-nen ploet'-ren gaan....

Met lekk'-re zeep en zach-te spons,
Met wa-ter schoon en warm,
Wasch 'k Fons en Ger en klei-ne Lies....
En let op Fons-je's arm.

Die arm is één-maal stuk ge-weest,
Maar nú weer héél ge-maakt;
Geen won-der, dat de kleu-ter schreeuw't
Als hij wordt aan-ge-raakt!

En Ger d'r pruik-je zit wat slap,
Daar moet wel op ge-let;
Dus krijgt het klein-tje voor de grap,
Een bad-muts op-ge-zet!

En Lies-je is een lap-pen-pop,
Die kan niet te-gen nat —
Ik wasch al-leen haar stee-nen kop;
Dat is ten min-ste wat!

Als 't bui-ten re-gent, dat 't giet,
De stra-ten staan vol plas-sen,
Roep 'k al mijn pop-pen bij el-kaar,
En ga ze heer-lijk was-schen!

HENK VAN DORDT,

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

De Boer en de Hond

D'r liep een boer met ei-e-ren,
Al op de straat.

De boer, die kwam uit Bei-e-ren
En 't was al zoo laat.

Daar kwam met groo-te spron-gen
Een hond aan-ge-rend.

Die zei: „Wel ou-we jon-gen,
'k Ge-loof, dat je me wel kent.”

„Maar hond,” zoo sprak 't boer-tje,

„Ik ken jou niet,

O ben je soms een broer-tje
Van on-zen bul-dog Piet?”

„Hoe-ra!” zoo riep de hond toen,

„Je raadt het goed,

En weet je wat ik nu ga doen?
Ik koop een hoo-gen hoed!

Dan ga jij met je ei-e-ren,

En ik met m'n hoed,

Weer sa-men te-rug naar Bei-e-ren

Daar had-den we 't goed.”

Zoo gin-gen dan 't boer-tje

En 't hond-je saam op sjouw,

De hond naar z'n broer-tje;

En de boer naar z'n vrouw.

JULIE S.

KASSIE EN GISSIE IN 'T KABOUTERLAND

DOOR

JOH. RAM

II

REGELRECHT NAAR DEN KONING

Kas had al vaak z'n zus-je voor-ge-lezen van ka-bou-ters. Sa-men had-den ze al heel wat plaat-jes be-ke-ken.

„Wat moet 't toch heer-lijk, toch mooi zijn, in ka-bou-ter-land!” had Cis-ka ge-zegd.

Maar dat 't nog mooi-er zou zijn dan in de ver-haal-tjes en op de plaat-jes, neen, dat had-den ze niet dur-ven den-ken. En nu! Ze za-gen 't echt, met hun ei-gen oo-gen.

Kas wreef ze eens uit. Hij dacht, dat ie sliep.

Cis-ka's oo-gen werden zoo groot als stui-ters.

„O-o-o-ch!” riep ze uit. „Wat ee-nig!”

„Ja, ja!” juich-te Kas-per, „dat is 't ka-bou-ter-land! Kijk toch eens, Cis! Hoe mooi is al-les hier!”

't Was dan ook bui-ten-ge-woon prach-tig, wat de kin-de-ren za-gen. Vlak voor hen was een groo-te poort. Niet van steen of hout, neen, 't was een poort ge-heel en al van groen en bloe-men. Twee boo-men bo-gen hun tak-ken en bla-de-ren dicht naar el-kaar toe. Tus-schen de bla-de-ren groei-den vreem-de roo-de bloe-men en hin-gen geel en o-ran-je ge-keur-de vruch-ten. De ei-gen-lij-ke deu-ren wa-ren ge-heel van bloe-men; in 't mid-den wit-te ro-zen, daar om-heen ran-den van don-ker-roo-de ro-zen.

En-ke-le oo-gen-blik-ken bleef de lan-ge, vreem-de stoet stil-staan, voor die geu-ri-ge poort.

* Toen gin-gen lang-zaam de deu-ren o-pen.....

Cis-ka viel bij-na van d'r vos-se-paard-je van ver-won-de-ring en blijd-schap. „Och, Kas! Kijk toch 'ns! Wat een leu-ke troep ka-bou-ter-tjes! Al-le-maal in 't rood.”

„'t Schij-nen de mu-zi-kan-ten der ka-bou-ters te zijn!” riep Kas-per.

En Kas-sie had ge-lijk.

Want zach-te, prach-ti-ge mu-ziek klonk plot-se-ling van ach-ter de poort. Op zil-ve-ren fluit-jes werd voor de twee gas-ten een wel-komst-lied ge-flo-ten.

De stoet ging lang-zaam ver-der! Voor-op nu de won-der-lij-ke mu-zi-kant-jes; daar-ach-ter de klei-ne wit-te muis-jes, ach-ter-aan op hun vos-jes Kas-per en Cis-ka.

„Ik ge-loof wa-rem-pel dat ze den-ken dat wij de ko-ning en de ko-nin-gin zijn!” fluis-ter-de Kas z'n zus-je in 't oor.

„'k Ge-loof 't ook! 't Is net een ech-te op-tocht! Waar zou-den we heen gaan, Kas?”

„Ja, dat weet ik ook niet! We zijn in ka-bou-ter-land, da's vast. Kijk maar 'ns naar links..... Wat een groo-te tui-nen..... Zie je daar die ban-ken hee-le-maal van bloe-men? En die prach-ti-ge boo-men, met die rooi-e ap-pels...”

„En dat, Kas!” riep Cis-ka in-eens. „Wat zou dat we-zen; hier aan den rech-ter-kant..... 't Lijkt wel een klein huis-je..... zou-den daar de Ka-bou-ters in wo-nen?”

„Ach wel-nee, ' lach-te Kas, „die huis-jes zijn niet groo-ter dan een ge-wo-ne stoof..... daar kan de klein-ste ka-bou-ter nog niet in!”

„Maar wat zou 't dan we-zen, Kas ?” vroeg Cis-ka weer.

„Ik weet 't heusch niet, hoor! Maar wacht! Ik zal 't den ka-bou-ter naast me eens vra-gen..... Me-neer de ka-bou-ter! Kunt u me ook zeg-gen, wat dat

„Je bent een prins!” lach-te 't meis-je. „Dan zal jij wel een prin-ses zijn. Vraag ook 'ns wat aan den ka-bou-ter naast je!” zei Kas.

„Och lie-ve ka-bou-ter!” be-gon Cis-ka heel vrien-de-lijk, „zijn we hier echt in ka-bou-ter-land ?”

„Ja ze-ker, e-de-le prin-ses!”

„En waar gaan we nu dan heen ?”

„Wel, naar 't pa-leis van den ko-ning, e-de-le prin-ses!”

De klei-ne Cis had moei-te om zich goed te hou-den! 't Klonk ook zoø leuk, dat e-de-le prin-ses.

Maar ze had niet veel tijd daar-o-ver na te den-ken. Want in-eens hield de mu-ziek op en stond de stoet stil. Twee rui-ters kwa-men aan-ge-rend. 't Wa-ren twee al-weer in 't rood ge-klee-de ka-bou-ter-tjes, ge-ze-ten op klei-ne wit-te hond-jes. In hun rech-ter-hand hiel-den

...vol eerbied knielden ze op de eerste trappen.

voor huis-jes zijn, die daar ginds in het veld staan ?”

De ka-bou-ter maak-te da-de-lijk een die-pe bui-ging en ant-woord-de toen:

„Ze-ker, ze-ker, e-de-le prins! Dat zijn de huis-jes van de goud-spin-nen!”

„E-de-le Prins! Goud-spin-nen ?”

Kas-sie en Cis-sie ke-ken el-kaar aan.

ze een lan-ge gou-den speer, en met hun lin-ker-hand hiel-den ze een glin-ste-ren-de trom-pet voor hun mond. Het lui-de hel-de-re ge-toe-ter klonk wijd in 't rond.

„Wat zal dat nu weer we-zen ?” fluis-ter-de Cis-ka.

„Weet ik ook niet! Maar wat is dat ? O! Ik be-grijp 't al! Die twee roe-pen

al-le men-schen en die-ren van 't ka-bou-ter-land bij-een ! Kijk maar ! Och, och... wat een ka-bou-ters..... en al-le-maal in 't rood.... Cis..... ik tel er wel hon-derd..... neen, veel meer nog..... D'r schij-nen sol-da-ten ook bij te zijn."

„O Kas ! En kijk ginds toch eens..... Wat komt daar nu weer aan ? Wat een die-ren..... al-le-maal ha-zen..... en daar een hee-le troep eek-hoorns. En ach-ter ons op den weg..... 't ziet wit van die klei-ne lie-ve muis-jes..... O Kas..... o Kas-sie..... ik weet haast niet waar-heen ik kij-ken moet."

„Kijk maar gauw voor je, Cis-sie !" lach-te Kas. „We gaan weer voor-uit ! De twee trom-pet-ters gaan voor-op. Wat een stoet..... Voor ons..... ach-ter ons, naast ons..... o-ver-al de ka-bou-ters en die-ren....."

„En bo-ven ons dan ?" riep Cis-ka.

„O ja ! Aan al die vo-gels dacht ik haast niet meer..... Ik weet ook niet..."

Maar in-eens hield Kas-per stil..... Wat ze nu weer te zien kre-ge-n, neen dat was nog veel mooi-er en rij-ker dan al het vo-ri-ge.....

Plot-se-ling was de weg wel drie keer zoo breed ge-wor-den. In-plaats van zand lag er nu een groot, prach-tig ge-kleurd kleed van bloe-men. Die bloe-men-weg liep om-laag..... Aan 't eind was een groot, heel groot plein. Aan bei-de kan-ten van dat plein za-gen de kin-de-ren heel e-ven de klei-ne wit-te huis-jes, die er ston-den ; heel e-ven ke-ken ze er maar naar..... want in-eens ont-dek-ten ze, in 't mid-den, het groo-te, prach-ti-ge huis.....

„'t Pa-leis van den ko-ning !" juich-te Kas-per. Hoe dich-ter ze er-bij kwa-men, des te be-ter kon-den Kas-per en Cis-ka 't prach-ti-ge ge-bouw be-won-de-ren. De ven-ster-rui-ten le-ken wel van goud. Tien klei-ne to-ren-tjes sta-ken hun gou-den pun-ten de lucht in. Klei-ne zil-ve-ren klok-jes ben-gel-den heen en weer en lie-ten hun hel-de-re to-nen o-ver 't vol-le plein gal-men.

Lan-ge, smal-le boo-men, met gou-den vruch-ten ston-den langs de bree-de wit-stee-nen trap. In 't mid-den lag een loo-per

van fijn goud-draad, door-we-ven met wit-te ro-zen.

De twee kin-de-ren had-den niet eens den tijd, dat al-les goed te be-kij-ken ! Mid-den door de groep van roo-de ka-bou-ter-tjes wer-den ze tot voor 't pa-leis ge-bracht.

Ze wis-ten nu heusch niet meer of ze waak-ten of droom-den. Maar wel hoor-den ze dui-de-lijk een stem :

„Wil-len de e-de-le prin-ses en de e-de-le prins af-stap-pen ? De ko-ning wacht op u !"

Te-ge-lijk spron-gen Kas-per en Cis-ka van hun vos-sen af. Heel voor-zich-tig, een beet-je bang zelfs, be-tra-den ze den prach-ti-ge-n gou-den loo-per. Wel twin-tig tre-den moes-ten ze op. Toen kwa-men ze bij een groo-te gou-den deur ; de knop was een schit-te-ren-de steen.

Zoo gauw Kas-per dien knop maar e-ven aan-raak-te, sprong de deur o-pen.

„A-a-a-ch !" rie-pen de twee kin-de-ren te-ge-lijk en ver-schrikt de-den ze al-le-bei een stap ach-ter-uit. Een stroom van schit-te-rend licht viel door de deur naar bui-ten. Maar te-ge-lijk klonk ook een heel vrien-de-lij-ke stem :

„Komt bin-nen ! Komt bin-nen ! Weest maar niet bang !"

„Kom !" zei Kas-per nu ook en hij greep z'n zus-je bij de hand en trok haar me-de naar bin-nen.

Ach-ter hen vie-len de deu-ren weer dicht.

E-ven moes-ten de twee kin-de-ren wen-nen aan 't fel-le, schit-te-ren-de licht. Toen kon-den ze zien waar ze wa-ren. Ze ston-den in 'n groo-te, ron-de zaal. Aan den wand hing één groot kleed van bloe-men. Al-ler-lei fi-gu-ren wa-ren er op ge-tee-kend ; her-ten en hon-den, ko-nij-nen, vo-gels en..... na-tuur-lijk ook ka-bou-ters. 't Dak was een heel fijn wit weef-sel, waar-door de zon-ne-stralen ge-mak-ke-lijk heen kon-den en waar-door die stra-len nog veel meer schit-ter-den dan er-gens-an-ders.

Vlak bij hen za-gen Kas en Cis twee ron-de bloem-fon-tei-nen, waar-uit ge-kleurd wa-ter om-hoog spoot.

Plot-se-ling was 't, of een groot wit

gor-dijn werd weg-ge-scho-ven, want in-eens ston-den Kas-per en Cis-ka voor den ko-ning der ka-bou-ter-s. Vol eer-bied kniel-den ze op de eer-ste trap-pen van z'n gou-den ko-nings-troon.

„Staat op! Staat op! E-de-le prin-ses en e-de-le prins! Neemt plaats op de ze-tels naast m'n troon.”

„Ach lie-ve, bes-te ko-ning!” zei Kas-per op-eens dap-per. „Wij zijn geen prin-ses of geen prins. Dat is m'n zus-je Cis-ka en ik heet Kas-per. M'n va-der is.....”

„Stil maar, prins!” be-gon de ko-ning op-eens. „Wij we-ten al-les! Al-le meis-jes en jon-gens die echt braaf en goed zijn, noe-men wij prin-ses-sen en prin-sen. Jul-lie wil-den im-mers zoo graag naar ka-bou-ter-land, niet-waar? Om-dat jul-lie al-tijd zoo goed op-pas-sen en toch al zoo-veel ver-driet had-den om-dat jul-lie lie-ve moe-der zoo ziek is, daar-om heb-ben wij jul-lie hier la-ten ko-men. En daar-om, lie-ve prin-ses Cis-sie, en bes-te prins Kas-sie, daar-om mo-gen jul-lie een week lang hier bij ons in ka-bou-ter-land blij-ven! Al-les zul-len we jul-lie la-ten zien. Hoe vin-den jul-lie dat?”

Kas-per's en Cis-ka's oo-gen schit-ter-den van blijd-schap. Maar toch gaf geen van bei-den ant-woord. Er scheen nog iets te we-zen, dat ze niet pret-tig von-den.

„Wel-nu?” vroeg de ko-ning. „Hoe den-ken jul-lie er-o-ver?”

Ein-de-lijk zei Kas-per :

„Ja, ko-ning! We zou-den wel heel graag wil-len. Maar on-ze tan-te zal zoo on-ge-rust wor-den, als wij niet te-rug-ko-men!”

„Heb ik 't niet ge-zegd, dat jul-lie goe-de, bra-ve kin-de-ren bent,” lach-te de ko-ning. „Weest niet on-ge-rust hoor. Ik zal on-mid-del-lijk een bo-de zen-den naar jul-lie tan-te.”

De ko-ning knip-te e-ven met de vin-gers. Een ka-bou-ter met een gou-den pot-lood en een groot wit ro-zen-blad stond voor hem. Vlug schreef de ko-ning en-ke-le woor-den op 't ro-zen-blad.

Toen knip-te hij weer met de vin-gers. Een sneeuw-wit-te duif kwam door 't dak ge-vlo-gen, nam 't saam-ge-vou-wen ro-zen-blaad-je tus-schen de pun-ten van haar sna-vel en ver-dween weer door 't wit-te weef-sel, zon-der dit stuk te ma-ken.

„En nu!” zei de ko-ning weer tot Kas-per en Cis-ka, „nu zal ik zelf jul-lie de ka-mers wij-zen, waar je de-ze week in wo-nen zult. Komt!”

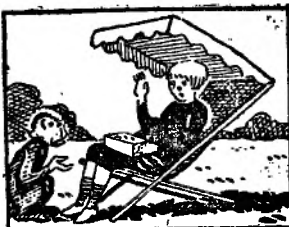
Ach-ter den ko-ning aan lie-pen de twee kin-de-ren heel ge-luk-kig en blij, de zaal uit, een gang door, naar de ka-mers, waar ze een week lang ie-de-ren a-vond zou-den te-rug-kee-ren om te sla-pen. In hun slaap zouden ze droo-men van al de won-der-lij-ke din-ge-n, die ze in ka-bou-ter-land te zien kre-gen.

WORDT

VERVOLGD.

GIERIGHEID GESTRAFT

„Toe, Liesje, één bon-
bonnetje maar!”

„Nac, leelijk beest. Ze
zij: allemaalvoormij!”

„Als 'k dan niets krijg,
zal ik't moeten nemen.”

„En nou krijg jij niks
hoor!”

Dikkie en Fikkie

D ik-kie was ee-nigst jon-ge-tje. Hij had geen zus-jes en geen broer-tjes, daar-om moest ie ook al-tijd maar al-léén spe-len.

Maar Va-der en Moe-der wa-ren erg gek met hem. Ja, 't is wáár hoor, ze ver-wen-den hem wel een beet-je!

Hij had een hee-le-boel mooi speel-goed. Pren-ten-boe-ken, blok-ken-doos, bouw-doos, een au-toot-je, een paard-je op wie-len, een hou-ten hond-je en ik weet niet, wat al meer!

Hij be-hoef-de zich nooit te ver-ve-len, dan nam ie 't ee-ne en dan weer 't an-de-re 't Leuk-ste vond ie 't hou-ten hond-je. Hij had het met zijn ver-jaar-dag van Moe-der ge-kre-gen. 't Was èrg mooi. Een wit ge-kleurd hond-je met zwart-te vlek-jes en zwart-te poot-jes. Het stond op een plank-je met vier wiel-tjes.

Va-der had er een lang koord aan ge-maakt en toen ging Dik-kie er mee door den tuin rij-den. Al-le paad-jes ging ie door en als hij ze al-le-maal door ge-loo-pen had, ging ie bij de keu-ken-deur op zijn klei-ne stoel-tje zit-ten.

„Nu gaan we uit-rus-ten,” zei ie dan te-gen het hond-je en zuch-tend en bla-zend van het har-de loo-pen, bleef ie stil-le-tjes een poos-je zit-ten.

„Ik ge-loof, dat jij maar schik met je mooi-e hond-je hebt, hè Dik?” zei Moe-der op een keer, toen Dik-kie er weer zat en het hou-ten hond-je naast hem stond.

„Ja,” zei ie, „maar ik wou maar, dat het een ècht hond-je was, Moe-der!”

„Een ècht hond-je, Dik!” zei Moe-der, „maar daar ben jij toch nog te klein voor!”

„O neen,” schud-de zijn hoofd-je, „ik ben toch al vièr jaar!” zei ie met groo-te oo-gen Moe-der aan-kij-kend. Ben-nie van der Lin-den is óók vier en die heeft óók al een echt hond-je.”

Moe-der lach-te maar eens en ging weer naar bin-nen. Maar 's a-vonds, toen Dik-kie al lek-ker in zijn bed-je lag te sla-pen, ver-tel-de Moe-der aan Va-der, wat Dik ge-zegd had.

„Wel-nu,” zei Va-der goe-dig, „als hij zoo erg graag een hond-je heeft, mag hij er wel een heb-ben. Ik zal wel eens uit-kij-ken, of ik er er-gens een koo-pen kan.”

Er wa-ren een paar we-ken voor-bij ge-gaan. Va-der en Moe-der had-den niets te-gen Dik ge-zegd van een hond-je.

Op een a-vond werd er ge-beld. Di-na, het meis-je kwam bin-nen met een mand-je.

„Me-vrouw,” zei ze, „er was een man, die zei, dat ik dit bin-nen moest bren-gen.”

Moe-der nam het mand-je aan. Aan het dek-sel hing een kaart-je en op dat kaart-je stond met groo-te let-ters: „voor Dik-kie.”

„Wat zou dàt we-zen, Dik?” vroeg Moe-der.

„Ik weet het niet,” zei ie, van al-le kan-ten het mand-je be-kij-kend. „Moe-der, doet u 't gauw o-pen?”

Ter-wijl Moe-der het o-pen maak-te, hoor-den zij bei-den een zacht ge-luid, 't was net, of er er-gens een hond-je jank-te.

Dik werd heel nieuws-gie-rig en had haast geen ge-duld om te wach-ten, tot Moe-der de knoop van het touw-tje had los-ge-maakt. Ein-de-lijk! Daar ging het dek-sel o-pen en wat kwam er uit sprin-gen? Een héél lief, klein, spier-wit hond-je!

Een ècht hond-je, een ècht hond-je,” riep Dik van blijd-schap in zijn han-den klap-pend. Dat was me een plei-zier. Moe-der moest aan-stonds gaan zoe-ken naar iets, waar ze het hond-je 's nachts in kon leg-gen. Ge-luk-kig vond zij op zol-der een mooi-e, ron-de mand, die zij mee in de ka-mer bracht. De mand werd in een hoek-je ge-zet; toen leg-de Moe-der er een don-ker kus-sen-tje in en wip! daar sprong het hond-je er al in en ging lek-ker-tjes in de mand lig-gen.

Dik-kie ging er op zijn knie-ën bij zit-ten; hij streel-de het hond-je op zijn kop-je en o-ver zijn rug-je en praat-te

er mee, of het een jon-ge-tje was, in plaats van 'n hond-je.

Va-der kwam thuis en Dik hoor-de nau-we-lijks de voor-deur dicht gaan of hij hol-de naar de gang, trok Va-der aan zijn jas en riep: „Va-der gauw, kom toch eens kij-ken, een hond-je is er ge-ko-men! Een ècht hond-je!”

Va-der keek heel ver-baasd.

„Waar komt dat van-daan?” vroeg ie leuk.

„Een man heeft het ge-bracht in een mand-je,” zei Dik.

„En voor wien is dat hond-je dan?” vroeg Va-der lachend.

„Voor mij,” riep Dik-kie, „voor mij!”

Het stond op het kaart-je, echt, voor Dik-kie stond er!”

Va-der lach-te. „O!” zei ie.

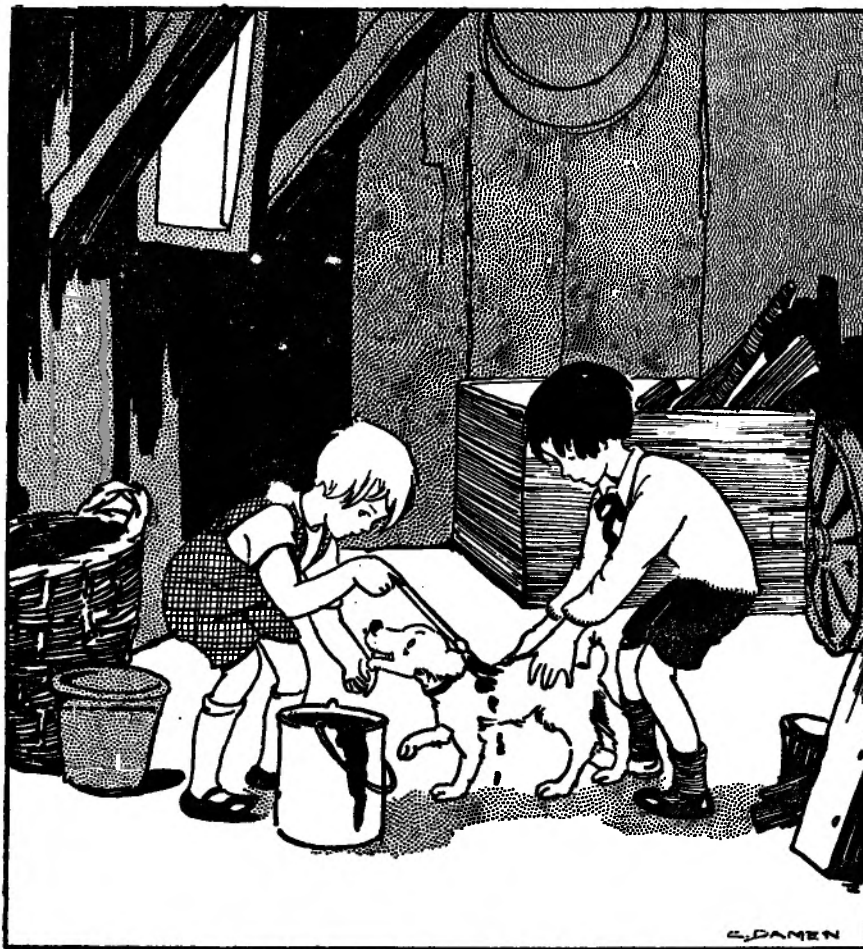
Die leu-ke Va-der, die deed maar net, of ie er niets van wist. En hij had toch heusch zelf het hond-je voor Dik-kie be-steld.

„Nu, maar dan is 't voor jou al-léén hoor jon-gen,” zei ie, ter-wijl ie ook al bij het mand-je ging zit-ten. „Wat een lief dier-tje is het toch! Kijk, Dik, héé-le-maal wit, maar de oog-jes zijn bruin, zie je wel?”

Va-der nam het hond-je in zijn ar-men en vroeg: „Hoe moet het nu hee-ten, Dik?”

„Ik weet niet goed, hoe hond-jes hee-ten,” zei Dik-kie met een be-zorgd ge-zicht.

„Dan zal ik het eens zeg-gen,” zei Va-der. „Ik weet een heel mooi-en naam. Jij heet Dik-kie en het hond-je heet Fik-kie!”

Fikkie keek héél verbaasd, toen.....

„Ja, ja!” juich-te Dik, „dat is fijn! „Dik-kie en Fik-kie!”

Van-af den eer-sten a-vond wa-ren Dik-kie en Fik-kie bes-te maat-jes. Ze wa-ren haast al-tijd sa-men. Ze speel-den in den tuin, of in huis. Ging Dik met Va-der of Moe-der wan-de-len, Fik-kie mocht mee. Ging Dik-kie e-ten, dan kwam Fik-kie vlak naast Dik zijn stoel zit-ten, en me-nig lek-ker hap-je kwam in zijn bek-je te-recht. Ging Dik naar bed, dan kroop ook Fik-kie aan-stonds in zijn mand-je en het klei-ne hond-je sliep soms nog eer-der dan zijn klei-ne baas-je.

Maar bij al de vreug-de o-ver het èch-te hond-je had Dik zijn hou-ten hond-je toch niet ver-ge-ten. O neen, hij speel-de er nog dik-wijs mee. Vaak zat ie in zijn stoel-tje, aan den ee-nen kant het ech-te hond-je en aan den an-de-ren kant het hou-ten hond-je naast hem.

„Welk van die twee vind je nu het aar-digst ?” vroeg Moe-der eens aan hem.

„O, Fik-kie na-tuur-lijk,” ant-woord-de hij. „Fik-kie vind ik het lief-ste, maar het hou-ten hond-je is het mooi-ste.

„En waar-om vind je dat het mooi-s te?” vroeg Moe-der.

„Om-dat het hou-ten hond-je zul-ke mooi-e vlek-jes heeft,” zei Dik. „Fik-kie is maar al-léén wit, dat an-de-re hond-je heeft zwar-te poot-jes en op zijn kop zoo'n aar-di-ge, zwar-te streep. Ik vind dat véél mooi-er !”

Op een mid-dag kwam Ben-nie van der Lin-den bij Dik-kie spe-len. Dik zag hem al aan-ko-men en liep hem hard te-ge-moet.

„Kom je spe-len, Ben-nie ?” riep ie al van uit de ver-te.

„Ja-a !” riep Ben-nie te-rug.

„O, dat is fijn,” zei Dik-kie. Hij deed het hek-je o-pen en liet Ben-nie in den tuin. Hij deed het hek-je weer vlug dicht, pak-te Ben-nie bij zijn blou-se en zei : „ik heb óók een hond-je, kom je eens gauw mee kij-ken ?”

Ze lie-pen op een hol-le-tje naar de schuur, waar Fik-kie op zijn ge-mak lag te suf-fen.

Toen ie de jon-gens hoor-de ko-men, sprong ie op en be-gon te kef-fen te-gen het vreem-de jon-ge-tje !

„Stil maar, Fik,” zei Dik, 't is Ben-nie maar ; je be-hoeft niet te kef-fen hoor !”

Ben-nie be-keek het hond-je en streel-de het o-ver zijn kop.

„Een aar-dig hond-je,” zei ie héél wijs, „maar ik vind mijn hond-je toch mooi-er !”

„Waar-om ?” vroeg Dik-kie.

„Om-dat mijn hond-je wit met zwart is. De-ze is al-léén maar wit, dat is lang niet zoo mooi.”

Zie, nu zei Ben-nie dat ook al, dacht Dik-kie. „Al-leen maar wit is toch niet aar-dig.” Wat zou ie daar aan kun-nen doen ?

„Ik wou, dat ik hem maar een beet-je zwart kon ma-ken,” zei Dik-kie, „zou dat niet gaan ?”

„Dat weet ik niet,” zei Ben-nie na-den-kend.

„Kijk,” zei Dik, ter-wijl hij zijn hou-ten hond-je op-beur-de. „Kijk, *de-ze* is mooi,

zie je wel, wit met zwar-te vlek-ken ! Zóó zou ik hem ook wil-len heb-ben.”

„Ik weet wat,” riep ie plot-se-ling met schit-te-ren-de oog-jes en een lach op zijn oo-lijk ge-zicht-je. „De schil-der heeft ons hek ge-verfd en dáár in die bus is nog zwar-te verf. Zul-len we Fik-kie gaan ver-ven ?”

„Ja,” juich-te Ben-nie, „ja, ik zal hel-pen.”

Met hun bei-den sjouw-den zij de bus mid-den in de schuur, roer-den met een groo-ten kwast, die er nog in stond, de verf om en na-men toen Fik-kie tus-schen hen in.

„Zit-ten,” com-man-deer-de Dik-kie en Fik-kie ging mooi zit-ten.

„Nu moet jij hem vast-hou-den, Ben-nie,” zei Dik, „dan zal ik wel ver-ven.”

Fik-kie keek heel ver-baasd, toen ie voel-de, dat Dik-kie met een nat-ten kwast o-ver zijn rug streek.

Zijn oo-gen ke-ken van Ben-nie naar Dik-kie en van Dik-kie naar Ben-nie.

Maar 't lie-ve hond-je bleef héél stil zit-ten, al-léén, als Dik weer zoo'n klod-der kou-de, nat-te verf op zijn rug plak-te, ril-de-n-ie e-ven. Dan keek ie net, of ie zeg-gen wil-de : „br ! wat is dat toch koud en nat !”

Op vier plaat-sen had Dik zijn hond-je zwart ge-verfd. Juist wil-de hij een groo-te zwar-te streep o-ver Fik-kie zijn kop ma-ken, toen Moe-der in de schuur kwam.

„Maar, jon-gens,” riep Moe-der ver-schrikt, „wat doen jul-lie nu toch ?”

„Fik-kie mooi ma-ken, Moe-der,” juich-te Dik-kie, „kijk, Moe-der, nu is ie haast net als 't hou-ten hond-je !”

„Maar bes-te Dik,” riep Moe-der, ter-wijl ze de han-den in el-kaar sloeg, „dat kan niet ! Dat ar-me hond-je kan niet al-tijd met verf op zijn rug-je loo-pen. Dat gaat hee-le-maal vast plak-ken en dat wordt hard en dat gaat pijn doen ! Dik-kie toch, 't hond-je zou er ziek van wor-den ! Laat hem toch gauw los !”

Toen schrik-te Dik-kie en hij liet de kwast uit zijn hand val-len.

Ben-nie liet gauw het hond-je los en daar liep het ar-me dier-tje rond, al maar schud-dend en ril-lend.

Juist kwam Va-der thuis. Die zag aan-stonds wat er ge-beurd was.

Va-der moest e-ven la-chen. Toen zei hij te-gen Moe-der : „Moe-der, geef maar gauw warm wa-ter, ik zal dat ar-me hond-je wel eens vlug hel-pen.”

Va-der nam een teil van een haak uit de schuur, deed er koud en warm wa-ter in, nam flink zeep en ging het hond-je toen vlug was-schen.

Wel moest er een bor-stel bij te pas ko-men, maar ge-luk-kig kreeg Va-der al-le verf van het beest-je af. Ben-nie en Dik-kie ston-den er ver-baasd bij te kij-ken. Ze wa-ren er stil van ge-wor-den.

Toen Fik-kie hee-le-maal schoon was,

droog-de Va-der hem flink af en mocht ie uit de teil. Och wat was het lie-ve hond-je blij, dat ie weer lek-ker frisch was — en dat die nat-te, vie-ze, kle-ve-ri-ge plek-ken van zijn rug af wa-ren.

Hij sprong van blijd-schap in het rond en kef-te voo-lijk.

„Zal je *nooit* meer zoo-iets doen, Dik-kie?” vroeg Va-der.

„Neen,” zei Dik-kie met een groo-ten zucht. Toen be-gon-nen Va-der en Moe-der weer har-te-lijk te la-chen.

Wat wist nu ook een jon-ge-tje van vier jaar van verf af? Dik-kie be-greep im-mers hee-le-maal nog niet, dat je geen echt hond-je ver-ven kan!

NELLIE

DE GESCHIEDENIS VAN PIMPIE

Het was nog 'n heel, héél klein muis-je en z'n va-der en moe-der had-den hem Pim-pie ge-noemd.

Hij had zoo'n zacht ro-se vel-le-tje en twee schit-te-ren-de oog-jes en van die leu-ke recht-op-staan-de oor-tjes.

Pim-pie had 'n erg pret-tig le-ven-tje bij zijn va-der en moe-der. Den hee-len dag kon hij naar har-te-lust spe-len en stoei-en.

Z'n moe-der had eens een paar lee-ge ga-ren-klos-jes voor hem mee-ge-bracht en daar rol-de en tol-de hij u-ren lang mee.

's A-vonds om ze-ven uur moest ie al-tijd naar bed. En als ie dan heer-lijk lag te sla-pen gin-gen z'n va-der en moe-der sa-men hun huis-je uit om bij de men-schen e-ten te gaan zoe-ken voor den vol-gen-den dag.

Ze woon-den juist on-der den vloer van een mooi-e ka-mer, en de deur van hun hol-le-tje was vei-lig ver-bor-gen ach-ter een groo-te kast.

Want de men-schen hou-den niet van mui-zen, om-dat die stou-te muis-jes heel dik-wijls 't lek-ker-ste e-ten uit de kas-ten gap-pen. Maar ja, muis-jes we-ten nu een-maal niet, dat ste-len groot kwaad is hè.

En om-dat va-der en moe-der Muis wel wis-ten, dat de men-schen een er-gen

groo-ten he-kel aan hen had-den, daar-om gin-gen ze al-leen maar 's nachts er op uit, als Pim-pie lek-ker sliep.

Als Pim-pie den vol-gen-den mor-gen dan wak-ker werd, la-gen er al-ler-lei lek-ke-re din-gen op ta-fel, zoo-als : korst-jes kaas, brood, soms wel eens een stuk-je vleesch of een klein brok-je van een heer-lijk-ke taart!

Nou en dan smul-den va-der en moe-der en Pim-pie, dat kun je be-grij-pen!

„Moe-der,” zei Pim-pie op ze-ke-ren dag, „waar haalt u al dat lek-kers toch van-daan?”

„Dat ha-len je va-der en ik 's nachts bij de men-schen Pim-pie, als jij slaapt,” zei moe-der.

„Bij de men-schen!” riep Pim-pie ver-baasd. „Wat zijn dat voor din-gen, men-schen?”

„Men-schen zijn bees-ten met twee poo-ten, waar ze mee loo-pen en dan nog twee poo-ten, waar ze mee wer-ken en mee e-ten, ge-loof ik,” ver-tel-de va-der Muis.

„Wat een gek-ke bees-ten zijn men-schen dan,” dacht Pim-pie bij z'n ei-gen, „ik zou ze wel eens wil-len zien!”

Maar dat mocht niet van va-der en moe-der; Pim-pie moest maar stil-le-tjes in z'n hol-le-tje blij-ven, want de men-

schen zou-den 'm kwaad doen ; hij was nog zoo klein, en kon nog niet zoo hard loo-pen.

„Poeh, 't zou wat,” mop-per-de Pim-pie, „ik ben hee-le-maal niet bang. En als va-der en moe-der me niet zien, ga 'k lek-ker 'ns stil-le-tjes ons huis-je uit !”

Op een goei-en dag had moe-der Muis 't erg druk met e-ten klaar ma-ken en va-der Muis zat druk te le-zen in de Poe-sen-cou-rant. Ze let-ten dus niet erg op Pim-pie.

„Ha,” dacht Pim-pie, „nu moet ik de kans waar-ne-men !” En hip, hip, hip — daar was ie met drie spron-ge-tjes 't klei-ne ka-mer-tje uit. O, hij wist den weg ver-der wel. Hij hoef-de maar de lan-ge gang uit te loo-pen en dan stond ie al bij 't deur-tje achter de kast.

Tjoep, tjoep — daar sprong ie door 't ron-de gaat-je heen de ka-mer in.

O, wat was 't al-le-maal groot om hem heen. Zoo'n reus-ach-ti-ge wij-de ka-mer had ie nog nooit van z'n le-ven ge-zien. Tjon-ge, tjon-ge, 't was hier veel mooi-er dan bij z'n va-der en moe-der hoor ! Wel vond ie al-les erg vreemd. Er ston-den van die ra-re hou-ten din-ge-n met vier poo-ten. Wat zou-den dat zijn ? Pim-pie wist na-tuur-lijk niet, dat 't stoe-len wa-ren.

Ook de ta-fel vond ie reu-sach-tig groot ! „Wel zoo groot als de hee-le we-reld.” dacht Pim-pie. En 't rook zoo lek-ker hier.

Hè, 't rook naar ver-sche melk en naar brood ! Waar zou die lek-ke-re lucht van-daan ko-men ? Pim-pie stak z'n neus-je eens in de lucht.

„k Ge-loof, dat 't daar bo-ven op dat hoo-ge ding staat,” dacht Pim-pie, en hij keek met 'n be-nauwd ge-zicht naar de ta-fel.

Oei, oei ! wat was die hoog. Daar kon ie nooit op ko-men. En hij wou 't toch zoo graag. Want hij rook 't nu heel goed : er stond vast en ze-ker lek-ker brood op de ta-fel en ver-sche melk ! Ach, ach, toch.

Maar stil eens..... daar hoor-de ie wat ! De grond dreun-de van 't le-ven.

Boem — boem — boem ging 't — en

daar in-eens kwam er een heel groot ding naar bin-nen..... een ding, dat liep op twee pooten, en aan z'n lijf had ie nog twee poo-ten..... och nee maar, dat moest een mènsch zijn.

Dat was nou zoo'n raar beest, waar va-der van ver-teld had.

Nou, een beet-je bang was Pim-pie wel, maar toch niet heel erg.

„Wel,” dacht ie, „zoo'n mensch is zóó groot, die kan ge-mak-ke-lijk bij dat lek-ke-re brood ko-men, dat daar zoo hoog staat.

Weet je wat ik doe ? Ik vraag aan dien mensch of ie me e-ven-tjes met z'n ee-nen poot op wil lich-ten en me zoo op ta-fel wil zet-ten!” Zoo ge-zegd, zoo ge-daan.

„Piep, piep,” riep Pim-pie.

„Wat hoor ik daar,” riep de man, die in de ka-mer ge-ko-men was, „'t is net of 'k een muis hoor !”

„Piep, piep,” riep Pim-pie nog eens.

„Och lie-ve mensch, wilt u me as-je-blijf e-ven op die groo-te ta-fel zet-ten bij dat lek-ke-re brood...”

„Wel wel,” riep de man, „dacht ik 't niet, daar zit wa-rem-pel een muis-je. „Kom jij maar eens hier, stout baas-je !”

Hij nam 't muis-je van den grond op. „Tjon-ge.” dacht Pim-pie, „wat een aard-ige mensch is dat ; nou kan 'k da-de-lijk lek-ker smul-len van al-les, wat er op ta-fel staat.”

Maar oei ! dat viel te-gen. Want de man nam Pim-pie gauw mee naar de keu-ken en wat deed ie daar ?

Hij stop-te den ar-men Pim-pie in een groo-ten em-mer wa-ter en Pim-pie was in twee mi-nu-tenver-dron-ken !

„Zie-zoo,” zei de man, „hij is ge-luk-kig dood ; die ver-ve-len-de mui-zen — ze e-ten al-les op, die snoe-pers !”

Ach, ach, had Pim-pie nu maar be-ter naar va-der en moe-der ge-luis terd, he ?

J. S.

CORRESPONDENTIE

Dirkje van Hoorn. De Wetlaan 54, Zeist. Denk wel, dat het kiekje geplaatst kan worden. We zullen zien. Ik sta er echter niet voor in, beste Nichtje, dat het portret ongeschonden uit den strijd komt. Daag. Veel groeten van oom.

Nelly Traats te Dinteloord. Mogelijk heeft Pauline al lang antwoord ontvangen in R. J., als dit briefje gedrukt wordt. Dat komt, omdat er voor Kl. den laatsten tijd zoo heel veel brieven zijn gekomen. Ik hoop, dat Nelly niet boos is, want van booze Nichtjes ben ik bang. Wat aardig briefje al voor een kind uit de eerste klas. Flink gedaan, Nelly. Ja, ik denk wel, dat het portret zal afgedrukt kunnen worden. Dan vin je het wel eens. Dag beste kind. Hartelijke groeten van oom.

Paulientje den Hartog, Transvaalstr. 61, Leeuwarden. Als ik een briefje krijg van een Nichtje dat ziek te bed ligt, vind ik het toch zoo jammer, dat het altijd heel lang moet duren eer mijn antwoord gedrukt wordt. Ik begrijp, dat mijn Nichtje erg verlangd heeft, naar een antwoord, maar het kan niet anders. Ik hoop nu, dat Paulientje lang hersteld zal zijn, en dat ze op school niet is achtergeraakt. Mooi van Mientje, dat ze zoo trouw gezorgd heeft voor het huiswerk en voor de kleuterblaadjes. Veel groeten aan allen van oom. Tot later.

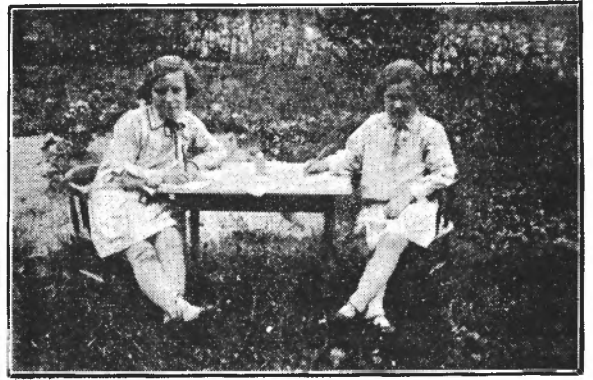
Mies Corpelein, Anny Blijlevens, Mientje Zom, Sientje Martin, Annie Geerders, Rieka Plag, Riekje van der Heijden, Ansie Mannee, Saartje van Oers, Jo van Keulen, Loesje Simons en Rika Bosman, allemaal Nichtjes van de H. H. Engelbew.-school, Jozefstr. 26, Rotterdam. Ik heb al meermalen gezegd, dat Tante haar bijzondere belangstelling toont, als er een groot pak brieven binnen komt. Ik hoef dat niet telkens te herhalen, maar dezen keer moet ik toch even zeggen, dat al mijn Rotterdamsche Nichtjes uit de 2e klas een bijzonder compliment van Tante ontvangen voor het netjes schrijven. Ze heeft mij gevraagd om dat compliment vóór op te zetten, omdat het zoo wel verdiend is. En nu begin ik maar gauw de briefjes een voor een te beantwoorden. Mies zegt: nu de kinderen van de 3e klas een brief geschreven hebben, beginnen wij — 2e — ook. Groot gelijk. Verder lees ik, dat Mies een nieuw zusje gekregen heeft, dat veel op haar nieuwe pop lijkt. Ik heb ze geen van beiden gezien, maar ik weet tóch te voren, dat zusje veel en veel liever is. Vraag maar even Mies. Dan komt Annie vragen, of oom het goed vindt, dat zij een brief schrijft. Wel Pieter-Paaltjes-nog-toe, zeker vind ik dat goed. Ik vind zelfs goed, dat ze iedere maand zoo'n leuken brief schrijft. Nou jij, Annie. Of ik het niet knap vind, dat de Nichtjes al op noten kunnen zingen? Ja, heel knap. En — zegt ze verder — wij zijn al zoo knap met de oefeningen. Als ik nu maar wist, welke oefeningen Annie bedoelt, vond ik dat ook wel knap. Zoo krijgen we nu Mientje, die van mooie leesboeken vertelt. Kende ik ze nu maar, dan over konijnen en een hond, die ik ook heel wat liever vind dan een kat. Tenslotte over mooie schrijfschriften, wat ik wel kan zien aan de keurige brieven. Sientje is een nieuw Nichtje, dat ik welkom heet met stevige hand. Ze vindt de verhaaltjes en de plaatjes van Kl. heel mooi, dus zijn we samen dikke vrienden.

Hoe zit dat? *zingen* jullie het Weesgegroet op school? Annie II heeft al heel wat Kl. verzameld en die worden dan later ingebonden. Mooi zoo. Maar nu moet je hooren: *Nu* al heeft dat Nichtje 13 tien en in haar rekenschrift en in het vorige taalschrift stonden zoo maar even 25 tien en. Zóó ver heb ik het heel mijn leven niet gebracht. Ik vond het prachtig beste kind, en ik hoop, dat je nog veel tien en moogt veroveren. Riekje begint met zich netjes voor te stellen, en oom geeft haar de vijf tot welkom in de familie. Maak je altijd de jurkjes zelf voor de pop? Ja? En wie knipt? Vijf broertjes en 2 zusjes is zeker samen 8? Zal wel. Rieka II schijnt een beetje ongerust, of ze wel zal overgaan naar de 3e klas. Zal wel losloopen, kindje. Schrijf me later maar eens hoe het gegaan is. Ansie vertelt dat ze elken dag het Kl. uit leest. Zulke trouwe lezeresjes heb ik niet veel. Dan zegt ze: „vroeger huilde ik dikwijls op school, maar nu niet meer, omdat ik het roode lint aan heb.” Heeft Zuster dat middeltje uitgevonden, Ansie? Ik weet goeien raad: als thuis het kleintje in de wieg huilt, neem dan eens dat roode lint mee. Moe zal er schik in hebben. Saartje schrijft over haar kleine broertje Benjamin, die een beetje ziek is en... den heelen dag huilt. Kind, het roode lint van Ansie. Dan zegt ze nog, dat ze graag griesmeel heeft. Goeie kost, blijf er bij. Jo zegt, dat ze al goed kan rekenen. Hoeveel is dan: anderhalf kali half? Maar, zelf uitrekenen, hoor; of: heb je nog niet zulke moeilijke sommen op school? Nóg een som: Als een groot brood 20 centen kost, hoe duur is dan een stuiversbroodje? Dag Jo. De laatste op één na is: Loesje, die nog nooit een brief geschreven heeft. Dan ben ik blij, dat ik den eersten kreeg, en ik moet zeggen, dat die eerste netjes is. Loes mag geregeld meekomen op bezoek. We zullen samen maar hopen, dat het rapport heel mooi is. Als er een uitstapje aan vast zit, mag je wel extra je best doen. Geef kleine zus een handje van mij. De laatste is Rika, en ze is zich ernstig aan 't voorbereiden voor de Eerste H. Communie. Ik hoop, dat ze bij gelegenheid ook eens een gebedje afzondert voor Raadseloom, daar ben ik altijd heel blij mee. Ja? Hoe heet kleine zus? Als dit briefje komt, kan ze wel lachen en kraaien en spartelen in de wieg. Is Willie al op bewaarschool? Wat kan hij al maken? Even nog voor alle Nichtjes samen veel hartelijke groeten en voor ieder afzonderlijk een stevige hand. Wil Rika dat zaakje even voor mij opknappen en de rij langs gaan? Daag. Tot ziens.

Corry Tap, Hazebroekstr. 18, 's Gravenhage. Wel zeker mag ook Corry komen meedoen. Heel graag. Hartelijk welkom dus in de familie. Laat ik nu meteen maar zeggen, dat geen enkele brief te lang is voor mij. Hoe langer, hoe liever. Zeker, druk heb ik het altijd met de brieven van al mijn Neefjes en Nichtjes, druk alle dagen en alle jaren, maar 't is mijn liefste werk. Ik zou ook graag willen, dat alle kinderen leerden een flinken brief te schrijven. Daarom juich ik lange brieven altijd toe. Doe je 't? Dan nóg iets: nooit brieven sturen naar Haarlem, dat geeft maar vertraging en kans, dat de brief verloren raakt. Het adres, waar alle brieven van R. J. en Kl. moeten gestuurd worden, staat telkens bij iederen nieuwen wedstrijd. Zoek dat nu eens op en noteer het in een boekje, dan heb je het altijd bij de hand. Dag Corry.

De kinderen Woudberg uit Hilversum.

Ada en Winanda Hoekstra uit Geffen.

Kaatje Wesenbeek uit Rotterdam.

*Hennie van Glonsbeek
uit Groningen.*

*De kinderen Beyrens
uit Roosendaal.*

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3¼ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING No. 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

Jopie's Keus

Vier hee-le klei-ne meïs-jes
Van nauw'lijks ze-ven jaar,
Die za-ten op een bank-je
Heel knus-jes bij el-kaar.

Ze za-ten te be-pra-ten,
Het-geen men wor-den zou:
„Ik word,” zei klei-ne Riek-je
„Een def-tige Me-vrouw!”

„En ik ga in een win-ke!l
Van kan-ten en sa-tijn,
'k Ver-koop de mooi-ste din-gen”
Zei Lies, „dat vind ik fijn!”

„En weet je wat ik doen ga,
Als 'k groo-ter ben,” zei Door,
„Dan ga ik Va-der hel-pen,
En wer-ken op 't kan-toor.”

„En jij, wat moet jij wor-den?”
Vroeg Riek aan Jo-pie toen;
„Ik word na-tuur-lijk „Moe-der”,
Dan mag je al-les doen.”

ANNIE
SCHNEIDERS

KASSIE EN GISSIE IN 'T KABOUTERLAND

DOOR

JOH. RAM.

III.

EEN HEER-LIJK ROND-REIS-JE

Och, och! Wat sliepen die Kas-sie en Cis-sie dien eer-sten nacht heer-lijk, daar in 't land der ka-bou-ters!

Ze had-den zul-ke fij-ne zach-te bed-jes. En door de ge-o-pen-de ven-sters drong zoo'n zui-ve-re fris-sche lucht naar bin-nen. Ja, als er niets bij-zon-ders ge-beurd was, zou-den ze al-le-bei wel heel lang door-ge-sla-pen heb-ben. Dat zou niet erg mooi van hen ge-weest zijn. Maar ge-luk-kig wer-den ze op een heel fij-ne en vreem-de ma-nier wak-ker ge-maakt. Juist toen 't zon-ne-tje de wit-te huis-jes deed schit-te-ren als goud, kwamen tien, twin-tig vo-gel-tjes ach-ter el-kan-der de ka-mer-tjes van Kas-sie en Cis-sie bin-nen-ge-vlo-gen.

Die lie-ve dier-tjes gin-gen op den rand van de gou-den le-di-kant-jes zit-ten en be-gon-nen een lied-je te flui-ten. Eerst zacht, maar lang-za-mer-hand steeds har-der.

Wat ke-ken de twee vreemd op, toen ze zoo ge-wekt wer-den.

„Och wat een lie-ve vo-gel-tjes!” lachte Cis nog half sla-pend.

„Wat doen jul-lie hier in huis!” zei Kas, die niet da-de-lijk scheen te we-ten, dat ie in Ka-bou-ter-land was.

Met-een be-gon-nen de vo-gels vriende-lijk te zin-gen:

„Wij ko-men u flui-ten,
Dat 't sla-pen is ge-daen.
De zon staat al bui-ten,
Naar bed is de maan.

Ka-bou-ters en die-ren
Zij staan al ge-reed,
Om feest te gaan vie-ren.
Dus vlug u ge-kleed.”

Nu. Kas-sie en Cis-sie wa-ren ge-wend al-tijd vlug op te staan. En dat was maar goed ook! Want nog geen kwartier-tje na-dat de vo-gels hun lied-je ge-zon-gen had-den, kwa-men ka-bou-ters al klo-pen op de deu-ren van hun ka-mer-tjes.

„Komt u maar bin-nen, hoor!” lachte Kas, „ik ben al kant en klaar!”

„k Moet nog e-ven m'n schoen-tjes aan-trek-ken,” riep Cis-ka.

Maar al gauw was zij ook klaar en een mi-nuut-je la-ter stap-ten Kas-sie en Cis-sie, hand aan hand, ach-ter een ka-bou-ter-tje aan, de gang door.

In-eens schrok-ken ze! Op-zij in den muur kwam plots een groo-te o-pe-ning.

„Gaat bin-nen!” zei-den de ka-bou-ters met-een.

Voor ze 't ei-gen-lijk zelf wis-ten, ston-den de twee kin-de-ren in een ka-mer, waar in 't mid-den een prach-tig ge-dek-te ta-fel stond.

„Hier kun-nen de prin-ses en de prins ont-bij-ten,” zei één der ka-bou-ters.

Een oo-gen-blik la-ter wa-ren Kas-sie en Cis-sie al-leen!

„Snap jij d'r wat van, Kas?” vroeg Cis, toen ze een poos-je vol be-won-de-ring naar al 't moois in de ka-mer had-den staan kij-ken.

„Na-tuur-lijk, Cis-sie! We zijn in Ka-bou-ter-land. En jij bent een prin-ses en ik een prins. En daar-om krij-gen we van die fij-ne brood-jes..... klein zijn ze, hè?”

„Maar er zijn er een hee-le-boel!”
 „Dat mag ook wel! Wat ziet dat vleesch er lek-ker uit! En die vruchten.”

„'t Lij-ken net si-naas-ap-pe-len!” vond Cis. „Ik durf ze haast niet aan te ra-ken! Kijk 'ns! M'n be-ker is ook al van goud! Durf jij, Kas?”

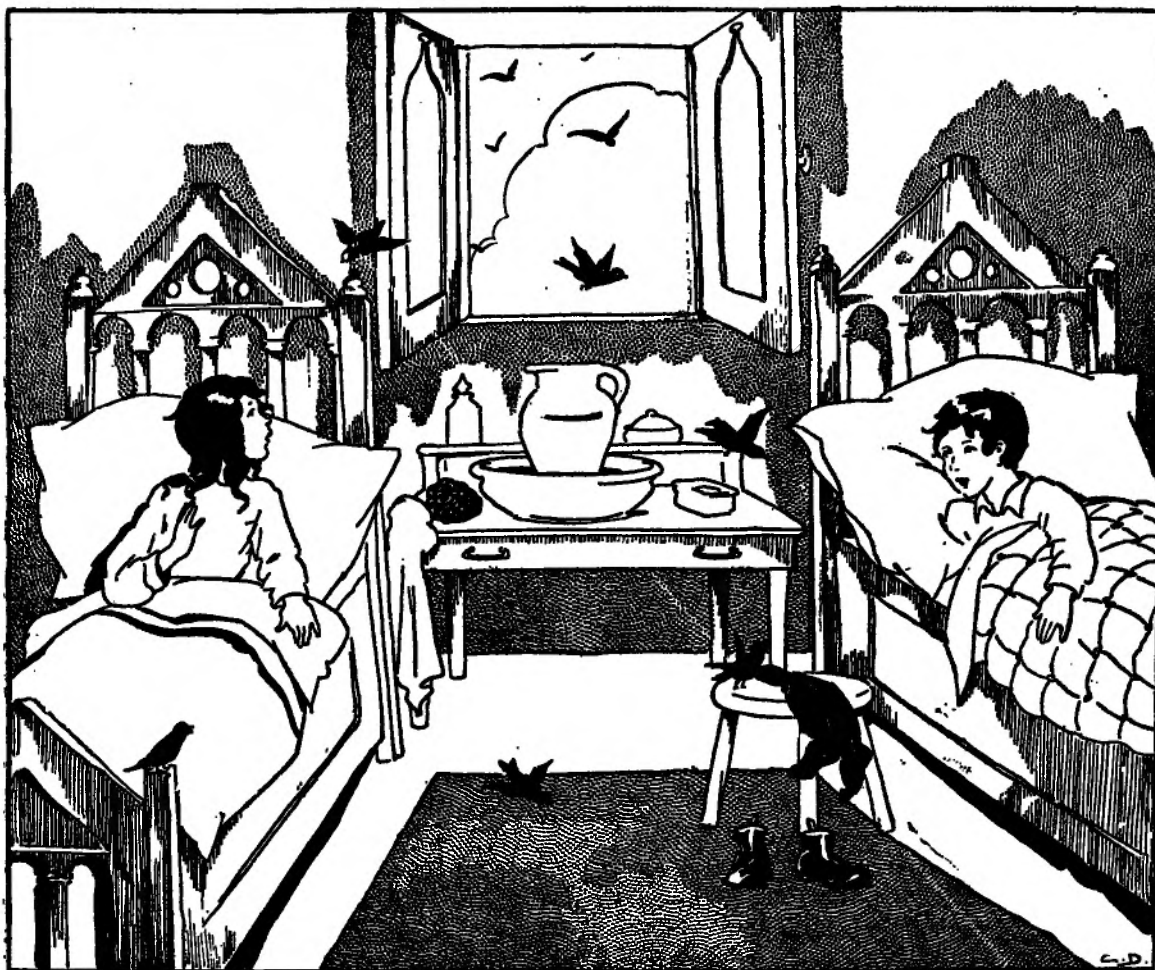
„Na-tuur-lijk! 't Is toch voor ons. La-ten we maar gauw be-gin-nen, want

Met-een liep hij met Cis-ka de twee klei-ne ke-rel-tjes ach-ter-na.

„Waar zou-den we heen-gaan?” vroeg 't meis-je fluis-te-rend.

„Weet ik ook niet, hoor!” zei Kas vrien-de-lijk. „Af-wach-ten maar!”

Ze zou-den 't gauw mer-ken. Wel-dra ston-den ze weer ach-ter de gou-den deu-ren bo-ven aan de wit-stee-nen trap. Ze hup-pel-den de ka-bou-ters ach-ter-na

.... *Wat keken die twee vreemd op toen ze zoo gewekt werden.*

ze zul-len zoo wel weer ko-men, om ons te ha-len!”

En daar had de jon-gen groot ge-lijk in! Ze had-den nog maar net ge-noeg ge-ge-ten toen er al twee ka-bou-ters bin-nen kwa-men.

„Wil-len de prin-ses en de prins ons maar vol-gen?” vroe-gen ze heel be-leefd.

„Ze-ker wel! Ze-ker wel, ka-bou-ters!” ant-wor-de Kas-per.

o-ver den gou-den loo-per naar be-ne-den.

„Nee maar!” riep Kas.

„Wat lief!” juich-te Cis-ka en bei-den sloe-gen de han-den in el-kaar van ver-ba-zing, toen zij daar on-der aan de trap een klein o-pen wa-gen-tje met twee wie-len za-gen staan.

Het was met slin-gers van don-ker-blau-we bloe-men ver-sierd en scheen bij-na ge-heel van goud ge-maakt. Ach-ter

de staan-plaats van den ka-bou-ter-koet-sier wa-ren twee zach-te zit-plaat-sen.

„Neemt u plaats! Gaat u zit-ten!” klonk een vrien-de-lij-ke ka-bou-ter-stem.

„Waar gaan we heen?” vroeg Kas e-ven.

„We zul-len de prin-ses en den prins rond-rij-den door 't Ka-bou-ter-land.”

„Hø fijn! Ja, da's heer-lijk, Kas! Kom gauw!”

Maar pas za-ten ze heel rus-tig naast el-kaar of Cis-ka sprong o-ver-eind:

„Neen maar, Kas-sie! Heb je on-ze paar-den al ge-zien? Kijk toch 'ns, wat ee-nig!”

Kas-sie keek ook! Dat ie dát nu nog niet ge-zien had! Voor 't wa-gen-tje ston-den aan een dun gou-den leid-sel, vier wit-te hond-jes ge-span-nen. Ze wa-ren pre-cies e-ven groot en had-den al-le vier een mooi-e, blau-we bloem op den kop. Hup! Daar vie-len Kas-sie en Cis-sie bei-den te-ge-lijk ach-ter-o-ver.

De koet-sier had e-ven met de zweep ge-klapt en on-mid-del-lijk wa-ren de hond-jes be-gon-nen te loo-pen.

„Daar gaan we, Cis!” juich-te Kas-per.

„Nu goed kij-ken, hoor!”

Och, och, wat viel er veel te zien in Ka-bou-ter-land. Kas-sie en Cis-sie had-den geen oo-gen ge-noeg. Al-les was nieuw en mooi. De boo-men in de bloe-men-straten hin-gen vol met goud-ge-le vruch-ten, die ze 's mor-gens ook aan hun ont-bijt ge-had had-den. De huis-jes op 't plein wa-ren hel-der-wit; voor al-le ven-ster-tjes ston-den mooi-e bloe-men. Tel-kens za-gen ze wat an-ders.

„Kijk de-zen kant eens uit, Cis!” riep Kas. „Een heel groot veld met al-le-maal roo-de bloe-men!”

„Nee, hier moet je kij-ken!” juich-te Cis-ka. „Hee-le rij-en pad-de-stoe-len, rooi-e en wit-te!”

„Maar dan hier!” riep Kas-sie weer. „Een heel smal sloot-je! Wat is dat wa-ter hel-der! Je kunt zoo de vis-schen zien, Cis!”

„Ja, ja! Maar zie je daar tus-schen dat ko-ren die ko-nijn-tjes wel? Kijk, ze geven el-kaar een poot-je en ma-ken

een ron-de-dans-je zon-der 't ko-ren om-ver te trap-pen!

Neen maar, Kas-sie! Kijk toch eens! De ko-nijn-tjes heb-ben ons ge-zien! Kas, Kas, Daar ko-men ze aan! O he-mel tje, Kas-sie! Pas op!”

Nog voor ze een van bei-den goed wis-ten, wat er ge-beur-de, had-den de leu-ke ko-nijn-tjes een groo-ten kring om 't wa-gen-tje ge-maakt en dans-ten ze op hun ach-ter-poo-ten in 't rond. In-eens spron-gen twee van de beest-jes uit den kring op 't wa-gen-tje af! In een wip had-den Kas en Cis er ie-der één op schoot.

„Wat 'n lie-ve dier-tjes!” lach-te Cis en ze streek zacht met d'r hand o-ver 't vacht-je.

„Ha! krijg ik dat van je!” vroeg 't meis-je! „Kijk 'ns, Kas! Ik krijg een paar graan-kor-rels van 't ko-nijn-tje.”

„Die heb ik ook al ge-kre-gen!” gaf de jon-gen ten ant-woord.

„Eet ze maar op!” sprak nu ook de ka-bou-ter-koet-sier vóór hen. Ze sma-ken heel fijn!”

„Nou! Reu-ze” zei Kas da-de-lijk toen ie die din-gen proef-de.

„Ee-nig!” vond Cis-ka ze.

Op-eens klap-te de ka-bou-ter met z'n zweep! Hol-der-de-bol-der ver-dwe-nen al de ko-nij-nen weer in 't ko-ren-vel-d. De hond-jes ston-den nu stil.

„Als de prins en de prin-ses het goed-vin-den, zal ik ze iets moois la-ten zien!”

„Iets moois la-ten zien?” vroeg Kas ver-won-derd. Al-les wat ze al ge-zien had-den, was e-ven mooi ge-weest.

„Ja, be-hal-ve 't pa-leis van den ko-ning, hebt u nog niets bij-zon-ders ge-zien. Eerst zal ik u naar de zil-ve-ren me-ren bren-gen!”

't Leek nu wel, of ze in Ka-bou-ter-land gin-gen droo-men. Ze re-den een lan-ge smal-le laan in, die van bo-ven hee-le-maal dicht ge-groeid was. Een bree-de buis van groen en bloe-men leek die laan wel. Hon-der-den prach-tig ge-kleur-de vo-gel-tjes za-ten op de tak-ken en zon-gen de leuk-ste wijs-jes!

Plot-se-ling werd 't weer hel-der licht. En toen Cas en Cis naar om-laag ke-ken,

moes-ten ze e-ven hun oo-gen slui-ten. Be-ne-den hen za-gen ze klei-ne glin-ste-ren-de meer-tjes. Het wa-ter lag vlak en leek wel een groo-te spie-gel. Klei-ne ei-land-jes wa-ren er-in, dicht be-groeid met boo-men. Ook aan de kan-ten ston-den dicht-op-een groo-te, groe-ne boo-men met al-weer gou-den vruch-ten.

„Mor-gen,” zei op-eens de ka-bou-ter, „mo-gen de prins en prin-ses een tocht-je op die me-ren ma-ken. Daar zul-len ze ple-zier van heb-ben.”

„Prach-tig is 't er! Ik wil er best op,” zei Kas-per.

„Dat wil ik ge-loo-ven!” ging de ka-bou-ter weer ver-der. „Maar 't is er niet al-leen prach-tig! 't Is er ook heel leuk en grap-pig!”

„O, wat dol-le-tjes! Ver-tel u 't eens!” vlei-de Cis-ka.

„Mor-gen zult u 't zelf zien. Ik moet u nu nog e-ven naar 't goud-land bren-gen!”

Langs an-de-re la-nen re-den ze nu weer ee-ni-gen tijd voort. Op-eens riep Cis-ka uit:

„Kijk, Kas! Daar heb je die-zelf-de huis-jes weer, die we gis-te-ren ge-zien heb-ben!”

„O ja! Waar die goud-spin-nen in le-ven!”

„U weet 't al goed,” be-gon de ka-bou-ter weer. „Daar be-gint 't goud-land. Ziet u daar die groo-te groep boo-men?”

„Ja! Ja!” rie-pen Kas en Cis te-ge-lijk.

„En ziet u wel, dat geen mensch of dier daar tus-schen de stam-men door kan gaan?”

De kin-de-ren ke-ken en ke-ken! En ja, nu za-gen ze 't! Tus-schen de stam-men der boo-men hin-gen dun-ne weef-sels van fijn gou-den dra-den.

„Ze lij-ken heel zwak,” ver-tel-de de ka-bou-ter weer, „maar zelfs de men-schen zou-den die weef-sels niet ka-pot kun-nen slaan. In de klei-ne huis-jes, die daar voor staan, wo-nen de goud-spin-nen. Die heb-ben dat mooi-e hek ge-maakt en hou-den de wacht. Zij zul-len o-ver en-ke-le da-gen ook een der poor-ten voor u o-pe-nen.”

„Mo-gen wij ook naar dat goud-land?” vroeg Cis-ka.

„Ja, o-ver en-ke-le da-gen!”

„Hoe ziet het er uit!” waag-de Kas 'e vra-gen.

„Ge-duld, prins! Ge zult al-les zelf zien. Wij moe-ten te-rug naar 't pa-leis. Ik hoor de klok-ken lui-den voor 't mid-dag-maal!”

In-eens hoor-den Cas en Cis ook het zach-te, leu-ke ge-tin-gel van de zil-ve-ren klok-jes van 't pa-leis. En met-een voel-den ze, dat ze hon-ger had-den.

Vlug ging 't nu te-rug!

Juist toen 't lui-den der klok-ken op-hield, kwa-men ze bij 't pa-leis aan!

Twee ka-bou-ters kwa-men da-de-lijk aan-ge-loo-pen.

„E-de-le prin-ses! E-de-le prins! De ko-ning wacht u in de groo-te zaal. Hij zal met u het mid-dag-maal ge-brui-ken.”

WORDT VERVOLGD

Lang of Kort

Als 'k een Chi-nees-je was,
Met zwar-ten, lan-gen staart,
Wat fier zou 'k er mee loo-pen!
Ik zou 'm nóóit ver-koo-pen,
Al was ie héél wat waard!

Als ik 'n Chi-nees-je was,
Aan d'an-dren kant van d'aard,
En Va-der zou me snap-pen
Bij ve-le stou-te grap-pen,
Dan.... trok hij aan m'n staart!

'k Ben ech-ter géén Chi-nees-je
En 't is ge-luk-kig maar:
Zoo'n staart is won-der-baar-lijk —
Maar.. dik-wijs ook ge-vaar-lijk..
'k Draag dus kort m'n haar!

Henk van Dordt.

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

'k Ge-loof dat jul-lie van de week heel wat ro-zen-krans-jes ge-vloch-ten hebben, is niet? En ik weet ze-ker, dat er heel mooi-e en heel geu-ri-ge bij zijn, want bij mij in de kerk heb ik kin-de-ren zien bid-den, net en-gel-tjes! Vol-hou-den nog de-ze week, hoor!

Er was eens 'n vreemd land. 't Hee-le land be-stond uit hoo-ge ber-gen, groot-e vlak-ten en die-pe af-gron-den. Hoe An-ne-Lies-je en Frits-ke daar ver-zeild raak-ten, wis-ten ze zelf niet goed. Moe-der had hun 's a-vonds nog in bed ge-legd en 'n kus-je ge-ge-ven en nu, op-eens, lie-pen ze sa-men hier, hand aan hand. 'n Vreem-de vrouw, met een lang groen kleed aan liep met hun mee.

„Nu moet je eens goed op-let-ten,” zei ze vrien-de-lijk. „Hier op de-ze vlak-ten loo-pen de mees-te men-schen.” En wer-ke-lijk, zoo ver als de kin-de-ren zien kon-den, za-gen ze men-schen aan-

ko-men. Som-mi-gen be-pakt en vol-ge-la-den, an-de-ren lie-pen haas-tig en vroom-lijk, maar al-le-maal gin-gen ze den-zelf-den kant uit, naar de hoo-ge ber-gen. An-ne-Lies-je en Frits met de groe-ne vrouw lie-pen ook mee. De mees-te men-schen en ook de kin-de-ren wa-ren in 't groen ge-kleed. Toen ze bij de ver-schrik-ke-lijk hoo-ge ber-gen kwa-men, be-gon-nen al die men-schen te klim-men. 't Ging niet ge-mak-ke-lijk, want de ber-gen wa-ren hoog en steil en soms brok-kel-den hee-le stee-nen naar be-ne-den.

„Zie je daar bo-ven op den berg die men-schen?” vroeg de groe-ne vrouw.

De kin-de-ren tuur-den en tuur-den, maar za-gen niet veel. Toen gaf de groe-ne vrouw elk een ver-re-kij-ker en nu za-gen ze héél hoog, bo-ven op de ber-gen ook men-schen. Maar die wa-ren in 't wit ge-kleed en zoo rijk en schoon wa-ren hun klee-de-ren en zoo mooi hun stra-len-de ge-zich-ten, dat An-ne-Lies-je met haar oo-gen er-van knip-per-de.

„Daar wil-len al die groe-ne men-schen heen,” ver-tel-de de vrouw. „Ze klim-men met heel veel moei-te naar bo-ven en daar wor-den ze net zoo rijk en mooi als die wit-te men-schen.” Ze lie-pen nog een eind-je ver-der langs den voet van den hoo-ge berg en nu wees de vrouw hun naar be-ne-den.

„Nu hier kij-ken, in dien die-pen af-grond!” Ze ke-ken in die don-ke-re diep-te en op-eens pak-te 't klei-ne meis-je heel ang-stig de hand van de vrouw.

„Daar val-len men-schen in!” zei ze ang-stig. De groe-ne vrouw knik-te droe-vig.

„'t Is hun ei-gen schuld,” zei ze. „Ze heb-ben niet goed uit-ge-ke-ken, of zijn in slaap ge-val-len on-der-weg.”

Nog ke-ken ze naar be-ne-den en nu za-gen ze heel on-der-in zwar-te men-schen, die ang-stig ke-ken en smee-kend de han-den op-hie-ven. En steeds vie-len er men-schen in en rie-pen ang-stig om hulp. Want zoo steil en glib-be-rig wa-ren de wan-den, dat ze er zelf niet uit-kon-den. De groe-ne men-schen op den berg za-gen 't ook en had-den diep me-de-lij-den met die ar-men. Op-eens hie-ven

ook zij smee-kend hun ar-men om-hoog naar de wit-te men-schen op den berg, die al-len te za-men om-hoog we-zen naar den he-mel. En steeds drin-gen-der en steeds smee-ken-der klonk de roep van de groe-ne men-schen op de hel-ling : „Help hen toch ! Red hen uit dien af-grond !” Toen in-eens kwa-men de wit-te men-schen van den hoo-gen berg naar be-ne-den vlie-gen. Ze zweef-den zacht en licht in den die-pen af-grond en na-men elk één zwar-ten mensch mee naar bo-ven. En de wit-ten hoof-den en-kel de zwar-ten maar aan te ra-ken, om hen te ver-an-de-ren in blan-ke, wit-te ge-stal-ten. De groe-ne men-schen op den berg wa-ren blij en nog vlug-ger en nog har-der klau-ter-den ze naar bo-ven. „Help ons ook 'n beet-je, als-je-blijft !” smee-ten ze. En de wit-te men-schen daal-den ook den berg af en ruim-den de groo-te rots-blok-ken op-zij en hiel-den de groe-ne men-schen aan de hand, dat ze be-ter kon-den klim-men.

Frits klap-te in de hand-jes van blij-dschap.

„Wat lie-ve, wit-te men-schen !” juich-te hij. Ze wan-del-den nog ver-der met de groe-ne vrouw en op el-ken berg was 't het-zelf-de. O-ver-al smee-ten de groe-ne men-schen en klaag-den de zwar-ten. En vroom-lijk en blij, licht en glan-zend daal-den daar-tus-schen de wit-te ge-stal-ten en droe-gen de ar-me stak-kerds uit den af-grond om-hoog en hiel-pen vrien-de-lijk de groe-ne klim-mers. Toen op-eens wer-den ze wak-ker en la-gen in hun ei-gen bed-je, thuis.

„Wat een vreem-de droom,” zei Frits. Maar ik be-greep dien droom wel. Luis-ter maar. Die groe-ne men-schen zijn wij al-le-maal en wij klau-te-ren en klim-men om-hoog naar den he-mel, waar de wit-te ge-stal-ten, de en-ge-len en hei-li-gen, le-ven. Maar som-mi-gen van ons pas-ten niet goed op en val-len in 't va-ge-vuur, door hun zon-den en fou-ten. Nu moe-ten wij, groe-ne men-schen, veel bid-den en vra-gen en smee-ken. Dan ko-men uit den he-mel Gods lie-ve En-ge-len en red-den de ar-me ziel-tjes uit 't va-ge-vuur en bren-gen ze naar den he-mel. Ook moe-ten wij de hei-li-gen vra-gen, of ze ons wil-len hel-pen op on-zen klau-ter-tocht naar den he-mel, en dat doen ze ook. Vraag en bid maar veel tot de H. Maagd, den H. Jo-zef, de H. The-re-si-a, den H. An-to-ni-us en nog zoo-veel hei-li-gen, die hoog in den he-mel zijn. Voor-al 1 No-vem-ber, op 't feest van Al-ler-hei-li-gen, bid dan maar goed tot al-le hei-li-gen. En 2 No-vem-ber, op 't feest van Al-ler-zie-len, veel bid-den voor de ar-me ziel-tjes in 't va-ge-vuur. Vin-den jul-lie 't niet heer-lijk, dat zoo iets kan ? De groo-te men-schen noe-men dat : de ge-meen-schap der hei-li-gen, maar wij we-ten nu wel, dat wij de groe-ne men-schen zijn, die véél moe-ten bid-den om de ar-me ziel-tjes te ver-los-sen en dat de hei-li-gen ons ook hel-pen om mak-ke-lij-ker in den he-mel te ko-men.

Dag klei-ne groen-tjes ! Veel bid-den 1 en 2 No-vem-ber, hoor !

A. POSTEL.

HIJ KON HET WEL

„Ho, ho, even wachten. Dat gevaarlijke werkje knap ik liever zelf op !”

TINEKE EN HAAR BOTERHAM

DOOR FRANCINE

Het was acht uur in den morgen. Vroo-lijk en blij kwam Ti-ne-ke Pont de trap af-ge-hup-peld. Ach-ter haar kwam Moe-der, die Ti-ne-ke e-ven ge-hol-pen had met aan-klee-den. Want, al was het meis-je al ze-ven jaar, hee-le-maal al-leen aan-klee-den kon ze zich nog niet, hoor. Ze kon wel zelf haar ha-ren bor-ste-len en kam-men. Maar weet je, als dat klaar was, had ze Moe-der al-weer noo-dig. Dan moest er een strik in 't haar vast-ge-maakt wor-den, en dat kon ze ook nog niet zelf. Al-tijd droeg Ti-ne-ke Pont zoo'n strik in 't haar. 't Was niet al-tijd de-zelf-de hoor. Wel-neen, nu eens was het een roo-de, dan weer een blau-we of een groe-ne.

Om acht uur 's mor-gens was Ti-ne-ke al-tijd klaar. Daar zorg-de Moe-der wel voor, want an-ders zou het im-mers best kun-nen, dat Ti-ne-ke te laat op school kwam. Maar, den-ken jul-lie mis-schien, de school be-gint toch pas om ne-gen uur? Moest Ti-ne-ke dan zoo'n eind loo-pen om naar school te gaan, dat ze daar een heel uur voor noo-dig had? Wel-nee, Ti-ne-ke woon-de dicht bij school. Ze moest maar tien mi-nu-ten loo-pen om er te ko-men. Moe-der bracht er haar al-tijd heen, want al wist Ti-ne-ke den weg wel, Moe-der vond haar toch nog wat te klein om al-leen te gaan. 't Was im-mers juist al-tijd zoo druk op straat, als het school-tijd was!

Dus het was niet om naar school te gaan, dat

Ti-ne-ke zoo-veel tijd noo-dig had, maar wel om iets an-ders. 't Was bo-ter-ham e-ten, waar Ti-ne-ke zoo lang o-ver deed. Ie-de-ren mor-gen, als ze om acht uur be-ne-den kwam, ston-den er voor Ti-ne-ke twee dun-ne bo-ter-ham-me-tjes en een be-ker melk klaar. En da-de-lijk moest ons meis-je dan van Moe-der be-gin-nen. Bij de mees-te kin-de-ren zou-den zoo'n paar dun-ne bo-ter-ham-men en een be-ker melk in een oo-gen-blik ver-dwe-nen zijn, hè? Maar bij ons Ti-ne-ke niet.

O, o, wat had Moe-der een ge-duld met haar noo-dig. Wel twin-tig-maal zei ze: „Toe dan, Ti-ne-ke, schiet toch een beet-je op. Je zult heusch te laat op school ko-men. En wat zal de juf-frouw dan wel zeg-gen!”

Ja, daar dacht Ti-ne-ke ook wel o-ver. Ze kon zelf al op de klok zien, en met ang-sti-ge oo-gen zag ze dan, hoe de wij-zers van de klok hoe lan-ger hoe ver-der gin-gen. En als de klok dan kwart voor ne-gen wees, dan hield ze het niet lan-ger uit. Smee-kend vroeg ze dan: „Toe, Moes-je, la-ten we nu weg-gaan, 't is al zoo laat.”

Hoofd-schud-dend keek Moe-der dan naar Ti-ne-ke's bord-je, waar-op meest-al nog één, ja soms wel an-der-hal-ve bo-ter-ham lag. Maar toch zei ze meest-al:

„Ik heb dat meer bij de hand gehad! Kijk, zoo moet het. Een-twee...”

„Nu, drink je melk dan maar op en gauw dan maar.”

Zoo kwam het, dat Ti-ne-ke een ten-ger, bleek kind-je was. Kin-der-tjes die zoo wei-nig e-ten, kun-nen im-mers niet groei-en ?

Op ze-ke-ren keer zei Va-der dan ook te-gen Moe-der : „We moes-ten toch den dok-ter maar eens la-ten ko-men voor ons Ti-ne-ke. Ik vind, dat ze er niet best uit-ziet.”

Ja, dat vond Moe-der ook. Ze had er ook al eens o-ver ge-dacht om den dok-ter te la-ten ko-men. Maar om-dat Ti-ne-ke al-tijd voo-lijk was en nooit klaag-de, had Moe-der het al-weer eens uit-ge-steld. Maar nu moest het dan maar ge-beu-ren.

Op een Woens-dag-mid-dag toen Ti-ne-ke niet naar school hoef-de, kwam Dok-ter.

Hij keek eens naar Ti-ne-ke, voel-de haar pols-je en maak-te een grap-je met haar. Toen stond hij op.

„Niets ern-stigs, me-vrouw-tje,” zei hij. „Al-leen een beet-je slap-jes. Flink e-ten, en vroeg naar bed.”

Moe-der zucht-te en ver-tel-de Dok-ter, hoe wei-nig het meis-je al-tijd at.

„Meest-al staat de helft van haar bo-ter-ham er nog als het school-tijd is, Dok-ter,” zei ze.

Dok-ter keek heel ern-stig.

„Maar dat *mag* niet,” zei hij toen. „Ti-ne-ke moet flink e-ten. Wil ik u eens een goe-den raad ge-ven, me-vrouw ?”

„Graag, Dok-ter,” zei Moe-der.

„Wel, dan laat u Ti-ne-ke niet eer naar school gaan, voor ze haar bo-ter-

ham-men en haar melk op heeft. En als de Juf-frouw vraagt waar-om ze te laat komt, dan ver-telt u haar maar al-les en dan zegt u maar dat ik het zoo heb-ben wil. Ti-ne-ke *moet* goed e-ten, an-ders wordt ze niet sterk en flink.”

Met groo-te oo-gen had Ti-ne-ke van Moe-der naar den dok-ter ge-ke-ken en van den dok-ter weer naar Moe-der.

Meen-de Dok-ter dat nu, en zou Moe-der dat heusch doen ?

En weet je, toen Ti-ne-ke zoo naar den dok-ter keek, ja, toen zag ze best, dat Dok-ter het meen-de. En of Moe-der het zou doen ? Dat merk-te Ti-ne-ke den vol-gen-den mor-gen pas.

Als ge-woon-lijk zat ze weer een hee-len tijd voor haar bord-je. Maar toen de klok kwart voor ne-gen wees, was 't bord-je *niet* leeg. En de be-ker melk stond nog haast vol !

„Moes,” vroeg Ti-ne-ke zoo-als ie-deren mor-gen, „gaan we nu ? An-ders kom ik te laat.”

„Kijk eens naar je bord-je en je be-ker, meis-je,” zei Moe-der. „Is al-les op ?”

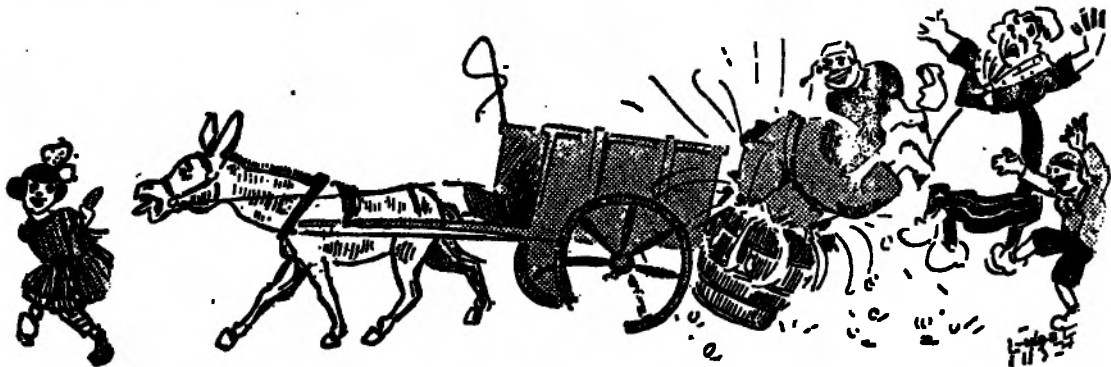
„Nee Moe, ik lust heusch niet meer,” ant-woord-de Ti-ne-ke.

„En weet je dan niet meer wat Dok-ter gis-te-ren ge-zegd heeft, meis-je ?” vroeg Moe-der weer.

„Ja Moes,” zei Ti-ne-ke zacht-jes.

„Goed,” zei Moe-der, „maak je dan nu maar klaar voor school. Dan zal ik straks met-een aan de juf-frouw al-les ver-tel-len.”

Ti-ne-ke be-gon te schrei-en, want o,

„Hup ! O ! O ! m'n eitjes !”

ze vond het toch zoo naar dat haar Juf-frouw nu al-les zou moe-ten we-ten. Maar ze zag wel aan Moe-der's ge-zicht, dat het haar niets hel-pen zou. Vlak bij school bleef ze plot-se-ling staan.

„Moes,” zei ze, „toe Moes, zegt u nog maar niets te-ge-n de Juf-frouw. Dan zal ik mor-gen mijn bo-ter-ham gauw op-e-ten.”

„Heusch?” vroeg Moe-der.

„Ja Moes-je, echt. Ik zal heel erg mijn best doen.”

„Nu, goed dan,” zei Moe-der. „Dan zal ik nog één dag-je wach-ten. Maar als

het mor-gen niet goed gaat, dan zeg ik het heusch.”

Ti-ne-ke's tra-nen wa-ren ge-droogd. Vroo-lijk hup-pel-de ze de school bin-nen. Ge-luk-kig, Moe-der had nog niets ver-teld.

Klei-ne Ti-ne-ke hield woord.

't Kost-te haar wel vaak veel moei-te, en soms moest Moe-der nog wel eens brom-men; maar toch zorg-de ze, als de klok kwart voor ne-gen wees, dat haar bord-je en be-ker leeg wa-ren. Zóó kwam het, dat de Juf-frouw nooit ge-we-ten heeft, hoe-lang Ti-ne-ke Post wel o-ver haar bo-ter-ham deed. FRANCINE.

Een verrassing onder Schooltijd

Het was stil op 't school-plein. De kin-de-ren, die 'n half uur ge-le-den er nog had-den ge-hold en ge-stoeid, za-ten nu al-len in de klas. Van-uit de o-pen-staan-de-ra-men klonk nu en dan 'n stem naar bui-ten.

In de an-ders zoo stil-le straat kwam druk-te en be-we-ging. 'n Ge-hol en ge-roep van kin-de-ren, die nog niet naar school be-hoef-den. Al-le-maal lie-pen ze naar 't eind der straat, de een volg-de den an-der na.

„Moe-ke, Moe-ke, kijk dan 'ns! 'n Beel, 'n beel,” riep 'n klei-ne dik-kert, die zoo gauw als z'n kor-te been-tjes 't toe-lie-ten, naar z'n Moe-der hol-de, om haar het ge-wel-di-ge nieuws te ver-tel-len. En ja hoor, er was „'n beel” te zien.

'n Groo-te, log-ge, licht-brui-ne beer, die lang-zaam o-ver de on-ge-lij-ke straat-stee-nen voort-sjok-te. 'n Man hield het dier aan 'n ket-ting vast.

Daar ble-ven ze stil-staan. De beer moest al-ler-lei kunst-jes ma-ken, tot al-ler-grootst ple-zier van al-le klei-ne peu-ters, die er om-heen ston-den. Toen ging de man met z'n hoed rond en het klei-ne dik-ke vent-je, dat zoo'n haast had ge-maakt, om z'n moeder 't nieuws te ver-tel-len, gooi-de ver-heugd 'n stui-ver-tje in den hoed.

„Van me Moe-der voor jou,” zei-ie trotsch.

De man streek het vent-je vrien-de-lijk o-ver z'n krul-le-bol. „Dan-kie hoor,” zei-ie la-chend.

't Was 'n hee-le op-tocht van kin-de-ren, die e-ven la-ter den be-ren-lei-der met z'n beer volg-de. Ze wil-den al-le-maal nog meer zien van z'n kunst-jes. De mees-ten ble-ven op 'n af-stand, 't was zoo'n groot beest, als ie eens los-brak?

Toen ble-ven ze in-eens vol ver-won-de-ring staan. De man ging het school-plein op.

Met o-pen mond ble-ven ze staan kij-ken. Hij kon toch niet in school gaan, met zoo'n beest? De man bel-de aan. Snuf-fe-lend met z'n muil-korf langs de kie-ren van de deur, be-keek de beer dat al-les eens goed, dan ging hij er rus-tig bij zit-ten.

De deur ging o-pen. De man praat-te wat met het Hoofd der School en 'n mi-nuut of vijf la-ter gin-gen de school-deu-ren wijd o-pen en de kin-de-ren van al-le klas-sen kwa-men net-jes twee aan twee naar bui-ten. Ze wa-ren een en al nieuws-gie-rig-heid, o-ver dit on-ver-wach-te vrij-e kwar-tier-tje. Zou-den ze soms ge-kiekt wor-den? Maar nau-we-lijks had-den de eer-sten den beer mid-den op de speel-plaats in 't oog ge-kregen of 't klonk uit-ge-la-ten: „'n Beer, d'r is 'n beer!”

Geen kind dacht er meer aan om net-jes

in de rij te blij-ven. Ze storm-den de deuren uit en vorm-den 'n grooten kring om den man met 't dier heen.

Ge-roep en ge-lach o-ver zoo'n onver-wach-te ver-ras-sing klonk van alle kan-ten. 'n Beer, 'n ech-te beer, en dan on-der school-tijd, kon 't mooi-er? De groot-e kin-de-ren dron-gen steeds meer naar vo-ren om 't dier heen, maar dan duw-de de man hen te-rug, tèn dicht

kens wan-neer de kin-de-ren te dicht-bij kwa-men, liet de man het beest met 'n vaart-je ach-ter-uit loo-pen. Ver-schrikt sto-ven de kin-de-ren dan uit-een en 't was 'n ge-roep en ge-gil van be-lang. Voor 'n poos-je bleef de kring dan wat groot-er.

Toen kwam er 'n kunst-je, waar-bij 't van groot-e ver-ba-zing e-ven dood-stil werd op de speel-plaats.

.....'n grote logge lichtbruine beer.....

mocht niet. Het beest had wel 'n muilkorf voor, maar je kon toch nooit weten.

De klein-tjes van de laag-ste klas-sen wa-ren nog wat ang-stig en ble-ven wat in de buurt van hun Juf-frouw. Maar toen de beer z'n kun-sten be-gon te ver-too-nen, kwa-men ze toch ook wat meer naar vo-ren, 't was zoo mooi.

De man zong met brom-me-ri-ge stem 'n lied-je en sloeg daar-bij op 'n tamboe-rijn. Op z'n log-ge, zwa-re poo-ten dans-te de beer er bij, dan voor-uit, dan ach-ter-uit, of naar links of rechts. Tel-

De man had 'n bier-flesch-je met wa-ter la-ten vul-len en gaf dat aan den beer. De-ze nam het tus-schen z'n bei-de voor-poo-ten en dronk het met smaak leeg, on-der-hand naar links en rechts kij-kend, als-of hij zeg-gen wou: „Zien jul-lie 't goed?” Net-jes gaf hij het flesch-je aan z'n baas te-rug en maak-te met z'n poot 'n be-we-ging van „dat smaakt me lek-ker!”

'n Luid ge-joel en ge-lach brak los. Nee maar, zoo iets moois had-den de kin-de-ren nog nooit ge-zien.

„Jòh. jòh, die beer toch ? Mooi hè ?”
klonk 't van al-le kan-ten.

'n Nieuw kunst-je werd er ver-toond. Heel lang-zaam liet het beest zich plat ach-ter-o-ver val-len, toen deed-ie z'n vier poo-ten dicht bij-een. De man wierp 'n groo-ten bal naar hem toe. dien het beest net-jes op-ving en vast om-klemd hield.

„Nog meer toe nog meer ?” rie-pen de kin-de-ren, toen de man ein-de-lijk het dier weer naar zich toe-trok.

Maar daar ging de bel, 't tee-ken dat de pret uit was.

„Hè, wat jam-mer,” klonk 't van al-le kan-ten. E-ven ging er nog 'n luid „hoe-ra” op, toen de beer met den hoed van z'n baas tus-schen de poo-ten bij de on-der-wij-zers en on-der-wij-ze-res-sen rond-ging. Met 'n al-ler-kod-digst ge-baar sloeg-ie dan aan, om te be-dan-ken.

Voor het laatst maak-te Bruin-tje toen nog 'n grap-pi-ge bui-ging, sa-lu-eer-de naar al-le kan-ten en dan ging hij op z'n suk-kel-draf-je met z'n mees-ter mee.

Van me-nig kind dwaal-den dien mid-dag de ge-dach-ten nog af naar het ge-zel-li-ge kwar-tier-tje met de leu-ke kunst-jes van Bruin-tje en de mees-ten dach-ten : „'k Wou, dat er ie-de-ren mid-dag zoo'n aar-di-ge ver-ras-sing was.”

THÉRÈSE.

CORRESPONDENTIE

Etuska Horvath, Heinsbergerweg 13, Kapel, Roermond. Of ik nog weet, dat Etuska een Hongaartje is, vraagt ze. Wel zeker herinner ik me dat, en.... als ik het niet meer wist, zou ik het kunnen zien aan: naam en vóórnaam. Ik wou, dat ik haar briefje eens kon laten zien aan heel veel Nederlandsche Neeffjes en Nichtjes, zóó netjes is het geschreven, en zóó goed gesteld en gespeld. Maar Etuska schrijft dan ook, dat ze geen Hongaarsch meer kent. Met 5 jaar gekomen, nu is ze 8, dus in 3 jaar de moedertaal glad vergeten, en een nieuwe goed aangeleerd, dat is sterk. Ja, dat er in Roermond nog meer Hongaartjes zijn, dat merk ik nu en dan. Kunnen die ook allemaal zóó goed ons Nederlandsch schrijven? Portret zal wel geplaatst kunnen worden. Dat vin-je dus wel eens. Veel hartelijke groeten en een hand van oom.

Abonneetjes Kleuterblaadje, St. Leonardusschool, Arnhem.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

SLEUTEL DES HEMELS

Moet ge el-ken dag niet e-ten?
Kunt ge 't zon-der voed-sel af?
Im-mers neen, want zon-der e-ten
Lag je spoe-dig in het graf.

Zon-der wie-len is 't geen wa-gen,
Waar je mee uit rij-den kan.
En een ziel-tje zon-der bid-den?
Och, daar komt zoo wei-nig van!

Nu, — wat „voed-sel” is voor 't
li-chaam,
Is het „bid-den” voor de ziel.
Neen, niet één kan 't zon-der
bid-den:
„Rijdt een wa-gen zon-der wiel?”

Daar-om moet ge dik-wijls
bid-den;
An-ders gaat je ziel-tje dood:
Die niet bidt, wordt niet
ge-hol-pen,
Die zit dik-werf in den nood.

't Lie-ve Heer-tje wil het heb-ben,
Dat ge goed en dik-wijls bidt;
Hij al-leen kan „al-les” ge-ven,
Al-les, wat gij niet be-zit.

Wil dan vaak eer-bie-dig bid-den:
't Is zoo noo-dig toch als brood;
Bid-den brengt je naar den he-mel
En het helpt je in nood en dood.

Bid-den, bid-den, al-tijd bid-den:
't Is toch maar het bes-te hoor!
't Is een sleu-tel van den he-mel,
Weet je er soms iets be-ters voor?

SERVANDUS

KASSIE EN GISSIE IN 'T KABOUTERLAND

DOOR

JOH. RAM

IV.

IN DEN BLOE-MEN-TUIN

Zoo heer-lijk had-den Kas-sie en Cis-sie nog nooit ge-smuld.

't Leek wel of er geen eind kwam aan al het lek-kers, dat door klei-ne, rood-ge-klee-de ka-bou-ters werd aan-ge-bracht.

De maal-tijd was be-gon-nen met een bord-je „ko-nings-soep”. Als bal-le-tjes ge-hakt dre-ven er zacht ge-bra-den pad-den-stoe-len in.

Kas-sie en Cis-sie dor-sten er eerst niet van te e-ten. Ze wis-ten al, dat pad-den-stoe-len dik-wijs ver-gif-tig wa-ren. Maar de ko-ning zelf had hen gauw ge-rust-ge-steld.

„Weest maar niet bang, lie-ve zwart-kop-jes! Al-les wat hier in Ka-bou-ter-land groeit, kun je e-ten!”

Nu, dat had-den de twee ge-merkt! Be-hal-ve klei-ne ron-de aard-ap-pel-tjes, zach-te zoe-te erwt-jes en heer-lij-ke schijf-jes vleesch, had-den de ka-bou-ter-tjes op zil-ve-ren scha-len zach-te ge-bak-ken kas-tan-jes en al-ler-lei soor-ten no-ten aan-ge-bracht. Dan had-den Kas-sie en Cis-sie nog ge-smuld van de fijn-ste pe-ren en ap-pels en tot slot van een hee-len groo-ten pud-ding met ro-zij-nen.

Nu lie-pen ze sa-men in den bloe-men-tuin van 't pa-leis.

„De ko-ning moet ze-ker een slaap-je doen! Net als Va-der 's Zon-dags!” zei Cis-ka.

„Dat zal wel! 'k Ge-loof ook, dat de ko-ning al heel oud is. Heb je wel ge-zien, Cis, hoe wit z'n ha-ren en z'n baard zijn?”

„Nou! En hij loopt heel lang-zaam ook. En hij heeft heel wei-nig ge-ge-ten!”

„Hij zal toch niet ziek zijn?” vroeg Kas in-eens.

„Dan zou-den we mis-schien ook gauw weg moe-ten. Net als thuis, met Moe-der.” Cis-sie werd in-eens een beet-je ver-drie-tig, nu ze weer e-ven aan d'r zie-ke Moe-der-tje den-ken moest. En zacht vroeg ze:

„Zou Moe al be-ter zijn, Kas-sie?”

„'k Denk nog wel van niet! Maar je hoeft niet zoo treu-rig te kij-ken, hoor Cis! Va-der heeft toch ge-zegd, dat Moe be-ter zou wor-den. Weet je wat! Zoo gauw we weer bij Tan-te zijn, zul-len we een hee-len lan-gen brief aan haar schrij-ven.....”

„Ja, ja!” lach-te Cis al-weer. Maar in-eens scheen ze een an-der plan-ne-tje te heb-ben.

„Kas! Weet je wat we doen moe-ten?”

„Nou?” vroeg de jon-gen.

„Als we weg-gaan, moe-ten we vra-gen, of we een bos-je bloe-men mee mo-gen ne-men. Er groei-en hier zul-ke prach-ti-ge bloe-men! En als we zeg-gen, dat ze voor on-ze zie-ke Moe-der zijn, mag 't vast wel.”

„Na-tuur-lijk mag dat wel!” klonk op-eens een heel vrien-de-lijk en heel zacht stem-me-tje.

„Praat jij zoo vreemd, Kas?” vroeg Cis la-chend.

„Ik? Wel-neen! Ik ge-loof, dat 't dat lie-ve vo-gel-tje weer is!”

„Neen, neen! Ik ben geen vo-gel-tje! Ik ben 't vlin-der-tje. Ken-nen jul-lie me niet meer?”

Ha, nu za-gen ze 't! Op een mooi-e

roo-de bloem zat een prach-tig ge-kleurd vlin-der-tje.

„Kas! Kas!” juich-te Cis-ka, „kijk 's, dat is 't zelf-de vlin-der-tje, dat we bij Tan-te in den tuin ge-zien heb-ben.”

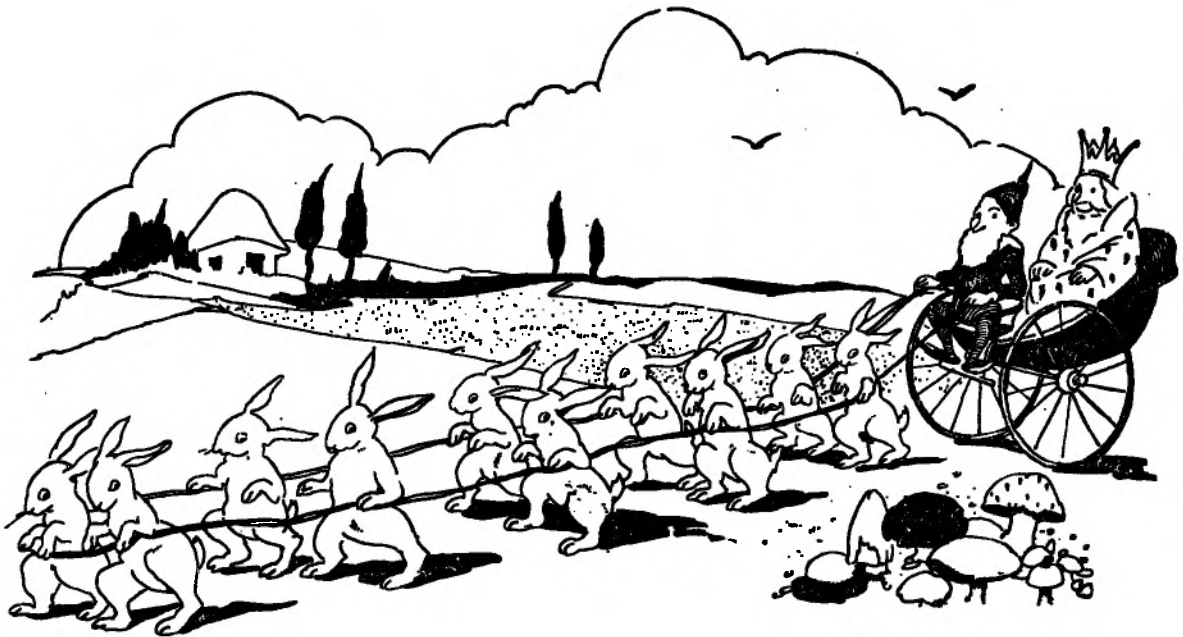
„Goed ge-ke-ken, hoor!” klonk weer de stem van 't vlin-der-tje. „Ik zal jul-lie hel-pen, hoor! Ik heb al-les ge-hoord, wat jul-lie daar ge-zegd heb-ben. 't Zou jam-mer we-zen, als je Moe-der zoo lang op die bloe-men wach-ten moest. Wil ik voor jul-lie aan de ka-bou-ter-s gaan

„Wat mooi! Wat ee-nig!” juich-te Cis-ka.

„Maar hoe krijgt Moe-der die bloe-men nou?” vroeg Kas-per nieuws-gie-rig.

„O, dat gaat heel een-vou-dig!” ant-woord-de de ka-bou-ter. „Kijk maar goed!”

Met-een haal-de-n-ie 't zil-ve-ren fluit-je te voor-schijn en floot er e-ven op. Klap-per-de-klap-per ging 't in de lucht. Vier groo-te grijs-blau-we vo-gels kwa-men aan-ge-vlo-gen.

Tien, twintig witte konijntjes tippelden twee aan twee.

vra-gen, of je nu vast een rui-ker-tje stu-ren mag?”

„Ja, graag! Doet u dat, lief vlin-der-tje,” zei Kas da-de-lijk.

• Hup! Daar flad-der-de 't vlin-der-tje weg. Nog geen mi-nuut-je la-ter stond er in-eens een ka-bou-ter-tje voor de twee kin-de-ren.

„Zoo, zoo!” zei die vrien-de-lijk. „Wil-len de prins en de prin-ses zoo graag een bos-je bloe-men aan hun Moe-der stu-ren? Dat is heel lief van ze! Wacht maar e-ven!”

Als een kik-ker, zoo vlug, sprong de ka-bou-ter door de bloem-bed-den. Hier en daar pluk-te ie bloe-men en groe-ne tak-jes! Wel-dra had ie een prach-ti-gen rui-ker in z'n han-den.

„Ha, rei-gers!” zei Kas da-de-lijk.

„Goed zoo!” prees de ka-bou-ter.

On-der-hand had ie al vier lan-ge ster-ke hal-men aan den rui-ker vast-ge-bon-den. El-ke rei-ger nam één zoo'n halm in z'n lan-gen sna-vel en voort, daar gin-gen ze luid klep-pend om-hoog; de mooi-e bloe-men-bos zweef-de tus-schen de die-ren in.

„Van-a-vond zal je lie-ve Moe-der den rui-ker voor 't ven-ster van haar zie-ken-ka-mer vin-den!” zei de ka-bou-ter nog. Toen was ie weer in-eens ver-dwe-nen. Wat wa-ren Kas-sie en Cis-sie op dat oo-gen-blik ge-luk-kig!

„Wat zal Moe dat fijn vin-den, hè Kas!” zei Cis-sie.

„Re-ken maar! Zul-ke mooi-e bloe-

men vind je in de stad ner-gens. Kom, la-ten we nu nog wat rond-wan-de-len!"

Ze had-den ech-ter nog geen tien stap-pen ge-daan of een zacht ge-kin-gel van een hee-le-boel klei-ne bel-le-tjes klonk in hun oo-ren.

Ver-rast ke-ken Kas-sie en Cis-sie om! Ach-ter hen kwam iets heel vreemds aan-rij-den. Tien, twin-tig sneeuw-wit-te ko-nijn-tjes tip-pel-den twee aan twee o-ver 't tuin-pad en trok-ken een al-ler-liefst klein wa-gen-tje. Dui-de-lijk za-gen de twee een ka-bou-ter, die de gou-den teu-gels vast-hield en klap-te met z'n zweep-je. Maar in-eens, toen de wa-gen dich-ter-bij kwam, be-merk-ten ze, dat ach-ter 't ka-bou-ter-tje de ko-ning zelf zat. Vlak bij hen hiel-den de ko-nijn-tjes stil en ge-hol-pen door 't ka-bou-ter-tje, stap-te de ko-ning uit z'n wa-gen-tje.

„Ik wist, dat ik jul-lie hier vin-den zou,” sprak hij vrien-de-lijk. „Kom, la-ten we daar op die ro-zen-bank gaan zit-ten, dan zal ik jul-lie iets moois ver-tel-len!"

Kas en Cis ke-ken el-kaar eens aan, als-of ze zeg-gen wil-den: Als de ka-bou-ter-ko-ning ver-tel-len gaat, zal 't ze-ker wel heel mooi we-zen.

Lang-zaam lie-pen ze, de ko-ning in 't mid-den, naar de bank. 't Wa-gen-tje met de ko-nijn-tjes reed weer weg. Dui-de-lijk za-gen en hoor-den de kin-de-ren nu de bel-le-tjes, die om de hals-jes der dier-tjes hin-gen.

„Luis-ter!" zei de ko-ning, toen ze op de ro-zen-bank za-ten, „en ik zal jul-lie ver-tel-len 't sprook-je van de blau-we ko-nings-bloem.

Heel lang ge-le-den al leef-de er in een prach-tig pa-leis, hier dicht-bij, een lief en aar-dig prin-ses-je. Goud-roos-je heet-te zij. Haar Va-der was ko-ning o-ver een groot land! Hij had het al-tijd erg druk, zoo-dat 't prin-ses-je maar heel zel-den bij hem was. Van haar moe-der hield ze veel; maar ook de ko-nin-gin had vaak heel wei-nig tijd om zich met 't lie-ve prin-ses-je te be-moei-en. Zoo kwam 't, dat Goud-roos-je nog niet eens erg ge-luk-kig was. Ze had nie-mand, met wie ze eens pret-tig spe-len

kon. Om al het mooi-e speel-goed, dat haar Va-der mee-bracht uit ver-re lan-den, gaf ze op 't laatst niets meer.

„Wat moet ik toch doen? Met wie kan ik spe-len? Ik ver-veel me toch zoo!" riep ze vaak uit.

Hoe ou-der Goud-roos-je werd, hoe meer zij zich ver-veel-de.

Ge-luk-kig was er nog één plek-je, waar 't prin-ses-je graag we-zen wil-de. Dat plek-je was haar bloe-men-tuin-tje. 't Stond vol mooi-e ro-zen, hel-der-wit-te le-lies, prach-tig paar-se se-rin-gen en veel-kleu-ri-ge vi-ool-tjes! Soms ging Goud-roos-je 'n lan-ge wan-de-ling ma-ken. En als zij dan er-gens een vreem-de, mooi-e plant vond, groef ze die zelf uit en plant-te ze in haar tuin-tje.....

Op een keer ont-dek-te ze op een groot veld, te mid-den van an-de-re bloe-men, een heel vreem-de plant.

„Wat een prach-ti-ge bloem zit daar aan," riep ze. „Blauw, don-ker-blauw is ze! En wat 'n vreem-de bla-de-ren. Daar moet ik er ee-ni-ge van in m'n tuin-tje heb-ben!"

Da-de-lijk be-gon ze te zoe-ken. Maar hoe ze liep en hoe ze zocht, een twee-de zelf-de bloem kon ze niet vin-den. Ver-drie-tig ging ze te-rug naar 't plek-je, waar die vreem-de bloem stond.

„Wat jam-mer, dat er maar één zoo is," zucht-te ze. „'k Zou m'n hee-len tuin wel vol van zul-ke bloe-men wil-len heb-ben!"

„Dat kan! Dat kan!" klonk op-eens een lief stem-me-tje naast haar. Goud-roos-je schrok. Vlak bij de blau-we bloem zag ze een klein blauw elf-je!

„Schrik maar niet, hoor!" sprak 't elf-je vrien-de-lijk. „Graaf de blau-we bloem ge-rust uit. 't Is een ko-nings-bloem! Een won-der-bloem! Wilt ge er graag meer van heb-ben?"

„O heel, heel graag, lief elf-je!"

„Goed! Luis-ter dan! le-de-ren keer, als ge iets goeds ge-daan hebt, zal er naast de-ze bloem een nieu-we ko-men. Hoe meer goe-de da-den ge dus doet, des te meer blau-we ko-nings-bloe-men zul-len er in uw tuin-tje ko-men!"

Met-een was 't elf-je ver-dwe-nen.

Maar Goud-roos-je was ge-luk-kig ! Vol ij-ver groef ze de bloem uit ; heel voor-zich-tig deed ze haar ver-hui-zen naar 't mooi-ste plek-je van d'r tuin.

Nu wist ze, wat ze doen moest ! Heel veel van die blau-we bloe-men wil-de ze heb-ben. Dus heel veel goeds moest ze doen.

Ze be-gon al den-zelf-den dag. Een arm meis-je kwam ver-sche ei-e-ren bren-gen op 't kas-teel. 'Juist toen ze weer weg wou gaan, riep Goud-roos-je haar.

„Heb jij veel speel-goed thuis ?”

„Nee, prin-ses ! Niets !”

„Goed ! wacht dan ! Ik zal wat moois voor je ha-len !”

Een paar mi-nu-ten la-ter ging 't ar-me meis-je dan-send van vreug-de naar huis met een mooi-e, groo-te pop in haar ar-men.....

Maar Goud-roos-je zelf was nog veel ge-luk-ki-ger. In plaats van één, bloei-den er nu twee blau-we ko-nings-bloe-men in haar tuin.

Toen ze 's a-vonds in haar bed lag, be-dacht ze in-eens : Och, wat dom van me ! 't Ar-me meis-je zal nog wel zus-jes en broer-tjes heb-ben. En nu heb ik voor die niets mee-ge-ge-ven. Als ze mor-gen weer komt zal ik 'r nog meer ge-ven.”

Met die blij-de ge-dach-te was Goud-roos-je in-ge-sla-pen. Den vol-gen-den dag ging 't ar-me meis-je, d'r ar-men vol speel-goed voor d'r zus-jes en broer-tjes, naar huis.

In den tuin kwa-men twee nieu-we ko-nings-bloe-men te-ge-lijk.

Och, och ! Wat kreeg Goud-roos-je 't nu druk. Tel-kens be-dacht ze iets nieuws. Stil-le-tjes sloop ze in de ka-mer, waar haar Va-der dik-wijls heel lang zat te schrij-ven. Op de ta-fel en de ven-ster-ban-ken zet-te ze klei-ne vaas-jes met bloe-men uit haar ei-gen tuin.

Wat vond de Ko-ning dat aar-dig ! 't Was of al 't moei-lij-ke werk nu veel vlug-ger ging ! Zoo nu en dan kwam Goud-roos-je e-ven bij hem.

„Kan ik u ook hel-pen, Va-der ?” vroeg ze dan. Heel lief en ij-ve-rig bracht ze den Ko-ning dan de boe-ken die hij noo-dig had, of ze trok voor-zich-tig

lij-nen op 't pa-pier, dat hij be-schrij-ven moest.

Ook de ka-mers van haar Moe-der ver-sier-de Goud-roos-je met haar bloe-men. Van al-les be-dacht ze, om haar Moe-der te hel-pen. En tel-kens kwa-men maar nieu-we blau-we ko-nings-bloe-men in haar tuin.

Dik-wijls ook ging Goud-roos-je naar de ar-me kin-de-ren in 't dorp en deel-de daar al-ler-lei lek-ker-nij-en uit, die ze voor zich zelf ge-kre-gen had.

't Duur-de niet lang, of Goud-roos-jes tuin-tje stond vol prach-ti-ge blau-we bloe-men.

„Nu zul je er toch wel ge-noeg heb-ben ?” vroeg op een dag 't elf-je, dat plot-se-ling ver-sche-nen was.

„O ja ! Dank u,” ant-woord-de 't prin-ses-je. „Maar toch blijf ik zoo voort-gaan ! Ik ver-veel me nu nooit meer ! Ik weet, wat ik te doen heb !”

„Mooi zoo !” lach-te 't elf-je. „Dat is 't ook, wat de blau-we ko-nings-bloe-men je lee-ren moes-ten, en je zult la-ter de bes-te ko-nin-gin van de we-reld wor-den.”

E-ven zweeg de ka-bou-ter-ko-ning.

„Wat mooi ! Is 't al uit ?” vroeg Cis-ka zacht.

„Bij-na ! Luis-ter !” ging de ko-ning voort. „'t Elf-je heeft ge-lijk ge-had. Prin-ses Goud-roos-je is al-tijd e-ven goed en lief ge-ble-ven voor al-le men-schen. Ze is dan ook de ge-luk-kig-ste en bes-te ko-nin-gin ge-wor-den van de hee-le wereld.....”

Op-eens klon-ken weer de bel-le-tjes van den ko-nings-wa-gen.

„Da's jam-mer !” zei de ko-ning. „Men komt mij ha-ien ! Ik had jul-lie nog wil-len ver-tel-len, hoe wij aan die blau-we bloe-men ge-ko-men zijn..... dat kan nu niet ! Mis-schien mor-gen ! Dan gaan we naar de zil-ve-ren me-ren !”

E-ven la-ter reed de ko-ning weg en ston-den er twee ka-bou-ters bij Kas-sie en Cis-sie om hen naar de ka-mer van 't pa-leis te bren-gen, waar 't a-vond-e-ten ge-reed stond.

(Wordt vervolgd)

Twee Boerenmeisjes

door A. v. d. Eyden

Mien-tje van Da-len, blon-de Mien, zoo-als de kin-de-ren op school haar noem-den, Mien-tje van Da-len had in de klas het hoog-ste woord. Maar nu..... zat ze ver-le-gen voor d'r te kij-ken; de juf-frouw had ge-vraagd wat de hoofd-stad van Noord-Hol-land was.

Mien-tje had heel par-man-tig „Am-ster-dam”! ge-zegd, en toen..... toen had Stien, dat na-re kind van Pe-ters, die haar ex-pres voor-ge-zegd had, hard ge-la-chen en..... de hee-le klas had mee-ge-daan. De hoofd-stad van Noord-Hol-land was „Haar-lem”! Stien-tje zei het dui-de-lijk met 'n hel-der stem-me-tje en daar-bij had ze trei-te-rig spot-tend naar Mien-tje ge-ke-ken. O, Mien was woe-dend, zoo boos, neen ze had nooit ge-we-ten, dat ze zóó boos kon zijn.

In Fe-bru-a-ri mocht Mien 'n groot feest ge-ven voor de hée-le klas..... lek-ker..... Stien-tje zou ze niet vra-gen! Stien-tje, die net 'n goe-de punt be-haal-de door Haar-lem te zeg-gen, ter-wijl ze haar, Mien, Am-ster-dam voor-ge-zegd had.

„Jou ver-ve-lend, laf schaa-p! 't Is al-les jouw schuld, maar jou vraag ik niet op m'n ver-jaar-dag!”

't Was er uit..... Ze-nuw-ach-tig schok-te Mien-tje, ze schrok van zich zelf.

Maar ook Stien was er bleek van. Ver-beeld je, 'n feest waar je zoo lang al naar vlast, om daar niet naar toe te mo-gen en de an-de-re klas-ge-noot-jes wel..... O, de kin-de-ren wa-ren heel aar-dig dien dag voor Mien, véél te blij als ze wa-ren zelf wel naar het feest te mo-gen gaan. Stien liet men lie-ver links lig-gen. Ze von-den haar 'n flauw kind, om er door ver-keerd voor-zeg-gen 'n an-der te la-ten in-loo-pen.

Lang-zaam maar ze-ker na-der-de de blij-de dag! Mien had al-les aan Moe-der ver-teld.

Moe-ders blau-we oo-gen had-den ver-wij-tend ge-ke-ken, toen Mien zei, dat ze

van plan was boos te bli-ven en het na-re kind van Pe-ters niet te vra-gen.

„Neen kind-je” — Moe-ders lie-ve stem klonk e-ven treu-rig — „neen kind-je, boos wor-den is men-sche-lijk, maar boos bli-ven..... O..... foei neen! Mien, ik vind het 'n na-re ge-dach-te, dat mijn kind tot zóó iets in staat is. Dus..... om-dat drie we-ken ge-le-den Stien-tje Pe-ters on-aar-dig ge-weest is, moet ze nu ex-pres uit-ge-slo-ten wor-den van 't ee-nig-ste feest-je, dat Stien dit jaar mis-schien zou heb-ben! En dat nog wel op jouw ver-jaar-dag!

Neen, Mien-tje, dat méén je zelf niet, kind; en als ik jou 'n goe-den raad mag ge-ven, ga naar de boer-de-rij van Pe-ters en vraag of Stien ook komt. Je zult zien, hoe te-vre-den je dan o-ver je ei-gen zult zijn. Je moet nooit 'n an-der op-zet-te-lijk grie-ven... Na drie we-ken nóg kwaad bli-ven..... kom, daar ben je te ver-stan-dig voor.”

Mien-tje knik-te stil voor zich uit. Moe-der had ge-lijk! Voor ie-der-een had Moe-der 'n vrien-de-lijk woord. Va-der zei al-tijd: „Vrouw, jij hebt zon in je hart en Mien-tje kan me géén groo-ter ple-zier doen, dan te wor-den zoo-als jij bent.”

O, Mien-tje wist 't wel. Maar..... als ze aan Stien-tje dacht..... doch ze wou pro-bee-ren te doen zoo-als Moe-der ge-zegd had.

Dien-zelf-den dag stap-te Mien naar de hoe-ve van Stien's ou-ders. De wind woei scherp. Als naal-den-prik-ken kwam het fij-ne sneeuw-poe-der in haar ge-zicht ge-waaid.

Dicht in de buurt van de boer-de-rij van Pe-ters was 'n bree-de, die-pe sloot. 't Had ge-vro-ren. Het ijs van de sloot, door 'n dun laag-je sneeuw be-dekt, was nog ge-heel on-be-trouw-baar. Maar Mien-tje acht-te het ge-vaar niet en héél e-ven wil-de ze 't ijs pro-bee-ren.

„Nou, dat gaat,” zei 't meis-je bij

't eer-ste stap-je en... wel-dra stond Mien mid-den op 't be-vro-ren wa-ter. Maar..... ja-wel : Krak, krèk... krak ! O-ver-al kwa-men sple-ten en scheu-ren en..... in-eens ver-dween Mien-tje van Da-len tot haar hals in het kou-de wa-ter. Hoe meer ze zich aan het ijs vast-klem-de, hoe bro-zer 't werd en... hoe meer 't af-brok-kel-de.

„Help, help! Help dan toch! Help!” gil-de ze uit al-le macht.

Stien-tje Pe-ters had haar neus-je te-gen de rui-ten ge-drukt. Mien-tje, die háár uit-sloot van 't feest, Mien-tje had ze ge-zien. Ze wou ze-ker háár, Stien, voorbij wan-de-len om 'r te pla-gen ! Hé, wat gaat ze nu doen ? Is ze nu mal om 't ijs te pro-bee-ren op de sloot ? Stien-tje gaf op-eens 'n gil : ze zag Mien-tje er door-heen zak-ken !

Gauw greep Stien 'n hark en ren-de naar de sloot.

„Pak aan ! Pak aan ! Houd je vast ! Ik zal wel voor je gil-len !”

Stien voel-de, dat ie-de-re mi-nuut ge-bruikt moest wor-den. Dacht zij er nog aan of Mien 'n náár of 'n aar-dig kind was ? Dacht zij er nog aan, dat Mien háár uit-ge-slo-ten had van 't feest ? Wel neen, dui-zend maal neen ! Ze be-moe-dig-de Mien-tje vast te hou-den, Mien-tje, die de uit-put-ting na-bij scheen, be-van-gen als ze was door de kou-de.

Steeds he-vi-ger gil-de nu Stien : „Help! Help!” on-der-wijl Mien-tje moed in-spre-kend. Maar..... hoe lang zou ze 't

„Pak aan ! Pak aan ! houd je vast !”

zélf kun-nen vol-hou-den ? Ze had geen ge-voel meer in d'r ar-men..... En toch, wan-neer ze de hark los-liet ver-dween Mien-tje on-der 't ijs. En weer riep Stien-tje zoo hard ze kon : „Help ! Help !”

Ein-de-lijk, ein-delijk kwam boer Pe-ters, die op weg naar huis 't schreeu-wen ge-hoord had, aan-ge-snel-d.

„Dacht ik 't niet, 'n on-voor-zich-ti-ge !” Tot groo-te ver-won-de-ring zag hij Stien-tje de hark vast-hou-den, en mid-den in de sloot het wan-ho-pig ge-zicht van Mien-tje. Lang duur-de het niet of Mien-tje was op 't dro-ge. Bei-de kin-de-ren huil-den van de door-ge-sta-ne el-len-de !

Wel-dra zat Mien in an-de-re klee-ren in de woon-ka-mer van vrouw Pe-ters. De meis-jes kre-gen ie-der 'n kop war-me melk.

„Dat doet jul-lie goed, hè !” Vrien-de-

lijk knik-te vrouw Pe-ters de kin-de-ren toe. „Dat ik ook net weg was naar vrouw La-mers, toen 't on-ge-luk ge-beur-de. Maar ge-luk-kig, 't is al-les goed af-ge-loo-pen!”

„Mien-tje,” zei Stien zacht, „wáár-om ging je in dit na-re weer uit?”

„Ik..... ik ging naar jou, om te vra-gen of je op m'n feest-je wil-de ko-men, en o, Stien, wat ben ik on-aar-dig ge-weest. En jij, je hebt met je Va-der mij 't le-ven ge-red!”

Dik-ke tra-nen ston-den in Mien-tje's oog-gen. „Stien-tje, wil je..... wil je..... mijn vrien-din-ne-tje wor-den..... vóór al-tijd? Ja, Stien..... toe!”

Stien-tje knik-te har-te-lijk. „Graag. Mien,” zei ze een-vou-dig.

Toen de dag van 't feest aan-brak, zat Stien naast ja-rig Mien-tje. Ze wa-ren nu ech-te gróó-te vrien-din-nen..... want zon-der Stien-tje..... o..... Mien moest er niet aan den-ken, ze ril-de, als ze aan dien on-ge-luks-dag te-rug-dacht.

EEN GEVOELIGE LES

DOOR H. VAN D.

Me-neer en Me-vrouw Spin-ne-kop waren erg moe en dat was geen won-der. Ze hadden ook zoo'n ver-re reis ach-ter den rug. „Och, och, ge-luk-kig zijn we weer thuis,” zucht-te Moe-der, „de school is ze-ker nog niet uit, dat de kin-de-ren er niet zijn. Maar ze zul-len da-de-lijk wel ko-men.” En Moe-der pak-te het lek-kers uit, dat ze voor de kin-de-ren had mee-ge-bracht. Voor Pi-pi een heer-lijk malsch vlieg-je, en voor Ba-by een zon-ne-mug-je. Ze kon hun geen groo-ter ple-zier doen, want o, het wa-ren zul-ke snoe-pers. Als ze nu maar gauw thuis kwa-men. Moe-der was wer-ke-lijk nieuws-gie-rig, hoe of haar lie-ve-lin-gen het ge-maakt had-den: Ze vond het heel erg, dat ze de kin-de-ren twee da-gen al-leen moest la-ten. Maar het was nood-za-ke-lijk, dat Va-der en Moe-der naar de be-gra-fe-nis gin-gen. Een ou-de oom, waar ze al-le-maal veel van hiel-den, was plot-se-ling ge-stor-ven. Och, wat was hij mooi be-gra-ven! Veel fa-mi-lie was er bij ge-wecst. Ook oom Dui-zend-poot en neef Goud-ke-ver-tje, die va-der en moe-der Spin lang niet ge-zien had-den. Dan nog een paar nicht-jes Mie-ren en Wes-pen. En de ou-de tan-te Vlin-der. Met el-kaar had-den ze een mooi kuil-tje ge-gra-ven, en oom Hooi-wa-gen on-der tra-nen er in ge-legd. Och, wat had moe-der Spin ge-huild! Dat die goei-e

oom nou toch dood was en nooit meer bij hen op vi-si-te

zou ko-men!

Moe-der Spin kreeg weer tra-nen in de oog-gen. als ze er aan dacht.

Zie-zoo, daar wa-ren de kin-de-ren. „Dag Va-der, dag Moe, ik ben zoo blij, dat u te-rug bent.” Pi-pi en Ba-by vlo-gen op Va-der en Moe-der af en ga-ven hun ie-der een poot-je.

„Ja schat-ten, ik vind het ook heer-lijk, dat we weer bij jul-ie zijn.” En Moe gaf hun het vlieg-je en het zon-ne-mug-je.

„Hè, dat was lek-ker,” zei Pi-pi: „o, ja Moe, ik heb aan mijn vriend-je Mei-ke-ver be-loofd, dat ik da-de-lijk een poos-je met hem uit-ga. Is dat goed?”

„Nou, ik dacht, dat je nu van-a-vond wel bij ons zou blij-ven. Maar als je het be-loofd heb, ga dan maar. Het is zulk mooi weer. Maar zul je voor-zich-tig zijn, lie-verd. Je weet, dat die a-ke-li-ge kool-mee-zen zoo op ons loe-ren.”

„Och. Moe maak u toch niet zoo ang-stig. Ik zal heusch voor-zich-tig zijn. Ha, daar heb je Mei-ke-ver-tje al. Ik kom zoo hoor.” En weg was hij. Al-le-maal ke-ken ze hem na.

„Hè, ik ben toch zoo bang, dat hij een on-ge-luk krijgt,” zei Moe; „ik weet niet, hoe het komt, maar ik zal blij zijn, als hij weer te-rug is.”

„Wel-nee. Pi-pi is een flin-ke jon-gen. Hij zal heusch wel op-pas-sen.”

Toch was Moe-der maar half ge-rust ge-steld. Met een zwaar hart maak-te zij het a-vond-e-ten klaar. Va-der ging een paar ver-sche brom-vlie-ge-n van-gen. Daar hiel-den ze al-le-maal zoo van. Maar lang na-dat ze ge-ge-ten had-den, en Ba-by al sliep, za-ten ze nog on-ge-dul-dig op Pi-pi te wach-ten. Moe-der huil-de van angst en Va-der ging ie-de-ren keer bui-ten kij-ken. Maar Pi-pi was ner-gens te zien. En het werd al don-ker en don-ker-der.

„Va-der, ga eens naar de mei-ke-vers toe. Kijk eens of hun jon-ge-tje al te-rug is.”

In een wip was Va-der de deur uit. Maar he-laas, wat hij bij de Mei-ke-vers te hoo-ren kreeg, was al te erg. Ton-ny Mei-ke-ver ver-tel-de on-der dik-ke tra-nen, dat hij Pi-pi al-leen had moe-ten la-ten. An-ders was hij zelf ook mee-ge-pakt. Ze wa-ren zoo pret-tig aan 't spe-len, toen er in-eens een groo-te kool-mees voor hun oo-gen stond. Ze wa-ren suf van den schrik, en dach-ten niet aan vluch-ten. „Hap,” zei de kool-mees, en weg vloog ze met Pi-pi tus-schen haar sna-vel. Toen Ton-ny zag, wat er met zijn vriend-je ge-beur-de, kreeg hij moed om weg te loo-pen. Hij had nog een keer ang-stig om-ge-ke-ken. Toen zag hij, dat de kool-mees Pi-pi in haar nest had ge-stopt. En zoo hard hij kon, was hij daar-na naar huis ge-loo-pen.

Nie-mand was er, die het er-ge nieuws aan Moe-der Spin durf-de te gaan ver-tel-len. Wat nu te be-gin-nen?

„Ik weet wat,” zei va-der Mei-ke-ver in-eens. „We gaan met z'n al-len naar de kool-mees toe. En we zul-len het haar zoo be-nauwd ma-ken, dat ze Pi-pi weer te-rug geeft.”

„Ja, dat doen we di-rect. Mis-schien leeft die ar-me jon-gen dan nog.”

Zoo ge-zegd, zoo ge-daan. Ton-ny moest na-tuur-lijk thuis-blij-ven en naar bed. Va-der Spin en va-der Mei-ke-ver gin-gen op weg. Daar kwa-men ze een broer van va-der Mei-ke-ver te-gen.

„Wel, waar gaan jul-lie nog zoo laat naar toe,” vroeg hij ver-won-derd.

Toen hem de ge-schie-de-nis ver-teld

was, zei hij: „Wacht jul-lie e-ven. Dan mag ik ze-ker wel van de par-tij zijn, hè? En la-ten we een paar vrien-den en de an-de-re broers mee-ne-men. We moe-ten die kool-mees een les-je ge-ven, dat ze nooit meer zal ver-ge-ten. Om die on-schul-di-ge kin-de-ren zoo maar weg te roo-ven.” Met-een ver-dween hij en kwam e-ven la-ter te-rug met zijn broers. Zelfs de bij, de kre-kels en een paar wes-pen wil-den met al-le ge-weld mee. Jon-gens, jon-gens, wat was me dat een op-tocht! Va-der Spin wist pre-cies, waar die lee-lij-ke kool-mees haar nest had.

„Jon-gens, nog een eind-je, hoor. Als mijn ar-me Pi-pi nog maar leeft.”

Wel-dra kwa-men ze bij het nest, waar-in de kool-mees rus-tig lag te sla-pen.

„We zul-len haar eerst een beet-je vast-leg-gen. Want an-ders ont-snapt ze ons nog,” stel-de de bij voor.

Met zijn al-len sleep-ten ze lan-ge, ste-vi-ge gras-hal-men aan. En bin-nen en-ke-le mi-nu-ten lag juf-frouw Kool-mees-je zoo ste-vig ge-bon-den, dat ze nooit al-leen los kon ko-men. Niets had zij ge-merkt van al die druk-te om haar heen.

„Wacht, juf-fer-tje, we zul-len jou eens heel ge-zel-ig wak-ker ma-ken,” sprak een wesp. „Kre-kel-tje, ga jij op haar oor zit-ten en maak een her-rie zoo hard als je kunt. Twee mei-ke-vers gaan op haar staart-je zit-ten. Dan kan zij ons niet slaan. En wij gaan met zijn al-len op haar rug staan. Dan zul-len wij de pol-ka eens dan-sen en af-wach-ten hoe of het haar be-valt.”

Daar be-gon het lie-ve le-ven-tje. Jon-gens, wat een spek-ta-kel. De kre-kel ging te keer, de bij zoem-de, de an-de-ren dans-ten en zon-gen als ech-te mu-zi-kan-ten. Een der wes-pen prik-te e-ven met haar an-gel.

He-vig ver-schrikt werd de kool-mees wak-ker. „Ai, ai, ai, wat heb ik een pijn in mijn rug. En mijn oo-ren tui-ten van de her-rie. En ik kan mijn staart-je niet heen of weer krij-gen. Och, och, wat ge-beurt er toch al-le-maal?”

Ein-de-lijk zag zij, wie haar kwel-gees-ten al-le-maal wa-ren. „Ga weg, lee-lij-

kerds," brul-de zij. „Wat heb ik jul-lie ge-daan, dat je mij zoo pij-nigt. En ga van mijn staart af."

„Waar is mijn jon-gen?" schreeuw-de va-der Spin. „Wat heb je met mijn Pi-pi ge-daan? Wij hou-den niet op, voor-dat ik mijn zoon-tje te-rug heb."

„O, o mijn rug!" huil-de de kool-mees, „heb toch me-de-lij-den." Maar har-der en har-der dans-ten de mei-ke-vers. Tot in-eens, daar schoot de kool-mees een eind-je op zij en van on-der haar vee-ren sprong Pi-pi te voor-schijn.

„Dag Va-der-tje, ge-luk-kig ben ik weer vrij." En Pi-pi vloog zijn va-der in de ar-men.

Wat wa-ren ze al-le-maal blij. In op-tocht trok-ken ze naar huis te-rug. Maar de kool-mees lie-ten ze net-jes vast-ge-bon-den lig-gen.

„Goe-den-dag, kool-mees-je." rie-pen ze nog van ver-re. „Slaap maar lek-ker, hoor. Wij zul-len je niet meer las-tig val-len. Als je maar van on-ze kin-der-tjes af-blijft in 't ver-folg, be-gre-pen! Wel te rus-ten, hoor." En jui-chend en zin-gend zet-te de stoet zijn tocht voort.

Och, och, wat was die kool-mees kwaad! En het erg-ste was, dat zij zich hee-le-maal niet kon be-we-gen. Ze piep-te zoo hard ze kon, om haar vrien-den te waar-schu-wen. Ein-de-lijk, toen ze dood-moe ge-schreeuwd was, hoor-den ze haar. Gauw pik-ten ze de ban-den los. Maar ach, de kool-mees kon niet staan. Wat had-den ze haar toe-ge-ta-keld. Haar rug was op-ge-zwol-len. En haar staart-je was hee-le-maal stijf.

„Wie heeft dat ge-daan?" vroe-gen ze.

„O, spin-nen en mei-ke-vers, en wes-pen en een bij. En-kel om-dat ik een spin-ne-tje weg-ge-roofd had."

„Weet je wat, we gaan ze ach-ter-na, en o wee, als we ze vin-den!"

Maar ja-wel hoor. Den hee-len nacht heb-ben ze o-ver-al ge-zocht. Maar niets ge-von-den. De hee-le stoet was naar het huis van va-der Spin ge-gaan, on-der het dak van het zo-mer-huis-je, waar moe-der Spin van blij-d-schap gauw voor al-len een heer-lij-ken maal-tijd klaar-

maak-te. En al-len, die mee-ge-hol-pen had-den, om Pi-pi te red-den, lie-ten het zich goed sma-ken. „Och, och, wat heb-ben we die lee-lij-ke kool-mees beet-ge-no-men. Wat zal ze lig-gen ra-zen." En de bij ver-slik-te zich haast aan een klomp-je sui-ker.

De mei-ke-vers kon-den haast niet naar huis loo-pen, zul-ke stij-ve bee-nen had-den ze van 't dan-sen.

Va-der Spin was dien a-vond op-val-lend stil ge-weest. Mis-schien was het wel tot hem door-ge-dron-gen, dat hij zelf en zijn hee-le fa-mi-lie dik-wijls wree-de moor-de-naars van vlie-gen en mug-gen wa-ren. En dat hij zich dus niet al te hard moest be-kla-gen, als de kool-mee-zen hun voor-beeld na-voig-den.....

CORRESPONDENTIE

Marian Bras, Graaf Wichmanslaan 33, Bussum. „Ik kreeg zin om te schrijven," zegt mijn nieuwe Nichtje Marian. Goed gedaan. Hartelijk welkom in de familie. Ik wou dat er *elken* dag nog honderd Nichtjes meer zin kregen om te schrijven. Ik houd van gezelligheid. Komt u gerust nu en dan maar eens praten, oom is altijd thuis en.... ieder is altijd welkom. Hoe gaat het met piano? En.... hoe gaat het met de linkerhand? Briefje was goed maar.... veel te kort. Je weet: 8 kantjes is de mode tegenwoordig. Ja, alle nieuwe Nichtjes vragen om gauw antwoord. Maar dat kan nooit; ieder zijn eerlijke beurt. Daag. Heel veel groeten van oom. Tot later.

Antonia Klom, Verlangde Paulstr. 11, Arnhem. Hartelijk welkom in onze groote familie. Wel zeker wil ik graag mijn nieuwe Nichtje opnemen in onzen kring. Of mijn Nichtje van 10 jaar al goed schrijft, vraagt ze. Gaat nog al. Vooral *alle* letters even groot maken en allemaal óók even ver van elkaar. Dan wordt het schrift regelmatig. Probeer maar eens, *en* dan bij *alle* werkjes. Graag heb ik ook lange brieven, heel lang; 8 kantjes is de mode. Iederen dag een stukje, dan leer je van-zelf een flinken brief schrijven. Of oom wel 's in

Arnhem geweest is? O, ja, honderd maal; ik ken er ieder mooi plekje om er te zitten, en ieder mooi hoekje om er te wandelen. Maar kind, wat een treurigheid: broertje gestorven. Ik kan me zóndenken, wat een leegte in huis de lieve Jopie nu laat, als je met heel je hart hangt aan den goede altijd lieve jongen. Toch, als O. L. Heer hem graag boven onder de Engeltjes heeft, buigen wij het hoofd en weten dat hij gelukkig is, en... dat hij stellig niet graag zou terugkeeren, en voor u allen aan O. L. Heer alle goeds vraagt. Vergeet nooit, beste kind: O. L. Heer alleen weet, wat het beste is. Nog iets. Mijn antwoord blijft altijd lang uit, dat kan niet anders, omdat ieder zijn eerlijke beurt moet hebben. Wees niet boos, niemand wordt vergeten. Je mag ook gerust eens schrijven, óók al is er nog geen antwoord. De brieven volgen elkaar. Goed, de foto komt dan wel eens. Veel hartelijke groeten en een stevige hand van oom Tot later.

Pierre en Clara en Louke Hozemans te Heerlen. Wel zeker mag gerust Papa wat helpen bij het schrijven van den brief. Toch heeft oom liever, dat zijn lieve kleuters alles alleen doen. Probeer maar, het gaat vanzelf. Oom weet heel goed, hoe kinderen van de 2e klas schrijven. Komt wel in orde. Ik houd van kinderen, die probeeren. Briefschrijven moet geleerd worden. Vooral lange brieven heb ik graag. Maar... zó'n groote brief moet je niet in eens willen afmaken. Dat doen immers groote menschen ook niet, als ze van alles te vertellen hebben aan familie of vrienden. Iederen dag een stukje, dan heb je ook vanzelf iederen dag wat nieuws te vertellen, en: dan heb je in een paar weken een heelen kanjer bijeen. Dan: altijd de brieven sturen aan het gewone adres te Venlo. Dat adres staat telkens bij iederen nieuwen wedstrijd. Noteer dat even, dan heb je het geregeld bij de hand. Verder moet je de oplossingen van de wekelijksche raadsels maar niet opsturen, dat zou veel te duur worden, en... die oplossingen komen toch telkens in het volgende blaadje. Wel natuurlijk komen meedoenaars aan de groote driemaandelijksche wedstrijden. Daar zijn prachtige prijzen aan verbonden, die verloot worden, en iemand moet toch de gelukkige zijn. Wat mooi portret! Denk wel, dat het kan worden afgedrukt. Je vindt het wel eens, misschien lang vóór deze brief aan de beurt is. Nooit boos zijn, als mijn antwoord lang uit blijft. Kan niet anders, ieder moet zijn eerlijke beurt hebben. Voor nieuwe Nichtjes en Neefjes, die dat nog niet weten, vind ik dat altijd heel jammer, maar, er is niets aan te doen. Voor de tweelingen, Pierre en Clara, ieder een stevige hand, en voor Louke veel hartelijke groeten van oom. Ik hoop dat ze altijd mee komt op bezoek. Daag.

Willy Bierens, Schouwweg 104, Wassenaar. Hartelijk welkom in onze groote familie. Ja, heel veel Neefjes en Nichtjes schrijven me nu en dan een brief over van alles en nog wat. Dat heb ik heel graag, want ze leeren daarmee brieven schrijven. Zoo, zoo, is Guusje een tweelingzusje. Maar dan begrijp ik niet, dat ze niet mee komt op bezoek. Graag altijd samen, ieder met een heel langen brief van 8 kantjes. Ja? Of oom eens in Wassenaar op bezoek komt? Kindje, als je al zóó oud bent, gaat het reizen er af. Ik ben al blij, als ik zoo nu en dan met Tante een eindje

in de zon gestapt heb. Vroeger ben ik meermalen in Wassenaar geweest. Het zal daar ook heel wat veranderd zijn, vooral op den weg naar den Haag. Dag beste Nichtjes. Duizend groeten en voor ieder een hand. Tot later.

Toos Pijl, 's Hertogenbosch. Welkom van.... harte Toos. En dat heb je aardig gedaan, voor een Nichtje uit de 3de klas. Heel goed hoor. Broer Antoon kan natuurlijk ook al wat schrijven, dus die wacht ik nu op bezoek. Maar „gauw antwoord” kan nooit. Er ligt altijd zoo veel. Voor ieder een stevige hand, ook voor Treesje. Daag.

Wim Jansen, Vierlingsbeek. Graag, dat Wim ook eens met oom kwam kennismaken. Als deze brief komt, heeft al veel weken het warme zonnetje geschinen over de velden en wegen van Vierlingsbeek; dus zal Wim wel volkomen hersteld zijn. Heb je ook een paar aanvullingen op de Mecanodoos? Ja, daar kun je van alles mee maken. Echt prettige bezigheid. Zeker wel overgaan naar de derde? Heb je het briefje zelf geschreven? Goed, hoor, heel goed gedaan. Vertel me eens, hoe kom je aan die vergissing, dat oom denzelfden naam draagt? Daag. Veel hartelijke groeten en een hand.

Keetje Dekkers, Pleinstr. 18, Spekholzerheide. Heel graag, dat Keetje even met oom kwam kennis maken. Welkom in de familie. Doet me genoegen, dat je altijd graag in het Kl. leest. Leer je ook wel eens de versjes van buiten? Foto vin-je wel eens, misschien nog vóór dezen brief. Daag. Heel veel groeten en een hand van oom.

Jo Lardenoye, Molenstr. 21, Heugem. Welkom in de familie. Wel zeker was de brief in orde, goed gedaan. Natuurlijk mag ook Elsa mee op bezoek komen. Ben je met Paschen nog in Geulle geweest? Net iets dan om daar een heel langen brief over te schrijven. Probeer maar. Daag. Hand en groet van oom.

Josephine en Annie Peters, Kapelaanstr. 342, Gemert. Weer even een prettig bezoekje van mijn lieve Nichtjes uit Gemert. Maar... het begint minder prettig voor mij, want Jozefien vertelt, dat ze een beetje rust moet houden en... wandelen. Nu is wandelen op zich zelf wél prettig, vooral als je op heerlijke wegen kunt loopen als: naar de Mastel, of naar Beek of naar Handel of naar Boekel, of ver de hei in naar St. Antonis, je ziet wel dat ik vroeger daar ook gefietst heb, maar.... wandelen omdat je moet wandelen, is niet altijd prettig. Ik hoop echter, dat je weer volkomen hersteld bent, als deze brief komt. Net iets om een paar keer per week een bezoek te brengen aan O. L. Vrouwke van Handel. Graag, dat je nog eens wat nader kwam vertellen over het mooie feest te Vught. Ik hoop, dat Mama weer spoedig genezen thuis komt. Annie vindt zeker wel goed, dat ik meteen haar briefje hier maar beantwoord. Samen uit, samen thuis, vin je ook niet, beste Nichtje? Als mijn antwoord komt, ben je dus al geruimen tijd in Helmond op de Mulo. Zeker elken dag per tram op en neer. Ik heb vroeger ook wel eens een paar keer in dat ding gezeten, maar... het stond aanhoudend stil, ook liep het eens uit de rails. Toen pakten de reizigers en de petmannen het samen op, zetten het weer op zijn plaats, en... vooruit ging het weer. Die tram was indertijd een beroemdheid. Schrijf nu eens, hoe het gaat op school. O, zeker, in Breda

ben ik ook nog eens geweest. Heerlijk zitten in Valkhof, Liesbosch, mooie wegen naar Oosterhout, en even mooi den anderen kant uit. Maar lang niet zoo mooi als Nijmegen, met de H. Landstichting, dat ben ik met je eens. Nog iets: graag dat je nu en dan wat raadsels instuurt, maar, wil er dan s.v.p. altijd de oplossing bij schrijven. Ja? En nu nog even den brief van Fientje, dien ze den volgenden dag na stuurde. Doet me vooral veel genoegen, dat ook Ina even mee op bezoek kwam. Nu is ze al een heel tijdje op de Fröbelschool en ze kan stellig al aardige dingetjes maken, en een paar versjes opzeggen. Graag als Fientje telkens ook wat voor Ina schrijft in den brief. Daag. Veel hartelijke groeten en voor ieder van de drie lieve Nichtjes een stevige hand.

Victor Roothaan te Nijmegen. Zeker, alle kinderen van heel ons land en van heel de wereld, moeten trouw meedoen met het gebed voor Rusland. Je zal gezien hebben, dat oom dat al eens een paar maal op een andere plaats in onze blaadjes geschreven en gevraagd heeft. En ik reken er dan ook op, dat allen het iederen dag doen: 's morgens in de kerk, overdag op school, en 's avonds thuis, na het gewone Rozenhoedje. Kindergebed dringt door de wolken. Trouw blijven bidden dus. Daag beste Neef.

Alfons Kil, Quirinusstr. 47, Chèvremont. Mijn goede Neefje deelt mee, dat hij het heele jaar nog geen prijs gehad heeft, en toch waren de oplossingen goed. Ik vind dat natuurlijk erg jammer, dat hij geen prijs won, bedoel ik, maar wie meedoet heeft zijn kans. We blijven dus maar hopen. Portret komt dan wel eens. Zeker met een heel lange, brief over van alles dan. Daag.

De kinderen van de Bogaart uit Gestel.

Operetten Asschepoetsers, opgevoerd in 't Patronaat te Valkenburg (L.)

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: ZEERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

JAN Z'N PAK

Klei-ne Jan wordt al maar grooter.
Hij is nu niet klein meer, o neel
Moe vindt 't al-leen zoo
[ver-ve-lend,
Z'n pak groeit niet mee.

Van-mid-dag moet moe naar de [stad,
Jan heeft ge-luk-kig net vrij.
Ze gaan dan ook bij den [kleermaker aan.
'n Nieuw pak! Hoera! Jan is blij.

De kleer-ma-ker zegt: „Dag [me-vrouw, gaat u zit-ten?
Te-gen Jan: „Dag flin-ke vent,
Trek je jas maar uit, dan zijn we [zoo klaar,
Ik ben 't pas-sen en me-ten ge-wend.

Jan gaat recht en net-jes staan
De baas be-gint te meten:
Vóór en ach-ter, aan el-ke kant.
Hij zal heusch niets ver-ge-ten.

De vol-gen-de Zondag was 't al [klaar.
En Jan stapt ferm in 't nieu-we [pak
Def-tig naar de kerk, naast pa,
Met 'n cent voor 't schaal-tje in [z'n zak.

W. I.

KASSIE EN GISSIE AN 'T KABOUTERLAND

DOOR
JOH. RAM

V.

NAAR DE ZILVEREN MEREN.

„We gaan Cis-sie! We gaan!” lach-te Kas. „De ka-bou-ter heeft 't vóór dat we gin-ge-n e-ten te-ge-n me ge-ze-gd!” „'t Zal toch niet ge-vaar-lijk we-zen op dat wa-ter, Kas?”

„Wel-neen! De ko-ning zelf gaat im-mers mee. Wat kan die fijn ver-tel-len, hè?”

„Nou!”

„Die ka-bou-ters doen vast en ze-ker ook een hee-le-boel goed! Ik heb ten min-ste al heel wat blau-we bloe-men ge-zien!”

„'t Zijn echt leu-ke, lie-ve ke-rel-tjes,” vond Cis.

„Stil! Ik ge-loof dat ze er aan-ko-men.”

Cis had ge-lijk. Twee ka-bou-ters ver-sche-nen weer in de ka-mer, waar Kas-sie en Cis-sie zoo-e-ven hun mor-gen-bo-ter-ham ge-ge-ten had-den.

„De koets staat ge-reed, e-de-le prin-ses en prins. Volgt u ons maar!”

Op 't plein von-den de kin-de-ren weer hun mooi-e wa-gen-tje met de vier wit-te hond-jes. Ook een ko-nings-wa-gen met de ko-nijn-tjes er-voor stond te wach-ten. Net toen Kas en Cis in-ge-stapt wa-ren, kwam ook de ko-ning het pa-leis uit, en de trap af.

E-ven la-ter rol-den de twee wa-gen-tjes ach-ter el-kaar o-ver de bloe-men-strat-en. Er wa-ren veel ka-bou-ter-tjes bui-ten. Zoo gauw ze de klin-ge-len-de bel-le-tjes hoor-den, ston-den ze stil, bo-gen e-ven eer-bie-dig hun hoofd-jes en rie-pen dan:

„Le-ve de Ko-ning! Le-ve de Prin-ses en de Prins!”

Kas en Cis von-den dat leuk! En net als de ech-te prin-ses-sen en prin-sen knik-ten en lach-ten ze zoo vien-de-lijk als ze maar kon-den.

„Wat is 't toch druk hier!” zei Kas ein-de-lijk te-ge-n den ka-bou-ter-koet-sier.

„Ja, ja!” lach-te die. „Er moet ge-werkt wor-den voor 't groo-te ka-bou-ter-feest!”

„'t Ka-bou-ter-feest?” vroeg Cis-sie nieuws-gie-rig.

„Ja, ja!” lach-te de koet-sier weer en hij klap-te vroe-lijk met z'n zweep-je in de lucht. „Daar zul-len de prin-ses en de prins van op-kij-ken!”

„Wan-neer is dat feest dan?” waag-de Kas-per te vra-gen.

„Mor-gen-a-vond al!”

De kin-de-ren had-den nog meer wil-len vra-gen. Maar 't wa-gen-tje bleef plot-se-ling stil staan.

„We zijn er al!” riep Cis.

„Ja hoor! Stapt u maar uit!” zei de ka-bou-ter.

Weer ston-den ze nu voor de klei-ne glin-ste-ren-de meer-tjes. Met den ka-bou-ter lie-pen ze ach-ter den ko-ning aan een lan-ge, smal-le trap af. De tre-den wa-ren breed en ge-heel met gras be-groeid. Aan 't eind van de trap ston-den ze in-eens voor een al-ler-liefst wit boot-je.

„Mis-schien vindt de Prins 't leuk om zelf te roei-en! 't Gaat heel ge-mak-ke-lijk.”

„O heel graag, Ko-ning!” zei Kas da-de-lijk.

„En als de Prin-ses wil stu-ren?”

„Ee-nig, ee-nig !” juich-te Cis-ka.
 „Dan kan de ka-bou-ter wel heen-
 gaan !” zei de Ko-ning vrien-de-lijk.

De koet-sier maak-te een bui-ging en
 tip-pel-de vlug de gras-trap op.

De Ko-ning nam nu plaats op den
 mooi-en ze-tel van wit-te bloe-men ; Kas
 ging op 't bloe-men-bank-je bij de plat-te
 wit-te rie-men zit-ten en Cis-ka liet zich
 fijn neer-val-len op een groot zacht kus-sen
 van al-weer wit-te bloe-men, bij 't stuur.

„Voor-uit dan maar !” be-val de Ko-
 ning. „Ik wijs den weg !”

Er kwam be-we-ging in 't vlak-ke
 wa-ter. Er ging iets bij-zon-ders ge-
 beu-ren.

Ja hoor ! Daar had je 't al !

Rond-om 't boot-je kwa-men plot-se-
 ling o-ver-al klei-ne wit-te elf-jes uit
 't wa-ter te voor-schijn. Met haar blan-ke
 hand-jes hiel-den ze el-kan-der vast en
 met haar tee-re voet-jes zacht klet-send
 op 't wa-ter maak-ten ze een vroe-lij-ken
 ron-de-dans om 't bootje.

Be-sche-nen door de zon,
 le-ken die elf-jes wel van

...en werkelijk, er kwam weer beweging in het water.

Zoo gauw Kas-sie de roei-spa-nen maar
 e-ven door 't wa-ter be-woog, gleed 't
 lich-te boot-je vlug voor-uit. Zacht klot-
 ste 't glin-ste-ren-de wa-ter te-gen de
 wit-te wan-den.

Wat dre-ven ze hier heer-lijk !

Hoe fijn aai-de 'n zacht, frisch wind-je
 hun langs de wan-gen.

Hoe prach-tig wa-ren de oe-vers, waar
 al-le-maal don-ker-groe-ne boo-men ston-
 den, waar-aan on-tel-ba-re gou-den bal-
 len sche-nen te han-gen.

„Let op !” riep de Ko-ning op-eens.

Kas en Cis schrok-ken er haast van,
 zoo had-den ze al-le-bei vol be-won-de-
 ring zit-ten kij-ken.

In-eens be-gre-pen ze waar-om de Ko-
 ning hen waar-schuw-de.

zil-ver. De wa-ter-drop-pels die zoo nu
 en dan om-hoog-spat-ten wa-ren net zil-
 ve-ren pa-rels.

Kas ver-gat te roei-en.

Cis zat met wijd-o-pen mond te kij-ken
 naar die lie-ve lich-te we-zen-tjes.

Maar in-eens wa-ren ze weer ver-
 dwe-nen.

„Wat mooi !” juich-te Cis-ka. „Jam-
 mer dat ze nu al weg zijn.”

„Wel neen !” lach-te de Ko-ning. „Ze
 zijn niet weg ! Kijk 'ns goed in 't wa-ter !”

En wer-ke-lijk ! Er kwam weer be-
 we-ging in 't wa-ter ! Klei-ne golf-jes
 sloe-gen op-nieuw te-gen de boot.

„Maar dat zijn de elf-jes niet !” riep
 Kas op-eens. „'t Zijn vis-schen ! Zil-ve-ren
 vis-schen ! Kijk 'ns Cis. Wat een ben-de !”

Hon-der-den klei-ne glin-ste-ren-de visch-jes hap-ten met hun snoet-jes bo-ven 't wa-ter uit.

„Als we nu eens een hen-gel had-den, wat zou-den we ze dan van-gen!” En Cis klap-te al van dol-le pret in d'r han-den. *Zzzzt. Zzzzt.....* ging 't op-eens door de lucht.

Bom-bom! klonk 't in 't boot-je.

„De hen-gels ko-men hier zoo uit de lucht val-len!” riep Kas-sie. Hij en z'n zus-je gre-pen al-le-bei naar 't mooi-e dun-ne stok-je, dat zoo maar vlak bij hen neer-viel. Als snoer zat er een lan-ge-dun-ne zil-ve-ren draad aan. Maar een haak-je was er niet.

„Hoe moe-ten we nu 't worm-pje vast-ma-ken?” vroeg Cis.

„Had-den we maar wor-men!” ant-woord-de Kas.

„Die heb-ben jul-lie niet noo-dig!” sprak op-eens de Ko-ning. „Ik heb an-der, veel be-ter aas voor jul-lie!”

Te-ge-lijk haal-de de Ko-ning uit een klein zak-je twee zil-ve-ren pa-rels, net kra-len.

„In dit meer vis-schen wé niet met wor-men. De zil-ver-vis-schen bij-ten hier veel lie-ver naar!”

Al heel gauw had-den Kas en Cis de pa-rels aan 't eind van 't snoer ge-bon-den en wel-dra dre-ven de zwart-te dob-bers, die aan 't snoer za-ten, op 't wa-ter. 't Duur-de niet lang of Cis riep: „Kas! Ik ge-loof dat ik al beet heb!”

„Ja, ja! stil! Ik heb ook beet!”

Hup! hup! Daar gin-gen de dob-bers al on-der.

„Haal op! Haal op!” lach-te de Ko-ning.

Kas-sie en Cis-sie haal-den te-ge-lijk op. Maar de vis-schen sche-nen nog-al zwaar te zijn. Geen van de twee kon ze ten-min-ste bo-ven wa-ter krij-gen.

De Ko-ning lach-te luid.

„Och, och! Sterk zijn jul-lie ook al niet. Wacht maar e-ven! Ik zal de zil-ver-man-ne-tjes wel e-ven roe-pen!”

Drie kor-te fluit-to-nen klon-ken o-ver 't wa-ter.

Rrrrt..... Rrrrt..... Tien klei-ne, glin-

ste-ren-de ke-rel-tjes ston-den ineens in 't boot-je! Cis-ka liet van schrik haar hen-gel-tje los. Maar daar ga-ven die zil-ver-man-ne-tjes niets om. Ze gre-pen al-le-maal te-ge-lijk Kas-sie's hen-gel vast en be-gon-nen te trek-ken, zoo hard, dat in-eens 't snoer brak en al die ke-rel-tjes ach-ter-o-ver in 't wa-ter tui-mel-den.

„Och lie-ve he-mel-tje, help!” kerm-de Cis-ka. „Ze ver-drin-ken!”

„Ha-ha-ha!” lach-te de Ko-ning. „Hier ver-drinkt nie-mand! Kijk maar!”

En wa-rem-pel! De man-ne-tjes rol-den en bui-tel-den op 't wa-ter o-ver el-kaar, net of ze op 't ijs wa-ren. Hup, daar sprong er een op een an-der z'n schou-ders; een der-de weer daar bo-ven op..... de vol-gen-den klom-men om-hoog..... net zoo-lang tot ze al-le tien bo-ven op el-kan-der za-ten. Een hee-le to-ren was 't nu!

Cis-ka klap-te in d'r han-den van pret. Maar in-eens hield ze op. De to-ren be-gon te wan-ke-len en..... bom..... daar viel ie hee-le-maal om-ver. De man-ne-tjes ble-ven el-kaar vast-hou-den; in-eens ging de to-ren weer lang-zaam om-hoog. Maar..... nu ston-den die ke-rel-tjes al-le-maal met hun hoof-den naar be-ne-den en de klei-ne been-tjes in de lucht.

Wat lach-ten Kas-sie en Cis-sie!

Wat was dat? De to-ren ging om-laag, 't wa-ter in.....

„Ze zul-len jul-lie visch wel gaan ha-len!” ver-tel-de de Ko-ning.

En ja hoor! Daar kwam al-weer een klein kop-je bo-ven wa-ter uit-ste-ken.

„'t Is ze-ker en ge-wis!

Wij heb-ben de visch!”

zon-gen de stem-met-jes van de te voor-schijn ko-men-de zil-ver-man-ne-tjes. En met hun al-len hiel-den ze een lan-ge, glan-zen-den visch met hun klei-ne hand-jes vast.

„Da's een goei-e hoor!” riep de Ko-ning. „Roei maar naar 't ei-land-je, prins Kas-sie. Daar zul-len we dien visch gaan bak-ken.”

Ze wa-ren er gauw. De Ko-ning, Kas-sie en Cis-sie stap-ten aan wal! De man-ne-tjes met den visch volg-den.

Ze lie-pen een klein eind-je o-ver een

smal paad-je, tus-schen don-ker-groe-ne strui-ken en boo-men. Toen kwa-men ze op een o-pen rum-te. Hier stond in-eens een ou-de ka-bou-ter met een heel lan-gen wit-ten baard voor hen.

„Ka-bou-ter Zil-ver-baard!” sprak de Ko-ning, „haal je groot-ste pan en maak vuur. We ko-men een visch bak-ken.”

Ka-bou-ter Zil-ver-baard maak-te een die-pe bui-ning en snel-de weg. Een oo-gen-blik la-ter kwam ie met twee hel-pers te-rug. Ze droe-gen sa-men een groo-te zil-ve-ren pan. Twee an-de-re ka-bou-ters kwa-men nog aan-loo-pen met tak-ken voor 't vuur.

„Als de Prins den visch wil o-ver-nemen en in de pan stop-pen, dan zul-len de ka-bou-ters het vuur aan-ste-ken!”

„Best Ko-ning!” zei Kas-sie. Met-een liep ie naar de zil-ver-man-ne-tjes en nam den lan-gen visch van hen o-ver. Maar pas had de jon-gen 't glad-de beest-je vast, of dit be-gon ge-wel-dig te kron-ken en te spar-te-len.

„Hou vast,” lach-te de Ko-ning.

Maar Kas-sie kon den visch niet hou-den. Hij gleed uit z'n han-den.

„Pak 't beest!” riep de Ko-ning.

De jon-gen hol-de 't weg-glij-den-de dier ach-ter-na. Weer greep ie 't vast, maar weer schoof 't door z'n han-den heen weg. Wat Kas ook deed en hoe ste-vig hij den visch ook vast-pak-te, 't beest ont-snap-te 'm tel-kens. En ein-de-lijk zag ie 't snel, als een zil-ve-ren streep, in 't wa-ter glij-den. Met een be-teu-terd ge-zicht keer-de Kas-sie te-rug.

„De visch is weg! 't Wa-ter weer in!” zei ie een beet-je be-schaamd.

„Daar hoort ie ook!” ant-woord-de de Ko-ning la-chend. „In plaats van visch zul-len we koek bak-ken en e-ten. Als de Prin-ses en de Prins eens e-ven aan één van die boo-men wil-len schud-den.....”

Nu, wat graag wil-den ze dat.

Kas dacht dat de gou-den vruch-ten die aan de tak-ken hin-gen wel heel vast zou-den zit-ten. Hij be-gon dan ook zoo hard mo-ge-lijk aan den boom te trek-ken.

Pats! Pats! Pats! ging 't met-een. Tien, twin-tig vruch-ten te-ge-lijk vie-len naar be-ne-den.

„Au! au!” rie-pen Kas-sie en Cis-sie, die er een paar op hun hoofd en tee-nen kre-gen.

„Dat gaat wel weer o-ver!” spot-te de Ko-ning. „Zoo is 't ge-noeg! Breng ze maar hier!”

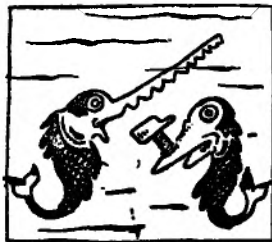
Een oo-gen-blik la-ter wa-ren de ka-bou-ters druk be-zig van al die mooi-e vruch-ten één groo-ten, dik-ken koek te bak-ken. En nog geen kwar-tier-tje la-ter za-ten al-len te smul-len van 't heer-lijk ge-bak.

Al-leen de zil-ver-man-ne-tjes wa-ren te-vo-ren al-weer in 't wa-ter ver-dwe-nen.

WORDT
VERVOLGD.

WIE GOED DOET, GOED ONTMOET

„Hier lieve vischjes. Ik krijg wel niet te veel in m'n cel, maar 'n dier is toch voor jullie.”

Zouden wij dat goede meisje niet kunnen helpen? Jij met je zaag en ik met m'n hamer!”

„Vooruit aan den slag. 't Gaat best hoor!”

„Kom maar op m'n rug, lieg meisje. Wij brengen je gauw in veiligheid.”

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Zie-zoo! Al-ler-hei-li-gen en Al-ler-zie-len is nu al weer 'n week-je voor-bij en 'k ver-trouw vast, dat mijn klei-ne „groene” le-zer-tjes heel wat ar-me ziel-tjes ge-red heb-ben uit 't va-ge-vuur. En wij klim-men al-tijd maar hoo-ger te-gen den berg op. We hij-gen wel eens van moe-heid, hé, want zoo'n rots-steen doet soms pijn. Daar be-doel ik na-tuur-lijk de of-fer-tjes mee. Soms schie-ten we ook wel eens 'n heel eind te-rug, rrrts van den berg af, als we 'n paar da-gen te lui zijn ge-weest om aan O. L. Heer-tje te den-ken of Hem mis-schien be-lee-digd heb-ben. Maar dan ééns zoo vu-rig ge-be-den tot Gods lie-ve Hei-li-gen, voor-al tot de H. Maagd. Die hel-pen jul-lie wel weer naar bo-ven. Jacques, 'n vriend-je van me, heeft ook goed ge-be-den voor de ge-loo-vi-ge zie-len in 't va-ge-vuur. Maar de-zer da-gen na 't lof kwam hij bij me en zei:

„Mijn-heer Ka-pe-laan! 't Is wel mooi, hè, dat wij door te bid-den kun-nen pra-ten met de Hei-li-gen in den he-mel en zoo de zie-len in 't va-ge-vuur kun-nen hel-pen.”

„Ja,” lach-te ik, „net ra-di-o, vind je niet?” Maar Jacques lach-te niet.

„Weet u, wat ik nu zoo naar vind?” zei hij na-den-kend.

„Nou?” vroeg ik.

„Dat we voor de men-schen in de hel niets kun-nen doen.”

„Nee,” zei ik, „dat kun je niet. Die zijn daar voor al-tijd.”

„En mis-schien heb-ben ze maar één dood-zon-de ge-daen,” meen-de de klei-ne jon-gen.

„Ja maar, Jacques, 'n dood-zon-de is zóó erg, dat je er echt wel de hel door ver-dient.” Jacques knik-te.

„Toch vind ik 't jam-mer,” zei de goe-de jon-gen, „dat we voor zul-ke men-schen, die naar den die-pen af-grond loo-pen, niets kun-nen doen.”

„Nou, ei-gen-lijk kun je dat wel!” Jacques keek ver-won-derd.

„Hoe dan?” vroeg hij be-gee-rig. Maar 'k zei hem, dat ik dat in 't Kleu-ter-blaad-je wel ver-tel-len zou.

In 't vreem-de land, waar An-ne-Lies-je en Frits met de groe-ne vrouw zijn ge-weest, wa-ren ook nog héél die-pe, bo-dem-loo-ze af-gron-den. Wie daar een-maal in viel, kon er nooit meer uit-ge-hol-pen wor-den; ook niet door de wit-te ge-stal-ten van den hoo-gen berg. En toch was 't een treu-rig ge-zicht, hoe som-mi-ge men-schen recht naar zoo'n af-grond toe-lie-pen. Dan riep wel eens 'n groe-ne mensch van de hel-ling:

„Daar is een af-grond!” of: „Pas op, je valt er in!” Maar 't was net of ze blind wa-ren. Zoo zag Frits den vol-gen-den nacht, toen hij al-leen met de groe-ne vrouw mee-mocht, een man, die hard hol-de naar zoo'n die-pen af-grond. De groe-ne vrouw waar-schuw-de hem, maar de man lach-te haar uit en ren-de door.

„'t Is of hij blind is!” klaag-de de vrouw. En met haar rie-pen nog meer men-schen, maar de dom-me man liep

recht naar den af-grond. Toen de menschen op de hel-ling za-gen, dat ze hem niet meer red-den kon-den, vie-len ze al-len op de knie-en en smeek-ten de wit-te ge-stal-ten, dien dwa-zen man toch te-gen te hou-den. Toen daal-de op eens 'n won-der-mooi-e vrouw van den berg af. Ze had een kroon op, waar-in een di-a-mant schit-ter-de, nog groot-er dan een ap-pel. Ze liep of lie-ver zweef-de tot vlak vóór den man. Die moest wel kij-ken naar dien glin-ster-en-den di-a-mant. Zoo'n fel lecht straal-de daar uit, dat de man zijn oo-gen niet kon af-wen-den. Heel lang-zaam en zacht-jes zweef-de de vrouw ach-ter-uit, weg van den af-grond, en met de oo-gen strak

Die moest wel kijken naar die glinsterende diamant.

op den di-a-mant ge-ves-tigd volg-de haar de man. Ze voer-de hem weg, ver van dien vree-se-lij-ken af-grond en bracht hem weer op de hel-ling. Toen ver-dween zij. De man keek en keek..... maar zag haar niet meer. Hij zucht-te eens heel diep en be-gon toen vlug en on-ver-moeid den berg te be-klim-men. Hij wil-de naar die schoo-ne vrou-we met den schit-te-ren-den di-a-mant, die hem ge-red had van den die-pen af-grond.

Die die-pe af-grond is de hel, waar-naar een mensch, die groot-ze zon-de doet, toe-holt. De pries-ters en an-de-re bra-ve men-schen roe-pen wel te-gen zoo'n man, dat hij in de hel zal ko-men, als hij zoo door-gaat, maar dik-wijls la-chen zul-ke stou-te men-schen daar-om. Nu moe-ten wij, groe-ne mensch-jes op de hel-ling, heel veel en heel drin-gend bid-den tot al-le hei-li-gen, maar bij-zon-der tot Ma-ri-a, voor die ar-me dwa-ze men-schen, 't Is soms heel won-der-baar, hoe die men-schen wor-den te-rug-ge-hou-den van 'n boo-ze daad door 't ge-bed van bra-ve kin-de-ren.

Zie je, klei-ne Jacques en ook al m'n vriend-jes en vrien-din-ne-tjes, zoo kun-nen jul-lie iets doen voor de stout-ste men-schen, de groot-ze zon-daars. Weet je nog, dat de H. Maagd in Lour-des ver-scheen aan dat ar-me meis-je Ber-na-det-te? Eén keer zei Ma-ri-a heel drin-gend te-gen Ber-na-det-te: „Bid voor de zon-daars!” Wij doen al-le-maal graag, wat on-ze goe-de Moe-der ons zegt, is niet? En daar-om al-le-maal te za-men bid-den voor de zon-daars. Doe 't nu maar di-rect, als je dit ge-le-zen hebt, an-ders ver-geet je 't nog. En hoe gauw heb je 's a-vonds niet ge-zegd, als je den ro-zen-krans gaat bid-den: „Dit tien-tje is voor de ar-me zon-daars!” Ook 's mor-gens in de H. Com-mu-nie al-tijd aan Je-zus vra-gen, of Hij de zon-daars tot zich wil trek-ken. Dan zijn jul-lie al-le-maal klei-ne mis-si-o-na-ris-sen, die ar-me ver-dwaal-de zie-len tot Je-zus te-rug-bren-gen. Ja, ech-te a-pos-te-len, vu-ri-ge mis-si-o-na-ris-sen door 't ge-bed zul-len we al-le-maal zijn de-ze twee we-ken, is niet?

A. POSTEL.

Hoe Bertha genas

DOOR MARIA

Klei-ne Ber-tha woon-de in een héél smal slop-je. Aan den éé-nen kant stond een hoo-ge muur. Aan de an-de-re zij-de woon-de Ber-tha in een klein, don-ker huis. Toen 't meis-ke nog ge-zond was, vond ze het hier niet zoo heel erg naar. Want toen ging ze o-ver-dag naar school. Den speel-tijd bracht ze meest-al door in het park. Maar nu was Ber-tha ziek ge-wor-den. We-ken lang lag ze al op haar bed-je. De dok-ter zei, dat zij nog wel be-ter kon wor-den. Maar dan moest ze ook flink e-ten, en daar-bij veel fris-sche lucht heb-ben.

„Een stuk-je vleesch en wat melk kan ik haar nog wel ge-ven,” zei Moe. „Maar fris-sche lucht..... hoe moet ik daar-aan ko-men?”

„Uw huis is veel te duf,” zei de dok-ter toen. „Heusch, juf-frouw Mol-ker, ge-looft u me maar! Een ge-zond mensch zou hier wa-rem-pel nog ziek wor-den.”

De dok-ter ging heen. En Moe bleef ver-drie-tig aan haar naai-werk zit-ten.

Ber-tha keek maar stil door het raam. Ze tel-de de scheu-ren en barst-jes in den hoo-gen muur. Op een prik wist zij ze al-le-maal te vin-den.

„De zon schijnt toch wel, hè Moe?” vroeg Ber-tha. „Het streep-je van de lucht, dat ik hier net kan zien, is zoo hel-der blauw. 't Is ze-ker wel mooi weer?”

„Als je be-ter bent, mag je weer in 't park gaan spe-len,” troost-te Moe. Zij pak-te haar naai-werk in. Dat bracht zij naar den win-kei. Zij kwam te-rug met vleesch en ei-e-ren.

„Heer-lijk,” riep Ber-tha. „Moe, als ik dat al-le-maal op-eet, word ik gauw be-ter, hè?”

Vlak naast de slop stond een fa-briek met een hoo-gen schoor-steen. Foei, foei, wat kon die schoor-steen soms vree-se-lijk roo-ken. Nu ook weer.

„Jak-kes, wat een vie-ze lucht,” zei Moe. „We moes-ten 't raam maar slui-ten!”

„Had-den we maar een be-ter huis,” zucht-te Ber-tha.

„Dit is zoo don-ker, en som-ber. Vindt u niet, Moe?”

„Ja, lie-ve kind, je hebt wel ge-lijk,” sprak Moe-der. „Maar ik kan on-mo-ge-lijk zoo'n mooi, duur huis hu-ren. Zoo-veel geld ver-dien ik niet met mijn werk. Dat weet je toch wel, Ber-tha!”

Ja, Ber-tha wist wel, dat Moe-der niet veel geld had. Moe was maar een ar-me we-du-we.

Te-gen zes uur hield de schoor-steen op met-roo-ken. En Moe schoof het raam weer o-pen.

Er werd op de deur ge-klopt. Toen kwam er een da-me bin-nen. Zij reik-te Moe een hand, en lach-te te-gen Ber-tha.

„Maar kind-je-lief, dat huis is veel te duf voor jou,” sprak de da-me. „Jij moet naar bui-ten hoor! Daar zal ik wel eens voor zor-gen. En dan, als je te-rug komt, woont Moe-der in een mooi nieuw huis-je, met veel ra-men, en 'n tuin-tje er bij.”

„Maar Moe-der kan zoo'n mooi huis niet be-ta-len,” zei Ber-tha met tra-nen in haar oog-jes.

„Dat hoeft ook niet,” zei de da-me. „Ik zal er voor zor-gen, dat al-les in or-de komt!”

Ber-tha is een half jaar bui-ten ge-weest. Ze woon-de daar in een groot ge-bouw met nog meer an-de-re kin-de-ren. Die kwa-men al-le-maal aan als klei-ne bleek-neus-jes. Maar de goe-de Zus-ters daar, wis-ten er wel raad op. Ze ga-ven de kin-der-tjes ei-e-ren, melk en vleesch, nog meer dan ze ei-gen-lijk wel lust-ten. Zoo gin-gen ze ein-de-lijk heen met leu-ke ron-de toet-jes. Zij wa-ren nu zoo ge-zond als een visch.

Ber-tha woont nu met haar moe-der in een pret-tig huis. Daar is zon en lucht in o-ver-vloed. En 's zo-mers mag Ber-tha de bloem-pjes ver-zor-gen, die in het tuin-tje groei-en.

TEKENINGEN VAN KLAAS

DOOR M. KRAMER

Klaas had in de klas al-tijd wat bij-zon-ders.

Hij was ei-gen-lijk zelf hee-le-maal wat bij-zon-ders. Het begon al reeds bij zijn naam.

Geen jon-ge-tje in de klas heet-te Klaas. Zoo werd in de stad geen kind meer ge-noemd; 't was al-tijd Ni-co. Maar Klaas kwam van een dorp en bleef zijn naam on-ver-an-derd be-hou-den.

„Mal-lig-heid,” had zijn va-der ge-zegd, „zijn groot-va-der heet-te Klaas, ik heet Klaas, en hij blijft ook Klaas. 'k Zou niet we-ten, waar-om Ni-co mooi-er is.”

Klaas was ook nog wat ou-der-wets ge-kleed, hee-le-maal niet als een stads-jon-ge-tje. En hij praat-te nog een beet-je boersch en daar moes-ten de kin-de-ren in de klas vaak om la-chen. En Klaas kon soms zul-ke grap-pi-ge ant-woor-den ge-ven, dat Juf er zelf wel van in een lach schoot.

„Moet je hoo-ren, wat boer-tje weer voor leuks had,” ver-tel-de ze dan la-ter aan de an-de-re juf-frou-wen en mees-ters van de school. Ja, „boer-tje” noem-den ze hem al-tijd. En al zat Klaas nog maar in de eer-ste klas, ie-der van het per-so-neel ken-de hem en mocht „boer-tje” graag, die zoo'n leuk en toch zoo'n be-schei-den ke-rel-tje was.

Klaas mocht bij-zon-der graag tee-kenen. Als hij zijn som-me-tjes af had, of zijn woord-jes had o-ver-ge-schre-ven, ging hij al-tijd zijn ge-dach-ten uit-tee-ke-nen. En Juf kreeg soms een heel ver-haal te hoo-ren o-ver de be-tee-ke-nis der kod-di-ge krab-bel-tjes. En als ze wat voor-tee-ken-de op 't bord, deed Klaas zijn ui-ter-ste best het mooi na te doen, maar ver-oor-loof-de zich meer-ma-len de grap-pig-ste af-wij-kin-gen of aan-vul-lin-gen van het mo-del.

Was er bijv. een huis-je ge-tee-kend, dan zet-te Klaas er zijn va-der en moe-der in op een stoel bij ta-fel, of je zóó door de mu-ren kon kij-ken. Of er kwam een

vlag op het huis, want..... er was brui-loft.

Of hij liet den schoor-steen ge-wel-dig roo-ken.

„Waar-om, Klaas?”

„O, de boe-rin krokt een groo-ten ke-tel met brij voo de hooi-ers.” En een enor-me ke-tel werd bo-ven een groot vuur ge-tee-kend, dat het huis-je wel in brand kon zet-ten. En van bui-ten-af kon je de hee-le ko-ke-rij zien. Zoo beeld-de Klaas zijn dorps-her-in-ne-rin-gen uit.

Eens had Juf een vo-gel-kooi-tje ge-tee-kend met drink-flesch-je en zaad-bak-je. Een piet-je zat er na-tuur-lijk in.

Klaas was da-de-lijk aan den slag om het na te doen. Maar zijn kooi-tje viel nog-al groot uit, vond ie, te groot ei-gen-lijk voor zoo'n klein vo-gel-tje. En toen..... tee-ken-de hij er maar een..... hond in. Tri-om-fan-te-lijk toon-de hij e-ven la-ter zijn kunst-werk aan de juf-frouw.

„Maar, Klaas, wat heb je nu ge-da-an, mal-le jon-gen. Een vo-gel-kooi-tje is toch geen hon-den-hok,” lach-te Juf.

„'t Was zoo groot,” zei Klaas wat be-drem-meld, „en..... toen heb ik on-zen Bel-lo er in ge-tee-kend.”

„En moet die nu uit het fon-tein-tje drin-ken en uit het zaad-bak-je pik-ken?”

Neen, dat zou toch niet gaan, zag Klaas in en hij wil-de Bel-lo maar da-de-lijk weer uit-gom-men en door een reu-zen piet ver-van-gen.

Maar de juf-frouw, die het tee-ke-nin-ge-tje veel te leuk vond, gaf hem een nieuw pa-pier-tje. „Tee-ken je kooi-tje eerst wat klei-ner,” zei ze.

Het vo-gel-kooi-tje-hon-den-hok wil-de ze be-wa-ren, om haar huis-ge-noo-ten eens te la-ten la-chen om het leu-ke tee-ken-werk van „boer-tje”.

**UDERS, WAAKT OVER DE
LECTUUR UWER KINDEREN!**

Die zullen het

voortaan wel laten

D O O R B. A. V A N H A A G

Ee-ni-ge da-gen ge-le-den, toen 'k na school-tijd 'ns 'n wan-de-lin-ge-tje ging ma-ken, om 'ns wat te ge-nie-ten van Gods mooi-e na-tuur, kwam er 'n klein dik boer-tje la-chend naar me toe en be-gon hard-op: „Nou, me-neer, daar heb 'k van-mid-dag een paar van uw leer-lin-gen 'ns lek-ker-tjes te pak-ken ge-had. Ja me-neer, die ben-nen van 'n kou-we ker-mis thuis-ge-ko-men, dat vertel 'k u.”

„Zoo Teu-nis,” vroeg 'k be-lang-stel-lend, „wat is er dan toch wel ge-beurd?”

„Ja me-neer, da's 'n leu-ke ge-schie-de-nis. U moet we-ten, me-neer, 'k liep 'n paar da-gen ge-le-den door de ker-sen-boom-gaard en had er maar wat 'n ple-zier in, dat de boo-men zoo stamp-vol za-ten. Heer-lijk sap-pig. me-neer, nog nooit zoo ge-zien; dat komt van de kunst-mest, ziet u, me-neer. 'k Dacht zoo in m'n ei-gen: „Teu-nis, da's 'n goed ding voor je lee-ge beurs.”

Voor-al die laat-ste boom, daar bij 't hek-je, boog z'n tak-ken on-der de zwa-re last; 'k had er zelf zoo wel in wil-len bij-ten, me-neer.

Wat wil nu 't ge-val? Gis-te-ren kreeg 'k be-zoek van m'n vriend Do-rus en 'k zeg zoo te-gen 'm:

„Do-rus, nou moet je toch 'ns kij-ken, hoe vol die ach-ter-ste boo-men daar met sap-pi-ge ker-sen staan. Zoo iets heb je nog nooit ge-zien; dat komt van de kunst-mest, snap je.”

Hij was erg be-nieuwd en wij kui-er-den er naar toe maar toen we er wa-ren kwam 'k tot de min-der pret-ti-ge ont-dek-king, dat er al heel wat heer-lij-ke ker-sen ver-dwe-nen wa-ren.

'k Dacht da-de-lijk aan de me-rels, spreeu-wen en mus-schen en Do-rus gaf me de raad 'n groo-te vo-gel-ver-schrik-ker bij de boo-men te plaat-sen.

„Dat kon 'k wel 'ns pro-bee-ren,” dacht 'k zoo bij m'n ei-gen; „baat 't niet, 't schaadt toch ook niet en 'n ver-sle-ten

jas heb 'k nog wel lig-gen.” Toen Do-rus weg was, plaats-te ik 'n groo-te stok in de grond en maak-te er 'n an-de-re kruis-lings aan vast; 'n ou-de jas en hoed was gauw ge-von-den, nog wat stroo er in en Teu-nis z'n vo-gel-ver-schrik-ker was klaar.

„Nou zul-len die rak-kers wel van m'n lek-ke-re ker-sen af-blij-ven,” zei 'k zoo in m'n ei-gen.

Maar ja-wel, toen 'k van-mor-gen weer 'ns ging kij-ken, zag 'k, dat er al weer heel wat ker-sen ver-dwe-nen wa-ren. „Dat ding helpt ook al niet,” brom-de 'k zoo in m'n ei-gen en keek 'ns naar de vo-gel-ver-schrik-ker. Maar wat zag 'k daar! M'n vo-gel-ver-schrik-ker was er mooi-er op ge-wor-den; 'n lan-ge tak stond te-gen een der ar-men en aan de hoed hing 'n klei-ne-re tak met bla-ren. On-der de jas stond een van m'n pluk-man-den. Nu be-greep 'k de hee-le zaak; de rak-kers wa-ren geen die-ven met vleu-gels maar met twee bee-nen en di-rect dacht 'k aan de twee deug-nie-ten van de smud. Gijs en Ti-nus, die hier el-ke dag 'n paar maal voor-bij-ko-men.

U be-grijpt, 'k was woe-dend en 'k dacht: „Dat leert Teu-nis jul-lie 'ns gauw af, an-ders heet ik geen Teu-nis meer. Zoo iets le-ve-ren jul-lie me geen twee-de keer meer.”

's Mid-dags te-gen half twee ging 'k op de loer lig-gen in 'n grep-pel. Na 'n poos-je zag 'k de twee ben-gels in de ver-te al aan-ko-men. Ze had-den mij nog niet op-ge-merkt. Gauw deed 'k de jas en de hoed van de vo-gel-ver-schrik-ker aan, nam de lan-ge tak in m'n ee-ne hand en ging net staan als m'n vo-gel-ver-schrik-ker.

„Ha, ha!” hoor-de ik er een roe-pen: „Teu-nis z'n vo-gel-ver-schrik-ker staat

er nog te pron-ken met on-ze tak-ken. Kom Gijs, gauw 'n paar lek-ke-re ker-sen ka-pen; dat ding zal ons niet ver-schrik-ken."

'k Hoor-de de ben-gels o-ver 't hek-je klim-men en naar de boom hol-len. Ze had-den geen tijd om naar de vo-gel-ver-schrik-ker te kij-ken en lie-pen recht naar de mooi-ste ker-sen-boom. De een hielp de an-der in de boom klim-men. Nu was 't mijn tijd; 'k gooi-de hoed, jas en tak op de grond en greep de twee deug-nie-ten bij d'r kraag.

Ach, ach, wat ze toen te keer gin-gen! Zoo iets had-den ze nu hee-le-maal niet ver-wacht. Ze had-den niet kun-nen den-ken, dat daar 'n le-ven-de vo-gel-ver-schrik-ker stond. Toen heb 'k ze ka-toen ge-ge-ven, me-neer. 'k Heb ze e-ven mee naar 't schuur-tje ge-no-men en toen trok 'k van leer; m'n han-den doen er nog pijn van, me-neer. Jon-ge, jon-ge, wat heb-ben die twee ben-gels ge-schreeuwd. Ze be-loof-den, dat ze 't nooit, nooit meer doen zou-den en ze beef-den als 'n riet-je.

Toen 'k klaar was, heb 'k ze maar de vrij-heid ge-ge-ven. U had 'ns moe-ten zien, hoe ze toen bee-nen maak-ten." En 't dik-ke boer-tje moest er nog om la-chen, dat ie de twee ker-sen-die-ven zoo'n ge-voe-li-ge straf had ge-ge-ven.

„'k Zal ze er ook nog 'ns o-ver aan-spre-ken, Teu-nis, daar kun je op re-ke-nen."

„Da's an-ders niet meer noo-dig, me-neer; ze zul-len 't geen twee-de keer meer pro-bee-ren. Nóg nooit heeft 'n vo-gel-ver-schrik-ker zoo'n goe-de dienst ge-daan. Toen ze van a-vond na school naar huis gin-gen, lie-pen de twee rak-kers zoo hard ze kon-den langs m'n boom-gaard. Ze wa-ren ze-ker bang, dat ze nog wat te wach-ten had-den."

'k Groet-te nu 't boer-tje en wan-del-de ver-der, te-vre-den, dat de twee deug-nie-ten hun ver-dien-de straf had-den ge-had.

'k Denk, dat ze dat ker-sen-ste-len wel heb-ben af-ge-leerd.

CORRESPONDENTIE

Toosje van Osta, Van Hasselstr. 21, Arnhem. Wat een aardig briefje heeft Toosje geschreven. Goed gedaan al, ze mag het meer doen. Zeker, portret mag je gerust sturen. Als het afgedrukt kan worden. vin je 't wel eens. Ik zie wel, dat Toosje ook een heel langen brief kan schrijven. Wanneer komt die? Probeer. Dag beste Nichtje. Hand en groet van oom.

Mia Boesten, Heistr. 30, Terwinselen. Welkom in de familie. Graag, dat je even kwam kennis-maken. Zeker, het briefje was al heel aardig, en nu wacht oom op den heel langen brief. Probeer. maar: elken dag een stukje er bij, dan zijn dade-lijk de 8 kantjes vol. Veel groeten ook voor Tiny. Tot later dus alweer. Kom je gauw terug?

Marie van Koert, Kee van Schie, Lena van Houten, Ali van Leeuwen, Annie Pauwelen, Annie Ver-sluis, Marie Zimmerman, Jo van Koert en Annie Verhagen, allemaal Nichtjes uit Nieuwkoop. Als ik het goed begrepen heb, schrijven deze Nichtjes samen één brief, ieder een klein stukje. Kan ook, al heb ik liever van ieder afzonderlijk een brief van 8 kantjes; een heel pak dus samen. Komt wel eens, nu ze samen kwamen kennis maken. Welkom in de familie. Ik hoop maar, dat het ge-zelschap voltallig blijft, als jullie met Mei overgaat. Niets.prettig, als er een achter blijft. Of ze al mooi schrijven, vraagt een van de Nichtjes. Ja, heel netjes voor de 2e klas, er zijn er bij, die het zeer goed al doen. Veel genoegen doet het me ook, dat je geregeld leest van Mijnheer Kapelaan, en dat je ook probeert te doen wat hij schrijft. Daar komt het op aan. Dag beste kinderen. Heel graag zal ik hebben, als jullie weer eens gauw samen terug komt. Tot later.

Marietje en Hendrik v. d. Meijden te Boxtel. Deze brief begint zóó: Nu zal ik eens van alles komen vertellen." Dan volgen er precies 16 re-gels op één kantje en.... dan is het uit. Misschien komt de lange brief wel morgen of zoo. Ik wacht met.... ongeduld. Voor ieder een hand en ook veel groeten van oom.

Maria Hellebrand, Bloemendalstr., Vaals. Je ziet wel, beste Nichtje, als je maar lang genoeg wacht, komt alles op zijn pooten terecht. Ja, hoe het zal gaan met de prijzen — ik weet het niet. Ik help iedereen wat hopen, want wie mee doet, heeft zijn eerlijke kans. Maar, beste Nichtje, Grootvader overleden. Wel gecondoleerd, en ik hoop, dat je hem bij O. L. Heer weer zult ont-moeten — voor eeuwig. Vergeet hem geen enkelen dag in uw gebed, en vraag telkens aan O. L. Heer om uw goeden Opa, waar je zooveel van hield, gauw in den Hemel te laten. Doen Tinni, Trautje, Treesje en Hans natuurlijk ook. Daag. Hand en groet.

Bepie, Jopie en Corrie de Rooy, Laag v. d. Dijk 34, Teteringen. En nu had Bepie graag, dat Oom „gauw" weer eens terug schreef. En toch weet ze, dat „gauw" nooit mogelijk is. Ik reken er dus maar op, dat mijn Nichtje altijd veel geduld heeft. Als de brief komt, kan zusje gewis ook al aardig wat lezen, en dus: wacht ik haar mee op bezoek. Ja, ik heb aan onzen goeden Blikman de boodschap over gebracht. We hopen, dat hij er notitie van neemt. Maar kind, wat een rijkdom:

EINDE.

een volle doos plaatjes. Van mij nog een volle doos groeten er bij. Zie ik je gauw weer terug?

Jan van Roon, Van Vredenburgweg 130, Rijswijk (Z.H.). Mijn beste Neef Jan vindt het een lastige mode om 8 kantjes vol te schrijven. Alle modes zijn lastig, vooral de enge-schoenen-mode. Welke jongedame klaagt er over? Beste Neef, wees flink, neem pen en papier, schrijf alle dagen één kantje, en — je hebt plezier van je werk en later ben je blij, dat je briefschrijven geleerd hebt. Geen antwoord gekregen op den vorigen brief? Maar — heb je wel een brief geschreven? Oom antwoordt alléén maar op brieven. Ja, ik heb mijn familie in veel landen van Europa, óók in Amerika en Indië, en ik vind het maar wát fijn, als die kinderen zoo van alles komen vertellen uit hun dagelijksch leven. Gelukkig, dat die hooibergbrand nog zóó goed afliep. Brand is altijd akelig, vooral midden in den nacht, als je zóó uit je slaap in het vuur kijkt. Vertel me nu eens gauw heel veel van de boerderij en het land en het vee en het werk. Dag Jan. Veel hartelijke groeten en een stevige hand van Oom.

Wim Pallade te Spanbroek. Of de oplossing goed is, kun je altijd zien bij iedere nieuwe opgave. En waarom zou Wim geen brief van 8 kantjes kunnen schrijven? Dat kan tocn iedereen, als men elken dag één kantje afwerkt. Je houdt een-

voudig op als je nu niets meer weet, en 's anderen daags begin je weer over wat anders. Afgesproken dus: de volgende keer. Wat mooi plaatje boven den brief! Zeker papier van zus? Daag. Tot later.

Catrientje Eymmer, Harserswouder Rijndijk te Koudekerk a/d. Rijn. We hopen maar dat Blikman eens een royale bui krijgt. Zoek nu eens na in Kl. of je een van de wedstrijden nog vinden kunt. Daar staat altijd het adres bij, waar alle brieven heen gezonden moeten worden. Noteer dat adres, dan heb je het altijd bij de hand. Ik wou, dat alle kinderen dat deden, dan waren er nooit vergissingen. Ja, ik zie wel, dat Catrientje veel houdt van Leentje. Ik wacht haar mee op bezoek, en als Marietje dan een kruisje zet onder den brief, is het stelletje compleet. Doe je 't? Daag. Voor ieder een stevige hand van oom. Tot later dus.

Joze! Saven, Haansberg 187, Rumpen. Mooi, zoo, wil ik het hooren. Niet iedereen kan telkens een prijs hebben, dat is duidelijk. Maar geregeld meedoen, dan is er ook telkens kans. Natuurlijk geeft Oom altijd antwoord op de briefjes. Maar.... Oom houdt van lange brieven, gezellige brieven, waar veel in staat: 8 kantjes vol. Probeerén. Joze!. Zal best gaan. Daag.

De ontevreden poes

„Goe-den mor-gen, poes-je!”
 „Mor-gen vrouw, mi-auw!”
 „Poes, hoe smaakt je melk-je?”
 „Flauw zeg vrouw, mi-auw!”
 „Poes, hoe is je bed-je?”
 „Schrik-'lijk nauw, mi-auw!”
 „Poes, wat ben je las-tig!”
 „Och, loop gauw, mi-auw!”
 „Foei, on-deu-gend strop-je
 'k Tik je op je kop-je!”
 „Au! mi-auw, mi-auw!
 Wat 'n kwa-je vrouw!”

MARIA.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING No. 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

SINTERKLAAS KOMT

'k Las zoo-e-ven in de krant:

„Sin-ter-klaas is weer in 't land!”

En — dat spreekt — ook met hem
kwam

Pie-ter-baas, te Am-ster-dam.

Vrach-ten brie-ven la-gen daar
Voor den Heil-gen Man al klaar,
Waar de kin-de-ren in vroe-gen,
Wat hun 't zeer-ste kon ge-noe-gen!

Sint heeft ze al-le juist door-ke-ken,
La-chend in z'n baard ge-stre-ken,
En ge-mom-peld: Gut-och-gut!
't Is wat met dat klei-ne grut!

„Pie-ter,” sprak ie, „sjouw de zak-
ken
Doo-zen, man-den, kis-ten, pak-ken,
Als de wind maar vlug van boord,
Want, we moe-ten voort, jò,
voort!”

Nik-ker ging toen aan de ha-ven,
Loo-pen, sjou-wen, tor-sen, dra-ven,
Want, dat doet die zwarte Vrind
Gaar-ne voor het Hol-landsch kind!

Schim-mel briescht' ook vol ver-
lan-gen
Om z'n tocht weer aan te van-gen,
In den nacht, zoo: klik-klak-klak!
Van het een naar 't an-dre dak!

Pie-ter schiet dan, le-nig, vlug,
In de schouw — en wipt te-rug!
En hij laadt er klomp, of mand
Boor-de-vol, tot aan den rand!

Bra-ven wil hij graag trak-tee-ren,
Stou-terds zal hij mo-res lee-ren!
Want, die stopt hij met ge-mak,
Hoe-pla! in zijn wij-den zak!

'k Hoop, dat Sint m' ook mag ge-
den-ken
En veel moois en lek-kers schen-ken,
Dui-zend keer — daar kan-ie-op-ân
Dank ik dan den Heil-gen Man!

PIET VAN 'T BOSCHKE,

KASSIE EN GISSIE IN 'T KABOUTERLAND

DOOR

JOH. RAM

VI

NOG STEEDS OP DE ZILVEREN MEREN!

Na 't e-ten van de heer-lij-ke vruchten-koek gin-gen ze weer naar 't boot-je.

Ka-bou-ter Zil-ver-baard bracht hen weg.

„Nog veel ple-zier al-len, op de me-ren!” zei ie, toen Kas-sie en Cis-sie ach-ter den Ko-ning op hun plaat-sen ge-wipt wa-ren. Met-een maak-te de ou-de ka-bou-ter een die-pe bui-ging en ver-dween.

„Gaan we dan nog niet te-rug naar 't pa-leis?” vroeg Cis-sie.

„Wou de Prin-ses dat zoo graag?”

„O hee-le-maal niet, Ko-ning!” zei 't meis-je gauw. „Ik vind 't hier ee-nig.”

„En ik blijf hier ook graag nog een poos-je,” liet Kas zich hoo-ren.”

„Des te be-ter! La-ten we dan maar weer vlug 't meer op-roei-en.”

Hup! Daar glee-d de boot o-ver 't glin-ste-ren-de wa-ter. Da-de-lijk wa-ren ze een heel eind van 't ei-land-je af.

„Heer-lijk gaat 't,” juich-te Cis.

„Nog een beet-je har-der roei-en, Kas!”

Maar in-plaats van har-der te roei-en, hield de jon-gen in-eens op.

Wat zag ie daar ginds nu? 't Leek wel of 't mis-ten ging. Cis zag 't ook al.

„O kijk 'ns!” riep ze uit. „Een groo-te, wit-te wolk op 't wa-ter.”

„Die heb ik ook al ge-zien!” ver-tel-de Kas. „De wolk wordt steeds groo-ter! Ze komt dich-ter-bij.....”

„Ko-ning! Ko-ning!” riep Cis-sie.

„Kij-ken jul-lie maar goed hoor!” lach-te de ka-bou-ter-ko-ning, „dan zul-len jul-lie wel zien, wat 't is!”

In-eens za-gen ze 't! Heel dui-de-lijk zelfs. Een groo-te troep klei-ne, wit-te man-ne-tjes kwam daar aan-ge-gle-den. De leu-ke ke-rel-tjes glin-ster-den en schit-ter-den als de fijn-ste di-a-man-ten.

„'t Zijn de zil-ver-man-ne-tjes weer!” riep Kas op-eens.

„Goed ge-ra-den hoor! Ze ko-men jul-lie ha-len!”

Kas en Cis ke-ken den Ko-ning nieuws-gie-rig aan.

„Ons ha-len?” vroeg de jon-gen.

„Ja, ja! Luis-ter maar. Ze zijn da-de-lijk bij ons!”

Een der zil-ve-ren man-ne-tjes stond al vlak bij 't boot-je. Hij maak-te een die-pe bui-ging voor den Ko-ning en vroeg toen:

„Wil de Ko-ning zijn gas-ten

Met ons, leu-ke kwas-ten,

Wat la-ten spe-len?

We zijn met heel ve-len

En ken-nen, gij ge-looft ons toch wel,

't Leuk-ste en aar-dig-ste spel?”

„Hoo-ren jul-lie 't?” vroeg de Ko-ning aan Kas-sie en Cis-sie. „De zil-ver-man-ne-tjes vra-gen of jul-lie met hen wil-len spe-len?”

„O, ik wil wel!” zei Kas da-de-lijk.

„En ik ook!” vul-de Cis-sie aan.

„Dan moe-ten we ze-ker weer te-rug naar 't ei-land?” vroeg Kas.

„Wel-neen!” lach-te de Ko-ning. „Je blijft op 't meer!”

„O, maar dan ver-drink ik!” jam-mer-de Cis-sie.

„Daar be-hoeft u heusch niet bang voor te zijn, Prin-ses!” zei nu 't zil-ver-man-ne-tje, dat 't dichtst bij stond. Als u de-ze meer-schoen-tjes aan-trekt, kunt u nooit ver-drin-ken!”

Met-een scho-ten een paar van die klei-ne ke-rel-tjes naar vo-ren en bon-den Kas-sie en Cis-sie van die lan-ge zil-ve-ren din-gen on-der hun voe-ten. Ze le-ken wel iets op schaat-sen, maar ze wa-ren veel lan-ger en za-ten ook veel pret-ti-ger. „Zie-zoo!” zei de Ko-ning. „Nu kun-

e-ven met hun voet te-gen 't wa-ter druk-ten, scho-ven ze een heel eind-voor-uit.

De zil-ver-man-ne-tjes had-den de twee kin-de-ren nu los-ge-la-ten. Ze dans-ten en spron-gen om Kas en Cis heen en maak-ten bui-te-lin-gen in de lucht;

Meteen grepen ze de twee kinderen vast.

nen jul-lie net als de zil-ver-man-ne-tjes o-ver 't meer glij-den.”

Heel voor-zich-tig pro-beer-den Kas-sie en Cis-sie nu op 't wa-ter te stap-pen. Een heel klein beet-je bang wa-ren ze nog wel.

„Voor-uit maar! Voor-uit maar!” riep de Ko-ning la-chend. „Jul-lie be-hoe-ven niet bang te zijn!”

„Nee hoor, hee-le-maal niet!” rie-pen al-le zil-ver-man-ne-tjes. Met-een gre-pen ze de twee kin-de-ren vast en..... rrrt..... daar gle-den al-len o-ver 't wa-ter.

't Duur-de niet lang, of Kas en Cis von-den 't heer-lijk. Zoo gauw ze maar

wip-ten op el-kaars schou-ders; ze de-den de gek-ste en dol-ste din-gen.

Kas vond dat al-les zoo leuk, dat ie 't ook pro-bee-ren wou.

„Ik ga ook dui-ke-len, Cis!” riep ie.

„Pas maar op, jo!” waar-schuw-de Cis.

Maar Kas had 't al met-een ge-pro-beerd en was nu al lang-uit op 't wa-ter te-recht ge-ko-men.

„Nou ver-drinkt Kas-sie echt!” huil-de Cis-sie, maar met-een be-gon ze te la-chen. Want een heel troep-je zil-ver-man-ne-tjes was al op den jon-gen af-ge-spron-gen. Ze gre-pen 'm vast en

hiel-den 'm om-hoog. „Lang le-ve de Prins, die kop-je dui-ke-len wil!” rie-pen ze.

Toen lie-ten ze 'm met z'n al-len, lang-zaam, heel lang-zaam een bui-teling in de lucht ma-ken.

La-chend kwam Kas-sie weer op z'n vreem-de schoe-nen te-recht.

„Zóó doen wij 't,” lach-ten de zil-ver-man-ne-tjes. En al-le-maal te-ge-lijk spron-gen ze om-hoog en bui-tel-den, bui-tel-den zoo vlug; dat Cis-sie bang was, dat ze te-ge-n el-kaar aan zou-den bot-sen. Maar dat ge-beur-de niet. In-eens ston-den ze weer al-le-maal om de twee kin-de-ren heen.

„Zie-zoo!” zei er een. „Nu gaan we krij-ger-tje spe-len. Jul-lie moet ons zien te van-gen! Pro-beer 't maar!”

Als de wind vlo-gen de zil-ver-man-ne-tjes naar al-le kan-ten weg.

„Die heb-ben we gauw ge-noeg, hè Cis!” zei Kas.

Maar wat viel 'm dat te-ge-n. Die klei-ne ke-rel-tjes wa-ren zoo vlug! Tel-kens als Kas-sie of Cis-sie vlak bij hen wa-ren, spron-gen of wip-ten ze op-zij, ter-wijl Kas-sie en Cis-sie door-gle-den.

„Maar dién zal ik toch heb-ben!” schreeuw-de Kas op-eens.

„Ja, dien heb je!” juich-te Cis. Ze zag dui-de-lijk, hoe Kas naar 't man-ne-tje greep..... maar in-plaats van met z'n twee han-den 't ke-rel-tje vast te grij-pen, klap-te Kas-sie's han-den te-ge-n el-kaar. Een eind ver-der stond 't man-ne-tje 'm uit te la-chen.

Daar be-greep Kas niets van. Hij pro-beer-de 't op-nieuw. En al gauw dacht hij weer, dat hij er een te pak-ken had. Maar 't man-ne-tje gleed 'm door z'n han-den en sprong bo-ven op z'n schou-ders. Wat Kas-sie en Cis-sie ook de-den, ze kon-den geen van die ke-rel-tjes te pak-ken krij-gen.

Maar ze had-den dol-le pret en dat was 't voor-naam-ste.

Ein-de-lijk kon-den ze niet meer. Ze wa-ren dood-moe.

't Leek wel of de Ko-ning dat wist. Want in-eens klonk z'n fluit-je o-ver 't wa-ter. De zil-ver-man-ne-tjes be-gre-

pen, dat hun twee vriend-jes te-rug moes-ten. Ze brach-ten hen naar de boot, maak-ten nog een dans-je en ver-dwe-nen. Hij-gend en zuch-tend vie-len Kas-sie en Cis-sie op hun bloe-men-stoel-tjes.

De Ko-ning lach-te te-vre-den.

„Rust nu maar wat uit. hoor. Ik vind 't heer-lijk, dat jul-lie als flin-ke kin-de-ren zoo fijn mee kunt spe-len. Laat de rie-men maar rus-ten. Kas-sie. We drij-ven van-zelf wel naar den wal. Dat gaat heel lang-zaam. Dan heb ik net den tijd, om te doen, wat ik jul-lie be-loofd heb. Ik zou im-mers nog ver-tel-len, hoe de ka-bou-ters aan de blau-we ko-nings-bloe-men ge-ko-men zijn!”

„O ja!” riep Cis da-de-lijk. „Doet u dat! Heer-lijk!”

„Luis-ter dan! Prin-ses 'Goud-roos-je had d'r tuin al vol blau-we ko-nings-bloe-men staan. Maar toch bleef zij ie-der-een goed doen. „Zoo goed als prin-ses Goud-roos-je is er nie-mand in 't land!” zei-den de men-schen. En dat was waar. Ze hielp niet al-leen de men-schen, ook voor de die-ren was ze al-tijd e-ven hef. In den win-ter had ze, op wel tien plaat-sen in den tuin, klei-ne hoo-ge ta-fel-tjes neer-ge-zet. Daar-op leg-de ze ie-de-ren dag brood en kor-rel-tjes rijst klaar voor de hon-ge-ri-ge vo-gel-tjes.

En o wee, als ze on-deu-gen-de kin-de-ren zag, die hon-den, paar-den of an-de-re die-ren aan 't pla-gen wa-ren. Dan werd die goe-de Prin-ses echt boos.

„Dat mo-gen jul-lie niet doen!” zei ze dan. „Die ar-me die-ren voe-len 't net zoo goed als jul-lie, wan-neer ze ge-plaagd en ge-sla-gen wor-den. Pas op hoor! Of ik zal 't eens aan je va-der gaan zeg-gen!”

Als de Prin-ses zoo sprak, hiel-den die laf-fe plaag-gees-ten gauw op.

Ja, Goud-roos-je was een ech-te goe-de vien-din voor de die-ren ge-wor-den. Op een keer had ze een heel lan-ge wan-de-ling ge-maakt. Ze was vlak bij 't land der ka-bou-ters ge-ko-men. Ze was een beet-je moe en ging aan den kant van een klein meer-tje wat uit-rus-ten. Heer-lijk lag ze in 't fris-sche gras, in de scha-duw van een groo-ten boom.

„Kijk !” zei ze, „da's leuk. Daar hebben vo-gels een nest-je ge-bouwd. D'r zit-ten vast en ze-ker jon-ge vo-gel-tjes in, want de ou-den vlie-gen zoo druk heen en weer.”

Zoo was 't ook ! De twee ou-de vo-gels vlo-gen maar af en aan en brach-ten telkens nieu-we worm-pjes voor de hon-ge-ri-ge schreeu-wer-tjes.

„Wat leuk ! Wat leuk !” zei de Prin-ses tel-kens. Maar in-eens ge-beur-de er iets ergs. Eén der klein-tjes had zich ze-ker iets te ver o-ver 't nest-je ge-bo-gen, want plot-se-ling tui-mel-de het om-laag en viel in 't wa-ter.

„Och hoe jam-mer !” riep de Prin-ses uit. 't Ar-me beest-je zal ver-drin-ken !”

Heel toe-val-lig was 't vo-gel-tje op een groot blad te-recht ge-ko-men.

Ge-luk-kig ! dacht de Prin-ses. Nu ver-drinkt het ten min-ste nog niet ! Wacht, ik zal 't e-ven-tjes pak-ken !

Maar..... 't blad, waar-op 't vo-gel-tje zat, lag te ver van den kant. De Prin-ses kon er niet bij-ko-men.

De ou-de vo-gels vlo-gen ang-stig pie-pend o-ver 't wa-ter.

„Kon ik jul-lie maar hel-pen !” zucht-te Prin-ses Goud-roos-je. „Ik kan er zelf heusch niet bij..... Is er dan nie-mand hier, die hel-pen kan ! Ik zal 'm al-les ge-ven, wat ie maar heb-ben wil, als ie dat lie-ve beest-je maar redt.”

Toe-val-lig was één van on-ze ka-bou-ters daar in de buurt. Hij had niet eens ge-hoord, wat de Prin-ses ge-zegd had, maar hij kon aan haar treu-rig ge-zicht zien, dat er iets bij-zon-ders aan de hand was.

„Kan ik de Prin-ses mis-schien hel-pen ?” vroeg ie da-de-lijk.

„O ja, lie-ve ka-bou-ter ! Gauw ! Red dat ar-me vo-gel-tje..... daar op 't blad in 't wa-ter. Ik zal je.....”

Zon-der ver-der te luis-te-ren naar al-les wat de Prin-ses hem ge-ven zou, sprong de ka-bou-ter in 't wa-ter, zwom naar 't vo-gel-tje en bracht 't e-ven la-ter aan den kant.

„Dank u, dank u !” riep Goud-roos-je blij..... „als ge 't nu nog in z'n nest-je zet-ten kunt, zal ik u.....”

Maar voor de Prin-ses uit-ge-spro-ken was, zat on-ze ka-bou-ter al in den boom en had ie 't vo-gel-tje in 't nest-je ge-legd.

Wat piep-ten de ou-de vo-gels blij en ge-luk-kig.

En wat was de Prin-ses ver-heugd.

„Zeg nu maar, lie-ve ka-bou-ter, wat je heb-ben wilt. Ik zal je al-les ge-ven !”

Na-tuur-lijk wil-de de ka-bou-ter niets heb-ben. Maar de Prin-ses hield niet op. Hij moest en hij zou iets van haar mee-nen. Ein-de-lijk riep ze uit :

„Eén van m'n mooi-ste bloe-men wil je toch ze-ker wel heb-ben ?”

Nu, dat mocht de ka-bou-ter niet wei-ge-ren. Want van bloe-men hou-den we heel veel. Toen heeft de ka-bou-ter van Prin-ses Goud-roos-je één van haar blau-we ko-nings-bloe-men ge-kré-gen.

We heb-ben die bloem in on-zen tuin ge-plant..... nu zijn er al heel veel.....

Kijk !” riep de Ko-ning in-eens. „We zijn bij den wal ! Dat treft juist goed. Want m'n ver-haal is uit. Daar staat de ka-bou-ter-koet-sier ook al op ons te wach-ten.”

Wel-dra stap-ten ze al-len aan wal, be-klom-men de groe-ne trap en re-den e-ven la-ter in de twee wa-gen-tjes te-rug naar 't pa-leis. *Wordt vervolgd.*

RAADSELS

Wie kan schilderen zonder kwast ?

Waar zijn de zeeën droog ?

Welke vogel is nooit gelukkig ?

Welke nieren hebben menschen en dieren niet ?

Welk meer bestaat niet uit water ?

Welke appels groeien niet aan boomen ?

Wat maken de twaalf Apostelen in het Hemel-rijk ?

Welke moed is het minste in aanzien ?

Welke noten eet men niet op ?

In welke glazen kan men het beste schenken ?

EEN PRETTIG SINTERKLAASFEEST

Pim-mie vul-de zijn schoen-tje met versch hooi.

Jan zet-te een flin-ken bak vol wa-ter klaar.

Dat was voor het paard van Sint Ni-co-laas.

„Pa, mag de pijp uit den schoor-steen?” vroeg Miep. „An-ders kan Sint Ni-klaas niet bin-nen ko-men.”

„Wel ja,” zei Va-der, „doe jul-lie dat maar voor-zich-tig. De ka-chel brandt im-mers tòch niet! We heb-ben geen ko-len in huis. Moe heeft het laat-ste geld uit-ge-ge-ven voor brood.....”

„We zul-len bid-den, dat Pa gauw be-ter wordt,” sprak Moe ver-drie-tig. „Dan kan hij weer geld ver-die-nen. En wij heb-ben dan e-ten en ko-len in o-ver-vloed!”

Wat ba-den de kin-de-ren dien a-vond vu-rig tot den hei-li-gen Bis-schop!

Sint Ni-co-laas trad stil-le-tjes de kamer bin-nen. Och, och, wat zag het er hier ar-me-lijk uit! En er was bij-na geen e-ten meer. In den kel-der la-gen geen ko-len! De goe-de Sint schud-de mee-wa-rig het hoofd. „De klein-tjes heb-ben zoo goed ge-be-den. Nu zal ik ook vra-gen aan den Lie-ven Heer of ik hen hel-pen mag!”

Dat zei de goe-de Sint Ni-co-laas bij zich zel-ven.....

Pim-mie kwam eens kij-ken of het paard z'n schoen-tje had leeg ge-maakt.....

O ja, er zat geen spier-tje hooi meer in. Maar wel zag hij 'n hee-le-boel lek-ke-re din-gen om zijn schoen lig-gen: Pe-per-no-ten, sui-ker-beest-jes en spe-cu-laas.

„Ligt er wat?” riep Jan. Met-een kwam hij aan-ren-nen op zijn kou-sen. „Hoe-ra!” juich-te hij.

„Sui-ker-beest-jes, pe-per-no-ten en spe-cu-laas,” lach-te Miep. Wat heb-ben we veel ge-kre-gen van Sint Ni-co-laas!”

De melk-boer kwam aan de deur. „Goe-den mor-gen,” wensch-te hij vriende-lijk. „Ik ben ge-stuurd van Sint Ni-co-laas.....”

„Zoo..... wel, dat is vreemd,” zei Moe.

„Ja, juf-frouw, maar 't is toch zoo.

Ik moet u el-ken dag wat melk en ei-e-ren ge-ven. Die hoeft u me niet te be-ta-len. Dat zal Sint Ni-co-laas doen.”

„Dui-zend-maal dank aan Sint Ni-co-laas,” zei Moe-der.

Nu kwam de bak-ker aan-bel-len.

„U krijgt van mij el-ken dag een dub-bel brood,” zei hij. „Sint Ni-co-laas zal het mij be-ta-len!”

Weer dank-te Moe-der. Ze schrei-de haast van blijd-schap.

Maar er ge-beur-de nog meer. Een ko-len-man kwam voor-bij. Hij reed zijn wa-gen voor het huis.

„Wat komt u doen?” vroeg Moe-der.

„Ik word ge-stuurd van Sint Ni-co-laas. Hij heeft mij ge-zegd, mijn wa-gen op te la-den.....”

„Wat een ko-len, wat een ko-len!” riep Jan. „Nu heb-ben we voor héél den win-ter ge-noeg!”

Dát was een heer-lijk Sin-ter-klaas-feest! Er was brood en melk in huis. De ka-chel brand-de lek-ker! Pret-ti-ger kon het al niet!

's A-vonds heb-ben zij met hun al-len den goe-den Sint nog eens ex-tra be-dankt.

„Nu zal ik wel gauw be-ter zijn,” sprak Va-der. „En dan ga ik weer aan het werk.”

„Als Pa werkt, dan ver-dient hij cen-ten,” zei Miep. „Dan kan Moe-der weer be-ta-len wat zij van den bak-ker krijgt.”

„En van den melk-boer,” voeg-de Pim-mie er bij.

„En van den ko-len-man ook,” be-sloot Jan.

„Koo-pen is nòg pret-ti-ger dan krij-gen,” vond Miep.

„Dát is waar,” zei Moe. „Maar toch ben ik blij, dat de goe-de Sint ons nu ge-hol-pen heeft! Want ik zat heusch in groo-ten nood.”

„La-ten we maar blij-ven bid-den. Dan helpt Sint Ni-co-laas ons het hee-le jaar door!”

Dat zei Va-der, en hij had ge-lijk. Want van dien dag af werd er in huis geen ge-brek meer ge-le-den. MARIA.

EEN MOOIE DROOM

DOOR H. VAN D.-S.

Op ze-ke-ren dag kwam Jan-ne-man ziek uit school thuis. Hij wist zelf niet wat hem scheel-de, maar zijn hoofd-je deed hem zoo'n pijn. Trek in zijn bo-ter-ham-men, waar Moe dub-bel jam op had ge-daan, had hij hee-le-maal niet. Neen, wer-ke-lijk, Jan-tje was erg naar. Hij vroeg zelf of Moe hem maar op bed wou leg-gen. Nou, dat was nog nooit ge-beurd. Meest-al, wan-neer het bed-tijd was, had je de pop-pen aan het dan-sen. Dan moest Va-der er al-tijd aan te pas ko-men, om Jan-tje te her-in-ne-ren aan het klok-je van ge-hoor-zaam-heid. Want o, dat ver-gat hij zoo gauw en zoo dik-wijls. Ge-hoor-zaam-heid zou hij wel nooit lee-ren, had Moe al vaak be-droefd ge-dacht.

Toen Jan-tje dus nu zelf vroeg, om naar bed ge-bracht te wor-den, ja, toen zag Moe toch wel, dat het ernst met haar klei-nen on-deugd was. Ze stop-te hem lek-ker on-der de de-kens en hoop-te maar dat een hee-len mid-dag sla-pen hem wel be-ter zou ma-ken. Maar he-laas, er kwam niets van sla-pen. Steeds lag Jan-tje maar on-rus-tig te woe-len, en zijn hoofd-pijn werd al-door er-ger.

's A-vonds, toen Va-der thuis kwam, had Jan er-ge koorts. Och, wat was dat a-ke-lig. Moe-der liet den dok-ter ko-men en de-ze zei, dat Jan-tje een zwa-re kou ge-vat had en dat hij een hee-le poos rus-tig on-der de wol moest blij-ven. En het drank-je dat hij zou stu-ren, moest voor-al op tijd in-ge-no-men wor-den. Nu, daar werd voor ge-zorgd, want geen oo-gen-blik week Moe van zijn bed-je. Va-der nam 's a-vonds Moe-ders taak o-ver, en las mooi-e ver-haal-tjes voor. Dan lag Jan rus-tig te luis-te-ren, want voor-le-zen en ver-tel-len vond hij o zoo fijn. Wan-neer Va-der dan uit-ver-teld was, wer-den Jan's oo-gen zoo zwaar als lood. Soms sliep hij al in, nog voor 't ver-haal ten ein-de was, en droom-de dan o-ver al-les wat hij ge-hoord had.

Toen hij zoo een week-je op bed ge-le-gen had, was hij ge-luk-kig weer heel wat be-ter. Wel was hij erg zwak ge-wor-den door de koorts, maar 's mid-dags mocht hij een uur-tje op-zit-ten. O, wat was hij dui-ze-lig en slap op zijn bee-nen. Met heel veel moei-te kon hij van zijn bed-je naar Va-ders stoel loo-pen. En dan was hij zoo moe. Zijn kop-je thee kon hij haast niet vast-hou-den. Maar lang-zaam-aan ging al-les be-ter en vond hij het wat fijn zoo ver-wend te wor-den en knus met Moe thee te drin-ken 's mid-dags. Al-tijd ston-den er ook wat mooi-e bloe-men op ta-fel, want Jan hield veel van bloe-men.

Op ze-ke-ren keer, toen hij weer na het ver-tel-len ste-vig was in-ge-sla-pen, tik-te hem ie-mand op zijn arm. Jan keek op en..... raad eens, wie dat was? Wel, dat was me daar een ech-te dwerg. „Zeg, ga je met me mee,” vroeg hij met vrien-de-lij-ke stem. Jan wreef zijn oo-gen uit en ging recht-op zit-ten. „Wie ben je,” vroeg hij ver-baasd, „en waar wil je dat ik met jou naar toe ga?”

Toen keek de dwerg hem ver-won-derd aan.

„Wel, ken je mij niet eens. 't Is mooi, dat moet ik zeg-gen.”

„Ja, maar als ik je nog nooit ge-zien heb, hoe zou ik je dan ken-nen,” sta-mel-de Jan-tje.

„Nou, 't is goed,” lach-te de dwerg. „Maar al denk je mis-schien van niet, ik ken jou wel, hoor. Ik ken al-le kin-de-ren, die van bloe-men hou-den. En er ook goed voor zor-gen, als ze ze ge-kre-gen heb-ben. Maar kin-de-ren, die bloe-men of plant-jes ver-trap-pen, of ze weg-gooi-en als ze pas af-ge-plukt zijn, die wil ik niet ken-nen. Want ik zal je ver-tel-len wie ik ben.”

„Ja, zeg het. Want je hebt me erg nieuws-gie-rig ge-maakt.”

„Luis-ter dan, ion-gen. Ik ben de

tuin-man uit het Won-der-land, waar al-le bloe-men en plan-ten van-daan ko-men. Ie-der plant-je heb ik ver-zorgd, tot 't oud ge-noeg was, om naar de aar-de toe ge-stuurd te wor-den."

„Ver-ba-zend," zei Jan-tje, „tuin-man in 't Won-der-land. Dan heb je ze-ker al heel wat mooi-e bloe-men ge-zien?"

„Ja, dat heb ik juist. Daar-om ben ik nu hier ge-ko-men. En om-dat jij zoo-veel van bloe-men houdt, mag je eens mee naar het Won-d er-land om ze ook eens al-le-maal te zien."

„O, dol-graag, tuin-man. Zoo-iets had ik nooit dur-ven den-ken. Maar, hoe ko-men wij er? Ik

kan haast niet op mijn bee-nen staan. Want ik ben ziek ge-weest, weet je."

„Ja, dat wist ik al, Jan. Ik weet ook hoe blij je was met de bloe-men, die Va-der voor je mee-bracht. Maar maak je niet be-zorgd. Je bent er gau-wer dan je denkt." De tuin-man nam zijn pet-je van 't hoofd, sloeg er twee keer hard mee op zijn knie-tje. en daar ston-den twee leu-ke klei-ne paard-jes ge-reed. Hoe het ge-beurd was, wist Jan niet. Maar in-eens zat hij op het ee-ne paard-je en moest zich ste-vig vast-hou-den. En daar vlo-gen ze heel ge-woon door de lucht, als-of ze op straat lie-pen. En het gek-ste van al-les was: de paard-jes had-den en-kel twee ach-ter-poot-jes. En van vo-ren een paar ster-ke vleu-gels, waar ze' flink mee heen en weer sloe-gen. Nee, Jan wist ge-woon niet wat

Eerst gaan we de bloemen opzoeken

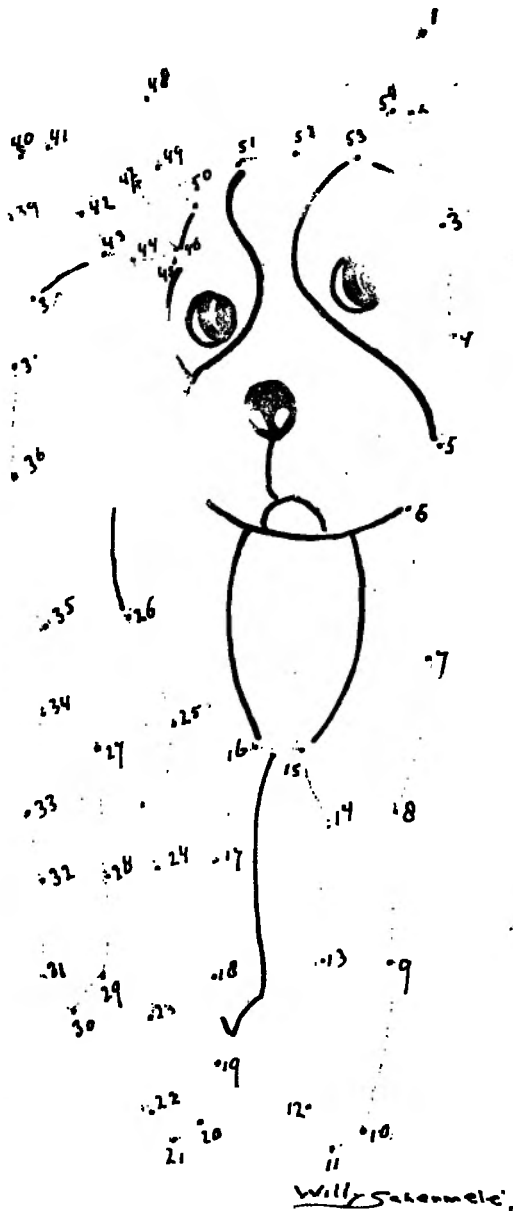
te zeg-gen, zoo ver-baasd als hij was.

„Ja, Jan-ne-man," zei de dwerg, die wel zag dat Jan zoo raar keek, „je zal nog veel meer ver-baasd staan, als we aan-ge-ko-men zijn. We zijn er zoo, hoor!"

En ja-wel hoor, toen Jan een klein beet-je aan het vreem-de ge-woon was, wa-ren ze al ach-ter een groo-te wolk ge-ko-men. Vlak bij een hoo-gen muur stap-ten ze bei-den af. Toen deed de dwerg een deur o-pen en zei Jan, dat hij mee moest gaan. Nau-we-lijks wa-ren ze ach-ter de deur ver-dwe-nen, of Jan wist niet wat hij zag.

„Kom maar mee," zei de tuin-man, „dan zul-len we je al-les la-ten zien. Eerst gaan we de bloe-men op-zoe-ken. Hier zie se-rin-gen, wit en paars, chry-san-ten, geel, wit en bruin, ver-geet-me-

RAADSEL

Willy Salmela

Wat kijkt dit hond-je treu-rig, niet ?

Maar 't is maar een na-maak-hond-je, hoor. Als je 't hee-le-maal wilt zien, neem dan een pot-lood en be-gin bij zijn oor-tje bo-ven-aan op num-mer 1. Trek 'n lijn-tje naar 2, 3 enz., tot je op 1 te-rug-bent en klaar is Kees.

Maar 't is geen Kees, 't is een Mops-hond-je. Na-tuur-lijk kun je 't la-ter cal-quee-ren op tee-ken-pa-pier en mooi bij-kleu-ren.

niet-jes. sneeuw-klok-jes, tul-pen, cro-cus-sen....."

„O, tuin-man, kon-den Va-der en Moe-der dat eens zien! En wat ruikt het hier heer-lijk !”

„Ja, Jan-tje, maar luis-ter nu goed. Dan kun je de na-men mis-schien ont-hou-den. Hier staan le-lie-tjes-van-da-len, blau-we druif-jes en sier-erw-ten in al-ler-lei kleu-ren.—Daar dah-li-a's, lu-pi-nen, stok-ro-zen, klim-roos-jes, klap-ro-zen, pi-oen-ro-zen, thee-ro-zen.....”

„Och, och, wat prach-tig,” zucht-te Jan-tje. „En mag je daar nou al-tijd voor zor-gen ?”

„Ze-ker,” zei de tuin-man, „maar ik heb een hee-le-boel hel-pers. Want je be-grijpt, dat hier heel wat te doen is, om al die bloe-men mooi te hou-den. Maar we zijn nog niet uit-ge-ke-ken.....”

En Jan-tje volg-de den tuin-man door een hee-le haag van ro-zen heen. Toen lie-pen zij on-der hoo-ge pal-men en va-rens, die heel hoog bo-ven hen uit-sta-ken Dan zag hij weer klei-ne-re plan-ten, zoo-als cli-vi-a's, hor-ten-si-a's, rho-do-den-drons, a-za-li-a's, ge-ra-ni-ums be-go-ni-a's en vi-ool-tjes.

„Zie-zoo, Jan-tje, hier ach-ter heb je de boom-gaar-den, waar al-le heer-lij-ke vruch-ten groei-en, zoo-als per-zi-ken, ba-na-nen, ap-pels, pe-ren, si-naas-ap-pe-len en klei-ne-re vruchten, zoo-als ha-zel-no-ten, ok-ker-no-ten, kas tan-jes. En daar ach-ter lig-gen weer de vel-den waar aard-ap-pe-len en groen-ten ver-bouwd wor-den. Zoo-als an-dij-vie, spi-na-zie, sla, peen-tjes, dop-erw-ten, snij- en prin-ses-se-boo-nen, roo-de, sa-voy-e en wit-te kool.”

„Ja,” zei Jan-tje, „ik heb heel veel moois ge-zien. Maar ik ben nu erg moe. Mag ik nog eens een keer-tje met Va-der en Moe-der te-rug-ko-men ?”

„Ja, dat is goed, Jan. Maar wacht, ik zou het voor-naam-ste nog ver-ge-ten. Hier heb je een vrucht. Die groeit aan het plant-je van Ge-hoor-zaam-heid. Als je nu die vrucht op-eet, zul je nooit meer on-ge-hoor-zaam zijn. Zou je dat niet pret-tig vin-den ?”

„O ja, heel pret-tig,” riep Jan-tje.

„Uit-ste-kend,” zei de dwerg. „Eet dan maar gauw op. Maar nu zul-len we eens voort-ma-ken. Want als je Moe-der je niet in je bed-je ziet lig-gen, dan is ze na-tuur-lijk erg on-ge-rust.” Hij floot twee keer, en zie..... daar ston-den de lie-ve paard-jes weer klaar. De dwerg til-de Jan er-op, nam zelf de teu-gels en.....

„Jon-gen, jon-gen, wat heb je lig-gen woe-len ! Je bent hee-le-maal be-zweet.”

Jan wreef zijn oo-gen eens uit. Tot zijn groo-te ver-ba-zing zag hij Va-der en Moe-der bij zijn bed-je staan.

„Waar is de dwerg, Moe-der en waar zijn de paard-jes?” zei Jan.

„Waar heb je het o-ver, Jan-ne-man, wij we-ten niets van een dwerg af ?”

„Och, wat jam-mer, dat al-les maar een droom was. Va-der, ik heb zoo-veel moois ge-zien. Ik zal u al-les ver-tel-len.”

„Nee Jan. we gaan nu sla-pen. Het is mid-den in den nacht. Mor-gen zul-len we al-le-bei luis-te-ren, hoor Jan. Mis-schien droom je wel weer van den dwerg.”

Maar de dwerg is nooit meer te-rug-ge-ko-men. Tot Jan-tje's groo-ten spijt. Want Va-der en Moe-der wil-den maar niet ge-loo-ven, dat Jan zoo-veel mooi-e bloe-men bij el-kan-der had ge-zien.

ZULKE BRUTALE RAKKERS

Wie dat wa-ren, die
bru-ta-le rak-kers?
Dat zal 'k je 'ns ver-tel-len.

DOOR B. A. VAN HAAG

ket-ting, die aan z'n hok
was vast-ge-maakt. Erg
ple-zie-rig scheen ie dat

Joop en Piet wa-ren twee ech-te die-ren-lief-heb-bers. Joop had 'n hond, Bel-lo ge-naamd, die meest-al ach-ter 't huis in z'n hok aan 'n ket-ting moest lig-gen, want Bel-lo had 't 'n paar keer lee-lijk ver-peu-terd. Hij hield van 'n har-tig brok-je en als hij de kans schoon zag, wip-te hij wel 'ns e-ven de keu-ken in en haal-de daar weg wat hem aan-stond en hij krij-gen kon.

Al twee keer had de bru-ta-le rak-ker 'n stuk vleesch en een keer 'n half brood van de keu-ken-ta-fel weg-ge-haald. Je be-grijpt, dat moe-der ie-de-re keer erg kwaad was op de dief.

„'k Wil die hond niet meer in huis heb-ben”, had ze te-gen Joop ge-zegd, „ie moet 'm maar aan de melk-boer ge-ven, die kan 'm wel als waak-hond op z'n boer-de-rij ge-brui-ken.”

Joop had net zoo lang aan-ge-hou-den, dat moe-der er toch in toe-stem-de, dat Bel-lo mocht blij-ven.

„Maar dan gaat ie ook aan de ket-ting,” had ze ge-zegd : „En de eer-ste de bes-te keer, dat ie toch nog iets weg-haalt, gaat jouw Bel-lo de deur uit.”

Als Joop niet thuis was, lag Bel-lo voort-aan met 'n hals-band om aan 'n

niet te vin-den ; ten-min-ste, zoo gauw hij z'n klei-ne baas thuis hoor-de ko-men, be-gon de hond te blaf-fen en maak-te de dol-ste spron-gen, als ie dat ver-ve-len-de ding van z'n hals kwijt was Jon-ge, dan kon ie weer 'ns van z'n vrij-heid ge-nie-ten ; hij blaf-te en sprong om Joop heen van ple-zier.

Piet speel-de dan ge-woon-lijk met z'n twee ek-sters ; die wa-ren ge-kort-wiekt, zoo-dat ze niet ver weg kon-den vlie-gen. Was Piet thuis, dan moch-ten de ek-sters uit de kooi en dan gin-gen die twee Bel-lo pla-gen. Kras-sen-d vlo-gen de zwart-wit-te vo-gels om de hond heen. Bel-lo werd woe-dend, blaf-te en sprong naar de vo-gels, die 'm op z'n kop pik-ten, in z'n oo-ren, in z'n rug, in z'n staart-je, o-ver-al waar ze 'm maar ra-ken kon-den. Piet had er wel ple-zier in, als 't drie-tal zoo aan 't vech-ten was, maar o wee als Joop 't zag ! Die trok dan na-tuur-lijk par-tij voor zijn Bel-lo en dan kre-gen er nog twee ru-zie, na-me-lijk Joop en Piet. En Joop was niet eer-der te-vre-den, dan na-dat de kras-sen-de ek-sters met Piet ver-dwe-nen wa-ren.

Op 'n keer lag Bel-lo 's mor-gens suf-

fe-rig in z'n hok met z'n kop op de voor-ste poo-ten. Op-eens werd ie wak-ker ge-schrikt door de twee kras-sen-de ek-sters, die uit de kooi ont-snapt wa-ren. Piet had, voor ie naar school ging, haas-tig z'n twee vo-gels in de kooi ge-zet, maar had ver-ge-ten 't deur-tje goed te slui-ten. En na-tuur-lijk be-gon 't lie-ve le-ven-tje weer van pla-gen en pik-ken, en van blaf-fen en sprin-gen. Dat had zoo al 'n tijd-je ge-duurd, toen een van de ek-sters ver-dween in de rich-ting van de keu-ken, waar-van de deur o-pen stond. 'n Oo-gen-blik la-ter kwam de rak-ker te-rug en droeg 'n stuk versch vleesch in z'n sna-vel. Dat had ze na-tuur-lijk weg-ge-haald. Bel-lo kreeg nu 'n rus-tig oo-gen-blik, want de an-de-re ek-ster had heel gauw be-merkt, dat er wat voor d'r ga-ding was en vloog er op af. De die-veg-ge ging met 'r stuk vleesch op 'n tak van de boom zit-ten, die vlak bij 't hon-den-hok van Bel-lo stond. Daar vloog de twee-de ek-ster nu ook naar toe en ver-lang-de na-tuur-lijk ook haar deel van 't lek-ke-re brok-je.

Maar de die-veg-ge was daar niet erg van ge-diend; tel-kens draai-de zij zich met 't stuk vleesch in de bek op de tak om, zoo-dat de an-de-re er niet bij kon ko-men. Na heel wat ge-kib-bel en ge-kras-ge-luk-te 't de an-de-re 't stuk vleesch te pak-ken te krij-gen en nu be-gon er 'n ruk-par-tij tus-schen de twee ru-zie-ma-kers.

Bel-lo, die dat vecht-par-tij-tje blaf-fend stond af te kij-ken, wa-ter-tand-de van dat fij-ne brok-je. Op z'n ach-ter-poo-ten sprong ie tel-kens naar de twee vech-ten-de vo-gels, toen op-eens de twee ek-sters al-le-bei door 't har-de ruk-ken 't stuk vleesch los-lie-ten, dat vlak voor Bel-lo neer-viel.

Hap! zei de hond en met 't stuk vleesch tus-schen de voor-poo-ten ging hij rus-tig voor z'n hok lig-gen. Nu was er geen den-ken meer aan; dat de twee ek-sters haar lek-ker brok-je nog te-rug kon-den krij-gen. Kras-send, en pik-kend vlo-gen ze rond Bel-lo, die 'n see-se-lijk ge-brom liet hoo-ren, als ze te dicht in de buurt kwa-men. In 'n oo-gen-blik was 't flin-ke

stuk vleesch ver-dwe-nen; eet je niet, zoo heb je niet!

In-tus-schen had moe-der in de keu-ken be-merkt, dat 'n groot stuk vleesch ver-dwe-nen was en da-de-lijk dacht ze aan Bel-lo. Ze ging kij-ken, maar zag de hond rus-tig voor z'n hok lig-gen en met de ket-ting aan de hals-band; die kon 't dus niet ge-sto-len heb-ben. Maar daar zag ze de twee vo-gels, die gauw op 'n tak ge-vlo-gen wa-ren, toen ze ie-mand hoor-den aan-ko-men.

Dat moes-ten dus de die-veg-gen zijn! Boos nam moe-der 'n stok, joeg de twee bru-ta-le rak-kers in d'r kooi en ze ging weer naar bin-nen.

„Zie-zoo,” dacht Bel-lo ze-ker, „da's fijn-tjes af-ge-loo-pen. Ik 'n lek-ker hap-je en jul-lie weer op-ge-slo-ten.” Vroo-lijk kwis-pel-de ie met z'n kort staart-je en ging zoo dicht mo-ge-lijk bij de kooi van de ek-sters lig-gen. Van tijd tot tijd knip-te ie 'ns met z'n oo-gen, net of ie 't twee-tal daar 'ns pla-gen wil-de om-dat hij er met 'n lek-ker brok-je van door was ge-gaan.

Toen Piet thuis-kwam kreeg die van moe-der na-tuur-lijk 'n stand-je, om-dat hij de kooi niet goed ge-slo-ten had, waar-bij de waar-schu-wing kwam, dat als die twee bru-ta-le rak-kers nog 'ns zoo iets de-den, ze di-rect weg moes-ten.

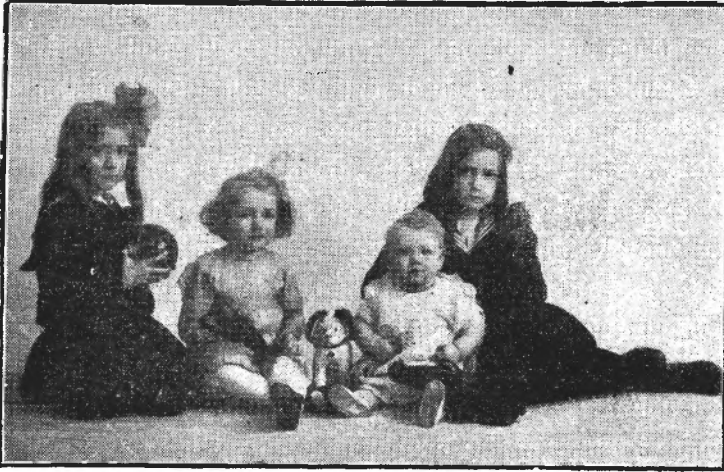
Bel-lo sprong blij blaf-fend te-gen Joop op, toen z'n klei-ne baas hem los kwam ma-ken. Waf, waf, waf! blaf-te hij te-gen 'm, net of ie zeg-gen wil-de:

„Zeg Joop, ze moe-ten voort-aan maar al-tijd 't deur-tje van de vo-gel-kooi o-pen la-ten staan, dan krijg ik 'n lek-ker brok-je, dat 'k nog niet eens be-hoef te ha-len; die twee zwar-te rak-kers daar zul-len 't me wel thuis-bren-gen.”

Joop en Piet be-gre-pen hee-le-maal niet waar-om Bel-lo zoo'n goei-e zin had en waar-om de twee ek-sters zoo lee-lijk te-gen de hond kras-ten, als hij in de buurt kwam.

't Kon Bel-lo ook geen steek sche-len of ze 't wis-ten, hij had 'n goe-de mor-gen ge-had.

EINDE.

De kinderen Kien uit Rotterdam.

De kinderen v. Tuyt, Eindhoven.

De kinderen Daams uit Vught.

Hans v. Baaren uit Schoonhoven (te Communie)

Jan Smulders uit Eindhoven.

De kinderen de Graaf uit Utrecht.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

BROER BIJ DE WIEG

Ben jij nou echt mijn klei-ne zus-je ?
Waar kom jij nou in-eens van-daan?
Je kunt nog hee-le-maal niet loo-pen
Nee, nog niet eens hee-le-ven staan.

Hè foei, kun jij nu niets dan sla-pen.
Je bent toch wel erg dom en klein.
Ik wou zoo graag wat met je spe-len
In on-zen tuin is 't nu zoo fijn.

Toe, doe je oog-jes nou 'ns o-pen.
Dat kan toch wel, al ben je klein.
En lach 'ns tegen mij, héél even,
Dan zal ik al te-vre-den zijn.

Daar zijn zóó-veel mooi-e bloe-men
En gras, waar-in je rol-len mag.
En ach-ter-in heb ik 'n zand-bak
Daar speel ik soms 'n hee-len dag.

Ook heb ik nog 'n heel mooi beer-tje.
Het ee-ne poot-je is wel stuk,
Maar hij kan toch nog lief pie-pen
Als ik 'm op z'n buik-je druk.

Zeg zus-je, jij moet vlug wat groei-en.
Je bent nu heusch nog al te klein
Dan spe-len wij voort-aan te za-men.
Nou, dát zal toch echt heer-lijk zijn.

Ik zal nu maar niet op je brom-men,
Om-dat je niet 'ns kijkt naar mij.
Want Va-der zegt, vier jaar ge-
le-den
Toen was ik net pre-cies als jij!

BEP CONRADI.

KASSIE EN GISSIE AN 'T KABOUTERLAND

DOOR
JOH. RAM

VII

HOE DE KONING GENAS!

Al drie nachten hadden Kas-sie en Cis-sie gesla-pen in 't ka-bou-ter-land.

Voor de derde maal waren ze door lie-ve vo-gel-tjes wak-ker ge-zon-gen.

Vol span-ning za-ten ze nu weer sa-men te wach-ten in 't eet-ka-mer-tje. Ze had-den pas heer-lijk ge-smuld van die fij-ne klei-ne brood-jes, 't lek-ke-re vleesch en de vreem-de vruch-ten. Ie-der oo-gen-blik kon-den de ka-bou-ters weer te voor-schijn ko-men, om hen te ha-len.

„Wat sma-ken die vruch-ten toch lek-ker, hé Cis!” zei Kas zacht-jes.

„Nou! Als Moe-der die had, zou ze gauw be-ter zijn.....”

„Dat denk ik ook wel!” vond Kas.

„Zeg!” vroeg Cis in-eens nog veel zach-ter, „zou Moe-der al weer thuis zijn?”

„Waar-om vraag je dat zoo?”

„Ach, zoo maar!”

„Vind je 't hier dan niet fijn?” vroeg Kas.

„Ja..... maar ik zou toch wel graag wil-len we-ten, of Moe-der al be-ter was,” zei Cis-ka, „en ik zou toch wel weer bij haar wil-len zijn.....”

„Ik ook hoor!” zei Kas vrien-de-lijk, „maar Moe-der zal heusch nog niet thuis zijn. Zoo gauw gaat 't niet..... En als we hier van-daan gaan, moe-ten we toch weer naar Tan-te. Da's ook wel fijn..... na-tuur-lijk! Maar ik wil nog best een poos-je hier blij-ven!”

„O ja! Ik ook wel!”

Cis-sie lach-te al-weer een beet-je. Ze

had e-ven heel erg naar d'r moe-der ver-langd. Maar Cas-sie zei, dat die toch nog niet be-ter kon we-zen. Dan was 't toch wel pret-tig, hier bij de ka-bou-ters.

„Wat blij-ven ze lang weg van-daag!” zei Kas in-eens weer.

„Zou-den ze ons ver-ge-ten?”

„Wel-neen!” lach-te de jon-gen. „Ze heb-ben zich ze-ker ver-sla-pen. Stil! Ik hoor wat.”

Op 't zelf-de oo-gen-blik kwam een ka-bou-ter zacht-jes bin-nen-ge-stapt. Hij maak-te een die-pe bui-ging en fluis-ter-de: „Het spijt ons erg, e-de-le Prin-ses en e-de-le Prins, maar wij kun-nen u van-daag niet naar 't goud-land bren-gen!”

„Hé, wat jam-mer!” zei Cis-ka.

„Ja! 't Is heel jam-mer!” ging de ka-bou-ter ver-der. „Al-les was al klaar voor dat leu-ke tocht-je..... Maar heel on-ver-wacht is on-ze Ko-ning ziek ge-wor-den.....”

„Is de Ko-ning ziek?” vroeg Kas ver-schrikt.

„Ja! Hij heeft de-zen nacht heel slecht ge-sla-pen en steeds maar ge-hoest. Hij mag van-daag de ka-mer niet ver-la-ten.”

„Maar kun-nen ze dan den Ko-ning niet gauw be-ter ma-ken?” vroeg Cis-ka.

„Mis-schien! De bes-te krui-den wor-den al ge-zocht en de mooi-ste vruch-ten ge-plukt, om een goe-den drank klaar te ma-ken. Maar 't is een vreem-de ziek-te. Wij hoes-ten hier nooit..... We zijn bang, dat we on-zen Ko-ning niet be-ter kun-nen ma-ken..... We we-ten niet, wat we hem ge-ven moe-ten.”

Kas-sie en Cis-sie wa-ren er stil van. Ze hiel-den al heel veel van hun vrien-de-

lij-ken ka-bou-ter-ko-ning en zou-den 't echt jam-mer vin-den, als ie lang ziek moest blij-ven.

„Kom!” zei de ka-bou-ter in-eens weer, „als de Prin-ses en de Prins het goed-vin-den, zal ik hen naar een an-de-re ka-mer bren-gen. Daar zijn al-ler-lei leu-ke din-gen en prach-ti-ge boe-ken.”

Na-tuur-lijk wil-den de twee dat wel. Ze volg-den de ka-bou-ters zacht-jes naar een flin-ke ka-mer, waar in 't mid-den een paar stoe-len en een ta-fel ston-den. Langs den wand la-gen al-ler-lei pop-pen, huis-jes, hou-ten die-ren, boe-ken en pla-ten.

„Hier moe-ten de Prin-ses en de Prins maar een poos-je blij-ven! Straks kom ik nog wel eens te-rug.”

Daar ston-den Kas-sie en Cis-sie nu, al-leen in die ka-mer. Speel-goed had-den ze ge-noeg. De leuk-sté pop-pen la-gen hen toe te la-chen.

Maar Kas-sie let-te er niet eens op. Hij liep naar één der ra-men en keek naar bui-ten.

„O, Cis-sie!” riep ie zacht-jes. „Kom hier! La-ten we bij 't raam gaan zit-ten. Je kunt hier zoo mooi op 't groo-te plein kij-ken.”

Cis had juist één der leuk-ste pop-pen te pak-ken. Een rood-en-blauw ge-kleur-de pi-as was 't, met een heel lan-ge, spit-se neus.

Met dien pi-as in d'r ar-men liep Cis naar 't raam.

„O ja! Wat leuk, wat een ka-bou-ters!” riep 't meis-je da-de-lijk uit.

Ze sjouw-den sa-men vlug een paar stoe-len naar 't raam en wel-dra za-ten ze te kij-ken naar de druk-te op 't groo-te Ko-nings-plein. De rood-blau-we pi-as zat, met z'n neus te-ge-n de rui-ten ook naar bui-ten te kij-ken.

„Kijk!” zei Kas, „die ka-bou-ters ko-men naar 't pa-leis!”

„Zou 't?” vroeg Cis.

„Na-tuur-lijk! Nu zijn ze bij de stee-nen trap! Ze heb-ben wat! Kijk maar... 't Is een mand-je, ge-loof ik.....”

„Die ko-men ze-ker vruch-ten bren-gen voor den Ko-ning!” raad-de Cis-ka. „Kijk Kas, daar ko-men er weer een paar aan! Wat dra-gen die nou?”

„O, ik be-grijp 't al! Een groot blad is 't, met plan-ten er op. Daar gaan de ka-bou-ters een drank van ma-ken voor den Ko-ning.”

„Daar ko-men al weer an-de-re ka-bou-ters aan..... en daar weer!”

Cis-ka bleef maar aan 't wij-zen. Tel-kens kwa-men nieu-we ka-bou-ters tot aan de stee-nen trap en ga-ven daar hun vruch-ten of krui-den o-ver aan an-de-re ka-bou-ters. Die snel-den dan den gou-den loo-per o-ver, naar bo-ven, naar 't pa-leis.....

„Zou 't feest van a-vond nog door-gaan, Kas?” vroeg Cis-ka in-eens.

„Welk feest?”

„Nou, je weet toch wel! 't Groo-te ka-bou-ter-feest; dat heeft die koet-sier ons gis-ter-mor-gen toch ver-teld, toen we naar de zil-ve-ren me-ren gin-gen!”

„O ja, da's waar ook! Neen, dat feest zal na-tuur-lijk wel niet door-gaan..... of de Ko-ning moest in-eens be-ter wor-den!..... Zeg Cis..... 't Is mis-schien wel on-ze schuld, dat de Ko-ning ziek is!”

„On-ze schuld?” vroeg Cis ver-won-derd.

„Ja..... De ka-bou-ters hoes-ten im-mers nooit. En wij wel!....—Mis-schien heb-ben wij nu den Ko-ning aan 't hoes-ten ge-maakt.....”

Cis-sie werd er heel stil van!

Stel je voor, dat het hun

Cis had juist een der leukste poppen te pakken.

schuld was; dat zij den Koning ziek ge-maakt had-den.....

„Zeg Kas-sie!” fluis-ter-de Cis, „dan moe-ten wij 'm ook weer be-ter ma-ken!”

„Ja, ja!” brom-de de jon-gen. „Maar hoe? Ik ben geen dok-ter!”

„Nee! Maar toch moe-ten we wat doen..... Weet je dan niks, Kas-sie?”

Vóór de jon-gen kon ant-woor-den, klonk op-eens een hee-le vreem-de stem vlak bij hem. „Ik wel! Ik wel!”

„Hé!” rie-pen Kas-sie en Cis-sie al-le-bei te-ge-lijk.

„Ik wel! Ik wel!” klonk 't op-nieuw, en nu be-merk-ten de twee, dat 't de rood-blau-we pi-as was, die hen zoo aan 't schrik-ken maak-te.

„Wat weet je dan, pi-as?” vroeg Kas.

„'k Heet geen pi-as!” was 't ant-woord.

„Hoe dan?”

„Ik heet: Tim-me-le - tim-me-le - tam-tom!”

„Gos-sie-mij-ne!” lach-te Kas en Cis-ka gier-de 't uit. Maar de pi-as scheen dat niet leuk te vin-den en be-gon heel erg kwaad te kij-ken. Daar-om zei Kas maar gauw:

„Wat een leu-ke naam is dat. Ver-tel ons maar gauw Tim-tam-tim....”

„Mis!” lach-te de pi-as: „Tim-me-le-tim-me-le - tam-tom.”

„Prach-tig, ook al goed!” zei Kas weer. „Als u nu maar gauw zeg-gen wilt, wat we doen moe-ten!”

„Iets lek-kers naar den Koning bren-gen,” ant-woord-de de pi-as da-de-lijk.

„Iets lek-kers?” vroeg Kas. „En we heb-ben niets!”

„Wel-les!” lach-te Tim-me-le - tim-me-le - tam-tom.

„Waar is dat lek-kers dan?” vroeg Kas weer.

„In je zak. In je zak!” zei de pi-as kort.

Kas stak z'n hand in z'n zak en haal-de er een zak-doek uit.

„An-de-re zak! An-de-re zak!” riep de pi-as.

In-eens be-gon Kas hard te la-chen. „O ja! Da's waar ook! Daar zit-ten die bal-le-tjes nog in van Tan-te. Die had ik hee-le-maal ver-ge-ten.”

Uit 't on-der-ste punt-je van den groot-en zak haal-de Kas-sie 't zak-je met de bal-le-tjes te voor-schijn.

„Lek-ker, lek-ker!” lach-te de pi-as en met-een greep ie met z'n stij-ve hou-ten han-den 't pa-pier-tje uit Kas-sie's han-den.

„Geef je hier! Lee-lij-ke Tim-me-le tim-me-le tim-tam-tim-tam.”

„Ha ha!” grin-nik-te de pi-as en 't leek wel of z'n lan-ge spit-se neus twee maal zoo lang werd.

„Die zijn voor den Koning. Ik maak den Koning be-ter..... en dan..... en dan.....”

Met-een hol-de de pi-as de ka-mer door en de deur uit. Kas-sie en Cis-sie ver-ga-ten dat ze stil moes-ten zijn en hol-den den pi-as ach-ter-na.

„Houdt 'm, houdt 'm!” rie-pen ze.

Van al-le kan-ten kwa-men ver-schrikt ka-bou-ters aan-ge-loo-pen.

Ze wil-den den hou-ten pop grij-pen, maar die maak-te zul-ke gek-ke spron-gen en liep zoo hard, dat nie-mand 'm te pak-ken kon krij-gen. Be-hal-ve Kas-sie en Cis-sie lie-pen nu wel tien ka-bou-ters ach-ter den pi-as aan.

„De Koning is ziek! Stil toch!” rie-pen ze.

„Ik ga 'm be-ter ma-ken!” galm-de Tim-me-le tim-me-le tam-tom!

„De Koning slaapt! Loop zacht-jes!” waar-schuw-den an-de-ren.

Maar de pi-as gaf ner-gens om.

„Bom!” Daar bons-de-n-ie al te-gen de deur van de Ko-nings-ka-mer.

Vóór een der ka-bou-ters hem grij-pen kon, tui-mel-de de pi-as naar bin-nen en lag ie vlak voor 't bed van den Koning.

Van den schrik be-gon die ge-wel-dig te hoes-ten.

„Gauw, gauw!” riep de pi-as, „een too-ver-bal uit 't land van de men-schen.”

Toen de ka-bou-ters, die net bin-nen kwa-men, dit hoor-den, ble-ven ze in-eens stil-staan. Hoe kwam zoo'n hou-ten pop aan zul-ke won-der-lij-ke din-gen?

Zou de Koning ze wer-ke-lijk wil-len heb-ben?

Ja hoor! Vóór ie-mand iets zeg-gen of doen kon, had de ka-bou-ter-ko-ning

al twee van die bij-zon-de-re bal-le-tjes te pak-ken.

Vol span-ning ke-ken al-len naar den Ko-ning.....

Lang-zaam at de-ze ze op.....

Toen nog twee..... en nog twee..... Kas-sie en Cis-sie had-den schik, dat hun bal-le-tjes zoo in den smaak vie-len.

In-eens sprong de Ko-ning op.

„Ik ben weer be-ter!” riep ie uit.

„Tim-me-le tim-me-le tãm-tom heeft me ge-ne-zen!”

„Hoe-ra, hoe-ra,” juich-ten de ka-bou-ters en en-ke-len snel-den naar bui-ten, om 't o-ver-al be-kend te gaan ma-ken.

Maar de pi-as was voor den Ko-ning op z'n knie-en ge-val-len.

„Ze wa-ren niet van mij!” kerm-de hij, „ze wa-ren van den Prins uit 't men-schen-land..... maar ik wil-de iets goeds doen..... ik wil-de ver-lost wor-den van dat hou-ten pak-je.”

„Dat mag nu wel!” lach-te de Ko-ning

en hij gaf den pi-as een tik-je te-gen 't voor-hoofd.

Op 't zelf-de oo-gen-blik was de pi-as ver-dwe-nen en lag er een dank-baar ka-bou-ter-tje op de knie-en.

„Ga! ka-bou-ter Tim-tam!” sprak de Ko-ning vrien-de-lijk. „Eén keer heb je ver-ge-ten, dat je al-tijd goed moet doen; je hebt je fout goed ge-maakt, je straf uit-ge-boet.”

Met-een sprong de ka-bou-ter blij op, hij schud-de Kas-sie en Cis-sie de hand en zei:

„Dank, dank! Door jul-lie ben ik m'n straf van in een pop ver-an-derd te zijn, kwijt ge-raakt. Dank, dank!”

„Stil-te!” klonk op-eens 's Ko-nings stem:

„Prin-ses, Prins, ka-bou-ters! Gaat nu al-les klaar ma-ken! Van-a-vond zal 't groot feest zijn, 'n feest zoo-als er in ja-ren niet is ge-vierd!”

WORDT VERVOLGD.

MIS FOX!

WAT HET SPEELGOED OP ST. NICOLAAS ELKAAR VERTELDE

DOOR TANTE JOH.

Goe-den a-vond!" riep een keu-rig aan-ge-kee-de pop, die op-eens door den schoor-steen kwam glij-den. Ze kwam juist te-recht in een beel-dig pop-pen-le-di-kant met licht-blauw sa-tij-nen de-kens, dat on-der het schoor-steen-gat op den vloer stond. „Goe-den a-vond,” zei ze nog eens, en ze keek daar-bij een zwart-ha-rig paard-je aan, dat tus-schen twee schoen-tjes stond.

Met zijn zwar-te kraal-oog-jes keek het paard-je de mooi-e pop aan, als-of het haar wil-de vra-gen: „Wie ben jij?” Maar zeg-gen deed het niets, zelfs geen „goe-den a-vond!”

„Wat ben jij on-be-leefd,” sprak weer de pop. „En ik wil-de je nog wel vra-gen, of mijn au-to al ge-bracht is.”

„Ik ben an-ders nooit on-be-leefd,” be-ken-de het paard-je. „Maar je bent zoo héél on-ver-wachts hier ge-ko-men. En je bent zoo prach-tig ge-keeld! Hee-le-maal van zij-de is je jurk, en je hoed is zoo groot en die heeft zul-ke lan-ge lin-ten. En je draagt zij-den kou-sen, en je schoe-nen blin-ken juist zoo als die mooi-e, gou-den tor, die ik eens zag in den win-keel. O, maar dat is al zoo lang ge-le-den, weet je? 't Was lang, vóór-dat die heer met den lan-gen, wit-ten baard en dat mooi-e, roo-de kleed aan, mij zag en mee-nam.....”

„Hé, dat is dan wel toe-val-lig,” be-gon weer de pop. Het was óók een heer met een lan-gen, wit-ten baard, die *mij* mee-nam. En hij droeg óók een rood kleed en had een hoo-ge muts op zijn lan-ge, wit-te ha-ren. Hij nam mij mee, ter-wijl ik in mijn au-to zat, en gaf mij aan een man met een erg zwart ge-zicht. Ja, en die man nam mij uit mijn au-to met zijn zwar-te han-den. En toen de heer met den lan-gen, wit-ten baard hem vroeg: „Waar-om laat jij de pop niet er in, Pie-ter?” schud-de de zwar-te man zijn hoofd en zei: „Die au-to is véél te groot!

Die kan niet door den schoor-steen Sin-ter-klaas! Al-leen de pop kan er

door. En den au-to bren-gen wij haar wel op een an-de-re ma-nier.....”

„Pang!” Daar viel een prach-ti-ge, wit-te beer van uit het schoor-steen-gat. Hij kwam juist te-recht op een klein, bruin schoen-tje, dat vlak naast het le-di-kant-je stond.

„Hè, hè, daar ben ik!” grom-de hij. „Is me dat een reis ge-weest! Eerst werd ik in een don-ke-re doos ge-stopt, en daar-na door dien grie-ze-lig-don-ken schoor-steen ge-duwd! Maar nu ben ik er ge-luk-kig!”

„Ben jij het, Ted?” vroeg ver-baasd de mooi-e pop.

„Wie zou het an-ders zijn?” grom-de het wit-te beer-tje. „En hoe kom jij hier, Dol-ly?”

„Op de-zelf-de ma-nier als jij, Ted!” was het ant-woord.

„Ken-nen jul-lie el-kaar?” vroeg het paard-je.

„Wij heb-ben zoo héél lang naast el-kan-der voor het raam in den speel-goed-win-keel ge-staan,” leg-de de pop het paard-je uit. „En wij zijn al-tijd goe-de vrien-den ge-weest. Is het niet waar, Ted?” vroeg zij het beer-tje.

„'t Is een waar-heid als een koe,” brom-de Ted.

„Wat zeg jij van een koe?” loei-de een zwart met wit ge-vlek-te koe op wiel-tjes.

Voort-ge-trok-ken door een clown, met een grap-pi-ge punt-muts bo-ven zijn wit, zwart en rood ge-streep-te ge-zicht, was ze na-der-bij ge-ko-men. Zoo-dra zij naast het beer-tje stond, loei-de zij weer: „Wat zeg jij van een koe?”

„Ik zeg al-leen, dat jij wat be-leef-der te-gen ons kunt zijn,” waar-schuw-de Ted. „En wij zeg-gen ook hee-le-maal geen kwaad van je.”

„Ach, ja, het is te-gen-woor-dig mo-de

on-be-leefd te zijn," zucht-te een zach-te stem. „Ach, ja, dat was in *mijn* jon-gen tijd zoo heel an-ders, kin-de-ren!"

De stem, die zoo sprak, scheen uit den muur te ko-men. Dit dach-ten ten-min-ste de pop, het paard-je, het beer-tje en de koe. Zelfs de clown dacht het, want hij draai-de da-delijk zijn grap-pig-la-chend ge-zicht naar dien kant en fluis-

hoed, ver-sierd met ge-le ro-zen en on-der haar kin vast-ge-strik-te keel-ban-den bij-na ge-heel haar fijn ro-se en wit ge-kleurd, por-se-leinen ge-zicht ver-borg. Met haar in zwart-zij-den pan-tof-fels ge-sto-ken voe-ten en een klein, ge-bloemd pa-ra-sol-le-tje in haar rech-ter-hand, na-der-de zij sta-tig het nieuw-aan-ge-ko-men speel-goed, en na-dat zij

„Ik als oudste pop in dit huis, heet je welkom.”

ter-de tot de koe : „Daar zit wat ach-ter!”

Maar er zat niets ach-ter den muur. De stem, die zoo zacht had ge-spro-ken, kwam uit een muur-kast. Dit za-gen al-len, zoo-dra de met be-hang-sel be-plak-te deur o-pen ging en daar-uit een zeer ou-der-wets ge-klee-de pop, ge-volgd door heel veel an-der speel-goed, kwam aan-wan-de-len. Ze was ge-kleed als een def-ti-ge da-me uit-den ou-den tijd, en o-ver haar van on-de-ren zeer wij-de ja-pon van zwa-re, ge-bloem-de zij-de, droeg zij een om-slag-doek met roo-de en groe-ne bloe-men, ter-wijl een lui-fel-

eerst een zeer die-pe bui-ning voor de prach-ti-ge pop had ge-maakt, be-gon zij tot de-ze : „Ik, als oud-ste pop in dit huis, heet u wel-kom. Ja, ik ben al heel oud! Eens was ik de lie-ve-lings-pop van de groot-moe-der der klei-ne meis-jes, die nu met mij spe-len. Ge ziet dit ook wel aan mijn klee-ren, niet-waar? Ja, die hiel-den het lang uit, veel lan-ger dan mijn hoofd, dat reeds het vijf-de is....”

„Hè, wat? Hebt u al vier maal uw hoofd ver-lo-ren?” vroeg de nieu-we pop ver-schrikt.

„Neen, niet ver-lo-ren, maar wel ge-

bro-ken," was het zach-te ant-woord.

„O, en deed u dit geen pijn!" riep weer de pop.

„Ja, wel een beet-je," be-ken-de de ou-de pop. „Maar dat ben ik al weer ver-ge-ten. Ik wil-de ook niet o-ver me-zelf spre-ken. 'k Wil-de u al-leen ver-tel-len, dat ik reeds heel veel pop-pen in dit huis zag ko-men en daar-na..... Ach ja, ik wil daar-mee niet zeg-gen. dat de kin-de-ren niet lief voor ons zijn. Maar zij zijn wat wild en daar-om wor-den hier maar wei-nig pop-pen oud....."

„En u dan, me-vrouw?" vroeg de nieu-we pop.

„O, met mij mo-gen de kin-de-ren niet ie-de-ren dag spe-len," zei de ou-de pop.

„Maar u bent voor An-nie be-stemd. en zij zal met u spe-len, mis-schien een week... Daar-na ligt gij ver-ge-ten in de kast..."

„En ik?" vroeg de wit-te beer.

„Jij krijgt het be-ter," sprak de ou-de pop. „Maar wij, pop-pen, zijn be-stemd, om door de kin-de-ren eerst ver-troe-teld en daar-na ge-mar-teld te wor-den..... Kijk, zoo-als zij!"

De ou-de pop wees daar-bij op iets, dat op een hoop-je vod-den ge-leek, waar-uit een pop-pen-kop stak zon-der neus en bij-na zon-der ha-ren. Al-leen de kop toon-de aan, dat, wat daar lag, eens een pop was ge-weest....."

„Eens was zij An-nie's lie-ve-ling-pop,' zucht-te de ou-de pop. Zij was toen e-ven mooi als gij..... Ik hoop, dat het u be-ter gaat....."

„Ach, waar-om zijn de kin-de-ren toch zoo wreed," zucht-te de nieu-we pop.

„Als de heer met den lan-gen, wit-ten baard dit toch eens wist," zei het zwar-te paard-je. „Hij had ons stel-lig niet hier-heen ge-bracht....."

„De heer met den lan-gen, wit-ten baard zal het we-ten. Hij zal het zien, als hij te-rug-komt! Dan zul-len de kin-de-ren, die ons zoo wreed ver-niel-den, die met ons wier-pen en op ons trap-ten, door hem ge-straft wor-den. Niets zal hij de-ze kin-de-ren bren-gen, die ons zóó mis-han-del-den....."

't Was de zwart en wit ge-vlek-te koe, die zoo sprak.

Al het speel-goed keek haar aan. Ja, ja, het mees-te, dat daar bij-een was, ken-de den goe-den heer. De clown ken-de hem zelfs heel best, die ken-de óók zijn naam.

„Ha, ha, ha!" lach-te hij, „die heer heet Sin-ter-klaas, en hij heeft een knecht die hee-le-maal zwart is, en die heet Pie-ter! En als de kin-de-ren ons al te ruw be-han-de-len, dan ver-tel ik al-les aan Sin-ter-klaas! Ja, dat zal ik! La-ten wij daar-om maar ge-dul-dig af-wach-ten, hoe het zal gaan, en ons niet o-ver ons lot be-kla-gen, vóór dat de tijd daar is. La-ten wij ons lie-ver ver-heu-gen, dat wij door dien goe-den Sint Ni-co-laas uit den win-kel zijn ge-haald en niet meer be-hoe-ven te lig-gen wach-ten in een don-ke-re doos!"

Ver-baasd keek al het speel-goed den clown aan.

„Wat is hij wijs! Wat is hij ver-stan-dig!" fluis-ter-de de ou-der-wet-sche pop tot haar nieu-we vrien-din.

„Dat is hij," stem-de de nieu-we pop toe.

Daar viel een groo-te zak lek-kers door het schoor-steen-gat, en ook nog ee-ni-ge pren-ten-boe-ken. En door de op een kier ge-o-pen-de deur reed een klei-ne au-to de ka-mer in.

„O, daar is mijn au-to!" juich-te de nieu-we pop. „Wilt u een toer-tje met mij ma-ken?" vroeg ze de ou-de pop-pen-da-me.

„O foei, neen," was het ant-woord. „Daar-in waag ik mij niet! Die din-ge-n zijn niet ge-schikt voor pop-pen uit mijn tijd!"

Daar sloeg op eens een klok. Bij den laat-sten slag kwam uit de speel-goed-kast een pop met een lan-taarn-tje, die tot de ou-de pop riep: „Me-vrouw, twaalf slaat de klok! De klok slaat twaalf!"

„O, daar is de nacht-wacht!" sprak de pop. „Hij is de ee-ni-ge, die mij o-ver-bleef uit den goe-den ou-den tijd! Wel te rus-ten!"

E-ven sta-tig als zij ge-ko-men was, ging zij weer in de kast terug met al het ou-de speel-goed, en het nieuwe bleef on-der den schoor-steen ach-ter.

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Zijn jul-lie al-le-maal goe-de mis-si-o-na-ris-sen ge-weest, de-ze maand? Nou, daar zul-len de ech-te Mis-si-o-na-ris-sen en ook de ar-me zon-da-ren blij om zijn. En zelf ook ge-pro-beerd de-ze week flink te zijn? Niet ge-klaagd? O, 'k zie 't al, al-le-maal voo-lij-ke ge-zicht-jes. Maar 't is toch wel moei-lijk om al-tijd, heel den dag door, braaf te zijn, hé jon-gens? „'n Heel kar-wei!” zei Han-nes te-gen me, en dat was nog wel 'n groo-te boe-ren-knecht.

Luis-ter eens naar m'n ver-haal-tje.

Al-bert was 'n vle-gel. 'n Ver-schrik-ke-lij-ke vle-gel. 't Was heel den dag in school: „Al-bert, zit stil. Al-bert, wat heb je daar nu weer!” En thuis pre-cies 't zelf-de. Geen lee-lijke din-ge-n deed ie. 't Was al-le-maal kat-te-kwaad, ech-te kwa-jon-gens-stre-ken. Soms deed de deug-niet wel eens z'n best om bra-ver

te zijn. Voor-al als moe-der er be-droefd om was, of als de juf-frouw zoo ver-drie-tig keek. Ook wel eens, als hij van va-der een flink pak ram-mel had ge-had. Maar dat braaf zijn duur-de bij Al-bert nooit lang. Na een uur-tje was hij z'n goe-de voor-ne-mens al weer ver-ge-ten en was hij weer de-zelf-de, on-ge-hoor-za-me, ver-ve-len-de jon-gen.

't Liep te-gen Sin-ter-klaas. Al-bert had 'n echt fiets-je ge-vraagd met twee wien. Maar va-der zei, dat zoo'n on-deu-gen-de jon-gen wel geen fiets zou krij-gen. Mis-schien wel een roe of — wat nog er-ger was — Sin-ter Klaas zou hem mee-ne-men.

Nu, je be-grijpt wel, daar had ons Al-bert-je geen zin in. En dat fiets-je, dat zou hij toch zoo dol-graag heb-ben. Ie-de-ren mid-dag stond hij voor 't raam van den groo-ten fiet-sen-win-ke-l. Hij kon z'n oo-gen niet af-hou-den van dat mooi-e, glim-men-de ding. El-ken nacht droom-de hij, dat hij reed op z'n spik-splin-ter-nieuw kar-re-tje en al-le jon-gens en al-le men-schen ke-ken naar hem. Soms ook ren-de hij er hard op. 't Ding vloog o-ver den weg. Maar och.....! Al-bert kon el-ken a-vond wel hui-len. Ie-de-ren dag op-nieuw was hij stout en dan zei va-der 's a-vonds:

„Je hoeft niet op het fiets-je te re-kenen, ben-gel. Je zult wat an-ders krij-gen, wat lang zoo fijn niet zal zijn!”

't Was nu nog drie we-ken en Al-bert be-sloot van nu af aan, z'n ui-ter-ste best te doen. Hij had een i-dee. Heel den dag door, zou hij aan Sin-ter Klaas den-ken. Dan was hij van-zelf braaf. Aan ta-fel dacht hij, dat Sin-ter Klaas naast 'm zat en dan at hij net-jes en kalm door en plaag-de nie-mand. In school deed hij, of Sin-ter Klaas op den les-se-naar zat, en heel den dag was hij braaf en ij-ve-rig.

Va-der en moe-der en ook de juf-frouw in school be-gre-pen maar niet, wat er toch met Al-bert ge-beurd was. Drie we-ken bleef hij zoo en op Sin-ter Klaas-mor-gen stond voor Al-bert een blin-kend, nieuw fiets-je in de ka-mer. Of hij blij was!

Zoo gaan wij nu ook doen. Dat is de ge-mak-ke-lijk-ste ma-nier om heel den dag braaf te zijn, door voort-du-rend te den-ken, dat Je-zus bij ons is. Die is ook in wer-ke-lijk-heid bij ons, maar wij kun-nen Hem niet zien. En voor Je-zus hoef je niet bang te zijn. Hij is niet eens zoo streng als Sin-ter Klaas.

Als moe-der je 's mor-gens op-roept en je bent zoo lui en sla-pe-rig, denk dan maar : Je-zus ziet mij hier zoo lui lig-gen en de klok-ken lui-den en de zon schijnt en Je-zus wacht op mij in de kerk en ik lig hier zoo! Dan wip je er van-zelf uit.

Speel je met an-de-re kin-de-ren, denk dan maar dat Je-zus mee-speelt. Te-gen Hem zou je niet valsch doen of pla-gen of pijn doen, dan doe je 't te-gen de an-de-ren ook niet. Dat ziet Hij im-mers.

In school ook. Je-zus luis-tert heel den dag of Zijn klei-ne jon-gens en meis-jes wel goed lee-ren en ge-hoor-zaam zijn. Wat zal Hij blij la-chen als een kind-je zoo viot de ca-te-chis-mus op-zegt of de ge-be-den bidt of als er zoo'n net ge-schre-ven blaad-je op de bank ligt. Hij hoort en ziet al-les, of je voor-zegt of stil-le-tjes iets weg-pakt, al-les! Denk daar maar ie-deren keer bij als je iets doet, dan doe je van-zelf geen

lee-lij-ke din-gen. Of dat moei-lijk is, heel den dag aan Je-zus den-ken? Ja, in 't be-gin ver-geet je 't na-tuur-lijk erg dik-wijs, maar op 't laatst ben je er zoo aan ge-woon, dan doe je 't van-zelf. Daar-om moet je 's mor-gens, zoo gauw je wak-ker bent, e-ven zeg-gen : „Dag Je-zus! 'k Be-gin weer voor U!” Dan gaat 't heel den dag goed.

Voor-al in de kerk moet je er na-tuur-lijk aan den-ken, dat Je-zus daar is. Daar is niet en-kel zoo'n wit stuk-je brood, nee, daar is echt Je-zus. En die ziet jul-lie bin-nen-ko-men en mis-schien een heel stor-dig kruis-je ma-ken of lomp knie-len. En Hij kijkt je aan en lacht te-gen je en mis-schien lach je niet eens te-rug of zeg je geen en-kel woord-je. Dat moe-ten jul-lie niet doen, hoor. Hou 't eens vol, de-ze twee we-ken, om zoo-veel je kunt aan Je-zus te den-ken. Ver-beeld je maar, dat Hij een blon-den baard heeft en mooi-e blon-de, zij-i-ge ha-ren en een roo-den man-tel, dien zie je goed. En o-ver-al is Hij bij je. Ook als je lee-lij-ke din-gen doet en dan kijkt Hij heel be-droefd. Maar dat doen wij niet, hé jon-gens en meis-jes? Vol-hou-den hoor! Je zult eens zien, hoe mak-ke-lijk je dan braaf bent.

A. POSTEL.

BRIEF

VAN KEES AAN SINT NICOLAAS

„Sint Ni-klaas-je, U bent ja-rig.
'k Groet U dus met blij-den zin.
'k Sluit hier met een keu-rig brief-je
Mijn ver-lan-gens-lijst-je in!

Sint Ni-klaas, ik wou U vra-gen
Om een mooi-e au-to-ped.
Een paar flin-ke voet-bal-schoe-nen,
En een let-ter van ban-ket.

Sint Ni-klaas komt U maar bin-nen,
Bij den schoor-steen staat mijn schoen;
Kunt U daar mis-schien wat no-ten,
Of wat cho-co-lâ in doen?”

MARIA.

BRIEF

VAN SINT NICOLAAS AAN KEES

Kees, ik dank je voor de wen-schen
Op mijn leuk ver-ja-rings-feest.
Jon-gen, 'k wil je eer-lijk zeg-gen :
Jij bent nog-al braaf ge-weest!

Mor-gen vind je naast den schoor-steen
Cho-co-lâ en fijn ban-ket.
Daar-bij een paar voet-bal-schoe-nen,
En..... hier staat je au-to-ped!

Wil j'er mor-gen mee gaan rij-den?
Doe het dan met goed fat-soen;
Want je moogt met zul-ke din-gen
Nie-mand o-ver-last aan-doen!”

MARIA.

CORRESPONDENTIE

....? te....? En nu heb ik hier weer een briefje *zonder* naam en *zonder* adres. Wat moet ik nu beginnen. Als ik het zoo maar in de snippermand gooi, krijg ik later stellig een boozen brief over: geen antwoord. Ik zal dus probeeren, duidelijk te maken, wie de afzender is, in de ho. Dat mijn antwoord nog terecht komt. De schrijver is 10 jaar, en zegt dat dit zijn laatste briefje is. Da's jammer. Hij mag immers nog wel 10 jaar erbij in Kl. blijven. Gerust. Maar — zegt hij verder, dan komt mijn broertje *Leo* in mijn plaats. Welkom. Dan lees ik dat schrijver verhuisd is, van de kerk, naar: achter de meisjesschool, in de „Duivensteeg”, waar de duiven je zoo maar om het hoofd vliegen. Daar zou ik ook willen wonen, ik vind duiven de liefste beestjes van al die er zijn; veel aardiger dan katten. De ingesloten Raadseltjes waren nogal bekend. Waar woont nu mijn Neef of Nichtje? Ik hoop, dat mijn antwoord wordt herkend, en dat ik dan gauw bericht krijg.

Gerda Roelofs, Walstraat 374, Doetinchem. Stellig heb je nu al lang het antwoord op den vorigen brief gelezen. Wees gerust, niemand wordt vergeten. Maar — ik heb wel graag, dat ieder *boven* zijn brief zet, in welk blaadje ik moet antwoorden: in Kl. of in R.J. Want het gebeurt nogal eens, dat een antwoord in het verkeerde blaadje terecht komt, omdat er *niets* boven den brief staat. Als die kinderen dan hun antwoord niet lezen, schrijven ze later, dat ze géén antwoord kregen, en — dan is 't toch hun eigen schuld, dat ze het niet gezien hebben. Vijf zusjes en één broertje, is dat samen? Zal wel. Voor de beide *tweelingen* ieder afzonderlijk een kneepje in de wang. Doe je 't? Daag. Tot later.

Wilhelmina Beek, Oud Agnetapark 50, Delft. Ja, in de nabijheid van zoo'n fabriek is het niet altijd prettig wonen, vooral niet als je zoo nu en dan een bezending in je oogen krijgt.... Afgesproken, voortaan kom je dus geregeld meedoen. Welkom. We hopen dat Blikman eens zijn goede gaven geeft. Hij is zoo kwaad niet. Daag.

Johan Houkes, Haringpакkerstr. 75, Rotterdam. En nu vraag ik dezen keer eens *niet*, hoe het met de verloting op school is afgelopen. Dat is bijzaak. Maar een eer, waar ik zelf plezier in heb, is dat mijn Neefje op dat Lijstje staat. En wat een mooi rapport! In orde hoor! Thuis zullen ze ook wel tevreden zijn. Ik wou dat mijn onverschillige Blikman ook maar eens zijn tevredenheid toonde. Dag Johan. Hand en groet van Oom.

P. Pollen te Hilvarenbeek. Doet me plezier, dat Blikman het goede adres gevonden heeft, en dat je blij was met de mooie bouwdoos. Wanneer komt de lange brief? Daag.

G. v. d. Tweel, Amersfoort. Alleen wie de *oplossing* goed heeft, mag meeloten. Wel heb ik graag, dat al mijn Neefjes en Nichtjes nu en dan een mooien brief schrijven, maar dat heeft niets te maken met de prijzen. Die zijn voor de gelukkigen. En Blikman deelt ze uit met de oogen toe. Daag. Veel groeten en een hand van Oom.

Anny Geukers, Krelagestr. 1, Haarlem. Welkom in de rij. Ja, we hopen samen op de gunsten van Blikman. Maar er zijn veel liefhebbers. Maar kind, ik kan toch de raadsels van R.J. niet in Kl. zetten! Dat gaat toch niet. „Gauw” antwoord kan nooit. Ieder zijn beurt. Dag Anny. Veel groeten.

Cornelia Lakenman, Lutjebroek. Graag dat Cornelia eens kwam kennismaken met.... een kort briefje. Wanneer komt de lange, waar van alles in staat? Dag beste Nichtje. Stevige hand van Oom.

Johanna de Raadt, Egmond a/d. Hoef. Wat een aardig briefje op rijm! Toch heeft Oom liever, dat mijn Nichtje een gewonen flinken brief schrijft, een brief van 8 kantjes met van alles er in. Briefschrijven moet ook geleerd worden, en dan moet het ook gedaan worden. Denk je ook niet, Johanna? Daag. Veel groeten en een hand.

Wim Groot te Krommenie. Op gewone inzendingen antwoord ik nooit. Dat zou ook niet kunnen, want er komen er meestal zoo om en bij de 10.000, elke drie maanden. De goede oplossing wordt megedeeld bij elken nieuwen wedstrijd en ook de lijst van de prijswinnaars. Zoo kan ieder zelf zien, hoe het ging. Dag Wim. Veel hartelijke groeten van Oom.

W. v. Praat te Beek. Hartelijk welkom in onze familie. Ja, veel kinderen weten niet waarover ze moeten schrijven. Over van alles: Over wat je hoort en ziet, over de woonplaats met omgeving, over thuis, over alles wat je denkt, dat de moeite van vertellen waard is. Probeeren. Elken dag een stukje, dan wordt het vanzelf een heele brief. Als je nu leert een flinken brief te schrijven, dan heb je er later veel plezier aan. Daag.

Catharina Bruns, Hillegaarstr. 58III, Amsterdam. Of Oom even zeggen wil, hoe het versje van jarigen broer is? Heel graag. Eerst dan, dat ik het graag eens gelezen heb, al is er te veel naar rijmende woorden *gezocht*. Ook zijn de zinnnetjes bijna allemaal veel te stooterig en te hobbelig, als een oneffen keiweg. Ik heb daarom ook altijd veel liever, dat mijn Neefjes en Nichtjes een flinken brief schrijven. Dat is iets wat iedereen kan leeren. Over van alles maar vertellen. Dag beste Nichtje. Veel hartelijke groeten van Oom.

Frans Aben, Valkenierslaan 93, Ginneken. Goed gedaan, dat je weer eens een karsje komt wagen. Wie niet waagt, wie niet wint, zeg ik maar. We hopen samen maar het beste, want „het beste” heeft iedereen het liefst. Hoe gaat het met de duiven en — met het hondje? Dag Frans. Stevige hand en veel groeten van Oom.

Greta Dobben, Zaandammerpl. 64huis, Amsterdam Centrum). Lang vóór dit antwoord gedrukt wordt, is de uitslag al bekend, en mijn Nichtje heeft natuurlijk het lijstje van de gelukkigen goed nagekeken. Hoe heeten de beide zusjes, want je hebt er mij zoo weinig van verteld. Of heb ik dat nog te goed? Voor ieder alvast veel groeten en een stevige hand. Daag.

Wilhelmina Kooyman te Wilnis. Graag wil ik

gelooven, dat je blij bent met een mooien nieuwen weg naar school. En — de fietsers zullen er ook niets op tegen hebben. Maar een half uur is toch niet zoo heel ver. Ik ken wel kinderen, die elken dag méér dan een uur moeten loopen. En — als je dan in den winter bovendien ook nog een slijkweg hebt, ben je uit. Vroeger ben ik wel eens in Wilnis en Loenen geweest. Ik vind het een mooie streek. Kom jullie samen eens op bezoek? Ieder met een langen brief dan. Doe je 't? Dag Mien. Voor ieder een stevige hand van Oom.

Annie Thoben te Raalte. Zie, dat is nu eens een flinke brief, Annie. Zoo ben ik dubbel tevreden. Netjes geschreven, goed verteld over van alles en.... de 8 kantjes „haast” vol. Zie zoo, nu noodig ik Jan en Paula ook uit, om eens mee te komen op bezoek. Die zijn intusschen al in een hoogere klas gekomen en zijn dus ook niet meer bang van de pen. Afsproken? Zoo, kan Paula

al eventjes ballen met drie? Nu, dat is nog eens te leeren. Maar.... met 4, Annie, dan moet je vlug zijn. Ik heb wel 's een kind met 4 ballen tot over 100 zien tellen, maar zoover heb ik het nooit kunnen brengen. Ja, de dierentuin te Amsterdam is een heelen dag waard, en meer ook. Vooral het Aquarium niet vergeten en dan later wat over veel dieren leeren. Wat prettig, dat je soms op school ook wat hoort over de verschillende soorten van honden! Dag Annie. Tot later alweer. Veel hartelijke groeten en een stevige hand van Oom.

OPLOSSINGEN RAADSELS UIT No. 47.

1. De schildwacht. 2. Op de landkaart. 3. Een ongeluksvogel. 4. Scharnieren. 5. Haarlemmermeer. 6. Aardappels. 7. Een dozijn. 8. Hoogmoed. 9. Banknoten. 10. In leege glazen.

De Too-ver-lan-taarn

Kom, kin-de-ren, kom
zit-ten,
Ik heb wat leuks be-
dacht,
Je zult het daad-lijk
we-ten....
Als je maar è-ven
wacht.

Ik zal je wat ver-
too-nen
Hier op het wit-te
doek.
Je kunt dan plaat-jes
kij-ken.
Als in een pren-ten-
boek.

„Ha, fijn, lan-ta-ren-
plaat-jes!”
De kind-ren la-chen
blij.
Ze ha-len gauw wat
stoe-len
En schui-ven op een
rij.

Ze kij-ken vol ver-
wach-ting.
Daar komt de eer-ste
plaat:
Een meis-je, dat haar
gan-zen hoedt
En brei-end ver-der
gaat.

Willy Schermerlé.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

AAN ST. NICOLAAS

Als ik eens niet zoo'n kleu-ter was,
Ik zit pas in de eer-ste klas,
Dan had ik Sin-ter-klaas heel

vast

Met zóó een groot ge-dicht ver-rast.

Maar nu ik wel zoo'n kleu-ter ben
En nauw-lijks al-le let-ers ken,
Nu moet u met een heel, heel

klein

Maar e-ven goed te-vre-den zijn.

Dit vers-je wenscht u, hei-li-ge man,
Meer lek-kers, dan u dra-gen kan.
En speel-goed, 't mooi-ste en fijn-ste

't meest

Voor 6 De-cem-ber, 't groo-te feest.

Dit vers-je klein vraagt nog veel
meer :

Toe vraag aan On-zen Lie-ven Heer
Dat Hij ons nu nog ve-le ja-ren

Voor dom- en stout-heid mag be-
wa-ren.

En als u straks weer gaat op reis,
Door Span-je naar het Pa-ra-dijs,
En u weer hoog daar-bo-ven bent
Och, dat u daar ook aan ons denkt!

Toe klop dan eens bij Pe-trus aan
En vraag hem dan uit on-zen naam,
Dat, als wij een-maal groo-ter zijn,
Hij ons laat ko-men op 't fes-tijn,

Dat eeu-wig duurt in d'he-mel-zaal!
Wij zul-len zin-gen al-le-maal
Tot lof van on-zen bes-ten Sint,
Die d'aard-sche kleu-ters zoo be-
mint.

KASSIE EN GISSIE IN 'T KABOUTERLAND

DOOR
JOH. RAM

VIII HET GROOTE FEEST

Juist toen de zon d'r laat-ste straal-tjes o-ver 't ka-bou-ter-land wierp, be-gonnen de zil-ve-ren klok-ken in de to-ren-tjes van 't pa-leis te lui-den. Ze ver-tel-den aan al-le ka-bou-ter-tjes dat 't groo-te feest be-gin-nen zou.

„Ha, de klok-ken!” juich-ten ook Kas-sie en Cis-sie. Vol span-ning had-den ze in hun prach-ti-ge, nieu-we klee-ren al één tijd zit-ten wach-ten.

Maar nu zou 't ko-men! Want pas klon-ken de eer-ste to-nen van uit de to-rens, of twee ka-bou-ter-tjes kwa-men bij Kas en Cis de ka-mer bin-nen.

„Ge-groet, ge-groet!” rie-pen de ka-bou-ter-tjes. „Aan-stonds zal 't feest be-gin-nen. Zoo gauw de klok-ken op-hou-den te lui-den, zul-len wij u weg-bren-gen. Eerst moe-ten al-le ka-bou-ter-tjes aan-we-zig zijn.

Kijkt u maar eens naar bui-ten. Ziet u daar die licht-jes niet gaan o-ver 't plein?”

„O ja, wat leuk!” riep Cis-ka da-de-lijk. „Wat zijn dat?”

„Dat zijn bran-den-de a-vond-klók-jes! Van al-le kan-ten ko-men de ka-bou-ter-tjes naar 't feest. En ie-der ka-bou-ter-tje draagt zoo'n bloem-pje in de hand.”

„Bran-den die bloe-men dan?” vroeg Kas ver-baasd.

„Neen! Die bloe-men ei-gen-lijk niet. Maar de ka-bou-ter-tjes heb-ben er o-lie in ge-daan; die brandt.”

„Wat grap-pig!” vond Cis.

„Wacht maar,” lach-te een der klei-ne

ke-rel-tjes, „u zult er straks nog veel meer zien. Maar stil..... de klok-ken zwij-gen. Kom e-de-le Prin-ses; e-de-le Prins! We kun-nen gaan!”

Vol ver-wach-ting stap-ten Kas-sie en Cis-sie nu ach-ter de ka-bou-ter-tjes aan. Ze gin-gen door een hee-le-boel gan-gen, waar ze nog nooit ge-weest wa-ren. Ein-de-lijk kwa-men ze bij een paar groo-te deu-ren.

Eén der ka-bou-ter-tjes klop-te er e-ven op, ter-wijl de an-de-re Kas-sie en Cis-sie toe-fluis-ter-de: „Let op! We zijn er!”

Met-een scho-ven de zwa-re deu-ren lang-zaam o-pen. Een stroom van zacht-rood licht viel de gang bin-nen, zoo-dat de twee kin-de-ren e-ven de oo-gen moe-ten slui-ten. Te-ge-lijk weer-klonk vlak bij hen een luid ge-trom-pet-ter.

„Kom maar mee!” hoor-den Kas en Cis zeg-gen en met-een ont-dek-ten ze naast hen een ge-heel in 't goud geklee-den ka-bou-ter, die hen bij de hand nam en mee-trok in de prach-tig ver-lich-te ruim-te.

Kas-sie en Cis-sie wis-ten ei-gen-lijk niet wat er met hen ge-beur-de. Aan al-le kan-ten weer-klon-ken blij-de kren-ten:

„Le-ve de Prin-ses! Le-ve de Prins!”

„Lang le-ve de lie-ve zwart-kop-pen uit 't men-schen-land.”

„Zij heb-ben on-zen Ko-ning ge-ne-zen.”

„Zij heb-ben on-zen Ko-ning ge-red!”

„Hoe-ra! Hoe-ra! Hoe-ra!”

Kas-sie en Cis-sie wer-den er heusch ver-le-gen om-de. Ze dors-ten niet rond

ze kij-ken; ze lie-pen maar recht door o-ver 't dik-ke kleed, ach-ter de ka-bou-ter-tjes aan. Die brach-ten hen naar twee prach-ti-ge bloe-men-stoe-len, waar-op ze moch-ten gaan zit-ten. Lang-zaam be-daar-de 't ge-juich. Nu eerst dors-ten Kas en Cis goed rond-kij-ken.

Och, och, wat wa-ren die twee ver-vaasd. Zoo-veel ka-bou-ter-ters had-den ze nog nooit bij el-kaar ge-zien. Ze za-ten in groo-te krin-gen om een o-pen ruim-te.

„Net een cir-cus!” fluis-ter-de Kas te-gen z'n zus-je.

„Maar veel leu-ker!” ant-woord-de Cis. „Kijk toch 'ns, wat een licht-jes.”

„'t Is hier net zoo licht, als-of de zon schijnt,” vond Kas.

Geen won-der! Be-hal-ve de licht-jes van al die ka-bou-ter-ters, ston-den er in 't rond nog wel een twin-tig hoo-ge pa-len, waar-aan van on-der tot bo-ven ook al-le-maal van die bran-den-de bloe-men hin-gen.

In-eens gin-gen al-le licht-jes van de ka-bou-ter-ters om-hoog. De groo-te deu-ren, die ach-ter Cas-sie en Cis-sie ge-slo-ten wa-ren, gin-gen weer o-pen. Ka-bou-ter-ters, glan-zend van goud, met groo-te-re, fel bran-den-de bloe-men, kwa-men te voor-schijn..... Toen be-gon-nen in-eens al-le ka-bou-ter-ters nog lui-der te ju-be-len dan straks. Want ach-ter dat licht ver-scheen plots..... de Ko-ning der ka-bou-ter-ters.

„Wat prach-tig! Wat prach-tig!” rie-pen Kas-sie en Cis-sie en met de ka-bou-ter-ters ju-bel-den ze mee:

„Lang le-ve de Ko-ning! Hoe-ra. hoe-ra!”

Vier ka-bou-

ter-ters droe-gen de lan-ge gou-den sleep van den Ko-ning. Vrien-de-lijk knik-te de-ze naar al z'n die-na-ren. Wat wa-ren ze blij, dat hun goe-de Ko-ning weer hee-le-maal be-ter was.

Vlak bij de bloe-men-stoe-len van Kas en Cis stond ook de schit-te-ren-de troon van den Ko-ning.

Zoo gauw de-ze was gaan zit-ten, hield het ge-juich op en zet-ten al-le ka-bou-ter-ters zich weer op hun ze-tels neer. Dood-stil werd 't nu! Want al-len wis-ten, dat de Ko-ning zou gaan spre-ken.

„Bes-te vrien-den!” klonk wel-dra heel dui-de-lijk z'n stem. „'t Feest voor de Prin-ses en den Prins uit 't men-schen-land kan be-gin-nen. Ge-luk-kig heb-ben hun too-ver-bal-len mij ge-heel ge-ne-zen. Nog ge-luk-ki-ger is het, dat één van

on-ze ka-bou-ter-ters daar-door z'n straf is kwijt-ge-raakt. Tim-me-le tim-me-le tam-tom heeft weer een goe-de daad ge-da-an, hij komt voort-aan weer bij ons.”

„Hoe-ra, hoe-ra!” klonk 't van al-le kan-ten. Maar da-de-lijk was 't weer stil, want de Ko-ning sprak ver-der.

„Blijft er al-len toch al-tijd goed aan den-ken, dat 't doel van ie-de-ren kabou-ter is, steeds maar goe-de din-gen te doen. Als o-ver en-ke-le da-gen de twee klei-ne men-schen weer naar hun

land te-rug-gaan,

moe-ten ze zoo-veel goeds en moois van ons ge-hoord en ge-zien heb-ben, dat ze voort-aan zelf ook niets an-ders dan goe-de en mooi-e wer-ken doen wil-len. Dan zul-len die twee een voor-beeld

... en lag hij vlak voor 't bed van aen koning. (Zie vorig nummer.)

wor-den voor de an-de-re klei-ne men-schen. Kijk, zul-len dan de ou-de-ren zeg-gen; dat zijn eerst lie-ve kin-de-ren. Al-tijd zijn ze blij en te-vre-den; ge-hoor-zaam aan hun va-der en moe-der; al-tijd staan ze klaar om an-de-ren te hel-pen; steeds heb-ben ze wat voor an-de-ren o-ver. En dan..... lie-ve Prin-ses en Prins, als ge zoo zult we-zen, dan zult ge niet al-leen hier bij ons, maar ook in uw ei-gen land wer-ke-lijk een Prin-ses en een Prins zijn.

En nu, ka-bou-ters! laat 't spel be-gin-nen!"

Pas had de Ko-ning die laat-ste woor-den ge-spro-ken, of van al-le kan-ten barst-te een luid ge-ju-bel los. De klei-ne ke-rel-tjes zwaai-den met hun licht-jes heen en weer, wier-pen hun roo-de muts-jes in de hoog-te, spron-gen en dans-ten van pret.

Kas-sie en Cis-sie za-ten van blijd-schap ook al op hun stoe-len te dan-sen.

Maar in-eens was al-les stil.

Mid-den in de o-pen ruim-te za-gen al-len eens-klaps een tien-tal ka-bou-ters staan. Die had-den zwart-flu-wee-len pak-jes aan, waar-op een hee-le-boel van die klei-ne zil-ve-ren bel-le-tjes za-ten. Zoo gauw de klei-ne man-ne-tjes be-gon-nen te dan-sen, maak-ten die klok-jes een mu-ziek, zoo mooi en zoo zacht, als Kas-sie en Cis-sie nog nooit ge-hoord had-den. Nie-mand durf-de zich be-we-gen. Ie-der-een keek vol aan-dacht naar de leu-ke klei-ne spron-gen die de ka-bou-ters maak-ten. Soms spron-gen ze o-ver el-kaar heen of ble-ven ze op el-kan-ders rug zit-ten; dan weer lie-pen ze als paard-jes ach-ter el-kaar aan of dans-ten ze als kik-kers in een kring rond. Maar steeds tin-gel-den de bel-le-tjes als een lie-ve, zach-te mu-ziek.

Tot 't op-eens weer dood-stil was..... E-ven-tjes maar! Want wel-dra hoor-den al-len in de ver-te weer een zacht ge-tin-gel..... 't kwam steeds dich-ter bij, de bel-le-tjes klon-ken steeds dui-de-lij-ker. Plot-se-ling kwa-men van al-le kan-ten klei-ne hel-der-wit-te schaa-p-jes te voor-schijn, ie-der ook met klei-ne zil-ve-ren bel-le-tjes om den hals,

„Och, wat leuk! Wat een lie-ve dier-tjes,” riep Cis luid.

Pas had ze dit ge-zegd of de zwar-te ka-bou-ters wa-ren op de wit-te schaa-p-jes ge-spron-gen en luid tin-gel-end re-den ze in 't rond.

Wat was dat een grap-pig ge-zicht, die wit-te paard-jes met hun zwar-te rui-ters. En wat lie-pen die an-ders zoo lui-e schaa-pen nu hard. Al-les von-den ze goed van-daag. Of de ka-bou-ters op hun rug gin-gen staan, of ze lang-uit lig-gen gin-gen, of ze zelfs kop-je dui-kel-den op die klei-ne wol-len vacht-jes, de dier-tjes ble-ven maar kalm door-loo-pen en maak-ten heel geen gek-ke spron-gen.

Ein-de-lijk za-ten al-le ka-bou-ters weer ge-woon op hun paard-je. Als van-zelf gin-gen die twee aan twee loo-pen, nog een keer in de rond-te, en toen re-gel-recht naar de groo-te poort, waar-ach-ter ze heel gauw ver-dwe-nen.

„Fijn was dat, hè?” zei Kas te-gen z'n zus-je. Voor Cis kon ant-woor-den hoor-den de twee een stem vlak bij hen:

„As-je-blijf, Prin-ses!

As-je-blijf, Prins!”

Bij hun stoe-len za-gen ze nu een klein zil-ve-ren ta-fel-tje staan. En daar-op ston-den al-ler-lei lek-ke-re din-gen. Een glaas-je wit-te en een glaas-je roo-de li-mo-na-de; een schaal-tje hee-le fij-ne vruch-ten en een scho-tel-tje met al-ler-lei klei-ne noot-jes.

Kas-sie en Cis-sie wis-ten geen van bei-den waar ze 't eerst aan zou-den be-gin-nen.

„Ik neem 'ns zoo'n rood ap-pel-tje,” zei Kas.

„En ik proef de wit-te li-mo-na-de,” zei Cis-ka.

Maar ze had-den haast geen tijd om hun lek-kers goed te proe-ven. Want weer wa-ren grap-pig ge-klee-de ka-bou-ters op de o-pen ruim-te ge-ko-men.

Cis-ka ver-slik-te zich haast in d'r li-mo-na-de, zoo moest ze la-chen, om die mal-le ka-bou-ters. Eén had er een hoed op die wel twee maal zoo groot was als 't ke-rel-tje zelf. Een an-der had een paar heel lan-ge punt-schoe-nen aan,

waar-mee ie den hoo-gen hoed van z'n mak-ker heel ge-mak-ke-lijk wist af te wip-pen. Een der-de had zoo'n lan-gen neus, dat ie zich haast niet ver-roe-ren kon, of hij stoot-te daar-mee te-gen een an-der aan. En tel-kens als dat ge-beur-de, be-gon die ka-bou-ter te loei-en als een koe. Twee van die ke-rel-tjes had-den pak-jes aan met al-ler-lei kleu-ren : rood, geel, groen, paars, zwart. Kas kon heusch geen wijs wor-den uit al die kleu-ren. t Grap-pig-ste van die twee was, dat ze heel vlug in 't rond gin-gen draai-en en dan leek 't net of ze wit-te pak-jes aan had-den.

„Kijk 'ns Cis!” riep Kas. „Ik ge-loof, dat ze gaan voet-bal-len ook!”

Wer-ke-lijk had-den twee an-de-re ka-bou-ters ie-der een groo-ten bal bij zich. De bal had een groe-ne kleur en was veel groo-ter dan de klei-ne ka-bou-ter-hoofd-jes. In 't be-gin gooi-den de twee hun bal-len rus-tig naar el-kaar toe. Maar 't duur-de niet lang of de ka-bou-ter met de lan-ge punt-schoe-nen wil-de ook mee-doen.

Hij zou gaan voet-bal-len.

Pats! zei ie. En met een knal schoot de punt-schoen door den bal heen, zoo-dat ie er aan den an-de-ren kant een heel eind uit-stak. Hoe de ka-bou-ter ook trok, hij kon den bal niet los krij-gen en moest nu maar zoo'n beet-je blij-ven rond-hin-ke-len.

Nu had de ka-bou-ter met den hoo-gen hoed met-een geen last meer van die punt-schoe-nen. Maar daar-om werd ie nog niet met rust ge-la-ten. Een der an-de-re ka-bou-ters wierp den twee-den bal met kracht op z'n hoo-gen hoed.

„Och lie-ve he-mel-tje!” lach-te Cis-sie. „Kijk toch 'ns! De hoed is zoo plat als een dub-bel-tje!”

„Geeft niets!” ant-woord-de de ka-bou-ter la-chend en met-een wip-te de hoed weer om-hoog.

De groe-ne bal rol-de on-der-hand o-ver den grond. Vier, vijf ka-bou-ters wil-den hem grij-pen. Ze rol-den op en o-ver el-kaar, gre-pen met hun klei-ne hand-jes al-le-maal te-ge-lijk naar 't ron-de ding, ze trok-ken, trok-ken, tot op-eens.....

pang, de bal uit el-kaar sprong. Klei-ne wit-te bloem-pjes spat-ten naar al-le kan-ten ; de ka-bou-ters rol-den hals o-ver kop op-zij en ble-ven maar rol-len, steeds maar rol-len, tot ze ach-ter de poort weg-ge-rol-d wa-ren.

Och, och, wat moes-ten al die an-de-re ka-bou-ters en voor-al Kas-sie en Cis-sie daar-om la-chen.

Toen ze wat be-daard wa-ren, za-gen ze dat de Ko-ning naar hen keek.

„Hoe vin-den jul-lie nu dat feest? Leuk hè? Drink nu maar eens gauw van je li-mo-na-de en snoep maar wat. Je hebt er e-ven den tijd voor! Straks ko-men ze weer te-rug. 't Wordt nog leu-ker, nog mooi-er!”

„Heer-lijk! Ee-nig!” juich-te Cis-sie, „ik dacht al dat 't af-ge-loo-pen was!”

„Kun je be-grij-pen!” lach-te de Ko-ning, „er komt nog veel meer! Let maar goed op.”

WORDT

VERVOLGD.

Sinterklaas

Klik, klik-klak, klik-klak, klik-klak!
't Paard stapt rus-tig o-ver 't dak.
Het maan-tje twin-kelt oo-lijk,
En Sint Ni-klaas lacht vroe-lijk!

't Vu-rig beest-je stuit zijn vaart.
Sint Ni-klaas stapt af van 't paard.
Ik hoor den bis-schop fluist'ren:
„Hier zul-len we eens luist'ren!”

„Sint Ni-klaas-je luis-ter goed,
'k Ben van-daag bij-zon-der zoet.
'k Zing al-door maar: „Ka-poen-tje,
Toe, gooi wat in m'n schoen-tje!”

Als Sint Ni-klaas ja-rig is,
Krijg ik speel-goed, dat is ge-wis.
En hij legt op ta-fel:
Vol-op koek en wa-fel!

MARIA.

Piet Ver-stralen en Hein de Lan-ge wa-ren heel dik-ke vrien-

den. Al-tijd gin-gen ze sa-men naar school en al-tijd kwa-men ze ook weer sa-men te-rug. „Sa-men uit, sa-men thuis,” zeiden de men-schen dan.

Ze wer-den kort-weg wel eens Piet Hein ge-noemd, net als die be-roem-de Piet Hein uit 't vers-je van „de Zil-ve-ren Vloot”.

Ze speel-den ook al-tijd sa-men en de ee-ne Zon-dag kwam Piet bij Hein en de an-de-re Zon-dag Hein bij Piet. 's Zomers speel-den ze bui-ten in de tuin, maar 's win-ters ble-ven ze lek-ker bin-nen bij de war-me ka-chel en dan zet-te moe-der cho-co-la-de ter-wijl ze ge-zel-ig za-ten te do-mi-nee-ren of te „Zwar-te Pie-ten”!

Toen op een keer stond er in 't Kleu-ter-blaad-je een leu-ke wed-strijd. D'r wa-ren twee por-tret-ten in met elk een groep-je kin-de-ren er-op. Nu moest je goed kij-ken en dan zien uit te vin-den wel-ke van die kin-der-tjes twee-lin-gen wa-ren.

't Was echt moei-lijk, je moest ver-schrik-ke-lijk goed kij-ken. Ze zou-den 'm sa-men op-los-sen, die wed-strijd. Hein kwam 's Zon-dags naar Piet en bracht al-vast een mooi schoon vel pa-pier mee en een fij-ne blau-we en-ve-lop-pe.

Nou hoor, toen gin-gen ze aan de slag.

„Die zwar-te en die blon-de zijn vast twee-lin-gen,” zei Hein.

„Nee joh,” riep Piet, „dat ge-loof ik nooit; al-le-bei die zwar-te meis-jes, dat zijn vast twee-lin-gen, want als je twee-ling bent, heb je toch de-zelf-de kleur haar!”

„Zoo! dat is hee-le-maal niet waar, je kunt best ver-schil-lend haar heb-ben, vraag maar aan je moe-der.”

Moe-der moest er bij-ko-men. „Ja,” zei Moe, „al ben je twee-

De inktvlak

ling, daar-om hoef je nog niet pre-cies de-zelf-de kleur van haar te

heb-ben, dat is hee-le-maal niet noo-dig.” Meer zei ze niet, want ze mocht niet hel-pen met 't op-los-sen, ze moes-ten 't al-leen zien uit te vin-den.

Ein-de-lijk, na veel ge-zoek, had-den ze 't ge-von-den. Toen ze 't moe-der ver-tel-den hoè ze 't op-ge-lost had-den zei Moe, dat ze wel dacht dat 't goed zou zijn. Nu kwam nog 't moei-lij-ke om al-les keu-rig net-jes op te schrij-ven.

De inkt-pot werd voor de dag ge-haald, twee groo-te pen-hou-ders elk met een nieu-we pen. Die had va-der ex-tra voor de wed-strijd ge-ge-ven.

Nou hoor, daar ging ie!

In-ge-span-nen za-ten ze al-le-bei lang-zaam te schrij-ven. Hè, hè, dat was klaar. Nu 't a-dres op de en-ve-lop-pe. Dat moest je een beet-je met groo-te let-ters schrij-ven, an-ders kon de post 't niet goed le-zen. Hee-le-maal naar Ven-lo moest de brief. „Dat is vree-se-lijk ver,” wist Hein te ver-tel-len.

„Hee-le-maal in Lim-burg!” De brief moest wel een hee-le dag spo-ren eer ie er was!

Piet was al klaar en Hein was net een mooi-e V aan 't ma-ken voor Ven-lo, toen d'r in-eens een ver-schrik-ke-lij-ke groo-te klad op Hein's en-ve-lop-pe viel. De hee-le V van Ven-lo zat er-on-der.

„O, o!” riep Hein ver-schrikt en toen in-eens te-gen Piet:

„'t Is jouw schuld, jij stoot-te, ver-ve-len-de en-gerd!”

Piet werd rood van kwaad-heid en riep hard te-rug:

„'t Is nièt waar, lee-lij-ke leu-ge-naar!”

„'t Is wel-les!”

„'t Is nie-tes!”

„Nou daardan, dààr, dààr!” Hein was op-ge-spron-gen en had Piet 'n paar lee-lij-ke klap-pen op z'n hoofd

W I E I S D A T ?

Het is een dier met hân-den;

Ja heusch, het heeft er vier!

En om zijn ra-re kuns-ten

Heeft ie-der kind ple-zier.

Het heeft een grap-pig staart-je,

En o, zoo'n ra-re snoet!

Hoe heet dat kluch-tig dier-tje?

Ik wed, je raadt het goed!

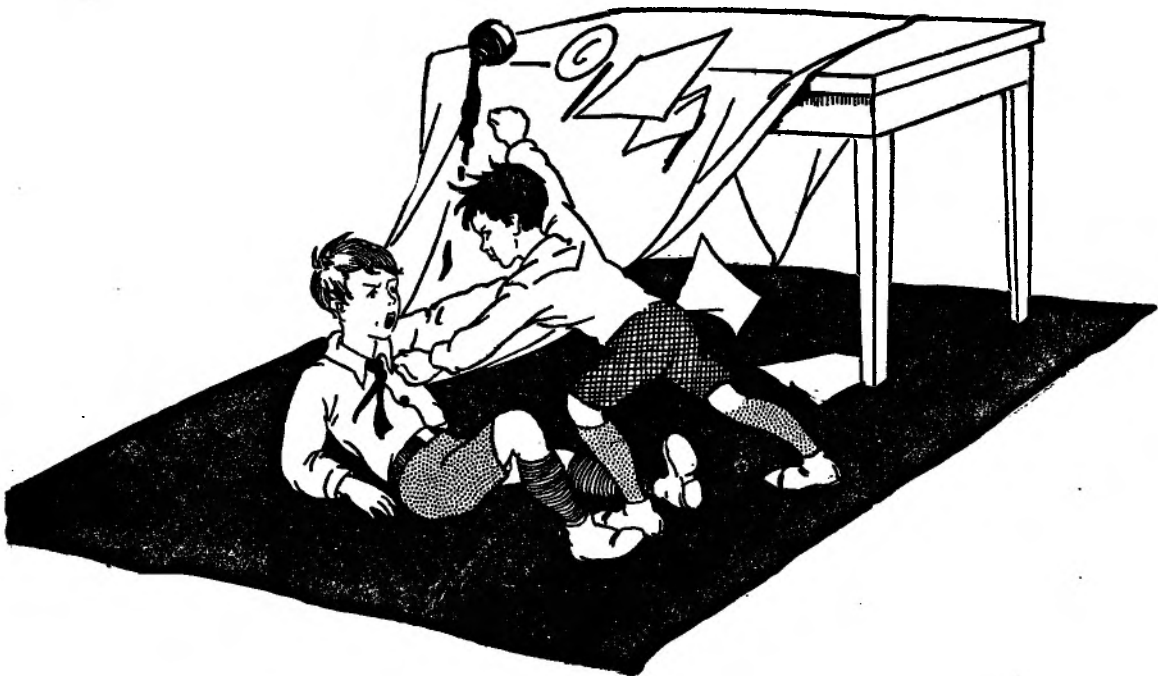
T O. H O L S C H E R.

ge-ge-ven. Dat was 't be-gin van 'n hee-le vecht-par-tij. Hein sloeg, Piet sloeg. Al vech-tend rol-den ze op de grond ; in d'r woe-de merk-ten ze niet eens, dat ze 't hee-le ta-fel-kleed mee op de grond sleur-den. De brie-ven, de inkt-pot, al-les te-gen de vloer. Nog steeds be-werk-ten ze el-kaar met d'r har-de vuis-ten, eerst lag Hein on-der, toen Piet. Op-eens voel-de Piet iets nats aan z'n mouw. Tot z'n groo-te schrik zag ie toen in-eens dat ie in een groo-te plas inkt ge-val-len was.

wil-len zak-ken, zoo schaam-de ie zich. Maar 't was te laat.

Hij moest di-rect naar huis en zelf al-les te-gen z'n moe-der ver-tel-len. Dat viel niet mee hoor !

's A-vonds kwam ie met z'n moe-der bij Piet te-rug. Hij moest ver-gif-fe-nis vra-gen aan Piet, om-dat ie zoo drif-tig was ge-weest. En aan Piet's moe-der be-loof-de ie dat ie al-le scha-de van 't vloer-kleed en de ka-pot-te inkt-pot van z'n ei-gen spaar-cen-ten zou be-ta-len.

De brieven, de inktpot, alles tegen de vloer.

Oei, oei toch !

Van schrik hiel-den ze al-le-bei op met vech-ten. Daar za-ten ze nu ! 't Vloer-kleed vol inkt, Piet's kiel vol inkt, al-le-bei de brie-ven ge-scheurd en vuil ! En dat al-les om één, één on-noo-zel inkt-vlek-je.

Toen kwam moe-der ! Je be-grijpt dat die boos was, heel heel boos. Hein wist geen raad van schaam-te, want hij was be-gon-nen. Piet had niet eens ge-stooten, hij had te veel inkt aan z'n pen ge-no-men en dààr-om viel er een groo-te klad af. O ! Hein zou wel door de grond

Dat wou Piet's moe-der eerst niet heb-ben, maar Hein z'n moe-der zei dat 't wèl moest. Hij moest de ge-vol-gen maar dra-gen van z'n daad, dan zou hij voort-aan wel be-ter op-pas-sen en nooit meer zul-ke dom-me din-gen doen.

Piet en Hein wer-den ge-luk-kig weer goei-e vrien-den, maar toen de op-los-sing van de wed-strijd in 't Kleu-ter-blaad-je kwam, ston-den de na-men van de twee jon-gens er niet in. Hoe kwam dat ook weer ?

JULI.

DE SINTERKLAAS-SUPRISE

DOOR J. HENDRICKX

Heb je de ko-nij-nen
ook ge-voerd, Jan?"

vroeg va-der. Jan schrok

op. Hij was juist o-ver pak-jes aan 't droo-men, maar de vraag van va-der bracht hem in-eens tot de wer-ke-lijk-heid te-rug.

„Nou?" vroeg va-der weer, ter-wijl hij de krant op-vouw-de en in de kran-ten-han-ger lei.

„Ik ben 't ver-ge-ten," stot-ter-de Jan.

„Dan neem je 't zak-lan-taarn-tje, en dan ga je ze nu nog maar 'ns wat ha-ver in de bak-jes doen. Of denk je soms, dat ko-nij-nen op Sin-ter-klaas-a-vond niet e-ten?"

Jan ging met 'n zwaar hart de ka-mer uit.

In de keu-ken wa-ren Ma-rie en Trees aan 't bord-jes spoe-len.

„Waar ga jij heen?" vroeg Ma-rie.

„Ko-nij-nen voe-ren," brom-de Jan.

„ong, pas op voor zwar-te Piet," plaag-de Ma-rie. „Ik zou nog voor geen zak vol vij-gen op dit uur in 't schuur-tje gaan."

„Loop rond," grom-de Jan en stap-te met z'n lan-taarn ge-wa-pend de gang door naar 't klei-ne schuur-tje.

Som-ber huil-de de wind langs 't huis. In de huis-ka-mer vond hij dat zin-gen van den storm ge-zel-ig, maar hier in 't schuur-tje, waar don-ke-re scha-du-wen dans-ten op de ge-kalk-te mu-ren klonk 't min-der be-haag-lijk.

Haas-tig tast-ten zijn han-den naar 't ha-ver-kist-je. Rrt — een groo-te rat sprong o-ver z'n arm en rol-de langs z'n jas met 'n smak op den grond. Wat schrok Jan! 't Lan-taarn-tje viel hem uit de hand en een kou-de grie-ze-ling kroop langs zijn rug.

In de hok-ken krab-bel-den de ko-nij-nen aan de dra-den deur-tjes. Dat bracht hem weer wat tot be-zin-ning En vlug vul-de hij de lee-ge bak-jes.

Toen ging 't op 'n draf-je de gang door naar de vei-li-ge huis-ka-mer.

„Maar jon-gen, wat zie jij bleek," riep

va-der toen Jan bui-ten a-dem op z'n stoel neer-viel.

„Zwar-te Piet heeft 'm ze-ker in den zak ge-stopt," grin-nik-te Piet-je.

Een scha-te-rend ge-lach klonk er door de ka-mer. Jan, die an-ders zoo'n held was, bleek nu toch ook eens in angst te heb-ben ge-ze-ten.

„Da's niet erg," zei va-der, „dan moet Jan o-ver-dag maar be-ter aan zijn plich-ten den-ken. Wie ko-nij-nen wil hou-den, moet ze ook op tijd voe-ren. En dat ver-geet Jan wat veel. Daar-om is 't goed, dat Zwar-te Piet hem van a-vond een les-je ge-ge-ven heeft."

Jan lach-te bit-ter, maar zei niets. Al-leen maak-te hij weer eens het heel vas-te voor-ne-men, om nu geen en-ke-len dag zijn Vlaam-sche reu-zen te ver-ge-ten. Hij liet de meis-jes maar ka-ke-len en zat weer met de han-den on-der 't hoofd in Room-sche Jeugd te le-zen.

Hij kon zoo-wat 'n kwar-tier-tje ge-ze-ten heb-ben toen met 'n he-vi-gen ruk aan de bel ge-trok-ken werd.

„Daar is ie! Daar is ie!" rie-pen al-len en een ze-nuw-ach-ti-ge angst maak-te zich van de meis-jes mees-ter. Moe-der moest ze wat tot kalm-te aan-ma-nen. Va-der toog met 'n heel ge-wich-tig ge-zicht de gang in en gie-che-lend en sna-te-rend volg-den zijn vijf sprui-ten.

„Ben ik hier bij Pee-ters," vroeg een man toen va-der de deur ge-o-pend had.

„Ja," zei va-der.

Toen schoof de man zijn kar-re-tje tot vlak bij de deur en be-gon af te la-den.

„Een pak voor Ma-rie Pee-ters. — Een pak voor Trees Pee-ters. — Een pak voor Me-vrouw Pee-ters — Een pak voor Piet-je Pee-ters — Een pak voor An-dré Pee-ters — En dan heb ik nog 'n groo-te kist voor Jan Pee-ters, maar ik weet niet of ze door de deur gaat."

„'t Moet gaan," zei va-der, „rol ze maar van 't kar-re-tje af."

Jan was op 't hoo-ren hier-van in-eens vuur-rood ge-wor-den.

„Drom-mels,” dacht hij, „dat ziet er goed uit,” en hij wreef zich ver-ge-noegd in de han-den.

„Da's be-paald een vlieg-ma-chi-ne, mijn-heer,” zei de man, toen hij de kist naar bin-nen kan-tel-de, „ik heb on-der-weg zoo wat hoo-ren ron-ken.”

Jan was al met dat ge-vaar-te van een kist be-zig.

„In de keu-ken schui-ven,” riep va-der. „Mijn he-mel,” riep moe-der, „wat mag

„Jan, Jan,” schreeuwde Pietje, die biet is hol.

„Kan best,” zei va-der. „Jan heeft al-tijd nog-al veel met de a-vi-a-tiek op-ge-had. Maar wacht e-ven, dan steekt u eens een heel fij-ne si-gaar op en hier is nog een kwart-je voor de moei-te.”

De man be dank-te en ging heen,

daar wel in-zit-ten, als 't maar geen stoom-fiets is.”

De an-de-ren had-den hun pak-jes al lang o-pen en wa-ren vol be-won-de-ring o-ver hun prach-ti-ge ca-deaux.

Na hun eer-ste vreug-de-roes ech-ter

ging ook hun aan-dacht naar die won-der-lij-ke kist.

„Maak 'ns o-pen, Jan,” zei Piet-je.

„Kun jij daar soms met je tan-den de spij-kers uit-trek-ken,” bit-ste Jan, die ook al on-ge-dul-dig be-gon te wor-den.

„Ho, ho!” kwam va-der er tus-schen, „niet te haas-tig. Ge-duld is 'n schoo-ne zaak. Haal mij 't ge-reed-schaps-kist-je maar 'ns, Jan.”

In 'n wip had Jan de spul-len bij-een en toen be-gon 't werk.

„Mis-schien zit er 'n o-li-fant in,” grin-nik-te Piet-je.

„Dan hoor-de je hem toch snur-ken,” meen-de Ma-rie.

„Of met z'n staart kwis-pe-len,” lach-te va-der.

„Tjink, tjink, tjink, tjink,” kerm-de Jan, ter-wijl hij met den vin-ger in den mond door de keu-ken hink-te, „daar heb ik me op den vin-ger ge-sla-gen.”

„Dom-oor,” zei va-der, „je moet op den bei-tel slaan. Dat komt er al weer van. Je ziet wel: haas-ti-ge spoed is zel-den goed.”

Moe-der bracht een kop-je koud wa-ter. Maar de pijn ging gauw o-ver.

„Krak,” zei 'n plank en Jan h—na-mer en bei-tel weer te pak-ken, om ook de twee-de los te bre-ken.

Ma-rie zat al met haar vin-gers in 't stroo te snuf-fe-len.

„Af-blij-ven Ma-rie,” zei va-der.

„Ik weet, wat 't is,” riep Ma-rie, „een hob-bel-paard!”

Al-len barst-ten in een luid ge-lach los. Jan werd rood tot ach-ter z'n oo-ren. Hij keek Ma-rie heel kwaad aan, zoo-dat va-der eens heel ern-stig zijn naam moest roe-pen.

„Te-gen een grap-je moet je te-gen kun-nen, Jan,” zei moe-der, „en Ma-rie weet er net zoo min iets van als wij.”

Met ge-wel-di-ge sla-gen dreef Jan den bei-tel tus-schen de plan-ken. Het zweet drup-pel-de hem van 't voor-hoofd.

„Ik hoor 'm al brom-men,” riep Piet-je, die nog al-tijd meen-de dat 't een oli-fant was.

Krak zei de laat-ste plank en t dek-sel was er af.

„Zoo,” zei va-der, „nu zet je me eens eerst die plan-ken met die spij-kers weg, an-ders gaat Piet-je daar nog op zit-ten.”

„En nu mag Jan ver-der uit-pak-ken.”

Jan haal-de er wel 'n mand stroo uit en toen kwam er een heel groo-te kar-ton-nen doos voor den dag, ste-vig met tou-wen vast-ge-bon-den.

„Geef 'ns een mes, Ma-rie,” com-man-deer-de hij.

„Nee, nee,” zei va-der, „net-jes los-ma-ken. Dat touw kun-nen wij nog goed ge-brui-ken.”

„'t Is geen vlieg-ma-chi-ne,” zei An-dré te-leur-ge-steld.

„En ook geen o-li-fant,” riep Piet-je.

„Een hob-bel-paard is 't, wat ik je zeg,” ka-kel-de Ma-rie.

Daar had Jan den knoop los. Gauw 't touw er af, het dek-sel op-ge-licht en — daar za-gen ze de doos tot boven toe vol hooi.

„Sinds Sin-ter-klaas 'n au-to ge-bruikt, heeft hij geen hooi voor de paar-den meer noo-dig,” mom-pel-de va-der. Maar Jan had 't er al uit-ge-haald en weer vond hij een groo-te kar-ton-nen doos e-ven ste-vig dicht-ge-bon-den als de eer-ste.

„'t Wordt al-door klei-ner,” zei Piet-je.

Jan veeg-de zich met de mouw van de jas eens het zweet van 't ge-zicht.

„Een hob-bel-paard kan 't toch ook niet meer zijn,” zucht-te Ma-rie.

Vol ver-wach-ting schoof Jan 't dek-sel om-hoog en zijn han-den gre-pen in een hoop hout-wol waar hij mid-den uit een hou-ten kist-je haal-de, ste-vig van alle kan-ten dicht-ge-spij-kerd.

„Nu moe-ten wij al weer 't breek-ij-zer ge-brui-ken,” mees-muil-de Jan.

„Ik denk, dat Sin-ter-klaas jou bij den neus neemt,” glun-der-de va-der.

„Hij krijgt een klein paard-je op wiel-tjes,” spot-te Ma-rie.

„Wie 't laatst lacht, lacht 't best,” zei moe-der, die meen-de dat ze Jan 'n beet-je hel-pen moest.

En het was maar goed, dat moe-der dat ge-zegd had, want op 't zelf-de oo-gen-blik sprong 't dek-sel van 't kist-je en uit een hee-le hoop zaag-sel haal-de

Jan weer een kar-ton-nen doos, die weer ste-vig met tou-wen dicht-ge-bon-den was.

Een don-ker wolk-je be-gon o-ver Jan's voor-hoofd te trek-ken, maar hij hield zich toch dap-per en ont-war-de met het-zelf-de ge-duld als in 't be-gin den knoop van 't touw.

„Als je die kis-ten en doo-zen al-le-maal op el-kaar zet krijg je 'n mooi-e py-ra-mi-de,” zei va-der.

„Waar-om heeft Sin-ter-klaas dat klei-ne doos-je in die groo-te kist ge-daan?” vroeg Piet-je.

„Dat 't niet breekt,” sna-ter-de Ma-rie.

„Nou zal 't wel gauw ko-men,” troost-te moe-der en wer-ke-lijk, de doos ging o-pen en was hee-le-maal vol kran-ten-pa-pier.

Maar on-der in vond Jan een klein pak-je waar op stond :

„Voor je ko-nij-nen”

Jan o-pen-de 't en wat za-gen zijn ver-baas-de oo-gen ? Een biet. Een heel dik-ke, roo-de biet.

Een scha-te-rend ge-lach klonk op.

„Da's ge-meen,” zei Jan en hij pak-te de biet en gooi-de ze door de keu-ken ter-wijl hij in ze-nuw-ach-tig snik-ken los-barst-te.

„Ho, ho,” riep va-der.

„Jan, Jan,” schreeuw-de Piet-je, „die biet is hol, kijk, die biet is hol en d'r zit 'n klein doos-je in.”

Jan wou niet kij-ken. Hij stond daar als een ver-sla-gen veld-heer op een berg van hooi en stroo en hout-wol.

Maar moe-der had me-de-lij-den met hem en hield hem het doos-je on-der de oo-gen. Door zijn tra-nen heen las hij :

Jan, be-denk het wel

De tijd gaat snel.

En toen ze 't dek-sel op-licht-te zag hij een prach-tig zil-ve-ren hor-lo-ge met zil-ve-ren ket-ting lig-gen.

In-eens dreef de re-gen-bui weg en met gre-ti-ge han-den nam hij 't kost-ba-re ge-schenk. Van al-les had hij ge-dacht, maar zoo iets had hij niet kun-nen den-ken en door zijn tra-nen heen lach-te hij van lou-ter ge-luk.

Va-der en de kin-de-ren had-den om Jan, die zijn hor-lo-ge def-tig aan 't

knoops-gat vast-leg-de een kring ge-vormd en dan-send door den berg van hooi en stroo en hout-wol en zaag-sel en ou-de kran-ten zon-gen ze : „Zie de maan schijnt door de boo-men, mak-kers staakt uw wild ge-raas.”

CORRESPONDENTIE

Piet . . . ? te Rotterdam. Wat vang ik nu aan ? Er zullen in Rotterdam wel heel veel Pieten wonen. Nu hou ik altijd veel van den naam Piet, daarom zal ik probeeren om onder al de Pieten van Rotterdam, zonder adres, den echten Piet te bereiken. Eerst : Piet heeft twee zusjes : Gretha en Jootje. Ik hoop, dat de zetter geen fout maakt, en den laatsten naam *niet* spelt met een *d*. Dan zegt Piet, dat zus hem een beetje geholpen heeft bij den brief. Mag gerust. Toch geloof ik, dat Piet het best alleen kan, óók wel, dat hij lange briefjes kan schrijven, als hij het maar probeert. Waarom ik nog meer houd van dezen Piet ? Omdat hij veel geduld heeft, en rustig zijn beurt zal afwachten. Maar dat hij zijn naam en adres vergeet, is niet in orde. Dag Piet. Hoor ik nu eens gauw of mijn antwoord toch is terecht gekomen ? Tot later dan.

Truusje . . . ? Plaspoelstr. 17, Veur. Ja, wist ik nu maar, hoe mijn nieuwe Nichtje nog meer heet dan Truusje. Zeker, gerust mag Moe wat helpen bij den brief, maar Oom heeft toch liever, dat zijn kleutertjes alles alleen doen. Hoeft zoo mooi niet te zijn, Oom kent dat wel. We zullen samen maar hopen, dat Blickman eens zijn goede gaven geeft. Dag Truus. Tot later.

Charlotte van Zanten, Scheldestr. 45, Amsterdam Z. Graag, dat mijn nieuwe Nichtje even kwam kennis maken. Briefje was wel kort, maar ik vertrouw dat de lange brieven gaan volgen. Welkom in de familie. Veel groeten van Oom.

Dora Kniest, St. Annaschool, Sassenheim. „Vogeltje, vlieg vlug. Breng gauw antwoord terug” — zoo schrijft Dora onder den brief. Maar ik vrees, dat tóch het vogeltje lang uitblijft, want het moet links en rechts en overal heen. Oom is nooit bang van lange brieven : alle kinderen weten dat, en ik herhaal dat graag nog even tot geruststelling van Dora. Zoo, zoo, loopt de kleine Isabella al op eigen beenen door de wereld ? Geef haar een handje. Dag Dora. Tot later.

Marietje en Marinus v. d. Griend te Utrecht. Steijnstr. 6bis. Begrijp ik het goed, dan heeft Marinus dit briefje geschreven voor Marietje. Mag gerust, als ze nu een volgende maal *samen* komen, ieder met een grooten brief. Acht kantjes is haast onmogelijk, meent Marinus. Kom, kom. Je vertelt vandaag wat, en morgen wat, en overmorgen en houdt telkens op als je niets meer weet : morgen weet je weer wat anders. Waarom zou Marinus, die zoo'n prettig briefje schrijft niet van alles weten te vertellen ? Probeeren. Maar Marinus schrijft veel te vlug. Doe dat nu eens

drie maanden heel langzaam, bij *alle* werk, je zal eens zien wat een mooie hand je dan krijgt. Langzaam, altijd langzaam. Een mooie schrijfhand is nog altijd wat waard. Ja, de Rijksmunt weet ik wel staan, en *dus* zou ik de Steijnstr. ook wel vinden. Maar het reizen gaat er af, als je zoo oud wordt Dag Marietje, dag Marinus. Tot later

Fransje en Hanna Saelman, Floralaan 21, Hilversum. Hartelijk welkom samen in onze groote familie. Als Fransje zijn brief zelf geschreven heeft, maak ik mijn compliment. Ik hoop hem nog dikwijls op bezoek te krijgen. O ja, nu zie ik het, in den brief van Hanna staat, dat *zij* het briefje voor Fransje heeft geschreven. Keurig voor een Nichtje van pas 8 jaar. Volgende maal dus schrijft Frans zelf, maar zoo mooi als Hanna hoeft niet. Afgesproken. Komt Jopie dan ook mee op bezoek? Voor allen veel groeten en voor Willy afzonderlijk een hand. Daag. Tot later dus alweer. Wie heeft toch dat mooie tekeningetje gemaakt? Daar staat niets van in den brief. Dat ziet er goed uit, al zijn er natuurlijk aanmerkingen te maken. Maar als dat van Hanna is, dan krijg je van mij nog eens afzonderlijk een complimentje, want het is goed gedaan hoor. Dat zullen niet veel Nichtjes van 8 jaar nadoen. Hoor ik daar nog wat van? Daag.

T. Aernout, Valeriusstr. 14b, Amsterdam. Kort briefje — kort antwoord. Waarom zou een Amsterdammertje niet veel te vertellen hebben? Alles maar net of schrijven, of je tegen iemand praat. Probeer. Daag.

Ferry Delfgaauw, Gortensiastr. 20, 's-Gravenhage. Ja, we zullen samen maar hopen op een goede bui van Blikmanianus. Goed briefje voor een jongen van pas 8 jaar. Nu wacht ik er een van ook 8 kantjes. Hoe gaat het met viool? Mooie kunst als je maar zorgt, goed den streek beet te hebben. Doen de zusjes ook mee? Als je met het altaar speelt, wie is dan misdienaar en wie zijn de „beminde geloovigen”? Preeken doe je zeker zoo eens om de beurt. Ik wensch je den vrede bij het spel, want in de kerk mag niet gepraat worden. Dag allemaal. Dag Ferry. Tot later alweer.

Piet de Rooy te Harmelen. Als dit briefje komt, heb je het vorige al wel gelezen. Of — mogelijk is het in R.J. terecht gekomen, want er stond niet boven in welk blaadje ik moet antwoorden. We hopen samen maar, dat Blikman den weg naar Harmelen vindt. Piet, breng je de andere drie ook eens mee op bezoek? Ja? Daag. Veel groeten.

Steeff Hengst, te Schiedam. En graag zou ik je helpen, beste Neef, om mijn Blikman goed voor je te stemmen. Maar — je zou ondervinden, als je met hem bezig was met zoete woordjes of lieve naampjes of zachte tikjes op zijn bol — je zou ondervinden, net als ik, dat hij zich nergens aan stoort. Enfin, ik wil hem toch niet missen want hij moet den vrede bewaren in mijn huis. We houden hem dus nog maar wat, al is hij wat eigenzinnig. Volhouden en aanhouden, ja, dat is het beste, en telkens komen meedoen. Dag Steef. Veel handen en een stevige groet — ik bedoel het net anders om.

Gerard van Wensen, Zijdewindstr. 8B, Rotterdam. Ik weet niet heel zeker, of ik wel den naam goed geschreven heb, want heel duidelijk was hij niet op den brief. Enfin, komt wel terecht. Eerst dan mijn hartelijkste welkom in de familie, want deze eerste brief is heel netjes geschreven voor een jongen uit de 2e klas. Goed gedaan. En of er nog een plaatsje is voor Gerard? Wel heeremijntijd, plaats voor 1000 nog. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Zeker vind ik het dus goed, dat Gerard voortaan van de partij is. En zoo'n flinke jongen schrijft dan ook alleen zijn eigen brieven. En niet zoo'n kort dirgetje, daar is niets aan. Brieven van 8 kantjes vol met van alles. Als je niet meer weet, hou je op, en begint morgen opnieuw, net zoo lang tot de 8 kantjes vol zijn. Met de hoop, dat Gerard één van mijn beste Neefjes gaat worden ben ik het dadelijk eens. Geef me de vijf. Afgepraat. Daag. Tot later.

Koo de Vreng te....? Welkom in de familie, al weet ik niet, waar mijn nieuwe Neef woont. En kom je nu voortaan geregeld mee doen? Je weet immers dat de prijzen worden verloot? Veel hartelijke groeten ook aan zus Corrie en broer Jan. Daag.

Christ Feyen, Lindenlaan 5, Strijp. Ja, blij, dat Christ weer eens wat kwam praten. De brief is al wat langer, maar er moeten nog ruim 5 kantjes bij komen, eer het er 8 zijn. Zoo, dus Christ houdt van voetbal. Maar ik ben het dadelijk met Moeder eens: eerst leeren, zoo hoort het. En is broer nu weer geheel genezen? Nee hoor, niks aan, met mooi weer ziek te zijn. Dat kun je veel beter doen als 't nat en koud is. Zal wel een groote blijdschap geweest zijn, toen Moeder uit het Gasthuis kwam. Volkomen waar, Christ, als Moeders plaats leeg is in huis, is alles leeg. Heb je de duifjes nu al? Ja, echt lieve beestjes, maar goed verzorgen hoor! Zoo'n eigen tuintje is toch maar prettig. En — heerlijk als je de zelf gekweekte bloemen voor 't Mariabeeld kunt brengen, of in Juni voor 't H. Hart. Dag Christ. Ook voor Jo en Theo en Annie en Stina veel groeten en een hand. Daag.

August Bringmann, Heerlen, Heerlerbaan, Cammerstr. 40. En Oom is blij, dat hij even met August kan kennismaken. Hoop, dat die kennismaking bij dit eerste briefje niet blijft. Het vorige antwoord heb je nu al wel gelezen, als het tenminste niet in R.J. is terecht gekomen. Wil altijd boven den brief zetten in welk blaadje het antwoord moet komen. Maar.... hoe kan August nu van zichzelf getuigen, dat.... hij.... de stoutste van de klas is. Geloof ik niets van. Als hij is zóó als ik hem zie uit den brief, en dat zal wel, dan houd ik hem graag, heel graag onder mijn Neefjes. En dan spreken we dadelijk samen af: 's morgens *altijd* vroeg op. De hand er op August. Daag. Duizend groeten van Oom.

Wim Stumpel, Hooigracht 30, Leiden. Goed gedaan al, Wim, voor een jongen uit de 2e klas. Netjes en duidelijk. Spoedig antwoord kan nooit, Wim. Ieder zijn beurt. Wat lief papier en wat mooi plaatje! Zeker van zus Annie? Dag Wim. Tot later dan.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W.VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR — POSTREKENING 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

MIJN ZUSKE

Mijn zus-ke is 'n aar-dig ding, Ze aait heel zacht-kens Poe-ze-mien,
Heur naam-pje is Ma-rie; En holt met dol-le Fik;
Ze speelt met mij en Pop-pe-trees, Ze hupt en danst den hee-len dag
En rijdt op Va-ders knie. En heeft maar al-tijd schik.

Des a-vonds is ze, o, zoo moe,
Van pret-jes en van spel;
Dan vraagt ze een kruis-ke aan
Pa en Moe
En ta-tert: „Nacht — rust wel!”

Ze staat met 't haan-tje 's-mor-
gens op,
Vlug, voo-lijk, blij en frisch,
En zingt en springt weer hop-sa-sa!
Als-of het ker-mis is!

PIET VAN 'T BOSCHKE.

KASSIE EN GISSIE IN 'T KABOUTERLAND

DOOR
JOH. RAM

Kas-sie zat juist een paar van de fij-ne noot-jes op te peu-ze-len en Cis-sie had net in zoo'n klein rood ap-pel-tje ge-hapt, toen in-eens de groo-te poort-deu-ren weer o-pen-gin-gen.

Van ver-ba-zing bleef Cis-sie met d'r mond-je half o-pen zit-ten en liet Kas-sie z'n noot-je, die ie in de hand hield, val-len.

Zoo-iets als daar nu aan-kwam, had-den ze nog nooit ge-zien.

Een stoet van wel twin-tig wit-te ko-nijn-tjes met kor-te roo-de pluimen op hun kop-jes, trok-ken een heel vreemd wa-gen-tje. Of neen, een wa-gen-tje was 't ei-gen-lijk niet, dat daar op twee gouden wiel-tjes kwam aan-rol-len. Een groo-te bal van blau-we bloe-men was 't! Bo-ven op dien bal stond een ka-bou-ter, in een schit-te-rend gou-den pak-je met een groo-te, fel bran-den-de fak-kel in z'n rech-ter-hand.

Als een ko-ning stond ie daar, lang-zaam liet ie zich rond-rij-den, zoo-dat ie-der-een al-les goed be-kij-ken kon.

Zoo nu en dan zwaai-de de ka-bou-ter met z'n fak-kel; dan vlo-gen er groo-te von-ken af, die als ster-ren o-ver de hoof-den der an-de-re ka-bou-ters heen-zweef-den. Al gauw bleef de vreem-de wa-gen n 't mid-den staan. De ko-nijn-tjes voel-den zich in-eens vrij en spron-gen vlug in een kring om den bloe-men-bal heen. Daar-op scheen de goud-ka-bou-ter ge-wacht te heb-ben. Want met-een stamp-te hij met z'n voet zacht op de blau-we bloe-men.

„Zie je dat Cis?” riep Kas in-eens, zoo hard ie kon. „Zie je ze?”

Na-tuur-lijk zag Cis 't ook!

Tus-schen de blau-we bloe-men van-daan, kwa-men aan al-le kan-ten klei-ne vlug-ge eek-hoorn-tjes te voor-schijn ge-kro-pen. In een wip za-ten die brui-ne dier-tjes bo-ven op de wit-te ko-nijn-tjes en wel-dra re-den de leu-ke rui-ter-tjes ach-ter el-kaar om den bloe-men-bal heen. 't Was een al-ler-leukst ge-zicht, die wit-te en brui-ne dier-tjes o-ver 't groe-ne gras te zien voort-be-we-gen. Maar 't vreem-de wa-gen-tje ver-borg nog meer. Weer stamp-te de ka-bou-ter!

En zie! Nu kwa-men heel voor-zich-tig klei-ne spit-se vos-sen-snuit-jes naar bui-ten ge-sto-ken. Al gauw lie-pen in een nieu-wen kring acht jon-ge zwar-te vos-jes.

„Nou wordt 't echt een cir-cus!” riep Kas tegen z'n zus-je. „Da-de-lijk zul-len de rui-ters voor die vos-sen ook wel ko-men!”

En ja hoor! Kas had goed ge-ra-den. Maar hij had niet ge-dacht dat 't zul-ke vreem-de rui-ters we-zen zou-den.

Eens-klaps hoor-den al-len ge-klap van vleu-gels en 't vol-gen-de oo-gen-blik zat er op elk vos-je..... een koe-koek.

Met de vleu-gels uit-ge-spreid ston-den ze op de voort-snel-len-de vos-sen. Tel-kens als 't ge-roep van koe-koek weer-klonk, keer-den de klei-ne paard-jes om en lie-pen ze den an-de-ren kant uit. Nog scheen de bloe-men-bal niet le-dig.

Plot-se-ling was 't, of aan al-le kan-ten klei-ne luik-jes o-pen-gin-gen. Uit de o-pe-nin-gen kwa-men ach-ter el-kaar maar wit-te duif-jes ge-vlo-gen, tien, twin-tig, der-tig, zoo-veel, dat ze op 't laatst een groot wit dak van klep-pen-de

vleu-gels vorm-den. En on-der dat dak lie-pen de ko-nijn-tjes en vos-jes maar door, terwijl de ka-bou-ter met 't gouden pak-je en de nog steeds bran-den-de fak-kel er bo-ven op scheen te zwe-ven. Maar dat duur-de maar een en-kel oo-gen-blik-je. Want in-eens ge-beur-de er iets heel bij-zon-ders. De groo-te blau-we bal viel uit-een; een wolk van klei-ne blau-we vlin-der-tjes maak-te dat niemand zien kon, wat er ei-gen-lijk ge-beur-de. Maar toen e-ven-tjes la-ter de vlin-der-tjes naar al-le kan-ten weg-ge-flad-derd wa-ren, za-gen al-len tot hun

lijk e-ven tijd om hun ta-fel-tje een beet-je leeg te e-ten en de fij-ne li-mo-na-de op te drin-ken. Ook de ka-bou-ter in 't rond za-ten lus-tig lek-ke-re noot-jes te kau-wen; zelfs de Ko-ning ge-noot van 'n klein glaas-je li-mo-na-de.

„He, he! zucht-te Cis-sie op-eens. „Ik word moe van al dat kij-ken.”

„Heusch waar?” vroeg de Ko-ning in-eens, „wou de Prin-ses lie-ver naar haar ka-mer gaan, om te sla-pen?”

„O nee Ko-ning!” zei Cis vlug. „Ik vind 't veel te mooi. Maar ik ben toch blij, dat ik e-ven uit-rus-ten kan.”

En ja hoor! Daar kwamen twee aan twee een heele rij kleine muziekankjes aangestapt.

groo-te ver-ba-zing den ka-bou-ter met de bran-den-de fak-kel in een klein, keu-rig wa-gen-tje zit-ten. Voor 't wa-gen-tje lie-pen net-jes, twee aan twee, aan dun-ne gou-den leidsels, de vos-sen met hun koe-koe-ken, de ko-nijn-tjes met hun eek-hoorn-tjes, ter-wijl de wit-te duif-jes, ook twee aan twee nu, hoog bo-ven dien won-der-lij-ken stoet vlo-gen.

„Prach-tig, prach-tig!” juich-ten Kas-sie en Cis-sie en ze klap-ten in hun han-den zoo hard ze kon-den.

De ka-bou-ter riep luid hoe-ra en zwaai-den met hun licht-jes.

't Kunst-stuk was af-ge-loo-pen.

Lang-zaam reed de stoet weg naar de groo-te poort.

Nu had-den Kas-sie en Cis-sie wer-ke-

„Ja, ja!” lach-te de Ko-ning. „Op zoo'n ka-bou-ter-feest is heel wat moois te zien. Ik ge-loof wa-rem-pel, dat er weer iets ge-beu-ren gaat. 'k Hoor mu-ziek!”

„Daar ko-men ze al-weer aan!” riep Kas nu. „Kijk Cis! Mu-zi-kan-ten!”...

En ja hoor! Daar kwa-men twee aan twee een hee-le rij klei-ne mu-zi-kan-tjes aan-ge-stapt. Voor-op twee trom-mel-sla-gers, die sloe-gen met lan-ge, dun-ne stok-jes op ron-de blik-ken pla-ten. Ach-ter hen lie-pen twee hoorn-bla-zers.

„Kijk die 'ns bla-zen!” riep Kas. „Wat een bol-le wan-gen heb-ben ze.”

't Viel ook niets mee voor zul-ke klei-ne ke-rel-tjes om op zul-ke groo-te trom-pet-ten te bla-zen. Maar 't ging best.

Dan kwa-men twee ka-bou-ters met heel vreem-de din-gen in hun ar-men.

„Wat zijn dat ?” vroeg Cis-sie da-de-lijk.

Maar Kas wist 't ook niet.

Ge-luk-kig had de Ko-ning de vraag ge-hoord. „Dat zijn ka-bou-ter-har-pen,” ver-tel-de-n-ie gauw. „Luis-ter maar 'ns goed, wat 'n mooi-e mu-ziek daar-uit komt.”

Maar voor Kas goed hoo-ren kon, hoe mooi die mu-ziek was, zag ie aan 't eind van den stoet iets an-ders, dat 'm de harp-spe-lers en al de an-de-re mu-zi-kan-ten deed ver-ge-ten.

„Cis-sie!” riep ie uit, terwijl ie van z'n stoel op-sprong. „Cis-sie, pi-as-sen, kun-sten-ma-kers. Kijk! Ach-ter de mu-zi-kan-ten. Ja hoor, ech-te pi-as-sen.”

„O ja!” juich-te Cis-sie, die ze nu ook zag, „net als op ons har-le-kijn-spel.”

„Die éé-ne is pre-cies zoo ge-kleed. Nee maar Cis-sie! Zie je dat? Dat is Tim-me-le-tim-me-le-tam-tom!”

De stoet was on-der-hand dich-ter-bij ge-ko-men. De mu-zi-kan-ten ble-ven op-zij staan spe-len. De twee clowns kwa-men naar 't mid-den.

„Ge-groet, e-de-le Ko-ning, Prin-ses, Prins, ka-bou-ters, vo-gels, vlie-gen, mug-gen.” Met-een maak-ten ze al-le-bei een die-pe bui-ging en na-men hun hoo-ge punt-mut-sen af.

Maar och, wat moes-ten ze toen al-le-maal la-chen. Uit die punt-mut-sen kwa-men wel tien wit-te mui-zen ge-sprong-en.

Tim-me-le-tim-me-le-tam-tom be-gon hard te hui-len toen ie 't zag. „'k Heb ze nog wel zoo goed op-ge-bor-gen. 'k Had ze strak-kies lek-ker wil-len bra-den,” jam-mer-de-n-ie.

En z'n mak-ker huil-de dap-per mee. Maar ze zou-den ze wel eens gauw van-gen. Met hun mut-sen in de hand, gin-gen ze lang-zaam en zacht-jes op de muis-jes af, die heel rus-tig een dans-je aan 't ma-ken wa-ren.

„Ko-men jul-lie eens hier, hoor!” rie-pen de ka-bou-ters. „Kruip maar weer gauw in de muts.”

't Leek wel of de muis-jes 't ver-staan had-den. Heel vroe-lijk trip-pel-den ze

de muts in. De ka-bou-ters lach-ten al-weer. Maar ze wis-ten be-paald niet meer dat bij de punt van hun muts een gat was. De muis-jes wis-ten 't wel, want die kro-pen nu door dat gat vlug weer uit de muts.

Wat ke-ken de ka-bou-ters op hun lan-ge neu-zen, toen ze be-merk-ten dat hun mut-sen weer leeg wa-ren.

„Poeh!” riep Tim-me-le-tim-me-le-tam-tom, „nu lust ik jul-lie niet meer. Voor straf bak ik jul-lie niet.”

Nu, dat sche-nen de muis-jes al niets erg te vin-den. Op de maat van de mu-ziek maak-ten ze nog een dans-je en ver-dwe-nen toen.

„Zeg 'ns! Hoe heet jij ei-gen-lijk?” vroeg Tim-me-le-tim-me-le-tam-tom aan z'n mak-ker.

„Mijn naam is: Pim-me-le-pim-me-le-pam-pom.”

„Da's me veel te lang, hoor! Ik zeg Pim tegen je.”

„Dan zeg ik tegen jou Tim.”

„Jij hebt niks te zeg-gen!” zei Tim. „Ik heet Tim-me-le-tim-me-le-tam-tom.”

„Tim heet je! Tim! Tim!”

„Ga weg, lee-lij-ke Pim.”

Daar be-gon-nen me die twee leu-kerds wer-ke-lijk sa-men te vech-ten.

Maar Kas-sie en Cis-sie merk-ten da-de-lijk, dat ze 't voor de grap de-den. Ze voch-ten pre-cies op de maat van de mu-ziek. Ze spron-gen om en over el-kaar heen, ga-ven stom-pen in de lucht, schop-ten pre-cies mis, schreeuw-den heel hard au! als ze niet eens ge-raakt wa-ren.

„Wacht maar!” riep Tim in-eens, „nou zal ik je echt dood-ste-ken!”

Ie-der-een keek vol span-ning naar wat Tim doen zou.

Heel kalm haal-de die een groo-ten roo-de zak-doek te voor-schijn. Een punt daar-van hield ie Pim voor z'n neus. „Zie je die punt, Pim?”

„Ja!” ant-woord-de Pim be-vend.

„Nu, daar steek ik je mee dood!”

„Dan steek ik jou dood met de punt van m'n muts.”

Met-een nam Pim z'n muts en druk-te de punt er-van te-gen Tim's schou-der. Hij deed 't zoo hard, dat ie..... z'n

hee-le muts in el-kaar druk-te. Die was nu zoo plat als een pan-ne-koek.

„Wat is dat nou?” riep Pim. „Ben je nog niet dood? Nou, laten we dan maar sa-men gaan dan-sen!”

On-der dat dan-sen maak-ten de twee weer zulke gek-ke spron-gen en trok-ken ze tel-kens zul-ke ra-re ge-zich-ten, dat Kas-sie en Cis-sie en de ka-bou-ters al-tijd maar door la-chen moes-ten.

Juist toen Pim en Tim nog een paar nieu-we toe-ren zou-den be-gin-nen kwam er in-eens een ka-bou-ter in t zwart op een klein wit paard-je aan-ge-re-den.

„Houdt op! Houdt op,” riep ie. „Het vuur-werk gaat be-gin-nen!”

Op 't zelf-de oo-gen-blik gin-gen al-le licht-jes van de ka-bou-ters en de licht-jes in de pa-len uit. Een oo-gen-blik was 't stik-don-ker. Maar da-de-lijk daarna scho-ten uit al-le pa-len vu-ri-ge pij-len om-hoog, steeds maar meer, zoo-dat de he-mel prach-tig ver-licht werd. Al-ler-lei bloe-men en ster-ren in al-le mo-ge-lij-ke kleu-ren zweef-den door de lucht. Steeds kwa-men er nog maar nieu-we bij.

En zie! De bloe-men en de ster-ren van de-zelf-de kleur zoch-ten el-kan-der op, kwa-men dicht bij el-kaar.

„'t Wor-den let-ters!” riep Kas opeens. Wer-ke-lijk! Na en-ke-le mi-nu-ten kwa-men er heusch let-ters van vuur, in al-ler-lei kleu-ren, aan den he-mel te staan. En niet lang duur-de 't meer of Kas las hard-op: „Wees — goed — voor — ie-der-een!”

„Goed ge-le-zen!” juich-te de Ko-ning. „Ik hoop, dat de Prin-ses en de Prins de-ze woor-den goed zul-len ont-hou-den. Dan zul-len zij-zelf la-ter nog veel plezier heb-ben van dit feest!”

Lang-zaam doof-de 't licht aan den he-mel.

't Vuur-werk was af-ge-loo-pen.

Toen de licht-jes der ka-bou-ters weer aan-gin-gen, kwam Tim, de pi-as, nog e-ven te voor-schijn.

Zoo hard ie kon, riep ie:

„'t Feest is gedaan!

Jul-lie kun-nen naar bed toe gaan!”

Ach-ter den Ko-ning aan, lie-pen Kas-

sie en Cis-sie de gan-gen door naar hun ka-mer-tjes. Nu 't feest af-ge-loo-pen was, voel-den ze eerst, wat 'n slaap ze had-den.

Niet heel lang duur-de 't dan ook, of ze slie-pen als ro-zen! (Wordt vervolgd.)

KERSTVACANTIE

Moe, 't is va-can-tie,” riep Hein. Hij wierp zijn boe-ken-tasch op den grond. Trok toen zijn jas uit. In de ka-mer was het heer-lijk warm!

„Er is een brief ge-ko-men,” zei moe. „Raad eens van wie? Van tan-te Wies. Zij heeft ge-vraagd of je lust hebt om te ko-men.”

„Wan-neer?” vroeg Hein, „van-daag al, moe?”

„Ja, als je 't graag wilt! Dan brengt va-der je er heen met den trein.”

„Fijn,” riep on-ze jon-gen. „Ik vind het zoo leuk om daar eens met Kerst-mis te zijn. Hoe zou-den oom en tan-te dat feest wel vie-ren? Weet u het, Moe?”

„Neen kind, ik ben er nog nooit geweest met Kerst-mis. Oom en tan-te wo-nen hier nog zoo kort in het land. Zij heb-ben ja-ren lang in het bui-ten-land ge-woond. Dat weet je im-mers wel?”

„O ja,” zei Hein, „in Duitsch-land, is 't niet, moe-der? Hè ja, laat va-der mij er gauw heen bren-gen.”

„Ik zal je net-jes aan-klee-den,” be-loof-de Moe-der.

Bin-nen een paar uur was Hein bij tan-te Wies. Die was blij hem te zien. En oom A-dolf ook. „Wat zul-len we fij-ne Kerst-da-gen heb-ben,” dacht Hein.

Va-der ging weer naar huis. Toen bleef Hein met oom en tan-te sa-men. Wat was die ka-mer hier prach-tig. Op den vloer lag een wol-lig ta-pijt. Al-le schil-de-rij-en had-den gou-den lijs-ten.

„'t Zal hier wel heer-lijk zijn met de Kerst-da-gen,” dacht Hein. „Mis-schien nog mooi-er dan bij ons thuis.....”

's-A-vonds na het e-ten zat de fa-mi-lie in de mooi-er ka-mer te pra-ten.

„O-ver-mor-gen is het Kerst-mis,” zei Hein op-eens.

„Ja vent,” zei tan-te. „Dat is zoo!”

„Mag ik dan naar de Nacht-mis?” vroeg Hein-tje.

„Maar jon-gen, de Nacht-mis is veel te vroeg,” meen-de oom. „'s-Mor-gens al om vijf uur.”

„Bij ons is de Nacht-mis al om vier uur,” zei Hein. „En toch ga ik er al-tijd heen. Sa-men met Va-der en Moe-der.”

„We zul-len zien,” sprak oom.

„Oom, we gaan toch, hè?” vlei-de Hein den an-de-ren a-vond.

„Waar naar toe?” vroeg oom.

„Naar de Nacht-mis..... toe oom, ik vind het zoo fijn!”

„Lie-ve jon-gen, zeur me niet aan het hoofd. Ik heb heusch geen lust om zoo vroeg uit bed te ko-men. Slaap jij maar rus-tig door tot acht uur. Dan gaan we om half ne-gen naar de Mis.”

Stil sloop Hein naar zijn mooi-e slaap-ka-mer. Daar kroop hij hui-lend in het wit-te bed on-der de sa-tij-nen de-kens.

„Lag ik maar in mijn ij-ze-ren le-di-kant,” dacht hij. „Dan ging ik mor-gen fijn met Va-der en Moe-der naar de Nacht-mis.”

Heel vroeg in den mor-gen bom-bam-den reeds de klok-ken. 't Was net als-of ze rie-pen: „Hein, kom je? De Nacht-mis is zoo prach-tig, vent! Héél de kerk is ver-licht. En het al-taar schit-tert van goud-gloed! Op het koor zingen de kna-pen het Glo-ria in Ex-cel-sis!”

„Bom-bam!” luid-den de klok-ken voort.

Doch Hein kwam niet.

Om half ne-gen hoor-de hij een stil-le H. Mis. Daar-na nog één. Toen ging hij met oom en tan-te naar huis.

In de ka-mer stond een hoo-ge kerst-boom. Die hing vol ver-guld-sel en klat-ter-goud! Bo-ven de schil-de-rij-en hin-gen hulst-tak-jes.

Maar een Krib-be-ke stond er niet.

„Was ik maar thuis,” zucht-te Hein. Maar hij durf-de zijn wensch niet uit te spre-ken.

„'t Vriest lek-ker,” zei tan-te. „Hein,

zul-len we van-mid-dag een flin-ke wan-de-ling ma-ken? Je ziet er zoo bleek uit, vent!”

„Graag, tan-te,” sprak Hein.

't Was bui-ten heer-lijk om te loo-pen. Al-le grach-ten la-gen vol ijs. Dat flon-ker-de in 't licht van de mid-dag-zon! Hein frisch-te lek-ker op! Ze kwa-men voor-bij een kerk.

„Tan-te, mag ik e-ven naar de Krib-be gaan kij-ken?” vroeg hij.

„Ja vent, maar héél e-ven-tjes. 't Is e-tens-tijd,” zei tan-te.

Blij liep de jon-gen naar het zij-al-taar. Daar stond een groo-te Krib-be. Zoo mooi, o, zoo mooi! Het God-de-lijk Kind-je lag er op 't stroo. Moe-der Ma-ri-a kniel-de er ne-ven.

„Lief Kind-je Je-zus,” bad Hein, „ik heb zoo'n spijt dat ik bij oom en tan-te ben ge-ko-men. Er is niet eens 'n Krib-be-tje. En ik mocht niet naar de Nacht-mis ook. Laat mij het vol-gend jaar toch een mooi-er Kerst-feest vie-ren!”

Toen ze te-rug kwa-men stond de ta-fel gedekt. Het dienst-meis-je had een kerst-kip klaar-ge-zet. En een kerst-taart, met 'n kerst-man-ne-ke van zij-de-pa-pier.

't Was mooi, 't was lek-ker..... maar Hein vond toch, dat oom en tan-te het Kerst-feest niet echt pret-tig vier-den.

Dit jaar gaat Hein met de Kerst-va-can-tie niet op reis. Met Va-der is hij be-zig om de Krib-be klaar te ma-ken.

En op Kerst-mor-gen viert hij Chris-tus' Ge-boor-te mee in de stra-lend ver-lich-te kerk!

MARIA.

NAAR 'T KRIBBEKE

I.

Kom kind-jes kom nu stil ge-gaan,
En blijf nu zoet bij Je-zus staan,
Och hoor het Kind-je schrei-en.
Wat heeft het Kind-je toch mis-daan,
Dat d'oogs-kes zoo vol wa-ter staan?
Dat Je-zus, zoo moet lij-en?

Naar't Kribbeke.

Tekst: C. Vriens

Musiek: P. Eggermont.

Kalm, gaande beweging.

Voorspel.

1 Kom. kind-je kom nu stil ge-gaan, En

blijf nu zoet bij Je-zus daar, Och, voor het Kind-je schrei-en. Wat

heeft het Kind-je toch mis-daan, Dat d'oogekens zoo vel traan-jes staan? Dat

Je-zus zoo moet lij-en? Dat Je-zus zoo moet lij-en?

2
 Waar-om is 't Krib-ke toch zoo arm,
 Waar-om is hier geen bed-je warm,
 Voor 't Kind-je Je-zus, zoet-jes?
 Waar-om dat stroo zoo hard en koud,
 Waar-om dat Krib-be-ke van hout,
 Die bloo-te, kou-de veet-jes?

3.
 O, 'k wil U vra-gen, Kind-je mijn,
 Och wilt Gij in mijn hart-je zijn?
 O, kom er, kom er bin-nen,
 Daar zal het warm en zacht wel zijn,
 Daar lijdt Gij dan geen kou of pijn;
 Ik zal U veel be-min-nen.

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Van-daag la-ten jul-lie mij maar pra-ten, is niet? Sin-ter-klaas zal aan zul-ke aar-di-ge kin-de-ren als jul-lie wel veel ge-bracht heb-ben en daar heb-ben jul-lie 't na-tuur-lijk erg druk mee. Wordt maar niet ziek van al die spe-cu-laas en mar-se-pein! En laat Moe-der maar geen hoofd-pijn krij-gen van de mu-ziek, die jul-lie ma-ken met trom-men, flui-ten en bel-le-tjes. Jul-lie zijn nu na-tuur-lijk al-le-maal heel ge-luk-ki-ge, blij-de kin-der-tjes. Maar heb je er ook wel aan ge-dacht, dat er ook ar-me kin-der-tjes zijn, die niets van Sint-Ni-co-laas ge-kre-gen heb-ben? Ik heb een kind-je ge-kend, een lief meis-je, dat An-ne-ke heet-te. Ze las ook 't Kleu-ter-blaadje en deed trouw al-les, wat Mijn-heer Ka-pe-laan af-sprak met z'n klei-ne vriend-jes en vrien-din-ne-tjes. El-ken mor-gen stond de klei-ne meid vroeg op en ging naar de H. Mis en ook te Com-mu-nie.

En dik-wijls zag ik haar in den mid-dag stil-le-tjes de kerk in-ko-men en even pra-ten met den ge-van-gen Ko-ning. Zóó echt en lief bab-bel-de ze dan, net of ze met Moe-der sprak. 'k Wist ook, dat An-ne-ke trouw bad voor de ar-me zon-da-ren, voor de ziel-tjes in 't va-ge-veur en voor de ver-re hei-den-kin-der-tjes. En dik-wijls merk-te ik dat de klei-ne meid een ver-ster-ving deed. Haar Moe-der en Va-der wa-ren héél arm en bij-na nooit kreeg ze iets lek-kers thuis. Daar-om gaf ik haar wel eens 'n stuk-je cho-co-la-de, maar nooit at ze het op. Meest-al deel-de ze 't thuis met haar vier broer-tjes en haar Moe-der ver-tel-de me eens, dat ze 't soms hee-le-maal af-gaf. Ook zag ik wel eens, hoe ze ril-de van kou in haar dun, af-ge-dra-gen kleed-je, maar toch lach-te ze vrien-de-lijk en klaag-de niet gauw. Op Sint Ni-co-laas-dag ver-wacht-te ze een nieuw wol-len kleed-je, en nog veel meer had ze ge-vraagd. Maar och, arm An-ne-ke. 'n Paar da-gen vóór Sint Ni-co-laas was Va-der werk-loos ge-wor-den en toen 't klei-ne meis-je op Sin-ter-klaas-dag 's-mor-gens blij op-stond en in de keu-ken wil-de kij-ken of er iets lag voor haar, vond ze niets. Va-der keek heel be-droefd en zei, dat Moe-der ziek was. Zoo'n droe-vige Sin-ter-klaas had An-ne-ke nog nooit ge-had. Ze kwam schrei-end bij me na de H. Mis.

„En 'k heb toch goed m'n best ge-daant,” zei ze snik-kend. 'k Had echt me-de-lij-den met 't ar-me meis-je en ook met de klei-ne broer-tjes. Heel den dag zat ik er aan te den-ken en 'k kon zelfs m'n mid-dag-slaap-je niet doen, zoo'n zorg maak-te ik me om An-ne-ke.

Daar werd ge-beld. 'k Maak-te zelf o-pen. Nee maar, 'n hee-le zwerm jon-gens en meis-jes.

„Dag me-neer Ka-pe-laan!” rie-pen ze vroo-lijk.

„Zoo deug-nie-ten! Wat moet dat be-tee-ke-nen?”

Twee jon-gens, brach-ten een mand naar bin-nen.

„Voor de ar-me kin-de-ren, die U kent!” zei Jan.

„Van ons al-le-maal!” riep Ma-rie-tje.

„Speel-goed en lek-kers en klee-ren!“ ver-tel-de Wim.

„Bes-te, bra-ve kin-de-ren! God zal 't jul-lie loo-nen!“ zei ik ont-roerd.

„Ja,“ zei Ka-rel, „dat we-ten we wel, me-neer Ka-pe-laan.“ En weg stooft 't hee-le troepje, de straat op, roe-pend: „Dag me-neer Ka-pe-laan!“ 'k Keek ze na, zoo lang ik kon. Toen snuf-fel-de ik eens in de mand. Al heel gauw had ik een flink pak klaar. Na-tuur-lijk voor An-ne-ke en haar broer-tjes. 'n Groo-te jon-gen liet 'k 't bren-gen. Hij ver-tel-de me la-ter, hoe blij 't ar-me kind was en ook de klei-ne jon-gens.

Zou-den jul-lie ook niet zoo-iets kun-nen doen? Vraag eens aan je broer-tjes of zus-jes, aan je vriend-jes of vrien-din-ne-tjes of ze niets te mis-sen heb-ben voor de ar-me stak-kerds. Want ar-me kin-de-ren zijn er o-ver-al. Doe 't dan bij el-kaar en laat 't je Moe-der of Va-der, mis-schien ook wel de on-der-wij-zer of on-der-wij-ze-res uit je school aan de ar-me kin-de-ren bren-gen.

En als die 't niet wil-len doen, geef 't dan ook den Pas-toor of Ka-pe-laan of mis-schien is er wel een Sint Vin-cen-ti-us-ver-ee-ni-ning bij jul-lie. Die we-ten zoo goed, waar de arm-ste men-schen zijn en die zul-len 't ook met lief-de uit-dee-len. Dan maak je de ar-me kin-de-ren blij, Je-zus is blij en jij zelf bent 't ge-luk-kig-ste van al-le-maal. Je zult eens zien, wat een heer-lijk ge-voel je dan hebt, als je iets geeft aan 'n an-der. Je-zus zei im-mers zelf: „Wie den min-sten der Mij-nen iets geeft in Mijn Naam, die geeft 't ei-gen-lijk aan Mij zelf.“

En wie zou je nu lie-ver iets ge-ven dan Je-zus? Denk nog eens aan Ma-nus, den def-ti-gen be-de-laar.

Aan Je-zus zelf kun je niet je pop ge-ven of je au-to, ook geen taai-taai of cho-co-la, maar daar-om kun je 't ge-ven aan de arm-ste kin-der-tjes van Je-zus. Hoe meer je geeft en hoe vroe-lij-ker en har-te-lij-ker je dat doet, hoe meer je Hem je lief-de en dank-baar-heid toont. Toe, zoek eens uit van-daag, of er niets is, dat je zou wil-len mis-sen voor Je-zus. 't Kost wel moei-te, zoo'n mooi

pren-ten-boek af te ge-ven, of zoo'n schat-tig paard-je, maar hoe meer moei-te 't je kost, hoe blij-der ge-voel 't ach-ter-la-ten en hoe meer waar-de 't heeft voor „la-ter“. Want jul-lie zijn toch steeds m'n klei-ne eek-hoorn-tjes, is niet? Nog al-tijd druk aan 't ver-ga-ren voor la-ter? Heer-lijk, zoo-veel vlij-ti-ge spring-staar-tjes die maar op-sta-pe-len: H. Mis-sen, Com-mu-nies, schiet-ge-be-den, ro-zen-kran-sen, lie-ve woord-jes te-gen Je-zus, klei-ne of-fer-tjes en har-te-lijk-heid voor an-de-re men-schen en kin-de-ren.

Wie maakt er van-daag 'n arm kind-je ge-luk-kig? A. POSTEL.

~~~~~

CORRESPONDENTIE

Martini Klaassen, Volmarijnstr. 51, Rotterdam. Wel beste Nichtje, dat is aardig gedaan, voor een kind, dat pas 8 maanden op school is. Ja, ik zie wel, dat Martini hier en daar, bij een moeilijke letter, nog wat hulp heeft nodig gehad, dat spreekt vanzelf. Maar ik vind het flink, dat ze het probeert. Welkom dus. Geef me de vijf, beste kind, en dan kom je gauw weer 's terug. Weet je waar ik plezier in had? Onder je brief stond: „Hartelijke groenten van Martini“. 't Was juist ook groententijd. Dag beste Nichtje. Stevige hand en veel groeten.

Wiesje van Kelsdonk, Carmelitesstr. 31, Strijp, Eindhoven. Blij, te hooren, dat Wiesje nu weer hersteld is. Ziek zijn is niet alles. Ja, op ieder briefje komt antwoord, maar het duurt dikwijls lang, omdat ieder zijn beurt moet hebben. Denk wel, dat het portret kan worden afgedrukt. Je vindt het wel eens, misschien nog vóór dezen brief. Daag.

Thea Frommé, Singel 257111, Amsterdam. Welkom in onzen kring, welkom met stevige hand. Ja, we hopen maar, dat Blikman eens het goed adres vindt. We hebben voor volgend jaar al weer enkele kisten vol heerlijke prijzen klaar staan. Dag Thea. Hand en groet van Oom.

Stientje Coenen te Wehl. Hartelijk welkom in onzen kring. Zoo, zoo, een stelletje van vijftien, dat is nog de moeite waard. En — zijn die alle-maal nog thuis? Dat hoor ik dan een volgende maal wel eens. Hoe staat het met ballen, Dora en Marietje. Met twee en drie is nog wel om te leeren, maar met vier wordt het: oppassen. Vertel me eens, hoe ver je kan komen met vier. Goed — op een anderen keer een lange brief. Daag.

Gé van Niekerk, Dorpsstr. 87, Warmond. Graag, dat Gé even kwam kennis maken. Briefje was veel te kort, maar toch welkom. Ja, veel kinderen hebben me beloofd, nu en dan eens een gebedje

voor mij af te zonderen. Daar ben ik altijd heel blij om. Dank je wel hoor. Veel groeten van Oom.

Annie Hage, Kerkenkamp 157, Vaassen. En nu onderstel ik, dat Co dit briefje heeft geschreven voor zijn zieke zusje Annie. Dat vind ik echt aardig van Co, en vooral ook, dat hij zus voorleest, als ze ziek te bed ligt. Co, geef me de hand, en ik doe er een complimentje bij. Want zus is niet voor haar plezier ziek. Ik hoop maar, dat ze lang weer beter is, als dit briefje komt. Zal wel, want het mooie zonnetje heeft dan al enkele maanden over Vaassen en Epe en.... de Cannenberg geschenen. Je ziet, dat ik wel eens in de omstreken van Apeldoorn gefietst heb. Ook Ernst en Oene ken ik nog. Dag Annie. Voor Co ook de groeten en een hand.

Jan Tijdink, Spalstraat 50, Hengelo. Mijn beste Neef Jan wou graag antwoord in het *eerstvolgende* No. van het Kl. "Dat is klaar" zet hij er dan achter. Ja, was het maar zoo. Geen denken aan, want als ik dat soms deed, had je de poppen aan 't dansen. Maar.... Jan weet zelf wel beter, ik geloof, dat hij een grappenmaker is. Moet je hooren: „Jammer, dat ik geen papier genoeg heb, dan kon ik nog verder schrijven”. Als mijn Neefjes en Nichtjes een eind willen maken aan den brief, zeggen velen: „volgende maal een langere brief”. Anderen zeggen: „ik moet nu naar bed, lieve Oom”, en dat geloof ik graag. Weer anderen schrijven: „Lieve Oom, het is tijd om naar school te gaan” — of om te eten, anders schreef ik nog wat”. Waar zou ik eindigen, als ik opsommen moest de duizend redenen om.... een brief te eindigen, als mijn goede Neefjes en mijn lieve Nichtjes geen zin meer hebben om den brief langer te maken. Ja er zijn er ook, die het eerlijk zeggen: „Oom, ik heb vandaag geen zin om verder te schrijven”. En dan denk ik, beste kind hou dan op, en.... schrijf *later* maar eens verder. Maar nu — ons Jantje Tijdink uit de Spalstraat, houdt ook graag op, en.... „hij heeft geen papier meer” om verder te schrijven. En dat is erg, beste Neef. Ik hoop, dat je heel gauw weer nieuwen voorraad inslaat, en.... dan 4 velletjes is 16 kantjes, klaar legt als je mij een prettigen brief wilt sturen. Want: schrijven doet deze misdienaar keurig mooi, stellig een van de beste van de klas, al is hij nog maar 10. Vertellen doet hij goed, en.... een misdienaar weet *altijd* van alles te vertellen. Dus: „dat is klaar” zegt Oom nu ook. Verder weet Jantje allicht, dat de prijzen worden verloot, dat de goede oplossing telkens wordt megedeeld bij elken nieuwen wedstrijd, zoodat ieder zelf kan zien of de inzending goed was; dat de lijst van de gelukkige prijswinnaars ook altijd wordt gegeven als er een nieuwe wedstrijd komt, zoodat ook ieder zelf kan zien, of hij bij de gelukkigen hoorde. En ten slotte, dat Oom nooit antwoordt op gewone inzendingen, wèl natuurlijk op brieven. Nooit hoeft iemand te vreezen, dat er brieven niet aankomen of verloren gaan of vergeten worden. Alleen vraag ik van mijn goede Neefjes veel, heel veel geduld. Aan de Nichtjes hoef ik dat niet te vragen, die hebben haast altijd vanzelf veel geduld. Hoe boos ben je, Jan? Als je nu weer eens op bezoek komt, breng dan mee: *twee* Paul's, één Jozef, en één Gerard. Dat heele stelletje wil

ik wel eens bij mekaar hebben. Wat zeg je nu van dezen brief? Is 't een kanjer, of niet? Veel groeten van Oom aan alle zeven, en voor ieder een hand. Daag.

Annie Denteneer, *Truus in 't Zandt* en *Mia Theuws*, drie Nichtjes uit Blerick, die ik hier maar afzonderlijk in Kl. antwoord. De andere briefjes komen in R. J. en zullen allicht wat eerder aankomen dan deze, omdat er van Kl. zooveel nog ligt, dat voor is. Annie is een nieuw Nichtje, die ik hartelijk welkom heet in onzen kring. Ik hoop, dat de kennismaking leiden mag tot dikwijls schrijven, want Blericksche briefjes zijn altijd netjes en — ze vertellen me van alles. Wat een blijdschap in huis, toen het nieuwe kindje er was! Geen wonder. Ze zijn zoo lief, die kleine peuters. Ook Truus is een nieuw Nichtje, en — ze is naar — den — Spekberg geweest. Nooit geproefd. Waar ligt die toch ergens, want Mia vertelt er ook al van. Vroeger hoorden wij wel eens van een rijstebrijberg, maar — een spekberg — nee hoor — niet bekend. Moet toch wel een goed land zijn daar in Blerick. Ook voor Mia mijn beste welkom in den kring. Ook dit Nichtje vertelt van.... ja van *twee* nieuwe kindjes. Proficiat, en hoe stelt 't de tweeling? Al goed gegroeid, en — zingen ze wel eens samen twee-stemmig? Voor Jantje en voor Nelly ieder een kneepje in de wang. Doe je 't? Doet me plezier, dat je van handwerkjes houdt. Tante zorgt weer voor van alles. Laat ik nu nog even zeggen, dat deze briefjes uit Blerick me veel genoeg hebben gedaan. Goed geschreven, goed verteld, van alles ook er in. Daag. Hand en groet en tot later alweer.

Marie Witte, Vischstr. 8, IJmuiden. Of Marie ook in den kring van Kl. kan worden opgenomen, vraagt ze. Maar natuurlijk kan dat, graag aangenomen met twee handen tegelijk. Maar, dan mag ze ook niet meer ziek worden, want da's niks gedaan. Moest eigenlijk verboden worden, tenminste *zeker* onder de vacantie. Hoop, dat Marie al heel lang weer beter is, als dit briefje komt. Graag, als Marie heel dikwijls wat met Oom komt praten. Dat was werkelijk een leuk versje, van slordigen Fons. Waar stond 't in? Opnemen in Kl. gaat niet: ik heb toch al zooveel plaats te kort voor de briefjes en — als ik daar aan begon, werd het nog erger. Ik wist geen raad met al de mappen brieven, die ik kreeg. Vroeger — in mijn jongen tijd, zou ik nogal eens gezegd hebben: „Toe maar, hoor”. Maar nu mijn bol niet grijs — maar heelemaal wit is geworden, nu kan ik daar zoo niet meer tegen. Als ik lange brieven krijg Marie, heel lange van 8 kantjes, dan gaat 't naar mijn zin. Veel hartelijke groeten voor heel IJmuiden en een hand voor Marie. Daag.

Johanna Bom, Broekweg te Kwintsheul. Doet me plezier, dat Johanna graag een briefje schrijft: Oom antwoordt even graag. Welkom in onzen kring. Zeker, antwoordt er altijd, al duurt het soms heel lang. Komt er nu een volgende maal een heel lange brief uit Kwintsheul? Ja? Daag. Hand en groet.

Clasine Grobben te Voorburg. Z.H. Graag, dat

Clasine even kwam kennis maken. Welkom in onze familie. Natuurlijk huiswerk gaat vóór. Afgesproken, de lange brief komt dan wel eens. Dag beste Nichtje. Stevige hand en veel hartelijke groeten aan het heele stelletje van 13. Wie komt er mee op bezoek? Allemaal welkom.

Neta Wevering te Deventer. Kort briefje — kort antwoord. Toch was de intronisatie van het H. Hartbeeld net een goede gelegenheid geweest, om er een heel langen brief over te schrijven. Doe je 't? Dag beste Nichtje. Tot later dus.

Willy Dijkman, Spitaalstr. 16, Zutphen. Wat keurig mooi geschreven voor een kind uit de 2e klas! Zelf gedaan Willy? Ja, duiven zijn echt lieve diertjes. Hoeveel heb je er en wie verzorgt ze? Want dat is nog een heele kunst. Och Blikman is zoo kwaad niet, maar hij heeft ook zooveel duizenden Neefjes en Nichtjes, en — rijk is de goede man niet, evenmin als ik. Jammer hé? Wel, wel is poes dood? Niet erg. Wat doe je nu met een poes, die geen muizen lust, alleen maar stukjes koek! 't is me wat. Dag Willy. Veel hartelijke groeten en een stevige hand van Oom.

Annie Bruns te Amsterdam. Even vragen, of dit Nichtje ook woont Hillegaarstr. 58111, want het adres staat er niet bij. Ik wist het echter nog van Catharina. Komt het uit? Ja, wat zal ik zeggen van de prijzen. Mijn goeie Blikman verdeelt ze met toeë oogen. Den een geeft hij dadellijk wat, soms tweemaal achtereen, en een ander laat hij maar geduldig wachten. Intusschen, wie meedoet, heeft kans. En de prijzen zijn een kansje waard. We hopen samen het beste, Annie. Daag. Hand en groet van Oom.

Johanna Orij, Borneostr. 39, te Amsterdam (Oost). Mijn vorig antwoord heb je nu stellig al lang gelezen. Duurt wel geruimen tijd, maar niemand wordt vergeten, beste Nichtje. Wat je doen moest? Schrijf het adres over in een boekje, dan heb je het altijd bij de hand. Ja, we hopen maar op Blikman. Als ik baas was over de prijzen, stellig deed ik het anders. Bijv. ik gaf nooit tweemaal achtereen prijs aan hetzelfde kind. Maar.... ik wist geen hemelschen raad om den vrede te bewaren in mijn groote familie. Dus: ik laat Blikman maar rustig aan zijn werk, en — ik blijf zelf maar stilletjes overal tusschen uit. Dag beste Nichtje. Tot later alweer.

Truus en Frans...? te Rumpen. Jammer, dat deze twee vergeten hebben te zeggen, hoe ze heeten. En dat spijt me te meer, omdat het tweelingen zijn. Misschien sturen ze nog wel 's samen hun portret om in K. te zetten. Nu lees ik nog: „Wij hopen dezen keer antwoord te krijgen in K.“ Maar — heeft Oom dan een vorige maal niet geantwoord? Dat kan toch niet. Voor ieder een stevige hand van Oom.

Lenny Schelen, Weststr. 167, Scheveningen. Graag, dat mijn Nichtje weer eens kwam meedoen. Wie meedoet heeft kans, zeg ik maar altijd. Ja, 8 zusjes en 3 broertjes — samen 12 — is een heel stelletje. Zijn die nog allemaal thuis, behalve de genoemde drie? Jammer dat je briefje zóó gauw

uit" was. Ik wacht een heel langen. Dag Lenny. Tot later alweer.

Truusje van Meel, Bree 174, Rotterdam (Z.) Goed gedaan beste kind. Hartelijk welkom in onzen kring. Ja, hoor 's, als de Juffrouw wel 's ontevreden is over je schrijven, zal 't wel slordiger zijn dan deze brief was. Als het schrijven werkelijk altijd zoo mooi is, als deze brief, zal stellig de Juffrouw blij zijn, net als ik. Deze brief is goed voor een kind van pas 8 jaar, en ik kan zien, dat niemand geholpen heeft. Truusje mag heel dikwijls terug komen: Oom heeft haar graag op bezoek. Dag beste kind. Tot later.

Lidy van Breemen, Kerkstr. 28, Bussum. Lidy is blij, dat er weer een wedstrijd is, en Oom is blij, dat Lidy komt meedoen en een aardig briefje erbij stuurt. Wat leuk papier, jammer dat er zoo weinig op geschreven is: één kantje — half vol, dus heeft Lidy voor één zestiende part aan mijn verlangen voldaan: Oom heeft graag 8 volle kantjes. Probeer. Veel groeten aan Ada en een stevige hand van Oom.

Johanna Wijnen, N. Keizersgracht 18, Utrecht. Hartelijk welkom in onzen kring. Wel zeker kan Oom je briefje goed lezen. Maar nu moet ik wat vragen. Johanna-zegt: „ik kan nog niet goed schrijven, omdat ik het pas rechts geleerd heb daar ik het altijd links gedaan heb“. Hoe kwam dat toch? Ik heb iemand gekend, die prachtig schreef en teekende en alles met de linkerhand, omdat — de rechter verminkt was. Maar, als Johanna de rechter goed gebruiken kan, moet ze toch ook — desnoods met veel oefening — alles met de rechter leeren doen. Hoor ik daar nog wat van? Dag lieve Nichtje. Veel hartelijke groeten van Oom.

Adri Verbraak te Bergen op Zoom. Welkom in onzen kring. Maar waarom zou Adri geen langen brief kunnen schrijven. In ééns — dat begrijp ik. Probeer nu eens nu en dan een stukje, en dan — ophouden als je niets meer weet. Volgenden dag verder. Je zal eens zien, of het gaat. Vraag 's of Dina dan meekomt op bezoek. Of: heeft Dina misschien dezen brief geschreven? Ik denk.... van ja. Geef Rietje een stevige hand en — kom dan samen eens gauw terug. Ja?

Frans Dobber, Binnen Dommerstr. 18, Amsterdam (C.) Wel zeker heb ik dadelijk den dank overgebracht aan Blikman. Want daar staat hij op. Zoo heeft hij dan toch het goede adres gevonden. Proficiat. We weet, wat er nog gebeurt nu er eenmaal vriendschap gesloten is. Dag Truus. Hand en groet.

Catrentje Laan, Van Galenstr. 60, Den Helder. Of Catrentje ook mag komen meedoen, vraagt ze? Wel natuurlijk mag ze meedoen, en wat graag, als ze nu en dan op bezoek komt met een heel langen brief. Maar.... op gewone inzendingen van wedstrijden stuurt Oom nooit antwoord; er komen er zóóveel, dat 't onmogelijk zou zijn. Wel krijg je altijd antwoord op brieven, die je mee mag insluiten. Afgesproken. Dag beste Nichtje. Hartelijkste groeten van Oom.

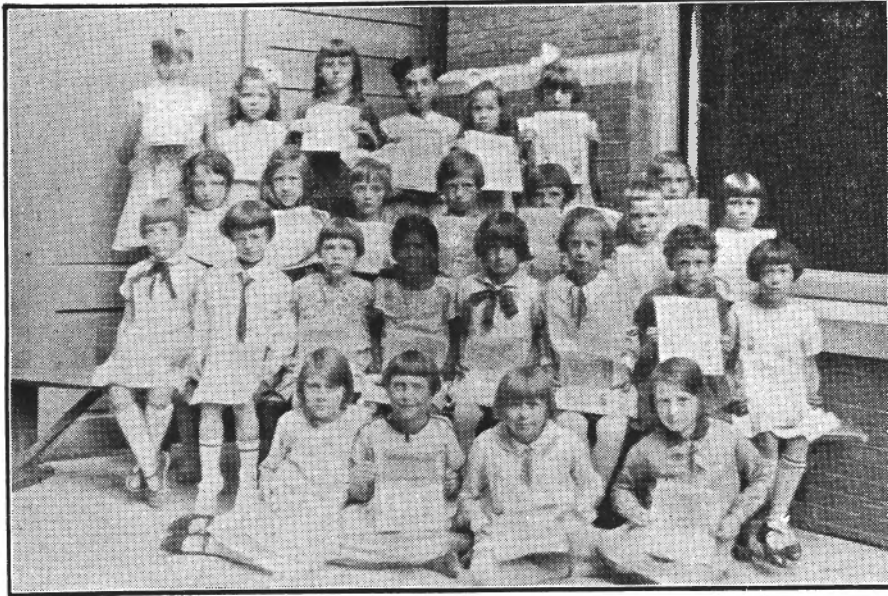

Derde klas meisjesschool, Rewver.

FOTO GALERIJ

Ursula Hentzsch met haar nichtje uit Bleyerheide.

Abonneetjes 2e klas St. Jozefschool Amsterdam.

Paul Stijns, Brunssum.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3½ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING No. 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

Het lief

Jezuke

DCOR

P. DE M.

Ik ken er 'n Kind-je,
'n Kind-je op stroo;
Het ligt in 'n Krib-be
Met de ar-rem-kens: zoo!

Het kijkt er zoo goe-dig,
Zoo vriend-lijk naar mij!
Het lacht er zoo tee-der...
Wat ben ik toch blij!

Het kwam uit den He-mel
Voor ons naar be-nêen,
Geen Kind-je zoo hei-lig,
Zoo zoet is er geen!

Ik houd van het Wicht-je,
't Lief Je-zu-ke klein!
En wil er voor al-tijd
Z'n vrin-de-ke zijn!

KASSIE EN GISSIE IN 'T KABOUTERLAND

DOOR
JOH. RAM

NAAR 'T GOUDLAND

Och!" riep Cis-sie toen ze voor de vier-de maal wak-ker werd in 't land der ka-bou-ters. „Och," riep ze nog eens. „Heb ik zoo-lang ge-sla-pen? Wat vree-se-lijk! Wat zal Kas-sie wel zeg-gen!"

Maar Kas-sie had niets te zeg-gen!

Want Prins Zwart-kop had zelf ook heel lang ge-sla-pen.

„De Ko-ning is ze-ker heel erg kwaad hè?" vroeg ie aan den ka-bou-ter die 'm wak-ker ge-maakt had.

„O neen! Hee-le-maal niet!" lach-te die. „De Ko-ning heeft juist de ra-men van uw ka-mer-tjes la-ten slui-ten. An-ders had-den de vo-gel-tjes u wak-ker ge-zon-gen. En u mocht best eens uit-sla-pen. 't Feest heeft ook zoo-lang ge-duurd!"

„Nou maar, 't was prach-tig hoor!" zei Kas: „'k Heb nog nooit zoo'n pret ge-had. En dat vuur-werk..... Ha..... daar komt Cis-sie ook aan."

„Och Kas-sie," jam-mer-de 't meis-je „heb je je niet ver-veeld van mor-gen? 'k Heb tot elf uur ge-sla-pen. Wat heb je ge-da-an al dien tijd?"

„Ik? Ook ge-sla-pen!"

Nu was Cis-sie ten-min-ste ge-rust-ge-steld. Met Kas-sie ging ze nu naar hun eet-ka-mer-tje, waar al-weer een heer-lijk ont-bijt klaar stond.

Een half uur-tje la-ter kwa-men twee ka-bou-ters Kas-sie en Cis-sie ha-len. De reis naar 't goud-land zou be-gin-nen.

„'t Zal me be-nieu-wen, wat we nu weer te zien krij-gen!" zei Kas toen ze in 'n klein wa-gen-tje za-ten, dat voort-

ge-trok-ken werd door twee flin-ke vos-sen.

„Goud na-tuur-lijk!" zei Cis-sie. „Al-le-maal goud!"

„Ik ge-loof wa-rem-pel, dat ik daar de huis-jes van de goud-spin-nen al zie." riep Kas uit. „Weet je wel Cis, dat we die al ge-zien heb-ben, toen we pas hier in ka-bou-ter-land kwa-men?"

„O ja! Wat is dat al lang ge-le-den, hè! 't Lijkt haast wel een jaar!"

„Ha, ha!" lach-te Kas. „Pas vier da-gen! Dit is nu de vijf-de dag dat we in ka-bou-ter-land zijn....."

„Hè! Ik dacht dat 't al veel lan-ger was. Zou-den we nog lang hier blij-ven Kas?"

„'k Denk 't niet Cis-sie. Mis-schien gaan we mor-gen al naar huis....." Als Moe-der dan maar be-ter is."

„We zijn er, Prin-ses en Prins!" klonk op-eens de stem van den ka-bou-ter-koet-sier. 't Wa-gen-tje stond stil en Kas-sie en Cis-sie kon-den uit-stap-pen.

Een oo-gen-blik ble-ven de twee staan met hun mon-den o-pen van ver-ba-zing; de oo-gen ge-richt op 't schit-te-ren-de gou-den gor-dijn, dat nu vlak voor hen hing, tus-schen de groene boo-men.

„Hier is 't goud-land!" ver-tel-de de ka-bou-ter. „Zoo-als u al weet, kan hier nie-mand bin-nen-ko-men, zon-der on-ze goud-spin-nen. Als zij de gor-dijnen niet o-pe-nen, moe-ten we er-voor blij-ven staan. Wacht e-ven, ik zal 't eens gaan vra-gen."

Nu eerst be-merk-ten Kas-sie en Cis-sie hoe-veel van die klei-ne gou-den huis-jes hier ston-den, aan den voet der boo-men.

De ka-bou-ter liep naar één van die huis-jes. Met een dun gou-den staaf-je tikte hij er te-gen en zacht sprak hij :

„Lie-ve gou-den spin
Laat ons uw land eens in.
Hebt gij m'n wensch ge-hoord ?
Trek vlug dan aan 't koord
De goud-gor-dij-nen o-pen,
Zoo-dat wij bin-nen kun-nen loo-pen
En al-les mo-gen zien
Van 't schoons, dat gij kunt biên.”

Pas had de ka-bou-ter z'n wensch uit-ge-spro-ken, of Kas-sie en Cis-sie za-gen, hoe tus-schen twee boo-men het gor-dijn aan twee zij-den lang-zaam om-hoog

waar-op ook hier al-ler-lei mooi-e din-gen ge-tee-kend wa-ren. Hoog bo-ven de hoof-den der kin-de-ren kwa-men de glin-ste-ren-de blaad-jes van al die boo-men bij-een, sa-men een zoo schit-te-rend dak vor-men-de, dat 't leek of een heel groo-te zon die prach-tig-e ruim-te be-scheen.

„Ja, ja !” zei de ka-bou-ter in-eens te-gen de ver-baas-de kin-de-ren, „hier is 't pas mooi, hè ? De Prin-ses en Prins

Dat is de onderwijzeres.

ge-trok-ken werd. Vol span-ning volg-den ze den ka-bou-ter door de o-pe-ning. Ach-ter hen viel 't gor-dijn weer dicht.

Kas-sie en Cis-sie had-den al heel wat moois ge-zien in ka-bou-ter-land. Maar nu dacht Kas toch heusch dat ie sliep, dat ie droom-de.

Hier moest ie toch heusch in een an-de-re we-reld we-zen.

De kin-de-ren wis-ten nu wer-ke-lijk niet, waar-naar ze 't eerst moes-ten kij-ken.

't Leek wel of ze in een groo-te zaal wa-ren. In 't rond ston-den al-le-maal dik-ke hoo-ge boo-men, met stam-men die schit-ter-den van de tal-loos gou-den dra-den, wel-ke er langs ge-span-nen wa-ren. Tus-schen de stam-men hin-gen weer van die dich-te gou-den gor-dij-nen,

we-ten na-tuur-lijk niet, wat ze zeg-gen moe-ten, of wat ze eerst be-kij-ken zul-len. Als u 't goed-vindt, zal ik u rond-lei-den en al-les la-ten zien. Kom maar !”

Nog maar twee stap-pen had-den ze ge-da-an of Kas-sie en Cis-sie ston-den met den ka-bou-ter voor een groo-ten ron-den bak. De bo-dem was van glad-den wit-ten steen; in 't mid-den was een klei-ne hoog-te, waar-van de op-per-vlak-te be-groeid was met heel klei-ne blau-we bloem-pjes.

„Let op !” riep de ka-bou-ter. „Dit is de goud-fon-tein. Ik zal de be-waak-ster e-ven wak-ker roe-pen.”

Heel zacht zong de ka-bou-ter :

„Lief goud-spin-ne-tje klein,
Laat wer-ken de fon-tein !”

Een oo-gen-blik la-ter spoot een hel-

der wit-te straal om-hoog, sprei-dde zich naar al-le kan-ten uit en zacht tik-ken-de kwa-men de fij-ne drup-jes op den wit-ten stee-nen bo-dem te-recht.

„Hè!” riep Kas in-eens, „ik dacht dat 't wa-ter was! Kijk 'ns Cis! Al-le-maal klei-ne fij-ne goud-drup-pel-tjes. Ze rol-len pre-cies naast el-kaar naar 't mid-den toe.”

„O Kas, kijk de fon-tein 'ns!” juich-te zus plot-se-ling. „Wat 'n mooi-e roo-de kleur heeft die nu.”

„Ja, wa-rem-pel!” zei Kas. Maar pas had ie dit ge-zegd, of de steeds om-hoog spui-ten-de straal was blauw ge-wor-den, daar-na geel, toen o-ran-je, groen, ro-se en ein-de-lijk weer wit. En on-der-hand vie-len al die fij-ne drup-pel-tjes maar neer, tot Kas-sie en Cis-sie ont-dek-ten dat de hee-le bo-dem met een dun laag-je goud be-dekt was.

Toen hield ook de fon-tein op met spui-ten.

„Kom!” zei met-een de ka-bou-ter, „we moe-ten nog meer zien. Is dit hier geen lief huis-je?”

En de ka-bou-ter wees een al-ler-leukst klein huis-je aan, ge-heel ge-maakt van door el-kaar ge-vloch-ten gou-den dra-den.

„Dit is 't paleis-je van de goud-spin-nen!”

„O ja! Ik zie ze zit-ten!” lach-te Cis.

„Voor ie-der ven-ster-tje zit er een.”

„Let maar eens goed op!” ver-tel-de de ka-bou-ter. „Ze zit-ten op ie-mand te wach-ten. Ze kij-ken tel-kens naar dat smal-le weg-ge-tje. Ha, daar komt wa-rem-pel zoo'n mooi-e goud-spin aan-ge-wan-deld. Die komt ze-ker op vi-si-te. Kijk 'ns, hoe leuk ze dat trap-je op-klimt!”

„Och!” kon Cis-sie niet na-la-ten te roe-pen, „ze belt aan!”

„Ting-ting,” klonk 't zacht-jes.

'n Oo-gen-blik la-ter ging 't gou-den deur-tje o-pen en stap-te de spin naar bin-nen.

„Ee-nig, ee-nig!” juich-te Cis-sie.

Ze had best wil-len wach-ten, tot 't deur-tje weer zou o-pen gaan, om de vi-si-te uit te la-ten.

„Dat duurt veel te lang!” zei de ka-bou-ter, „we moe-ten ver-der. Daar staat nog een huis! Een beet-je groo-ter. Daar kun-nen we zoo maar naar bin-nen kij-ken, want er is niet eens een dak op.”

„Wat een hoop spin-nen zijn hier bij el-kaar!” vond Kas.

„Geen won-der!” ver-tel-de de ka-bou-ter al-weer. „Dit is de spin-nen-school. Een school in de o-pen lucht. Ziet u daar op dien roo-den pad-den-stoel die groo-te spin? Dat is de on-der-wij-ze-res. En die spin-nen op die klei-ne pad-de-n stoel-tjes zijn de leer-lin-gen. Hier, houdt u die klei-ne ho-ren-tjes aan uw oor, dan kunt u de spin-nen-taal ver-staan. De juf-frouw is aan 't vra-gen.”

Zoo gauw Kas-sie en Cis-sie de klei-ne ron-de dek-sel-tjes aan hun oor hiel-den, hoor-den ze pre-cies wat er ge-zegd werd.

De juf-frouw vroeg:

„Waar-voor zijn de spin-nen op de we-reld?”

Al de klei-ne spin-ne-tjes ant-woord-den:

„Om de men-schen goed te doen.”

„Mooi! Prach-tig!” prees de groo-te spin.

„En hoe doen we dat dan?”

„Door mug-gen en vlie-gen in on-ze web-ben te van-gen!” klonk 't ant-woord.

„Heel goed hoor!” zei de juf-frouw te-vre-den.

„Dan zijn de men-schen ze-ker ook wel heel lief voor ons, hè?”

Met-een be-gon-nen de klei-ne spin-ne-kop-jes heel druk heen en weer te schud-den.

Dat be-tee-ken-de na-tuur-lijk: „De men-schen zijn hee-le-maal niet goed voor ons”.

Weer vroeg de juf-frouw:

„Waar moe-ten we dan heel goed voor zor-gen?”

Een klein spin-ne-tje sprong naar vo-ren en riep luid:

„We moe-ten op-pas-sen, nooit on-der de voe-ten der men-schen te ko-men.”

„Uit-ste-kend! Want dat be-tee-kent voor ons de dood.”

Plot-se-ling voel-den Kas-sie en Cis-sie zich mee-trek-ken.

„Kom maar gauw mee. Leg die ho-ren-tjes hier maar neer. Als de on-der-wij-ze-res o-ver de men-schen be-gint, wordt ze al-tijd kwaad. Ze vindt de men-schen zoo dom en zoo wreed.”

„Nou, maar ze zal op Va-der heusch niet kwaad wor-den!” zei Kas da-de-lijk. „Die trapt nooit spin-nen dood. En ik ook niet.” Kas had nog veel meer goeds van z'n Va-der wil-len ver-tel-len, maar hij hield in-eens op. Vlak voor hem zag ie plots twee aar-di-ge klei-ne to-ren-tjes, ge-heel van goud. Op 't punt-je van den ee-nen to-ren zat een groo-te prach-tig glin-ste-ren-de spin.

„Let op!” waar-schuw-de de ka-bou-ter al-weer, „die gaat een web spin-nen. Dat kun-nen ze hier erg vlug!”

Nu, dat merk-ten de twee kin-de-ren wel. Ze za-gen de spin door de lucht zwe-ven van den ee-nen to-ren naar den an-de-ren. En waar ze ge-gaan was, kwam een dun-ne gou-den draad te voor-schijn. Snel dook ze naar be-ne-den, dan weer naar bo-ven; weer te-rug, om-hoog, om-laag. Dan be-gon ze in-eens in 't rond te zwe-ven, zoo vlug dat Kas en Cis haar haast niet vol-gen kon-den.

Niet lang duur-de 't, of tus-schen de twee to-rens hing 'nprach-tig gou-den web.

„Pre-cies als bij ons in den tuin!” zei Kas. „Al-leen zijn ze bij ons wit en niet zoo groot.”

„Maar ze zijn toch e-ven kun-stig. Jam-mer, dat de spin-nen niet al-tijd de goe-de plaats uit-kie-zen en de men-schen die mooi-e web-ben soms weg moe-ten ne-men. Maar kom, Prin-ses en Prins. We moe-ten nog naar den goud-vij-ver. Hier is 't brug-ge-tje al. Prach-tig hè? Hee-le-maal van goud. En kijk nu eens om-laag!”

„Wat een mooi-e spiegel!” riep Cis uit.

„Mis hoor!” lach-te 't klei-ne ke-rel-tje.

„Goud-wa-ter is 't! Kijk, daar ko-men al een paar sloop-jes aan-drij-ven. Wit-te zeil-boot-jes zijn 't!”

„O ja! Wat leuk!” riep Cis. „De spin-nen be-stu-ren 't zelf. Kijk, Kas. Ze hij-schen er nog een zeil bij! Wat gaan ze nu hard.”

't Was wer-ke-lijk een aar-dig ge-zicht,

die wit-te sloop-jes op 't goud-wa-ter.

Maar ze moch-ten hier ook al weer niet lang op 't brug-je blij-ven. Nog al-ler-lei mooi-e gou-den din-gen ston-den in groo-te groe-pen bij-een.

„Ik kan 't u al-le-maal heusch niet la-ten zien,” moest de ka-bou-ter be-ken-nen. „Er is veel te veel. Maar dit moet u nog e-ven be-kij-ken.”

Langs heel veel prach-ti-ge doos-jes en vaas-jes, groo-te en klei-ne gou-den kleed-jes, bracht de ka-bou-ter z'n gas-ten naar een laag gou-den muur-tje, waar-in al-le-maal klei-ne lui-kes wa-ren. Zoo gauw ze er voor ston-den, zong 't ke-rel-tje:

„Ach lie-ve spin, laat al die lui-ken, Heel e-ven naar be-ne-den dui-ken!”

Pats! Daar klep-te 't eer-ste lui-ke al om-laag; de an-de-re volg-den. Uit ie-de-re o-pe-ning kwam met-een een klein goud-vo-gel-tje te voor-schijn ge-wipt. Wel tien van die vo-gel-tjes za-ten zoo naast el-kaar. Ze klep-ten 'ns e-ven met de vleu-gels.

„Ze wil-len ze-ker graag een bood-schap voor den Prins en de Prin-ses o-ver-bren-gen. Hebt u niet aan ie-mand ee-nig be-richt te stu-ren!”

„O ja!” zei Kas da-de-lijk. „La-ten ze maar aan Moe-der gaan zeg-gen, dat ze gauw be-ter moet wor-den!”

„Een prach-tige bood-schap, hoor!” prees de ka-bou-ter. Toen klap-te hij e-ven in z'n han-den! Hiep, hup! Daar spron-gen al die vo-gel-tjes van hun lui-kes af; e-ven flad-der-den ze nog rond, toen scho-ten ze om-hoog en ver-dwe-nen tus-schen de gou-den bla-de-ren. De lui-ken sloe-gen dicht.

„Hoor!” zei in-eens de ka-bou-ter. „De klok-ken van 't pa-leis lui-den. We moe-ten te-rug-kee-ren.”

Vlug lie-pen ze nu met hun drie-ën de groo-te zaal door, naar de plek waar ze bin-nen ge-ko-men wa-ren.

't Gor-dijn o-pen-de zich van-zelf en sloot zich weer ach-ter de drie.

Wel-dra za-ten ze in 't klei-ne wa-gen-tje en brach-ten de vos-sen hen naar 't pa-leis van den Koning te-rug.

SLOT VOLGT.

VAN TWEE KLEINE KINDEREN OP KERSTAVOND

D O O R T A N T E J O H.

In een land,
heel ver van
hier, woon-den
An-ton en Ur-

su-la met hun groot-moe-der, want ze had-den geen ou-ders meer. Toen ze nog maar heel klein wa-ren, stierf hun va-der. En twee jaar la-ter ging hun lief moe-der-tje naar On-zen Lie-ven Heer. An-ton was toen vijf, en Ur-su-la vier ja-ren oud. Bei-den gin-gen zij toen naar groot-moe-der, die een win-kel-tje had in een dorp dat dicht-bij een groot, don-ker den-nen-bosch lag.

„Nooit mo-gen jul-lie al-leen naar het bosch gaan, kin-der-tjes,” had groot-moe-der op den dag, toen An-ton en Ur-su-la in haar huis-je kwa-men, tot hen ge-zegd.

Maar waar-om zij dit niet moch-ten, dat zei groot-moe-der niet.

An-ton had toen tot zijn zus-je ge-fluis-terd, dat er mis-schien wel leeu-wen en tij-gers in dat bosch wa-ren, en dat zij daar-om niet al-leen daar-in moch-ten gaan.

En Ur-su-la, die al-tijd het-zelf-de dacht als haar broer-tje, sprak toen: „Dan spe-len wij maar in het tuin-tje, vóór o-poe's huis-je, hè, An-ton?”

Vijf maan-den wa-ren An-ton en Ur-su-la reeds bij groot-moe-der, toen het win-ter werd.

„Nu komt het Kerst-kind-je heel gauw op de aar-de,” had toen de ou-de vrouw aan An-ton en Ur-su-la ver-teld. Zij wees toen op een mooi-e plaat, die te-gen den muur van het ka-mer-tje hing, en waar-op O. L. Vrouw met het Kin-de-ke Je-zus was af-ge-beeld.

„Komt het Kerst-kind-je mor-gen al op de aar-de, o-poe?” had toen Ur-su-la ge-vraagd.

„O, neen, kind-lief,” was het ant-woord der ou-de vrouw, „het komt pas over vier we-ken.....”

„Hoè lang duurt het nog vóórdat het o-ver vier we-ken is, o-poe?” vroeg weer

't klei-ne meis-je.

„Kijk eens naardemaan,”

sprak toen groot-moe-der. „Zie je wel, hoe heel groot en rond die nu is?”

Klei-ne Ur-su-la knik-te en zei: „Ja, dat zie ik, o-poe!”

„Ik zie óók de mooi-e, ron-de maan, o-poe!” riep An-ton.

„Wel-nu, o-ver heel veel da-gen is de maan weer zoo groot en zoo rond,” leg-de groot-moe-der den kleu-ters uit, „en dàn komt, in den nacht, het Kin-de-ke Je-zus, dat wij dàn het Kerst-kind-je noe-men, op de aar-de. En om-dat jul-lie zoo zoet en zoo ge-hoor-zaam bent, brengt het stel-lig wat lek-kers of speel-goed mee.”

„Komt het Kerst-kind-je met de mooi-e ron-de maan uit den He-mel, o-poe?” vroeg weer Ur-su-la.

„O, zusje, wat ben jij toch nog dom!” riep An-ton uit. „Je weet toch wel, dat het de Kerst-En-gel-tjes zijn, die het Kerst-kind-je op de aar-de bren-gen?”

„O, ja, nu weet ik het al weer!” juichte Ur-su-la. „En wat lief van het Kerst-kind-je, om wat voor ons mee te bren-gen. En als het Kerst-kind-je komt, waar slaapt het dan, opoe?”

„In de kerk, kind-lief,” was het ant-woord. „Het slaapt daar in een krib-be-ke. En als jul-lie nu heel zoet zijt, moogt ge op Kerst-mor-gen met mij mee naar de kerk, om het lie-ve Kin-de-ke te zien.....”

Hoe blij wa-ren An-ton en Ur-su-la, toen groot-moe-der dat tot hen zei-de; Ur-su-la, om-dat zij het Kerst-kind-je in Zijn krib-be-ke mocht zien, en An-ton, die ook wel naar de komst van het Kerst-kind-je ver-lang-de, was nog meer in zijn schik. Want de weg naar de kerk liep door het bosch, waar-in hij nooit al-leen mocht ko-men.

Met veel gu-re da-gen en he-vi-ge kou-de na-der-de Kerst-mis. Maar ach,

„Maar daar zag hij weer
iets vreemds!”

het gu-re weer had groot-moe-der ziek doen wor-den. Juist op den dag, dat het Kerst-kindje in den nacht op de aar-de zou ko-men, lag zij in bed.

Op dien a-vond was buur-vrouw ge-ko-men en zij had tot An-ton en Ur-su-la

ge-zegd : „Ik zal den dok-ter la-ten ha-len. En jul-lie moet niet zoo hui-len. Want daar-door wordt groot-moe-der nog zie-ker. Vraagt maar lie-ver aan het Lie-ve Heer-tje, of Hij groot-moe-der gauw wil be-ter ma-ken. Het Kerst-kind-je komt

van-nacht om al-le wen-schen te ver-hoo-ren."

"O ja!" riep An-ton uit. Daar-na fluis-ter-de hij tot zijn zus-je: „Ik wil wat doen!"

"Wat dan?" vroeg het klei-ne meis-je.

"Naar de kerk wil ik gaan," was het ant-woord. „Dáár vraag ik wat aan het Kerst-kind-je. Kom, ga mee, zus!"

Ziek lag groot-moe-der te bed. Zij sliep juist, en zag dus niet, hoe An-ton Ur-su-la haar man-tel-tje aan-trok en het muts-je op haar blon-de krul-len zet-te; ook zag zij niet, hoe daar-na An-ton zijn jas-je aan-trok, en zijn ijs-muts-je nam, en toen fluis-ter-de: „Kom mee, zus, wij gaan!" Hij trok zijn muts nog wat die-per o-ver zijn oo-ren, nam zijn zus-je bij de hand, en liep met haar naar bu-ten.

Klei-ne Ur-su-la be-greep nog niet goed, waar-heen An-ton wil-de gaan. Maar zoo-dra zij den bosch-rand wa-ren ge-na-derd, riep zij ver-schrikt uit: „O, broer, wij mo-gen niet al-leen naar het bosch! En 't is al zoo don-ker; het is al zoo heel erg laat!"

"Wij mo-gen wèl, zus," stel-de het ven-tje haar ge-rust. „Buur-vrouw heeft toch zelf ge-zegd, dat wij aan het Lie-ve Heer-tje moe-ten vra-gen, of Hij o-poe gauw wil-de be-ter ma-ken! Nou, en On-ze Lie-ve Heer-tje is toch nu ze-ker in de kerk.....?"

Ge-rust-ge-steld door zijn woor-den, volg-de toen Ur-su-la haar broer-tje. Maar nau-we-lijks wa-ren zij in het bosch, of zij be-gon weer met een ang-stig stem-me-tje: „Hier zul-len wij wel niet door kun-nen, broer! 't Is hier zoo erg don-ker....."

"Straks komt de mooi-e, ron-de maan op, zus," ver-tel-de An-ton. „Dan wordt het hier weer licht. O, het be-gint te sneeu-wen, zus!" riep hij vroe-lijk. „Kijk eens, al-les wordt nog véél mooi-er wit!"

Ur-su-la vond óók de sneeuw-vlok-jes al-tijd zoo mooi. Maar nu zij in het don-ke-re bosch wa-ren, waar reeds zoo-veel sneeuw op de pa-den en de boo-men lag, maak-te al dat wit haar bang. Ze zei daar-om niets meer; zij klaag-de zelfs niet o-ver haar voet-jes, die zoo moe wer-

den, nôch o-ver haar ver-kleum-de hand-jes.

Ook An-ton was stil ge-wor-den. „Ik zal maar gaan bid-den, hè zus," zei hij, na-dat ze heel lang had-den ge-loo-pen. „Ik zal maar aan het Lie-ve Heer-tje vra-gen, of Hij ons gauw uit dat don-ke-re bosch wil bren-gen....."

Juist toen hij zoo tot haar sprak, viel Ur-su-la op den grond neer. „O, broer, ik ben zoo erg moe!" klaag-de zij, en mijn vin-gers doen zoo'n pijn! O, ik kan hee-le-maal niet meer loo-pen....."

Klei-ne An-ton, hoe-wel zelf ook heel moe, pro-beer-de zijn zus-je te dra-gen. Dit ging niet. Hij kon haar zelfs niet op-til-len, en zelf te moe, om ver-der te gaan, ging hij naast zijn zus-je op den be-sneeuw-den grond zit-ten en be-gon, met een be-vend stem-me-tje, een door hem-zelf be-dacht ge-bed-je: „On-ze Lie-ve Heer-tje," bad hij, „als u straks door de Kerst-En-gel-tjes van uit den He-mel naar de kerk wordt ge-bracht, wilt u dan eerst door dit bosch ko-men? Dáár zijn wij. Maar wij zijn zoo erg moe! Wij heb-ben ook al zoo heel ver ge-loo-pen. En Ur-su-la is nog véél meer moe. Maar ik ge-loof, dat wij erg on-ge-hoor-zaam ge-weest zijn. Want wij moch-ten nooit al-léén naar het bosch gaan, heeft o-poe ge-zegd. Maar nu is o-poe ziek, en daar-om wil-den Ur-su-la en ik naar de kerk gaan, om aan U te vra-gen, of U o-poe wilt be-ter ma-ken. Wilt U dit doen, als U straks met de Kerst-En-gel-tjes uit den He-mel komt? Wij wil-len dan lie-ver geen lek-kers en ook geen speel-goed....."

Heel sla-pe-rig was An-ton's stem-me-tje, toen hij dit zei-de. Maar heel zijn wit en koud ge-zicht-je lach-te, als-of hij waar-lijk het Kin-de-ke Je-zus reeds met de lie-ve En-gel-tjes uit den He-mel zag ko-men. 't Was ook als-of hij in 't ge-heel geen kou-de en geen moe-heid meer voel-de. Toch bleef hij stil lig-gen en keek naar een stra-lend licht, dat steeds dich-ter-bij kwam. Hij stak toen zijn hand-je uit naar de sneeuw-vlok-ken, die al dich-ter en dich-ter om hem heen dwar-rel-den. Ook de-ze vlok-ken sche-nen nu van goud te zijn. 't Wa-ren juist

gou-den ster-re-tjes, vond hij. Op-eens hoor-de hij een heer-lij-ke, zach-te muziek, heel, heel dicht bij hem. En heel zacht werd er ge-zon-gen.....

„Hè, waar komt toch die mooi-e muziek zoo op-eens van-daan?” dacht hij en keek ver-baasd rond. Daar zag hij op-eens iets heel vreemds! Wa-ren het kin-der-tjes, in wit-te, don-zen kleed-jes, of wa-ren het prach-ti-ge wit-te vo-gels, die zoo dicht bij hem neer-daal-den? Neen, 't wa-ren kin-de-ren met prach-ti-ge, wit-don-zen jurk-jes aan, zacht als sneeuw. En e-ven wit als de sneeuw, wa-ren de groo-te, wit-te vleu-gels, waar-mee bij het neer-da-len al die kin-der-tjes klap-wiek-ten!

„O, 't zijn de Kerst-En-gel-tjes!” wil-de An-ton jui-chend uit-roe-pen. Maar daar zag hij weer iets vreemds! Heel licht werd het nu o-ver-al om hem heen, en in dit stra-lend licht kwam, door twee En-gel-tjes ge-dra-gen, een héél mooi kind-je, met een schit-te-rend-stra-len-de ster boven zijn voor-hoofd! Een lang, wit-zij-den hemd-je viel in plooi-en om hem neer, en uit ie-de-re plooi straal-de het-zelf-de schit-te-ren-de licht. dat An-ton nu door heel het bosch zag. „O, zus-je, word toch eens wak-ker!” riep hij tot Ur-su-la. „Het Kerst-kind-je is bij *ons* ge-ko-men! Wij be-hoe-ven niet ver-der meer te loo-pen, om het te zoe-ken.....!”

„Het Kerst-kind-je? Waar is het?” vroeg Ur-su-la sla-pe-rig.

Maar An-ton ant-woord-de haar niet. Hij bad juist weer tot het Kerst-kind-je: „*Ik* ben wèl on-ge-hoor-zaam ge-weest, lief Kerst-kind-je. Maar Ur-su-la niet. Want *ik* nam haar mee; 'k wil-de naar de kerk gaan. Dáár wil-de ik U zoe-ken. Maar Ur-su-la's voet-jes wer-den zoo erg moe, en *mijn* voet-jes ook.....

Klei-ne An-ton voel-de, dat ie-mand hem op-nam uit de sneeuw. „Arm, klein man-ne-ke,” hoor-de hij ook ie-mand zeg-gen. Hij lag ook zoo warm en zoo zacht, juist als-of hij door de dons-ge-vleu-gel-de Kerst-en-gel-tjes werd ge-dra-gen..... Weer hoor-de hij daar-na een stem. 't Was nu de stem van groot-moe-der, die sprak: „Waar zijn ze, mijn

schat-ten? Ach, dat On-ze Lie-ve Heer ze toch niet zal la-ten ver-dwa-len, mijn ar-me, lie-ve kin-der-tjes! Ach, als ze toch eens dood-ge-vro-ren wa-ren!”

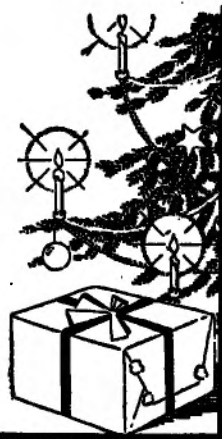
Nu eerst sloeg An-ton de oo-gen hee-le-maal op. Met ver-ba-zing keek hij rond en zag, dat hij niet werd ge-dra-gen door de Kerst-En-gel-tjes, doch wèl door den bosch-wach-ter. En Ur-su-la lag in buur-vrouw's ar-men, maar sliep nog.

„Wij heb-ben aan het Kerst-kind-je ge-vraagd, om u weer heel gauw be-ter te wil-len ma-ken, o-poe!” be-gon hij. „En ik vroeg geen lek-kers en geen speel-goed, om-dat ik on-ge-hoor-zaam ben ge-weest. Want dat was ik, o-poe, om-dat ik al-leen naar het bosch ging, en Ur-su-la óók mee-nam. Maar nooit zal ik weer on-ge-hoor-zaam zijn, o-poe! En u zult nu ook wel gauw be-ter wor-den, al konden Ur-su-la en ik niet hee-le-maal tot de kerk loo-pen. Maar dat hoef-den wij ook niet, opoe. Het Kerst-kind-je kwam bij *ons*!”

„Ja, mijn jon-gen, en ook bij den bosch-wach-ter kwam het Kerst-kind-je, en het wees hem de plek, waar jij en Ur-su-la sla-pen-de lag,” sprak de ou-de vrouw. „Be-dank daar-voor nog maar eens het zoe-te Kin-de-ke. Want zon-der Zijn hulp, zou ik mijn An-ton en zijn lief zus-je nooit meer kun-nen ver-tel-len, hoe lief ik hen bei-den heb.....”

An-ton was nog te klein, om te be-grij-pen, dat hij en Ur-su-la zou-den dood-ge-vro-ren zijn, als niet de bosch-wach-ter, door de hulp van On-zen Lie-ven Heer, hem en Ur-su-la had ge-von-den op het een-za-me, klei-ne zij-paad-je waar bij-na nooit ie-mand langs kwam.

Dat be-gre-pen hij en ook Ur-su-la pas heel veel la-ter, toen groot-moe-der hen, op een Kerst-a-vond, ver-tel-de, wat zij eens de-den, toen zij nog heel klein wa-ren.

UITSLAG

WEDSTRIJD NUMMER 4

Jullie hebt zeker al een paar weken uitgekeken naar den uitslag van wedstrijd No. 4. En hier is ie dan eindelijk. Laat ik maar dadelijk beginnen met te vertellen, dat bijna alle oplossingen goed waren, zoodat het 'n heele drukte is geweest bij de verloting.

Wat de kleuters zoo al onder het plaatje geschreven hebben? O, heel wat. Luister maar eens: Even uitblazen en een trekje doen. Broer geniet, maar zusje huilt. Niet alles, leelijke slokker! Zoo'n stoute bengel. Ieder het zijne. Dat geeft ruzie. Jij dorst, ik ook dorst. Heb je nou nog niet genoeg? Broertje lust ook melk. Melk is goed voor elk. Zoo'n plaaggeest! Zoo'n deugniet! Stoute Broer. Hoe dorstige broer z'n zusje te kort doet. Wat 'n snoeper! Blijf af, 't is van mij! Ik ook 'ns even proeven. Broer Teddy kon de verleiding niet weerstaan. Schei uit, niet alles! O, wat 'n schrokker! In 't verkeerde keelgat.

En nu nog een paar versjes:

Als je alles zelf houdt
Ben je wel een beetje stout.

Och kijk die arme kleine Beer,
Straks heeft ze heel geen drinken meer;
Want die groote stoute Piet
Geeft om zusje's tranen niet.

In plaats van mooi met zijn Zus te rijden,
Laat Broer de melk in zijn buikje glijden.

En nu nog een heel mooi versje:

HET GULZIGE BEERTJE

Broertje beer zou met zijn zusje
Op een keer uit rijden gaan,
Maar hij kreeg door 't harde loopen
Heel veel dorst; wat nu gedaan?

Zusje beertje wist er raad op,
Liet hem drinken uit haar flesch,
Maar hij was een kleine slokop,
Nam haast alles, dronk voor zes.

Zus keek met verbaasde kijkers
Van de flesch al naar haar broer,
Zei toen met betraande oogen:
Nooit ga 'k weer met jou op toer.

Dit laatste versje is van Elisa Rijpers uit Roosendaal. Jammer genoeg heeft dit kind bij de verloting geen prijs gekregen. Ze kan dus beter dichten dan loten. Omdat het versje zoo aardig was, heeft de Raadseloom voor haar een mooi leesboek gekocht en haar dit over de post toegezonden. Ze zal dus wel content zijn, denk ik.

En wie hebben dan wél bij de verloting een prijs gewonnen?

Kijk maar 'ns in het lijstje:

Een prachtig Mariabeeld: Marinus Viora, St. Bernardusschool, Telefoonstraat, Kaatsheuvel.

Een spoor op rails: Pierre Maassen, Wijzenweg 137, Treebeek.

Een groote vliegmaschine: M. v. d. Griend, St. Franciscusschool, Busken Huëtstraat, Utrecht; Ini Essav, Mariaschool, Korte Zijlweg 9 b, Overveen.

Een stoommaschine: Jan Luijten, St. Janschool, Weerijssingel 1, Breda.

Een bouwdoos: Wim Bergman, St. Mathiasschool, Nanningstraat 22, Rotterdam.

Een fraai klokje: Jo Lesemond, Zustersschool, Stompwijk, Stompwijk; Harry Heuschen, R.K. jongensschool, Lindenstraat 17, Vaals; Jans van den Oever, R.K. meisjesschool, Eerde N.Br.

Een mooie pop: Hubertine Peters, Mariaschool, Koningsdijk, Lobith; Nelly de Wit, Mariaschool, Muurhuizen 49 b, Amersfoort; Doortje Dankers, Eerw. Zusters, Loon op Zand; Catharientje Gravensteijn, St. Franciscusschool, Gaffelstraat, Rotterdam; Dina Verstraten, Mariaschool, Overloon; Jeanne Arbeel, St. Jozefschool, Kerkstraat, Cadier en Keer.

Een groote zelfdrukkerij: Liza Bosten, Theresiaschool, St. Pieterstraat, Chèvremont; Corry Petie, Eerw. Zusters A kerk 22 Polderstraat, Groningen.

Een Spranger-bouwdoos No. 1: Theo v. d. Akker, St. Jan Bapt. de La Salle-school, Jan Schmitzlaan, Eindhoven.

Een presse-papier: Marietje Vrijdag, St. Franciscusschool, Dorpstraat, Jutphaas; Theo Coenen, St. Ludgerusschool, Elinkwijk Zuilen.

Een ex. Zondags-Evangeliën: Francisca Schmitz, St. Jozefschool, Goirle; Truida Suijen, Eerw. Zusters, A 57 Swalmen; D. Otten, St. Bernulphusschool, Bernulphuspad, Oosterbeek; Truus Bernards, Bijz. meisjesschool, Antoniuslaan, Blerick.

Een domino-spel: Lucia Opperman, St. Franciscusschool, Leuvenaarstraat 178, Breda; Jan Jansen, St. Vitusschool, Vitusstraat 4, Bussum; Rika van der Heijden, St. Brigidaschool, Zesgehuchten bij Geldrop.

Een vliegboot: J. v. d. Braak, Openb. school, Hoogstraat, Cromvoirt.

Een relief: Greetje Spee, R.K. bijz. school, Bruinejanstraat, Born; Conny van de Kamp, Bijz. meisjesschool, Antoniuslaan, Blerick; Jeanne Ruijpers, R.K. meisjesschool, Lichtenberg 9, Gulpen.

Een collier: Maria Houben, Zustersschool, Kerkweg, Schinnen; Toos Schapendonk, Mariaschool, Kloosterstraat 7, Vught; Mien van Kempen, R.K. school, De Hoef (Utrecht).

Een mechanisch spel: Leo van Veen, p.a. den Heer J. Verheggen, Egmond binnen; Herman Richel, R.K. jongensschool, Nistelrode.

Een ex. Martelaren van Alkmaar: L. Gillissen, H. Hartschool, O. L. Vrouwestraat 6, Kerkrade; Jo Oprins, St. Brigidaschool, Bavel.

Een groote verfdoo: Stientje Hendriks, Beemd, Heesch; Harrie v. d. Horst, R.K. jongensschool, Kerkstraat, Bakel bij Helmond; To Clarijs, St. Antoniusgesticht, Lepelstraat, Halsteren; Piet Samson, R.K. jongensschool, Ged. Oude gracht, Haarlem; Anny Stokkermans, St. Antonius school, Poelstraat Tilburg; Nelly van Triel, H. Hartschool, Siebengewald gem. Bergen.

Een kindertasche: Jans Smit, R.K. meisjesschool, Zijdelveld A 411, Uithoorn; Annie Pagie, Theresiaschool, Gasthuisstraat, Kaatsheuvel; Gretha Voskuilen, R.K. meisjesschool, Kerklaan, Hoogland; Jeanne v. Doeveren, H. Engelbewaardersschool, Jozefstraat 26, Rotterdam.

Een gezelschapsspel: Cisca Dubois, H. Engelbewaardersschool, Jozefstraat 26, Rotterdam; G. Rooyackers, Jacobaschool, Kerklaan 111, Heemstede; To Wierikx, R.K. meisjesschool, Dorpstraat, Stampersgat; Annie Verheijck, R.K. meisjesschool, Harmerstraat 25, Rotterdam; Wim van Hooff, St. Petrus-Canisius school, Gestelsche straat, Aalst bij Eindhoven; Annie Krekelberg, St. Jacobusschool, Vlasmarkt, Goes; Adrie de Boer, St. Michaëls school, Hazerswoude; Marietje Franken, St. Theresiaschool, Elinkwijk Zuilen; A. Frehé, St. Janschool, Jansstraat 8, Arnhem; Dientje Benkers, p.a. Meij. Kunst, Megen; Mina Geurts, Theresiaschool, Kloosterstraat, Horst-Meterik; Eugenie Willems, Bijz. meisjesschool, Millenerstraat, Nieuwstadt; Willy Hamelsveld, St. Josephschool A, Kruisweg, Hoofddorp; Marietje Scheepjens, School v. h. H. Hart, Papenhulst 3, Den Bosch; Mia van Koolwijk, St. Annaschool,

Groest 101, Hilversum; Nelly v. d. Elsen, Zusterschool, Kerkenhoek, Rosmalen; Dinie Pijpers, E 31 Hamersveld; Cor de Vos, St. Martinusschool, Wal, Weert; Betsie Maas, Mariaschool, Hoogvensche straat 124 a, Tilburg; Anna van Lier, R.K. meisjesschool, Dorpstraat, Neerkant; Corrie de Korte, p.a. Mej. Stolwijk, Noordzij 101, Bodegraven; Lena Franssen, St. Theresiaschool, Hemelrijken 85 B, Eindhoven; Tinie Berkhout, Jozefschool, Medemblik; Emma Bon, Mariaschool, Mariastraat 16, Bussum; Riekje Kuster, R.K. meisjesschool, Korte Kapoeniestraat, Doetinchem.

Een kleurboek: C. Loose, O.L. school, Dreef Terheijden; Maria Haenen, School v. h. H. Hart, Dorp A 9 Sevenum; Jo Dirks, School v. h. H. Hart, Kom A 147, Nuland; Tony Donkers, Liefdegesticht, Schijndel; Bertha Creuwels, St. Jozefschool, Kerkstr., Ambij; Lieske v. de Boel, St. Antoniuschool, Keesel (L.); Marietje Bonfrer, St. Veronicaschool, Anthoniestraat, Haarlem; Jeannie Peukens, St. Jozefschool, Houtstr., Klimmen; Henk Schreuder, St. Petruschool, Schoolstraat, Diemen; Annie v. d. Meerendonk, Emmaplein, 's-Hertogenbosch; Nettie Grossat, R.K. school, Paradijslaan, Alphen a. d. Rijn; Harrie Wintels, R.K. jongensschool, Denekamp; Carel Valies, St. Petrus-Canisiusschool, Corn. Krusemanstraat 68, Amsterdam; Hendrik van Raay, Eerw. Zusters, Kapoeniestraat, Doetinchem; Charles Sens, St. Agnesschool, Achterhaven, Edam; Antoon Ysseling, R.K. Jongensschool, Raam, Delft; Antoon Joosten, St. Aloysius-school, Hoofdstraat, Veghel; Aagje Beers, H. Familijschool, Heerhugowaard; Piet Grootens, St. Vincentius-school, Westeinde 99, Den Haag; Steintje Coenen, Didamsche weg, Wehl; Bernard Huijbers, Pensionaat St. Louis, Weert; Henkie de Gers, St. Bernardus-school, Smedenstraat, Deventer; Henny Schelen, Mariaschool, Kerklaan 1, Scheveningen; Leonie v. d. Poel, R.K. meisjesschool, Dorpstraat A 70, Ossendrecht; Marietje van Gemert, Aloysius-school, Oude Stadsgracht 26, Nijmegen; Maria Schreurs, St. Antoniuschool, Berik 129, Buggenum; Marietje Hodes, Westmolenstraat 7, Schiedam; Maria Versteeg, Zusterschool, Langstraat, Drunen; Wout Lips, Petrus Canisiusschool, Timorstraat, Haarlem; Jan Capello, St. Jacobusschool, Goes.

CORRESPONDENTIE

Gretha, Niesje en Jopie Hilhorst. te 't Zand. Ja, het was al weer een heele tijd geleden, dat ik wat van je hoorde. Gelukkig, weer hersteld. Als deze brief komt, heeft het warme zonnetje weer enkele maanden geschenen, en dan zal Niesje ook wel lang hersteld zijn. We zullen maar hopen, dat Blikman ook eens aan Gretha denkt, den een of anderen keer, maar er zijn veel liefhebbers. Mooi versje — altijd plaats te kort. Dag Jopie. Veel groeten voor allen en voor ieder een stevige hand. Tot later alweer.

Dina van den Berg, Sintelstr. 35, Cuyk. Ja, van mazelen kun je een weekje echt ziek zijn. Wees vooral voorzichtig voor de gevolgen — later. Kan me voorstellen, dat je blij was weer op school te zijn. Och — het leeren komt wel terecht. Als je in Vierlingsbeek geweest zijt, heb je stellig weer veel te vertellen. Acht kantjes hoor. Veel groeten en een hand van Oom.

Ria van Mens te Amsterdam. Welkom — van harte — in onzen kring. Doet me veel genoegen, dat ik zoo eens een nieuw Nichtje krijg, die vooraf

zegt, dat ze veel geduld zal hebben. De meeste nieuwe Nichtjes vragen altijd om: *gauw* antwoord, en dat kan nooit. Ja, een pen, die spat, is een lastig meubel, want een brief moet vooral netjes zijn, en — mooi geschreven. Lees je Martin wel eens wat voor uit Kl. ? Geef hem een stevige hand van mij, en vraag eens of hij later ook mijn Neefje worden wil. Dag Ria. Volle doos groeten van Oom.

Nelly van Amstel, Nieuwstr. 23, Poeldijk. Zoo schrijft Nelly: „Ik ga eindigen, want mijn kantje is haast vol”. En dan vraagt Oom altijd om lange brieven, om brieven van 8 kantjes. En dan wacht Oom maar weer tot „op een anderen tijd”. Komt wel in orde, zeg ik dan. Ja, zoo'n „krassende pen” heeft ook wat op haar geweten. Een oud rijmpje zegt: „Slechte schrijvers hebben altijd ruzie met de pen”. Maar hier is 't andersom: Nelly schrijft goed, en ze moppert toch op de pen. Waarom? Briefje was heel kort. Hand en groet.

Dora van Boxel, Boschdijk 6, Eindhoven. Wel aardig, dat opstelletje. Maar de bedoeling is eigenlijk dat mijn kleuters zelf brieven leeren schrijven, brieven met van alles er in. Wat je zooal hoort en ziet, wat er thuis en op school voortvalt, op straat en . . . in de Hemelrijken. Je ziet, ik heb goed onthouden, dat er daar ook nog Nichtjes van me wonen, maar ik hoor er zoo weinig meer van. Dag Dora. Tot later.

Ada Sweyen, Gierstr. 68, Haarlem. Graag, dat Ada voortaan met alles komt meedoen. Wim en Gerard wacht ik ook eens mee op bezoek. Kleine Hanni kraait natuurlijk al druk, en begint zeker ook wel wat te tateren. Staat ze al alleen aan een stoel? Knijp haar even in de wang. En nu had ik mijn Janneman nog haast vergeten. Die krijgt van Oom een stevige hand en Ada zorgt er wel voor. Dag allemaal. Tot later.

Gijsje Okkerse, Utrechtschestraatweg 35, Woerden. Welkom in den kring. „Nu, beste Nichtje, ik schrijf je nog wel eens”. Kort briefje, hè. Hoe zou het komen? Daag. Veel groeten en — tot later.

Ieneke Huygen te Amersfoort. Wat aardig briefje heeft me Ieneke gestuurd. Ik zie wel, dat Onny haar liefste broertje is. Komt hij gauw mee op bezoek? Maar kind — van de fiets gevallen, en nog het eene been niet in orde! Wees toch voorzichtig op die drukke wegen. Schrijf me eens gauw, of nu alles weer in orde is. Ik heb vroeger ook veel gefietst, heel veel, maar altijd kalmpjes aan. Dan kun je uitkijken. De namen van kinderen bij den uitslag van den wedstrijd zijn enkel prijswinnaars. Dus — de gelukkigen, die Blikman bij de verloting heeft bedacht. Wat leuk plaatje boven den brief. Maar een geit met rooie haren heb ik nog nooit gezien. Daag.

Rikie Groenewoud te Roosendaal. Als Rikie dezen brief zelf geschreven heeft, neem ik voor haar mijn petje af. Want Nichtjes van 8 jaar, die al met zoo vaste hand schrijven, en zóó mooi, die heb ik niet veel. Ik onderstel dus, dat zus Lena den brief schreef. Nu mag dat gerust, maar Oom heeft toch liever, dat Rikie het zelf ook eens pro-

beert. Doe je 't? Hoe maakt het de kleine Maria? Geef je haar een tikje op de wang voor mij? Dag Rikie. Voor alle zeven een hand en veel groeten.

Leni Hullekes, Spoorwegstr. 66, Arnhem. Hartelijk welkom in onze groote familie. Als deze brief komt, is de Juffrouw zeker wel weer hersteld. Jullie hebben zeker trouw mee voor haar gebeden. Ja, ik dacht al, Leni schrijft geen enkel foutje. Daar heeft zus dus voor gezorgd. Mooi zoo. Och ja, ieder wil wel eens graag gelukkig zijn bij de loterij, dat spreekt vanzelf. Daarvoor doet iedereen mee. Maar — Blikman kiest zelf zijn mannetjes en — dat moet hij weten. Dag Leni. Hand en groet van Oom.

Maria Brouwers, Kruisstr. Nispen. En zoo komt mijn goede Nichtje Marie dus nu eens op tijd. We hopen maar, dat Blikman haar ook eens bedenkt. Hoe kwam het, dat het briefje zóó kort was? Acht kantjes is de mode. Daag.

Mia van Overmeir, Brusselscheweg 3c, Maastricht. Goed, zend kiekje maar; als het geschikt is, vin-je het wel eens. Zoo'n uitstapje naar Valkenburg levert gewis stof voor een heel langen brief. Ik reken er op Mia. Daag.

Alida van Es te Stompwijk. „Acht kantjes is zooveel” zegt Alida. En ik zeg het ook, als je 't in eens wil doen. Maar dat hoeft niet. Ik hoop, dat mijn Nichtje lang weer beter is, als dit briefje komt. Hoe heet toch het jongste broertje? Me dunkt ik lees: Ziepie”. Kan dat? Dag Alida. Tot later.

Liny Diepen, Poelstr. Tilburg. Graag, dat mijn nieuwe Nichtje kwam meedoen. We hopen samen maar het beste. Aardig briefje, maar kort. Geen tijd gehad? Daag. Veel groeten.

Toosje Gabriël te...? Och, ieder moet natuurlijk zelf weten, of hij een kansje naar de prijzen wagen wil. Maar ik zeg zoo: Wie meedoet, heeft kans, en prijzen zijn er mooie en vele. — Graag naar school, maar ook graag vacantie. Zoo hoort het en zoo denkt er iedereen over. Dag Toosje. Veel hartelijke groeten van Oom.

Marietje van de Zanden, Dijk, Eersel. Nog steeds geen antwoord, klaagt Marietje. Toch denk ik, dat ze nu al lang het antwoord gelezen heeft. Vergeten doet Oom niemand. Goed gezegd: moed houden en meedoen. Iemand moet toch de gelukkige zijn. Je kunt nooit weten, wanneer Blikman je uitkiest. Zoo'n verjaardag in de vacantie valt echt prettig. Ik zou mijn proficiat nog insluiten, maar ik kom altijd heel veel te laat. Wel jammer. Of Oom wel 's vacantie heeft? Zoo nu en dan kan ik best eens enkele dagen rusten, maar er is het heele jaar door altijd veel werk aan den winkel, en ik moet vooral zorgen veel vooruit te werken, anders kon de boel wel 's vast loopen. Volgend briefje zal wel van Marietje alléén zijn? Ja? Hand en groet.

Rosa Maas, Wilhelminastr. 12, Roosendaal. Graag help ik Rosa een beetje hopen. Daag. Veel groeten.

Herman Winkelman, Dedemsvaart. Ja, we hopen samen op een goede bui van Blikman. Natuurlijk luister ik ook wel 's naar het kinder-uurtje en heel graag soms. Ja, nu moet ik ook eindigen. Het is wel geen bedtijd voor mij, maar... later vertel ik ook meer. Dag Herman. Hand en groet. De raadsels waren nogal bekend. Misschien ken je wel andere?

Maria Ulperhof, Cuyk a d. Maas. Welkom in onzen kring. Portret mag je sturen en briefje ook. Houd moed, den een of anderen keer vindt Blikman wel het adres. Ja, in Cuyk ben ik wel 's geweest, en in St. Oedenrode ook. Geef Annie en Albertje een hand van Oom. Daag.

Christina Groeneveld, Singelsteeg 9c, Arnhem. Wel zeker mag Anne wat helpen, maar — volgenden keer — Christientje alleen. Spreekt immers vanzelf, dat een Nichtje van 6 jaar nog niet zoo mooi schrijft, als groote zus. Wat lief versje van „mijn poesje”. Dag beste Nichtje. Tot later dan.

Adriana Blom te Zevenhoven. Even vooraf vragen of mijn Nichtje nu het vorige antwoord gelezen heeft. Zal wel. Ja, ik vond het ook jammer, dat die groote maan op den brief geschilderd stond. Want een brief moet altijd vóór alles netjes zijn. Mooi versje, heel mooi. Ja, schrijven was goed, ik zou zeggen een 7 er voor. En nu komt de groote vraag: Oom, is u dik of dun, lang of kort? Wat zal ik zeggen? Zoo bij en bij. Dag beste Nichtje.

Martinus Ruigrok te Pijnacker, Noordweg 21. Graag, dat mijn beste Neefje ook eens komt kennismaken. Welkom in de rij. Graag hoor ik, dat Tienus wel eens wat helpt in de tuinderij. Matten rollen zou ik ook kunnen, maar wat is: „lucht uithalen”? Bedoel je misschien: lucht ververschen? Dag beste Neef. Tot later alweer.

Ali Huiskens te Schiedam. Allergrappigst vond ik wat mijn Nichtje van kleinen Bas vertelde. Moet je hooren wat die kleine baas uithaalt! Toch leuk zoo'n broertje. Heb je nu het antwoord op den vorigen brief gezien? Zal wel. Enfin, je weet: gauw antwoord kan nooit. Kind, ga toch nooit bij grooten broer achter op de fiets zitten. Veel te gevaarlijk. Je ziet er elken dag ongelukken van komen. Als nu de leege kantjes ook nog vol waren, telde ik er juist acht. Dag beste Nichtje. Hartelijkste groeten en tot later. Briefje was keurig geschreven.

Mientje Speeleld, 2e Weenastr. 12B., Rotterdam. We zullen hopen, dat Blikman de trouwe oplossers gedenkt. In elk geval hebben die de meeste kans, dat is zeker. Briefje kort, maar netjes. Wanneer komt de lange? Veel groeten en een stevige hand van Oom.

Marietje Pellen, Brielschestr. 24, Schiedam. Hartelijk welkom in onzen kring. Aardig briefje al voor een tweede klassertje. Goed gedaan. Vraag maar even aan de Zuster, of ze misschien even naar Haarlem wil schrijven, om de ontbrekende nummers van Kl. Gewoonlijk hebben ze op de drukkerij wel enkele nummers over. En die worden dan wel bij gestuurd. Dag beste kind. Tot later.

KLEUTERBLAADJE

TIJDSCHRIFT VOOR KINDEREN
VAN ZES TOT TIEN JAAR

ONDER REDACTIE VAN: Z.EERW. RECTOR W. VAN DEN HENGEL, UTRECHT;
EERW. BROEDER MARTINUS, MAASTRICHT; A. M. VAN DEN DONK, VENLO
PRIJS 3¹/₂ CENT PER WEEK OF F 1.82 PER JAAR, PER POST F 2.34 PER JAAR - POSTREKENING No. 5970
UITGAVE: N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD - NASSAULAAN 51, HAARLEM

Van 't Oude in het Nieuwe Jaar

„Sis-ser-de-sis... sis-ser-de-sis...”

Zeg, weet je wel dat het Ou-de-jaar is?

De o-lie-koe-ken knet'-ren:

Ze sput'-ren en ze spet'-ren...

„Sis-ser-desis... sis-ser-de-sis”

Dat is het lied van den Ou-de-jaars-disch!

„Bom-mer-de-bom... bom-mer-de-bom...”

't Dreunt van den to-ren met zwaar ge-brom!

Het Jaar wordt in-ge-dra-gen

Met twa-lef klok-ke-slagen...

„Bom-mer-de-bom... Bom-mer-de-bom...”

Ou-de-jaar... keert nooit... weer-om!

Maria.

KASSIE EN GISSIE IN 'T KABOUTERLAND

DOOR

JOH. RAM

NAAR HUIS

Kas-sie had goed ge-dacht: de zes-de dag zou de laat-ste dag we-zen.

Al heel gauw na 't e-ten 's mor-gens kwa-men de twee kin-de-ren 't te we-ten.

„Of de Prin-ses en de Prins maar bij den Ko-ning wil-len ko-men!” kwam een der ka-bou-ters al vra-gen.

Na-tuur-lijk wil-den Kas-sie en Cis-sie dat. Vlug stap-ten ze weer en-ke-le gan-gen door, tot de ka-bou-ter plot-se-ling een groo-te bree-de deur o-pen-de.

„Hier moet u we-zen! Gaat u maar bin-nen!” En diep bui-gend liet 't ke-rel-tje de twee ver-baas-de kin-de-ren de vreem-de ka-mer bin-nen-stap-pen.

„Och!” riep Cis-sie da-de-lijk toen ze maar e-ven had rond-ge-ke-ken. „Wat 'n prach-ti-ge din-gen, hè Kas! Wat zou dat al-le-maal we-zen?”

Vóór Kas-sie zeg-gen kon, dat ie er ook niets van af-wist, klonk de vrien-de-lijk-ke stem van den Ko-ning:

„Dit is de schat-ka-mer der ka-bou-ters. Hier wor-den al-ler-lei ge-hei-men en kost-ba-re din-gen be-waard. Ja, ja, zoo da-de-lijk mo-gen jul-lie ze be-kij-ken! Maar eerst moet ik jul-lie iets ver-tel-len,” be-gon ie vrien-de-lijk. „Jul-lie be-grij-pen na-tuur-lijk wel, dat je hier niet al-tijd blij-ven kunt. 't Wordt nu tijd, dat je te-rug-gaat naar je ei-gen land. Mor-gen zal 't in 't land der men-schen juist Zon-dag zijn. Dat is al-tijd een fij-ne dag, is 't niet?”

„De fijn-ste van de hee-le week!” ant-woord-de Cis da-de-lijk.

„Dat dacht ik wel,” ging de Ko-ning

ver-der. „En daar-om heb ik maar af-ge-spro-ken, dat mijn ka-bou-ters jul-lie straks weer te-rug-bren-gen naar je ei-gen land. Dat vin-den jul-lie ze-ker wel goed, hè?”

„Ik vind 't fijn!” zei Cis eer-lijk.

„Ik ga ook weer graag naar Oom en Tan-te te-rug.....” zei Kas. „Mis-schien is Moe-der on-der-hand be-ter ge-wor-den, en mo-gen wij met-een door naar ons ei-gen huis!”

„Ja!” juich-te Cis. „dat zou nog fij-ner we-zen.”

„Ik merk wel!” be-gon de Ko-ning weer, „dat jul-lie veel van je moe-der houdt! Da's heel mooi! Maar luis-ter nu goed! Voor-dat jul-lie weg-gaan, moet je eerst hier al die mooi-e din-gen be-kij-ken. En als je dan goed ge-ke-ken hebt, mag je één van die schat-ten uit-kie-zen en mee-ne-men. Dan denk je la-ter van-zelf nog eens aan 't ka-bou-ter-land.”

Wat wa-ren die ka-bou-ters toch goed. Kas-sie en Cis-sie wis-ten heusch niet, wat ze kie-zen moes-ten. De Ko-ning wees hun van al-les aan. Och er stond zóó-veel, dat de twee niet eens al-les ont-hou-den kon-den.

„Jul-lie kun-nen ook één van die klei-ne ron-de doos-jes ne-men. Daar zit-ten roo-de, ge-le en blau-we steen-tjes in. Die kun-nen jul-lie la-ter te pas ko-men, als je bij-voor-beeld iets ver-lo-ren hebt.”

Ja, dat was wel wat. Zoo-iets zou ze-ker wel eens te pas ko-men.

In-eens schoot Kas een nieuw plan-ne-tje te bin-nen en heel dap-per vroeg ie:

„Zijn er ook steen-tjes, Ko-ning, waar-mee we iets wen-schen kun-nen?”

„Na-tuur-lijk !” lach-te de Ko-ning.
„Maar denk er om, je moet al-tijd iets moois en iets goeds wen-schen, an-ders kun-nen de ka-bou-ters je niet hel-pen.”

Dat be-greep Kas wel ! Toch scheen ie nog e-ven na te den-ken. Toen zei ie in-eens :

„Ik zou nu al wat wil-len wen-schen, Ko-ning !”

„Zoo ! Nu, dat mag je ook !”

Heel dui-de-lijk zei Kas :

„Ik zou graag wil-len, dat Moe-der be-ter was en wij zoo met-een naar ons ei-gen huis kon-den gaan !”

„O ja ! Fijn,” juich-te Cis-sie, „dat wensch ik ook.”

„Prach-tig ! prach-tig !” prees de Ko-ning, „’t Zal ge-beu-ren, hoor ! Als jul-lie in ’t land der men-schen aan-ko-men is jul-lie moe-der ge-ne-zen !”

„Kom, la-ten we nu gaan.”

Nu Kas-sie en Cis-sie wis-ten, dat ze hun moe-der en va-der gauw te-rug zou-den zien, wil-den ze ’t liefst zoo vlug mo-ge-lijk ver-trek-ken.

De Ko-ning zelf bracht hen ’t pa-leis uit en de trap af. ’t Was op ’t plein weer e-ven vol en druk als op den dag, toen ze het ka-bou-ter-land wa-ren bin-nen-ge-ko-men. En wa-rem-pel. de-zelf-de zwarte vos-jes ston-den al-weer klaar om hen te-rug te bren-gen. Toen Kas-sie en Cis-sie har-te-lijk af-scheid ge-no-men had-den van den lie-ven ka-bou-ter-ko-ning, be-klom-men ze hun klei-ne paard-jes. Op ’t zelf-de oo-gen-blik be-gon-nen de mu-zi-kan-ten te spe-len, de klok-ken in de to-rens te lui-den en al-le ka-bou-ters te roe-pen en te jui-chen.

’t Wa-ren de laat-ste af-scheids-groeten van heel ka-bou-ter-land. Ach-ter de mu-zi-kan-ten aan re-den ze den weg op, die naar den uit-gang van ka-bou-ter-land voer-de. En al heel gauw wa-ren ze bij de groo-te bloe-men-poort. De wacht-ka-bou-ters o-pen-den de deur, de mu-zi-kan-ten ble-ven ter-zij-de staan, speel-den hun laat-ste lied, bo-gen..... en heel al-leen, op hun zwarte vos-jes, re-den de twee kin-de-ren on-der de poort door.

Ze wa-ren weer in ’t land der men-

schen ! Ach-ter hen viel de poort dicht ! De vos-sen sche-nen hun weg goed te ken-nen. Ze tip-pel-den maar voort, zon-der dat hun rui-ters hen be-hoef-den te stu-ren. Na een tijd-je ston-den de die-ren ech-ter in-eens stil.

Kas-sie be-merk-te, dat ’t op de-zelf-de plek was, waar de vos-sen hen wa-ren ko-men ha-len. In dat klei-ne boom-pje had ook dat lie-ve vo-gel-tje ge-ze-ten. Kas-sie keek eens ! En wa-rem-pel, daar zag ie dat mooi-e dier-tje weer. En met-een klonk ’t fij-ne stem-me-tje heel dui-de-lijk :

„Bes-te vos-sen, blijft staan.

Die kin-de-ren kun-nen,

Hun ei-gen weg nu wel gaan.”

Vlug spron-gen Kas en Cis van hun klei-ne paard-jes. In een wip gin-gen die er van-door, te-rug naar ’t ka-bou-ter-land. Ook ’t vo-gel-tje vloog flui-tend weg naar die vreem-de en mooi-e bloe-men-we-reld.

Kas-sie en Cis-sie ke-ken el-kaar eens aan Had-den ze ge-sla-pen en ge-droomd ? Was al dat mooi-e wel waar ge-weest ?

„Kom !” zei Kas in-eens. „We moe-ten te-rug naar Tan-te.”

En hand in hand stap-ten ze sa-men o-ver den mul-len zand-weg. Spoe-dig wa-ren ze het bosch uit en be-tra-den ze het be-kende har-de pad.

Ha ! Daar za-gen ze Oom’s huis al ! ’t Was nog pre-cies ’t zelf-de als toen ze weg-ge-gaan wa-ren, al schen dat ook nog zoo lang ge-le-den.

Vlug lie-pen Kas-sie en Cis-sie het hek door, ach-ter ’t huis om, naar ’t schuur-tje.

„Bent u hier, Tan-te ?” rie-pen ze al-le twee te-ge-lijk.

„Zijn jul-lie daar ?” klonk da-de-lijk Tan-te’s vrien-de-lij-ke stem.

En aan-stonds kwam ze te voor-schijn, d’r bei-de ar-men uit-ge-strekt naar d’r lie-ve nicht en neef.

„Fijn hoor, dat jul-lie weer te-rug zijn ! ’t Was ze-ker wel erg mooi in ka-bou-ter-land, hè ? Kom ! La-ten we naar bin-nen gaan.”

Kas-sie en Cis-sie, ie-der een arm van Tan-te vast-hou-dend, hup-pel-den de

ka-mer in. Ze wil-den al-le-bei te-ge-lijk be-gin-nen te ver-tel-len. Maar Tan-te deed : „Ssssst.....”

„Ik heb eerst iets te ver-tel-len ! Iets heel fijns !”

„O, Moe-der is be-ter !” raad-de Kas da-de-lijk.

„Hoe weet je dat ?” vroeg Tan-te ver-won-derd.

„De ka-bou-ter heeft on-zen wensch ver-vuld, want weet u.....” en Cis wou al weer aan 't ver-tel-len gaan, van dien goe-den ka-bou-ter-ko-ning.

„Strak-jes ! Strak-jes !” lach-te Tan-te weer. „Eerst ik. Ja, jul-lie moe-der is hee-le-maal be-ter. Ze is gis-te-ren al uit 't gäst-huis naar huis ge-ko-men. En van-a-vond mo-gen jul-lie al naar d'r toe !”

„Ha, fijn !” juich-ten Kas en Cis.

„Nu vlug als de wind al-les klaar ma-ken,” zei Oom. „We moe-ten weg.”

Och, och, wat was me dat een blijd-schap, toen Kas-sie en Cis-sie hun lief

moe-der-tje ge-zond en wel in hun ei-gen huis te-rug-von-den. Ze lach-ten en huil-den te-ge-lijk ! Ze kro-pen heel dicht bij haar, om haar maar zoo gauw mo-ge-lijk van al-les te vra-gen en te ver-tel-len.

Toch kon-den Va-der en Moe-der heel goed mer-ken, dat hun twee bes-te kin-de-ren 't thuis nog veel heer-lij-ker von-den dan in Ka-bou-ter-land.

„Ik zou niet graag al-tijd in Ka-bou-ter-land wil-len blij-ven !” zei Cis-ka.

En Kas dacht er net zoo over.

Een prach-ti-ge les had-den ze ge-leerd, één heer-lij-ke raad mee ge-kre-gen.

In vu-ri-ge let-ters had-den ze de woor-den aan den he-mel zien staan :

„WEES GOED EN LIEF VOOR
IE-DER-EEN !”

En als jul-lie dat ook pro-beert te doen, zul je niet al-leen een beet-je ple-zier, maar ook heel veel nut van dit ver-haal-tje heb-ben.

EINDE

WAT TINEKE OP OUDEJAARSVOND BELEEFDE

DOOR TANTE JOH.

Het was op Ou-de-jaars-a-vond. Veel la-ter dan op an-de-re a-von-den was Tie-ne-ke naar bed ge-gaan en al spoe-dig in-ge-sla-pen met de heer-lij-ke ge-dach-te dat het mor-gen Nieuw-jaar was.

Tie-ne-ke, die, om haar treu-ze-len en al-tijd te laat ko-men, door de broer-tjes en zus-jes „Teut-kous-je” werd ge-noemd, had dien a-vond aan Va-der en Moe-der be-loofd, in het nieu-we jaar wat vlug-ger te zul-len wor-den. „Dan zul je ook niet meer „Teut-kous-je” hee-ten, kind-lief,” zei toen Moe-der.

„Ja, dan noe-men de broer-tjes en zus-jes je „Vlug Tie-ne-ke,” lach-te Va-der. „Dat is een véél aar-di-ger naam dan „Teut-kous-je” vind je ook niet ?”

Tie-ne-ke vond dien naam óók wel leuk. Ze had zich dan ook stel-lig voor-ge-no-men, het ou-de jaar te vra-gen, of dit bij zijn heen-gaan haar ge-treu-zel

toch als-je-blijft wil-de mee-ne-men. Ze had daar-om ook nog, na haar nach-t-ge-bed-je, tot St. Syl-ves-ter ge-be-den, en den goe-den Hei-li-ge ge-vraagd, of hij het Ou-de jaar wil-de zeg-gen, dat zij, Tie-ne-ke Wou-ters, nog iets mee te ge-ven had.

St. Syl-ves-ter, be-schei-den als alle Hei-li-gen, vroeg toen niet : „Wat heb je het Ou-de jaar mee te ge-ven ?” En hij scheen ook in 't ge-heel niet ver-won-derd, toen Tie-ne-ke nog eens tot hem bad : „Lie-ve Hei-li-ge Syl-ves-ter, helpt gij mij toch de be-lof-te, aan Va-der en Moe-der ge-daen, na te ko-men !” Want weer vroeg hij niet : „Wel-ke be-lof-te was dat, Tie-ne-ke ?”

Doch op het oo-gen-blik, dat Tie-ne-ke in-sliep, hoor-de zij een zach-te stem, die tot haar sprak : „Doe je best je be-lof-te na te ko-men, Tie-ne-ke. Ik en mijn En-ge-len zul-len je daar-bij hel-pen.....”

Was het St. Syl-ves-ter, die zoo tot haar sprak? Dat vroeg Tie-ne-ke zich af, toen zij, nog half in slaap, haar oog-en o-pen-de. Neen, een Hei-li-ge met een lan-ge, wit-te baard zag zij niet. Maar wèl zag zij bij haar bedje een klei-nen En-gel staan.

Nog niet be-grij-pend, dat dit blond-ge-lok-te schep-sel-tje, met de blan-ke vlu-gel-tjes, een En-gel kon zijn, vroeg Tie-ne-ke heel ver-baasd: „Wie bent U? Hoe komt u hier zoo heel al-leen in den nacht? En dat op uw bloo-te voet-jes in de kou-de?”

Toen Tie-ne-ke zoo tot hem sprak,

je te hel-pen. Kom, sta vlug op en kleed je aan! Wij gaan het Ou-de jaar vaar-wel zeg-gen, en ha-len het Nieu-we jaar vreug-de-vol in. Maar kom dan da-de-lijk uit je bed-je en maak wat voort. Want bui-ten wach-ten reeds de an-de-re bo-den met de kin-de-ren, die het Ou-de jaar mee wil-len ge-ven!”

„O, die treu-ze-len ze-ker ook,” dacht Tie-ne-ke, ter-wijl ze uit bed kwam.

„Maak nu vlug voort, Tie-ne-ke,” her-nam weer het En-gel-tje.

„Ja, ja,” be-loof-de het meis-je, en zij be-gon haar kou-sen aan te trek-ken.

Brrr..... wat was het koud! En wat lag er een mas-sa sneeuw! En wat lach-te het ron-de ge-zicht van de maan toch vrien-de-lijk! En wat twin-kel-den de ster-re-tjes gui-tig! „’t Is als-of ze tel-kens knip-oo-gen,” dacht Tie-ne-ke, en met één kous aan, en de an-de-re in haar hand, keek zij naar bui-ten.

Lan-ger, dan zij zelf wel wist, moest Tie-ne-ke zoo al maar ge-ke-ken heb-ben. Want op eens hoor-de zij weer de stem van het En-gel-tje haar toe-roe-pen: „Ben je haast ge-reed, Tie-ne-ke? Wij wach-ten reeds al-len op je.”

„Ja, ja, ik kom al!” riep Tie-ne-ke te-rug. Zij be-gon zich daar-na zóó te haas-ten, dat zij haarkou-sen

maar half aan-trok; den lin-ker-schoen aan haar rech-ter-voet schoof, zich ook niet be-hoor-lijk wasch-te, on-ge-kamd, en met

haar jurk half o-pen, haar kam-er-tje ver-liet.

lach-te de klei-ne En-gel haar vrien-de-lijk toe en ver-tel-de: „Ik ben een der bo-den van St. Syl-ves-ter, Tie-ne-ke. De goe-de Hei-li-ge zendt mij tot je, om

„Ik vind het een akelige naam,” zei Tineke heel zacht.

Maar niet in de huis-ka-mer kwam ze toen. Neen, die was nu om-ge-too-verd in een groo-te zaal, met één lan-ge ta-fel in het mid-den. Aan die ta-fel za-ten wel twin-tig kin-de-ren. Tie-ne-ke ken-de hen niet. Toch be-greep ze, dat al-len het Ou-de jaar iets mee wil-den ge-ven. Ze be-merk-te dit ook aan den En-gel, die, juist toen zij bin-nen-kwam, tot een klein meis-je zei-de: „Niet zoo gul-zig zijn, El-lie! Ook wat voor an-de-ren o-ver-la-ten.....”

„Ja, o ja!” riep toen El-lie. „O, en straks neemt het Ou-de jaar mijn gul-zig-heid mee!”

„Maar, Tie-ne-ke,” be-gon nu de En-gel, zoo-dra hij Tie-ne-ke zag, „wat ben je slor-dig ge-kleed! En wat zit je haar ver-ward! Wat heb je al dien tijd toch uit-ge-voerd? De an-de-ren heb-ben bij-na hun ont-bijt al op!”

„Ik..... ik..... keek naar bui-ten,” be-ken-de het meis-je.

„Je bent dus weer een Teut-kous-je ge-weest, kind-je,” zei de En-gel. „Maar denk aan je be-lof-te; geef straks het Ou-de jaar.....”

Meer zei de En-gel niet; hij moest weer naar een an-der kind, dat reeds van ta-fel was op-ge-staan en nu, met het groot-ste ge-noe-gen, be-zig was een ge-van-gen vlieg te mar-te-len.

„Foei, Jan-tje, houd jij zóó je be-lof-te?”

Jan-tje kreeg een er-ge kleur, liet de vlieg los en zei heel ver-le-gen: „Ach, ik dacht er niet meer aan, dat ik het Ou-de jaar mijn wreed-heid wil-de mee-ge-ven. Wan-neer gaan we op weg, lie-ve bo-de? Wan-neer gaan wij af-scheid-ne-men van het Ou-de jaar?”

„Zoo-dra Tie-ne-ke Wou-ters haar bo-ter-ham op heeft,” was het ant-woord. „Kom, maak wat vlug voort, Tie-ne-ke? Want daar komt waar-lijk de sle-de al aan! En als die hier voor de deur staat, moe-ten wij op weg. Het ou-de jaar heeft geen tijd, om op *ons* te wach-ten.”

Maar ach, Tie-ne-ke Teut-kous-je had nog lang niet haar bo-ter-ham op, toen de sle-de al was aan-ge-ko-men. En ook zat ze nog aan ta-fel toen al-le an-de-re kin-de-ren reeds in de sle-de za-ten.

„Neen, Tie-ne-ke, wij kun-nen on-mo-ge-lijk lan-ger op jou wach-ten,” be-gon toen weer de En-gel. „Al de-ze kin-de-ren heb-ben het Ou-de jaar iets mee te ge-ven, en ver-lan-gen dus niets an-ders, dan op tijd de plek te be-rei-ken, waar het Ou-de jaar het nieu-we be-groet, om daar-na voor eeu-wig ons te ver-la-ten.....”

Toen de En-gel dat tot Tie-ne-ke had ge-zegd, nam hij uit een kast zoo-veel lan-taarn-tjes als er kin-de-ren wa-ren, stak de-ze aan en bracht er aan ie-der kind één. Zoo za-ten toen de kin-de-ren, ie-der met hun lan-taarn-tje in de hand, op de sle-de, die daar-na voort-gleed o-ver de blan-ke, schit-te-ren-de sneeuw.

't Was een prach-tig ge-zicht, die vlug voort-snel-len-de sle-de met al die klei-ne licht-jes, vond Tie-ne-ke, die met haar laat-ste hap-je brood in de hand droef naar bui-ten keek. Daar stond zij nu ge-heel al-leen in de groo-te zaal. Maar dat wil-de zij niet! Zij moest toch ook iets aan het Ou-de jaar mee-ge-ven. E-ven keek zij op de klok, zet-te haar wol-len muts op, en hol-de naar bui-ten.

Neen, niets was er meer van de sle-de te zien! Al-leen, heel in de ver-te, zag Tie-ne-ke nog flauw het licht der lan-taarn-tjes. „Zou ik ze nog kun-nen in-ha-len?” vroeg zij zich af. „Neen, niet er o-ver zeu-ren — niet teu-ten — loo-pen, loo-pen wil ik!”

Op een draf hol-de Tie-ne-ke de sle-de na. Hij-gend bad zij tot St. Syl-ves-ter, haar toch nog op tijd te la-ten ko-men en.... Ja, haar ge-bed werd ver-hoord!

Ge-luk-kig, zij was nog juist op tijd! Het ou-de jaar was er nog! Het vroeg juist aan den klei-nen Jan, wat hij had mee te ge-ven.

„Mijn wreed-heid!” riep Jan. „Ach, Ou-de jaar, neemt u toch mijn wreed-heid mee, op-dat ik mijn be-lof-te, aan Va-der en Moe-der ge-daen, kan hou-den. De be-lof-te om in het Nieu-we jaar niet meer wreed te zijn voor de ar-me die-ren.”

„Maar ik heb al zoo heel veel mee-ge-kre-gen,” zei vrien-de-lijk het Ou-de jaar. „Ik kreeg Mies-je's on-ge-hoor-zaam-heid, Ca-too-tje's ku-ren, Jet-je's kop-pig-heid, Wim-pje's drif-tig-heid, An-nie's gul-zig-

heid, Bert-je's snoep-lust en So-phie-tje's leu-gen-tjes. Dat al-les heb ik al mee te ne-men! En dat is al een hee-le vracht."

„Ja, dat weet ik wel, Ou-de jaar," zei Jan-tje. „Maar, ach, neemt u toch ook mijn wreed-heid mee! 't Is ook voor mijn Va-der en Moe-der, weet u? Die heb-ben al zoo heel veel ver-driet o-ver die a-ke-li-ge on-deugd ge-had. En ik..."

„Wel, dan zal ik dat vracht-je ook maar weer mee-ne-men, Jan," sprak het Ou-de jaar. „Maar meer kan ik waar-lijk niet dra-gen! Neen, niets kan er meer bij....."

„Ach, lie-ve help, nu heb ik voor niets zoo ge-hold!" dacht Tie-ne-ke, die de woor-den van het Ou-de jaar hoorde.

Daar zag op eens de En-gel van St. Syl-ves-ter Tie-ne-ke. Hij wenk-te haar na-der-bij te ko-men.

Hoe-wel Tie-ne-ke o-ver haar laat ko-men erg ver-le-gen was en niet goed durf-de, toch kwam ze wat naar vo-ren.

„Wie ben jij?" vroeg toen het Ou-de jaar. „En waar-om draag jij geen lan-taarn-tje? Of hoor je er niet bij?"

„Zij hoort wèl bij ons, Ou-de jaar," be-gon nu de En-gel. „Doch ze kwam wat la-ter dan wij. Ze komt al-tijd wat te laat. Het is Tie-ne-ke, maar om haar ge-treu-zel heet zij „Teut-kous-je."

„Dat is hee-le-maal geen eer-vol-le naam," zei het Ou-de jaar. „Maar waar-om treu-zelt zij dan zoo?"

„Ik vind het een a-ke-li-ge naam," zei Tie-ne-ke heel zacht. „Ik schaam me voor dien naam. Maar toch zal ik hem moe-ten hou-den....."

„Waar-om?" vroeg het Ou-de jaar.

„Om-dat u al zoo veel van de an-de-re kin-de-ren mee moet ne-men," was het ant-woord.

„Je bent toch wel een lief meis-je, Tie-ne-ke," her-nam het Ou-de jaar. „Je hebt een goed hart-je. 't Zou daar-om jam-mer zijn, als ik dat ge-treu-zel van jou er niet bij nam. Daar-om zal ik dit dan ook maar doen. Maar dan ook voort-aan niet meer suf-fen, hoor! En zorg er voor, niet meer te laat te ko-men. Wie te laat komt, brengt het in de-ze we-reld niet ver. De tijd vliegt zoo snel voor-bij! En nu moet ik heen-gaan, lie-ve kin-de-

ren," ging het Ou-de jaar tot al-len voort, „en al uw klei-ne ge-bre-ken en fou-ten neem ik mee op mijn weg naar de Eeu-wig-heid. Neemt een voor-beeld aan den En-gel van St. Syl-ves-ter, die u al-len tot mij bracht, en blijft vroom en braaf... O, daar na-dert reeds mijn op-vol-ger! Daar komt het Nieu-we jaar!" riep nu het Ou-de jaar. „Mijn tijd van heen-gaan is ge-ko-men. Vaart-wel!"

Op het-zelf-de oo-gen-blik deed het Nieu-we jaar, stra-len-de van jeugd, van vreug-de en van hoop, zijn in-tre-de. Vlug druk-te hij het ver-trek-ken-de Ou-de jaar de met rim-pels door-ploeg-de han-den, en daar-na sprak zijn jon-ge, vroom-lij-ke stem tot Tie-ne-ke en de an-de-re kin-de-ren: „Het ou-de jaar nam al uw klei-ne fou-ten en ge-bre-ken mee, lie-ve kin-de-ren. Ik hoop daar-om, dat gij mij, als het uur van af-scheid-ne-men is ge-ko-men, niets meer hebt mee te ge-ven! En jij, Tie-ne-ke, houd je be-lof-te, en zorg er voor, dat nie-mand je weer Teut-kous-je be-hoeft te noe-men."

„Hoe zal men mij dan noe-men, Nieu-we jaar?" vroeg Tie-ne-ke.

„Ik ge-loof „Vlug Tie-ne-ke", zei het Nieu-we jaar. „Vind je dat geen veel aar-di-ger naam?"

„O, ja!" riep Tie-ne-ke, en zij wil-de, in haar vreug-de, de ar-men om den hals van het Nieu-we jaar slaan. Maar dat zag zij al niet meer. Het was al door-ge-gaan naar het pa-leis der Maan-den, waar het bleef, in afwachting van *zijn* tijd.

Ja, ook dé En-gel van St. Syl-ves-ter was er niet meer, en zelfs geen der kin-de-ren, nòch de sle-de! Want..... 't was een droom! Niets an-ders dan een droom was het ge-weest, wat Tie-ne-ke in dien Ou-dejaars-nacht had be-leefd.

Maar ook droo-men heb-ben hun nut. En zoo was het ook met Tie-ne-ke's droom. Want die maak-te, dat het Teut-kous-je haar be-lof-te, aan Va-der en Moe-der ge-daen, wer-ke-lijk kon hou-den. Toen duur-de het ook niet lang meer, of de naam „Teut-kous-je" had plaats ge-maakt voor „vlug Tie-ne-ke", zoo-als het Ou-de jaar en ook het Nieu-we het had-den ge-wenscht.

MYNHEER KAPELAAN

KOMT PRATEN

Het was een kou-de, don-ke-re De-cem-ber-nacht. De sneeuw joeg wild door de ver-laten stra-ten van Bet-le-hem. Voor-al bui-ten de stad, op de ka-le heu-vels was 't koud. In den don-ke-ren, ka-len stal za-ten Ma-ri-a en Jo-zef. Ma-ri-a kniel-de bij 'n hou-ten voe-der-bak, waar-in een beet-je stroo lag en zoo goed zij kon, be-schut-te ze 't ar-me, klei-ne jon-ge-tje, dat daar-in lag. Bij-na geen kleer-tjes had 't aan en 't ver-kleum-de hand-je streek ij-zig koud langs Ma-ri-a's zach-te wang. Ze kus-te 't lie-ve mond-je, dat beef-de en tril-de van kou. Och, Ma-ri-a had wel kun-nen schrei-en, om-dat ze haar Kind-je niet warm kon krij-gen. Sint Jo-zef pro-beer-de al de groo-te gaten in den stal dicht te stop-pen met stroo, maar o-ver-al, langs al-le kan-ten joeg de ij-zi-ge wind naar bin-nen en soms kwa-men er hee-le sneeuw-vlok-ken te-recht op 't ar-me, kou-de Kind-je.

Sint Jo-zef trok den e-zel en den os dichter bij, op-dat ze met hun a-dem 't klei-ne Jon-ge-tje zou-den ver-war-men. Maar toch schrei-de 't Kind-je nog en beef-de van kou.

Ma-ri-a was zoo be-droefd. Ze wist wel, waar-om 't Kind-je 't koud had en waar-om haar klei-ne schat schrei-de. Niet alleen om den storm en de sneeuw, maar voor-al om de kou-de har-ten van de men-schen en kin-de-ren. Haar klei-ne Je-zus was uit den war-men, stra-len-den he-mel ge-ko-men voor de men-schen en Zijn klei-ne hart-je gloei-de van lief-de. Maar och, hoe wei-nig men-schen en kin-de-ren wa-ren er, die Hem 'n warm hart toe-droe-gen. En daar-om schrei-de Je-zu-ke. Schrei-de Hij ook om on-ze kou-de har-ten? Nee toch! Wij hou-den im-mers al-lemaal veel van Je-zus! Nu, in de-zen Kerst-tijd moe-ten wij dik-wijls naar de kerk gaan en knie-len voor 't stal-le-tje. Och, de mees-te stal-le-tjes zijn veel te mooi. De ech-te, kale bees-ten-stal, waar-in Je-zus lag dien Kerst-nacht, was zóó koud en don-ker en naar. Maar la-ten wij nu in de-ze Kerst-da-gen Je-zus ten-min-ste ver-war-men met on-ze lief-de. Ga al-le-maal tot de H. Com-munie en zeg dan tot Hem:

„Lief, klein Je-zu-ke, ik hoop maar, dat U 't in mijn hart niet zoo koud zult heb-ben als in dien na-ren stal. Ik zal U ver-war-men met mijn lief-de, want Gij weet toch wel, dat ik van U 't al-ler-meeste houd. Ik zou Uw ar-me, ver-kleum-de voet-jes in mijn war-me hand-jes wil-len ne-men en Uw paar-se hand-jes warm wil-len wrij-ven met de mij-ne. Uw klei-ne traan-tjes op Uw kou-de wan-ge-tjes zou ik weg wil-len kus-sen met mijn war-men mond, tot-dat er kleur-tjes ko-men op Uw bleek ge-zicht-je. Lief klein Je-zus-kind-je, mijn hart-je wil 'n warm bed-je zijn voor U, een gloei-ende ka-chel-tje in den kou-den stal.”

Toe, la-ten wij al-le-maal met on-ze war-me lief-de-woord-jes 't kind-je koeste-ren. Heel dik-wijls in de-ze da-gen iets liefs zeg-gen of iets har-te-lijks den-ken voor Je-zus.

En als jul-lie dan zoo eer-bie-dig ge-

knielt zijn, bij 't mooi-e, goe-de Je-zus-kind-je, bid dan ook eens 'n beetje voor mijn-heer Ka-pe-laan. Meest-al zijn de hart-jes van klei-ne kin-de-ren veel warmer, dan die van groo-te men-schen. Vraag dan eens aan Je-zus, of Hij 't groo-te hart van mijn-heer Ka-pe-laan warm wil ma-ken.

't Is nu de laat-ste keer, dat ik met jul-lie kom pra-ten en 't spijt me echt, want 'k ben veel van jul-lie gaan hou-den. Daar-om zal ik al m'n kleine bosch-wach-ter-tjes, Ma-nus-jes, mis-si-o-na-ris-sen, ek-sters en eek-hoorn-tjes niet ver-ge-ten.

Maar dan moe-ten jul-lie ook niets ver-ge-ten van al-les, wat we sa-men heb-ben af-ge-spro-ken. 't Voor-naam-ste is: el-ken dag naar de H. Mis en te Com-mu-nie en af en toe een of-fer-tje. In de H. Com-mu-nie lief pra-ten met Je-zus en voor-al zeg-gen, dat je veel van Hem houdt en graag nog meer van Hem zou hou-den. En „la-ter”, dan zie ik jul-lie al-le-maal te-rug, hoop ik. Zorg dan, dat m'n klei-ne Spring-staart-jes be-pakt en ge-zakt zijn met al-ler-lei mooi-e en goe-de da-den, die we God kun-nen la-ten zien.

Na-tuur-lijk

staat er nie-mand aan den lin-ker-kant, dat spreekt van-zelf. Want als er toch, per on-ge-luk, zoo'n lee-lij-ke zwar-te inkt-vlek op ons wit ziele-kleed-je valt, dan da-de-lijk een ak-te van op-recht be-rouw en de groo-ten: een goe-de biecht. Dat is dus af-ge-spro-ken, hè? Een vu-rig ge-bed-je bij 't Krib-je van Jezus voor mijn-heer Ka-pe-laan en dan, tot „la-ter”! Aan den rech-ter-kant! Dag, al-le-maal!

A. POSTEL.

INHOUD 1929

GROOTERE VERHALEN

Vertellingen over de bewoners van den Hemel, door B. A. 9, 32, 54, 106, 170, 470, 482	Blz.
Ons clubje 50, 68, 80, 93, 98, 110, 128, 134, 148, 158	
Van een prinsesje en de jaargetijden, door Anna Sutorius 62, 74, 86	
Wat Moezepoes aan haar kindertjes vertelde, door Tante Joh. 218, 230, 242, 254, 266, 278, 290, 302	
Twee brave bengels, door Tomi Blankenburg 314, 326, 338, 350	
Piep-piep en het glazen vat, door Maria 386, 398, 410, 422	
Kassie en Cissie in 't kabouterland, door Joh. Ram 494, 506, 518, 530, 542, 554, 566, 578, 590, 602, 614	

KLEINERE VERHALEN

Het Driekoningenbrood der Kolenbranders-vrouw, door Tante Joh. 2	
Winterpret, door B. A. v. Haag 5	
Paardje Knol, door Julie Sterk 7	
Kleine Freddie, door I. M. 17	
Hansje op schaatsen, door A. Schneiders 20	
De lantarens op het plein, door Maria 22	
Ongehoorzaam, door J. Sterk 26	
Het kapelletje van de Lieve Vrouw, door Maria Jokie, door H. Smits 29	
De bijen-broertjes, door L. H. S. 39	
Te laat en toch niet te laat, door Joh. Ram 42	
Hoe er 'n mannetje in de maan kwam, door Henk van Dordt 57	
De reis in het gouden karretje, door Maria Snoepstertje door J. S. 78	
Hoe Moeder Jetje leerde gehoorzamen, door Nelly 91	
Van Grootmoe Netje en tante Jetje, door Maria 100	
Een nieuwsgierig jongetje, door Nelly 104	
Etenstijd, door Maria 115	
De koekoeksklok, door L. Huisinga-Scaf 118	
Het gebroken schaapje, door C. Z. 122	
Verhoord, door Eva 127	
De geschiedenis van een stuiter, door Joh. Ram 130	
't Feest van Hektor, door Julie Sterk 139	
Gonnie's luchtballon, door F. van Stralen 146	
Castor de aap, door H. D. 150	
Frits en zijn kippetjes, door B. A. v. Haag 152	
Een vakantie-uitstapje, door Nanda 153	
Wat Jetje en Treese beleefden, door Jos 160	
Hoe Boontje om zijn loontje kwam, door Henk van Dordt 174, 189	
Hoe de klokken kleine Jetje leerden kennen, door Tante Joh. 177	
Geen kwaad met kwaad vergelden, door Nelly 182	
Paaschaasjes, door Nellie Wesseling 194, 206	
Klein Duimpje en de reus, door Joh. Ram 198	
Flip de zuurkijker, door Maria 199	
Annie's ongehoorzaamheid, door Francine 202	
Een poppenavontuur, door Truus 222	
Op kostschool, door Mara 226	
Het korenveld, door Maria 255	
Janneman in den dierentuin, door Thérèse 237	
Een goedgebruikte middag, door Francine 246	
Van een stout varken, door J. S. 248	
Dat was dom, door Joh. Ram 258	
Een knikkerdroom, door B. A. v. H. 260	
Veertje, door Eva 270	
Het paleis in den tuin, door Joh. Ram 272	
De Finksterbloem, door N. Schellekens 273, 281	

De goede chauffeur, door B. A. v. Haag 284	Blz.
Nooit meer doen, door Maria 285	
Kleine Nora, door Mevr. Steyger-Asperslagh 293	
Ons klein buurmeisje, door Thérèse 297	
Het sombere kerkgebouw, door Maria 298	
Max, door J. Th. J. 308	
Met de tantes naar het bosch, door Joh. Ram 317	
Haastige Mien, door Nelly 320	
Het weggerold kwartje, door Jos 328	
Zijn verdiende straf, door Maria 334	
Vrienden, door T. S. 341	
Loke, door Joh. Ram 342	
De bolbloemen in de kas, door Maria 345	
Kleine Huib, door Thérèse 347	
Waarom het hondje blijven mocht, door V. B. 353	
Mieke Huilebalk, door M. S. A. 358	
Cas en Fred, door L. F. 362, 374	
De slaapmuts van Roodneus, door Mara 365	
Wat Grootmoeder niet mocht zien, door A. v. d. Putten 366	
De moriaan, door Hendr. Smits 370	
Het poppenhuis, door Marie 377	
Uit bed gevallen, door Thérèse 379	
De picknick van het jaar 1880, door Maria 388	
Jaapje's klompen, door N. Wesseling 390	
Dropwater maken, door Joh. Ram 391	
Poppenverdriet, door Julie Sterk 399	
Het poesendorp, door Truus 403	
Naar oome, door B. C. 406	
De uitvoering, door Thérèse 412	
Onze prins, door Tante Fie 414	
Hoe de Maan-elfjes vleugels kregen, door Henk van Dordt 415	
Kleine Toos, door Francine 416	
Hoe de poppen weer tevrede werden, door Joh. Ram 426	
Berto het schaapherdertje, door L. Huisinga-Scaf 434, 446	
Moeder's jaardag, door Tante Fie 437	
Van nieuwe schoentjes, door Nelly 438	
Waarom de autotoeters zoo schreeuwen, door Henk van Dordt 441	
De onweersbui, door Maria 449	
Een vreeselijke schrik, door B. C. 450	
Een snoepster gestraft, door B. A. v. Haag 452	
De nieuwe poes, door Nelly 458	
Een slechte dag, door Joh. Ram 461	
Goed bedoeld, maar...., door Hendr. Smits 473	
Toen Heerom overkwam, door Thérèse 475	
Vadertje Wim, door Francine 485	
Van Mop en Mimi, door Maria 488	
Waarom ze huilend thuis kwam, door B. A. v. Haag 500	
Vormen, door Maria 501	
Dikkie en Fikkie, door Nelly 510	
De geschiedenis van Pimpie, door J. S. 513	
Tineke en haar boterham, door Francine 524	
Een verrassing onder schooltijd, door Thérèse 526	
Twee boerenmeisjes, door A. v. d. Eyden 534	
Een gevoelige les, door H. v. D. 536	
Hoe Bertha genas, door Maria 548	
Teekeningen van Klaas, door M. Kramer 549	
Die zullen het voortaan wel laten, door B. A. v. Haag 550	
Een prettig Sinterklaasfeest, door Maria 558	
Een mooie droom, door H. v. D.-S. 559	
Zulke brutale rakkers, door B. A. v. Haag 562	
Wat het speelgoed op St. Nicolaas elkaar vertelde, door Tante Joh. 570	
De inktvlak, door Julie 582	
De Sinterklaas, door J. Hendrickx 584	

	* blz.
Kerstvacantie, door Maria.....	593
Van twee kleine kinderen op Kerstavond, door Tante Joh.	606
Wat Tineke op Oudejaarsavond beleefde, door Tante Joh.	616

GODSDIENST

Driekoningen, door A. S.	8
Mijnheer Kapelaan komt praten, door A. Postel 14, 45, 65, 89, 113, 137, 165, 187, 210, 233, 257, 286, 306, 332, 356, 382, 401, 428, 453, 477, 498, 522, 546, 573, 596,	620
Gebedje, door Anna Sutorius	78
Voor uw Kruisbeeld, door van Es	169
De Kruisweg, door van Es	172
Paaschmorgen, door Hendr. Smits	181
Een communiefeest, door To T.	212
Nu is het weer de lieve Mei, door To Hölscher	229
Aan een communie-kindeke, door B. F. Martens	256
Voor het altaar, door van Es	294
Eerste H. Communiedag, door H. Schretlen	433
Sleutel des Hemels, door Servandus	529
Het Lief Jezuke, door Piet v. h. Boschke	601

VERZEN

Nieuwjaarsprinsje, door F. van Heijen	1
Toon Huilebalk, door Henk van Dordt	13
De sneeuwman, door Piet van 't Boschke	16
Van Rom-bom-bom, door J. v. d. S.	25
Boos, door H. Smits	28
De nieuwe pop, door Annie Schneiders	37
Gestoorde partij, door Anna Sutorius	38
Fik en Mien, door P. van 't Boschke	49
Eigenwijs, door Marjoh	53
Wintertijd, door Anna Sutorius	59
Poppenmoedertje, door A. v. d. Eyden	61
Later, door M. S.	69
Hij wou groot zijn, door W. Lammers	73
Vondelingetje, door M. v. O.	75
De wafel, door Maria	85
Naar bed, door Marjoh	97
Hippeltip, door Maria	105
Vuile Piet, door H. A. G.	109
Van drie zwarte poesjes, door W. Lammers ..	112
Zij wisten het, door Ans van der Putten	121
Naar bed door Nellie Wesseling	125
De eendenplager, door Maria	133
Poppenmoedertje, door W. Hees	136
De mobiste pop, door Marjoh	145
Verdrietig, door Annie Schneiders	157
Engeltjes in droomen, door A. de Ham-Rubbens	164
De vlieger, door W. Lammers	193
Bloempjes plukken, door Thérèse	205
Jantje's luchtschip, door Maria	215
O, domoor, door T. S.	217
Naar buiten, door Piet van 't Boschke	232
Drie eendjes en drie kindjes, door L. G. W.	241
Een klein, klein jongetje, door A. S.	248
Snoepstertje, door Thérèse	253
Morgen, door T. S.	265
Vergane vreugd, door J. v. d. S.	272
Vroeg op, door van Es	277
Het cadeau voor zusje, door Maria	289
Chocolade, door Piet van 't Boschke	301
Bloemen-Moedertje, door M. v. O.	307
Droomen, door Maria	313
Voor het rapport, door A. Sutorius	324
Broerke, door Piet van 't Boschke	325
Lastige poppen, door A. R.	335
Het leerboek van Pi-sang-Koo, door Maria	337
Aan een lui jongetje, door M. S.	346
Het vinkennestje, door Piet van 't Boschke ..	349
Aftelrijmpje, door H. M. S.	352
De smulpartij, door Maria	361
Niet zoo bedoeld, door C. S.	373
Slim, door Nell	381

Fikje, door Piet van 't Boschke	385
Aan zee, door W. H.	389
Een Chineesche partij, door Maria	394
Eigen tintje, door A. S.	396
Echt waar, door van Es	397
Arm vogeltje, door C. Sanders	404
Als ik groot ben, door Anna Sutorius	407
Zusjes jaardag, door Piet van 't Boschke	409
Het domme ijdele kipje, door C. S.	418
Broer en zijn beertje, door C. S.	421
Jantje en Poesje, door Piet van 't Boschke	436
De eendjes, door Thérèse	441
De gevallen steek, door A. Schneiders	445
Mieze-moesje-muisje, door Jan Peters	451
Een luchtreis naar Indië, door Maria	457
Het poppenfeest, door A. Sch.	469
Bedtijd, door Annie Schneiders	471
Aan alle kinderen, door Jos Hendriks	473
Geitje, door To Hölscher	481
Rozenkransmaand, door O. B.	492
Hollandsche legkernij, door Maria	493
Broerke, door Piet van 't Boschke	497
In 't bad, door Henk van Dordt	504
De boer en de hond, door Julie S.	505
Jopie's keus, door A. Schneiders	517
Lang of kort, door Henk van Dordt	521
Jan z'n pak, door W. L.	541
De ontevreden poes, door Maria	552
Sinterklaas komt, door Piet van 't Boschke ..	553
Broer bij de wieg, door Bep Conradi	565
Brief van Kees aan St. Nicolaas, door Maria...	574
De Tooverlantaarn, door Willy Schermerlé	576
Aan St. Nicolaas, door J. V.	577
Sinterklaas door Maria	581
Wie is dat, door To Hölscher	582
Mijn zuske, door Piet v. h. Boschke	589
Van 't oude in het Nieuwe jaar	413

LACHE-DINGEN

Wat Miesepoes zich leelijk vergiste	6
Het was nog niet op	29
Eerst in de inkt gedoopt	56
De lotgevallen van een kuikentje	67
Uit heimwee	76
Een goed hart	92
Zoo niet bedoeld	116
Een handige timmerman	135
De halfbroer	146
Meester Tim op jacht 167, 173, 184, 197, 209, 224, 236, 247, 262, 268 280, 295,	304
Allebei wat	249
De betooverde canapé	282
Stoomboot spelen	283
Gelukkig gered	344
Rolschaatsen	370
Slim bedacht	403
Het natuurwonder	411
Zoo'n ijdeltuit	430
Het liep te bar	490
Gevangen	502
Gierigheid gestraft	509
Hij-kon het wel	523
Wie goed doet, goed ontmoet	545
Mis Fox	569

WEDSTRIJDEN

Wedstrijd No. 1	11
Wedstrijd No. 2	166
Wedstrijd No. 3	323
Wedstrijd No. 4	479

RAADSELS EN ALLERLEI

30, 41, 81, 154, 236, 340, 352, 355, 557, 561, 576,	610

BRIEVENBUS

10, 22, 35, 46, 59, 70, 83, 95, 108,
118, 131, 143, 156, 167, 179, 191, 203, 215,
227, 239, 251, 263, 275, 287, 299, 311, 323,
335, 347, 359, 371, 383, 394, 407, 419, 429, 443, 455,
466, 478, 491, 501, 515, 528, 538, 551, 575,
587, 597, 611,

MUZIEK

Stoute Fokkie, muziek door P. Eggermont, tekst C. Vriends	31
Meiliedje, muziek door P. Eggermont, tekst C. Vriends	245
Wiegeliëdie, muziek door P. Eggermont, tekst C. Vriends	369
Op wandel, muziek door P. Eggermont, tekst C. Vriends	442
Naar 't Kribbeke, muziek P. Eggermont tekst C. Vriends	595

TOONEEL

Schoolziek, door Zuster Teresa	214
De snoeper, door Jos	423

CORRESPONDENTIE

Toni Rosier, Bosboom Toussaintstr. 52, Heemstede. En nu hoop ik, dat mijn lieve Nichtje niet boos is, omdat mijn antwoord zoo lang wegbleef. Kan niet anders, want er komen alle dag zooveel brieven. Als mijn kleine Nichtje haar briefjes stuurt aan het gewone adres van de wedstrijden, komen die vanzelf bij mij. Alle brieven aan hetzelfde adres, anders komt er verwarring. Dag beste Nichtje.

Rika en Marietje van Grinsven, Werskant, Berlicum. Wat kort briefje toch! Probeer nu eens beste Nichtje om elken dag een stukje te schrijven. Dan gaat het vanzelf. Daag.

Bernard Priers te Kaatsheuvel. Zie, dat mag ik nu eens graag hooren: kort verslag van een uitstapje naar 's Hertogenbosch en omstreken. Goed gedaan, maar een paar vragen: Heb je het doofstommen-instituut te St. Michielsgestel ook van binnen gezien? En — het kasteel te Heeswijk? Wat is daar veel moois te zien, hè? Dag Bernard. Veel groeten en een hand.

Nelly en Gretha van Rijn, Iepstr. 11, Utrecht. Ja, werkelijk had die jongen een goede les. Je hebt het stukje zeker gelezen in een schoolboekje. Goed naverteld. Maar Oom heeft toch liever een gewonen brief, waar van alles in staat, wat je zooal gehoord en gezien hebt. Probeer maar eens. Dag beste Nichtje. Hand en groet en spoedig weerzien.

Gerda van der Meer te Nistelrode. Heel prettig heeft Gerda mij verteld van alle broertjes en zusjes. Zoo

blz. ben ik ineens op de hoogte van het heele stel-
letje. Jacob loopt zeker nu wel op eigen beenen
door de wereld. Goed briefje Gerda. Kom je weer
gauw terug? Hand en groet. Daag.

624 *Dora Visch* te Schaesberg. Welkom in de rij
van onze Neefjes en Nichtjes. Het best zal zijn
om geregeld te komen meedoen, dan krijg je van-
zelf eens de gunst van Blikman. Graag hoor ik,
dat het rapport goed was. Dat verwacht ik ook
van al mijn goede Nichtjes in het heele land.
Heb je de gouden bruiloft in Doornenburg nog
meegemaakt. Dan krijg ik zeker wel gauw een
langen brief van 8 kantjes? Daag. Tot later.

Mientje Bouman te Venlo. Graag, dat ook Mien-
tje eens komt meedoen. Haar briefje is wel klein,
maar toch netjes. Zeker, de prijzen zijn voor de
gelukkigen. Wie het treft is er goed mee. Ik maak
de wedstrijden altijd zoo, dat ieder met een beetje
inspanning de oplossing vindt. Heel makkelijk
mogen ze ook niet zijn. Dan is er niets aan. Dag
Mientje. Tot later alweer.

Beppie, Dikkie en Bertie Zandbergen, Zeven-
bergen. Gelijk heb je, dat je weer de kans waar-
neemt. Wie weet, wat Blikman doet, als hij een-
maal het adres weet. Ik zal eens informeeren naar
de foto's, maar ze zullen dan wel niet scherp
genoeg geweest zijn. Als ze zoo slecht worden af-
gedrukt, is er niets aan. Ik wist niet, dat je zulke
prettige uitstapjes maken kon naar de Hoevensche
beemden. Laatst las ik er over in de krant: en ik
meende dat het een groote ontginning was. Graag,
als je er mij eens meer van komt vertellen. Dan
blijf ik van alles op de hoogte. Doe je 't? Dag
beste kinderen. Tot later alweer.

Marietje van Hoorn, uit Amsterdam. M'n trou-
we horloge, dat me het heele jaar er met z'n getik
op gewezen heeft, dat ik zuinig moest zijn op m'n
tijd, heb ik van avond naast me op tafel gelegd.
Je ziet zeker wel, Marietje, dat het al over acht
is en dus.... kinderbedtijd. Maar de Raadsel-
oom wil nog graag 'n poosje opblijven. Vooreerst
om z'n aardig nichtje uit Amsterdam en meteen
alle lieve abonneetjes in heel 't land
op Oudejaarsavond hartelijk de
vriendenhand toe te steken.

Wat hebben al die kleine lezertjes
me in het afgelopen jaar weer
veel genoegen verschaft! Ik dank
jullie daarvoor recht hartelijk. En
ook allen die hebben meegewerkt
aan de verzorging en de versprei-
ding van het mooie Kleuterblaadje.
Ik reken er vast op, dat we in den
nieuwen jaargang weer even prettig
met elkaar zullen omgaan. En dat
er weer heel veel nieuwe abonneetjes
bij zullen komen.

Dag Marietje, dag allemaal! Tot
weldra dus! De Raadseloom zet
nu nog een dikke punt. En legt dan
op Oudejaarsavond zijn pen neer.

